NELSON DEMILLE

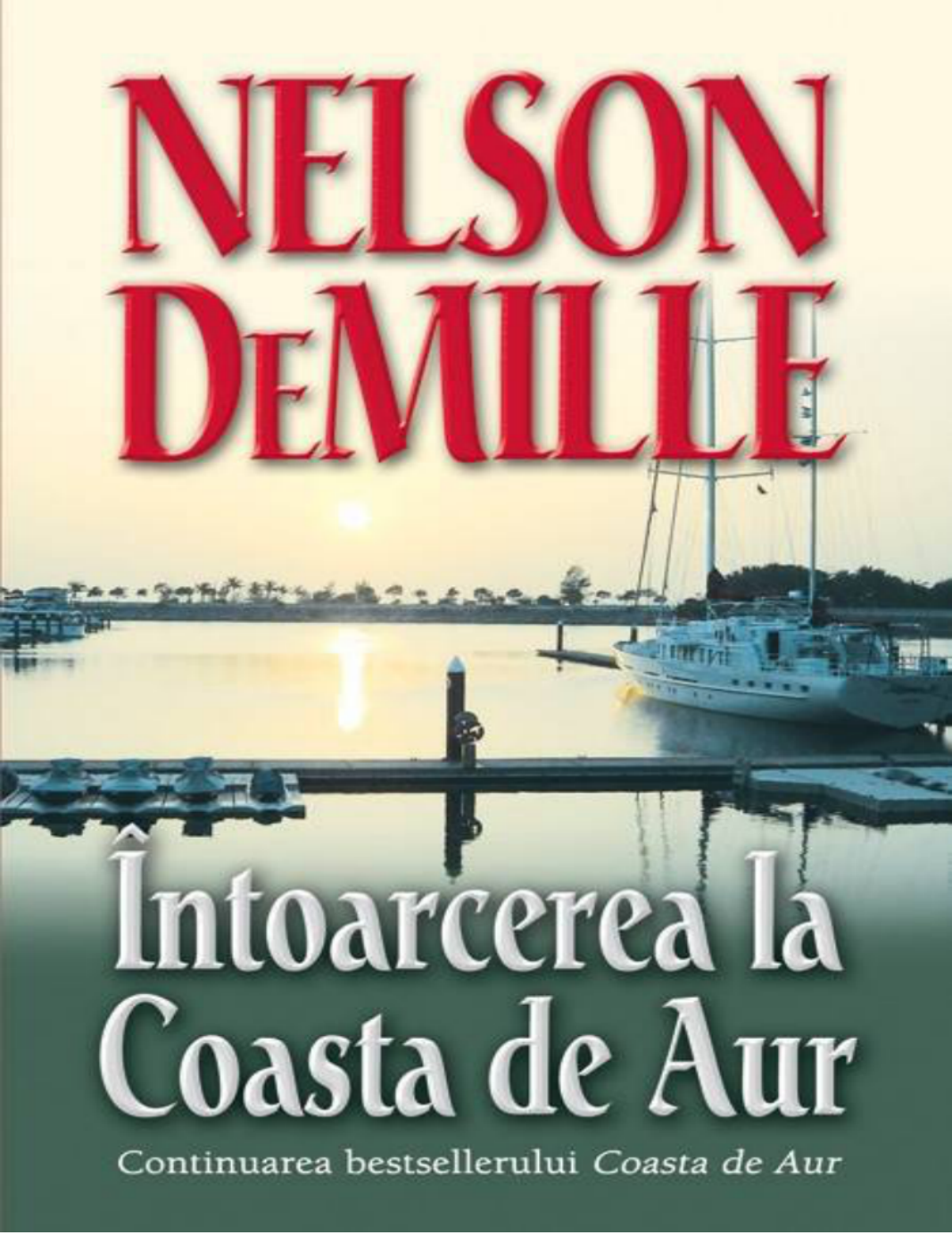

Întoarcerea la Coasta de Aur

Continuarea bestsellerului *Coasta de Aur*

Nelson DeMille
Întoarcerea la Coasta de Aur

Versiune ebook: 1.0

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DEMILLE, NELSON
Întoarcerea la Coasta de Aur / Nelson deMile; trad.: Daniela Truţia.
Bucureşti Editura RAO, 2010
ISBN 978-606-8251-72-1
I. Truţia, Daniela (trad.)
821.111(73)-31 = 135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com www.rao.ro

NELSON DEMILLE
The Gate House
© 2008 by Nelson DeMille
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2010
pentru versiunea în limba română

2010

ISBN 978-606-8251-72-1

Dedic această carte lui James Nelson DeMille, care a deschis un nou capitol în viaţa mea.

PROLOG

Ce minunată e grădina aceasta,
mai mândre flori decât în ceruri stele.
Ce-i mai presus de-acea fântână de-alabastru
unde sclipeşte apa de cristal?
Doar luna plină care străluceşte în 'naltul
unui cer lipsit de nori!

Inscripţie pe un zid al Castelului Alhambra din Granada, Spania
Fragment din *Alhambra,* de Washington Irving

E o seară frumoasă de vară şi, la lumina albă a lunii pline, eu, John Whitman Sutter, privesc cum soţia mea, Susan Stanhope Sutter, se plimbă călare pe calul ei Zanzibar prin întinsul şi tăcutul Stanhope Hall, domeniul ei strămoşesc.

Luna pe cale să răsară are o strălucire stranie, învăluind peisajul într-o lumină nepământească, ce preschimbă orice culoare în nuanţe de alb şi albastru cu sclipiri de argint.

Susan străbate o lizieră de pini falnici, pătrunzând pe domeniul învecinat, numit Alhambra, iar eu mă întreb de ce o fi încălcat această proprietate, şi sper din toată inima că are aprobarea noului stăpân, un don mafiot, pe nume Frank Bellarosa.

În lumina lunii, copacii impunători aruncă umbre lungi peste ierburile câmpului. Zăresc în depărtare vila uriaşă, cu ziduri imitaţie de marmură, cufundată toată în întuneric, în afară de o rază de lumină ce răzbate prin glasvandul unui balcon de la catul al doilea. Ştiu că acel balcon dă în biblioteca unde în acest moment Frank Bellarosa stă în fotoliul său de piele.

Susan se apropie de vilă, descalecă şi-l leagă pe Zanzibar de un copac. Se îndreaptă spre ghizdul bazinului lung de marmură care sclipeşte în grădina în stil clasic, parodie a ruinelor romane.

În celălalt capăt al bazinului se găseşte o statuie a zeului Neptun, ţinându-şi falnic tridentul, în timp ce la picioarele lui apa ţâşneşte din gurile căscate ale unor peşti de piatră şi cade într-o cochilie mare de alabastru, din care se revarsă apoi în bazin.

În capătul dinspre mine al bazinului se înalţă o statuie a Sfintei Fecioare Maria, recent adăugată, despre care ştiu că a fost pusă acolo de soţia lui Bellarosa, ca replică la zeul păgân pe jumătate gol.

O adiere blândă şi înmiresmată clatină frunzele chiparoşilor, şi

păsările nopţii îşi încep cântarea. E o seară încântătoare, iar Susan pare vrăjită de lumina lunii şi de grădina fermecată. Până şi eu sunt fascinat de această seară magică.

Întorcându-mi privirea spre Susan, o văd că-şi scoate hainele, punându-le una câte una pe statuia Fecioarei Maria, fapt care mă surprinde şi mă indispune.

Susan se îndreaptă spre marginea bazinului, cu părul roşcovan învolburat de briza serii, şi-şi priveşte trupul gol, reflectat în apă.

Simt impulsul de a mă dezbrăca la rândul meu şi de a mă duce lângă ea, însă observ că lumina din bibliotecă s-a stins, iar uşile balconului sunt acum deschise, deşi nu văd pe nimeni, ceea ce-mi dă un sentiment de nelinişte, determinându-mă să rămân pe loc, ascuns în umbre.

În clipa următoare, zăresc profilată pe zidul alb al Alhambrei silueta unui bărbat, care porneşte cu paşi mari şi siguri spre bazin. Când ajunge mai aproape îmi dau seama că e Bellarosa, înveşmântat într-un halat negru. Se opreşte lângă statuia lui Neptun şi, în lumina lunii, chipul lui pare desprins din altă lume. Aş vrea s-o strig pe Susan, dar nu sunt în stare.

Susan pare să nu-l observe şi continuă să-şi privească imaginea din apă, în timp ce Bellarosa nu-şi ia ochii de la ea. Simt un val de mânie la gândul că acest bărbat contemplă trupul gol al soţiei mele.

Totul rămâne în neclintire, Susan şi Frank la fel de încremeniţi ca şi statuile din preajmă, iar eu, ţintuit locului, nu am destulă vlagă să intervin, deşi aş vrea s-o protejez pe Susan.

Apoi îmi dau seama că ea e conştientă de prezenţa lui Bellarosa, numai că nu reacţionează în niciun fel. E ceva ce nu înţeleg. N-ar trebui să stea goală în faţa acestui bărbat. Sunt furios şi pe ea, şi pe el, mintea mi se înceţoşează de mânie, numai că nu-mi pot transpune furia în vorbe sau în fapte.

În timp ce eu continui s-o privesc, Susan se răsuceşte cu spatele la bazin şi la Bellarosa, iar eu îmi închipui că are de gând să plece. Pe urmă întoarce capul în direcţia mea, de parcă ar fi auzit un sunet. Fac un pas spre ea, dar brusc îşi ridică braţele şi se aruncă pe spate în bazin, înotând cu mişcări lungi şi energice prin apa scăldată de razele lunii, în direcţia lui Frank Bellarosa. Mă uit spre el şi văd că acum e gol şi aşteaptă cu braţele încrucişate la piept. E un bărbat solid şi lat în umeri, iar în lumina lunii pare la fel de impunător şi ameninţător ca zeul gol de piatră de alături.

Vreau s-o strig pe Susan, s-o previn să se întoarcă, dar ceva îmi spune să nu suflu o vorbă, să aştept să văd ce se întâmplă.

Susan ajunge în celălalt capăt al bazinului şi se saltă în cochilia plină de apă, rămânând în picioare lângă maiestuoasa statuie a lui Neptun. Ridică ochii spre Bellarosa, care nu s-a clintit de lângă bazin,

ci doar a întors capul către ea.

Se privesc ţintă unul pe celălalt, într-o neclintire stranie, apoi Bellarosa păşeşte în apa puţin adâncă din cochilie, oprindu-se în faţa lui Susan.

Îşi vorbesc, dar tot ce răzbate până la mine este foşnetul apei revărsate în fântână. Scena mă scoate din minţi, şi tot nu-mi vine să cred că Susan chiar vrea să fie acolo, aşa că aştept să sară din nou în apă şi să înoate departe de el. Numai că, pe măsură ce ea continuă să stea goală în faţa lui, înţeleg că de fapt s-a dus acolo ca să-l întâlnească.

În timp ce eu am renunţat la orice speranţă că va sări în apă şi va pleca înot de lângă el, ea îngenunchează în apa puţin adâncă, îşi înalţă capul spre pântecele lui şi-i prinde sexul cu buzele. Palmele ei îi apasă fesele, trăgându-l mai aproape.

Închid ochii şi când îi deschid din nou, Susan stă culcată pe spate în cochilie, cu picioarele depărtate atârnând peste muchiile scoicii, în timp ce Bellarosa, rămas în picioare în apa ca o oglindă, îşi îngroapă faţa între coapsele ei. O clipă mai târziu, apucă brusc picioarele lui Susan, rezemându-le de umerii lui şi, parcă ridicându-se din ape, o pătrunde adânc, făcând-o să scoată un ţipăt. Apoi continuă s-o pătrundă cu putere iar şi iar, până când ea începe să ţipe atât de tare încât mă trezesc.

– Domnule Sutter! Domnule Sutter! Coborâm, domnule, vă rog să vă prindeţi centura de siguranţă.

– Ce...?

– Coborâm, a spus un glas de femeie. Trebuie să vă prindeţi centura de siguranţă şi să vă ridicaţi scaunul în poziţie verticală.

– Oh...

Mi-am ridicat scaunul şi mi-am prins centura, observând că Micul John era şi el în poziţie verticală. Dumnezeule! Ce penibil! De unde şi până unde? Apoi mi-am amintit visul...

N-am întrebat-o niciodată pe Susan cum, când şi unde a început legătura ei cu Frank Bellarosa – nu-i genul de informaţie pe care cineva ar dori s-o audă până în cele mai mici amănunte –, dar din ceea ce ştiam lipsea ceva. Dacă aş fi vorbit cu un psiholog, mi-ar fi spus că visul meu era o tentativă inconştientă de a completa această lacună: piesa lipsă din întreaga poveste. Nu că ar mai fi avut vreo importanţă la zece ani după ce divorţasem de Susan. Din punct de vedere legal, o acuzasem de adulter, iar ea recunoscuse. Autorităţile nu-i solicitaseră niciun detaliu picant şi nicio mărturie explicită, aşa că nici eu n-ar fi trebuit să am asemenea pretenţii.

Cursa British Airways Londra-New York zbura peste Long Island Sound, coborând spre Aeroportul Internaţional J.F. Kennedy. Era luni,

27 mai, o zi cu soare, puţin după patru după-amiază, şi mi-am amintit că în America era Memorial Day[1]. Sub mine, pe ţărmul de nord al insulei Long Island, puteam zări zona denumită Coasta de Aur, unde locuisem în urmă cu zece ani. Dacă mi-aş fi încordat privirea, probabil aş fi desluşit vastele domenii învecinate Stanhope Hall şi ceea ce fusese odinioară Alhambra.

Acum locuiam la Londra şi scopul întoarcerii mele în America era să întâlnesc o bătrână care trăgea să moară sau poate chiar şi murise în timpul celor şapte ore cât durase zborul. În acest caz, aş fi ajuns la timp pentru înmormântare, unde ar fi urmat să dau ochi cu Susan Stanhope Sutter.

Prezenţa moartei din sicriu ne-ar fi obligat pe amândoi la cugetări profunde despre cât de scurtă este viaţa, făcându-ne să analizăm nenumăratele dezamăgiri, resentimente şi înşelăciuni pe care se părea că nu reuşeam să le dăm uitării. Din păcate însă, de regulă omul ia astfel de lucruri cu sine în mormânt sau în mormântul celor pe care nu i-a putut ierta câtă vreme a fost în viaţă.

Susan.

Totuşi, când şi când găsim în noi puterea de a ierta, ceea ce nu ne costă nimic, decât un dram de mândrie. Şi poate că tocmai aici era problema.

Şedeam în partea dreaptă a secţiunii business şi toate capetele erau întoarse spre hublouri, privind zgârie-norii din Manhattan. Într-adevăr, de la înălţimea de o mie de metri priveliştea era impresionantă, dar de vreo nouă luni de zile principala atracţie pentru cei care cunoşteau oraşul erau zgârie-norii lipsă. Ultima oară când zburasem cu avionul la New York, la câteva săptămâni după 11 septembrie 2001, încă se înălţa fum din ruine. De data asta nu voiam să mă uit, dar pasagerul de lângă mine mi-a spus:

– Uitaţi, acolo erau Turnurile Gemene. În stânga.

A arătat cu degetul undeva în faţa mea.

– Acolo.

– Ştiu, am răspuns şi am luat în mână o revistă.

Cei mai mulţi cunoscuţi de-ai mei din New York mi-au povestit că ziua de 11 septembrie îi făcuse să-şi reanalizeze viaţa şi să vadă lucrurile în perspectivă. Era o idee bună pentru viitor, numai că nu schimba trecutul.

Avionul British Airways a început să coboare către aeroportul Kennedy şi, câteva minute mai târziu, se afla la sol.

– E bine să fii acasă, a spus pasagerul de lângă mine, apoi m-a întrebat: Şi dumneavoastră aţi ajuns acasă?

– Nu.

Curând aveam să fiu într-o maşină de închiriat, în drum spre locul pe care cândva îl considerasem „acasă”, dar pe care timpul mi-l

ştersese parţial din minte, făcând să se piardă prea multe amintiri frumoase şi lăsând în urmă muchiile dure şi ascuţite ale dezamăgirilor, resentimentelor şi înşelăciunilor de care pomeneam mai adineauri.

Avionul a încetinit şi s-a îndreptat spre terminal.

Acum că mă găseam aici, şi că urma să rămân aici până după înmormântare, poate ar fi trebuit să mă folosesc de acest răgaz ca să împac trecutul cu prezentul. Poate că aşa aş fi avut vise mai frumoase în călătoria de întoarcere.

PARTEA I

Şi astfel ne zbatem să ne urmăm calea,
ca nişte bărci luptând împotriva curentului,
traşi fără încetare înapoi spre trecut.

F. Scott Fitzgerald,
Marele Gatsby

Capitolul 1

Trecuse o săptămână de când mă întorsesem de la Londra şi şedeam la masa din sufrageria micuţei case a portarului din Stanhope Hall, fosta moşie a fostei mele soţii, frunzărind vechi dosare, fotografii de familie şi scrisori, adunate aici de un deceniu.

După ce divorţasem de Susan, îmi împlinisem un vis mai vechi, pornind într-o călătorie în jurul lumii, la bordul vasului meu, un iaht Morgan lung de paisprezece metri, botezat *Paumanok II,* călătorie ce durase trei ani. Fiindcă veni vorba, Paumanok este denumirea pe care băştinaşii indieni o dădeau insulei Long Island, iar ilustrul meu strămoş Walt Whitman, originar din Long Island, folosise ocazional acest cuvânt în poezia sa. Şi dacă unchiul Walt ar fi avut un iaht lung de paisprezece metri, sunt convins că l-ar fi botezat *Paumanok* şi nu *Aud cântând America,* nume prea lung spre a fi scris la pupa, nici *Fire de iarbă,* total nepotrivit cu marea.

Ca să revin, ultimul port în care ancorasem fusese Bournemouth, în Anglia, de unde în urmă cu trei veacuri porniseră spre America ceilalţi strămoşi îndepărtaţi ai mei, din neamul Sutter.

Odată cu apropierea iernii, cum oboseala mării mi se adunase în oase, contul din bancă se diminuase simţitor şi pofta de hoinăreală îmi cam pierise, vândusem vasul cam la jumătate din valoarea lui şi mă stabilisem la Londra, în căutarea unei slujbe, ca până la urmă să mă angajez la o firmă britanică de avocatură care căuta un specialist american în taxe, adică exact ceea ce fusesem eu la New York înainte de a deveni căpitan pe *Paumanok II.*

Am răsfirat pe masă câteva fotografii cu Susan şi le-am privit la lumina candelabrului. Susan fusese şi probabil încă mai era o femeie frumoasă, cu părul lung şi roşcat, ochi de un verde fascinant, buze senzuale şi trupul perfect al tipului de persoană care călărea din fragedă pruncie.

Am ales o poză înfăţişând-o pe Susan la bordul primului meu iaht, *Paumanok*-ul originar, un Morgan de unsprezece metri, pe care-l iubisem, dar pe care preferasem să-l scufund în Oyster Bay Harbor decât să îngădui statului să pună poprire pe el pentru taxe restante.

Cred că fotografia fusese făcută în vara anului 1990, undeva pe Long Island Sound[2]. Fusese făcută într-o zi senină de vară, iar Susan stătea pe puntea de la pupa, goală puşcă, acoperindu-şi cu o mână flacăra părului pubian, iar cu cealaltă un sân, mimând totodată surpriza şi pudoarea.

Poza fusese luată cu ocazia uneia dintre fanteziile sexuale ale lui Susan: mi se pare că ea trebuia să urce la bord dintr-un caiac, după care eu o descopeream acolo, singură şi goală, făcând din ea sclava pornirilor mele sexuale.

Avea nu numai un trup superb, dar şi o imaginaţie bogată şi o poftă sexuală pe măsură. Cât despre fanteziile sexuale, scopul lor era, desigur, acela de a păstra aprinsă flacăra iubirii conjugale, ceea ce funcţionase vreme de aproape douăzeci de ani, din moment ce actele noastre de infidelitate se consumau tot între noi doi. Cel puţin aşa fusese înţelegerea, până când lângă noi se mutase un nou actor, don Frank Bellarosa.

Mi-am luat lângă mine o sticlă de coniac vechi, găsită în bufet, şi mi-am umplut ochi ceaşca de cafea.

Motivul întoarcerii mele în America era legat de foştii locatari ai casei portarului, George şi Ethel Allard, vechi slujitori ai familiei Stanhope. George, un om tare de treabă, murise în urmă cu zece ani, iar soţia lui, care nu era la fel de cumsecade, se găsea acum într-un spital pentru bătrâni, pe cale să-şi urmeze soţul, afară de cazul când George şoptise deja vreo vorbă Sfântului Petru, Portarul Suprem, ceva gen „Păi, nu mi s-a făgăduit pace şi odihnă veşnică? Nu se poate duce în altă parte? Întotdeauna i-a plăcut căldura”. În orice caz, eu eram avocatul care se ocupa de proprietăţile lui Ethel, aşa că trebuia să mă îngrijesc de ele şi să iau parte la înmormântare.

Celălalt motiv al întoarcerii mele era că această casă a portarului reprezenta adresa mea legală, numai că din păcate casa urma curând să treacă în stăpânirea lui Amir Nasim, un iranian devenit proprietar al clădirii principale, Stanhope Hall, şi al unei părţi considerabile din domeniul iniţial, inclusiv casa portarului. Cu toate acestea, deocamdată Ethel beneficia de ceea ce se numeşte proprietate viageră pe casa portarului, adică dreptul de a locui acolo fără a plăti chirie până închidea ochii. Posibilitatea de a locui fără chirie îi fusese oferită lui Ethel de bunicul lui Susan, Augustus Stanhope (asta fiindcă Ethel se culca pe atunci cu Augustus), iar ea fusese într-atât de amabilă încât îmi îngăduise să-mi ţin catrafusele acolo şi să stau la ea ori de câte ori m-aş fi aflat la New York. Ethel nu mă putea suferi, dar asta era cu totul altă poveste. În orice caz, statutul de chiriaşă al lui Ethel în casa asta şi pe pământ era pe cale să ia sfârşit, aşa că mă înapoiasem din Anglia nu numai ca să-mi iau rămas-bun de la ea, dar şi ca să găsesc un alt loc unde să-mi depozitez lucrurile, precum şi o

altă adresă legală în Statele Unite, aceasta fiind condiţia pentru a deţine cetăţenie şi a face credite.

Era pentru prima oară când veneam la New York după septembrie anul trecut, de îndată ce cursele aeriene fuseseră reluate. Cu un an în urmă locuisem vreme de trei zile la Clubul Yale, unde îmi păstrasem calitatea de membru în vederea rarelor mele călătorii de afaceri la New York, şi fusesem şocat să constat cât de tăcută, de pustie şi de sumbră devenise marea metropolă.

Nu dădusem niciun telefon şi nu vizitasem pe nimeni. Aş fi vrut s-o întâlnesc pe fiica mea, Carolyn, dar ea îşi părăsise apartamentul din Brooklyn imediat după 11 septembrie, preferând să locuiască împreună cu maică-sa la Hilton Head, în South Carolina. Fiul meu, Edward, locuia la Los Angeles. Aşadar, timp de trei zile, hoinărisem pe străzile tăcute ale oraşului, cu ochii la fumul care se înălţa din locul ce ajunsese să fie denumit Ground Zero[3].

Stors de puteri şi cu inima frântă, urcasem în avion şi mă înapoiasem la Londra, cu sentimentul că făcusem ceea ce se cuvenea, la fel cum oamenii revin acasă atunci când are loc un deces în familie.

În următoarele câteva luni, aflasem că la prăbuşirea Turnurilor Gemene muriseră unsprezece cunoscuţi de-ai mei, cei mai mulţi dintre ei foşti vecini şi asociaţi de afaceri, dar şi un bun prieten, care lăsase în urmă o văduvă şi trei copii mici.

Iar acum, la nouă luni după 11 septembrie, mă găseam aici din nou. Totul părea să fi reintrat în normal, dar nu era chiar aşa.

Am sorbit din cafeaua cu coniac şi am privit în jur, la teancurile de hârtii. Trebuia să triez vrafuri întregi şi speram că Ethel va mai rezista puţin şi că domnul Nasim nu intenţiona să pună stăpânire pe casa portarului, aşa ticsită de boarfe, chiar din clipa în care avea să expire statutul de chiriaşă a lui Ethel. Trebuia să discut cu domnul Nasim despre acest aspect. Să-i spun lui Ethel să se ţină tare până ajungeam să-mi pun ordine în hârtii ar fi fost o dovadă de egoism şi lipsă de omenie.

Cum noaptea era rece şi nu dispuneam de un tocător de hârtie, am aprins un foc în şemineul din sufragerie. Din când în când mai aruncam în foc câte o scrisoare sau fotografie care n-aş fi vrut să ajungă sub ochii copiilor mei în caz că aş fi dat pe neaşteptate ortul popii.

Din această categorie făceau parte fotografii cu mama lor, a cărei goliciune îi dezvăluia – nu atât trupul, cât mai curând ce era în mintea ei. Susan fusese – şi nu mă îndoiam că era şi acum – cam ţicnită. Dar, ca să fiu sincer, asta nu mă deranjase câtuşi de puţin şi nici nu fusese motivul problemelor noastre conjugale. Fără îndoială, problema noastră fusese legătura amoroasă a lui Susan cu donul mafiot care locuia în vecini. Iar ca să complice situaţia şi mai mult, Susan îl

împuşcase mortal. Cu trei focuri. Trei. Dintre care unul în vintre. *Aoleu!*

Am adunat fotografiile şi mi-am răsucit scaunul cu faţa către şemineu. Tuturor ne e greu să ne despărţim de astfel de lucruri, dar vă pot spune, în calitate de avocat şi de om, că nu duce la nimic bun să păstrezi ceva ce n-ai vrea să vadă nici familia, nici duşmanii. Şi nici altcineva care contează în viaţa ta.

Am rămas cu privirea aţintită asupra focului, urmărind dansul flăcărilor pe fundalul de cărămidă înnegrită de funingine, dar n-am aruncat fotografiile.

Prin urmare, Susan îşi împuşcase amantul, pe Frank Bellarosa, supranumit Episcopul, *capo di tutti capi,* şeful suprem, şi scăpase basma curată, cel puţin din punct de vedere legal, datorită unor circumstanţe pe care Ministerul Justiţiei le considerase atenuante sau extenuante.

Adevărul era că Ministerul de Justiţie bătuse în retragere în acest caz, din pricina faptului că săvârşise greşeala de a-i acorda doamnei Sutter acces liber la don Bellarosa, aflat în stare de arest la propria sa vilă din vecinătate şi care turna la greu despre nelegiuirile din lumea mafiotă, aşa că merita să capete un strop de fericire alături de nevasta altuia.

E lesne de înţeles că toată afacerea asta încă mă mai râcâia, dar în principiu depăşisem momentul.

Între timp, trebuia să mă decid dacă acest voiaj avea să fie unul de priveghi sau poate ceva mai permanent. Nu renunţasem la CLE[4] şi încă eram membru al Baroului statului New York, aşa că nu-mi tăiasem chiar *toate* punţile şi, teoretic, mă puteam angaja în SUA. Cândva fusesem asociat la vechea firmă a tatălui meu, Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds, care continua să existe pe Wall Street la nr. 23, într-o clădire istorică bombardată de anarhişti la sfârşitul secolului trecut, fapt ce părea aproape o nimica toată după experienţa lui 11 septembrie.

În ultimii şapte ani, la Londra, lucrasem pentru sus-numita firmă britanică de avocatură, eu fiind americanul care trebuia să explice că fentarea fiscului constituia o tradiţie americană. Pentru mine era un fel de revanşă, fiindcă fiscul mi-o trăsese zdravăn, în timp ce nevastă-mea i-o trăgea donului mafiot. Aceste două probleme, aparent disparate, fuseseră de fapt legate între ele, după cum îmi dădusem seama pe propria piele.

Cred că la vremea aceea dădusem de belea: fusese o perioadă grea într-o existenţă altfel încântătoare şi privilegiată. Dar greutăţile formează caracterul şi, ca să fiu cinstit, nu fusese doar vina lui Susan, a lui Frank Bellarosa, a fiscului sau a asociaţilor mei cu ştaif de la firma de avocatură. În parte fusese şi vina mea, pentru că şi eu avusesem de-a face cu Frank Bellarosa. Pe probleme legale. Adică îl

reprezentasem când fusese acuzat de omucidere. Nu era genul de treburi pe care le făceam în mod normal ca avocat pe Wall Street şi fără îndoială nu genul de caz care să intre în vederile firmei Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds. Prin urmare, mă ocupasem de acest caz în biroul meu din Locust Valley, Long Island, care nu-mi oferise prea mare protecţie când prinsese de veste presa.

Acum când mă gândeam la toate acestea, trebuia să recunosc că fusesem conştient că acceptarea unui şef mafiot drept client reprezenta un act de sinucidere socială şi profesională. Dar fusese o provocare şi, în plus, mă plictiseam, iar Susan, care aprobase şi chiar încurajase asocierea mea cu Frank Bellarosa, îmi spusese că aveam nevoie de o provocare. Cred că şi Susan se plictisea şi, după cum aflasem ulterior, îşi avusese propriile planuri legate de Frank Bellarosa.

Fiindcă veni vorba de Susan, fusesem anunţat de fiul meu Edward că, citez, „mama a răscumpărat casa noastră".

Lăsând deoparte gramatica defectuoasă – îl trimisesem pe băiatul ăsta la şcoli de vază – ceea ce voise să spună Edward era că Susan achiziţionase impunătoarea casă de oaspeţi de pe domeniul Stanhope. Aceasta aşa-zisă casă – avea şase dormitoare – fusese reşedinţa noastră conjugală timp de aproape douăzeci de ani şi se găsea la vreo jumătate de kilometru depărtare, mergând pe drumul principal al moşiei. Cu alte cuvinte, Susan şi cu mine eram acum vecini.

Casa de oaspeţi şi patru hectare de teren fuseseră luate din cele o sută cinci hectare ale moşiei Stanhope de către tatăl lui Susan, William – un dobitoc şi un nesuferit – şi date lui Susan drept dar de nuntă. Încă de când fusesem ginerică, mă tot întrebasem de ce pe actul de donaţie nu figurase şi numele meu. Dar ca să răspunzi la o astfel de întrebare trebuia să înţelegi ce înseamnă moştenirile de familie şi totodată să-i înţelegi pe dobitoci ca William. Ca să nu mai vorbesc de zăpăcita de nevastă-sa, mama lui Susan, Charlotte. Din păcate, cele două personaje încă trăiau şi erau bine-mersi, ducându-şi traiul şi jucând golf în Hilton Head, Carolina de Sud, unde locuise şi Susan după nefericita întâmplare soldată cu moartea amantului ei, cu zece ani în urmă.

Înainte să se mute în Carolina de Sud, Susan vânduse casa de oaspeţi unui cuplu de tineri înstăriţi veniţi de undeva de la vest de Hudson. Atunci când nevasta vinde casa şi se mută în alt stat e semn că ai probleme conjugale. În realitate însă, eu fusesem cel care pusese capăt mariajului. Susan dorise să locuim împreună, argumentul ei imbatabil fiind acela că amantul ei murise, prin urmare nu era cazul să ne mai facem griji că vom da nas în nas cu el la vreo petrecere. Ba chiar susţinuse că acela fusese şi motivul crimei: ca să putem fi iarăşi împreună, eu şi ea.

Nu era chiar purul adevăr, dar suna bine. Privind în urmă, probabil că am fi putut locui împreună, numai că eu fusesem prea furios că-mi pusese coarne, iar orgoliul meu masculin primise o lovitură dureroasă. Nu numai că toţi prietenii, familia, copiii erau la curent că Susan se culcase cu un şef mafiot, dar vestea se întinsese în tot ţinutul, din clipa în care apăruse în presa de scandal: „Şeful mafiot ucis era încurcat cu moştenitoarea domeniului şi soţia propriului avocat". Sau ceva de genul ăsta.

Poate că am fi scos-o la capăt până la urmă dacă, aşa cum sugerase Susan, i-aş fi lichidat chiar eu amantul. Numai că eu n-aş fi scăpat la fel de uşor ca ea. Chiar dacă aş fi reuşit cumva să eludez acuzaţia de crimă – crimă pasională – tot ar fi trebuit să dau unele explicaţii amicilor şi familiei lui don Bellarosa.

Aşa că ea vânduse casa, lăsându-mă pe drumuri, bineînţeles cu excepţia Clubului Yale din Manhattan, unde eram oricând bine-venit. Numai că într-una din rarele ei porniri de înţelepciune, Susan venise cu ideea că lui Ethel Allard, rămasă de curând văduvă, i-ar fi prins bine puţină companie în casa portarului. Nu era o idee rea şi cum lui Ethel i-ar fi prins bine câţiva dolari de chirie şi un om bun la toate care să ia locul soţului de curând răposat, mă mutasem în dormitorul liber şi-mi depozitasem lucrurile la subsol, unde şi rămăseseră în ultimii zece ani.

Până în primăvara anului următor ajunsesem la un acord financiar cu asociaţii mei şi folosisem banii ca să cumpăr iahtul Morgan de paisprezece metri pe care-l botezasem *Paumanok II*. Între timp, statutul meu de membru al Clubului de iahting Seawanhaka Corinthian se încheiase de comun acord, aşa că ridicasem ancora din portul public de unde cumpărasem vasul şi-mi începusem odiseea de trei ani pe mare.

Odiseu[5] încerca să ajungă acasă; eu încercam să mă îndepărtez de ea. Odiseu voia să-şi revadă soţia; poate că şi eu voiam, dar nu se întâmplase aşa. Îi spusesem lui Susan că voi ancora la Hilton Head şi fusesem cât pe ce s-o fac, dar când zărisem uscatul, mă înapoiasem în larg, aruncând o singură privire peste umăr. O despărţire definitivă. Fără regrete.

Am aruncat pe masă, nu în foc, fotografiile care o înfăţişau pe Susan goală. Poate că ea voia să le păstreze.

Mi-am mai turnat coniac peste zaţul de cafea şi am mai sorbit o înghiţitură.

Am ridicat ochii către fotografia retuşată de mână, reprezentându-i pe Ethel şi George Allard, atârnată deasupra şemineului, într-o ramă bogat ornamentată.

Era poza lor de nuntă, făcută în timpul celui de-al Doilea Război Mondial: George în uniformă albă de marină, iar Ethel într-o rochie

albă de mireasă, după moda vremii. Ethel fusese chiar o frumuseţe în tinereţea ei şi înţelegeam cum se făcea că Augustus, bunicul lui Susan, pe atunci stăpân la Stanhope Hall, nesocotise bariera socială şi-şi făcuse de cap cu una dintre servitoare. Desigur, fusese un gest de neiertat din toate punctele de vedere, mai ales că George, care lucra pe domeniul Stanhope, era plecat la război să apere America de Spaima Galbenă din Pacific. Dar, aşa cum descoperisem în tinereţe în războiul din Vietnam şi cum descopeream şi acum, odată cu acest nou război, războiul destramă fibra socială a unei naţiuni, aşa că mulţi se încurcă unii cu alţii şi-şi fac de cap.

Am rămas cu ochii la chipul angelic al lui Ethel din fotografie. *Chiar* era frumoasă. Şi singură. Iar George lipsea de acasă pentru un timp. Augustus era bogat şi puternic. Totuşi, din relatările familiei, nu fusese un dobitoc autoritar şi intrigant ca fiul lui, fostul meu socru, William. Eu unul cred că Augustus fusese pur şi simplu ahtiat după sex (o trăsătură a familiei Stanhope) şi, dacă vedeai o fotografie a soţiei lui, bunica lui Susan, înţelegeai de ce omul acesta călcase pe alături. Probabil că Susan moştenise frumuseţea de la maică-sa, Charlotte, care arată bine şi acum, deşi n-o prea ducea capul.

Fiindcă veni vorba de minte şi de frumuseţe, copiii mei aveau parte de amândouă şi nu dădeau semne că ar suferi de pornirea spre ţicneală a familiei Stanhope. Mi-ar fi făcut plăcere să spun că amândoi copiii semănau cu familia din partea mea, numai că nici părinţii mei nu erau exemple ideale de sănătate mentală. Mă bate gândul că am fost înfiat. Sper şi mă rog la Dumnezeu să fie aşa.

De fapt, tatăl meu, Joseph, murise în timp ce eu eram pe mare, aşa că nu reuşisem să merg la înmormântare. Mama nu m-a iertat nici până în ziua de azi. Dar asta nu e o noutate.

Cât priveşte subiectul copii, paternitate şi genetică, Ethel şi George avuseseră un singur copil, o fată, Elizabeth, o femeie tare de treabă şi care locuia în apropiere. Elizabeth luase frumuseţea de la mama ei, dar semăna îndeajuns de mult şi cu George ca să nu-mi fac griji că ar fi existat şi alţi moştenitori din neamul Stanhope.

Priveam situaţia în perspectivă, cu gândul la copiii mei, care ar fi putut moşteni o parte din averea familiei Stanhope. Meritau niscaiva bănet pentru faptul că-şi suportaseră bunicul şi bunica toată viaţa. Şi eu aş fi meritat, numai că un tribunal ar fi găsit cam superficială motivaţia mea ca să ridic pretenţii asupra domeniului Stanhope, şi anume drept compensaţie pentru anii în care fusesem nevoit să înghit tâmpeniile lui William.

În orice caz, aici era vorba de istorie – familia mea exista în Long Island de trei sute de ani – şi firele acestei istorii se împleteau la fel ca iedera englezească ce acoperea casa portarului şi casa de oaspeţi: interesantă de la distanţă, dar învăluind forma şi materia construcţiei,

ca până la urmă să erodeze cărămida şi mortarul.

Nu departe de locul unde mă aflam acum, F. Scott Fitzgerald scrisese pe bună dreptate în încheierea romanului *Marele Gatsby:* „Şi astfel ne zbatem să ne urmăm calea, ca nişte bărci luptând împotriva curentului, traşi fără încetare înapoi spre trecut". Amin.

Întinzând mâna după coniac, am observat un teanc de vechi felicitări legate la un loc cu un elastic şi am tras afară una la întâmplare. Era o felicitare aniversară standard, marca Hallmark, unde Susan scrisese sub inscripţia gata tipărită, referitoare la iubire, bucurie şi credinţă, următoarele cuvinte: „John, nici nu ştii de câte ori mă trezesc dimineaţa şi pur şi simplu mă uit la tine cum dormi alături. Şi voi face acelaşi lucru cât voi trăi".

Am adunat teancul de felicitări şi le-am azvârlit în şemineu.

M-am ridicat, m-am dus la bucătărie şi mi-am mai turnat o ceaşcă de cafea, pe urmă am ieşit pe uşa din spate şi m-am oprit în patio. Vedeam luminile casei de oaspeţi unde locuisem cândva cu soţia şi copiii mei. Am rămas pe loc multă vreme, pe urmă am revenit în casă şi m-am aşezat din nou la masa din sufragerie. Nu pornisem cu gândul că-mi va fi uşor, dar nici nu-mi închipuisem că-mi va fi atât de greu.

Capitolul 2

Am rămas un timp cu privirea pironită asupra focului, sorbind din cafea şi din coniac, cu gândurile rătăcind între trecut şi prezent.

Prin urmare, mi-am zis, iată că mă găseam aici, în casa portarului de pe moşia Stanhope, în parte fiindcă Ethel Allard se încurcase cu Augustus Stanhope în timpul celui de-al Doilea Război Mondial şi în parte fiindcă nevastă-mea avusese o aventură cu un şef mafiot. „Ca să vezi!", după cum s-ar fi exprimat însuşi domnul Bellarosa, dacă s-ar mai fi aflat printre cei vii.

Iar acum, din spusele lui Edward – confirmate de fiica mea, Carolyn – Susan, respectiv „Mami", îşi făcuse apariţia în pragul locuinţei acelui cuplu de tineri înstăriţi şi le făcuse pe nepusă masă o ofertă probabil spectaculoasă pentru casa de oaspeţi, convingându-i fără îndoială că vor fi mult mai fericiţi în altă parte şi că ea, Susan Stanhope Sutter, simţea nevoia să-şi regăsească rădăcinile strămoşeşti.

Aşa cum o cunoşteam eu pe Susan, eram convins că cei doi avuseseră impresia că erau daţi afară fiindcă nu angajaseră persoana potrivită ca să le facă decoraţiunile interioare. Sau poate ştiau că doamna Sutter lichidase un şef mafiot şi se gândiseră că era o ofertă pe care nu s-ar fi cuvenit să o refuze. În orice caz, târgul se încheiase şi fosta mea nevastă locuia acum în vechea noastră reşedinţă, protejată de zidurile fostului domeniu Stanhope, pe aceeaşi stradă cu mine, la numai cinci minute distanţă de locuinţa mea provizorie. Era ca şi cum cineva ar fi dat ceasul înapoi cu un deceniu, surprinzând acel scurt răstimp în care Susan şi cu mine încă locuiam la câţiva paşi unul de celălalt şi când n-ar fi fost nevoie decât de un telefon, o bătaie în uşă sau un mesaj ca să fim iarăşi împreună. Dar vremurile acelea erau duse şi amândoi scrisesem alte capitole în viaţa noastră.

De pildă, Susan se recăsătorise. Norocosul fusese, din câte spunea Edward, un „babalâc", dar cu vârsta omul devine mai răbdător, calitate absolut necesară oricui s-ar fi căsătorit cu Susan Sutter.

Totodată, Edward îl descrisese pe domnul respectiv drept „un prieten al bunicului şi cât se poate de plicticos". Babalâcul cel plicticos se numea Dan Hannon şi locuia în Hilton Head, unde – din câte povestea Edward – juca golf cât era ziua de lungă. Tipul dispunea de ceva bani, dar nu cine ştie ce şi – de data asta, din relatările lui Carolyn – „Mami îl place, însă nu-l iubeşte". „Mami şi-a păstrat acelaşi nume de familie ca noi", adăugase Carolyn.

După toate aparenţele, copiii mei socoteau că trebuia să cunosc toate aceste amănunte, asta în caz că aş fi simţit dorinţa să merg la Hilton Head, să-i dau una în cap lui Dan cu crosa de golf şi s-o răpesc pe Susan, ducând-o undeva pe o insulă.

Ei bine, nu apucasem să fac asta fiindcă Dan Hannon îşi jucase

ultimul meci de golf şi murise subit, literalmente căzând peste a optsprezecea gaură în timp ce încerca fără succes o lovitură de la doi metri jumătate. Edward îmi mai istorisise că partenerii de joc ai domnului Hannon executaseră lovitura în locul lui, plasaseră mingea în gaură şi abia după aceea chemaseră o ambulanţă. Totuşi, mă bătea gândul că Edward mai înflorise povestea pe ici, pe colo.

În orice caz, Susan era văduvă de aproape un an şi, din spusele lui Carolyn, ea şi soţiorul ei încheiaseră un acord prenupţial foarte strict, aşa că Susan nu obţinea decât vreo jumătate de milion, ceea ce de fapt nici nu era prea rău pentru cinci ani de căsnicie, plicticoasă sau nu. Din acordul meu prenupţial cu Susan nu mă alesesem decât cu albumul de poze de la nuntă. Cei din neamul Stanhope ştiau să negocieze la sânge.

Aşadar, iată că ne găseam din nou aici, fiecare putând vedea luminile şi fumul ieşind pe hornul casei celuilalt. Zărisem maşina lui Susan trecând prin faţa casei portarului şi ieşind pe poarta mare din fier forjat. Conducea un SUV (în lipsa mea, chestiile astea păreau să se fi înmulţit ca lăcustele), un Lexus, cred. Maşina, orice ar fi fost ea, încă avea număr de înmatriculare din Carolina de Sud şi eu ştiam că Susan păstrase casa din Hilton Head. Aşa că poate avea de gând ca în decursul unui an să stea când acolo, când aici. Speram că mai mult acolo decât aici. Deşi, dacă mă gândeam mai bine, ce-mi păsa mie? Eu mă aflam aici doar temporar.

Maşina mea era un Taurus închiriat, pe care-l parcam lângă casa portarului, aşa că Susan ştia când eram acasă, însă nu oprise să-mi aducă prăjituri de casă.

Nu stăteam cu ochii pe ea, iar în ultima săptămână arareori îi văzusem maşina trecând prin dreptul locuinţei mele. În afară de maşina ei, singura pe care o mai vedeam era un Mercedes aparţinând domnului Nasim, proprietarul moşiei. Ce vreau să spun este că nu credeam ca Susan să aibă un prieten. Dar nu m-ar fi mirat să aibă, şi nici nu mi-ar fi păsat.

Cât despre *propria mea* viaţă amoroasă, fusesem absolut cuminte în timpul celor trei ani de călătorie în jurul lumii. Desigur, cu excepţia escalelor prin porturi sau a ocaziilor când aveam vreo femeie în echipaj. De fapt, fusesem cam porc.

Presupun că existau tot felul de raţiuni psihologice complexe pentru excesele mele, toate legate de adulterul comis de Susan şi de toată povestea respectivă. În plus, aerul sărat al mării îmi stârnea pofta de sex.

Dar la Londra mă potolisem considerabil, pe de o parte ca urmare a slujbei mele, care-mi impunea oarecare decenţă, şi pe de altă parte fiindcă mă descotorosisem de iaht şi nu mai aveam posibilitatea să rostesc fraze inspirate de genul „N-ai vrea să mă însoţeşti la bordul

iahtului meu într-o călătorie la Monte Carlo?”

Oricum, în ultimul an petrecut la Londra avusesem o prietenă. Dar despre asta, mai încolo.

Am aţâţat focul, apoi mi-am mai turnat o porţie de coniac în cafea.

În privinţa fostei doamne Sutter, aşa cum stăteau lucrurile acum, niciunul din noi nu-l sunase pe celălalt, nici nu dădusem nas în nas pe moşie sau în sat, dar ştiam că ne vom întâlni la înmormântarea lui Ethel. Sincer să fiu, cumva mă aşteptasem ca ea să treacă pe la mine să vadă ce mai fac. Probabil că şi ea gândea la fel despre mine.

Aceste meleaguri ţineau mult la etichetă şi la protocol şi mă întrebam cum ar fi reacţionat Emily Post[6] în această situaţie. „Stimată doamnă Post, soţia mea s-a culcat cu un şef mafiot, pe care apoi l-a împuşcat mortal. Ulterior am divorţat şi amândoi am plecat din acest stat, cunoscând alţi oameni, pe care nu i-am lichidat. Acum am ajuns în situaţia de a fi vecini şi amândoi suntem singuri. Prin urmare, ar trebui să fac nişte prăjiturele şi să-i urez bun venit în acest colţ de lume? Sau asta ar fi de datoria ei? (Semnat) Nedumeritul din Long Island (NELI).”

Iar doamna Post ar fi putut răspunde cam aşa: „Dragă Nedumeritule din Long Island, un gentleman va face întotdeauna primul pas şi va merge să viziteze o doamnă, dar numai după un telefon sau un mesaj prealabil. Neapărat să se asigure că doamna nu mai are arma! Alegeţi teme neutre de conversaţie, cum ar fi filmele preferate (nu *Naşul!),* sportul sau îndeletnicirile preferate pentru timpul liber (nu trasul la ţintă!) şi nu prelungiţi vizita decât dacă faceţi sex. (Semnat) Emily Post”.

Ei, cred că începeam să bat câmpii. În orice caz, copiii mă tocau la cap să merg s-o văd. „Ai fost s-o vezi pe mama?” Nu mă îndoiesc că îi puneau şi ei aceeaşi întrebare.

De fapt, în ultimii zece ani, după ce amândoi plecasem din Long Island, o mai întâlnisem pe Susan în câteva rânduri: de pildă, când copiii absolviseră colegiul sau la înmormântarea mătuşii mele Cornelia, care ţinuse mult la Susan. În toate aceste ocazii şi eu şi Susan ne arătasem politicoşi şi cordiali. Ba ea fusese chiar mai amabilă cu mine decât invers, lăsându-mi impresia că depăşise etapa relaţiei noastre şi-şi continuase viaţa. Eu însă... ei bine, nu ştiam. Şi nici nu aveam intenţia să aflu.

Fiindcă veni vorba de înmormântări, participasem la cea a lui Frank Bellarosa pentru că... Ei bine, chiar îmi plăcuse omul acesta, în ciuda faptului că fusese un infractor, un manipulator, un mincinos sociopat şi amantul soţiei mele. Dar făcând abstracţie de toate acestea, nu fusese băiat rău, ba chiar fusese şarmant şi charismatic. Să vă spună Susan.

Tot legat de înmormântări, una la care aşteptam cu nerăbdare să particip era înmormântarea lui William Stanhope. Dar ultimele ştiri date de Edward fuseseră: „Bunicul se simte foarte bine”. Păcat.

Am luat din nou teancul de fotografii şi le-am privit la întâmplare. Susan era într-adevăr frumoasă şi sexy. Totodată inteligentă şi cu simţul umorului. Şi, după cum spuneam, de o ţicneală cuceritoare.

În timp ce stăteam şi priveam o poză deosebit de sexy a lui Susan, călărind complet goală pe tâmpitul ăla de cal al ei, Zanzibar, am auzit soneria de la intrare.

La fel ca majoritatea caselor pentru portari, şi aceasta era construită în interiorul zidului proprietăţii, prin urmare nimeni nu putea ajunge la uşa mea decât intrând pe poarta din fier forjat pe unde trecea drumul de maşină. Noaptea poarta rămânea închisă şi, cum era acţionată automat, nu putea fi deschisă decât tastând un cod sau folosind o telecomandă, caz în care auzeam maşinile sau le vedeam farurile în întuneric. Nu şi acum. Aşadar, oricine s-ar fi aflat la uşa mea, venise pe jos, străbătând proprietatea, iar singurii care locuiau pe moşie erau Amir Nasim, soţia lui, slujitorul care stătea împreună cu ei, Susan şi cu mine.

Aşadar, era posibil ca la uşa mea să fie domnul Nasim, poate venit în vizită ca între vecini sau ca să-mi dea de ştire că Ethel murise cu câteva minute în urmă, aşa că-mi acorda zece minute să-mi strâng catrafusele şi s-o şterg de acolo. Sau poate că era Susan.

Am strecurat fotografiile la loc în plic şi m-am îndreptat spre micul hol de la intrare, timp în care soneria s-a auzit din nou.

Mi-am verificat înfăţişarea în oglinda din hol, mi-am netezit puloverul pe gât şi mi-am trecut degetele prin păr. Apoi, fără să mă mai uit pe vizor sau să aprind lumina de afară, am descuiat uşa şi am deschis-o larg.

În faţa mea, cu ochii ţintă la mine, se afla fantoma lui Frank Bellarosa.

– Îţi mai aminteşti de mine? m-a întrebat el.

Bineînţeles, nu era fantoma lui Frank Bellarosa. Era fiul lui Frank, Tony, pe care-l văzusem ultima oară la înmormântarea tatălui său, în urmă cu zece ani.

Mă scotea din sărite când cineva mă întreba: „Îţi mai aminteşti de mine?", în loc să dea dovadă de o minimă bună-cuviinţă şi să se prezinte. Dar bănuiam că nu era cea mai supărătoare carenţă de comportament a lui Tony Bellarosa, şi nici unica.

– Da, îmi amintesc de tine, am răspuns. Tony Bellarosa, am adăugat, să nu-şi închipuie că-i dădusem un răspuns de circumstanţă.

Mi-a zâmbit şi din nou l-am avut în faţa ochilor pe Frank.

– Anthony. Acum mă cheamă Anthony. Ai o clipă liberă? m-a întrebat.

Mi-au venit în minte câteva răspunsuri, dintre care niciunul nu cuprindea cuvântul „Da".

– Cu ce-ţi pot fi de folos? l-am întrebat.

A părut puţin cam descumpănit, apoi m-a întrebat:

– Pot să intru? Oh...

Am avut impresia că brusc se gândise la singura explicaţie logică a faptului că întârziasem să-i deschid uşa şi că nu eram încântat de revedere.

– Eşti cu cineva? s-a interesat el.

Un simplu dat din cap şi un semn şăgalnic cu ochiul l-ar fi făcut să plece, dar eu am rămas tăcut.

– Domnule Sutter?

Păi, se presupune că nu inviţi un vampir să-ţi treacă pragul şi cred că acelaşi principiu se aplică şi fiilor unui şef mafiot mort. Totuşi, din motive prea complicate şi prea prosteşti ca să le descriu în detaliu, am răspuns:

– Intră.

M-am dat la o parte şi Anthony Bellarosa a păşit în casa portarului şi în viaţa mea. Am închis uşa şi l-am condus pe tânăr în mica sufragerie.

Am făcut semn către balansoarul lui Ethel de lângă şemineul plin de cenuşă, iar eu m-am aşezat pe scaunul simplu cu spătar al lui George, faţă în faţă cu oaspetele meu. Nu i-am oferit nimic de băut.

Anthony şi-a rotit repede privirea prin încăpere, remarcând fără îndoială mobilierul sărăcăcios, tapetul decolorat şi covorul uzat.

Totodată, se prea poate să fi cântărit în ce măsură se afla în siguranţă. Taică-său obişnuia să procedeze astfel, mai degrabă din obişnuinţă decât din paranoia. Frank Bellarosa avusese şi obiceiul involuntar de a studia fiecare femeie dintr-o încăpere, în timp ce

încerca să-şi dea seama cine ar fi vrut să-i facă felul. Admir oamenii capabili să facă mai multe lucruri în acelaşi timp.

În cazul lui Susan Sutter, totuşi, lui Frank îi scăpaseră câteva indicii de ordin social şi unele semne prevestitoare de bucluc. Dacă aş fi putut face supoziţii privind acele ultime minute din viaţa lui Frank Bellarosa, aş fi zis că tot sângele din creier îi fugise în creierul dintre picioare şi asta tocmai într-un moment de cumpănă. Se mai întâmpla. Şi atunci când se întâmplă, restul sângelui ajunge să se împrăştie prin toată camera, cum păţise şi bietul Frank.

– E frumos aici, a spus Anthony.

– Mulţumesc.

În realitate, privite din afară, aceste case de portari de pe vechile moşii erau ceva încântător şi neobişnuit, însă majoritatea îţi dădeau o senzaţie de claustrofobie. Nu ştiu cum reuşisem să împart această locuinţă cu Ethel, fie şi pentru scurtul timp petrecut aici. Îmi amintesc că eram foarte des plecat de acasă.

– Ai locuit aici un timp. Corect?

– Adevărat.

– Şi te-ai înapoiat de la Londra. Corect?

M-am întrebat de unde ştia asta.

– Însă arabul care-i proprietarul conacului e şi proprietarul acestui loc, corect?

– Corect, l-am informat eu. E iranian.

– Corect. Un arab nenorocit.

– Iranienii nu-s arabi.

– Atunci ce sunt?

– Perşi.

Răspunsul a părut să-l deruteze, aşa că a schimbat subiectul.

– Deci... ce ai de gând? Cumperi casa asta? O închiriezi?

– Nu sunt decât oaspetele doamnei Allard.

– Zău? Şi ce mai face bătrânica?

– E pe moarte.

– Corect. Nicio noutate.

Era limpede că adunase informaţii. Dar de ce?

– Şi ce se întâmplă după ce-o să moară?

– O să se ducă în ceruri, l-am informat eu.

A zâmbit.

– Da? Şi tu unde ai să te duci?

– Acolo unde o să doresc.

M-am gândit că ar fi trebuit să aflu ce intenţii avea domnul Nasim în privinţa acestei case. Poate voia s-o închirieze cu luna. Dar în zona Coasta de Aur şi Long Island chiriile şi preţurile de vânzare erau astronomice şi de fapt chiar crescuseră după 11 septembrie, întrucât mii de oameni părăseau pe furiş oraşul, din pricina... ei bine, din

pricina fricii.

– Domnule Sutter, a vorbit el, cât timp rămâi?

– Până moare bătrâna.

L-am privit în lumina palidă a lampadarului. Aş zice că Anthony Bellarosa era ceea ce femeile, nu bărbaţii, ar fi considerat un bărbat frumos. Ca şi tatăl său, avea trăsături oarecum aspre – femeile ar fi zis senzuale – buze pline, ochi negri şi umezi. Tot ca tatăl lui, era măsliniu la faţă – maică-sa, Anna, avea pielea foarte albă – iar părul des, ca şi al lui Frank, era negru şi ondulat, poate puţin mai lung decât i-ar fi plăcut lui tăticu'. Fără îndoială că Anthony – tot la fel ca tatăl lui – avea priză la femei.

Era îmbrăcat mai puţin sobru decât obişnuia s-o facă taică-său. Frank purta întotdeauna o jachetă sport, pantaloni eleganţi şi cămăşi făcute la comandă. Toate de prost gust, desigur, dar măcar ştiai că vestimentaţia lui don Bellarosa era menită să creeze o imagine. La oraş, purta costume de comandă din mătase, iar porecla sub care apărea în tabloide fusese Elegantul Don, înainte de a deveni Răposatul Don.

– Prin urmare, după ce moare bătrâna, vei pleca?

– Probabil.

Anthony purta blugi mulaţi pe trup, o îngrozitoare cămaşă hawaiană care arăta ca un cadou din filmele de comedie şi pantofi negri de sport. Pe deasupra îmbrăcase o canadiană neagră, poate pentru că era o noapte răcoroasă sau poate fiindcă îi ascundea arma. Era limpede că normele vestimentare americane decăzuseră teribil în lipsa mea.

– Dar nu ştii încotro s-o apuci. Aşa că poate totuşi vei rămâne.

– Poate.

Accentul lui Anthony, ca şi cel al tatălui său, nu era chiar al unui om lipsit de educaţie, totuşi amintea de străzile din Brooklyn. Presupun că petrecuse vreo şase ani la Academia Militară La Salle, un gimnaziu catolic din Long Island, între ai cărui elevi se numărau câteva progenituri ale unor oameni de înaltă clasă, precum şi ale unor declasaţi ca don Bellarosa. Nimeni n-ar fi confundat accentul de gimnaziu al lui Bellarosa cu accentul de St. Paul, unde studiasem eu, totuşi cei şase ani de internat mai cizelaseră pronunţia lui Anthony în cuvinte ca „dese", „dose", „dem"[7].

– Deci, tu şi bătrâna sunteţi, să zicem, prieteni?

Aceste întrebări personale începeau să mă scoată din sărite, dar, ca avocat, ştiam că întrebările erau mai relevante decât răspunsurile, aşa că i-am răspuns:

– Da, suntem prieteni.

De fapt, după cum spuneam, Ethel nu mă putea suferi, numai că aici, în această lume dispărută a nobililor şi slujitorilor, a vechilor

legături de familie şi a servitorilor care slujeau într-o casă generaţii la rând, a claselor sociale şi a principiului nobleţei senioriale, nu prea mai conta care era stăpânul şi care servitorul sau cine pe cine simpatiza sau detesta. Toţi eram legaţi unii de alţii printr-o istorie comună şi, presupun, printr-o profundă nostalgie pentru nişte vremuri care, la fel ca Ethel, erau pe cale să apună, dar încă nu dispăruseră complet. M-am întrebat dacă era cazul să-i explic toate acestea lui Anthony Bellarosa, dar n-aş fi ştiut de unde să încep.

– Deci, te îngrijeşti de casă în locul ei?

– Corect.

Anthony a făcut un semn din cap spre uşa care dădea în sufragerie şi, remarcând teancurile de hârţoage, mi-a zis:

– Se pare că ai cam mult de lucru aici.

A zâmbit şi m-a întrebat:

– E testamentul bătrânei?

De fapt, îi găsisem testamentul, aşa că i-am răspuns:

– Da.

– Are milioane?

Am tăcut.

– Îţi lasă ceva?

– Da, o groază de lucruri de făcut.

A râs.

După cum am mai spus, eram avocatul lui Ethel pe probleme de proprietate, atâta câtă avea, iar averea ei lumească urma să fie moştenită de singurul ei copil, sus-pomenita Elizabeth. Testamentul lui Ethel, redactat de mine, nu-mi lăsa nimic, ceea ce eram convins că dorise şi Ethel.

– Domnule Sutter, cu ce te ocupi la Londra?

Se legăna în balansoar, aşa că m-am aplecat spre el şi l-am întrebat:

– De ce vrei să ştii toate astea?

– Oh... pur şi simplu făceam conversaţie.

– Bun, atunci dă-mi voie să-ţi pun şi eu câteva întrebări de dragul conversaţiei. De unde ştiai că doamna Allard e pe moarte?

– Mi-a spus cineva.

– Şi de unde ştiai că locuiesc la Londra şi că m-am întors aici?

– Mi-a ajuns la ureche.

– Ai putea vorbi mai la obiect, domnule Bellarosa?

– Anthony, îmi poţi spune Anthony.

Se pare că mai la obiect de atât nu avea de gând să vorbească.

I-am privit chipul în lumina difuză. Când soţia mea îi ucisese tatăl, Anthony avea vreo şaptesprezece sau optsprezece ani – elev în primul sau ultimul an la La Salle. Aşadar, nu împlinise încă treizeci de ani şi totuşi vedeam în ochii şi în purtarea lui că, spre deosebire de

majoritatea americanilor, cărora le ia mult timp să se maturizeze, Anthony Bellarosa era acum bărbat sau aproape bărbat. Mi-am amintit şi de faptul că pe vremuri i se spunea pur şi simplu Tony, dar cum diminutivul era lipsit de prestanţă, acum îşi luase numele de Anthony.

Dar, lucru şi mai important, mă întrebam dacă preluase afacerile tatălui său.

Principiul fundamental al dreptului penal american este că o persoană rămâne nevinovată până când se dovedeşte contrariul, însă în cazul de faţă îmi aminteam limpede ce-mi spusese Frank Bellarosa despre cei trei fii ai lui: „Cel mare, Frankie, n-are cap pentru afacerile familiei, aşa că l-am trimis la colegiu, apoi i-am pus pe picioare o mică afacere, numai a lui, în Jersey. Tommy e cel de la Cornell. Vrea să conducă un hotel mare în Atlantic City sau Vegas. Am să-i găsesc un rost alături de Frankie, în Atlantic City. Cu Tony, încă, cel de la La Salle, e altă poveste. El vrea să intre în afacerile familiei".

L-am privit pe Anthony, cândva cunoscut drept Tony, şi mi-am amintit ce mândru se arătase Frank de mezin, atunci când spusese în încheiere: „Pişicherul vrea să-mi ia locul. Şi ştii ce? Dacă ţine cu tot dinadinsul, o să şi reuşească". Bănuiam că Tony obţinuse ceea ce dorise şi devenise don Anthony Bellarosa. Dar nu aveam certitudinea.

– Ai ceva împotrivă să-ţi spun John?

– Acum eu sunt Tony.

Presupun că nu era o idee prea grozavă să iei peste picior un potenţial şef mafiot, dar făcusem acelaşi lucru şi cu tatăl lui, care apreciase faptul că nu-i sărutasem inelul. În orice caz, se impunea să stabilesc cine-i mai tare.

Anthony s-a silit să zâmbească şi mi-a zis:

– Îmi amintesc că-ţi spuneam domnul Sutter.

Nu i-am răspuns, în schimb l-am întrebat:

– Ce pot face pentru tine, Anthony?

– Păi, îmi pare rău că am venit pe nepusă-masă, dar treceam cu maşina pe aici şi am văzut luminile aprinse. Cum spuneam, am auzit că te-ai întors şi din moment ce poarta era încuiată, am intrat pe... cum se cheamă? Poarta din dos.

– Poarta din spate.

– Da. Era descuiată. Ar trebui s-o încui.

– Nu sunt portar.

– Corect. Oricum, mi-a venit ideea să trec pe aici să te salut.

M-am gândit că gestul fusese niţel mai premeditat de atât.

– Sper că nu blochezi accesul la poartă, am spus.

– Nu. Şoferul meu a mutat maşina mai încolo. Îl mai ţii minte pe Tony? Şoferul tatei.

– Ţin minte că pe *el* îl chema Anthony.

Mi-a zâmbit.

– Mda. Am făcut un târg. Aşa e mai puţin derutant.

– Corect.

Nu cred că şoferul răposatului şef mafiot avusese vreun cuvânt de spus în privinţa târgului. Cât despre afacerile familiei, angajaţii supravieţuitori şi regulile succesiunii, îmi aminteam limpede că mai exista un membru al familiei care râvnea poziţia lui Frank, aşa că, vrând să văd reacţia lui Anthony, am întrebat:

– Ce mai face unchiul Sal?

Anthony Bellarosa m-a privit ţintă, fără să-mi răspundă. I-am susţinut privirea.

Ultima oară când îl văzusem pe Salvatore D'Alessio, zis şi Sally Da-da, fusese la înmormântarea lui Frank. Înainte ca nevastă-mea să-i vină de hac lui Frank Bellarosa, mai existase o tentativă de acest gen, principalul suspect fiind unchiul Sal. Asta se întâmplase într-un restaurant din Mica Italie, unde din păcate mă găseam şi eu, şi încă suficient de aproape de Elegantul Don Bellarosa şi de Vinnie, garda lui de corp, ca să mă trezesc împroşcat cu sângele lui Vinnie. Nu fusese chiar una dintre cele mai reuşite seri ale mele în oraş.

În orice caz, unchiul Sal nu fusese de faţă cu ocazia acelei tentative de omor, dar mai mult ca sigur că acolo fusese mâna lui. Detestam certurile de familie şi, deşi mie unul îmi era cunoscut acest aspect, din câte ştiam nimeni din neamul Sutter sau Stanhope nu angajase vreun asasin ca să scape de un membru al familiei... deşi nu era o idee atât de rea. De fapt, cred că tocmai îi găsisem ceva de făcut lui Anthony Bellarosa. Glumeam. Pe cuvântul meu.

– E bine, a răspuns în cele din urmă Anthony.

– Mă bucur. Salută-l pe unchiul Sal din partea mea când îl mai întâlneşti.

– Mda.

Există în viaţă lucruri pe care nu le uiţi niciodată, iar cele câteva luni de primăvară şi de vară dinaintea morţii lui Frank în octombrie şi a despărţirii mele de Susan erau încărcate de imagini şi sunete care mi se întipăriseră în memorie pentru totdeauna.

Pe lângă faptul că cineva îi zburase creierii lui Vinnie cu o armă de vânătoare chiar sub ochii mei, altă privelişte pe care n-aveam s-o uit în veci era cea a tânărului Anthony Bellarosa la mormântul tatălui său.

Băiatul făcuse extrem de bine faţă momentului, mai bine decât mama lui, Anna – care se jelea şi leşina din cinci în cinci minute – dar în ochii lui Anthony am descifrat ceva dincolo de durere şi l-am surprins privindu-şi unchiul, pe Sal, cu atâta intensitate, încât bărbatul mai vârstnic nu putuse susţine privirea tânărului său nepot. Era cât se poate de clar – pentru mine şi pentru toată lumea – că tânărul ştia că unchiul său încercase să-i ucidă tatăl. Şi era la fel de clar că într-o

bună zi Anthony Bellarosa avea să regleze conturile. Prin urmare, eram surprins să aflu că unchiul Sal încă trăia, o ducea bine şi încă nu-l lichidase pe Anthony.

Dar, din câte învăţasem din scurta mea asociere cu don Bellarosa şi familia sa extinsă, aceşti domni dădeau dovadă de o prudenţă şi o răbdare fără margini atunci când decideau cui trebuia să i se facă felul şi când anume.

În aceeaşi ordine de idei, m-am întrebat care erau sentimentele lui Anthony la adresa lui Susan Sutter, care reuşise acolo unde unchiul Sal dăduse greş. Acum că Susan se întorsese – şi locuia la numai două sute de metri de locul în care ne aflam noi – mă întrebam... dar poate era de preferat să ocolesc subiectul, aşa că am continuat conversaţia despre familie.

– Ce mai face mama ta? l-am întrebat pe Anthony.

– E bine. S-a întors în Brooklyn. Am să-i spun că te-am văzut, a adăugat el.

– Te rog să-i transmiţi toate cele bune din partea mea.

– În regulă. Te simpatiza.

– Sentimentul a fost reciproc.

Desigur, conversaţia pe această temă era umbrită de faptul că fosta mea soţie o lăsase văduvă pe Anna Bellarosa şi orfani pe Anthony şi pe cei doi fraţi ai lui.

– Ce fac fraţii tăi? Frankie şi Tommy, dacă nu mă înşel.

– Întocmai. Sunt bine şi ei. Dar copiii dumneavoastră? m-a întrebat el.

– Bine şi ei, am răspuns.

– Bravo. Îmi amintesc de ei. Erau copii isteţi.

– Mulţumesc.

Drumul care trecea pe lângă Stanhope şi Alhambra, Grace Lane, era unul privat şi se înfunda la Long Island Sound, deci Anthony Bellarosa nu se găsea doar în trecere şi m-a lovit ideea că încă locuia în zonă, gând deloc încurajator. Voiam însă să ştiu cu certitudine, aşa că l-am întrebat:

– Unde stai acum?

– Pe vechea proprietate a tatălui meu, mi-a răspuns el. Apoi a adăugat: Între timp s-au construit acolo câteva case şi am cumpărat una dintre ele. Zona se numeşte Domeniul Alhambra. E împărţită în suprafeţe de câte două hectare, mi-a explicat.

N-am răspuns, dar mi-am amintit că una dintre clauzele înţelegerii încheiate de Frank cu statul ca să scape de închisoare fusese aceea de a ceda Alhambra în schimbul impozitelor neachitate, impozite percepute pe câştiguri ilegale şi/sau ca pedepse pentru delicte penale. Ultima oară când fusesem pe acel domeniu după moartea lui Frank, superbul conac fusese dărâmat cu buldozerul, iar

proprietatea fusese împărţită în suprafeţe de construcţie, pentru a mări pe cât posibil veniturile statului, dar şi din spirit de răzbunare.

De fapt, de când mă înapoiasem, trecusem de câteva ori cu maşina pe lângă fosta moşie şi printre zăbrelele gardurilor de fier forjat zărisem casele noi, toate nişte mini-Alhambre cu acoperişuri de ţiglă roşie şi ziduri de stuc, ca şi cum molozul marelui conac s-ar fi întrupat în reproduceri mai mici ale construcţiei iniţiale. M-am întrebat dacă bazinul şi statuia lui Neptun oglindită în apă supravieţuiseră.

În orice caz, aflasem că Anthony Bellarosa achiziţionase una dintre aceste vile, împreună cu terenul aferent. Nu-mi dădeam exact seama dacă era un gest ironic, simbolic sau poate Anthony pur şi simplu încheiase un târg avantajos cu constructorul, Dominic, care era un *paesano8* de-al lui Frank.

Anthony părea să cugete cu amărăciune la proprietatea pierdută.

– Nenorociţii de federali ne-au furat proprietatea, m-a informat el.

Mă scotea din sărite când unele persoane (ca fosta mea soţie) rescriau istoria, mai ales dacă şi eu asistasem la momentul istoric cu pricina. Totuşi, poate că Anthony nu cunoştea exact împrejurările în care îşi pierduse drepturile de moştenitor, dar fără îndoială că le-ar fi putut ghici, dacă ar fi avut un dram de minte, precum şi dorinţa de a privi lucrurile în faţă.

Dar se vede treaba că nu dispunea de niciuna din aceste două însuşiri, ca atare a continuat:

– Nenorociţii de federali ne-au furat proprietatea şi mi-au aruncat familia în stradă.

Deşi ar fi trebuit să mă abţin, totuşi l-am pus în temă pe Anthony:

– Tatăl tău *a cedat* statului domeniul Alhambra.

– Mda. I-au pus pistolul la tâmplă şi el le-a cedat domeniul.

Ar fi trebuit să pun pur şi simplu capăt acestei vizite inopinate, numai că el mai avea câteva lucruri de punctat, iar eu eram... ei bine, poate eram îngrijorat pentru Susan. Adică, era totuşi mama copiilor mei. L-am privit cu atenţie pe Anthony. Nu *arăta* ca un asasin, la fel cum nu arătase nici taică-său. Şi, fiindcă veni vorba, nici Susan. Pun pariu că Frank rămăsese uluit când ea scosese pistolul şi descărcase în el trei gloanţe.

Anthony a început să dezvolte subiectul.

– S-au folosit de blestemata aia de lege RICO şi au pus laba pe tot ce s-a putut, după... moartea lui.

Apoi a completat cu un exemplu din istorie:

– La fel cum făceau împăraţii romani la moartea unui nobil. Îl acuzau de ceva şi-i confiscau pământurile.

Niciodată nu-l considerasem pe Frank Bellarosa un nobil roman, în schimb îmi imaginam Ministerul de Justiţie şi IRS în rolul unui

puternic şi lacom împărat. Cu toate astea, mi-am pierdut răbdarea şi i-am spus, spre ştiinţa lui:

– RICO9 e o lege aspră şi nu întotdeauna se aplică echitabil, dar...

– Nu face două parale! Cum rămâne cu judecarea de către un tribunal unde se respectă drepturile omului?

– Eşti jurist, domnule Bellarosa?

– Nu, dar...

– Ei bine, eu sunt. Dar hai să lăsăm deoparte legea. Întâmplarea face să ştiu, din sursă directă, că tatăl tău a fost de acord să cedeze unele posesiuni Ministerului de Justiţie în schimbul...

Mi-am dat seama că Anthony Bellarosa înţelegea unde voiam să ajung şi nu ţinea neapărat să audă că tatăl lui încălcase singura lege care avea valoare pentru el – legea *omertà* – legea tăcerii.

Deci, pornind de la principiul că despre morţi trebuia vorbit numai de bine, m-am adresat lui Anthony:

– Tatăl tău datora statului unele impozite... Eu i-am fost consilier pe probleme de taxe... şi el s-a hotărât să cedeze Ministerului de Finanţe anumite posesiuni, printre care, din păcate, şi Alhambra.

Frank cedase şi proprietatea pe care ne aflam, Stanhope Hall, pe care o cumpărase – probabil la îndemnul lui Susan – de la idiotul de socru-meu, William. Dar nu ştiam cu certitudine. Anthony era la curent cu acest aspect şi, cum nu ţineam să-l stârnesc şi mai mult, m-am mulţumit să adaug:

– N-a fost chiar o afacere proastă.

– A fost jaf.

În realitate, fusese o chestiune de predare a armelor şi de supravieţuire. Mi-am amintit ce-mi spusese Frank Bellarosa când se afla în stare de arest la domiciliu, încercând să se justifice pentru colaborarea cu federalii: „Vechiul cod al tăcerii a murit. N-a mai rămas niciun bărbat adevărat, niciun erou, nici de o parte, nici de cealaltă a legii. Suntem cu toţii mici-burghezi de carton, copoi, escroci, şi facem târguri când e nevoie, ca să ne apărăm fundurile, banii şi vieţile. Turnăm pe toată lumea şi ne bucurăm că avem posibilitatea s-o facem”.

Frank Bellarosa îşi încheiase explicaţia benevolă cu următoarele cuvinte: „Am fost la puşcărie o dată, consiliere, şi nu-i un loc pentru oameni ca noi. E pentru băieţii răi de tip nou, oamenii cu pielea neagră, durii”.

Anthony mi-a aruncat o privire, a şovăit câteva clipe, apoi a spus:

– Ştii... unii au spus... ...că tata avea duşmani... iar alţii au spus că... vindea informaţii autorităţilor.

A ridicat din nou privirea spre mine pentru o clipă şi, cum continuam să tac, a adăugat:

– Acum înţeleg că a fost doar ceva legat de impozite. L-au mai

înfundat o dată pentru asta.

– Aşa e.

– Deci, ca avocat, l-ai sfătuit să achite toate datoriile.

– Întocmai. Era mai bine decât să fie pus acuzaţie pentru evaziune fiscală.

De fapt, Frank Bellarosa fusese cel care mă ajutase *pe mine* să scap de o astfel de acuzaţie. Cum aflasem ulterior, de fapt Frank pusese la cale acuzaţia de evaziune fiscală la adresa mea, prin urmare măcar atât putea şi el să facă, să mă scoată din belea. În felul acesta, îi rămâneam dator, datorie pe care mi-o plătisem ajutându-l să scape de acuzaţia de crimă. Nu era de mirare că idolul lui Frank fusese Machiavelli şi că Frank era în stare să citeze pasaje întregi din *Principele,* de nu cumva să scrie o continuare a cărţii.

– Aşadar, m-a întrebat Anthony, confiscarea proprietăţii de către federali n-a avut nimic de-a face cu acuzaţia de crimă la adresa tatei?

– Nu.

În parte, era adevărat. Paradoxal, Frank Bellarosa, zis Episcopul – probabil cel mai mare infractor american din afara structurilor guvernamentale – nu comisese crima de care fusese acuzat. Fără îndoială, puţine erau delictele de care nu se făcuse vinovat în douăzeci sau treizeci de ani de activitate în domeniul crimei organizate, dar acuzaţia de asasinare a şefului unui cartel de droguri din Columbia fusese o capcană pusă la cale de procurorul federal, domnul Alphonse Ferragamo, ca o chestiune de vendetă personală la adresa lui Frank Bellarosa.

– Ai fost unul dintre avocaţii implicaţi în acel proces de omucidere, aşa-i? m-a întrebat Anthony.

– Da.

De fapt, fusesem singurul avocat al lui Frank Bellarosa. Aşa-numitul avocat al mafioţilor se dăduse la fund, în timp ce John Whitman Sutter de la Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds se înfăţişase la tribunalul penal federal într-o ipostază neobişnuită, şi anume străduindu-se să găsească o cale de a scoate din puşcărie pe cauţiune un şef mafiot. Frank *chiar* nu putea să suporte puşcăria.

– Ştiai că FBI i-a descoperit pe indivizii care l-au lichidat pe columbian?

– Da, ştiam.

De fapt, aflasem vestea în urmă cu câţiva ani de la fiica mea, care este adjuncta procurorului districtual din Brooklyn, care fusese încântată să-mi comunice că apărasem un om nevinovat. Cuvintele „nevinovat” şi „Frank Bellarosa” nu figurau de regulă în aceeaşi propoziţie, dar în limitele foarte restrânse ale acestui caz, făcusem ceea ce trebuia, prin urmare aveam cugetul împăcat. Mă rog, oarecum.

– Javra aia, Ferragamo, era pornit pe tatăl meu, mi-a spus Anthony.

– Adevărat.

Realitatea era că domnul Ferragamo, procurorul federal al Districtului de Sud al oraşului New York, voia să captureze cel mai mare trofeu din junglă asupra căreia avea jurisdicţie: pe Frank Bellarosa. Şi puţin îi păsa prin ce mijloace. Acuzaţia de crimă era cusută cu aţă albă, dar până la urmă Alphonse Ferragamo îşi doborâse prada la fel ca un şacal rupând ciozvârte dintr-un uriaş bivol african.

Anthony şi-a urmat pledoaria.

– Niciuna dintre acuzaţiile nemerniculuiăluia n-a fost dovedită. Toate au fost scorneli. A fost o chestiune *personală.* A fost *vendetă.*

– Aşa e.

Dar fusese şi o chestiune de afaceri. Afacerile lui Frank şi afacerile lui Alphonse. Don Bellarosa îl sâcâia grozav pe procurorul federal. În parte – sau poate mai mult decât îmi puteam eu da seama – era vorba de originea italiană. Dar din punct de vedere profesional, Alphonse Ferragamo nu putea îngădui ca cel mai mare şef mafiot din ţară să se afle în libertate, să locuiască într-un conac, să conducă maşini scumpe şi să ia masa în restaurante pe care Alphonse nu şi le putea permite. De fapt, da, fusese o chestiune personală.

Prin urmare, prin diverse mijloace, mai mult sau mai puţin legale, Ferragamo îşi înfipsese dinţii în boaşele bivolului uriaş, aşa că Frank Bellarosa se prăvălise în ţărână, cerând îndurare.

Face parte din cultura noastră să romanţăm portretele infractorilor – Billy the Kid, Jesse James, sus-numitul Al Capone şi aşa mai departe – şi ne încearcă sentimente amestecate atunci când delincventul e îngenuncheat de braţul sacrosant al legii şi al ordinii. Elegantul Don Bellarosa, zis şi Episcopul, fusese un răsfăţat al mass-mediei, o sursă nesecată de interes pentru public şi o celebritate. Aşadar, când se aflase că se găsea în stare de arest la conacul său din Long Island, „în scopul asigurării protecţiei”, şi că acceptase să coopereze cu Ministerul de Justiţie, mulţi fie nu crezuseră, fie se simţiseră cumva trădaţi. Fără îndoială, partenerii lui apropiaţi se simţiseră trădaţi şi foarte îngrijoraţi.

Dar înainte ca Frank Bellarosa să poată fi adus cu pompă într-o sală de tribunal în calitate de martor al autorităţilor, reputaţia lui fusese salvată de Susan Sutter, care-l lichidase. Iar faptul că murise de mâna amantei lui căsătorite, o superbă roşcată din înalta societate, îi înfrumuseţase postum figura legendară şi-i sporise faima de băiat rău.

Soţul amantei şefului mafiot (adică eu) avusese şi el parte de suficientă atenţie din partea presei. Dar nu îndeajuns cât să merite.

În mod paradoxal, Susan nu făcuse figură prea frumoasă în presa de scandal. Izbucnise un val puternic de proteste publice şi cereri de a

se face dreptate atunci când statul New York şi procurorul federal renunţaseră la acuzaţiile iniţiale la adresa ei, respectiv de crimă cu premeditare şi de asasinare a unui martor federal sau mai ştiu eu ce.

Prin plecarea mea în lume pierdusem o bună parte din distracţia asta cu mass-media, la fel şi Susan, când se mutase la Hilton Head. Presa newyorkeză îşi pierdea repede interesul faţă de persoane care nu mai locuiau în cartierele de la marginea metropolei sau în comitatele din jur.

În orice caz, ca să fiu cinstit, obiectiv şi corect, cei care avuseseră cel mai mult de suferit în această afacere – în afară de Frank – fuseseră membrii familiei Bellarosa. La vremea când avusese loc această crimă pasională, toţi erau cetăţeni nevinovaţi. Poate că între timp Anthony trecuse testul de admitere în organizaţie, dar la vremea când îşi pierduse tatăl era elev de gimnaziu.

Aşadar i-am spus:

– L-am cunoscut pe tatăl tău îndeajuns de bine ca să ştiu că a făcut ce trebuia... ca să scape de federali şi să se poată ocupa de soţie şi copii.

Anthony nu mi-a răspuns şi m-am folosit de tăcerea lui ca să schimb subiectul. Purta verighetă, aşa că l-am întrebat:

– Eşti însurat?

– Da. Am doi copii.

– Bravo. Bărbatul trebuie să se însoare. Asta-l fereşte de necazuri.

Dintr-un motiv sau altul, i s-a părut nostim.

Am renunţat să mai umblu cu ocolişuri.

– Cu ce te ocupi? l-am întrebat.

– Am preluat compania tatei, Bell Enterprises, mi-a răspuns el fără ezitare. Ne ocupăm de mutări, depozitări, salubrizare, închirieri de limuzine, servicii de pază... şi altele asemenea.

– Şi celelalte afaceri ale tatălui tău cine le-a preluat?

– N-au existat alte afaceri, domnule Sutter.

– Bine.

Am aruncat o privire spre ceasul de la mână.

Anthony nu părea grăbit să se ridice şi să plece.

– Tata mi-a spus cândva că eşti cea mai grozavă combinaţie de inteligenţă şi curaj pe care a întâlnit-o în viaţa lui, m-a informat el. Pentru cineva care nu-i italian, a ţinut să adauge.

Nu i-am dat niciun răspuns şi nu eram prea sigur ce simţeam la auzul acestor vorbe. Lăsând deoparte faptul că era un compliment venit din partea unei persoane autorizate (eu nefiind italian), trebuia să ţin seama cine mi-l făcuse.

Era clar că vizita lui Anthony ascundea şi un alt scop, dincolo de rememorarea trecutului şi urările lui de bun venit pe acele meleaguri. De fapt, intuiam că voia să-mi ofere o slujbă. Ultima oară când

lucrasem pentru un Bellarosa se alesese praful de viaţa mea şi nu ţineam neapărat să reeditez experienţa.

Am vrut să mă ridic, dar Anthony mi-a spus:

– Te rog să-mi mai acorzi doar câteva minute din timpul tău.

M-am rezemat de spătarul scaunului de lemn.

– Te rog să treci la scopul vizitei tale, l-am îndemnat.

Anthony Bellarosa a părut să cadă pe gânduri. Am rămas cu ochii la el. Nu avea nimic din alura impunătoare a tatălui său, dar nu era niciun târâie-brâu care încerca să intre în rolul unui personaj fără egal ca Frank. Anthony era un italian adevărat, numai că nu devenise încă un produs finit al mediului în care trăia. Totodată, aveam impresia că de faţă cu mine se străduia să-şi stăpânească o pornire înnăscută spre agresivitate. Şi asta însemna că voia ceva.

– Pun multe întrebări despre tatăl meu, a vorbit el într-un târziu, întreb prietenii, familia şi toţi au lucruri extraordinare de spus despre el, dar mi-am zis că, din moment ce el te respecta atât de mult... mi-ai putea relata unele... ştiu eu... unele lucruri despre el pe care *paesanos* ai lui nu le-au înţeles. Ştii ce vreau să spun?

Sunt conştient că oamenii vor să audă lucruri frumoase despre cei dragi plecaţi pe veci de lângă ei, de la cei care i-au cunoscut, şi era limpede că tânărul îşi idolatrizase tatăl, deci scopul declarat al vizitei lui Anthony era să-l audă pe John Whitman Sutter – Ivy League WASP – spunând ceva frumos şi corect gramatical, care să fie consemnat. Atunci de ce aveam impresia că dădeam un interviu pentru o slujbă?

– N-am avut de-a face cu el decât vreo... da, şase luni, am răspuns.

– Da, dar...

– Am să mă gândesc.

– OK. Şi poate te mai gândeşti şi cum te-aş putea răsplăti pentru ce-ai făcut.

– Ce-am făcut?

– I-ai salvat viaţa.

Am tăcut.

– În noaptea aceea, la restaurantul Giulio's. Când s-a tras asupra lui. I-ai oprit sângerarea.

Ce naiba fusese în capul meu când făcusem asta? Adică la vremea aceea eram convins că se culca deja cu nevasta mea. Mai mult decât atât, nu era o idee prea grozavă să zădărniceşti o tentativă de asasinat a Mafiei. Vreau să spun că cineva – în cazul de faţă, Salvatore D'Alessio – plătise bani grei să-l vadă pe Frank Bellarosa cu mâinile pe piept, iar eu mă pusesem de-a curmezişul. Prin urmare, conform principiului „nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită", Frank îmi dăduse a înţelege, după ce se pusese pe picioare, că domnul D'Alessio, cumnatul lui, nu mă prea avea la inimă. M-am întrebat dacă Unchiul

Sal încă îmi mai purta pică. Sau poate, din moment ce nevastă-mea îi făcuse mai apoi felul lui Frank, păcatele mele fuseseră iertate. Poate ar fi trebuit să-l rog pe Anthony să-l întrebe pe unchiu-său care era treaba. Sau mai bine nu.

– Domnule Sutter, i-ai salvat viaţa.

– Am făcut ceea ce ar fi făcut orice persoană pregătită să acorde primul ajutor, am răspuns. Nu-mi datorezi nimic, am adăugat.

– M-aş simţi mai bine dacă ţi-aş putea întoarce această favoare.

Îmi aminteam limpede favorurile pe care mi le făcuse Frank, câtuşi de puţin utile, şi eram convins că nici favorurile lui Anthony nu erau lipsite de complicaţii. Deci, ca să înăbuş în faşă orice intenţie de acest gen şi să-l fac să priceapă clar poziţia mea, i-am spus:

– După cum s-a văzut, tot ce-am făcut a fost să salvez viaţa tatălui tău, ca să-l poată ucide mai târziu soţia mea.

Replica mea l-a luat cumva prin surprindere pe Anthony. Probabil îşi închipuia că nu aveam de gând să pomenesc despre adevărata cauză a morţii tatălui lui. Vreau să spun că Frank Bellarosa nu murise de moarte bună, afară de cazul când, în viziunea lui Anthony, lichidarea cuiva de către o amantă supărată ar fi fost o cauză naturală.

Ca să fiu şi mai clar, am adăugat:

– Tatăl tău se culca cu nevastă-mea. Dar presupun că eşti la curent cu chestia asta.

Câteva clipe n-a scos un cuvânt.

– Mda... a rostit în cele din urmă. Adică s-a vorbit în presă.

– Ştii că ea s-a întors aici?

– Da, ştiu.

– Şi cum vezi lucrurile în situaţia asta?

M-a privit drept în ochi şi mi-a răspuns:

– Cred că ar fi trebuit să rămână acolo unde era.

– Aşa zic şi eu. Numai că n-a făcut-o.

Am continuat să ne privim în ochi şi am adăugat:

– Îmi place să cred că nu vor fi probleme, Anthony.

Fără să-şi ia ochii de la mine, mi-a răspuns:

– Dacă am avea astfel de probleme, domnule Sutter, n-ar conta nici dacă ar locui pe lună. *Capisce?*

Acum eram convins că aveam în faţa mea pe tânărul don, aşa că am continuat:

– Aceasta este favoarea pe care mi-o poţi face.

S-a gândit o clipă, apoi a spus:

– Nu ştiu ce s-a întâmplat între ei, dar a fost o chestiune personală. Iar când există ceva personal între un bărbat şi o femeie... nu intervenim. Nu va fi nicio problemă, a adăugat.

Mi-am amintit că atunci când Frank Bellarosa declara că nu era nicio problemă, de fapt exista una. Dar pentru moment m-am abţinut

de la comentarii, cu intenţia de a redeschide ulterior subiectul cu Anthony, insistând să nu-i facă de petrecanie fostei mele soţii. E drept că în ultima vreme ea nu-mi făcuse *mie* niciun fel de favoruri, dar, cum spuneam, era mama copiilor mei. I-aş fi atras atenţia lui Anthony asupra acestui lucru, numai că în acest caz el mi-ar fi reamintit că Susan îl lăsase orfan de tată. Dacă stăteai să te gândeşti, era de necrezut câte complicaţii puteau să apară prin mutarea unei piese de joc într-o anumită poziţie.

În orice caz, mi se cam luase de atâta hoinăreală pe uliţa amintirilor şi îl lămurisem care era poziţia mea, aşa că m-am ridicat în picioare şi am spus:

– Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici.

S-a ridicat şi el şi am mers amândoi în holişorul de la intrare. Am pus mâna pe clanţă, dar el nu s-a îndreptat spre uşă.

– Te-ai văzut cu soţia de când te-ai întors?

– Fosta soţie. Nu, nu ne-am văzut.

– Păi, o să vă întâlniţi. Îi poţi spune că totul e în regulă.

Nu i-am răspuns, dar m-am gândit că doamnei Susan Stanhope Sutter probabil nici nu-i trecuse prin minte că se înapoiase pe meleagurile unde lichidase un şef mafiot. Între timp, bănuiesc că aflase că Anthony locuia pe vechiul domeniu Alhambra. Poate intenţiona să-i transmită tardiv şi condoleanţe, întrucât ea nu participase la înmormântarea amantului. Nu era chiar o glumă: Susan nutrea convingerea specifică înaltei societăţi că, dacă ucideai pe cineva, asta nu însemna că nu trebuia să te porţi politicos cu prietenii şi cu familia acestuia.

– Poate ieşim să luăm cina împreună într-o seară, a spus Anthony.

– Cine?

– Noi doi.

– De ce?

– Păi, ca să stăm de vorbă.

– Despre?

– Despre tata. Te-a respectat cu adevărat.

Nu eram prea convins că şi eu nutrisem aceleaşi sentimente faţă de don Bellarosa. E drept, nu era chiar dracul în persoană. De fapt, fusese un tată şi un soţ bun, asta lăsând deoparte legăturile extraconjugale şi cooptarea mezinului în afacerile crimei organizate. În plus, se arătase un prieten de nădejde, dacă făceam abstracţie de minciuni, manipulări şi de faptul că se culcase cu nevastă-mea. Avea şi simţul umorului, râdea de glumele mele, ceea ce dovedea inteligenţă. Dar oare îl respectasem? Nu. Dar îmi fusese simpatic.

– Tatăl meu avea încredere în tine, a spus Anthony.

Eram sigur că Anthony chiar voia să afle cât mai multe despre tatăl lui. Dar în egală măsură voia să afle mai multe şi despre mine, să

afle de ce avusese taică-său o părere atât de bună despre persoana mea. Pe lângă aceasta... păi, ca şi taică-său, îmi făcuse o ofertă pe care se cuvenea s-o refuz. Ori poate eram prea egoist sau exagerat de bănuitor faţă de vizita ca între vecini a lui Anthony?

Anthony a văzut că ezitam, aşa că a spus:

– Aş considera că-mi faci o favoare.

Mi-am amintit că oamenii aceştia puneau mare preţ pe favoruri, oferite sau primite, deci nu trebuia să iau cuvântul prea în uşor. Pe de altă parte, o favoare se cerea plătită printr-o alta, după cum aflasem chiar pe pielea mea cu zece ani în urmă. În concluzie, orice relaţie ulterioară cu Anthony Bellarosa nu putea duce la nimic bun.

Totuşi... dacă-i făceam pur şi simplu vânt pe uşă afară n-ar fi fost o idee prea grozavă, dat fiind că-i purtam de grijă lui Susan. Iar dacă tot eram paranoic, atunci trebuia să ţin cont şi de Salvatore D'Alessio. Aşa cum îmi explicase cândva Frank, „La italieni, boala Alzheimer e atunci când uiţi de toţi şi de toate, cu excepţia celor care te-au călcat pe bătătură".

Oricum, mai existau câteva isprăvi din trecut pe care ar fi fost poate nevoie să le discutăm şi, cu astfel de gânduri în minte, am comis a doua greşeală în seara aceea, spunând:

– Foarte bine. Vom lua cina.

– Bravo, a zâmbit el, apoi m-a întrebat: Ţi-ar conveni la restaurantul Giulio's?

Sincer vorbind, nu mă prea trăgea inima să merg din nou la restaurantul din Mica Italie unde Frank încasase trei gloanţe. Dar, lăsând deoparte amintirile mele neplăcute, nu credeam că proprietarul sau personalul de acolo ar fi fost din cale-afară de fericiţi să mă vadă împreună cu Bellarosa Junior.

– Hai să încercăm restaurantul chinezesc.

– În regulă. Ce zici de mâine-seară?

Era luni şi-mi trebuiau vreo patruzeci şi opt de ore ca să-mi vin în fire, aşa că i-am răspuns:

– Miercuri. E un restaurant în Glen Cove, care se cheamă Wong Lee. Să zicem la opt.

– Pot trece să te iau de acasă.

– Ne vedem acolo.

– Perfect. Numai noi doi. Să nu pomeneşti la nimeni locul şi ora, m-a prevenit el.

Am ridicat ochii spre el şi privirile ni s-au întâlnit. Am încuviinţat din cap şi am spus:

– Bine.

Am dat să deschid uşa, dar Anthony a spus:

– Numai o clipă.

Şi-a scos celularul şi a apăsat o tastă pentru apelare rapidă.

– Da. Sunt gata, a spus el.

A închis şi m-a întrebat:

– Vrei să vii până afară să-l saluţi pe Tony?

Nu m-ar fi deranjat o gură de aer proaspăt, dar după cum învăţasem din experienţa de la restaurantul Giulio's, era de preferat să nu te ţii prea aproape de cineva care avea nevoie de gardă de corp, aşa că i-am răspuns:

– Poate altă dată.

Pare-se că-i trebuia un minut ca să se asigure că nu va aştepta de unul singur pe drumul întunecos, deci ca să-i mai treacă timpul m-a întrebat:

– Cum se face că n-ai văzut-o?

– Sunt ocupat.

– Da? Dar ea e ocupată? Are vreun prieten?

– Habar n-am.

S-a uitat la mine şi m-a surprins cu o replică profund filozofică:

– E o situaţie al dracu' de nasoală, aşa-i?

Nu i-am răspuns.

A sunat celularul, el a aruncat o privire la afişaj, dar n-a răspuns.

– Mulţumesc pentru timpul acordat, mi-a spus.

Am deschis uşa.

– Mulţumesc că ai trecut pe la mine, i-am zis la rândul meu.

A zâmbit şi a remarcat:

– Auzi, ai făcut o figură de parcă ai fi văzut un strigoi.

– Ai ochiul la fel de ager ca tatăl tău.

– Zău?

Mi-a întins mâna şi eu i-am strâns-o.

– Ne vedem miercuri, mi-a spus.

A ieşit afară în aerul rece şi l-am urmărit din ochi ieşind pe portiţa din spate şi ajungând la drumul unde Tony îl aştepta lângă un SUV mare şi negru de o marcă nedefinită. Ce se întâmplase cu Cadillac-urile? Motorul SUV-ului era în funcţiune, dar farurile rămăseseră stinse, iar Tony stătea cu mâna stângă pe mânerul portierei şi cu dreapta vârâtă sub sacou.

Toată povestea asta avea ceva melodramatic, mi-am spus, dar era de preferat să respecţi regulile. Nu se ştia niciodată. Pe urmă m-am gândit că poate exista cineva care plătise un ucigaş să-l lichideze pe Anthony Bellarosa. Şi eu urma să servesc cina cu individul ăsta?

N-am mai aşteptat plecarea maşinii, ci am închis uşa şi m-am înapoiat în sufragerie, unde mi-am turnat încă o ceaşcă de coniac.

– Corect. O situaţie al dracu' de nasoală.

Capitolul 4

A doua zi am mers cu automobilul meu Taurus pe Skunks Misery Road[10], unul dintre multele drumuri din zonă care purta un nume nu tocmai plăcut urechilor, pe care ai fi crezut că oamenii de prin partea locului sau agenţii imobiliari ar fi dorit să-l schimbe. Numai că acestea erau nume istorice, unele datând de prin anii 1600 şi, în plus, cei care adunaseră nu ştiu câte milioane nu s-ar fi sinchisit nici dacă proprietatea lor s-ar fi găsit pe un drum numit Şoseaua Găinaţului. De fapt, un astfel de nume li s-ar fi părut chiar pitoresc.

Coasta de Aur e o colecţie de sate şi cătune din perioada colonială, situate pe ţărmul nordic al comitatului Nassau, Long Island, la vreo 40-50 de kilometri est de Manhattan. Unele dintre aceste sate au nişte centre comerciale bizare, iar câteva, cum ar fi Lattingtown, unde se afla Stanhope Hall, sunt zone exclusive rezidenţiale, o diversitate de domenii întinse, proprietăţi mai mici, dar cu pretenţii, şi comunităţi recente de tip McMansion[11] ridicate pe fostele moşii.

În vremurile ei de glorie – undeva între Epoca de Aur şi Nebunii Ani 1920, care luaseră sfârşit în Marţea Neagră, la 29 octombrie 1929[12] – Coasta de Aur a insulei Long Island concentra cea mai mare putere şi avere din lume. Nu puteai arunca o piatră fără să nimereşti un miliardar. De atunci, însă, Depresiunea, războiul, impozitele pe venit şi extinderea suburbiilor dăduseră lovituri practic fatale acestui Rai al vechilor averi, al familiilor ancestrale şi al vechilor tradiţii. Cu toate acestea, zona supravieţuise, ajungând o umbră a măreţiei de odinioară, deşi acum, cu noile averi de pe Wall Street, simţeam o reînviere a formei, nu şi a fondului acestei lumi dispărute.

Satul Locust Valley reprezintă satul arhetipal de pe Coasta de Aur şi într-acolo mă îndreptam şi eu. Scopul meu modest era un sendviş, mai precis pâine de secară cu şuncă Black Forest, brânză Munster şi muştar. Mă tot gândisem la aşa ceva de vreo săptămână şi acum sosise momentul. Un astfel de sendviş se putea cumpăra la Rolf's German Delicatessen, care speram să nu fi căzut victimă recentelor restaurări, dietelor la modă sau alimentaţiei raţionale.

Era o zi de iunie superbă, temperatura măsura vreo 21 grade Celsius, soarele strălucea pe cerul senin, unde pluteau vreo câţiva norişori de vreme bună. Natura înflorise, iar uriaşii copaci seculari se acoperiseră complet de frunze care tremurau uşor în bătaia molcomă a vântului. Dincolo de geamul maşinii, păsările cântau şi albinele polenizau minunăţiile de flori, în timp ce fluturii coborau pe năsucurile cârne ale unor copii cu trăsături fără cusur, care chicoteau încântaţi spre bone:

– Oh, Maria, nu-i aşa că-i minunat să fii bogat?

Întoarcerea pe aceste meleaguri îmi reîmprospătase memoria,

aducându-mi aminte de ce nu-mi trecuse încă supărarea. Vreau să spun că-mi văzusem mai departe de viaţa mea, iar cei trei ani de navigaţie, numărând şi câteva episoade în care văzusem moartea cu ochii, îmi schimbaseră gândurile şi-şi exercitaseră puterea vindecătoare îndeajuns de mult încât să nu rămân ancorat în trecut. În plus, cei şapte ani petrecuţi la Londra nu-mi păruseră nicio clipă un exil, niciun loc unde m-aş fi dus să scap de nălucile trecutului. Acum că mă înapoiasem însă, aveam senzaţia că trecutul mă aşteptase răbdător.

Ca să revin la lucruri mai vesele, majoritatea acestor privelişti familiare îmi reaminteau lucruri frumoase. Adică aici mă născusem, aici crescusem, aici mă însurasem, aici îmi crescusem copiii şi tot aici aveam familia şi prietenii. Pe urmă plecasem departe. Poate de aceea eram încă furios. N-ar fi trebuit să se întâmple aşa – şi nici nu s-ar fi întâmplat aşa dacă Frank Bellarosa nu s-ar fi încurcat cu nevastă-mea sau invers.

Mi-am continuat călătoria pe uliţa amintirilor, acum numită Horse Hollow Road, trecând pe lângă fostul meu club de provincie, The Creek. Şi acest loc îmi stârnea un noian de amintiri: de pildă, seara în care Susan şi cu mine îi adusesem la club pe don Bellarosa şi pe soţia lui, Anna, îmbrăcată în culori ţipătoare, pentru a lua cina împreună. Membrii clubului nu se arătaseră prea încântaţi, iar acum, privind retrospectiv, ideea de a-i invita nici nu fusese prea grozavă. Dar *fusese* foarte amuzant.

În sfârşit, era marţi aproape de amiază, a doua zi după ce Anthony Bellarosa îmi făcuse o vizită despre care eram convins că fusese de tatonare. Nu-mi venea să cred că stabilisem să iau cina cu individul ăsta. După cum spunea cândva un *paesano* de-al meu, „Dacă iei cina cu dracu', atunci ai grijă să-ţi iei o lingură lungă". Ori, în cazul de faţă, beţişoare lungi. Sau şi mai bine ar fi fost să anulez cu totul întâlnirea.

Era prima oară când mergeam în sat de când mă înapoiasem şi, pe măsură ce mă apropiam, am remarcat locurile cunoscute. Primii locuitori se stabiliseră aici în 1667 şi erau englezi, printre care şi strămoşii mei, iar de atunci încoace localnicii se opuseseră cu tărie schimbărilor, aşa că în cătunul cel bizar nu se vedeau prea multe lucruri noi. Chestie de amplasament.

Am cotit pe Birch Hill Road, vechea stradă principală, şi am trecut prin Station Plaza, de unde luam cândva trenul de Long Island, făcând naveta de cincizeci de minute până în Manhattan. În Plaza se găsea McGlade's Pub, unde mă aştepta uneori Susan, când coboram din tren. Acum când mă gândesc, mă întreb de câte ori făcuse sex după-amiaza cu Frank Bellarosa înainte să bea ceva cu mine.

Am încetinit în apropierea fostului meu birou de avocatură, unde

mergeam o zi sau două în fiecare săptămână, ca să evit naveta la oraş. Biroul din Locust Valley al firmei Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds îşi avea sediul într-un conac victorian, la marginea localităţii. Conacul încă mai exista şi încă mai era birou de avocatură, dar pe firma frumos ornamentată de pe peluza din faţă scria JOSEPH P. BITET & JUSTIN W. GREEN, AVOCAŢI.

Cele două nume nu-mi spuneau nimic şi cumva m-a şocat să nu-l văd pe al meu pe firmă, deşi de fapt n-aş fi avut motiv.

Dacă aş fi trăit un episod din *Zona crepusculară,* aş fi intrat în clădire, constatând că mobilierul era schimbat şi aş fi întrebat recepţionera: „Unde-i Kathy?", la care doamna s-ar fi uitat la mine, nedumerită şi m-ar fi întrebat la rândul ei: „Cine?"

– Secretara mea.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

– Numele meu e John Sutter. Aici e biroul meu. De ce nu-mi văd numele pe firmă?

La care doamna ar fi zis „O clipă, domnule" şi s-ar fi făcut nevăzută, ca să cheme poliţia. Poliţia ar fi venit şi m-ar fi ridicat, în timp ce eu aş fi bătut câmpii cum că era biroul meu şi le-aş fi cerut să-mi găsească secretara sau s-o sune pe soţia mea, ca să lămurim lucrurile. După care ar fi intervenit comentariul lui Rod Serling: „John Whitman Sutter şi-a închipuit că s-a întors la birou după masa de prânz – numai că a fost plecat mult mai mult timp... în Zona Crepusculară".

Am întors şi m-am îndreptat spre centrul satului. Nimeni de la vest de Hudson, ajuns în acest târguşor, n-ar fi confundat Birch Hill Road cu Main Street USA[13]. În primul rând, pe stradă erau neobişnuit de multe maşini luxoase de import, iar din câte observam, magazinele încă erau în mare parte buticuri şi prăvălioare cu vechi obiecte de artă, galerii de artă, restaurante şi nici urmă de Starbucks.

Evitasem sistematic Locust Valley, unde probabil cunoşteam încă multe persoane, dar acum că ajunsesem aici, îmi imaginam o întâlnire întâmplătoare cu un fost prieten sau vecin.

– Salut, John. Pe unde ai umblat, măi frate?

– În jurul lumii, cu iahtul meu, pe urmă la Londra. Am plecat acu' vreo zece ani.

– Aşa de mult? Ce face Susan?

– Am divorţat după ce şi-a împuşcat amantul mafiot.

– Adevărat. Mare păcat. Vorbesc despre divorţ. Ce-ai zice să luăm masa la club?

– Nu mai am voie să pun piciorul în The Creek şi nici în Seawanhaka cât oi trăi.

– Ce vorbeşti? Ei bine, arăţi grozav, John. Dă-mi de ştire când ai o clipă liberă.

– Am să-mi trimit servitorul să-ţi comunice când anume. Ciao.

Am cotit pe Forest Avenue şi am găsit un loc de parcare lângă Rolf's German Delicatessen, unde obişnuiam să merg ori de câte ori mă plictiseam de gunoiul de grajd servit de Susan sub numele de hrană vegetariană.

M-am bucurat să văd că magazinul de delicatese rămăsese pe loc, dar am descoperit că în interior avusese loc o invazie mexicană şi că limba engleză nu figura în meniu.

Cu toate acestea, am comandat în maniera mea abruptă, newyorkeză:

– Şuncă Black Forest, Muenster, muştar şi pâine de secară.

– Mister?

– Nu, *Muenster.*

– Master.

– Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, am comandat un *sendviş.* Ce anume n-ai înţeles?

– Şublecfores. Da?

În minte mi-a răsunat banda sonoră din *Zona crepusculară* şi am întrebat în şoaptă:

– Unde-i Rolf? Ce-ai făcut cu Rolf?

– El plecat, *amigo,* a glumit el.

– Aha.

Oricum nu-mi doream un sendviş nemţesc confecţionat în Mexic, aşa că am spus:

– Adu-mi doar o cafea cu *leche.* Laptos. OK?

– OK.

Mi-am luat cafeaua şi am plecat.

La câteva magazine mai încolo se afla o nouă prăvălie cu delicatese şi, continuând să sorb din cafea, m-am apropiat de vitrină să citesc meniul. Deodată s-a deschis uşa şi din prăvălie a ieşit Susan Stanhope Sutter. Am încremenit locului şi am simţit cum îmi zvâcneşte inima în piept.

M-ar fi zărit, mă aflam doar la vreo şase metri, dacă n-ar fi vorbit la mobil.

Am şovăit. Dar, cum deja anticipasem o astfel de situaţie, m-am hotărât să mă duc la ea şi s-o salut.

Susan s-a aşezat la o măsuţă de cafea din faţa prăvăliei şi, continuând să vorbească la telefon, şi-a despachetat punga cu masa de prânz. Lady Stanhope şi-a întins şerveţelul de hârtie, şi-a scos tacâmurile de plastic, apa de import şi salată, ca şi cum s-ar fi găsit la o masă aranjată simandicos.

Trecuseră patru ani de la ultima noastră întâlnire, cu ocazia înmormântării mătuşii Cornelia, şi părul ei roşcat era acum ceva mai scurt decât îmi aminteam, iar pielea mai bronzată ca oricând. Buzele

pline erau date cu luciu de buze trandafiriu, iar ochii verzi ca de pisică sclipeau în soare ca două smaralde. M-am trezit gândindu-mă la fotografiile care o înfăţişau goală în barcă.

Am alungat imaginea din minte şi am remarcat că purta una dintre ţinutele tipice pentru satul Locust Valley: pantaloni cafenii şi bluză verde cu guler rulat, de care-şi agăţase ochelarii de soare. Avea la mână un ceas sport, nicio altă bijuterie, nici măcar verigheta de văduvă, iar pe masă se găsea ceea ce bănuiam a fi o poşetă marca Coach, care-i completa imaginea: simplă şi nu din cale-afară de elegantă pentru o după-amiază în sat. Dar, mai presus de orice, ţinuta o arăta a fi aristocrată, nu provincială.

În orice caz, am tras aer în piept şi am făcut un pas înainte, dar înainte să pornesc întins spre ea, uşa prăvăliei s-a deschis şi în prag şi-a făcut apariţia altă femeie, care mi-a aruncat o privire, apoi s-a îndreptat spre Susan şi s-a aşezat faţă în faţă cu ea.

Susan a încheiat convorbirea şi a început să discute cu însoţitoarea ei.

N-o cunoşteam pe doamna respectivă, dar cunoşteam genul acela de femei. Era cumva mai în vârstă decât Susan, dar îmbrăcată ultimul răcnet, se numea probabil Buffy sau Suki sau Taffy, şi credea cu tărie că niciodată nu poţi fi prea bogat, nici prea costeliv.

Nu auzeam ce-şi spuneau, dar mi-am dat seama că Taffy (sau cum naiba o chema) vorbea în dialectul local, cunoscut sub numele de Locust Valley Lockjaw[14]. OK, să vă explic. E o boală de care suferă femeile, dar care ocazional îi loveşte şi pe bărbaţi, şi de regulă se manifestă în ocazii sociale, când dinţii vorbitorului se încleştează şi enunţurile se produc prin simpla mişcare a buzelor. Rezultatul e un ton nazal, surprinzător de audibil şi distinct, afară de cazul când vorbitorul suferă de deviaţie de sept.

Oricum, prânzul lui Taffy consta dintr-o sticlă cu apă şi un iaurt, plus cinci boabe de strugure pe care le-a cules dintr-o poşetă valorând o mie de dolari. Ea şi Susan păreau apropiate şi nu-mi dădeam seama dacă abordau un subiect uşor, cum ar fi bărbaţii, sau unul foarte important, cum ar fi cumpărăturile.

Am simţit brusc imboldul de a mă duce până la ele şi de a-i adresa nişte cuvinte grosolane lui Taffy, ceva gen „Bună, sunt John Sutter, fostul soţ al lui Susan. Am dat divorţ de ea pentru că se culca cu un macaronar mafiot, pe care pe urmă l-a şi lichidat”.

Dar probabil că Taffy era deja la curent cu povestea asta, întrucât nu era un subiect de bârfă locală pe care să-l poţi ascunde sau uita. Locul acesta trăia din bârfe şi scandaluri şi dacă toţi cei care comiseseră fapte scandaloase ar fi fost stigmatizaţi, cluburile locale ar fi rămas pustii, iar la petreceri n-ar mai fi venit nici dracu’.

Cu toate acestea, existau nişte limite privind încălcarea regulilor

de bună purtare, iar invitarea familiei Bellarosa la cină la The Creek de către soţii Sutter fusese un astfel de exemplu. Pe de altă parte, legătura doamnei Sutter cu domnul Bellarosa avea puţine şanse s-o şteargă pe Susan de pe lista notabilităţilor. De fapt, prezenţa ei la evenimente caritabile, la cocteiluri sau la prânzuri de cucoane ar fi fost şi mai solicitată. Cât despre împuşcarea unui amant, mai existaseră şi alte cazuri şi, cu unele retuşuri, o scandaloasă crimă pasională putea fi prezentată drept o chestiune de onoare. Ideea de bază era aceea că Susan Sutter provenea din familia Stanhope, un nume intrat pe veci în Cartea Albastră15. Înlocuiţi numele de Stanhope cu oricare alt nume de familie din partea locului – Vanderbilt, Roosevelt, Pratt, Whitney, Grace, Post, Hutton, Morgan şi nu numai – şi veţi începe să înţelegeţi aceste reguli şi privilegii nescrise.

Le-am urmărit cu privirea pe Susan şi pe Taffy luând prânzul şi stând la taclale, apoi am aruncat o ultimă privire către Susan şi le-am întors spatele, îndreptându-mă spre maşină.

Capitolul 5

În ziua următoare, miercuri, cerul era acoperit, aşa că nu m-a deranjat să-mi petrec timpul în sufrageria casei portarului, cu gândul când la hârţoagele pe care trebuia să le sortez, când la trecutul care mi se înfăţişa înaintea ochilor.

Tot nu arsesem fotografiile cu Susan şi m-a bătut iar gândul să i le dau ei. Nu erau numai ale mele şi poate că dorea să le aibă. Ce-ar fi zis Emily Post? „Dragă Nedumeritule din Long Island, fotografiile cu fosta soţie sau cu amanta în pielea goală trebuie înapoiate discret, prin scrisoare recomandată, cu specificaţia *Fotografii nud. A nu se îndoi plicul.* De regulă, nu-i necesar şi nici potrivit să anexezi o explicaţie, deşi în ultimii ani expeditorul menţionează într-un scurt mesaj că pozele cu pricina n-au fost postate pe internet. Destinatarul trebuie să expedieze un mesaj de mulţumire în următoarele zece zile.

Semnat Emily Post.”

Cât priveşte comunicarea între doi foşti soţi, în convorbirile telefonice avute cu Edward şi Carolyn, amândoi îmi dăduseră noul număr de telefon de acasă al mamei lor şi adăugaseră că ea îşi păstrase numărul de celular din Carolina de Sud. În plus, aveam şi adresa ei de e-mail, deşi n-aveam calculator. Desigur, Susan cunoştea numărul de telefon al lui Ethel, care nu se schimbase de pe vremea când Roosevelt era preşedinte. Prin urmare... unul din noi ar fi trebuit să-l sune pe celălalt.

M-am concentrat din nou asupra hârtiilor. Am găsit certificatul de căsătorie, am găsit şi hotărârea de divorţ, pe care le-am capsat împreună. Ce se întâmplase între cele două evenimente era cu totul altă poveste.

În ce privea hotărârea de divorţ, de ea aş fi avut nevoie în situaţia puţin probabila că m-aş fi însurat din nou. De fapt, doamna de la Londra, Samantha, mă întrebase: „De ce nu ne căsătorim?”, la care eu răspunsesem: „Grozavă idee. Numai că cine o să ne ia?”

De la plecarea mea din Londra vorbisem de câteva ori cu Samantha, care voia să vină cu avionul la New York, dar cum relaţia noastră era cumva în aer, nici Samantha nu luase calea aerului.

Am tras spre mine plicul de hârtie groasă, pe care Susan scrisese: „Fotografii pentru album”. Nu ajunseseră în niciun album şi nici nu prea aveau şanse să ajungă. Am răsfirat pozele pe masă şi am văzut că mai toate îi înfăţişau pe soţii Sutter, Stanhope şi Allard, fiind luate de-a lungul anilor, mai ales cu ocazia vacanţelor – de Crăciun, de Paşti, de Ziua Recunoştinţei, aniversări şi aşa mai departe.

Era toată lumea acolo: William şi Charlotte Stanhope, pier-devară ăla de Peter, fiul lor şi fratele lui Susan, precum şi Susan, arătând în toate de douăzeci şi cinci de ani.

Bineînţeles că eram şi eu, împreună cu Edward şi Carolyn, la fel şi părinţii mei, Joseph şi Harriet, iar într-o poză apărea chiar soră-mea Emily cu soţul ei, Keith. Mai era şi o fotografie bună cu mătuşă-mea Cornelia şi soţul ei Arthur, acum morţi amândoi.

Greu de crezut că existase un timp când toţi trăiau şi erau fericiţi. Eh, poate nu din cale-afară de fericiţi, dar cel puţin încurajaţi să zâmbească spre aparat, cu ajutorul câtorva cocteiluri.

Mă uitam la fotografii şi nu-mi venea să cred că mulţi dintre aceşti oameni muriseră, divorţaseră sau, şi mai rău, locuiau în Florida.

Am zărit o veche fotografie cu Elizabeth Allard şi mi-am amintit ocazia cu care fusese făcută: la petrecerea de absolvire a colegiului, organizată pe întinsa peluză de la Stanhope Hall, alt exemplu de *noblesse oblige,* echivalentul francez al frazei „Sigur că puteţi folosi conacul nostru, nu-i deloc penibil pentru noi". Am remarcat că Elizabeth era mult mai drăguţă decât mi-o aminteam. De fapt, chiar trebuia s-o sun, pentru că ea era executoarea bunurilor mamei ei. Am împins deoparte fotografiile, afară de una cu George şi Ethel. Servitorii de o viaţă ai familiilor devin mai mult decât simpli slujitori, iar soţii Allard reprezentau ultimele vestigii ale unui personal cândva numeros. Asta îmi reamintea că trebuia să merg s-o văd pe Ethel. Trebuia neapărat s-o fac, pentru că eram avocatul ei şi fiindcă, în pofida diferenţelor dintre noi, o parte din viaţa noastră era comună: ea făcea parte din istoria mea la fel cum şi eu făceam parte dintr-a ei, toţi – soţii Allard, familia Sutter şi familia Stanhope – fiind distribuiţi în aceeaşi piesă jucată pe scena unei proprietăţi pe jumătate în paragină, într-o lume într-un amurg etern.

Am decis că seara aceea era un moment la fel de bun ca oricare altul ca să-mi iau rămas-bun. De fapt, probabil că nici nu mai rămăsese prea mult timp.

Asta însă îmi amintea că în seara aceea mai aveam o întâlnire cu destinul: domnul Anthony Bellarosa. Mă bătuse gândul să renunţ la întâlnire, dar nu ştiam cum să dau de el, iar dacă pur şi simplu nu mă duceam, asta nu l-ar fi ţinut departe de mine.

Apropo de telefoane. Telefonul roz din anii 1970 al lui Ethel era unica mea formă de comunicare şi-l foloseam cu parcimonie, în principal ca să vorbesc cu Samantha, cu Edward, cu Carolyn, cu sora mea Emily din Texas, la care ţineam foarte mult, precum şi cu mama, care... mă rog, era maică-mea. Cât despre telefoanele primite, mă sunaseră câteva prietene mai vârstnice ale lui Ethel, cărora le dădusem vestea tristă despre internarea ei la spitalul de bătrâni. La vârsta asta, probabil că asemenea veste nu era nici şocantă, nici prea supărătoare. O bătrână mă sunase de la acelaşi spital şi fusese încântată să audă că prietena ei se găsea chiar la etaj şi tot într-o situaţie limita.

Ethel nu avea listă de nume, aşa că de fiecare dată când suna telefonul, mă întrebam dacă era spitalul de bătrâni, domnul Nasim, Susan sau Samantha, ca să mă anunţe că aterizase la aeroportul JFK. Telefonul lui Ethel avea totuşi robot, numai că pare-se era defect, aşa că niciodată nu ştiam dacă ratam nişte apeluri cât timp eram plecat.

Tembelul de ceas cu cuc din bucătărie a bătut ora patru, moment pe care l-am interpretat drept un semn că era timpul să-mi dezmorţesc oasele şi să ies afară pe uşa din spate, cea de la bucătărie, să iau o gură de aer curat.

Cerul continua să fie înnorat şi simţeam miros de ploaie. M-am oprit pe dalele din patio şi am cercetat din ochi această porţiune a vechii proprietăţi.

Amir Nasim avea grădinari care se îngrijeau de loturile mai mici, inclusiv copacii şi iarba din jurul casei portarului. Cei trei meri sălbatici de lângă zidul domeniului fuseseră curăţaţi, numai că Ethel nu avea să mai facă gem de mere sălbatice anul acesta. Şi nici de acum încolo.

De cealaltă parte a curţii interioare era o mică grădină de zarzavat, unde Ethel obişnuia să-şi sădească legumele înainte să cadă la pat. Acum grădina se umpluse de buruieni şi plante sălbatice.

În mijlocul grădinii de zarzavat se înălţa o pancartă din lemn scrisă de mână, atât de veche şi decolorată, încât literele nu se mai puteau descifra. Dar în urmă cu vreo şaizeci de ani, când pancarta fusese nou-nouţă, pe ea stătea scris GRĂDINA VICTORIA.

Trebuia să-mi amintesc să-i dau pancarta lui Elizabeth, fiica lui Ethel.

Am auzit sunând telefonul de perete din bucătărie. Detest atunci când sună telefonul. Rareori se întâmplă să fie cineva care să-mi propună o partidă de sex sau bani sau o vacanţă gratis. Iar în astfel de cazuri întotdeauna exista şi inconveniente.

Telefonul a continuat să sune şi, în absenţa robotului, a sunat şi a tot sunat, de parcă cineva ar fi ştiut că eram acasă. Să fi fost Susan?

Într-un târziu s-a oprit.

Am privit în jur pentru ultima oară, apoi m-am întors şi am intrat în casă, să mă pregătesc de vizita pe care urma s-o fac unei bătrâne pe cale să-şi primească răsplata din ceruri şi de întâlnirea cu un tânăr care, dacă nu era cu ochii în patru, avea să calce pe urmele tatălui şi să sfârşească în mormânt prea timpuriu.

Capitolul 6

La ora 5 după-amiază, am ieşit pe magnifica poartă de fier forjat a întinsului meu domeniu şi am pornit spre sud, pe Grace Road, la volanul maşinii mele Lamborghini. Ca să revin la realitate: nu-i domeniul meu şi n-am nici Lamborghini.

Grace Lane – denumit nu după o femeie şi nici după starea spirituală în care îşi închipuiau că trăiesc locatarii, ci după numele familiei Grace, fondatorii celebrei linii de transport transoceanic – era şi poate încă este un drum privat, ceea ce însemna că era proprietatea rezidenţilor, care trebuiau să se ocupe de întreţinerea lui. Ultima oară când fusesem aici, vecinii mei se luptau să pună aceste cheltuieli în cârca diverselor autorităţi locale, care nu păreau nerăbdătoare să-i scape de dificultăţi financiare pe afurisiţii de bogătani de pe Grace Lane, dintre care unii nu mai erau chiar aşa bogaţi, rămânând cu toate acestea nişte afurisiţi. Problema părea să se fi rezolvat în absenţa mea, pentru că Grace Lane era acum frumos asfaltat.

Mi-am continuat drumul spre sud, spre satul Locust Valley, unde trebuia să mă opresc să cumpăr ceva pentru Ethel. Bineînţeles, niciodată nu trebuie să te duci la cineva în vizită cu mâna goală, numai că eu nu ştiu niciodată ce să cumpăr, în afară de vin, care nu se potrivea însă cu ocazia. Cât despre flori, era puţin cam devreme pentru ele.

Lui Ethel îi plăcea să citească, deci puteam opri la librărie, numai că nu era cazul să cumpăr ceva prea lung, gen *Război şi pace*. Îi plăceau şi fructele, dar nu-i puteam cumpăra banane verzi. E drept că eram puţin răutăcios, dar faţă în faţă cu Doamna cu Coasa, un strop de umor (chiar şi de prost gust) îi ajuta şi pe vii, şi pe cei aflaţi în pragul morţii să facă faţă momentului. N-am dreptate? Deci, poate că Ethel avea să fie încântată să primească în dar un certificat de înscriere la Weight Watchers[16].

„Stimată doamnă Post, trebuie să vizitez o persoană în vârstă internată într-un spital de bătrâni şi al cărei timp printre cei vii ar putea fi măsurat cu un cronometru. De ce-ar trebui să-mi bat capul să-i duc ceva în dar? (Semnat) NELI. PS: Persoana cu pricina nu mi-a fost niciodată simpatică."

„Dragă NELI, bunele maniere nu încetează în pragul morţii. O cutie cu bomboane de ciocolată ar fi un dar potrivit. Dacă bătrâna nu le poate mânca, atunci le pot mânca totuşi cei care vin s-o viziteze. Dacă moare înainte să ajungi s-o vezi, lasă bomboanele şi cartea de vizită la recepţie. Intenţia contează. (Semnat) Emily Post. PS: Dacă mai e conştientă, încearcă s-o îmbunezi."

Am cotit pe Skunks Misery Road şi după câteva minute am ajuns din nou în satul Locust Valley. Detest cumpărăturile, inclusiv felicitări

şi cadouri obişnuite, aşa că pe măsură ce înaintam pe Forest Avenue în căutarea unei prăvălii unde se vindeau bomboane de ciocolată, proasta mea dispoziţie s-a accentuat. Am văzut cel puţin douăsprezece SUV-uri în care s-ar fi putut găsi Susan şi mi-a trecut prin minte că ea se pricepea la târguieli, aşa că dacă aş fi dat peste ea – nu la modul propriu, ci la figurat – i-aş fi cerut sfatul. Ultimul sfat referitor la cadouri pe care-l primisem de la Susan – când fiică-mea absolvise Facultatea de Drept de la Harvard – fusese că tricoul cumpărat din Londra pentru Carolyn, pe care figura un citat din Shakespeare – „Primul lucru ce trebuie făcut e să ucidem toţi avocaţii” – nu era un dar prea nimerit pentru cineva care tocmai terminase dreptul. Şi poate că avea dreptate.

Oricum, am renunţat la bomboane, am parcat şi am intrat într-o florărie.

O tânără drăguţă din spatele tejghelei m-a întrebat cu ce-mi putea fi de folos.

– Aş dori nişte flori pentru o femeie internată într-un spital de bătrâni şi care nu mai are mult de trăit, i-am răspuns eu fără alte introduceri.

M-am uitat la ceas, ca să fiu şi mai convingător.

– Înţeleg... deci...

– Şi nici nu mi-e deosebit de simpatică.

– Bun... atunci...

– Vreau să spun că cel mai potrivit ar fi un cactus, numai că ea s-ar putea să fie de altă părere, aşa că am nevoie de ceva prezentabil. Ceva nu neapărat durabil.

– Înţeleg. Atunci poate...

– Şi care să nu arate ca o coroană funerară. Bine?

– Bine. Nu vreţi să... De ce nu renunţaţi la flori să luaţi o plantă vie?

– Cum ar fi un trifoi?

– Nu, mă gândeam mai curând la micul pin de Norfolk de acolo. Coniferele sunt simbolul vieţii veşnice, mi-a explicat ea.

– Zău?

– Păi da, la fel ca bradul de Crăciun.

– Brazii de Crăciun se veştejesc.

– Asta pentru că-s tăiaţi. Noi livrăm multe conifere cu rădăcină la spitalele de bătrâni.

– Serios?

– Da. Miros frumos. După aceea familia le poate lua acasă, ca amintire.

– După ce anume?

– După... ce... persoana...

A schimbat subiectul şi m-a întrebat:

– La ce spital e internată bătrâna?

– Fair Heaven.

– Putem livra noi planta din partea dumneavoastră.

– Păi, tocmai mă duceam acolo şi cum planta e cam mare ca s-o car eu...

M-am uitat în jur şi într-un colţ al florăriei am văzut un raft cu animale împăiate, între care câţiva ursuleţi, aflaţi la mare preţ prin aceste locuri, întrucât persoana de la care li se trăgea numele[17], Teddy Roosevelt, locuise în apropiere, la Oyster Bay. L-am luat de pe raft pe cel mai arătos, l-am pus pe tejghea şi am spus:

– Îl iau şi pe acesta.

– Foarte drăguţ, a comentat ea, punând o fundă trandafirie la gâtul ursuleţului şi stropind-o cu puţină lavandă.

Am plătit cu bani gheaţă, iar fata mi-a spus:

– O să-i facă mare plăcere. Succes.

M-am suit iar la volan şi am pornit spre vest, către spitalul de bătrâni din Glen Cove. Am aruncat o privire spre ursuleţul pufos de pe bancheta de alături şi brusc m-am simţit cuprins de un val de emoţie. M-a săgetat gândul că Ethel era pe moarte, că atât de mulţi oameni pe care-i cunoscusem cândva plecaseră dintre noi şi, într-o fracţiune de secundă, mi-am amintit de toţi, i-am revăzut aşa cum arătau odinioară, zâmbitori, de obicei la vreo întâlnire de societate sau în vacanţe, cu un pahar alături, la fel ca în fotografiile pe care le privisem nu demult.

Unde se duseseră toţi aceşti ani? Şi de ce nu preţuisem momentele când lumea mea era sigură, familiară şi intactă?

Oricum, trecutul nu avea să se mai întoarcă şi chiar de s-ar fi întors, nu cred că aş fi putut sau aş fi vrut să schimb ceva din evenimentele care duseseră la deznodământul din viaţa mea, aşa cum îl trăisem eu, sau la sfârşitul lui Frank Bellarosa, aşa cum îl trăise el.

Într-o zi friguroasă de iarnă, în urmă cu zece ani, Frank Bellarosa venise cu maşina din Brooklyn, îndreptându-se spre un restaurant din Glen Cove împreună cu câţiva parteneri de-ai lui, unde urma să aibă o întâlnire. Părăsiseră autostrada Long Island Express, se rătăciseră şi ajunseseră cumva pe Grace Lane.

Dăduseră cu ochii de domeniul abandonat pe nume Alhambra şi – aşa cum îmi povestise Frank ulterior – plopii de Lombardia străjuind de-o parte şi de altă a drumului şi conacul de stuc cu ţiglă roşie îi amintiseră de rădăcinile lui italiene. Se interesase şi cumpărase proprietatea. Apoi se mutase acolo. Pe urmă făcusem cunoştinţă cu el. După aceea Susan şi cu mine îi acceptasem invitaţia la o cafea. Mai târziu se petrecuseră o sumedenie de lucruri, până în momentul când soţia mea îşi ucisese vecinul şi amantul.

Iar acum, zece ani mai târziu, distribuţia iniţială din această

tragedie – inclusiv morţii şi muribunzii – se aduna pentru ultimul act.

Capitolul 7

M-am îndreptat spre vest pe Duck Pond Road, trecând pe lângă Friends Academy, o şcoală pregătitoare fondată de Quakerii locali. Susan urmase cursurile acestei şcoli, mergând la ore într-o impresionantă limuzină Lincoln condusă de George Allard, care fiind unul dintre ultimii servitori ai familiei Stanhope îndeplinea mai multe sarcini, între care şi aceea de şofer.

Din câte îmi aminteam, Coasta de Aur din anii 1950 şi începutul anilor 1960 trecea printr-o perioadă de tranziţie de la vechea lume antebelică a familiilor înscrise în Nomenclatorul Social, cu averi în continuă scădere, la marile frământări sociale care aveau să distrugă şi ultimele rămăşiţe ale vechilor rânduieli.

Multe dintre aceste schimbări fuseseră benefice. De exemplu, George îşi schimbase statutul de servitor cu acela de angajat. Sunt convins că prin aceasta nu devenise un şofer mai priceput, dar măcar se alesese cu zile libere la sfârşit de săptămână.

Cât despre Ethel cea Roşie, cum îi spuneam eu în taină, fiindcă simpatiza cu socialiştii, ea nu se considerase niciodată servitoare (mai ales după ce se culcase cu Augustus Stanhope) şi trăise suficient de mult ca să-şi vadă împlinite o mare parte din visele ei idealiste.

O pancartă mă informa că intrăm în Incorporated City Glen Cove, în realitate un orăşel de mărime mijlocie, numărând vreo douăzeci de mii de locuitori – poate chiar mai mulţi, dacă puneam la socoteală emigranţii nou-sosiţi, care nu-şi băteau capul cu condiţiile de obţinere a cetăţeniei.

Glen Cove e situat în Hampton Harbor, pe malul Long Island Sound şi, la fel ca multe alte comunităţi de pe ţărmul nordic al insulei Long Island, fusese întemeiat în anii 1600 de coloniştii englezi, dintre aceştia făcând parte şi strămoşii mei îndepărtaţi, care la sosire nu se deranjaseră să depună cereri de cetăţenie la băştinaşii indieni Matinecock, nici să ceară permise de muncă.

În orice caz, albii şi pieile roşii trăiseră în relativă pace şi armonie vreme de un secol, în principal ca urmare a morţii indienilor de pe urma unor boli europene. Britanicii ocupaseră Long Island aproape în toată perioada Revoluţiei şi mulţi dintre localnici rămăseseră fideli Coroanei. Trebuie să mărturisesc că printre aceştia se număra şi familia Sutter, care-şi mai păstra şi acum tendinţele conservatoare, în afară de răposatul meu tată: el fusese liberal-democrat şi de regulă se angaja în dispute politice la întrunirile de familie, dominate de republicani. Şi nebuna de maică-mea, Harriet, era de orientare progresistă, aşa că ea şi Ethel se aliau întotdeauna împotriva porcilor de bărbaţi mitocani şi autoritari care dominau societatea de pe Coasta de Aur.

Dar chiar şi aceste lucruri se schimbaseră, iar la vremea când plecasem eu, în urmă cu zece ani, dacă aveai un amic democrat, puteai discuta cu el fără reţineri şi fără grijă că valoarea proprietăţilor imobiliare ar fi putut scădea vertiginos.

Apropo de război şi de politică, trăgeam cu urechea la un talk-show conservator difuzat la radio şi am dat volumul mai tare, numai bine ca să aud comentariul telefonic al unui ascultător, care spunea: „Trebuie să le dăm noi cu bomba nucleară înainte să ne dea ei".

Străduindu-se să facă auzit glasul raţiunii, moderatorul a răspuns:

– OK, dar cui să-i dam cu bomba nucleară?

– La toţi, a replicat ascultătorul. Mai întâi să bombardam Bagdadul, ca să nu mai fie nevoie să ne trimitem tinerii să moară acolo.

– OK, dar poate mai întâi ar trebui să bombardăm taberele de antrenament ale Al-Qaeda. Toată lumea va pricepe mesajul.

– Da, să le bombardam şi pe alea.

Moderatorul a întrerupt emisiunea pentru o pauză publicitară, precedată de incitanta muzică patriotică a lui John Philip Sousa, fost rezident pe Long Island, care părea să revină în actualitate.

După 11 septembrie, în cultura politică şi socială avusese loc o uluitoare transformare, cumva şocantă pentru cineva care nu asistase la evoluţia acestui fenomen. Practic fiecare locuinţă arbora drapelul american, inclusiv magazinele şi locuinţele de aici, din Glen Cove, care de felul lor nu reprezentau un bastion al conservatorismului. Aproape fiecare maşină îşi agăţase un steguleţ de antenă, îşi lipise un abţibild pe parbriz sau autocolante pe bara de protecţie, cu inscripţii ca „9/11 – Să nu uitaţi niciodată" sau „Bin Laden – poţi fugi, dar nu te poţi ascunde" şi altele asemenea. La fel, aproape toţi cei pe care-i întâlnisem în Locust Valley purtau insigne cu drapelul american. În aceeaşi ordine de idei, aveam sentimentul distinct că lumea se uita la maşina mea să vadă dacă arborasem ceva care să ateste faptul că eram un bun american.

Oricum, să revenim la secolul trecut, când în Glen Cove se aciuase un mare număr de imigranţi italieni, care găsiseră de lucru în construcţii sau munceau la întreţinerea marilor conace şi proprietăţi. În decursul generaţiilor, această muncă manuală în folosul celor înstăriţi condusese în cele din urmă la formarea unor companii de succes italo-americane, care activau în domeniul construcţiilor, al amenajărilor de teren şi al altor lucrări similare.

Era o poveste impresionantă despre cum se reuşeşte în America, dar din păcate un efect secundar al numeroasei populaţii de origine italiană din Glen Cove fusese apariţia unui grup restrâns, dar rezistent, care nu se ocupa cu amenajările de terenuri. Aşa se făcea că în urmă cu un deceniu domnul Frank Bellarosa din Brooklyn ajunsese în Glen

Cove, Long Island, la o întâlnire cu nişte parteneri de afaceri într-un restaurant italian. Ca o ironie a sorţii, în zilele noastre, când exista GPS, Frank şi şoferul – să fi fost Anthony, cunoscut acum sub numele de Tony? – nu s-ar mai fi rătăcit şi n-ar mai fi ajuns pe Grace Lane, iar Destinul ar fi fost învins de tehnologia prin satelit. Vă puteţi închipui?

Am înaintat spre nord pe Dosoris Lane, un drum datând din secolul al XVII-lea, care ducea spre Sound şi unde locuise familia Sutter în veacurile trecute.

Nu avusesem niciodată ocazia să vizitez spitalul de bătrâni Fair Haven, dar doamna amabilă cu care vorbisem la telefon îmi dăduse indicaţii corecte şi mă asigurase că doamna Allard putea primi vizite – deşi mă avertizase că, până la venirea mea, situaţia ar fi putut să se schimbe.

Dosoris Lane străbătea ceea ce odinioară fuseseră opt mari proprietăţi, toate aparţinând familei Pratt şi construite de domnul Charles Pratt de la Standard Oil pentru el şi pentru cei opt copii ai lui. De ce al optulea copil nu căpătase şi el o proprietate rămâne pentru mine un mister, dar sunt convins că Charles Pratt îşi avusese motivele lui, la fel cum şi William Mare-Sculă din Hilton Head avusese motivele lui să doneze casa de oaspeţi şi patru hectare de teren lui Susan, ca unic proprietar. Bineînţeles că Susan ar fi putut modifica actul de donaţie, dar asta l-ar fi înfuriat pe William, şi nu se făcea să-l superi pe Tăticu'.

Cât priveşte proprietăţile imobiliare, m-am întrebat întotdeauna ce credea William Stanhope despre faptul că Ethel Allard locuia cu chirie în casa portarului. Niciodată n-am ştiut dacă William era la curent că tatăl lui, Augustus, se tăvălise cu camerista sau ce slujbă mai îndeplinise Ethel la vremea aceea. Dar probabil avea cunoştinţă, din moment ce era în temă Susan, care-mi relatase şi mie toată tărăşenia. Totuşi, William nu-mi împărtăşise niciodată acest secret de familie. Probabil îi era peste mână, nu atât din pricina rătăcirii sexuale a tatălui său, cât mai curând fiindcă o simplă servitoare obţinuse un târg avantajos, căpătând acea proprietate de la un Stanhope.

Am trecut prin dreptul unuia dintre fostele domenii Pratt, Killenworth, acum reşedinţă a misiunii ruseşti la Naţiunile Unite. Pe vremea când mai existau comuniştii cei răi, porţile de fier erau păzite de gardieni cu mutre de KGB-işti, dotaţi cu arme şi însoţiţi de câini feroce. Acum clădirea părea liniştită şi nepăzită.

Supremul test de curaj pentru băieţi – şi chiar pentru fete – pe vremea copilăriei mele în Locust Valley era „trecerea graniţei" şi pătrunderea pe teritoriul sovietic, unde jucam un periculos jos de-a v-aţi ascunselea cu gardienii ruşi şi cu câinii lor. Fiindcă veni vorba, secretul nostru era carnea de vită crudă: câinii se dădeau în vânt după ea.

Cred că eram mai curând fără minte decât curajoşi şi fiecare dintre noi cunoştea câte o poveste despre vreun copil dispărut pentru totdeauna în spatele Cortinei de Fier. Mă îndoiesc că vreuna dintre aceste istorii era adevărată şi ulterior a reieşit că cei mai mulţi copii dispăruţi de prin acele locuri plecaseră împreună cu familiile mutate în interes de serviciu sau fuseseră trimişi la vreo şcoală cu internat.

Sunt convins că gardienii ruşi nu s-ar fi dat în lături de la nimic şi că aveau atâta curaj, cât şi suficiente mijloace la îndemână. Sunt tot atât de sigur că toate acele incidente erau raportate la Moscova, urmarea lor directă fiind căderea Imperiului Sovietic şi sfârşitul Războiului Rece. Totuşi, la fel ca cei mai mulţi eroi ai Războiului Rece, eu şi idioţii de amici ai mei rămăsesem anonimi şi neslăviţi în nicio odă. Poate că într-o bună zi lumea urma să afle ce făcusem noi acolo, dar până atunci continuam să dăinuim doar în rapoartele poliţiei din Glen Cove, ca autori necunoscuţi ai unor acte de încălcare a proprietăţii private sau de vandalism şi ca delincvenţi juvenili. Şi era foarte bine aşa. *Noi* ştiam.

Ceva mai încolo pe şosea erau domeniile J.P. Morgan şi F.W. Woolworth, acum ambele abandonate şi parţial cedate construcţiilor în serie. Conform indicaţiilor primite, am cotit la stânga pe o străduţă privată, care trecea printr-o pădure. Undeva în faţa mea am văzut un conac mare şi vechi, construit din piatră albă, cu acoperiş de ţiglă. O pancartă mă îndrepta spre PARCARE VIZITATORI.

Am oprit în parcarea aproape pustie, am luat ursuleţul şi am coborât din maşină.

Cerul se limpezise şi şuviţe subţiri de nori pluteau grăbit spre Sound, în timp ce pescăruşi mari zburau jos, undeva la linia orizontului. După trei ani de navigaţie pe mare învăţasem să cunosc vremea şi natura, şi am intuit că Sound trebuia să fie undeva pe aproape. De fapt, chiar simţeam în nări un iz sărat care mi-a deşteptat un sentiment de dor pentru oceanul nesfârşit.

M-am îndreptat către conac, gândindu-mă: „Nu-i un loc prea rău unde să-ţi petreci ultimele zile pe lumea asta, Ethel, înainte ca porţile Raiului să se dea în lături ca să te primească în Nesfârşita Împărăţie a Cerurilor. Pe veci fără chirie, iar pentru asta nu va trebui să te culci cu stăpânul”.

Capitolul 8

Am intrat în clădirea cea albă, care, din câte îmi dădeam seama, fusese odinioară o reşedinţă particulară. Era bine atunci când vechi proprietăţi ca aceasta puteau căpăta o nouă întrebuinţare: şcoală, muzeu sau, în cazul de faţă, sanatoriu sau spital pentru bătrâni. Mult mai bine decât bila de oţel a demolatorilor sau alt cartier de barosani, menit să găzduiască o pleiadă se pare nesfârşită de genii tinere de pe Wall Street, la care rata creditelor depăşea într-o bună măsură coeficientul de inteligenţă.

O doamnă binevoitoare de la recepţie m-a salutat şi, ca răspuns la întrebarea mea, m-a informat că Ethel Allard „se simţea pe cât de bine se putea simţi cineva în situaţia ei", ceea ce probabil însemna la fel ca atunci când fusese internată. Singurele alternative de răspuns ar fi fost „nu se simte bine, nu primeşte vizite" şi „a decedat". Bănuiam că din rapoartele medicale de la Fair Haven era puţin probabil să facă parte expresia „dă din coate".

Recepţionera m-a îndrumat către un mic ascensor din holul de la intrare.

– Etajul doi, camera şase.

Am urcat singur în ascensorul căruia i-a trebuit o veşnicie să parcurgă două etaje, timp în care am ascultat la difuzor un fragment din *Cele patru anotimpuri* de Vivaldi – „Vara", dacă vreţi să ştiţi exact. Mi-am imaginat cum se deschideau uşile către un peisaj celest cu norişori albi şi cer albastru, cu poarta Raiului undeva în depărtare. Chiar că simţeam nevoia să beau ceva.

În realitate, uşile s-au deschis către un coridor cu pereţii îmbrăcaţi în tapet înflorat, unde mă aştepta o Doamnă în Alb. M-a salutat, rostindu-mi numele, şi s-a prezentat ca fiind doamna Knight, apoi a adăugat:

– Puteţi să-mi spuneţi Diane.

– Bună, Diane.

– Veniţi cu mine, vă rog.

Am pornit în urma ei pe un coridor lung. Doamna Knight părea a fi una dintre acele specialiste din domeniul sănătăţii care pot fi blânde şi autoritare în acelaşi timp, fără îndoială consecinţa faptului că avusese de-a face cu toate emoţiile posibile în Casa Celor cu un Picior în Groapă.

– Doamna Allard se află sub narcotice din pricina durerilor, mi-a zis ea în timp ce mergeam, aşa că s-ar putea să nu fie chiar atât de lucidă cum o ştiaţi.

– Înţeleg.

– Totuşi, e conştientă şi şi-a păstrat mintea întreagă.

– Bravo.

– Durerile sunt suportabile şi pot fi ţinute sub control.

– Foarte bine.

Aveam sentimentul că de fapt eu ar fi trebuit să pun toate acele întrebări şi să aştept răspunsuri, aşa că i-am luat-o înainte:

– Care-i starea ei de spirit?

– Deosebit de bună.

– Primeşte multe vizite?

– Sunt câteva persoane care vin s-o vadă. Printre care mama şi soţia dumneavoastră.

– Fosta mea soţie. Sper că nu-s aici în clipa asta, am adăugat.

– Nu.

A aruncat o privire spre cadou şi a spus:

– O să-i placă grozav ursuleţul.

Doamna Knight s-a oprit în faţa unei uşi.

– Am să intru s-o anunţ că sunteţi aici, m-a informat ea, apoi a adăugat: Frumos din partea dumneavoastră să veniţi tocmai de la Londra s-o vedeţi.

– Păi, sigur... E o femeie deosebită.

– Să ştiţi că da.

M-am întrebat dacă nu cumva aveau drept pacientă o altă Ethel Allard.

Când doamna Knight era pe punctul să deschidă uşa am întrebat-o:

– Cât o să...? Adică...

– Oh, aş zice cel mult jumătate de oră.

– Jumătate de oră?

– Da, după asta se simte obosită.

– Nu, voiam să spun...

– Am să vâr capul pe uşă din zece în zece minute.

– Bine. Ceea ce voiam să ştiu... Nu rămân în oraş decât încă vreo câteva săptămâni şi mă întrebam dacă voi mai avea ocazia s-o revăd.

Doamna Knight fie nu era atentă la ce-i spuneam, fie nu voia să abordeze subiectul, aşa că am întrebat-o fără ocolişuri:

– Cât credeţi că mai rezistă?

– Păi... nu facem niciodată pronosticuri, dar aş zice că nu mai durează mult.

– Cât anume? Două săptămâni?

– Poate mai mult, m-a informat ea. Ethel e o luptătoare.

– Trei?

– Domnule Sutter, nu pot...

– Bine, am avut cândva o mătuşă care...

– Nu vă faceţi idee câte am văzut aici. Moartea e marele mister al vieţii şi multe depind de moral şi de rugăciuni.

– Corect. Sunt convins de asta. M-am rugat pentru ea.

Aveam nevoie de locuinţa ei.

Doamna Knight s-a uitat la mine şi mi-a oferit ceea ce mi s-a părut a fi o cugetare înţeleaptă îndelung pregătită:

– E normal să vrem să-i ţinem lângă noi pe cei dragi cât mai mult timp posibil. Dar e o dovadă de egoism. Ethel e împăcată cu situaţia şi pregătită să plece dintre noi.

Asta însemna cam o săptămână, iar eu aş fi avut nevoie să mai rămân în casa portarului încă două săptămâni. Mă simţeam încurajat de afirmaţia doamnei Knight, că Ethel era o luptătoare, deşi acum părea în contradicţie cu ultimele ei cuvinte, anume că Ethel era pregătită să plece dintre noi. Am renunţat să cer lămuriri suplimentare, preferând să atac problema din alt unghi:

– Sunt şi avocatul doamnei Allard, nu doar prietenul ei, aşa că am ceva acte de întocmit şi de semnat. Prin urmare, poate ar trebui să stau de vorbă cu doctorul ei despre... cât timp i-a mai rămas.

Ea a dat din cap şi mi-a spus:

– Medicul care se ocupă de dumneaei se numeşte Jake Watral.

– Mulţumesc.

Poate că prelungirea şederii mele în casa portarului nu ţinea atât de Dumnezeu sau de doctorul Watral, cât de Amir Nasim: pe el ar fi trebuit să-l sun când m-am întors aici. Gândul acesta m-a determinat să-i adresez doamnei Knight o nouă întrebare:

– A venit s-o vadă pe doamna Allard un oarecare domn Amir Nasim? I-a telefonat cumva?

Ea a clătinat din cap şi mi-a răspuns:

– Numele nu-mi spune nimic.

Părea cumva nerăbdătoare să-şi vadă de treburi, aşa că a încheiat:

– Am s-o anunţ pe Ethel că sunteţi aici.

– Mulţumesc.

Doamna Knight a dispărut în camera şase, zăbovind acolo îndeajuns de mult cât să-mi fac mustrări de conştiinţa referitor la motivele pentru care îmi doream ca Ethel să reziste. Vreau să spun că, lăsând deoparte problema locuinţei mele, durerile lui Ethel puteau fi ţinute sub control, ea era conştientă, primea vizite, ba *chiar* avea acte de semnat. Prin urmare de ce să nu se mai agaţe puţin de viaţă? Asta ar fi fost şi dorinţa fiicei ei, Elizabeth.

Doamna Knight a ieşit din nou pe culoar, spunând:

– Ethel vă aşteaptă.

Am făcut un pas către uşă, apoi m-am întors spre Diane Knight şi i-am zis:

– Sunteţi o sfântă că lucraţi aici.

Pe buzele ei severe a fluturat un surâs cald şi uşor jenat, după care mi-a întors spatele şi s-a îndepărtat pe culoar.

Am intrat în camera lui Ethel şi am închis încetişor uşa în urma

mea.

Doamne, cât urăsc paturile de moarte!

Capitolul 9

Camera dădea către apus şi soarele pătrundea înăuntru prin unica fereastră, aruncând o dâră de lumină peste cearşafurile albe de pe patul lui Ethel.

Era o încăpere micuţă, probabil o fostă cameră de oaspeţi sau un dormitor al servitorilor, mobilierul constând din două noptiere de spital, cu un monitor pe una, şi o *Biblie* pe cealaltă. Se mai vedeau două fotolii din imitaţie de piele, iar lângă pat o măsuţă cu rotile. Dintr-un perfuzor atârnau trei tuburi de plastic la care era conectată Ethel.

Pe peretele albastru-deschis din faţa patului se găsea un televizor, iar pe pardoseala de gresie, lângă fereastră, se înşirau trei aranjamente florale şi un mic pin de Norfolk într-un ghiveci.

Una peste alta, ca anticameră a Marelui Necunoscut, nu era rău deloc.

Ethel şedea în pat în capul oaselor, privind ţintă peretele din faţa ei, din câte se pare fără să mă vadă. M-am apropiat de pat şi am spus:

– Bună. Ethel.

Şi-a întors capul spre mine şi, fără nici cea mai mică umbră de surâs, mi-a răspuns:

– Bună seara, domnule Sutter.

Mi-am amintit că Ethel îşi păstra zâmbetele pentru situaţiile în care i se ivea ocazia să te pună la punct în vreun fel.

– Te rog să-mi spui John, i-am zis eu.

Nu mi-a răspuns, ci mi-a declarat cu voce foarte clară:

– Mulţumesc că aţi venit. Vă îngrijiţi de casa mea? m-a întrebat apoi.

– Da, i-am răspuns. Cum te simţi?

– Azi destul de bine.

– Bravo... Araţi bine.

De fapt, în lumina soarelui revărsată asupra ei avea chipul cenuşiu şi emaciat, dar ochii mai păstrau un licăr de viaţă. Am remarcat şi o umbră de fard pe obrajii palizi.

N-o mai văzusem de ani de zile, dar comunicasem prin scrisori ori de câte ori fusese nevoie, iar ea avusese amabilitatea de a-mi expedia corespondenţa ocazională o dată la câteva luni. Şi, bineînţeles, ne trimisesem felicitări de Crăciun.

– Aţi avut grijă de grădina mea? m-a întrebat.

– Cum să nu! am minţit eu.

– Nu v-am lăsat niciodată în grădina mea, nici pe dumneavoastră, nici pe George, mi-a amintit Ethel. Niciunul, nici altul n-aveaţi habar de grădinărit.

– Adevărat. Dar am învăţat câte ceva în Anglia.

– Aiurea.

– Păi... mda.

– V-aţi întors de peste o săptămână, mi s-a adresat ea.

– Aşa e... Aş fi venit mai devreme, dar mi-am închipuit că ai să vii acasă, i-am explicat eu.

– N-am să mai vin acasă.

– Nu...

– De ce nu luaţi loc? Nu-mi place că staţi în picioare.

M-am aşezat în fotoliul de lângă pat şi i-am întins ursuleţul.

– Ăsta-i pentru dumneata.

A luat ursuleţul, s-a uitat la el, a strâmbat din nas, apoi l-a pus alături. Bănuiesc ca până la urmă nu-i făcea chiar aşa mare plăcere.

Pe partea asta o dădusem în bară, aşa că am schimbat subiectul.

– Cum eşti tratată aici?

– Foarte bine.

– Există ceva ce pot face pentru dumneata?

– Nu.

– Păi, dacă totuşi îţi vine ceva în minte...

– Care-i scopul venirii dumneavoastră de la Londra, domnule Sutter?

– John.

– Domnule Sutter. De ce v-aţi întors?

Păi, Ethel, e musai să-mi iau catrafusele din casa dumitale înainte să dai colţul şi înainte ca iranianul să schimbe încuietoarea.

– Domnule Sutter?

– Cum, dar am venit să te văd pe dumneata, se înţelege.

Suna puţin cam fals, aşa că am adăugat:

– Mai am şi nişte treburi la New York, aşa că mi-am zis că ar fi un bun prilej să-mi recuperez lucrurile din casa portarului.

– Aţi face bine să vă grăbiţi. Iranianul n-o să vă îngăduie să mai rămâneţi. L-aţi întâlnit?

– Nu.

– Ar trebui să discutaţi cu el. Statutul meu de chiriaş pe viaţă îmi acordă suficient răgaz să-mi iau lucrurile din casă. Dar cine ştie ce înţelege el prin suficient? a întrebat ea retoric.

– Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta, când va veni momentul.

– Augustus ar fi trebuit să facă anumite precizări.

Păi, nu *prea* multe, Ethel. De fapt, chiar văzusem actul cu pricina, în care erau menţionaţi, desigur, atât George, cât şi Ethel, pentru devotamentul şi credinţa dovedite de-a lungul anilor. Fără îndoială, George fusese devotat şi credincios, în timp ce Ethel fusese... din cât se pare, numai bună pentru poftele stăpânului. M-am întrebat adesea dacă George înţelesese motivul generozităţii lui Augustus.

I-am spus totuşi lui Ethel:

– E prea devreme să....

– V-aţi văzut cu soţia dumneavoastră? m-a întrerupt ea.

– Fosta mea soţie. Nu, nu ne-am văzut. Dumneata ai întâlnit-o?

– A trecut ieri pe la mine.

– Atunci eşti la curent că nu ne-am întâlnit.

– E o femeie minunată.

Mi-am dat ochii peste cap.

– Şi atât de frumoasă.

Începeam să mă cam enervez.

– Se pare că mulţi bărbaţi gândesc aşa, i-am replicat.

Ea a trecut cu vederea comentariul.

– Cred că i-ar face plăcere să vă vadă, mi-a spus.

N-am întrebat-o ce-o determina să creadă asta. Am schimbat subiectul.

– Am deschis un borcan cu gem de mere pădureţe, i-am spus. A fost grozav. Vrei să-ţi aduc şi dumitale un borcan?

– Nu, mulţumesc. Dar aveţi grijă ca borcanele să ajungă la Elizabeth.

– Ai să vrei şi dumneata câteva când ai să te întorci acasă.

– Daţi-i şi toate conservele de legume pe care le-am făcut toamna trecută.

Am încuviinţat din cap, dar ea privea drept înainte, cum se întâmplă cu cei ce trag să moară, atunci când le trece prin faţa ochilor o frântura de eternitate.

– Ce se va întâmpla cu recolta mea? m-a întrebat de parcă ar fi vorbit pentru sine.

Am lăsat să treacă vreo câteva secunde, apoi am întrebat-o:

– Ce mai face Elizabeth?

Ethel a revenit la realitate.

– E bine, mi-a răspuns.

– Mă bucur.

Eu auzisem că divorţase, însă femeile din generaţia lui Ethel nu pomeneau despre aşa ceva.

– Trebuie să-i dau un telefon, am spus.

Eram pe cale să-i explic că Elizabeth trebuia să facă un inventar al bunurilor personale şi să studieze actele, dar asta i-ar fi confirmat lui Ethel că era cu un picior în groapă şi cu celălalt pe o coajă de banană, aşa că m-am repliat la timp şi am adăugat:

– Trebuie să aranjez cu ea cine se va ocupa de dumneata când vii acasă.

Minciuna mea cu întoarcerea acasă începea s-o agaseze şi, ca să fiu sincer, şi pe mine.

– Sunt pe moarte, domnule Sutter, a vorbit ea. Nu vi s-a spus?

– Păi... eu...

– De asta sunt internată într-un spital de bătrâni şi nu într-unul obişnuit.

– Înţeleg.

– Ceea ce vreau eu de la dumneavoastră este să vă îngrijiţi de treburile mele după ce închid ochii.

– De asta m-am şi întors.

– Mulţumesc. N-am să vă reţin prea mult aici, a adăugat.

Aş fi vrut să-i spun „Nu te grăbi”, în schimb i-am dat asigurări:

– Am să rămân atât cât e nevoie. Şi mulţumesc pentru ospitalitate, am adăugat.

– Aţi fost şi presupun că sunteţi şi acum un musafir care plăteşte. Ca un client de pensiune.

– Întocmai.

Cecul a fost deja trimis prin poştă, Ethel. Ca să vezi cum s-a întors lumea cu susul în jos! În America trecerea la o treaptă socială superioară poate fi foarte rapidă, în schimb trecerea la una inferioară e întotdeauna o cădere liberă.

– Dacă-mi spui cât e chiria, am să depun banii în contul dumitale, am spus eu ca s-o liniştesc.

– E tot atâta cât plăteaţi acum zece ani.

– Eşti foarte generoasă.

– Puteţi scădea suma din onorariul dumneavoastră.

– Nu-ţi cer onorariu pentru nimic din ce voi întreprinde în beneficiul dumitale.

– Mulţumesc. Cât rămâneţi aici, domnule Sutter? m-a întrebat.

Chiar de-aş fi ştiut ce să-i răspund, oricum n-aş fi dat astfel de detalii cuiva care ţinea legătura cu Susan.

– Domnule Sutter, vă înapoiaţi la Londra sau rămâneţi acasă?

– Încă nu ştiu.

– Asta înseamnă că s-ar putea să rămâneţi?

– Înseamnă că nu ştiu încă.

A ghicit în tonul meu o urmă de iritare, aşa că a schimbat subiectul.

– Testamentul meu e-n regulă? m-a întrebat.

– Cred că da. Va trebui să-ţi aduc unele acte, să le revezi şi să le aduci la zi, poate şi câteva la semnat, am adăugat.

– Nu lăsaţi să treacă o săptămână.

– Am să vin sâmbătă sau duminică.

– Duminică e Sabat.

– Bine. Atunci sâmbătă sau luni.

Nu i-am înţeles niciodată pe aceşti bătrâni socialişti creştini. Vreau să zic că nu-i o simplă contradicţie în termeni: socialiştii chiar

puteau fi credincioşi – justiţie socială prin Isus – însă din anumite puncte de vedere, Ethel se număra printre ultimele relicve ale unei categorii pe cale de dispariţie.

Am zărit pe masa cu rotile câteva reviste şi am remarcat că printre ele nu se găsea niciuna dintre vechile publicaţii de stânga pe care le citea cândva. Majoritatea erau reviste lunare despre probleme casnice şi grădinărit, precum şi câteva publicaţii de elită care apăreau pe Coasta de Aur şi care, din câte îmi aminteam, relatau evenimente din lumea celor bogaţi şi celebri: baluri de caritate, ample lucrări de restaurare a unor conace, precum şi ultimele ştiri din Manhattan. Poate că Ethel colecţiona nume de milionari pentru centrele de reeducare pentru când avea să vină Revoluţia.

Sau poate că între timp, conştientă că avea să-i sune ceasul, îşi dăduse seama la fel ca toată lumea că în America orice schimbare era numai de suprafaţă: structura rămânea aceeaşi.

După cum promisese, doamna Knight a vârât capul pe uşă.

– Cum ne mai simţim? a întrebat ea.

Oare de ce în spitale se vorbeşte la persoana întâi plural? Eram tentat să-i răspund: „Eu unul sunt bine. Dar pacienta dumneavoastră e tot pe moarte”.

– Suntem bine, Diane, mulţumesc, a răspuns Ethel înainte să apuc să deschid gura.

– Sună dacă ai nevoie de ceva.

Eu unul simţeam nevoia să beau un whisky Dewar’s cu sifon. *Sună!*

Ethel a reluat subiectul afaceri.

– I-am dat lui Elizabeth indicaţii scrise în ce priveşte înmormântarea mea, m-a informat ea. Aveţi grijă să le urmeze.

– Sunt convins că aşa va face.

– Dumneavoastră aveţi grijă.

– Bine.

– E foarte voluntară şi tinde să facă totul după vrerea ei.

Mă întreb de unde moştenise această trăsătură?

– Mi-am ales rochia de înmormântare. Puneţi-o s-o caute.

– Bine.

După cât se pare, atunci când eşti pe moarte trebuie să te îngrijeşti de multe lucruri, iar eu unul nu eram prea sigur că voi fi la fel de detaşat şi de organizat cum era Ethel. Speram să mor de infarct sau să mă calce vreun autobuz, ca să-i las pe alţii să se ocupe de detalii.

– Mai aveţi grijă şi ca Elizabeth să discute cu părintele Hunnings.

– Aşa am să fac.

Reverendul James Hunnings fusese – şi presupun că încă era – parohul nostru de la biserica episcopală St. Mark. Îl antipatizam

profund şi, dacă ar fi fost sincer, ar fi afirmat şi el exact acelaşi lucru despre mine. Trecusem prin faţa bisericii St. Mark din Locust Valley şi observasem că Hunnings ţinea în continuare capul de afiş pe pancartă, ceea ce nu mă mira. Era o momeală bună într-o parohie înstărită şi, deşi episcopalienii probabil figurau pe lista speciilor pe cale de dispariţie, mai erau destui prin partea locului care să-l poată ajuta pe părintele Hunnings să-şi păstreze acelaşi stil de viaţă cu care fusese obişnuit.

– Dumneata ai vorbit cu reverendul Hunnings? am întrebat-o pe Ethel.

– Bineînţeles, mi-a răspuns.. Trece pe aici aproape în fiecare zi. E un om minunat, a adăugat ea.

Probabil că el nu va spune acelaşi lucru despre Ethel după ce-i voi da de ştire că doamna Allard lăsase bisericii numai cinci sute de dolari. Poate eram cinic, dar abia aşteptam să dau telefonul cu pricina. Şi mai bine, aveam să-l invit la citirea testamentului. *Iar bisericii episcopale St. Mark îi las...* pauză pentru efect, zâmbet, apoi în continuare... *cinci sute de dolari.* Să nu-i cheltui pe toţi o dată, Jim.

– Domnule Sutter? De ce zâmbiţi?

– Oh... mă... Ăă, ce mai face doamna Hunnings? Ce femeie încântătoare!

– E bine. Aţi fost la biserică?

– Din păcate nu.

– Ar trebui să mergeţi. Soţia dumneavoastră se duce.

– Fosta mea soţie.

– Am stat de vorbă cu părintele Hunnings despre slujba de înmormântare.

– Bine. Face slujbe foarte frumoase.

– Nu mi-a plăcut slujba pentru George.

Nici mie nu-mi plăcuse, dar ca să fiu cinstit cu Hunnings, George nu-i prea dăduse atenţie şi nici nu lăsase instrucţiuni.

– Am ales pasajul din Scriptură şi imnurile.

M-am întrebat dacă alesese şi ziua. Dacă da, aş fi vrut s-o aflu şi eu.

– O să fiu înmormântată în cimitirul Stanhope, m-a anunţat ea.

Am încuviinţat din cap. Alde neamul Stanhope, care – cum spuneam mai de mult – avusese nevoie de atâta pământ în viaţa lumeasca, se mulţumea acum cu cele câteva hectare cât măsura cimitirul familiei. Şi, după moda faraonilor, aranjaseră să li se alăture şi servitorii. Adică bineînţeles că nu-i lichidau, ci doar le ofereau locuri de veci, ca bonus, locuri care în definitiv nu-i costau nimic, aşa că de ce nu? De fapt, mulţi dintre vechii slujitori ai familiei fuseseră îngropaţi în ceea ce eu numeam „Livada cu oase a familiei Stanhope”, printre ei numărându-se şi George Allard. Cred că şi eu beneficiam de

loc de veci acolo, dar poate că-l pierdusem la divorţ.

– Alături de George, a precizat Ethel.

– Bineînţeles.

Vai de capul lui George!

M-am dus cu gândul la înmormântarea lui George de acum zece ani şi mi-am amintit că după slujba din cimitir Ethel se făcuse nevăzută, drept care mă dusesem după ea şi o găsisem la mormântul lui Augustus Stanhope, stăpânul şi amantul ei, demult plecat pe lumea cealaltă. Ethel plângea. Întorsese capul spre mine şi-mi spusese: „L-am iubit tare mult... dar era cu neputinţă. Nu pe vremea aceea". Apoi adăugase: „Şi-acum mi-e dor de el".

M-am uitat la Ethel cea de acum, zăcând aici, cu viaţa scurgându-se din trupul devastat de boală, şi m-am gândit la ea aşa cum o văzusem în vechile fotografii: o fată tânără şi frumoasă, născută într-o lume în care multe lucruri fuseseră cu neputinţă.

Acum totul era posibil – sau aşa părea – numai că raţia de fericire nu se mărise cine ştie ce, în ciuda – sau poate tocmai din pricina – libertăţii noastre de a face cam ce ne taie capul.

Ethel rămăsese cu ochii la mine.

– Am să-l revăd din nou.

Nu-mi dădeam seama cu precizie dacă pronumele masculin se referea la George sau la Augustus, şi m-am întrebat cum stătea treaba în Rai cu triunghiurile amoroase.

– Aşa e, i-am răspuns.

– Abia aştept să-mi revăd familia şi toţi prietenii care s-au dus înaintea mea, a zis Ethel, adresându-mi-se mie sau poate vorbind cu ea însăşi.

Nu i-am răspuns.

– Doamna Sutter ar dori să vă întâlnească, m-a informat ea, fiindcă tot era vorba de revederi.

M-am prefăcut uimit şi am replicat:

– Eu şi maică-mea abia dacă schimbăm o vorbă.

– Vorbeam despre soţia dumneavoastră.

– Fosta soţie.

– E foarte dezamăgită că nu i-aţi telefonat.

Vestea m-a luat prin surprindere, stârnind în mine un val de sentimente amestecate. De fapt, chiar mă simţeam prost, totuşi i-am spus lui Ethel:

– De sunat, putea suna şi ea.

– Domnule Sutter, dacă-mi permiteţi o remarcă personală, eu cred că ar trebui să iertaţi şi să uitaţi.

Mi-am luat vechiul ton de la stăpân la servitor şi am replicat:

– Doamnă Allard, am iertat şi am uitat, însă doresc să lăsăm deoparte acest subiect.

Ethel însă nu dorea şi cum se găsea în situaţia specială de a spune ce-i trecea prin minte fără să-i fie teamă de urmări, a continuat:

– O faceţi să sufere şi suferiţi şi dumneavoastră.

Isuse Doamne! Baba asta ţâfnoasă de Ethel Allard întrevedea niscaiva licăriri celeste şi acum era pornită să facă o faptă bună înainte ca Sfântul Petru s-o ia la întrebări.

Pe de altă parte, vorbind de viaţa pământească, Ethel ştia câte ceva despre adulter şi slăbiciunile omeneşti, aşa că-i ţinea partea lui Susan. Cu alte cuvinte, Ethel şi Susan aveau ceva în comun şi anume faptul că amândouă călcaseră porunca de a nu comite adulter. Sigur, erau două situaţii diferite, cu urmări cât se poate de deosebite, dar esenţa era tot o pereche de pantofi bărbăteşti străini ascunşi sub pat.

Mă simţeam niţel cam agasat, aşa că am întrebat-o ipotetic:

– Oare George te-ar fi iertat dacă...?

– A şi făcut-o.

– Oh!

Niciodată nu mi-aş fi închipuit că George ştiuse de Augustus. Ei bine atunci, George fusese un suflet milostiv, spre deosebire de mine. În plus, George obţinuse o casă gratis.

– Am încheiat subiectul, i-am reamintit.

M-am uitat la ceas şi am adăugat:

– Poate ar fi mai bine să plec.

– Cum doriţi.

M-am ridicat, dar n-am plecat. M-am îndreptat către fereastră şi am privit afară, la soarele pe cale să apună. Din locul în care mă găseam, puteam zări printre copaci o frântură din Sound, sclipind în lumina soarelui.

– Ce vedeţi acolo?

Am privit peste umăr la Ethel.

– Spuneţi-mi ce vedeţi.

Am tras aer în piept.

– Văd soarele lucind pe apă, i-am răspuns. Văd copaci cu stropi de ploaie sticlind pe frunze. Văd cum cerul se înseninează şi văd nori albi plutind undeva în zare. Mai văd capătul Hempstead Harbor, ambarcaţiunile, malul de dincolo de Sound şi stoluri de pescăruşi planând în cercuri peste apă.

– E foarte frumos, aşa-i?

– Da.

– Ar fi trebuit să iau seama mai mult la asemenea privelişti.

– Toţi ar trebui să facem asta.

Preţ de un minut întreg niciunul din noi n-a scos o vorbă, apoi m-am apropiat de patul ei.

Ţinea strâns în braţe ursuleţul şi am văzut că avea lacrimi în ochi.

Am luat un şerveţel din cutie şi i-am şters obrajii. Ea m-a prins de

mâna şi mi-a spus:

– Mulţumesc că ai venit, John.

Avea mâna foarte rece şi uscată, şi nu atât înfăţişarea ei, cât senzaţia pe care mi-o dădea această atingere m-a făcut să-mi dau seama că se găsea mai aproape de moarte decât de viaţă.

M-a strâns de mână şi mi-a spus:

– Ştii că niciodată nu mi-a plăcut de dumneata.

Am zâmbit şi i-am răspuns:

– Da, ştiu.

– Însă te-am respectat.

Confesiunile de pe patul de moarte sunt admise ca dovezi şi considerate adevăr. Prin urmare, i-am răspuns:

– Mulţumesc.

– Eşti un om cumsecade, a continuat ea cu mărturisirile. N-au mai rămas prea mulţi ca dumneata.

Cu asta eram de acord.

– Iar dumneata eşti o adevărată doamnă, i-am spus.

– Te-ai rătăcit, John. Găseşte-ţi drumul spre casă.

– Mă străduiesc.

– Telefonează-i. Sun-o şi pe mama dumitale. Sună şi copiii. Deschide-te spre cei pe care îi iubeşti sau i-ai iubit cândva.

– Promit s-o fac.

M-a strâns din nou de mână.

– Adio.

I-am strâns şi eu mâna şi am plecat de lângă pat. Pe urmă însă m-am întors, m-am aplecat şi am sărutat-o pe obraz.

Am ieşit repede din cameră şi m-am îndreptat spre ascensor.

Capitolul 10

Am ieşit din spitalul de bătrâni Fair Haven şi am păşit în lumina orbitoare a soarelui, trăgând adânc în piept aerul proaspăt, bucuros că părăseam acest loc, dar fericit că venisem.

Deşi Ethel şi cu mine nu ne dădusem niciodată în vânt unul după celălalt, ea fusese una dintre ultimele mele verigi de legătură cu un trecut îndepărtat şi cu George, la care ţinusem foarte mult. Aşadar, ca să fiu cinstit, mă simţeam niţel trist.

Totodată mă tulburaseră cuvintele lui Ethel despre Susan. Mă simţeam excelent cu resentimentele mele la adresa ei şi nu voiam să aud că Susan era... oricum, n-avea nicio importanţă.

Tot legat de acest subiect, mi-a trecut prin minte că Susan ar fi putut veni la spital s-o vadă pe Ethel şi nu voiam să dau nas în nas cu ea, aşa că m-am îndreptat spre parcare, rămânând cu ochii în patru.

Îmi imaginam că putea să-şi facă apariţia şi maică-mea, venită în vizită la vechea ei tovarăşă de idealuri socialiste. În America politica trece peste orice bariere: clasă, rasă, apartenenţă etnică şi nivel de inteligenţă.

În ce o privea pe doamna Harriet Sutter, ar trebui să explic, ca să mă justific, că nu eram un fiu nerecunoscător. Ea fusese o mamă denaturată, mai preocupată de salvarea lumii decât de creşterea celor doi copii. Tata fusese un om la locul lui, deşi cam distant, însă nevasta îi ordonase viaţa – aceeaşi Harriet care-şi făcuse prea puţin timp pentru mine, pentru Emily sau pentru copiii mei. Şi totuşi, în mod straniu, Harriet fusese şi era în continuare foarte apropiata de ţicnita de Susan, iar faptul că Susan mă înşelase n-o determinase pe Harriet să-şi schimbe părerea bună despre ea. De fapt, maică-mea îmi sugerase că ar fi trebuit să mă străduiesc să înţeleg motivul „rătăcirii" lui Susan, ca să folosesc expresia ei (expresia mea era „regulat cu altul") şi de asemenea să merg la psiholog, ca să-mi înţeleg mai bine propriile eşecuri, care ar fi putut duce la nu ştiu ce chestii neîmplinite în cazul lui Susan.

Cu alte cuvinte, tâmpenii absolute. Aproape că le auzeam pe Ethel Allard şi pe Harriet Sutter pălăvrăgind la o ceaşcă de ceai şi întrebându-se de ce prostul de John îşi făcea atâta sânge rău pentru o scăpare nefericita a bietei şi neprihănitei Susan. Pe Ethel mai că puteam s-o iert. Pe maică-mea, niciodată.

Oricum, cealaltă persoană cu care nu voiam să dau ochii era reverendul James Hunnings, care se purta enervant de cordial cu mine şi cu toţi cei care nu puteau să-l sufere. Hunnings vorbea întotdeauna de parcă ar fi fost pe scenă, fără nici cea mai mică urmă de sinceritate în glas sau în suflet. Dar dacă *totuşi* aveam să-l întâlnesc, intenţionam să-i dau a înţelege că Ethel trecuse biserica St. Mark în testament.

După care voiam să-i fac cu ochiul şi să dau din cap cu subînţeles.

Am ajuns în parcare fără să mă întâlnesc cu nimeni şi când mă pregăteam să sui în maşină, am auzit trântindu-se o portieră.

– John Sutter, mi-a răsunat în urechi un glas de femeie.

Era numele meu, aşa că am întors capul şi am văzut-o pe Elizabeth Allard venind spre mine, cu o cutioară de prăjiturele în mână.

I-am ieşit în întâmpinare.

– Elizabeth! Ce mai faci?

Am dat mâna cu ea, apoi, într-o pornire reciprocă, ne-am îmbrăţişat.

– Arăţi grozav, John.

– Şi tu.

De fapt, cum am mai spus, Elizabeth era o femeie atrăgătoare şi semăna cu mama ei în tinereţe, aşa cum o înfăţişa fotografia de la nuntă, cea de pe consola şemineului. Tot după cum spuneam, semăna îndeajuns de mult şi cu George, ca să nu-mi fac griji că mi-ar putea fi... ce? Fiica nelegitima a bunicului fostei mele soţii? Adică un fel de rudă de sânge a copiilor mei – şi o posibilă moştenitoare a domeniului Stanhope?

De fapt, vârsta lui Elizabeth nu se potrivea cu aventura mamei ei din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Dar dacă Augustus se implicase şi într-o relaţie postbelica? Oare *nasul era al familiei Stanhope?*

– Acum ai venit sau tocmai plecai? m-a întrebat Elizabeth.

– Cum? Oh... păi, asta nu ştiu niciodată.

A zâmbit.

Şi gura era a familiei Stanhope?

– Tocmai am plecat din camera mamei tale. Arată bine.

– Drăguţ din partea ta că ai venit s-o vezi.

– Păi... o cunosc pe mama ta de foarte multă vreme.

Am zâmbit şi am adăugat:

– La un moment dat am locuit împreună.

Elizabeth mi-a zâmbit şi ea.

– John, îmi pare rău de tatăl tău, mi-a spus. Ar fi trebuit să-ţi trimit un mesaj de condoleanţe.

– Eram pe mare, i-am răspuns.

– Ştiu... şi-mi închipui că ţi-a venit foarte greu.

– Aşa e.

Iar maică-mea îmi îngreunase situaţia şi mai mult. Mă întreb dacă îşi dăduse vreodată seama de ironia situaţiei atunci când mă făcuse „fiu de căţea”.

– Am vrut să-ţi scriu când ai plecat la Londra. Am luat adresa de la mama ta.

– Zău?

M-am întrebat dacă Elizabeth ceruse de la maică-mea adresa mea sau îi fusese pur şi simplu dată. Din câte o cunoşteam pe Harriet, probabil o ceruse. În orice caz, Elizabeth nu ajunsese să-mi scrie acel mesaj de condoleanţe, iar dacă l-ar fi scris, ce-ar fi putut să-mi spună? „Dragă John, păcat că n-ai ajuns la înmormântarea tatălui tău. Toată lumea a întrebat de tine."

După opt ani încă mai simţeam o umbră de vinovăţie, aşa că i-am spus:

– Am aflat de moartea tatălui meu abia după o lună.

Ea a încuviinţat din cap.

– Vreau să trec pe la mormântul lui înainte de plecare, am continuat.

Ea a dat din nou din cap şi a schimbat subiectul.

– Deci, cum e la Londra? m-a întrebat.

– Bine.

– Cât rămâi aici?

– Nu sunt sigur.

Nu eram sigur nici de natura relaţiei mele cu Elizabeth. Eram prieteni de familie pentru că-i cunoşteam părinţii de zeci de ani? Sau simple cunoştinţe, fiindcă pe ea abia dacă o întâlneam, poate doar din când în când prin sat şi cu câteva ocazii sociale şi familiale?

– Îmi pare rău că ai divorţat, i-am spus.

Ea a ridicat din umeri şi mi-a răspuns:

– A fost mai bine aşa.

Elizabeth Allard, fiica unor servitori de pe moşie, făcuse un mariaj bun. Soţul ei se numea Tom Corbet şi provenea din ceea ce se numea „o familie bună". La fel ca mine, era absolvent de Yale şi lucra pe Wall Street, iar în trecut îl întâlneam din când în când în tren. Mi-am amintit că Elizabeth îşi folosea numele de fată în afaceri, dar în societate era doamna Corbet. Domnul şi doamna Corbet aveau doi copii, o fată şi un băiat, care acum erau probabil la colegiu sau chiar absolviseră. Fiindcă veni vorba, Tom Corbet era plicticos la culme şi singurul lucru interesant din viaţa lui era că în urmă cu câţiva ani devenise homosexual – aşa că divorţul fusese bineînţeles cea mai bună soluţie.

– Tom are un prieten, a adăugat Elizabeth, cu gând că poate nu ştiam.

– Aha. Păi...

Probabil că trecuse printr-un moment teribil de greu când Tom îi ceruse să stea jos şi apoi îi destăinuise că umbla cu un alt bărbat. Vreau să zic că ea ar fi trebuit să fie cea care să-i dea aşa o veste.

A schimbat subiectul.

– Îmi pare rău de dumneata şi de Susan, mi-a spus.

– Oh, ai aflat?

Ea şi-a stăpânit râsul.

– A fost o ştire la nivel naţional, mi-a reamintit.

– Adevărat. E mult de atunci.

Elizabeth era proprietara a trei-patru buticuri cu îmbrăcăminte ultraelegantă din satele învecinate, aşa că am întrebat-o:

– Cum îţi merg afacerile?

– Binişor, mi-a răspuns. Asta ţinând cont că după 11 septembrie şi treaba cu antraxul bursa acţiunilor e la pământ, iar lumea investeşte în echipamente biohazard şi în alimente deshidratate.

Mi-a zâmbit şi a continuat:

– Poate ar trebui să comercializez măşti de gaze de firmă.

I-am zâmbit şi eu. De regulă, nu eram atent la vestimentaţia femeilor, afară de cazul când era de-a dreptul şocantă, dar mi-am amintit că Elizabeth obişnuia să adopte un stil conservator, cu toate ciudăţeniile pe care le zărisem în buticurile ei cu ani în urmă, când Susan mă târâse înăuntru. Totuşi, în ziua aceea îşi lăsase în dulap taioarele sobre de femeie de afaceri – sau poate i le luase Tom – şi purta o bluză trandafirie cu volane, care-i punea în evidenţă pielea bronzată, şi o fustă neagră mai scurtă de genunchi. Poate se gândea că vechea ei ţinută cu tentă masculină fusese motivul pentru care Tom... eh, n-ar fi trebuit să fac presupuneri pe tema asta, dar...

– Lumea e tare fricoasă, mi-a întrerupt ea şirul gândurilor, referindu-se tot la costumele biohazard şi măştile de gaze. Ce se întâmplă cu ţara asta? m-a întrebat.

– Nu ştiu. Eu abia m-am întors aici.

S-ar mai cuveni să adaug că Elizabeth era activistă republicană pe plan local, asta în măsura în care republicanii de prin partea locului se mai angajau în vreo altă activitate decât jocul de golf şi băutura.

În orice caz, linia ei politică, la fel ca faptul că era membră a Clubului din Comitatul Creek şi a Camerei de Comerţ din Locust Valley, părea să fi fost aleasă mai curând în interes de afaceri decât din convingere. Cu toate acestea, opţiunile lui Elizabeth fuseseră o nesfârşită sursă de suferinţă şi uimire pentru mama ei. Mi-o şi imaginam pe Ethel plângându-se lui George: „Cum a putut copilul meu să fie *republican?"* Şi apoi: „E numai vina *ta,* George!"

– Care-i starea de spirit la Londra? m-a întrebat Elizabeth.

– Acolo se crede că urmează ei la rând.

Ea a dat din cap.

Fiindcă veni vorba, Elizabeth Allard Corbet avea un păr castaniu şi ondulat, pe care-l purta lung până la umeri, ochi căprui mari şi frumoşi, nări uşor depărtate (ca ale lui George) şi buze pline, care când şi când surâdeau vag amuzat. Pe scurt, era o femeie frumoasă, cu voce şi maniere educate – urmare a faptului că fusese o puştoaică

lăsată de capul ei pe întinsul moşiei.

Bineînţeles, bărbaţii o găseau atrăgătoare, deşi niciodată nu fusese pe gustul meu (pare-se, nici pe al lui Tom), iar femeile o simpatizau şi ele. Mi-am amintit că Susan o plăcea.

– Presupun că ştii că Susan s-a întors, am spus eu apropo de Susan, deşi ar fi trebuit să mă abţin.

– Da, ne-am întâlnit aici de vreo câteva ori, mi-a răspuns ea fără să se prefacă inutil că n-ar fi fost la curent. O dată am şi luat prânzul împreună. Ai încercat să dai de ea? m-a întrebat.

– Nu.

– Dar ai de gând?

– Nu... Însă probabil am s-o fac.

Mai erau multe de discutat pe tema asta, dacă aş fi avut chef, şi eram convins că Elizabeth, la fel ca mama ei, avea destule să-mi spună despre Susan. Numai că ultimul lucru pe care mi-l doream era ca lumea să ducă vorbe şi informaţii între doi soţi despărţiţi. Aşa că am abandonat subiectul.

– Ce-ţi fac copiii? am întrebat.

– Bine. Tom junior e în ultimul an la Brown[18], iar Betsy a terminat Smith[19] şi acum urmează un program de master în arte frumoase la Penn[20].

– Probabil, eşti tare mândră de ei.

– Chiar sunt, mi-a zâmbit. În afară de opţiunile lor politice. Cred că liberalismul disperat sare peste o generaţie. În orice caz, mama e încântată.

I-am zâmbit şi eu.

– Susan mi-a povestit despre Edward şi Carolyn, mi-a spus ea.

– Foarte bine.

Legat de subiectul ereditate *versus* mediu, Elizabeth putea fi uneori strictă şi neînduplecată, la fel ca mama ei, dar în principiu avea un fel de-a fi liniştit, plăcut şi direct, ca taică-său, de la care moştenise şi o etică a muncii adânc inculcată. Nu ştiu dacă am amintit că studiase la Byrn Mawr[21], toate cheltuielile fiind plătite de neştiutul şi poate nemulţumitul ei naş, Augustus Stanhope. Tăvăleala prin hambare cu Ethel îl costase ceva mai mult decât îşi închipuise, ba poate şi câteva nopţi albe.

Desigur, situaţia de atunci era alta în privinţa regulilor de comportament social şi sexual. Dar adulterul nu era acceptat nici în zilele noastre şi costa scump. Întrebaţi-o pe Susan Sutter. Sau pe John. Sau pe Frank Bellarosa... Eh, mă rog, el nu mai putea vorbi.

– Acum că mama este... la un pas de... mă gândesc mult la tata. Îmi lipseşte mult, mi-a mărturisit Elizabeth.

– Şi mie.

George Allard şi cu mine puteam să fi fost consideraţi prieteni, cu

excepţia barierelor de clasă, artificiale şi anacronice, respectate mai degrabă de George decât de mine. La fel ca mulţi alţi servitori de altădată, George avea o atitudine mai regală decât regele şi credea cu tărie că nobilimea locală îi era superioară din punct de vedere social. Totuşi, ori de câte ori aceştia mai călcau pe alături sau se purtau urât (ceea ce se întâmpla adeseori), George le amintea respectuos ce îndatoriri aveau ca gentlemeni, sugerându-le cu blândeţe, dar şi cu fermitate, în ce fel şi-ar fi putut îndrepta purtările şi manierele. Cred că pentru el asta era o provocare şi nu devenisem apropiaţi decât atunci când renunţase să-mi dea sfaturi.

– Dacă ai timp, n-ai vrea să urci cu mine... sau să mă aştepţi? mi-a propus Elizabeth. De data asta nu stau decât un sfert de oră. Pe urmă, dacă vrei, am putea merge să bem ceva. Aş vrea să stăm de vorbă despre testamentul mamei sau orice alte chestiuni ar fi de discutat, a adăugat ea, ca nu cumva să interpretez greşit propunerea.

– Chiar trebuie să stăm de vorbă, i-am răspuns. Cum bine ştii, eşti executoarea bunurilor ei şi unica moştenitoare, afară de câteva mici sume lăsate ici şi colo. Din păcate însă, astă-seară sunt ocupat.

– Oh... bine.

De fapt, aş fi avut timp măcar s-o conduc până la intrare, dar mă temeam că şi-ar fi putut face apariţia Susan, maică-mea sau părintele Hunnings. Pe de altă parte, poate nici n-ar fi fost rău să se întâmple aşa. Îmi şi imaginam unele reacţii interesante din partea fostei mele soţii, fostei mele mame şi fostului meu preot, văzându-mă că stăteam de vorbă cu o femeie frumoasă şi divorţată.

Ca să stârnesc şi alte zvonuri, ar fi trebuit să spun: „Iau cina cu un mare mafiot”, dar într-o pornire freudiană, am precizat:

– Iau masa cu cineva care-mi propune o afacere.

– Oh! Asta însemna că rămâi aici?

– Nu ştiu precis. Ce-ai zice de mâine-seară? i-am propus. Eşti liberă?

– Nu... Iau cina cu nişte prietene. Mi-a zâmbit. Seara de joi e rezervată întâlnirilor între femei. Dar dacă vrei să bei ceva cu noi, eşti bine-venit.

– Hm... poate mai bine nu.

Am cântărit ideea de a o invita la cină vineri seara, dar ar fi sunat mai curând a întâlnire amoroasă de sfârşit de săptămână decât a cină de afaceri, aşa că i-am spus:

– Aş vrea să faci un inventar urgent al bunurilor personale ale părinţilor tăi şi să studiezi nişte acte. De asemenea, mama ta vrea... să-i cauţi rochia pe care o s-o poarte... Aşa că de ce nu vii tu la casa portarului sâmbăta sau duminica?

– Sâmbătă după-amiază ar fi bine pentru mine. Ora patru îţi convine?

– Da. O să am grijă ca poarta să fie deschisă.

A zâmbit şi mi-a spus:

– Cunosc codul. Dormi în camera mea, a adăugat.

– Ştiu.

– Aş vrea s-o mai văd pentru ultima oară. Ai ceva împotrivă?

– Trebuie să fac curat?

– Nu. Dacă ar fi curată, n-aş mai recunoaşte-o.

Am zâmbit. Mi-a zâmbit şi ea.

– Dacă ai o furgonetă sau o maşină break ai putea lua o parte dintre lucruri.

– Am.

A făcut un semn din cap către un SUV mare, nu ştiu ce marcă. Poate că dihăniile astea înghiţiseră celelalte maşini.

– Asta merge?

– Ar trebui. Dacă nu, o să facem mai multe transporturi. Ar trebui să vorbeşti cu nişte oameni care să te ajute să muţi mobilierul, am adăugat.

– Bine. John, m-a întrebat ea pe neaşteptate. Crezi că ar trebui să cumpăr casa portarului? E de vânzare?

– Nu ştiu. Am să-l întreb pe domnul Nasim. De ce-ai vrea s-o cumperi?

Ea a ridicat din umeri.

– De dragul trecutului. Poate aş locui acolo. N-am nevoie de hardughia din Mill Neck. Copiii au plecat. Casa am primit-o la divorţ. Tom mi-a luat pantofii şi poşetele. A surâs şi a adăugat: Sau ţi-aş putea închiria casa portarului, dacă ai vrea să rămâi.

I-am surâs şi eu.

S-a uitat la ceas.

– Ar cam trebui să plec, mi-a spus. Deci rămâne pe sâmbătă, în jur de ora patru.

– S-a făcut. Dacă intervine ceva, ştii numărul de telefon.

– Ai mobil?

– Nu în Statele Unite.

– OK...

Mi-a dat să-i ţin cutia cu prăjiturele şi a scormonit prin poşetă, de unde a scos o carte de vizită, pe care a notat ceva, spunând:

– Ai aici numărul meu de acasă şi numărul de mobil.

Am luat cartea de vizită şi i-am înapoiat prăjiturelele.

– Ne vedem sâmbătă, i-am spus.

– John, mulţumesc pentru tot ce faci pentru mama.

– Nu-i mare lucru.

– Şi pentru ce-ai făcut pentru tata. Niciodată nu ţi-am mulţumit cum se cuvine.

– A fost un om de treabă.

– Avea o părere extraordinară despre tine. Şi tatăl tău a fost un om cumsecade, a adăugat ea. El... el a înţeles prin ce treceai.

Nu i-am răspuns. Ne-am îmbrăţişat scurt şi am schiţat o sărutare pe obraz. Ea s-a îndepărtat câţiva paşi, apoi a privit în urmă şi mi-a spus:

– Ah, am o scrisoare de la mama pentru tine. Ţi-o aduc sâmbătă.

– OK.

Am urmărit-o cu privirea cum se îndrepta grăbită spre clădirea spitalului, apoi m-am întors cu spatele şi am suit în maşina închiriată.

În timp ce înaintam pe străduţa îngustă care dădea în drumul mare, am rememorat frânturi de conversaţie, cum face omul când încearcă să descifreze alte înţelesuri dincolo de cuvintele rostite. Am analizat gesturile şi întreaga comportare a lui Elizabeth, însă ea nu se lăsa înţeleasă prea uşor. Sau poate, aşa cum îmi declaraseră mai multe femei, mie îmi scăpau subtilităţile. Dacă o femeie îmi spunea „Hai să bem ceva şi să discutăm despre afaceri” eu chiar credeam că era vorba despre treburi importante. Mă şi miram că ajunsesem să fac dragoste la viaţa mea.

Oricum, sosise timpul pentru următoarea aventură: cina cu don Anthony Bellarosa.

Ethel, Elizabeth, Anthony. Şi, în cele din urmă, *Susan*.

Viaţa omului înseamnă continuitate în timp şi spaţiu, numai că uneori nimereşti într-o buclă temporală care te trage înapoi spre trecut. Înţelegi ce ţi se întâmplă fiindcă te-ai mai găsit cândva în acel punct. Dar de data asta nu-ţi garantează nimeni că totul o să meargă bine. De fapt, experienţa e doar un alt cuvânt pentru bagaj. Iar memoria e cea care cară bagajele.

Prioritatea imediata însă era alta: supă de ouă sau găluşte chinezeşti? Beţişoare sau furculiţă?

Am tras în spaţiul de parcare diagonal din faţa restaurantului chinezesc Wong Lee.

Capitolul 11

În vitrina restaurantului Wong Lee am remarcat un autocolant mare cu drapelul american, alături de altele înfăţişând diverse cărţi de credit. L-am mai observat şi pe Tony (cândva Anthony) pe locul şoferului, în uriaşul SUV negru pe care-l văzusem pe Grace Lane cu câteva seri mai înainte. Maşina avea geamuri fumurii, dar cel din dreptul şoferului fusese coborât şi în interior nu se zărea nici urmă de Anthony Bellarosa (cândva Tony).

Tony m-a zărit şi mi-a strigat:

– Hei! Dom' Suta! Hei! Sunt io, Tony! Ce mai faceţ'?

Mi-ar fi fost greu – mie şi oricui altcuiva pe o rază de un kilometru – să nu-l bag în seamă, aşa că m-am apropiat de SUV şi i-am răspuns cu un impecabil accent de St. Paul:

– Foarte bine. Mulţumesc de întrebare.

– Hei, arătaţ' grozav!

Şi-a scos braţul pe geam şi ne-am strâns mâinile, apoi a deschis portiera şi a sărit afară. A ţinut să dăm mâna din nou, aşa că i-am făcut pe plac.

– Şefu' e-năuntru. V-aşteaptă, mi-a zis el.

Am aruncat o privire spre ceas şi am văzut că ajunsesem cu un sfert de oră mai devreme. Frank Bellarosa, absolvent al Academiei Militare La Salle, mă sfătuise cândva, referitor la întâlniri şi bătălii: „După cum spunea generalul Nathan Bedford Forest, consiliere, trebuie să ajungi cel dintâi cu cei mai mulţi".

Probabil că Frank îi dăduse fiului său aceleaşi învăţăminte, ceea ce mă făcea să mă întreb câte învăţase Anthony de la tatăl lui înainte ca viaţa lui Frank şi educaţia lui Anthony să sfârşească brusc. Totodată mă întrebam cât ţinea de ereditate.

– Deci, cu ce v-aţ' mai trecut timpu'? m-a întrebat Tony.

– Aceleaşi rahaturi dintotdeauna.

– Zău? Chiar arâtaţ' super.

Eram de părere că epuizasem subiectul şi aş fi vrut să pot spune acelaşi lucru despre Tony, numai că el îmbătrânise în aceşti zece ani, poate din pricina stresului cauzat de meserie. Oricum, i-am zis la rândul meu:

– Şi tu arăţi bine, Anthony. Ei bine...

– Tony.

– E-n regulă.

A scos din jacheta neagră de trening un pachet de ţigări şi mi-a oferit una, pe care am refuzat-o.

Şi-a aprins-o pe a lui şi mi-a spus:

– Şefu' interzice fumatu' în maşină.

– Bine face.

Abia acum observam că SUV-ul avea însemnul de Cadillac pe capacele de roţi şi cuvântul „Escalade” pe portiera din faţă. Pe geamul lateral se vedea un autocolant cu drapelul american. Dacă aş fi putut vedea bara din spate, probabil că acolo aş fi dat cu ochii de abţibilduri cu inscripţii ca „Mafia urbană” şi „Copilul meu îl poate lichida pe studentul tău eminent”.

Tony a tras din ţigară, apoi a revenit la subiectul dinainte:

– Nu mai ai niciunde mama mă-sii să fumezi.

Demult nu mai auzisem duble negaţii asortate cu înjurături, aşa că nu m-am putut abţine să zâmbesc.

Fiindcă veni vorba, Tony purta adidaşi şi treningul negru de care am pomenit adineauri. Frank Bellarosa l-ar fi concediat fără comentarii. Sau l-ar fi concediat pe veci.

Amănunt interesant, pe jacheta de trening negru Tony arbora o insignă cu drapelul american, fapt care iniţial m-a surprins, apoi nu. Membrii Mafiei se considerau întotdeauna americani patrioţi şi devotaţi.

– Ei, ce mai face doamna Sutta’? m-a întrebat Tony.

– Habar n-am.

Ar trebui să menţionez că Susan era preferata gorilelor răposatului don, pe care la rândul ei îi socotea nişte figuri pitoreşti sau ceva asemănător, la fel şi pe prietenele lor, care erau nişte curve ordinare. Nu-i împărtăşeam fascinaţia faţă de aceste specimene, ca atare ea mă eticheta drept snob. Eram convins că Tony îşi schimbase părerea despre doamna Sutter după ce ea îi făcuse felul şefului.

– N-aţ’ întâlnit-o?

Nu-mi convenea că-mi punea întrebări despre Susan, aşa că i-am răspuns:

– Nu. Ei, mi-a făcut plăcere să te revăd...

– Hei, ce vremuri au fost alea. Nu-i aşa?

– Aşa-i.

– Dumneavoastră, eu, stâpânu’, Dumnezeu să-l odihnească, javra aia de Lenny, arză-l-ar focu’ iadului, şi Vinnie, fie-i ţărâna uşoară.

Bilanţul număra trei morţi şi doi vii. Şeful, Dumnezeu să-l odihnească, fusese lichidat de ştiţi prea bine cine, iar Vinnie, fie-i ţărâna uşoară, sfârşise cu creierii împrăştiaţi de o armă de vânătoare, în timp ce javra de Lenny, arză-l-ar focu’ iadului, fusese şoferul lui Frank şi totodată cel care-şi turnase şeful, ceea ce dusese la atentatul din acea seară de sâmbătă la restaurantul Giulio’s din Mica Italie. Lenny se cărăbănise împreună cu cei doi asasini plătiţi, în Cadillacul dublu al lui Frank, iar mai târziu fusese descoperit de poliţie în portbagajul maşinii, cu o sfoară în jurul gâtului – fapt care-mi amintea, dacă mai era nevoie să mi se aducă aminte, că indivizii ăştia nu glumeau şi că nu era cazul să le acorzi încredere.

– Ce vremuri! i-am zis şi eu lui Tony.

– Da... Mai ţineţi minte dimineaţa când a venit FBI-ul să-l ridice pe şefu'? Macaronaru' de Mancuso. Vă amintiţi?

Domnul cu pricina era agentul special FBI Felix Mancuso, cu care în prealabil avusesem câteva discuţii privitoare la faptul că lucram pentru Frank Bellarosa şi care, cu toate acestea, mă simpatiza. Domnul Mancuso îşi făcuse apariţia la Alhambra ca să-l aresteze pe don Frank Bellarosa pentru asasinarea şefului unei reţele de traficanţi columbieni, dar Frank ştia că trebuia să se aştepte la asta, aşa că eram şi eu de faţă, în calitate de avocat, precum şi Lenny cu Vinnie, ca să creeze impresie. Tony, din câte îmi aminteam, fusese la casa portarului. Felix Mancuso venise singur, fără obişnuita armată de agenţi, ca să-i demonstreze lui Frank Bellarosa că avea cel puţin tot atât curaj ca el. Însă înainte să-i pună cătuşele lui Frank, Mancuso mă trăsese deoparte şi încercase să-mi salveze sufletul, îndemnându-mă să-mi pun ordine în viaţă şi să plec cât mai departe de Bellarosa, înainte de a fi prea târziu. Minunat sfat, numai că deja era prea târziu.

Şi iată-mă acum, pe punctul de a face poate o altă mare prostie, dar conştient că puteam decide să nu intru în restaurantul chinezesc Wong Lee.

– Ei, v-am ţinut de vorbă. Mergeţ'. Al treilea separeu pe dreapta.

I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre restaurant.

Al treilea separeu pe dreapta.

Wong Lee nu se schimbase prea mult în ultimii zece ani – şi, de fapt, în ultimii treizeci – iar ceea ce-l caracteriza era ambianţa tipică unui restaurant chinezesc din anii 1970.

Anthony era aşezat cu faţa spre intrare, după cum se obişnuia în meseria lui. Avea perspectivă bună şi câmp vizual adecvat pentru a deschide focul, în afară de spate, care nu părea să fie asigurat, doar dacă nu cumva postase altă gorila undeva prin preajmă.

Vorbea la celular, ţinându-l cu mâna stângă, aşa încât dreapta îi rămăsese liberă ca să ciugulească găluşte chinezeşti sau ca să scoată arma.

Bun, poate că analizez prea mult alegerea locului unde se aşezase. Vreau să zic că nu era decât un restaurant chinezesc dintr-o suburbie, pentru numele lui Dumnezeu. Aţi văzut vreodată un titlu în ziare gen: „Cap mafiot ucis într-un restaurant chinezesc”?

Pe de altă parte, ţinând cont de prudenţa de care dăduse dovadă Anthony în faţa casei portarului, era foarte posibil să fie conştient că se afla pe lista neagră a cuiva. Iar eu urma să iau masa cu individul ăsta? S-ar fi zis că mă învăţasem minte după întâmplarea din restaurantul Giulio.

Anthony m-a văzut de îndată ce am deschis uşa şi mi-a făcut semn cu mâna rămasă disponibilă pentru armă, continuând să vorbească la telefon. Purta un alt exemplar din colecţia aceea de cămăşi oribile ca mai deunăzi, numai că de data asta avea pe deasupra un bluzon sport de un albastru de te dureau ochii.

Patroana restaurantului şi-a dat seama că eram *paesanos,* aşa că m-a condus la separeu, spunând:

– Tu stai cu prieten de la tine.

Atunci de ce am fost plantat *aici?*

Anthony trăncănea înainte, totuşi mi-a întins mâna şi eu i-am strâns-o.

– OK... OK... a vorbit el la mobil. Îmi pare rău... da... OK..

Soţia sau mama.

– Da, a urmat el... e aici, mamă. Vrea să te salute... da... aici... mamă... mamă...

A acoperit microfonul cu mâna şi mi-a spus:

– Ştii de ce mamele italience sunt grozave ca supraveghetori la eliberări condiţionate? Nu lasă niciodată pe nimeni să sfârşească o propoziţie.

Mi-a întins telefonul.

– Mama vrea să-ţi spună câteva cuvinte.

Urăsc când mi se pasează un telefon ca să vorbesc cu cineva cu

care n-am chef să vorbesc, însă pe Anna Bellarosa o simpatizam, aşa că am dus mobilul la ureche şi am auzit-o spunând:

– Atâtea restaurante italieneşti în Glen Cove şi tu îl duci la chinezoi? Nu *gândeşti,* Tony. Taică-tău ştia să *gândească.* Tu...

– Anna, la telefon...

– Cine-o acolo?

– John Sutter. Ce mai faci?

– John! Oh, Doamne! Nu-mi vine să cred că eşti dumneata. Oh, Doamne, John. Ce mai faci?

– Sunt...

– Tony zice că arăţi nemaipomenit.

– Anthony.

– Cine?

– Fiul tău.

– *Tony.* Tony zice că v-aţi văzut cu două seri în urmă. Zice că acum locuieşti aici.

– Păi... eu...

– De ce nu vă duceţi la restaurantul Stanco? De ce mâncaţi la chinezoi?

– A fost ideea *mea.* Deci, te-ai întors în Brooklyn?

– Da. În vechiul cartier. Williamsburg. După ce Frank... oh, Doamne, John. Îţi vine să crezi că a murit?

Păi, cam da.

– Au trecut zece ani, John, zece ani de când Frank al meu... A oftat, apoi a suspinat, a tras aer în piept şi a continuat: Nimic nu mai e la fel fără Frank.

Asta-i o veste bună.

Mi-a oferit un scurt panegiric al răposatului soţ, după toate aparenţele îndelung exersat şi care-i scotea în evidenţă calităţile de tată.

– Băieţilor le lipseşte, mi-a spus ea. Peste câteva săptămâni e Ziua Tatălui, John. Băieţii mă iau cu ei la cimitir în fiecare an de Ziua Tatălui[22]. Amândoi plâng la mormântul lui.

– Probabil că pentru ei e tare trist.

Ea mi-a explicat cât de trist era. N-a făcut nicio referire la Frank ca fiind un soţ perfect, dar nici n-a pomenit nimic de rău, desigur, aşa cum nu avea s-o facă niciodată.

Ultima oară când o văzusem fusese la înmormântarea lui Frank, când nu arăta deloc bine, îmbrăcată în negru şi cu rimelul curgându-i pe faţă. De fapt, fusese o femeie atrăgătoare, gen zeiţa fertilităţii, adică trupeşă, cu sânii mari, cu o piele sănătoasă dincolo de machiaj, ochi mari şi buze frumos arcuite. M-am întrebat cum arăta acum, după zece ani de văduvie.

În timp ce Anna continua să turuie, am aruncat o privire spre

Anthony, care părea desprins de lume şi-şi agita cu un aer absent băutura, ceva care după aspect şi miros părea să fie scotch cu gheaţă. Am reuşit să-i atrag atenţia şi am făcut semn spre paharul lui. A dat din cap şi a chemat chelneriţa.

Anna Bellarosa îi dădea înainte despre cum era viaţa fără neprihănitul ei soţ, fără nici cea mai mică aluzie la faptul că femeia care pe atunci îmi era soţie vârâse trei gloanţe calibrul 38 în dragul de Frank.

Întâmplător, asta se petrecuse în mansarda care dădea spre curtea interioară cu palmieri de la Alhambra. Frank purta un halat de baie şi când se prăvălise peste balustradă, aterizând pe dalele roşii de dedesubt, poalele halatului se desfăcuseră şi, când dădusem cu ochii de el, văzusem că nu purta nimic pe sub halatul de mătase neagră. Mi-a trecut prin minte că în visul meu se regăsea ceva din această ultimă imagine a lui.

– A ţinut la tine, John, tocmai îmi spunea Anna. A ţinut la tine cu adevărat.

Atunci de ce oare se culca oare cu nevastă-mea?

– Mereu îmi repeta ce deştept eşti. Şi cum l-ai ajutat să scape când au încercat să aducă acuzaţii false la adresa lui.

În mod paradoxal, Frank Bellarosa ar fi fost mai în siguranţă la puşcărie.

– Ei, nu mi-am făcut decât munca pentru care am fost plătit.

Şi încă îmi rămăsese dator cincizeci de mii de dolari.

– Ba nu. Ai făcut-o pentru că şi tu ţineai la el.

– Aşa e.

Sau renunţasem la datorie, trecând-o în contul experienţei de viaţa? Din câte îmi amintesc, FBI-ul parcă-i confiscase toate posesiunile şi carnetele de cecuri.

Anna continua să sporovăiască. A venit chelneriţa, o chinezoaică foarte tânără, iar eu am bătut uşor cu degetul în paharul lui Anthony, apoi am arătat spre mine. Chinezoaica a împins paharul lui Anthony în dreptul meu.

Anthony n-a părut deloc amuzat şi şi-a tras paharul în faţă cu un gest scurt, după care a comandat răstit două whisky-uri Dewar's, bombănind în italiană *„Stonata",* ceea ce mi-am amintit că însemna ceva gen „minte de găină".

– De ce a făcut Susan una ca asta, John? m-a întrebat Anna pe nepusa masă.

– Păi...

– John, *de ce?*

– Păi... ştii...

Pentru că avusese loc o cearta între amanţi. Dar nu cred că Anna ar fi dorit să audă aşa ceva. Vreau să spun că ştia, fără îndoială – din

câte ţin minte ziarele relataseră toată tărăşenia, ca să nu mai vorbesc de radio, de televiziune şi de presa de scandal vândută în supermarketuri – prin urmare era o întrebare stupida.

– Nu era *nevoie* să facă asta, John.

– Ştiu.

Numai că Frank îi făcuse promisiuni, pe care apoi le încălcase, iar Susan, care nu era obişnuită să fie tratată cu dispreţ, îl împuşcase.

Când îl văzusem, sângele din jurul celor trei găuri de glonţ se coagulase ca o cremă roşie, rana dintre picioare era mascată de părul pubian, iar organele genitale erau acoperite de sânge închegat. Capul lovise cu atâta forţă pardoseala de piatră, încât sângele ţâşnise de jur împrejur, ca o aureolă.

Avea ochii încă deschişi, aşa că i-am coborât pleoapele, ceea ce-i scosese din sărite pe criminalişti şi pe fotografii aflaţi la locul crimei.

– John, ţi-a spus de ce?

– Nu.

De fapt, îmi spusese, numai că minţise.

– De ce s-a întors aici? m-a întrebat Anna.

– Nu ştiu.

– V-aţi văzut?

– Nu.

– Ar trebui să ardă în focurile iadului pentru ce-a făcut.

Începea să mă cam calce pe nervi aluzia Annei că soţul ei cel fără de păcat, Frank Bellarosa, zis Episcopul, fusese victima nevinovată a unei ucigaşe cu sânge rece şi lipsite de scrupule. Ştii ce, Anna, mai las-o moarta. Soţul tău a fost un vestit şef mafiot, probabil el însuşi un asasin şi cu certitudine un afemeiat care se tăvălise cu mai multe femei decât spaghete în farfurie la cinele de acasă. Prin urmare, ca să fac uz de o expresie pe care ea ar fi înţeles-o, ar fi trebuit să spun: „Cum îţi aşterni, aşa dormi”. Mai mult decât atât, Anna, dacă ar fi să ardă cineva în focurile iadului, ăla ar fi bărbatu-tău. Însă în loc de toate astea am spus:

– OK, Anna... Tony vrea să te dau la telefon...

– N-ar trebui să mâncaţi acolo. Nu ştii ce pun ăia în mâncare.

– Bine. OK...

– Cu prima ocazie când treci prin Brooklyn, treci pe la mine să bem o cafea sau vino acasă la Tony să luăm cina împreună.

– Mulţumesc. Ai grijă de tine. *Ciao,* am adăugat, apoi i-am înapoiat celularul lui Anthony, care pentru Mămica avea să fie întotdeauna Tony.

– Da, mamă, a vorbit el la mobil. Acum trebuie... OK, OK. Restaurantul Stanco.

A ascultat puţin, apoi a spus:

– Am s-o rog să-ţi telefoneze. E ocupată cu copiii, mamă. Poţi s-o

suni dumneata...

Bietul Tony. Aproape că începeam să-mi schimb părerea despre Harriet Sutter.

În cele din urmă a închis telefonul, l-a trântit pe masă şi a dat de duşcă restul de whisky.

– Ştii care-i diferenţa dintre o mamă italiancă şi un Rottweiler? m-a întrebat.

– Care?

– Până la urmă, Rottweilerul îţi dă drumul.

Am zâmbit.

Anthony şi-a aprins o ţigară şi a rămas tăcut un timp, apoi m-a întrebat:

– Ce-ţi tot spunea acolo?

– Vorbea de tatăl tău.

A încuviinţat din cap şi a abandonat subiectul sau mai curând eram convins că-l lăsase pe mai târziu.

Chelneriţa ne-a adus două pahare cu scotch, pe care le-a aşezat corect pe masă, câte unul în faţa fiecăruia.

– Doriţi să comandaţi? ne-a întrebat ea.

– Cum dracu', dacă n-avem niciun *meniu!* a informat-o Anthony. Cretina! A adăugat el.

Poate ar fi trebuit să-i propun să mergem la Stanco.

Anthony şi-a ridicat paharul, iar eu l-am ridicat pe al meu. Am ciocnit, el a zis „Salute", iar eu am zis „Noroc".

– Ea... a început Anthony, referindu-se la mama lui. Ea şi Megan, soţia mea, nu se prea înţeleg.

– Asta-i o problemă.

– Mda. E o problemă. Ştiţi, Megan e irlandeză şi între ele e diferenţă de... cum se cheamă astea?

– Tradiţii etnice? Practici culturale?

– Mda. În orice caz, nu-i ca şi cum m-aş fi însurat cu o *melanzana.*

Melanzana înseamnă vânătă, o legumă cu care cineva în mod normal nu s-ar însura, dar în argoul italian cuvântul defineşte o persoană de culoare. Începeam să-mi amintesc. Nota, vă rog.

Legat de subiectul fericirii conjugale în zona suburbană, l-am întrebat din curiozitate:

– Cum îţi place să locuieşti pe domeniul Alhambra?

El a ridicat din umeri.

– Merge... dar aş dori să mă mut înapoi la oraş. Apoi mi-a oferit o veste de ultimă oră: La New York sunt milioane de gagici mişto.

– N-ar trebui să prezinte interes pentru un bărbat căsătorit.

Remarca mea i s-a părut amuzantă.

– Aproape o convinsesem pe nevastă-mea să ne mutăm la oraş, dar după 11 septembrie nici n-a mai vrut să audă, mi-a spus.

– Aici e un loc bun unde să-ţi creşti copiii.

– Mda, am doi. Un băiat, Frank, de cinci ani, şi o fetiţă, Kelly Ann, după numele mamei. Kelly e numele de fată al mamei lui Megan. Maică-mea... ştii cum fac mamele italience...

Mi-a oferit o imitaţie nereuşita a vocii mamei lui:

– Tony, ce fel de nume-i ăsta, Kelly? Singurii Kelly pe care-i ştiu în Williamsburg sunt nişte beţivani.

A râs, apoi dându-şi seama că încălcase regula de a nu vorbi de rău *la famiglia,* a spus:

– Hai s-o lăsăm baltă. Ştii că drumul care trece pe lângă proprietăţi e particular? m-a întrebat el, reluând subiectul vieţii la ţară. Grace Lane e un drum particular.

– Da, ştiam.

– Ei bine, se cam deteriorase şi sărăntocii ăia care au ieşire la Grace Lane n-au vrut să-l reasfalteze. Aşa că am pus la treabă una dintre firmele mele, ca o favoare pentru toată lumea.

Faptul era interesant şi dezvăluia uinele lucruri despre Anthony. Lui taică-său puţin îi păsase ce credea lumea despre el, atâta timp cât era respectat şi temut. Anthony părea că încearcă să se facă acceptat. Dar era cam greu pentru nişte locuitori înguşti la minte din zona suburbană să accepte drept vecin un şef mafiot. Vreau să spun că şi eu avusesem o problemă în sensul acesta.

– Foarte frumos din partea ta, l-am lăudat.

– Da. Dar crezi că mi-a zis careva un mulţumesc? La dracu', nici măcar un singur mulţumesc.

– Ei bine, eu îţi mulţumesc. Drumul arată foarte bine.

– Dă-i dracu'! Ar trebui să-l distrug de la un cap la altu'.

– Mai uşurel, nu te grăbi. Poate că ţi pregăteşte o petrecere surpriza.

– Zău? Poate că şi eu am o surpriză pentru ei.

Nu face de petrecanie vecinilor, Anthony. Copiii tăi au şi aşa o groază de probleme fiindcă tăticul lor e mafiot. Am şovăit câteva clipe, apoi l-am întrebat:

– Dezvoltatorii imobiliari... au cruţat bazinul şi statuia lui Neptun?

– Cum?... Oh, da. Îmi amintesc locul din copilărie. Nişte imitaţii de ruine romane, grădini şi altele de soiul ăsta. Era ceva deosebit. Mai ţii minte?

– Da. Au rămas la locul lor?

– Noo. S-a zis cu ele. Acuma sunt doar case. De ce mă întrebi?

– Voiam numai să ştiu.

– Mda. Îmi plăcea grozav locul acela. O dată am plonjat în bazin în pielea goală. Mi-a zâmbit. Împreună cu fata de la colegiu pe care mi-o angajase tata să-mi dea meditaţii.

– La ce materie?

A râs şi un timp a părut că se lasă în voia amintirii, aşa că am profitat de răgaz şi am început să-mi storc creierii cum dracu' să-mi iau tălpăşiţa de acolo. M-am uitat şi în jur, să văd dacă în restaurant era vreun cunoscut de-al meu. Sau cineva care să fi arătat a agent FBI.

Restaurantul era aproape gol, cu excepţia câtorva familii cu copii şi a unor persoane care aşteptau să cumpere mâncare la pachet. Apoi am observat un tip şezând de unul singur într-un separeu de vizavi, cu faţa către spatele restaurantului.

Anthony a văzut că mă uitam insistent la omul acela şi mi-a spus:

– E cu mine.

– Bine.

Aşadar, dacă se ivea ceva, am fi dispus de două câmpuri de tragere alăturate. Asta mă făcea să mă simt cu mult mai în largul meu. Mai precis, domnul Bellarosa era pe deplin asigurat. M-am uitat din nou la el şi mi-a trecut prin minte că poate purta o vestă antiglonţ pe sub bluza hawaiană şi lălâie. O astfel de vestă salvase şi viaţa tatălui său în restaurantul Giulio's. Poate ar fi trebuit să-l întreb dacă nu avea şi una de rezervă.

Dacă aş fi făcut presupuneri privitor la cine-l ţinea pe jăratic pe Anthony, m-aş fi dus cu gândul la Sally Da-da. Deşi de ce s-ar fi întâmplat aşa ceva tocmai acum, după zece ani, era un mister pentru mine. Atunci poate că era vorba despre altcineva. Singurul mod de a şti cu certitudine ar fi fost dacă cei doi indivizi cu puşti care năvăliseră în restaurantul Giulio's şi-ar fi făcut brusc apariţia în dreptul mesei şi i-ar fi zburat creierii lui Anthony. Poate ar fi trebuit să comand mâncare la pachet.

Chelneriţa a adus meniurile, pe care am început să le răsfoim.

– Îţi place mâncarea chinezească? m-a întrebat el.

– Uneori.

– Cândva mă întâlneam cu o chinezoaică şi la o oră după ce-o mâncam, mi se făcea foame din nou.

A râs.

– Înţelegi ce vreau să spun?

– Înţeleg.

Am studiat şi mai atent meniul, apoi am luat o înghiţitură zdravănă de scotch.

– Deci, mă întâlneam cu chinezoaica asta şi, într-o noapte, când făceam amor la greu, i-am spus: „Vreau şaizeci şi nouă". La care ea: „Adică vrei broccoli cu carne de vită *acum?"*[23]

A râs din nou.

– Ai înţeles?

– Am înţeles.

– Ştiţi şi tu vreun banc?

– Nu-mi vine niciunul în minte.

– L-am auzit cândva pe tata spunând cuiva că aveai simţul umorului.

De fapt, Frank îmi apreciase sarcasmul, ironia şi umorul chiar când erau la adresa lui. Nu eram convins că fiul lui ar fi fost la fel de tolerant sau de inteligent, încă nu ajunsesem la o concluzie privind capacitatea de gândire a lui Anthony.

– Tatăl tău reuşea să scoată de la mine cele mai bune poante, i-am spus.

Chelneriţa s-a înapoiat şi am comandat supă cu găluşte şi broccoli cu carne de vită, la care Anthony a pufnit în râs. El a comandat şaizeci şi nouă, care nu figura în meniu, drept care s-a mulţumit cu aceleaşi feluri pe care le alesesem eu. A mai cerut un rând de scotch şi o scrumieră curată, iar eu am cerut beţişoare.

– Ştii de ce le place nevestelor mâncarea chinezească? m-a întrebat.

– Nu. De ce?

– Fiindcă *wonton*[24] citit de-a-ndoaselea dă *nu acum*[25].

Speram că de acum îşi epuizase repertoriul.

Am remarcat că Anthony, la fel ca Tony, purta o insignă cu drapelul american la reverul bluzonului şi, din câte îmi aminteam, atât Frank, cât şi amicii lui făceau paradă de un fel de patriotism primitiv, şovin, bazat în cea mai mare parte pe xenofobie, rasism şi o tradiţie încă vie a emigranţilor, care declara că „America e o ţară măreaţă”.

Era adevărat şi, în ciuda unor probleme grave, vedeam lucrurile mult mai clar după trei ani de colindat prin lume şi alţi şapte petrecuţi la Londra. Vreau să spun că Anglia era un loc bun pentru americanii exilaţi din proprie voinţă, dar nu însemna acasă şi deodată am devenit conştient că mă găseam acasă. Poate ar fi trebuit să încetez să mai joc rolul expatriatului venit într-o scurtă vizită în Statele Unite.

– Deci, cât timp rămâi? m-a întrebat Anthony, parcă citindu-mi gândurile.

Cred că era întrebarea decisivă, cea care urma să determine dacă aveam niscaiva afaceri de discutat. Prin urmare, trebuia să-mi cântăresc bine răspunsul.

– Încă nu te-ai hotărât?

– Păi... Înclin să rămân.

– Bravo. N-ai niciun motiv să pleci de unde ai venit.. Aici e locul unde se petrec toate, a adăugat.

De fapt, ăsta era un motiv foarte bun ca să mă întorc la Londra.

Brusc, Anthony a vârât mâna în buzunar. Am crezut că va trage afară arma, dar el a scos la iveală o insignă pe care a pus-o pe masă, în faţa mea.

– Dacă rămâi, atunci va trebui să porţi aşa ceva.

Am lăsat insigna pe masă şi i-am spus:

– Mulţumesc.

– Pune-ţi-o la rever, mi-a dat instrucţiuni Anthony.

A bătut uşor cu degetul în drapelul de pe reverul lui, dar cum tot nu i-am urmat instrucţiunile, s-a aplecat spre mine şi mi-a prins insigna pe reverul stâng al bluzonului meu albastru.

– Aşa! a exclamat el. Acum eşti din nou american.

– Familia mea e în America de peste trei sute de ani, l-am informat.

– Ei, pe dracu'!! De ce-au aşteptat atât de mult după ce America a fost descoperită de Columb? m-a întrebat.

Apoi, legat tot de istorie, m-a informat:

– Am absolvit istoria. Am mers un an la colegiu, a adăugat. La Universitatea din New York. Mi-am stors dracu' creierii acolo.

Asta se vedea limpede.

– Am citit o groază despre romani. Mă interesează tâmpeniile astea. Pe tine nu?

– Am făcut opt ani de latină şi puteam citi Cicero, Seneca şi Ovidiu în latină clasică.

– Ei, pe dracu'!

– Pe urmă, în ultimul an de colegiu, m-a pocnit în cap o minge de baseball, aşa că acum nu pot citi decât în italiană.

I s-a părut nostim, dar şi-a reluat aerul serios şi mi-a spus:

– Ce vreau eu să zic e ca mi se pare că ţara asta seamănă cu Roma la vremea când Imperiul avea probleme grave. Înţelegi?

Nu i-am răspuns.

– Ca atunci când a luat sfârşit Republica. Acum suntem la fel ca o putere imperială, aşa că orice imbecil din afară vrea să ne atace. Corect? Ca şi jigodiile alea din 11 septembrie. În plus, nu ne putem controla graniţele, cum n-au putut nici romanii, aşa că ne-am trezit cu zece milioane de indivizi intraţi în ţară ilegal, care nici măcar nu-s în stare să ne vorbească limba şi pe care-i doare în cot de ţara asta. Nu vor decât să se înfrupte şi ei din caşcaval. Iar cretinii de la Washington stau şi se ceartă între ei la fel ca Senatul Roman, în timp ce ţara se duce dracului de râpă, cu tot felul de ciudaţi care ţipă şi-şi cer drepturile şi cu javre de barbari adunaţi la graniţe.

– În ce carte ai citit asta?

Nu m-a luat în seamă, ci şi-a continuat prelegerea:

– Tembelii de birocraţi ne-o trag de nu se poate, bărbaţii din ţara asta se poartă ca femeile, iar femeile ca bărbaţii, fără să le pese decât de două lucruri: pâine şi circ. Înţelegi ce vreau să zic?

– Ştiu la ce te referi, Anthony.

Apoi i-am dat o veste bună:

– Măcar crima organizată e aproape eradicată.

Şi-a stins ţigara şi m-a întrebat:

– Aşa crezi?

Anthony era un exemplu perfect de cât de periculoasă poate fi simplă spoială de cultură.

– Deci, ce voiai să ştii despre tatăl tău? l-am întrebat, ca să-l aduc la scopul acestei cine în doi.

Şi-a mai aprins o ţigară, s-a rezemat de spătarul scaunului şi mi-a spus:

– Vreau doar să-mi spui... de pildă, cum v-aţi cunoscut. De ce aţi hotărât să lucraţi împreună. Adică... înţelegi... cum se face că un om ca tine... s-a implicat într-un caz penal?

– Vrei să zici crimă organizată?

Nu intenţiona să atace subiectul. Aţi priceput: adică nu există Mafia. Nici Cosa Nostra. Ce tot baţi câmpii acolo?

– L-ai apărat când a fost acuzat de crimă, mi-a reamintit Anthony. O acuzaţie care, după cum ştii şi tu, consiliere, a fost cusută cu aţă albă. Deci, cum aţi ajuns tu şi tata să vă împrieteniţi şi cum aţi ajuns să lucraţi împreună? m-a întrebat din nou.

– În cea mai mare parte a fost o relaţie personală. Ne-am plăcut din prima şi el avea nevoie de ajutor, am adăugat.

– Da? Dar cum de ţi-ai pus pielea la bătaie?

Anthony tatona terenul, să vadă care fusese motivaţia mea – de ce anume mă înhăitasem cu Mafia, ca să mă exprim aşa, şi ce m-ar fi determinat s-o fac din nou. În lumea lui, răspunsul erau banii şi puterea, dar poate înţelegea că în lumea mea era nevoie de mai mult de atât.

– Ţi-am spus cu două seri în urmă, i-am răspuns. Mi-a făcut o favoare, iar eu i-am făcut una la rândul meu.

Adevărul adevărat era că Frank Bellarosa, care se încurcase cu nevastă-mea, juca rolul bărbatului fatal, adică dispunea de un pistol şi gloanţe, iar John cel cumsecade dispunea de un instrument de scris şi o minte brici. Atât Frank, cât şi Susan se arătaseră foarte subtili în privinţa asta, dar provocarea la adresa bărbăţiei mele funcţionase perfect. În plus, mă plictiseam, iar Susan ştia asta foarte bine. Ceea ce nu ştia era că Frank Bellarosa apelase şi la partea mai întunecată a eului meu, iar răul tentează întotdeauna, după cum avea să descopere şi Susan, numai că prea târziu.

– Tatăl tău a fost o personalitate charismatică, i-am spus lui Anthony, şi un om extrem de convingător.

Pe deasupra, îmi regula nevasta ca prin ea să ajungă la mine, deşi la vremea aceea eu habar n-aveam.

Şi cred că nici Susan nu-şi dăduse seama. Probabil îşi închipuise că Frank era interesat numai de ea. De fapt, Frank fusese în parte

motivat de comoditatea discuţiilor de alcov cu nevasta propriului avocat, ca să nu mai vorbesc de satisfacţia de a i-o trage unei nemernice din vârful societăţii. Dar la un alt nivel, probabil împotriva voinţei sale, Frank totuşi simţise ceva pentru Susan Sutter.

– Tata se pricepea să aleagă oamenii, a spus Anthony, pe tonul unei profunde cugetări. Adică, ştia ce vor *ei* şi le arăta cum pot ajunge să obţină ce-şi doreau.

Mi-am amintit că la şcoala de duminică învăţasem despre un individ de soiul acesta, pe nume Lucifer.

Cât despre motivul invocat pentru a lua cina împreună, Anthony mi-a mai pus câteva întrebări legate de amintirile mele personale despre tatăl lui.

I-am răspuns, relatându-i câteva întâmplări care îmi închipuiam că-i vor oferi câteva instantanee agreabile cu tăticu'.

I-am povestit despre prima mea vizită la Alhambra, împreună cu Susan, ca răspuns la invitaţia lui Frank la o cafea, şi cum ne bucuraserăm de ospitalitatea şi amabilitatea Annei. Nu i-am împărtăşit lui Anthony că fusesem ofticat la culme pe Susan fiindcă acceptase invitaţia şi nici că impresia mea despre soţii Bellarosa în calitate de noi vecini, recent mutaţi pe Coasta de Aur, chiar în conacul de alături, nu era chiar favorabilă. De fapt, fusesem înspăimântat. Dar şi oarecum curios, la fel ca Susan.

În orice caz, m-am limitat la fapte inofensive şi pozitive, trecând peste felul în care Frank Bellarosa mă ademenise şi-mi sedusese nevasta (sau invers), precum şi peste descinderea finală în iad. Pentru Anthony acest curs al evenimentelor ar fi putut să fie cumva cam complicat şi, în plus, nici nu era treaba lui.

Toată povestea a durat vreun sfert de oră, timp în care mi-a fost adusă supa cu găluşte, de care nu m-am atins, continuând să beau câte o înghiţitură de scotch. Anthony trăgea din ţigară, dând scrumul pe jos, aproape fără niciun cuvânt.

– Deci, cam asta-i tot, am declarat când mi-am încheiat relatarea. Mi-a părut foarte rău pentru ce s-a întâmplat, am adăugat. Şi vreau să ştii că împărtăşesc durerea ta, a mamei tale, a fraţilor şi a întregii tale familii.

Anthony a dat din cap în semn de încuviinţare.

– Nu prea mi-e foame, l-am înştiinţat. Am şi mult de lucru acasă, aşa că-ţi mulţumesc pentru băutură.

Am vârât mâna în buzunar după portofel:

– Dă-mi voie să plătesc partea mea.

A părut surprins că doream să renunţ la compania lui.

– Ce atâta grabă? m-a întrebat.

– Ţi-am spus adineauri.

– Mai bea un rând.

A chemat chelneriţa.

– Încă două! Vrei o ţigară? m-a întrebat.

– Nu, mulţumesc.

Odată lămurit şi acest aspect, a reluat un subiect mai vechi:

– Ascultă, cum de-ai lăsat FBI-ul să pună laba pe Alhambra? s-a interesat el. Vreau să spun că asta-i meseria ta. Corect?

– Corect. Nu poţi avea chiar tot. Până şi Isus a zis să-i dăm Cezarului ce-i al Cezarului, am adăugat.

– Da, numai că Isus a fost un tip de treabă şi nu avea un avocat specializat în taxe. Niciunul de drept penal. A zâmbit şi a continuat: De-aia l-au bătut în cuie.

– Eram ocupat să demontez acuzaţia de crimă, i-am reamintit.

– Da, OK, dar dacă tata nu comisese nicio crimă, atunci cum de i-au confiscat proprietatea?

– Ţi-am mai zis. Pentru evaziune fiscală.

– Asta-i o bazaconie.

– Nu, e o infracţiune.

Adevărul era, cum spuneam şi cum Anthony ştia fără îndoială, că Ministerul de Justiţie şi Fiscul deţineau suficiente probe, atât reale, cât şi măsluite, împotriva lui Frank Bellarosa ca să-i facă viaţa iadul pe pământ. În plus, propriul său cumnat, Sally Da-da – soţul surorii Annei – încercase să-l lichideze, iar aura de forţă şi putere a lui Frank începea să pălească. Ca atare, acceptase compromisul oferit de stat. Mai exact: mărturiseşti toate infracţiunile pe care le-ai comis, Frank, şi ne spui numele amicilor tăi mafioţi. Pe urmă, renunţi la şefie, ne dai nouă toţi banii şi eşti liber să pleci în exil. Nu era un târg prost, oricum mai bun decât puşcăria. Pe deasupra, exilul în Italia se potrivea perfect cu planul lui Frank şi al lui Susan de a fugi împreună, dar îmi închipuiam că Anthony n-ar fi fost încântat să afle toate astea. De fapt, el *dorea să* audă bazaconiile.

– Şi n-ai putut face chiar nimic ca să păstrezi Alhambra?

– Nu.

– OK... ascultă, am auzit că tata era proprietar şi peste locuinţa dumitale. O cumpărase şi pe asta.

– A cumpărat Stanhope Hall de la socru-meu.

Eram tentat să adaug „Cred că avea nevoie de mai mult spaţiu pentru îngropat cadavre”, în schimb am spus:

– Voia să ţină sub control dezvoltarea imobiliară din jurul propriului domeniu.

În realitate, după cum spuneam, probabil că Susan îşi convinsese amantul să facă această achiziţie. Socru-meu, William Zgârie-Brânză, voia să scape de costisitorul său elefant alb[26], iar pentru un preţ bun ar fi vândut-o şi Necuratului. La drept vorbind, asta şi făcuse.

Susan fusese revoltată la gândul că vechea reşedinţă de familie

putea să ajungă pe mâna unui străin sau a unui dezvoltator imobiliar şi cred că văzuse în don Bellarosa cavalerul sosit pe un cal alb ca să-i salveze proprietatea. N-am idee în ce constase înţelegerea între ea şi amantul ei, dar bănuiam că o bătuse gândul măcar să locuiască acolo împreună cu Frank. Pe urmă însă Frank vânduse totul statului şi intrase în Programul de protecţie a martorilor, aşadar îmi închipuiam că Italia devenise Planul B.

Ar fi trebuit să insist că trebuia să plec, însă Anthony părea obsedat de faptul că guvernul federal confiscase de la tatăl său o avere considerabilă, constând în bani şi terenuri.

– Ascultă, crezi că am vreo şansă să mi se retrocedeze totul? a îndrăznit el să mă întrebe.

– Ai tot atâtea şanse să-ţi recuperezi bunuri confiscate prin Legea RICO cât aş avea eu să primesc medalia „Omul Anului" de la Fiii Italiei[27].

– Cum rămâne cu milioanele pe care le-ai plătit drept cauţiune pentru tata? N-am dreptate? El a murit înainte de proces şi nici n-a comis crima. Aşa că de ce n-ai putea recupera aceşti bani?

Desigur, îmi dădeam seama încotro se îndrepta discuţia şi n-aveam niciun chef să ajung acolo.

– Din câte ştiu eu, bunurile respective, inclusiv Stanhope Hall, au fost restituite tatălui tău, apoi confiscate ca parte a înţelegerii încheiate cu Fiscul.

– Da, dar...

– Fără niciun dar, Anthony. La vremea aceea am făcut tot ce mi-a stat în puteri. Tatăl tău a fost mulţumit de felul în care l-am reprezentat. Chestiunea e încheiată.

În realitate, obsesia lui pentru averea pierdută nu era decât o perdea de fum. Ceea ce urmărea să obţină era de fapt persoana mea. Aşa se explica aluzia critică la felul în care rezolvasem cazul cu zece ani în urmă, drept care acum îmi oferea ocazia să pun lucrurile la punct şi să mă îngrijesc să se facă dreptate. Un pas în plus şi aş fi ajuns pe panta alunecoasă spre focurile Gheenei. Nu, mulţumesc. Am mai fost acolo, Anthony. Plata-i bună, însă preţul e prea mare.

– Dacă ai accepta să te ocupi de treaba asta, ţi-aş da două sute pe loc şi o treime din cât ai recupera de la stat, mi-a spus. Asta ar însemna trei, patru, poate chiar cinci milioane pentru dumneata, a adăugat, în ideea că aş fi stat prost cu matematica.

În realitate, nu era chiar atât de sărac cu duhul cum mi-aş fi închipuit şi probabil îşi dăduse seama că aveam nevoie de bani, situaţie care ar fi făcut aproape pe oricine vulnerabil la ispita diavolului.

– De fapt, ar însemna cam zero, i-am răspuns.

– Ba nu, poţi pune mâna cel puţin pe două sute din capul locului,

toţi ai tăi.

– Nu, ai *tăi.*

Cumva exasperat, a încercat o altă abordare:

– Ascultă, consiliere, am impresia că ne datorezi ceva mie şi familiei mele.

– Anthony, nu-ţi datorez absolut nimic.

Adevărul e, tinere, că taică-tău îmi datorează mie cincizeci de miare.

– De fapt, încetasem să lucrez pentru tatăl tău la vremea când încheia târgul cu statul. Din câte ştiu, singura persoană care-l reprezenta era avocatul lui particular, Jack Weinstein...

În realitate, un avocat al Mafiei.

– ... Aşa că ar trebui să stai de vorbă cu el, dacă nu cumva ai şi făcut-o.

– Jack s-a retras din afaceri.

– Ca şi mine.

În ce mă privea, întrevederea luase sfârşit. Ne încheiasem promenada pe uliţa amintirilor, iar eu îi respinsesem ferm tentativa stângace de a mă recruta. Aşadar, dacă Juniorul nu ţinea neapărat să afle că taică-său fusese un turnător al autorităţilor, că trăsese nişte sfori ca să-mi fie luate la puricat nişte impozite restante sau că o sedusese pe nevastă-mea, nu prea mai aveam ce discuta – doar dacă voia să stăm de vorbă despre noaptea în care Frank fusese asasinat.

– Nu uita ce-am discutat referitor la fosta mea soţie, i-am reamintit legat de acest din urmă subiect.

A dat din cap, apoi m-a întrebat:

– Vrei să zici că-ţi pasă măcar cât negru sub unghie?

– Copiilor mei le pasă.

A dat din nou din cap şi mi-a spus:

– Fii fără grijă.

– Bine.

Eram pe punctul de a-l anunţa din nou că trebuia să plec, când l-am auzit spunând:

– N-am înţeles niciodată cum a reuşit să scape nepedepsită.

– A avut avocaţi buni.

– Da? Bănuiesc că nu pe tine.

– Du-te dracului, Anthony.

La fel ca taică-său, căruia arareori – sau poate niciodată – nu-i era adresată o insultă personală, n-a ştiut cum să reacţioneze. A părut să ezite între o explozie de furie şi pornirea de mă lăsa să cred că luase ieşirea mea drept glumă. Până la urmă s-a hotărât pentru a doua variantă.

– Trebuie să înveţi să înjuri în italiană. Se spune „vaffanculo”, adică „f...-n c...”, mi-a spus, silindu-se să râdă. În engleză spunem

„fuck yourself”, care-i acelaşi lucru.

– Interesant. Ei bine...

– Totuşi, crezi că-i cinstit să scape basma curată pentru crimă cu premeditare? A fost tratată altfel pentru că era cine era. Corect? Şi atunci, ce înseamnă asta? S-a deschis sezonul de vânătoare la italieni?

– Am încheiat subiectul. N-ai decât să te adresezi Ministerului de Justiţie.

– Mda, bine.

– Şi nici măcar nu te *gândi* la ce te gândeşti acum.

M-a privit ţintă, fără un cuvânt.

Am dat să mă strecor afară din separeu, dar chelneriţa şi-a făcut apariţia cu două platouri acoperite.

– Vreţi să împărţiţi mâncarea? ne-a întrebat fata, amabilă dar vizibil lipsită de experienţă.

– Ce mama dracului, doar am comandat acelaşi lucru, i-a reamintit Anthony, a cărui stare de spirit devenise ceva mai sumbră.

S-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Îţi vine să crezi cât e de tâmpită?

Apoi s-a întors către ea:

– Îţi baţi joc de noi? Chiar părem atât de idioţi?

Chelneriţa pare-se nu înţelesese.

– Nu place supa la dumneavoastră?

– Ia dracu’ supa şi adu nişte bere, s-a răstit la ea Anthony. Fuguţa! Hopa, hop.

Fata a luat supa şi s-a făcut nevăzută.

Frank Bellarosa îşi ascunsese cu pricepere mitocănia, deşi în câteva rânduri avusesem ocazia să fiu martor la asemenea ieşiri şi auzisem despre ele de la agentul FBI Mancuso. Însă se pare că fecioru-său nu învăţase că un adevărat sociopat trebuia să ştie când să se arate politicos şi încântător. Anthony se purtase bine cu ocazia vizitei la casa portarului. De fapt, chiar avusesem impresia că nu-l prea ducea capul, dar dacă studiezi modul în care cei puternici îi tratează pe cei slabi, afli cum te vor trata atunci când nu le vei putea oferi nimic din ceea ce vor de la tine.

– A uitat afurisitele alea de beţişoare. N-ai cerut beţişoare?

A ridicat braţul, gata să strige până în celălalt capăt al restaurantului, dar l-am oprit.

– Las-o baltă.

– Ba nu. Am să le...

– Ţi-am zis s-o *laşi baltă.*

M-am aplecat spre el şi a ridicat privirea către mine.

– Când se înapoiază, ai să-i ceri scuze pentru halul în care te-ai purtat.

– Poftim?

– M-ai auzit bine, Anthony. Şi să-ţi mai zic ceva referitor la bunele maniere: dacă am nevoie de beţişoare, le cer *eu,* nu tu. Iar dacă vreau bere, *eu* o comand. Ai priceput?

Pricepuse, dar nu era prea încântat de lecţia primită. Interesant, însă n-a făcut niciun comentariu.

Am ieşit din separeu.

– Unde te duci? m-a întrebat.

– Acasă.

S-a ridicat şi m-a urmat.

– Auzi, domnule avocat, nu fugi. Încă n-am terminat ce aveam de discutat.

M-am întors spre el, ajungând aproape faţă în faţă.

– Nu mai avem nimic de discutat pe nicio temă, i-am spus.

– Ştii bine că nu-i aşa. Mai sunt de lămurit unele lucruri.

– Poate. Dar nu împreună, Anthony.

Începusem să atragem atenţia altor clienţi, aşa că mi-a spus:

– Te conduc până afară.

– Nu. Tu te întorci la locul tău, îi ceri scuze chelneriţei, după care poţi să faci ce mama dracului vrei pentru tot restul vieţii tale.

Pare-se că-i venise brusc o idee, pentru că mi-a zis:

– Mda, constat că ai curaj, dar nu şi minte, consiliere.

Am observat cu colţul ochiului că gorila lui Anthony se ridicase şi făcuse câţiva paşi spre noi. În restaurant se aşternuse acum tăcerea.

– Semeni cu tatăl tău la ochi, i-am spus fiului lui Frank Bellarosa, dar atât şi nimic mai mult.

I-am întors spatele şi am pornit spre uşă, neştiind la ce să mă aştept.

Am ieşit afară în aerul rece al nopţii. Tony tocmai lua o pauză de ţigară, rezemat de SUV-ul Cadillac.

– Hei, aţi şi terminat? mi-a strigat el.

Nu i-am dat nicio atenţie, am suit în maşină şi am pornit motorul. Am văzut gorila ieşind din restaurant, apoi, în timp ce dădeam cu spatele ca să ies din parcare, l-am văzut vorbind cu Tony şi amândoi m-au urmărit din priviri până am ajuns în stradă.

Nu fusese neapărat nevoie să provoc o confruntare, însă Anthony începea să mă calce pe nervi şi mi-am zis că mă cam privea de sus. Bun, poate că interpretasem greşit. Sau poate că de partea cealaltă a mesei îl vedeam de fapt pe Frank şi o fracţiune de secundă îmi venise în minte o scenă cu Frank Bellarosa făcând sex cu Susan – visul acela blestemat – sau Frank recurgând la escrocherii ca să mă facă să lucrez pentru el, sau Frank ruinându-mi viaţa cu un zâmbet pe buze.

În orice caz, indiferent ce anume mă stârnise, mă simţeam satisfăcut, pe lângă faptul că-l eliminasem pe Junior din viaţa mea.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare, dar n-am văzut

SUV-ul Cadillac. Am plecat din Glen Cove şi m-am îndreptat spre Lattington, conducând pe un drum întunecos de ţară.

Mai trebuia să-i pun încă o dată în vedere lui Anthony să se ţină departe de Susan. Sigur, dacă aş fi acceptat să lucrez pentru el, Susan n-ar fi avut de ce să se teamă, asta presupunând că şi-ar fi făcut vreo clipă griji, ceea ce eram convins că nu se întâmpla. Grijile căzuseră dintotdeauna pe seama mea şi se pare că era ceva valabil şi în prezent.

Celălalt lucru pe care trebuia să-l am în vedere era că Anthony, care nu moştenise averea tatălui său, îi moştenise în schimb mai mult ca sigur pe duşmanii acestuia: pe cei din cercul imediat al prietenilor şi familiei, cum era unchiul Sal, pe cei din afara familiei, cum erau cei câţiva parteneri pe care-i întâlnisem într-o seară la o întrunire din Plaza Hotel şi, în sfârşit, pe cei ca Alphonse Ferragamo, a cărui îndeletnicire era să-l vâre pe tânărul Anthony la pârnaie pentru multă vreme. Prin urmare, poziţia de don a lui Anthony putea fi de scurtă durată, iar asocierea cu el riscantă.

Cumva Anthony îşi închipuia că l-aş putea ajuta în aceste probleme, la fel cum îl ajutasem pe tatăl lui. Oare trebuia să mă simt flatat?

Fără îndoială că istoria se poate repeta, dacă toată lumea se străduieşte din răsputeri să facă aceleaşi greşeli prosteşti.

Şi totuşi, ceva ne trage înapoi spre ceea ce ne este familiar, întrucât, chiar dacă nu e de bun augur, măcar e ceva ce *cunoaştem*.

După un sfert de oră am ajuns pe Grace Lane – darul lui Anthony Bellarosa către vecinii săi –, cu farurile luminând întinderea nou-nouţă de asfalt din faţa mea. Mi-a venit în minte un verset din Evanghelia după Matei: „Mare e poarta şi largă calea ce duce spre pierzanie”.

Capitolul 13

A doua zi, joi, a adus furtuni cu descărcări electrice, un decor numai bun pentru ales şi ars hârţoage, aşa că până spre seară mă puteam lăuda cu un volum considerabil de astfel de muncă istovitoare şi pe alocuri tristă.

La ora şase seara m-am răsplătit cu o sticlă de Banfi Brunello di Montalcino şi Panini Bolognese *(baloney sandwich28),* după care m-am aşezat în fotoliul lui George şi am citit *New York Times.* John Gotti, fostul şef al familiei Gambino din crima organizată, trăgea să moară în spitalul penitenciarului federal de maximă securitate din Springfield, Missouri, unde ispăşea o condamnare pe viaţă fără drept la eliberare condiţionată.

M-am întrebat în ce fel şi dacă acest eveniment avea să-l afecteze pe domnul Anthony Bellarosa, apoi m-am întrebat de ce oare mă preocupa întrebarea.

Şi totuşi, în afară de câştigul sau pierderea profesională a lui Anthony după moartea domnului Gotti, nu puteam să nu mă mir cum de tinerii continuau să intre în astfel de afaceri, ştiind că aproape întreaga lor *famiglia,* în sensul larg al cuvântului, îşi încheia cariera prin moarte prematură sau la pârnaie. Sigur, poate că aşa era mai bine decât să se retragă într-o comunitate din Florida. Oricum, nu era treaba mea.

M-am gândit, totuşi, câteva clipe la onorariul de două sute de mii oferit de Anthony pentru niscaiva asistenţă juridică şi m-am mai gândit la cât mi-ar fi revenit dacă aş fi reuşit să recuperez o parte din bunurile familiei Bellarosa confiscate de guvernul federal. Din câte spunea Anthony, cele două sute de mii erau în buzunarul meu, dar eu ştiam că banii erau luminiţa cu care încerca să ademenească peştele – adică eu – către potenţialele milioane – adică momeala, care de fapt ascundea un cârlig ascuţit.

Nu era nimic ilegal şi nici măcar lipsit de etică în toate astea: şi peştii, şi avocaţii au nevoie să mănânce. Problema era cârligul cel ascuţit. Trebuia să fiu cu ochii în patru.

De fapt, trebuia să încetez să mă mai gândesc la asta.

Şi vineri a fost o zi ploioasă, aşa că pe la amiază am terminat de aranjat şi pus în lăzi hârtiile, acestea urmând a fi expediate la o anumită adresă de îndată ce Ethel avea să fie la rândul ei pusă într-o ladă şi expediată. Următoarea mea sarcină era să-mi adun şi să-mi împachetez lucrurile personale – vechi uniforme de armată, trofee de navigaţie, cărţi, obiecte de birou şi aşa mai departe. Cum naiba trăisem vreme de zece ani fără chestiile astea?

Oricum, dădusem peste câteva acte şi hârţoage privitoare la Susan sau care-i aparţineau, precum şi unele fotografii cu familia ei. Cum nu

doream să păstrez amintiri cu neamul Stanhope – în special cu William, Charlotte şi nerodul acela de fiu al lor, Peter – am pus fotografiile într-un plic mare, împreună cu celelalte hârtii al lui Susan, urmând să decid modalitatea prin care să-i parvină.

Spre după-amiază cerul s-a mai înseninat, aşa că am profitat de prilej ca să trag o fugă până la Long Island Sound. Pe apă plutea o barcă cu pânze şi m-am aşezat pe o piatră la Fox Point, urmărind-o cu privirea cum luneca spre est, cu pânzele albe umflate de vânt şi cu prova despicând fără efort spuma valurilor.

Vedeam căpitanul la cârmă şi, deşi de departe nu-i puteam desluşi trăsăturile, totuşi am ştiut că zâmbea.

Mă îndoiam că mă voi mai întoarce pe mare, deşi din când în când marea îmi făcea cu ochiul, cum se întâmpla cu fiecare navigator. Dar, aşa cum ştie orice marinar care a iubit marea, îmbrăţişarea ei e adesea mortală.

Pe la ora 4 după-masă, după ce mă înapoiasem la casa portarului, am zărit un Mercedes intrând pe poartă, condus de un bărbat a cărui înfăţişare se potrivea cu semnalmentele numitului Amir Nasim.

La Londra trăisem în preajma unor bărbaţi şi femei de religie islamică, printre care şi câţiva colegi de serviciu şi am presupus că, fiind iranian, domnul Nasim era şi musulman, aşa încât Sabatul lui urma să înceapă la apusul soarelui, odată cu chemarea la rugăciune.

Domnul Nasim, şi probabil tot anturajul lui, se duceau la moschee sau pur şi simplu îşi întindeau covoraşele de rugăciune în fosta capelă din Stanhope Hall, după care se descălţau, se aşezau cu faţa spre Mecca – ceea ce, în această parte a lumii, însemna spre est, în direcţia Hamptons – şi începeau să se roage.

Nu voiam să impietez asupra fervorii religioase a domnului Nasim, însă trebuia să vorbesc cu el cât mai curând, aşa că de ce nu chiar acum? Gândindu-mă că mai erau câteva ore până când urma să fie derulat covoraşul de rugăciune, mi-am schimbat hainele şi am îmbrăcat o pereche de pantaloni cafenii, un bluzon albastru, un tricou cu mânecă scurtă, mocasini şi şosete curate, asta în caz că întindea alt covoraş şi mă invita să ne rugăm împreună.

Dădusem peste o cutie cu cărţi de vizită cu litere în relief, pe care scria simplu *John Whitman Sutter, Stanhope Hall,* aşa că am strecurat câteva în buzunar.

Susan era cea care-mi dăduse acele cărţi de vizită desuete şi inutile şi probabil că nu folosisem nici măcar şase dintre ele în cei doisprezece ani de când le aveam, ultima fiind trimisă – ca să mă amuz – lui don Frank Bellarosa, prin intermediul antreprenorului său imobiliar, cu instrucţiuni ca domnul Bellarosa să-l sune pe domnul Sutter referitor la proiectul pentru grajdurile doamnei Sutter, lucrare

la care fostul nostru vecin se oferise să ne ajute. De fapt, chiar insistase.

În mod normal, aş fi parcurs pe jos distanţa de niciun kilometru până la Stanhope Hall, dar nu voiam să trec pe lângă casa de oaspeţi, unde locuia Susan – fosta noastră reşedinţă conjugală. Aşa că am luat automobilul Ford Taurus şi m-am îndreptat spre conac.

Am trecut de drumeagul care ducea la locuinţa ei, pe care o puteam vedea la câteva sute de metri în stânga. Am observat că lumina era aprinsă în camera din faţă, cândva biroul meu. SUV-ul lui Susan se găsea în curtea din faţă.

La oarecare depărtare de casa de oaspeţi am văzut grajdul lui Susan – o construcţie frumoasă din cărămidă, odinioară mai apropiată de clădirea principală, dar pe care Susan o mutase, piatră cu piatră, de pe domeniul tatălui pe propriul teren, aşteptând ca Stanhope Hall să fie scos la vânzare. Fusese un proiect de mari proporţii şi foarte costisitor, dar – cum spuneam şi cum a vrut norocul – domnul Bellarosa se arătase bucuros şi dispus să-l pună pe antreprenorul lui, Dominic, să rezolve treaba imediat şi pentru o nimica toată. Eu refuzasem. Susan acceptase. Lecţia de viaţă care se desprindea de aici era că dacă ceva arată prea frumos să poată fi adevărat, atunci aşa şi este. Numai că eu deja ştiam acest lucru. Ceea ce nu ştiam era că Frank Bellarosa fusese la fel de interesat de Susan ca şi de mine.

Undeva în faţa mea am văzut Stanhope Hall, pe un dâmb înconjurat de grădini în terasă.

Ca să vă faceţi o idee despre acest loc, gândiţi-vă la Casa Albă din Washington sau orice alt palat neoclasic pe care l-aţi văzut, pe urmă imaginaţi-vă o lume fără impozite pe venit (şi, în consecinţă, fără avocaţi specializaţi în impozite cum eram eu). Mai gândiţi-vă la mâna de lucru ieftină reprezentata de imigranţi, la săptămânile lor de lucru de şaizeci de ore fără niciun beneficiu, la bogăţiile unui nou continent umplând buzunarele câtorva sute de persoane din New York. Această Epocă de Aur fusese urmată de Nebunii Ani 1920, când situaţia devenise şi mai înfloritoare, iar conacele se făcuseră tot mai grandioase şi mai numeroase, ca nişte ciuperci de aur ivite de-a lungul lui Fifth Avenue, în Bar Harbor, Newport, Hamptons şi aici, pe Coasta de Aur. Pe urmă venise Marţea Neagră şi totul se dusese de râpă într-o singură zi. Rahaturi din astea se întâmplă.

Ar trebui să mai amintesc că cele douăzeci şi patru de hectare din spatele proprietăţii Stanhope, unde călărea Susan de cele mai multe ori, fuseseră împărţite în parcele, ca şi Alhambra, ca urmare a confiscării pământurilor de către guvernul federal, pentru a construi vreo duzină de mini-conace oribile, imitaţie de Beaux-Arts, pe loturi nu mai mari de două hectare. Din fericire, un gard de lemn şi un şanţ separau acele monstruozităţi de terenul din faţă, iar noua cale de

acces dădea spre alt drum principal, aşa încât nimeni din acest capăt al proprietăţii nu era obligat să-i vadă sau să-i audă pe rezidenţii acelui ghettou al noilor îmbogăţiţi. Sigur, poate că afirmaţiile mele sună puţin cam snob şi, în orice caz, nu era treaba mea.

Pe vechiul domeniu Stanhope încă mai dăinuia un templu erotic al dragostei, o imitaţie ieftină de rotonda în stil clasic, care adăpostea două statui: nudul zeiţei romane a dragostei, Venus, şi nudul zeului roman al erecţiilor, Priapus. Susan şi cu mine interpretasem câteva scene clasice în acest templu, şi-mi aminteam că într-una din ocazii ea juca o virgină venită la templul lui Venus ca să-i ceară un soţ pe potrivă, în timp ce eu eram un centurion cu probleme de erecţie, venit să-l roage pe Priapus să-i dea un cocoşel. La fel ca toate fanteziile noastre erotice, şi aceea avea un sfârşit fericit. Spre deosebire de ce se întâmplase, din păcate, cu căsnicia noastră reală.

Apropriindu-mă de conac, m-am întrebat ce părere avea Amir Nasim de acest templu păgân şi dacă acoperise statuile cu ceva, le luase de acolo sau le distrusese. Asta apropo de şocul intercultural.

Am parcat Taurusul sub coloanele uriaşe ale conacului Stanhope Hall şi am rămas în maşină, gândindu-mă că în acea lume aproape dispărută a tradiţiilor adânc înrădăcinate şi a protocolului – care acum se numea ierarhie – John Whitman Sutter nu s-ar fi deplasat de la casa portarului la conac să-l viziteze pe Amir Nasim. Poate că de aceea amânasem întâlnirea atâta timp.

Am rămas în continuare la volan, gândindu-mă că ar fi trebuit să plec. M-a consolat cumva faptul că veneam neanunţat, ceea ce-mi confirma statutul şi privilegiile, şi cu asta, basta.

Cât despre problema păstrării demnităţii atunci când cereai favoruri barbarilor recent instalaţi în conac, mi-am amintit versul preferat al lui Susan din Sf. Jerome: „Lumea romană se năruie, dar noi rămânem cu capul sus...”

Am coborât din maşină, am suit treptele de granit dintre coloanele clasice şi am apăsat butonul soneriei.

Capitolul 14

Mi-a deschis o tânără – posibil iraniană – îmbrăcată într-o rochie neagră şi m-am prezentat spunând:

– Sunt John Sutter şi aş vrea să vorbesc cu domnul Amir Nasim.

În acest punct al conversaţiei, o servitoare probabil m-ar întreba:

– Sunteţi aşteptat, domnule?

La care eu aş răspunde:

– Nu, dar dacă nu deranjez, aş dori să-i vorbesc într-o chestiune personală.

Apoi i-aş întinde cartea mea de vizită, ea m-ar conduce în salon, s-ar face nevăzută şi, câteva minute mai târziu, ar reveni cu verdictul.

În cazul de faţă, totuşi, tânăra părea să dispună de posibilităţi limitate atât ca limbă engleză, cât şi ca educaţie, aşa că mi-a spus „Tu aştepţi" şi mi-a închis uşa în nas. Prin urmare, am sunat din nou, ea a deschis iar uşa şi eu i-am întins cartea de vizită, vorbindu-i răstit:

– Dă-i asta. Înţelegi?

Ea a închis iarăşi uşa, iar eu am rămas în prag. În ultimele trei zile era a treia oară când aveam de-a face cu o persoană pusă în încurcătură de limba engleză şi treaba asta începea să mă scoată din sărite. De fapt, aproape că înţelegeam de ce Anthony îşi pierduse răbdarea faţă de chelneriţa chinezoaică şi de ce-mi debitase toate bazaconiile despre declinul şi decăderea Imperiului Roman. Vreau să zic că goţii, hunii şi vandalii probabil învăţaseră latina în timp ce cotropeau Imperiul. *Veni, vidi, vici.* Nu era chiar atât de greu.

Am aşteptat vreo cinci minute, apoi uşa s-a deschis din nou şi în prag s-a ivit un bărbat înalt şi uscăţiv, măsliniu la faţă şi îmbrăcat într-un costum cenuşiu, ţinând în mână cartea mea de vizită.

– Ah, domnul Sutter, mi-a spus el. Frumos din partea dumneavoastră că aţi venit.

Mi-a întins mâna, eu i-am strâns-o şi el m-a poftit înăuntru.

– Tocmai mă pregăteam să servesc ceaiul. N-aţi dori să-mi ţineţi companie?

N-aveam chef de ceai, dar doream să-mi acorde puţin din timpul lui, aşadar mi-am zis că se făcuse ora ceaiului.

– Bucuros, mulţumesc.

– Perfect.

L-am urmat în uriaşul vestibul de granit de la parter, proiectat ca un fel de zonă de tranzit pentru oaspeţii sosiţi la conac. Aici era locul unde servitorii luau în primire pălăriile, paltoanele şi ce mai era de luat de la musafiri, după care invitaţii erau conduşi pe una dintre impozantele scări în spirală care duceau în holul de la etaj. Era o primire ceva mai oficială decât ce se obişnuia în zilele noastre, când gazda te întâmpina cu un „Salut, John, ce dracu' mai faci? Aruncă-ţi şi

tu haina pe unde apuci. Eşti pregătit să dai pe gât o bere?”

Oricum, domnul Nasim m-a condus pe scara din dreapta, încă luminată de statuile originale din fier forjat vopsit, care înfăţişau nişte mauri cu turbane şi torţe electrice în mâini. M-am întrebat dacă domnul Nasim se simţea ofensat de statuile reprezentând fără niciun dubiu musulmani de-ai lui, dar cu pielea neagră şi în postură de slujitori.

Graţie lui Anthony, încă aveam în minte căderea Imperiului Roman şi mi-am amintit ceva ce citisem la St. Paul – unde se studia intens istoria Romei – despre Attila, regele hunilor: atunci când cucerise oraşul roman Mediolanum, Attila intrase în palatul imperial, unde văzuse o frescă uriaşă, înfăţişând un împărat roman pe tron şi câţiva sciţi prosternaţi la picioarele lui. Din păcate, Attila îi luase pe sciţii îngenuncheaţi drept huni şi se înfuriase în asemenea hal, încât îl forţase pe guvernatorul roman să meargă în faţa lui în patru labe.

Cred că şi pe mine mă preocupa o problemă similară, referitoare la o posibilă neînţelegere de ordin cultural privind statuile maurilor, şi m-am gândit că poate ar fi trebuit să spun ceva gen „Alde Stanhope erau nişte rasişti lipsiţi de inimă şi nişte habotnici, întotdeauna mi-au displăcut statuile astea”.

Ei, poate că era un gând prostesc şi, sincer vorbind, nu dădeam doi bani pe ce era în mintea lui Nasim. Avea viaţa înainte să scape de statui, dacă aşa voia.

În orice caz, am pălăvrăgit despre vreme până am ajuns în capul scărilor, pe holul de la etaj, unde în zile de mult apuse stăpânul casei şi soţia lui îşi întâmpinau oaspeţii deposedaţi de paltoane şi pălării şi suflând din greu.

Din holul de la etaj, l-am urmat pe domnul Nasim spre dreapta, pe un coridor lung şi larg, care ştiam că ducea la bibliotecă.

– De când n-aţi mai pus piciorul aici? m-a întrebat domnul Nasim.

Era limpede că ştia câte ceva despre biografia mea.

– De zece ani, i-am răspuns.

– Aha, iar eu am cumpărat conacul acum nouă ani.

Mi-am amintit că statul, care confiscase proprietatea de la Frank Bellarosa, vânduse Stanhope Hall şi cea mai mare parte a pământurilor către o corporaţie japoneză, aceasta urmând să le folosească drept loc de refacere şi relaxare pentru directorii japonezi epuizaţi de muncă. Numai că proiectul eşuase şi auzisem de la Edward că proprietatea fusese cumpărată de un iranian la un an după plecarea mea. Ar fi trebuit să-l pun pe domnul Nasim în temă că Anthony Bellarosa intenţiona să recupereze moşia tatălui său.

– Aveţi amintiri frumoase de aici? m-a întrebat Nasim.

Nu chiar. Totuşi i-am răspuns:

– Da.

De fapt, Susan şi cu mine ne căsătorisem la Stanhope Hall pe vremea când William şi Charlotte încă locuiau aici, iar Willie cel Calic organizase pentru noi – sau mai curând pentru Susan – o petrecere în aer liber, la care invitase vreo trei sute dintre prietenii lui cei mai buni şi mai apropiaţi, membri ai familiei şi parteneri de afaceri, precum şi o mână de cunoscuţi de-ai mei. Bineînţeles, cum William era cel care scosese banii din buzunar, haleala şi băutura se terminaseră repede, iar orchestra îşi strânsese instrumentele la ora zece seara fix, aşa că pe la 10.30 ultimii oaspeţi mai umblau să scurgă drojdia din pahare şi să ronţăie coji de brânză.

Nu era chiar primul semn că proaspătul meu socru era un maestru al gesturilor grandomane sub care se ascundeau tranzacţii de canal, şi nu avea să fie nici ultimul. Până la urmă, îşi luase înapoi şi unicul lucru pe care mi-l dăduse vreodată: propria fiică.

– Încă n-am terminat cu decoraţiunile interioare, m-a informat domnul Nasim.

– Asta durează ceva timp.

– Da. Soţia mea... femeile se hotărâsc mai greu, a adăugat el.

Zău? Păi, nouă ani nu-i *chiar* atât de mult, Amir. Eşti însurat. Învaţă-te să ai răbdare.

De fapt, galeria cea mare şi camerele învecinate era aproape golite de mobilier şi complet lipsite de tablouri şi ornamente. Mai rămăseseră, totuşi, câteva covoare – fără îndoială persane – şi ironia sorţii făcea ca acestea să fi acoperit majoritatea podelelor din Stanhope Hall şi pe vremea când William şi Charlotte locuiau aici.

Ultima oară când fusesem aici, conacul era nemobilat, cu excepţia câtorva piese rătăcite. În plus, existau câteva camere pe care Susan şi cu mine le folosisem ca să depozităm echipament sportiv, cadouri care nu ne plăcuseră, precum şi mobila din copilăria lui Susan. De asemenea, îmi aduceam aminte că erau şi cufere cu îmbrăcăminte care aparţinuse cândva unor membri ai familiei Stanhope, bărbaţi şi femei, morţi de când lumea. Aceste articole de vestimentaţie ţineau de diverse epoci ale secolului douăzeci, iar Susan şi cu mine ne îmbrăcam uneori în costume de epocă – amândoi aveam o preferinţă pentru Nebunii Ani 1920 – şi ne prosteam în fel şi chip.

– Presupun că dumneavoastră cunoaşteţi istoria acestui conac, mi s-a adresat domnul Nasim.

Vorbea o engleză corectă, învăţată de la cineva care avusese accent britanic.

– Aşa e, am răspuns.

– Bun. Atunci, trebuie să mi-o relataţi şi mie.

– Dacă doriţi.

Am ajuns în bibliotecă, iar domnul Nasim s-a dat la o parte şi mi-a făcut loc să intru pe uşa dublă.

Lambriurile şi rafturile erau aşa cum mi le aminteam, din lemn scump de pecan, în schimb noul mobilier era din păcate într-un stil franţuzesc de prost gust, alb cu auriu, genul de piese pe care le poţi vedea în reclamele revistelor duminicale şi care pot fi achiziţionate cu reduceri de câte o sută de dolari sau în rate lunare foarte accesibile.

Domnul Nasim mi-a făcut semn spre două scaune tapiţate cu satin albastru-deschis, aflate lângă şemineu, între care se găsea o măsuţă albă de cafea cu picioare arcuite. M-am aşezat într-unul din cele două fotolii incomode, iar domnul Nasim s-a instalat în faţa mea. Am observat că rafturile bibliotecii rămăseseră aproape goale, iar cărţile rămase erau în mare parte enorme albume de artă, din cele pe care specialiştii în decoraţiuni interioare le vând la metru.

Am mai remarcat şi că domnul Nasim nu investise în aparate de aer condiţionat. Un ventilator de podea vântura aerul cald şi umed din toată biblioteca aceea uriaşă.

Pe masă se afla o tavă de argint plină vârf cu pateuri care păreau să fie lipicioase.

– Îmi place ceaiul englezesc, mi-a spus gazda mea, dar prefer dulciurile persane în locul sendvişurilor cu castraveţi.

Am remarcat că spusese „persane”, şi nu „iraniene”, cuvânt care avea o conotaţie oarecum negativă după Revoluţia Islamică, criza ostaticilor din 1979 şi neînţelegerile care urmaseră între ţara lui şi a noastră.

Domnul Nasim şi-a scos celularul, a apăsat o tastă de apelare rapidă, a rostit câteva cuvinte în Farsi, după care a închis şi mi s-a adresat zâmbind:

– Versiunea ultramodernă a butonului de apelat servitorii. Ceaiul va fi servit imediat, m-a anunţat el, în caz că mi-aş fi închipuit că sunase Gărzile Revoluţionare ca să mă salte.

S-a rezemat de spătarul scaunului îmbrăcat în satin şi m-a întrebat:

– Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite, domnule Sutter?

I-am răspuns, fără să mă scuz că venisem la locuinţa lui neanunţat:

– Mai întâi, am vrut să vă înştiinţez, personal şi oficial, că în momentul de faţă locuiesc în casa portarului.

– Mulţumesc. Poate că ar fi trebuit să vă fac eu o vizită, a adăugat el politicos.

Din experienţa mea limitată cu arabii, pakistanezii şi iranienii din Londra, aceştia se încadrau în două categorii: cei care se străduiau să se ia la întrecere cu britanicii şi cei care făceau tot posibilul să evite competiţia. Până în prezent domnul Nasim părea să facă parte din prima categorie: „Vezi ce occidental sunt? Mă comport cum trebuie?”

– Eu sunt cel care locuieşte pe proprietatea dumneavoastră, deci e

de datoria mea să vă fac o vizită, l-am informat. Şi cu aceasta am ajuns la celălalt scop al venirii mele. Acum câteva zile am mers s-o văd pe doamna Allard la spitalul de bătrâni şi cred că nu mai are mult de trăit.

A părut cu adevărat surprins şi mi-a răspuns:

– Da? N-am ştiut. Credeam... adică.... îmi pare rău de vestea asta.

– Cum bine ştiţi, la moartea ei statutul de chiriaş pe viaţă îşi încetează valabilitatea.

– Da, ştiu şi asta.

N-a părut din cale-afară de încântat să afle că era pe punctul de a-şi recupera proprietatea, dar bineînţeles ştiuse că va sosi şi această zi şi deja îşi făcuse planuri în acest scop, planuri care cu siguranţă nu mă includeau şi pe mine. Cu toate acestea, am spus:

– Prin urmare, aş dori să vă întreb dacă aş putea închiria sau cumpăra casa portarului.

– Serios? Vreţi să locuiţi acolo?

– E o variantă.

A dat din cap, apoi a căzut pe gânduri câteva clipe şi a spus:

– Înţeleg...

– Dacă aş închiria-o, ar fi numai pentru o lună sau două.

– Înţeleg. Adică aveţi nevoie de un loc unde să staţi când nu sunteţi la Londra.

– De unde ştiaţi că am locuit la Londra?

– De la doamna Sutter.

– Presupun că vă referiţi la fosta mea soţie.

– Întocmai.

– Ce altceva v-a mai spus? Ca să nu vă răpesc timpul repetând lucruri pe care le cunoaşteţi.

A ridicat din umeri şi mi-a răspuns:

– Când am cumpărat casa – fosta casă de oaspeţi – soţia dumneavoastră ne-a făcut o vizită de curtoazie. Era într-o duminică, mă găseam aici cu soţia mea, aşa că am luat ceaiul împreună şi mi-a relatat în linii mari situaţia ei.

– Aha. Iar ulterior v-a anunţat că fostul ei soţ s-a înapoiat de la Londra.

– Corect. De fapt, nu pe mine. Pe Soheila. Soţia mea. Stau de vorbă una cu alta.

Am simţit pornirea de a-l avertiza că doamna Sutter era o soţie adulteră, deci nu reprezenta o companie prea indicată pentru Soheila. Dar de ce să le fi făcut necazuri?

– Aşadar, am reluat eu subiectul, dacă nu aveţi nicio obiecţie, aş dori să închiriez casa portarului pentru o lună sau două, cu posibilitatea de a o cumpăra.

– Nu-i de vânzare, dar...

N-a apucat să-şi ducă fraza la bun sfârşit că femeia care îmi deschisese uşa şi-a făcut apariţia, aducând o tavă de ceai pe care a aşezat-o pe masă, apoi a înclinat din cap.

Domnul Nasim i-a făcut semn să iasă, iar ea pur şi simplu a ieşit cu spatele din încăpere, închizând uşa după ea. Ei, poate că nu primise o educaţie prea rea, numai că mai avea nevoie de o lecţie despre cum trebuia să se comporte când răspundea la sonerie. Sau, mai probabil, Amir Nasim îi inspira o teamă soră cu moartea. Poate reuşeam să mai învăţ câte ceva de la el privind relaţiile dintre sexe.

Oricum, domnul Nasim a făcut onorurile casei şi a deschis o cutie de lemn în care se aflau alte cutii metalice cu ceai.

– Aveţi vreo preferinţă? m-a întrebat el.

Aveam, şi anume whisky scoţian, însă i-am răspuns:

– Earl Grey, dacă se poate.

– Excelent.

A pus cu linguriţa frunzele de ceai în două ceainice de porţelan şi a turnat apă clocotită dintr-o cană termoizolantă, tot comentând asupra modului în care obişnuia să pregătească el ceaiul:

– În general îl las să infuzeze patru minute...

A acoperit ambele ceşti, apoi a întors o clepsidră cu fundul în sus şi a adăugat:

– Dumneavoastră îl puteţi lăsa cât doriţi.

Am aruncat o privire la ceas, ceea ce ar fi putut să însemne că număram minutele pentru infuzie sau că începeam să-mi cam pierd răbdarea. În orice caz, presupun că pentru oamenii de aceeaşi religie cu domnul Nasim ceaiul ţinea locul cocteilurilor de la ora şase.

În timp ce aşteptam să se scurgă nisipul din clepsidră, el a început să-mi facă conversaţie.

– Am stat la Londra zece ani. Superb oraş!

– Adevărat.

– Mi se pare că locuiţi acolo de şapte ani.

– Întocmai.

– Prin urmare, sunteţi o fire aventuroasă. Poate chiar fascinată de pericol.

– Am navigat cu iahtul. N-am atacat nicio navă de război.

A zâmbit şi mi-a spus:

– Totuşi, în largul oceanului sunt pericole, domnule Sutter. În afară de condiţiile meteo, mai exista piraţi şi mine plutitoare. Aţi ajuns şi în Golful Persic?

– Da.

– Acolo e un loc foarte primejdios. Aţi vizitat Iranul?

– Da. Am fost la Bushehr.

– Şi cum aţi fost primit acolo?

– Foarte bine.

– Bravo. Eu am o teorie, şi anume că oamenii care locuiesc în porturi sunt mai fericiţi şi mai primitori faţă de străini decât cei din interiorul ţării. Ce părere aveţi?

– Cred că-i adevărat, până ajungeţi la New York.

A zâmbit din nou, apoi a schimbat subiectul.

– Aşadar, peste o lună-două vă înapoiaţi la Londra.

– Posibil.

– Şi unde locuiţi acolo?

I-am spus numele străzii din Knightsbridge unde locuiam, fără să-i dau şi numărul casei, al apartamentului sau numărul de telefon.

El a încuviinţat din cap şi mi-a spus:

– Un cartier foarte frumos. Eu am locuit în Mayfair, a adăugat.

– Alt cartier frumos.

– Prea mulţi arabi.

N-am făcut niciun comentariu, ci am continuat să urmăresc din ochi clepsidra. Eram conştient că alte culturi practică mult conversaţia pe teme anodine înainte să abordeze probleme de afaceri şi ştiam că nu era pur şi simplu un gest de politeţe: interlocutorul încerca să afle cât mai multe despre tine, ca să se poată folosi ulterior de aceste informaţii. În cazul nostru, totuşi, afacerea era foarte simplă şi ar fi trebuit să dureze mai puţin decât ai fierbe un ou cleios. Ori poate că Amir Nasim voia doar să se arate politicos faţă de un fost aristocrat rămas acum fără pământ.

– Aşadar, sunteţi avocat, mi-a spus.

– Exact.

– Tot cu asta v-aţi ocupat şi la Londra.

– Legea americană a impozitelor pentru clienţi britanici şi străini.

– Ah, interesant! Într-adevăr, e mare nevoie de aşa ceva. De fapt, deţin o companie la Londra. Aşa că ne-am putea întâlni într-o zi şi...

Timpul de infuzie a expirat, aşa că domnul Nasim a luat ceainicul său şi a turnat printr-o strecurătoare ceaiul într-o ceşcuţă delicată, spunându-mi:

– Vă rog, serviţi-vă, afară de cazul când îl vreţi mai tare.

Mi-am turnat ceaiul, în timp ce domnul Nasim îşi punea câteva linguri de zahăr în ceaşca lui.

– Zahăr? Lapte? Lămâie? m-a întrebat.

– Eu îl beau simplu.

– Bun. Aşa şi trebuie. Dar mie-mi place cu zahăr. A sorbit din ceai şi a adăugat: Foarte bun. Folosesc apă filtrată.

– Şi eu. În privinţa casei portarului... am început să-i spun.

– Luaţi un fursec.

A arătat către un maldăr de chestii lipicioase şi mi-a spus:

– Asta se cheamă Rangeenak.

În continuare mi-a spus numele celorlalte tipuri de prăjituri.

Cunoştinţele mele de Farsi, niciodată prea grozave, erau niţel cam ruginite, aşa că am răspuns:

– Am să încerc numărul unu.

– Da, excelent.

Cu ajutorul unui cleşte de argint, a cules ceva ce păreau a fi curmale şi mi le-a pus pe farfurie.

– Dacă vi se par prea dulci, vă recomand aşa ceva, din pastă de susan.

– OK. Deci, referitor la scopul vizitei mele, pentru mine ar fi convenabil şi sper că nu v-ar deranja nici pe dumneavoastră dacă aş rămâne o lună-două în casa portarului.

El şi-a pus în farfurie câte o bucată din fiecare tip de prăjitură şi mi-a răspuns fără ezitare:

– Desigur.

Răspunsul lui m-a luat prin surprindere.

– Eh... foarte amabil din partea dumneavoastră, am spus. Am putea încheia un contract de închiriere pe termen scurt, pentru o lună, începând cu data decesului doamnei Allard, cu posibilitate de prelungire pentru încă o lună. Prin urmare, presupunând că putem cădea de acord asupra chiriei...

– Nu vă cer nicio chirie, domnule Sutter.

Din nou, afirmaţia lui m-a luat pe nepregătite.

– Dar insist...

– Nu vă costă nimic. Chiar vreţi să-mi complicaţi existenţa, cu sistemul de impozitare din America? a glumit el.

De fapt, aşa îmi câştigam eu existenţa, totuşi i-am răspuns:

– Păi, sunteţi deosebit de amabil, însă..

– Câtuşi de puţin, am să vă rog numai să eliberaţi casa până la 1 septembrie. Desigur, dacă doamna Allard va mai fi în viaţă la această dată, atunci veţi rămâne în continuare oaspetele ei. Dacă nu, termenul e 1 septembrie.

– Nicio problemă.

– Bine.

– Totuşi, de ce nu încheiem un contract în acest sens? Din punct de vedere legal, ar fi bine pentru amândoi să avem un act la mână.

– Avem o înţelegere între doi oameni de cuvânt, domnule Sutter.

– Cum doriţi.

Desigur, în acest moment, se presupune că ar fi trebuit să-i întind mâna. Sau poate trebuia să ne tăiem venele, să ne contopim sângele şi pe urmă să dansăm în jurul mesei? După câteva secunde de stânjeneală, i-am întins mâna şi el mi-a strâns-o.

Domnul Nasim şi-a mai turnat ceai, iar eu am sorbit dintr-al meu.

– Tocmai mi-a trecut ceva prin minte.

Am ciulit urechile.

– Aş vrea să vă cer o favoare.

Brusc mi-a venit în minte seara când Frank Bellarosa ne invitase pe Susan şi pe mine la Alhambra la o cafea şi patiserie italienească, după care don Bellarosa şi cu mine ne retrăsesem în bibliotecă la un pahar de *grappa* şi o ţigară, moment în care el îmi ceruse o favoare care avea să-mi distrugă viaţa. Domnul Nasim nu consuma alcool, nici nu fuma, dar în rest eram convins că avea multe în comun cu răposatul şef mafiot.

– Pot să vă rog ceva? a repetat domnul Nasim.

– Sigur.

– Bine.

Şi-a îndesat în gură o bucată zdravănă de prăjitură, după care şi-a vârât degetele în micul bol cu apă şi le-a şters pe un şerveţel de in. A mestecat gânditor, a înghiţit, apoi a spus:

– Cu doamna Allard în casa portarului şi doamna Sutter în casa de oaspeţi n-am prea avut parte de intimitate. Mă înţelegeţi?

– Dispuneţi de peste optzeci de hectare de pământ înconjurat de ziduri, domnule Nasim. De câtă intimitate aveţi nevoie?

– Îmi place să nu fiu deranjat de nimeni. Totodată, aş putea folosi casa portarului drept locuinţă pentru servitorii mei şi aş dori să dau casei de oaspeţi o întrebuinţare personală.

Nu i-am răspuns nimic.

– Eram pe punctul de a face o ofertă proprietarilor casei de oaspeţi pentru clădire şi cele patru hectare de teren, când am descoperit pe neaşteptate că doamna Sutter cumpărase proprietatea. Prin urmare, i-am făcut o propunere generoasă ca să-mi vândă mie domeniul, dar m-a refuzat. În mod foarte politicos, trebuie să recunosc, dar m-a refuzat.

– Oferiţi-i mai mult.

– Aş putea, dar o cred pe cuvânt când spune că domeniul nu-i de vânzare. Sigur, există un preţ, dar...

S-a uitat la mine şi a adăugat:

– Mi-a spus că e casa ei, unde are multe amintiri, locul unde au crescut copiii dumneavoastră, unde aceştia pot veni în vizită... într-un cuvânt, un loc pe care îl asociază cu o perioadă foarte bună din viaţa dumneaei.... Şi, bineînţeles, a continuat Nasim, terenul e parte din domeniul Stanhope Hall, unde a crescut. Aşa că, din câte mi-a declarat, intenţionează să rămână aici până va închide ochii.

Nu i-am răspuns, dar mi-a venit în minte că prin partea locului erau acum cel puţin două persoane pe care nu le-ar fi deranjat dacă Susan ar fi închis ochii definitiv.

– Asta sună cumva a refuz categoric, am spus într-un târziu.

Domnul Nasim a ridicat vag din umeri.

– Pe măsură ce oamenii îmbătrânesc... a început el. Nu că doamna

Sutter ar fi bătrână. Pare chiar tânără. Însă odată cu trecerea anilor, oamenii încep să devină nostalgici, aşa că simt nevoia să revadă meleaguri din tinereţe sau se ataşează de un obiect ori de un loc. Înţelegeţi ce vreau să spun. Iar asta poate duce la oarecare încăpăţânare şi chiar la hotărâri necugetate.

– Ce vreţi de fapt să spuneţi, domnule Nasim?

– Păi, mă întrebam dacă aţi putea-o convinge să fie mai raţională.

– N-am fost în stare s-o conving nici când eram căsătoriţi.

A zâmbit politicos.

– Nu vorbim unul cu altul, am continuat. Şi nici n-am de gând să discut cu ea pe un astfel de subiect.

A părut dezamăgit, totuşi mi-a spus:

– Ei, mi-am închipuit că e o idee bună, dar îmi dau seama că m-am înşelat.

– Nu strica să puneţi o întrebare.

– Nu.

A trecut la un subiect mai important şi mi-a atras atenţia:

– Nu v-aţi atins de Rangeenak.

Ca să fiu politicos, am vârât în gură una din chestiile alea care aduceau a curmale, apoi mi-am clătit degetele în apa cu petale de trandafir, m-am şters şi am spus:

– Ei bine, n-am să insist să plătesc chirie, însă am nevoie de un loc unde să stau pe perioada de care am discutat.

El a fluturat din mână şi mi-a răspuns:

– Sunt un om de cuvânt. Nu aveţi niciun fel de obligaţie.

Aşa obişnuia să spună şi Frank.

Treaba pentru care venisem era rezolvată şi n-aveam niciun chef să mi se spună să-mi scot pantofii şi să rămân la rugăciune. Tocmai mă pregăteam să-mi iau rămas-bun, când domnul Nasim mi-a spus:

– Oferta mea pentru doamna Sutter a fost de patru milioane de dolari. Mult mai mult decât valorează proprietatea şi mai mult decât dublul sumei pe care a plătit-o acum câteva luni. Sunt dispus să plătesc comision de zece la sută oricui mi-ar înlesni tranzacţia.

M-am ridicat în picioare.

– Nu sunt eu acela. Mulţumesc...

S-a ridicat şi el.

– Bine, dar asta nu aveţi de unde şti. Dacă vorbiţi totuşi cu doamna Sutter, nu uitaţi ce v-am spus.

Începeam să-mi ies din pepeni, aşa că i-am replicat pe un ton tăios:

– Domnule Nasim, ce naiba vă face să credeţi că am vreo influenţă asupra fostei mele soţii?

– Mi-a vorbit foarte frumos despre dumneavoastră, mi-a răspuns el după o clipă de ezitare. Aşa că am presupus... A schimbat subiectul:

Vă conduc până la ieşire.

– Pot ieşi şi singur. Cunosc bine casa.

– Aşa e. Şi aveaţi de gând să-mi relataţi istoria ei.

– Poate cu altă ocazie. De fapt, doamna Sutter vă poate furniza mai multe amănunte, i-am sugerat eu.

I-am întins mâna şi i-am spus:

– Mulţumesc pentru ceai şi pentru că-mi îngăduiţi să rămân în casa portarului. Dacă vă răzgândiţi, am să înţeleg, am adăugat.

Mi-a strâns mâna, apoi şi-a pus cealaltă mână pe umărul meu şi m-a întors cu faţa către uşă, spunând:

– Insist să vă conduc până la ieşire.

Poate îşi închipuia că aş fi făcut sul vreun covor persan şi l-aş fi luat cu mine, aşa că i-am răspuns:

– Cum doriţi.

În timp ce mergeam pe coridor, mi-a întins cartea lui de vizită.

Iată cartea mea de vizită, cu numărul meu personal de telefon. Sunaţi-mă dacă vă pot fi de folos cu ceva.

M-a bătut gândul să-l rog să mă ajute să încarc SUV-ul lui Elizabeth a doua zi, dar mi-am zis că probabil nu la un astfel de ajutor se referise.

A scos din buzunar cartea mea de vizită, s-a uitat la ea şi a citit:

– Stanhope Hall. Presupun că e o carte de vizită mai veche. Sau le-aţi tipărit aşa, în speranţa că voi accepta rugămintea dumneavoastră? a glumit el.

– Sunt cele vechi. Dar decât să le arunc, mai bine vă fac o ofertă pentru întreg domeniul.

– Care-i cea mai bună ofertă a dumneavoastră? a râs el. Fiecare lucru îşi are preţul său.

Chiar aşa.

– Aveţi mobil? m-a întrebat.

– Încă nu.

Apoi am îngroşat obrazul şi l-am întrebat:

– Cu ce fel de afaceri vă ocupaţi, domnule Nasim?

– Import-export.

– Aha.

– Vă rog, nu ezitaţi să folosiţi domeniul. Doamna Sutter aleargă sau face plimbări îndelungate.

Un motiv bun ca eu să nu pun piciorul pe proprietate.

– Am păstrat labirintul englezesc din gard viu, m-a anunţat el. A zâmbit şi a adăugat: Te poţi rătăci în el.

– Asta-i şi ideea.

– Aşa e. Copiii dumneavoastră se jucau acolo? m-a întrebat.

– Da.

El fusese cel care deschisese subiectul proprietăţii, aşa că l-am

abordat fără ocolişuri:

– Aţi renunţat la statuile din templul amorului?

– Regret, dar le-am luat de acolo, domnule Sutter.

Nu mi-a mai dat alte amănunte, iar eu n-am vrut să par prea îndrăzneţ, aşa că am renunţat să întreb ce făcuse cu statuile.

– Personal, nu le găseam insultătoare, mi-a spus el totuşi. Sunt simple exemple de artă clasică occidentală după modelele păgâne, însă primesc oaspeţi de aceeaşi religie cu mine, iar statuile puteau fi jignitoare pentru ei.

I-aş fi putut sugera să le îmbrace în halate de baie sau să încuie porţile templului, dar m-am abţinut.

În schimb, el nu s-a abţinut.

– Doamna Sutter m-a înţeles, a ţinut să-mi dea de ştire.

După toate aparenţele, în ultimii zece ani Susan devenise mai sensibilă la alte culturi.

– E proprietatea dumneavoastră, am replicat.

– Adevărat. În orice caz, după cum spuneam, nu vă sfiiţi să uzaţi de proprietate, inclusiv terenul de tenis. Tot ce vă rog e ca pe domeniul meu să aveţi o ţinută ceva mai sobră. Pe terenul dumneavoastră bineînţeles că vă puteţi îmbrăca aşa cum doriţi.

– Mulţumesc.

Subiectul mi-a redeşteptat o amintire cu domnul Frank Bellarosa şi doamna Sutter, cu ocazia primei vizite, neanunţate, a lui Frank la Stanhope Hall, când Susan şi cu mine eram în toiul unei partide de tenis dublu mixt pe terenul domeniului, împreună cu Sally şi Jim Roosevelt. Noul nostru vecin ne adusese în dar nişte răsaduri de legume şi, pe lângă faptul că ne întrerupsese jocul, se tot uita la picioarele dezgolite ale lui Susan.

Ei, păcat că la vremea aceea domeniul nu era proprietatea domnului Nasim, caz în care Susan ar fi jucat tenis în chador lung până la pământ, cu faţa acoperită de vălul islamic, iar Frank Bellarosa pur şi simplu ne-ar fi lăsat lăstarele şi ar fi plecat, fără să-i treacă prin minte să se culce cu Susan. Prin urmare, poate că domnul Nasim avea dreptate în privinţa ţinutei sobre.

Oricum, cu niciun chip nu-mi doream s-o întâlnesc pe Susan pe domeniul Stanhope – deşi ea şi domnul Nasim poate ar fi dorit să se întâmple aşa – dar, ca să mă arăt politicos, i-am zis:

– Mulţumesc pentru ofertă. Am ajuns la scări. De aici încolo mă descurc şi singur, i-am spus.

– Am nevoie de mişcare.

Am coborât împreună uriaşa scară în spirală.

– Am văzut astfel de mauri în picturi şi ca statui în muzeele şi palatele din Europa, mi-a spus el referitor la sistemul de iluminare a scării. Dar nu ştiu precis ce semnifică.

– Nici eu n-am nici cea mai vagă idee.

– Presupun că odinioară în Europa oamenii aceştia au fost sclavi sau servitori.

– Păi, nu prea par să fie ei stăpânii.

– Adevărat.

Pe la mijlocul scării s-a oprit brusc, aşa că m-am oprit şi eu.

– Domnule Sutter, mi-a spus el, să ştiţi că vă înţeleg.

– Ce anume înţelegeţi, domnule Nasim?

– Vă înţeleg sentimentele.

N-am zis nimic.

– Vă înţeleg sentimentele relativ la mine, la faptul că locuiesc în acest conac, la cultura mea, la banii mei, la religia şi la ţara mea. Şi la poziţia dumneavoastră în raport cu toate acestea.

Mi-au fulgerat prin minte mai multe posibile răspunsuri şi l-am ales pe cel mai nimerit:

– Atunci ne înţelegem perfect unul pe celălalt.

– Şi trebuie să vă spun că nu vă acuz câtuşi de puţin pentru ceea ce simţiţi.

– Mă lasă rece dacă mă acuzaţi sau nu.

– Desigur, şi iarăşi vă înţeleg. Vreau totuşi să vă spun că motivul prezenţei mele aici şi motivul pentru care am fost în Anglia este că mă aflu în exil, domnule Sutter. Nu în exil voluntar, cum aţi fost dumneavoastră. Am fost exilat pe motive politice şi risc arestarea şi execuţia dacă mă înapoiez în ţara mea, ajunsă acum pe mâna mullahilor şi radicalilor. Am fost un înfocat adept al răposatului şah şi nu m-am sfiit să-mi declar public poziţia, aşa că acum figurez pe lista neagră. Nu am ţară, domnule Sutter, deci, spre deosebire de dumneavoastră, care vă puteţi înapoia pe meleagurile natale, eu nu pot. Spre deosebire de soţia dumneavoastră, care a revenit acasă, eu nu pot pur şi simplu lua avionul spre Iran ca să-mi răscumpăr vechea locuinţă. De fapt, e foarte probabil să nu-mi mai revăd ţara niciodată. Aşadar, domnule Sutter, noi doi avem ceva în comun: amândoi dorim ca eu să mă întorc de unde am venit, numai că asta nu se va întâmpla în decursul vieţii mele şi nici a dumneavoastră.

Aveam sentimentul că ascult un discurs îndelung exersat şi livrat atunci când se ivea ocazia, dar mi-am zis că probabil totul era adevărat. Sau parţial adevărat. Presupun că devenisem ceva mai îngăduitor faţă de domnul Amir Nasim, dar asta nu schimba situaţia mea şi nici pe a lui.

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat, i-am spus.

Am continuat să cobor scara de unul singur, dar am intuit că rămăsese undeva în spatele meu.

Am traversat pardoseala de granit, paşii mei stârnind ecouri în holul pustiu. Uşa de la intrare era închisă cu zăvorul, pe care l-am tras

deoparte.

– Domnule Sutter, m-a strigat el.

M-am întors şi l-am privit, aşa cum stătea la jumătatea scării.

– Trebuie să vă mai spun că recent s-au ivit unele probleme de securitate, de care e cazul să luaţi cunoştinţă.

N-am zis nimic.

– De asta am nevoie de casa portarului şi de casa de oaspeţi, a continuat el. Ca să-mi instalez oamenii *mei* acolo. Înţelegeţi?

Înţelegeam că putea să fie o minciună foarte convenabilă – un şiretlic pentru a mă determina să-i spun lui Susan că domeniul Stanhope Hall se afla în pericol iminent de a fi atacat de un comando islamic. De fapt, nu cred că lui Susan i-ar fi păsat de vreun atac, atâta vreme cât teroriştii nu i-ar fi călcat în picioare straturile de flori.

Văzând că nu venea nicio reacţie din partea mea, domnul Nasim a continuat:

– Dacă observaţi ceva suspect sau ieşit din comun, vă rog să mă anunţaţi.

– Fără îndoială. La fel şi dumneavoastră. La revedere.

Am ieşit şi am închis uşa în urma mea.

Am coborât treptele de sub portic, m-am urcat la volan şi am demarat.

În timp ce înaintam încet pe aleea umbrită de copaci, îndreptându-mă spre casa portarului, am reflectat la ce-mi spusese Amir Nasim referitor la problemele lui de securitate. Adică, zău aşa, câţi transfugi se întâmpla s-o mierlească prin aceste locuri? La ultima numărătoare nu ieşea niciunul. Desigur, existau legi locale care interziceau asasinatele pe motive politice.

Pe de altă parte, după 11 septembrie anul trecut, lumea se schimbase. În primul rând, zeci de persoane care locuiau în zonă îşi pierduseră viaţa la prăbuşirea Turnurilor Gemene şi existau oameni, ca domnul Amir Nasim, care simţeau anumite presiuni din partea ţărilor lor de baştină, din partea unei populaţii furioase şi din ce în ce mai intolerante faţă de străini, dar şi din partea autorităţilor. Sau erau pur şi simplu paranoici, cum putea fi şi cazul lui Amir Nasim.

Pe de altă parte, nu departe locuia domnul Anthony Bellarosa. Ce straniu, mi-am zis eu, că domnii Bellarosa şi Nasim, ţinând de două lumi total diferite, aveau o problemă asemănătoare, respectiv vechi duşmani care doreau să-i lichideze. Dar poate că totuşi nu era o simplă coincidenţă, ci un risc profesional atunci când meseria însemna să duci o viaţă pe muchie de cuţit şi să-ţi ridici în cap pe cine nu trebuia.

Aici îşi făcea intrarea John Sutter, de curând sosit ca să se îngrijească de anumite treburi şi care primea două oferte de a face bani rapid. Vreau să zic că era, într-adevăr, săptămâna mea norocoasă – afară de cazul când m-aş fi trezit în plin foc încrucişat.

M-am apropiat de casa de oaspeţi şi m-am gândit să mă opresc şi să sun la sonerie. „Bună, Susan, am trecut să-ţi spun că, dacă vezi vreun grup de oameni înarmaţi, cu cagule negre pe faţă, alergând pe pajiştea din faţa casei, să nu te sperii. Au venit doar ca să-l lichideze pe domnul Nasim.” Şi poate ar fi trebuit să mai adaug: „Dacă te vizitează şi un oarecare domn Anthony Bellarosa, nu uita că tu i-ai făcut lui taică-său de petrecanie. Şi, apropo, am nişte poze cu tine în pielea goală, precum şi altele cu familia ta de dezaxaţi”.

Trecând prin faţa casei lui Susan, am încetinit şi chiar am văzut-o prin fereastra din faţă a fostului meu birou. Şedea la vechea mea masă de lucru şi pare-se lucra la calculator şi vorbea la telefon în acelaşi timp, probabil totodată mâncând iaurt şi făcându-şi unghiile.

M-am gândit să profit de ocazie şi să mă opresc. Nu era nevoie să-i povestesc despre ce discutasem cu Nasim, nici despre Anthony, nici despre alte câteva subiecte mai puţin importante. Dar asta se putea face şi la telefon... Mi-am continuat drumul spre casa portarului.

Era o zi mohorâtă, atât din pricina vremii, cât şi din alte motive, totuşi printre nori se întrezăreau frânturi de cer senin, iar a doua zi se anunţase însorită. În plus, îmi rezolvasem problema locuinţei – asta dacă nu mă deranja posibilitatea ca nişte comandouri islamice să-mi escaladeze zidurile –, îmi terminasem de făcut ordine prin hârtii, mă împăcasem cu Ethel, îmi dădusem un fel de întâlnire cu Elizabeth şi refuzasem oferta lui Anthony Bellarosa, aşa cum ar fi trebuit să procedez şi cu tatăl lui, cu zece ani în urmă.

Una peste alta, lucrurile se aflau pe făgaşul cel bun şi era foarte posibil să am în faţă un viitor frumos şi luminos.

Şi totuşi, mă încerca o presimţire sumbră, sentimentul că lucrau nişte forţe pe care pe de o parte le înţelegeam, dar pe de altă parte le nesocoteam – la fel ca norii negri de furtună de pe mare, învolburaţi în jurul iahtului, în timp ce eu pluteam liniştit sub un petic de cer senin.

Am intrat în casa portarului, mi-am luat o bere, după care m-am dus în bucătărie şi m-am aşezat pe o bancă în Victory Garden a lui Ethel.

M-am gândit la schimbările la care asistase în anii mulţi pe care îi trăise, la primăvara şi la vara ei, la toamnă şi acum la iarna ei cea rece şi întunecată.

Ştiam că o încercau multe regrete, printre care şi o dragoste pierdută, şi asta mă ducea cu gândul la Susan.

După cum îmi spusese cândva tata, Dumnezeu să-l odihnească: „E prea târziu să schimbi trecutul, dar niciodată prea târziu să schimbi viitorul”.

Ceea ce nu-mi doream la sfârşitul acelei zile erau vechile regrete. Iar ceea ce-mi trebuiau acum erau nişte regrete noi.

Capitolul 15

Sâmbătă dimineaţa era soare şi frig. O vreme numai bună pentru alergat. Mi-am pus treningul şi am ieşit să fac jogging pe Grace Lane, luând-o spre sud, în direcţia Bailey Arboretum, o suprafaţă de şaisprezece hectare ţinând cândva de o fostă proprietate şi devenită acum parc, despre care îmi aminteam că era un loc potrivit pentru alergat.

Ideile cele mai bune îmi veneau întotdeauna în timp ce alergam, iar primul punct pe ziua aceea era întâlnirea cu Elizabeth. Trebuia să fac ordine în casa portarului, apoi să merg cu maşina până în sat să cumpăr nişte vin şi ce-ar mai fi trebuit. Pe urmă am enumerat ce aveam de făcut în cursul acelei după-amieze în compania ei: mai întâi problemele legale, apoi un inventar a tot ce exista în casă. Poate câteva pahare de vin. Şi poate ar fi trebuit să nu mă mai gândesc la asta.

Am schimbat macazul şi m-am concentrat asupra planurilor mele pe termen lung. În timp ce analizam nenumărate variante proaste, m-a depăşit un Cadillac Escalade de culoare neagră. Automobilul a încetinit, s-a întors din drum şi s-a îndreptat spre mine. Când s-a apropiat, am văzut că la volan era Tony.

Am încetinit şi eu pasul, timp în care Cadillacul m-a ajuns din urmă, apoi şi eu şi maşina ne-am oprit. Geamul fumuriu s-a lăsat în jos şi Anthony Bellarosa, una dintre opţiunile mele proaste, m-a întrebat:

– Pot să te duc cu maşina?

Am traversat spre geamul deschis şi l-am văzut pe Anthony singur pe bancheta din spate. Era îmbrăcat în pantaloni negri şi o jachetă sport cafenie, foarte şic. Cum n-am zărit nicio cutie de vioară, am presupus că era plecat cu vreo treabă legală.

– Vrei să te duc cu maşina? a repetat el întrebarea.

– Nu, i-am răspuns. Fac jogging.

Tony, care coborâse din maşină, a întins mâna prin spatele meu şi a deschis portiera, iar Anthony s-a tras mai într-o parte.

– Urcaţi, mi-a zis Tony.

Parcă mai văzusem astfel de scene prin filme şi întotdeauna mă întrebasem de ce idiotul ăla suia în maşină în loc să işte mare tărăboi, să alerge şi să strige, chemând poliţia în ajutor.

Mi-am aruncat privirea în sus şi-n jos pe Grace Lane, unde era, ca de obicei, pustiu.

Anthony a bătut uşor cu palma pe locul de lângă el şi a repetat invitaţia:

– Vino. Vreau să stăm de vorbă.

Parcă îl lămurisem că nu aveam nimic de discutat cu el, totuşi nu voiam să creadă că mi-era frică, pentru că nu-mi era, sau că eram

mârlan, ceea ce-mi reuşea perfect cu cei din lumea mea, dar nu prea grozav cu indivizii care nu ştiau să se poarte într-o societate, aşa ca Anthony. Pe urmă, mai era vorba şi de Susan, o problemă căreia poate îi acordam prea multă importanţă, însă nu voiam să calc cu stângul tocmai aici. Aşadar, am suit pe bancheta din spate, iar Tony a trântit portiera, s-a urcat la volan, a întors din nou maşina şi ne-am urnit din loc.

– Auzi, să nu-mi porţi pică pentru seara de mai deunăzi, mi s-a adresat Anthony.

– Ce s-a întâmplat în seara aia?

– Uite ce e. Înţeleg unde baţi. OK? Dar ce s-a întâmplat în trecut trebuie să aparţină trecutului.

– De când asta?

– Vreau să zic că eu n-am nicio legătură. Deci...

– Faptul că taică-tău îmi regula nevasta n-are nicio legătură cu tine. Dar faptul că nevastă-mea ţi-a ucis tatăl are oarecare legătură cu tine şi cu ea.

– Poate. Dar eu mă refeream la noi doi.

– Nu există aşa ceva: noi doi.

– Dar ar putea să existe.

– Nici gând.

– Ai reflectat la oferta mea?

– Care ofertă?

– Am să măresc suma la o sută cincizeci.

– Era vorba de două sute.

– Vezi? Te-ai gândit.

– Aici m-ai prins, am recunoscut eu. Şi acum ai ocazia să constaţi că nu-s chiar aşa inteligent.

– Ba eşti cât cuprinde.

– Măreşte suma la o sută şi atunci discutăm.

A râs.

Ne distram împreună sau ce mama dracului?

Anthony a făcut un semn din cap în direcţia lui Tony şi mi-a spus:

– Să lăsăm asta pentru mai târziu. Deci, ce părere ai despre cum am pavat drumul? m-a întrebat.

– Îmi lipsesc gropile.

– Zău? Atunci am să-l fac numai hârtoape.

Am ieşit de pe Grace Lane şi am pornit pe lângă Bailey Arboretum.

– Mă poţi lăsa aici, i-am spus.

– Mai întâi vreau să-ţi arăt ceva. În Oyster Bay. S-ar putea să te intereseze. Aveam de gând să aduc chestia asta în discuţie mai deunăzi la restaurant, dar ai plecat. La înapoiere te las lângă parc.

Discuţia se încheiase. Ar fi trebuit să fiu furios la culme pe ceea ce

era aproape un act de răpire, dar fusese o răpire amicală şi ca să fiu cinstit cu mine însumi, aş spune că fusesem chiar complice.

Cât priveşte vechea mea colaborare cu lumea interlopă, Anthony începea să-mi amintească de tatăl lui. Frank nu accepta niciodată un refuz, mai ales când îşi imagina că-ţi făcea o mare favoare, pe care erai prea tâmpit ca s-o înţelegi. Desigur, Frank avea grijă de fiecare dată să-şi facă şi lui o favoare. Sau măcar să-ţi amintească de favoarea acordată şi să-ţi ceară ceva în schimb. Parcursesem această cale, şi la propriu şi la figurat, aşa că Anthony nu încerca să seducă o fecioară. De fapt, trucurile şi lecţiile învăţate de mine de la tatăl său erau net în dezavantajul fiului.

Am cotit spre est, spre Oyster Bay. Tony, care era un bun şofer şi bodyguard, îşi arunca mereu ochii în oglinda retrovizoare. M-am gândit fără să vreau la scena cu cabina de taxare din *Naşul* – care de fapt se petrecuse nu departe de locul în care ne găseam acum – şi mi-am zis: „Idiotule, trebuie să fii cu ochii pe maşina *din faţa ta,* nu pe cea din spate”.

Oricum, Anthony, care dorea să evite o discuţie despre afaceri, vrând totodată ca eu să nu-mi închipui că mă ducea într-o călătorie fără întoarcere, mi-a spus:

– Am vorbit cu maică-mea azi-dimineaţă. Vrea să te vadă.

– Data viitoare când ajung în Brooklyn.

– Am o idee şi mai bună. Vine să ia masa cu noi duminică. Eşti invitatul nostru.

– Mulţumesc, dar...

– Vine devreme... cam după slujba de la biserică. Trimit o maşină s-o aducă.

– Foarte frumos din partea ta.

– Pe urmă o să gătească toată ziua. Îşi aduce ea provizii din Brooklyn şi pune stăpânire pe toată bucătăria. Megan tot face comentarii, gen „Chiar aveam nevoie de atâtea tâmpenii?” Madonna! Ce naiba-i cu femeile astea?

– Dacă afli duminică, dă-mi şi mie de ştire.

– Mda. Bine. Dacă mai avem şi alţi oaspeţi, de regulă e OK. Auzi, odată Megan a vrut să gătească o mâncare irlandeză şi maică-mea a venit la mine şi mi-a zis: „Miroase de parcă ar fierbe o capră în bucătărie”.

A râs de acea amintire fericită de familie, apoi a continuat:

– Pe urmă, Megan bea prea mult vin şi abia se atinge de mâncare, iar copiii nu sunt obişnuiţi cu mâncarea italienească adevărată, îşi închipuie că spaghetele la cutie şi biscuiţii pizza înseamnă mâncare italienească. Dar ea găteşte dumnezeieşte. Mă refer la maică-mea. Arome din alea care-mi amintesc de duminicile din copilăria mea în Brooklyn... ca şi cum aş fi din nou acasă.

Habar n-aveam de ce îmi povestea mie toate astea, doar dacă ar fi vrut să-mi demonstreze că era un om obişnuit, cu probleme obişnuite şi că avea şi el o mamă.

– Ai mâncat vreodată la noi acasă? m-a întrebat el în aceeaşi ordine de idei.

– Nu, i-am răspuns. Numai Susan. Mama ta ne trimitea întotdeauna mâncare, am adăugat.

– Aşa e, a intervenit Tony, care trăgea cu urechea la conversaţie. Eu cu Lenny sau cu Vinnie aduceam mereu mâncare la dumneavoastră acasă.

N-am zis nimic, dar ar fi fost un moment prielnic să-i reamintesc lui Tony că răposatul lui şef n-ar fi putut să se reguleze cu nevastă-mea fără ştiinţa, ajutorul şi acoperirea lui, precum şi a celorlalţi doi acoliţi. Sigur, nu-i puteam acuza, şi oricum doi dintre ei erau morţi. Ba chiar trei, dacă-l puneam la socoteală şi pe Frank. Patru, dacă şi Susan ajungea să fie lichidată şi cinci dacă m-aş fi aplecat în faţă şi i-aş fi frânt gâtul lui Tony.

Am privit afară pe geamul lateral. Treceam printr-o înşiruire de proprietăţi care supravieţuiseră, majoritatea ascunse în spatele unor vechi ziduri sau a unor copaci groşi, dar ici-acolo puteam zări câte un conac cunoscut sau câte o alee mărginită de copaci continuând dincolo de porţile din fier forjat.

Aristocraţia locală circula de colo-colo în maşini sport din alte epoci, aşa cum le plăcea să facă în weekend, ba chiar am depăşit un grup călare. Dacă priveai printre pleoapele întredeschise şi făceai abstracţie de unele realităţi contemporane, îţi puteai imagina că te găseai în Epoca de Aur, în Nebunii Ani 1920 sau chiar în zona rurală englezească.

Anthony, care era o realitate a lumii contemporane, mi-a întrerupt şirul gândurilor.

– Hei, ai văzut funduleţul ăla grozav, când au trecut caii?

Mi-am imaginat că nu căzuse în admiraţia unui fund de cal, dar decât să cer explicaţii gramaticale, am preferat să nu-l iau în seamă. Victimele răpirilor nu trebuie neapărat să facă şi conversaţie.

M-am lăsat din nou pradă gândurilor şi m-am întrebat dacă Susan găsise ceea ce căuta atunci când se înapoiase în aceste locuri. Din câte îmi relatase Amir Nasim, poate că da. M-am mai întrebat şi ce credea despre faptul că mă întorsesem. Era foarte posibil să vadă sau să-şi închipuie acest concurs de împrejurări drept un bun prilej de a ne relua viaţa împreună.

Numai că nu-i atât de simplu să reînnozi firul acolo unde s-a rupt, mai ales după zece ani. Oamenii se schimbă, alte iubiri vin şi se duc sau poate nu se duc, plus că fiecare dintre părţi a interpretat trecutul în alt fel.

– La ce te gândeşti? m-a întrebat Anthony.

– La lasagna pe care-o face mama ta.

A râs.

– Zău? Atunci asta o să gătească.

O invitaţie la masă la familia Bellarosa nu era chiar o prioritate în agenda mea de societate, aşa că i-am răspuns:

– Duminică sunt ocupat. Dar îţi mulţumesc.

– Încearcă să treci pe la noi. Mâncăm abia la patru. Am să-i spun paznicului de la poartă numele tău, iar el o să te îndrume, m-a mai instruit Anthony.

Nu i-am răspuns.

Am mers pe lângă ţărm şi am intrat în bizarul sat Oyster Bay. Tony s-a îndreptat spre centrul plin de lume venită aici în zi de sâmbătă cu diverse treburi.

Când eram mai tânăr şi copiii erau mici, sâmbetele erau întotdeauna foarte aglomerate. Carolyn şi Edward participau la evenimente sportive, mergeau la lecţii de golf sau tenis, la petreceri aniversare sau la orice pregătise pentru ei Susan împreună cu celelalte mame – ocazii în care se impunea să fie duşi cu maşina, de regulă împreună cu alţi prieteni, programul lor fiind la fel de strict cronometrat ca numerele executate de Olandezii Zburători[29]. Asta se întâmpla, desigur, înainte să apară telefoanele mobile, şi-mi amintesc că pierdusem nişte copii, ratasem câteva transporturi, ba chiar odată îi dusesem pe Edward şi pe amicii lui la alt meci de fotbal decât trebuia.

– Ce-i aşa de nostim?

Am aruncat o privire spre Anthony.

– E foarte captivant, i-am răspuns. N-am mai fost răpit până acum.

El a chicotit şi a încercat să mă liniştească:

– Ei, nu te-a răpit nimeni. Îmi faci doar o favoare. În plus, te duc şi cu maşina până acasă.

– Chiar dacă nu-ţi fac favoarea de care ai pomenit?

– Păi, în cazul ăsta mai vorbim.

Replica i s-a părut amuzantă, la fel şi lui Tony, mie însă nu.

Tony a găsit un loc de parcare neautorizat undeva în apropiere de centrul satului şi a rămas lângă maşină, iar Anthony şi cu mine am coborât.

Anthony a pornit pe strada principală, alături de mine. Mi-a trecut prin minte că nu-mi doream câtuşi de puţin să fiu văzut la plimbare în compania unui cap mafiot, dar în clipa următoare mi-am dat seama că nu avea nicio importanţă. Ba chiar era un motiv de amuzament.

Anthony s-a oprit aproape de intersecţia străzii principale cu altă arteră comercială şi mi-a arătat o clădire din cărămidă, cu trei etaje,

care se înălţa pe colţul de vizavi.

– E o clădire istorică, m-a informat el.

– Serios?

Bineînţeles că ştiam clădirea, din moment ce locuisem în această zonă aproape toată viaţa, însă Anthony, la fel ca tatăl lui, îşi imagina că nimeni nu ştia nimic până în momentul în care primea informaţia de la el.

– Cândva aici era biroul de vară al lui Teddy Roosevelt, a continuat el.

Mi-a aruncat o privire, să vadă dacă-i apreciam cum se cuvine cunoştinţele uluitoare. A arătat din nou cu degetul, adăugând:

– Acolo, la etajul doi.

– Pe bune?

– Îţi vine să crezi că Preşedintele Statelor Unite conducea ţara din văgăuna asta?

– Greu de crezut.

De fapt, nu era o văgăună, ci o construcţie drăguţă de la sfârşitul secolului nouăsprezece, începutul secolului douăzeci, cu acoperiş mansardat, având la parter o librărie-cafenea, iar la etajele superioare apartamente la care se ajungea printr-o uşă din partea dreaptă a librăriei.

– Închipuie-ţi, preşedintele venea cu maşina de la locuinţa lui din Sagamore Hill...

A arătat spre est, unde se vedea şi acum reşedinţa lui Teddy Roosevelt, replică estivală a Casei Albe, aflată la vreo cinci kilometri depărtare.

– ... poate însoţit de un singur agent al Serviciului Secret şi un şofer. Ajuns aici, se dădea pur şi simplu jos din maşină, ducea degetul la pălărie ca să salute câţiva locuitori, după care intra pe uşa de colo şi urca scările. Aşa-i?

– Sau poate mai întâi se oprea să-şi cumpere cafea şi covrigei, am adăugat eu, ca să măresc efectul evocării.

– Mda... ba nu, fără covrigei. Oricum, pe atunci la etaj se găseau birouri, iar el avea un secretar – un bărbat – şi poate încă un om care să-i trimită mesajele prin telegraf şi să-i aducă de la poştă corespondenţa. Şi se pare că exista un singur telefon la farmacia din colţul străzii.

S-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Îţi vine să crezi aşa ceva?

Parcă-i mai spusesem odată că era greu de crezut, dar ca să-i răspund la întrebare, am repetat:

– Greu de crezut.

În realitate, Roosevelt îşi rezolva cea mai mare parte a treburilor la Sagamore Hill şi rareori trecea pe la acest birou, dar cum Anthony

era vădit entuziasmat şi părea că vrea să ajungă cu discuţia într-un anumit punct, l-am lăsat să spună ce poftea.

– Era vară, a continuat el, nu exista aer condiţionat şi toţi purtau costume, cravate şi lenjerie de corp din lână. Da?

– Da.

– Poate aveau acolo sus vreo ladă cu gheaţă.

– Poate.

– Pe vremea aia existau ventilatoare electrice? s-a interesat el.

– Bună întrebare, am comentat, amintindu-mi astfel de o altă întrebare potrivită: De fapt, unde vrei să ajungi?

– Păi, ar fi vorba de două lucruri. Poate chiar de trei.

– Mi-l poţi spune pe primul?

– Da. Unu: clădirea e de vânzare. Trei milioane. Ce părere ai?

– Cumpăr-o.

– S-o cumpăr? De ce?

– Pentru că vrei s-o ai.

– Corect. În plus, e un fragment de istorie.

– Nepreţuit.

Am aruncat o privire la ceas şi i-am spus:

– Trebuie să plec. Am să chem un taxi.

– Întotdeauna fugi. Îţi faci apariţia pe neaşteptate, iar apoi fugi.

Era adevărat şi inteligent din partea mea. Presupun că în relaţia cu Bellarosa adoptam o atitudine de tip ivit/fugit.

– De data asta nu mi-am făcut apariţia pe neaşteptate. Am fost răpit. Dar îţi dau zece minute.

– Să zicem douăsprezece. Deci, iată ce m-am gândit: lichidez librăria aia de la parter şi fac în locul ei ceva bănos, pentru clienţi cu stare. Un lanţ de buticuri cu marfă de mâna întâi sau poate un magazin alimentar în franciză. Îngheţată Baskin-Robbins[30] sau o cafenea Starbucks. Ce zici?

– Mai întâi trebuie să vorbeşti cu mai-marii oraşului.

– Da, ştiu. Dar în acest moment intervii tu, a adăugat.

– În acest moment o întind de aici.

– Te rog, John. Nu-i mare brânză. Eu cumpăr clădirea, tu te ocupi de închiderea librăriei, pe urmă vezi ce-mi dau voie să pun în loc boşorogii ăia.

A arătat în susul şi în josul străzii.

– Uită-te la locul ăsta. Aici e vorba de bani. Aş putea pretinde o chirie de cinci ori mai mare dacă fac uz de faptul că-i o construcţie istorică. Am dreptate?

Păi...

– La fel şi cu apartamentele de la etaj. Poate înfiinţez o firmă de avocatură. Ceva gen „Închiriez Biroul lui Teddy Roosevelt”. Clienţii ar fi încântaţi. Aduc un decorator şi fac să arate camerele ca acum un

secol. În afară de toalete şi de aerul condiţionat. Chiar vorbesc prostii? m-a întrebat.

– Anthony, am fost plecat din ţară zece ani. Pune pe altcineva să-ţi facă toate calculele.

– Dă-le-n mă-sa de calcule! Eu cumpăr istorie.

– Foarte bine. Mult succes.

– Şi cu asta ajung la punctul doi. Care n-are nicio legătură cu afacerile. E o simplă întrebare: Ce dracu' s-a întâmplat cu ţara asta?

Păi, unul dintre răspunsuri ar fi fost că Mafia continua să existe. Numai că oamenii care reprezintă o parte dintr-o problemă nu-şi dau niciodată seama de asta. Problema e întotdeauna în altă parte.

– După părerea mea, am spus, problema sunt lanţurile de fast-food şi avocaţii. Şi unii, şi ceilalţi sunt mult prea mulţi.

– Adevărat, dar nu-i numai atât. Crezi că un preşedinte ar putea acum păşi pe strada asta însoţit de un singur bodyguard?

– Păi, uită-te la tine. Iar bodyguardul e-n maşină.

– Eu nu sunt un afurisit de preşedinte, John!

Am remarcat că nu spusese nimic gen „Nimeni nu încearcă să-mi facă felul, John", aşa cum ar fi răspuns în mod normal oricine.

– Julius Caesar a ieşit din clădirea Senatului fără pază de corp, fără gărzi pretoriene, pentru că aşa stăteau lucrurile pe atunci. Dar a fost înjunghiat şi ucis. Aşa a luat sfârşit Republica şi aşa au început împăraţii să se considere egalii zeilor. Înţelegi?

– Înţeleg ce vrei să spui. Dar nu ne mai putem întoarce la acele vremuri mult mai simple. Şi nici la vremuri mai sigure...

– Adevărat... dar acum, când stau aici, mă gândesc... nu ştiu... Poate... poate am pierdut ceva.

Nu şi-a dus gândul – oricare ar fi fost el – la bun sfârşit şi, sincer vorbind, mă uimea simplul fapt că avea gânduri din astea. Mi-am amintit totuşi că şi taică-său nutrea unele puncte de vedere, exprimate doar pe jumătate, care-l făceau nefericit. Şi presupun că după 11 septembrie Anthony, la fel ca mulţi alţii, ajunsese să înţeleagă că viaţa lui mai însemna şi altceva decât o existenţă preocupată numai de propria-i persoană, o nevastă dificilă, o istorie de familie complicată, o mamă acaparatoare şi o meserie stresantă. Era foarte posibil să se fi gândit şi la condiţia lui de muritor.

Anthony şi-a aprins o ţigară, continuând să se uite la clădirea de peste drum.

– În copilărie, la La Salle, a spus el într-un târziu, unul dintre călugări ne-a zis: „Oricine din încăperea asta poate deveni Preşedinte al Statelor Unite". A tras din ţigară şi mi-a oferit concluzia lui: Mânca rahat.

Partea nostimă era că şi nouă ni se spusese la fel în şcoala pregătitoare, dar la St. Paul perspectiva devenea o posibilitate.

– Ne modelăm singuri destinul, Anthony, i-am spus. Avem vise şi ambiţii, facem alegeri. Eu, de pildă, am ales să plec acasă.

I s-a părut nostim, dar n-a fost de părere că alegerea era a mea.

– Iată şi cel de-al treilea lucru sau gând de care am vrut să-ţi vorbesc, mi s-a adresat el.

Semaforul s-a făcut verde, iar el m-a luat de braţ şi am traversat împreună strada aglomerată. Aş fi dat orice pe lume să mă întâlnesc cu reverendul Hunnings.

„Părinte, vă prezint pe prietenul şi asociatul meu de afaceri, don Anthony Bellarosa. Vă amintiţi de tatăl lui, Frank. Oh, iat-o şi pe mama. Harriet, dânsul e băiatul lui Frank Bellarosa, Tony. Acum e băiat mare şi i se spune Anthony. Oh, Doamne, uite-o şi pe Susan! Susan, vino încoace să-l cunoşti pe fiul celui căruia i-ai făcut de petrecanie. Nu-i aşa că seamănă cu tatăl lui?"

Bun, gata cu astea. Am ajuns pe trotuarul de vizavi fără să întâlnim nicio figură cunoscută şi fără a fi obligaţi să ne oprim ca tânărul don Bellarosa să dea autografe.

– Tata, a vorbit Anthony, mi-a spus odată: „Pe lumea asta există numai două soiuri de oameni. Cei care muncesc pentru alţii şi cei care muncesc pentru ei înşişi".

Nu i-am răspuns, fiindcă îmi dădeam seama unde încerca să ajungă.

– Deci, a continuat el, cumva eu muncesc pentru mine însumi. Tu munceşti pentru alţii.

Nici de data asta nu i-am dat vreun răspuns.

– Atunci m-am gândit, a urmat el, să-ţi avansez banii necesari ca să deschizi aici un birou de avocatură, cu numele tău pe firma de la intrare. Ce părere ai?

– Londra e cam departe ca să fac naveta.

– Dă-o dracului de Londra! Locul tău e aici. Te-ai putea instala în vechiul birou al lui Teddy Roosevelt şi de aici te-ai ocupa de taxe şi impozite. Angajezi câteva secretare şi până să te dezmeticeşti bine, ajungi să strângi banii cu lopata.

– Mă şi întreb cine ar putea fi primul meu client.

– Te înşeli. Vezi? Uite că te înşeli. Între noi doi nu există nicio legătură.

– În afară de banii pe care ai să mi-i împrumuţi.

– Nu-ţi *împrumut* banii, ţi-i *avansez*. Investesc în tine. Şi dacă afacerea nu-ţi merge aşa cum trebuie, atunci eu pierd suma investită şi te zbor afară de la firmă. Nu pierzi nimic.

– Fără să-mi rupi picioarele sau ceva de soiul ăsta?

– Ce tot zici acolo?

– Şi, mă rog, ce-am făcut ca să merit atâta mărinimie?

– Ştii bine ce. E răsplata pentru tot ce-ai făcut pentru tatăl meu.

Pentru că i-ai salvat viaţa. Pentru că ai fost singurul care n-ai vrut niciodată nimic de la el şi pentru că întotdeauna ai vrut să nu i se întâmple nimic rău.

De fapt, voisem ceva de la el – o viaţă ceva mai interesantă – şi asta şi căpătasem. Cât despre ultima afirmaţie, după ce-mi dădusem seama că Frank avea o aventură cu nevastă-mea, îi dorisem să i se întâmple toate relele posibile, iar dorinţa mi se îndeplinise şi de astă-dată. N-aveam de gând să-i spun lui Anthony că eu şi tăticu' eram chit. În schimb, l-am întrebat, fără să-mi pot ascunde iritarea:

– Spune-mi ce dracu' vrei de la mine. Şi nu mai bate câmpii cu investiţia aia în viitorul meu fără nicio obligaţie din partea mea.

Câteva persoane de pe stradă au întors capul către noi, aşa că Anthony s-a uitat scurt în jur şi mi-a spus pe un ton liniştit:

– Hai sus să discutăm despre asta. Apartamentul e gol, a adăugat. Agentul imobiliar vine peste jumătate de oră. Am cheia la mine.

– Spune-mi acum şi aici.

Nu mi-a acordat nicio atenţie, în schimb s-a întors spre uşă şi a descuiat-o, dând la iveală un holişor şi o scară lungă şi abruptă.

– Te aştept sus.

– N-ai decât.

Mi-a întors spatele şi a urcat scara.

I-am întors şi eu spatele şi m-am îndepărtat.

În timp ce mergeam pe strada mare, încercând să mă hotărăsc dacă să iau un taxi sau să alerg cei opt-nouă kilometri care mă despărţeau de casă, un alt gând mi-a venit în minte, pe care până atunci mă străduisem să-l alung.

Dacă analizam *serios* situaţia, lăsând raţiunea să ajungă la o concluzie inevitabilă, atunci era clar că, în ciuda cuvântului dat, Anthony Bellarosa nu avea s-o lase pe Susan, ucigaşa tatălui său, să-şi vadă de viaţa ei la numai câteva case depărtare. Sau să rămână în viaţă, pur şi simplu. Pentru el era ceva inacceptabil. Şi, neîndoielnic, existau persoane care se aşteptau ca el să se ocupe de această problemă. Iar dacă n-o făcea, atunci ceilalţi *paesanos* – printre care probabil fraţii lui – aveau să se întrebe ce fel de don era.

Cu toate acestea, Anthony voia să lucrez pentru el, înţelegerea nescrisă dintre noi fiind aceea că, dacă eram de acord, atunci Susan se afla în siguranţă. Cel puţin deocamdată.

Deci... mă vedeam silit să accept, până când mi se ivea ocazia să discut cu Susan.

Cum zice şi proverbul: ţine-ţi prietenii aproape, iar duşmanii şi mai aproape.

M-am întors din drum şi am pornit înapoi către clădire.

Capitolul 16

Uşa rămăsese întredeschisă, aşa că am urcat la etaj.

Scara ducea pe un palier şi, ajuns acolo, am deschis unica uşă, care dădea în sufrageria unui apartament gol. Covorul era uzat, zugrăveala odinioară de culoare bej se murdărise, iar tavanul înalt şi tencuit arăta gata-gata să se prăbuşească. Un loc absolut deprimant, cu excepţia ferestrelor înalte şi a luminii soarelui care răzbătea de afară.

Alt aspect pozitiv era acela că şeful mafiot părea să fi plecat. Pe urmă am auzit apa la toaletă şi o uşă s-a deschis în celălalt capăt al coridorului.

– Ţevăria pare a fi în regulă, mi s-a adresat Anthony de parcă aş fi fost acolo de când lumea.

Şi-a rotit privirea prin încăpere şi m-a informat:

– Toată porcăria asta trebuie dată jos. Dar deţin şi o firmă de construcţii. Auzi, îl mai ţii minte pe Dominic? Cel care ţi-a mutat grajdul de pe proprietate. Cândva, prin anii 1930, birourile astea au fost transformate în apartamente, a continuat el cu explicaţiile. Aşa că am să mă descotorosesc de chiriaşi şi am să pot obţine dublul chiriei de acum, închiriind clădirea ca spaţiu pentru birouri. Am dreptate?

Nu i-am răspuns.

– Le şi văd, cu decoraţiuni sofisticate, covoare groase şi uşi de mahon. Şi ştii ce văd pe uşa aia? Văd o inscripţie cu litere aurii, care zice: „John Whitman Sutter, avocat”. N-o vezi şi tu?

– Poate.

N-a schiţat nicio reacţie la acest vag semn de capitulare, închipuindu-şi – pe bună dreptate – că din moment ce urcasem scările până acolo, eram pregătit să-l ascult.

– Hai să vedem şi celelalte camere, m-a îndemnat.

A intrat pe o uşă şi l-am urmat într-un dormitor spaţios de pe colţ, de unde puteam privi la străzile de dedesubt. Pereţii erau zugrăviţi în alb peste tapetul scorojit, iar covorul părea să fie de iarbă artificială.

– Agentul imobiliar mi-a spus că acesta a fost biroul lui Roosevelt.

În realitate, agentul imobiliar se înşela sau – şi mai probabil – minţise. După cum spuneam, Roosevelt îşi avusese biroul la Sagamore Hill, aşa că acesta fusese probabil biroul secretarului. Un agent imobiliar şmecher îi vindea lui Anthony pielea ursului din pădure, drept care încerca să sporească valoarea proprietăţii. Anthony înghiţise momeala pe nemestecate, aşa cum se întâmplă cu persoanele la care entuziasmul învinge isteţimea. Dacă Frank ar fi fost de faţă, l-ar fi pocnit pe fiu-său drept în moalele capului şi i-ar fi spus: „Şi eu am de vânzare un pod în Brooklyn”.

– De la ferestrele astea Roosevelt se putea uita afară la gagici, a

continuat Anthony.

A râs şi m-a întrebat:

– Auzi, crezi că avea şi el o *comare?*

Mi-am amintit că Frank folosea acest cuvânt, iar când o întrebasem pe Susan, care vorbea o italiană acceptabilă, ce anume însemna, ea îmi răspunsese „Naşă", numai că mie nu mi se păruse a fi chiar contextul în care auzisem cuvântul de la Frank. Aşa că l-am întrebat pe Jack Weinstein, *consigliere* evreu al lui Frank şi translatorul meu din Mafia, iar Jack mi-a răspuns, zâmbind:

– Înseamnă, într-adevăr, „naşă", dar în limbajul bărbaţilor însuraţi mai înseamnă prietenă sau amantă. Ceva gen „Diseară mă văd cu naşa". Foarte nostim.

Să mori de râs, nu alta. Iată încă un exemplu de folosire a cuvântului cu pricina într-o propoziţie: Frank avea o *comare* pe nume Susan.

– Ce părere ai? m-a întrebat Anthony. Crezi că-i făcea vreuna sex oral acolo sub birou?

– Cred că manualele de istorie păstrează tăcerea în privinţa asta.

– Păcat. În orice caz, am să pun pe careva să caute la societatea locală de istorie nişte poze cu clădirea aşa cum arăta pe vremea lui Roosevelt. O să fac nişte copii.

Fie că doream sau nu să lucrez într-un muzeu sau nu... adică, până la urmă, al cui birou era? În orice caz, o verificare la Societatea de Istorie din Oyster Bay i-ar fi dezvăluit lui Anthony că Roosevelt nici nu lucrase aici. Ca urmare, necroloagele ziarului *Oyster Bay Enterprise-Pilot* ar fi consemnat moartea unui agent imobiliar.

– Acolo pe perete tre' să punem un cap de elan.

A râs, apoi m-a condus într-o încăpere mai mică, asemănătoare cu dormitorul, dar şi mai sărăcăcioasă.

– Aici o să stea secretara ta particulară, mi-a spus. Instalezi o canapea extensibilă şi te alegi şi cu o mică *fica,* a continuat Anthony să-mi împărtăşească propria viziune. *Capisce?* a râs el.

Ce altceva îmi mai puteam dori? Sex, bani, putere şi chiar istorie.

În încăpere se vedeau un birou şi un fişet.

– Cine a locuit aici? l-am întrebat pe Anthony.

– Un agent literar. A fost dat afară, a adăugat el. Dar ceilalţi locatari stau cu chirie, aşa că tre' să-i evacuez.

– Fă-le o ofertă cinstită.

Ceva gen: Ori pleci, ori eşti mort.

– Sigur. O ofertă cinstită.

M-a condus în bucătărioara din capătul apartamentului şi mi-a spus:

– Dăm totul jos şi facem un salonaş pentru cafea şi un bar. Ei? Ce zici?

– Zic că aceste lucrări de restaurare vor atrage o bună parte din presa locală. Chiar vrei aşa ceva?

– Presa e bună pentru tine. Eu sunt partenerul din umbră.

– Nu pentru multă vreme.

– Ştiu cum să fac ca numele meu să nu fie niciodată adus în discuţie. Fii liniştit în privinţa asta.

– Ai vorbit deja cu agentul imobiliar, Anthony.

– Ba nu. Anthony Stephano a vorbit cu agentul la telefon. Iar când va veni aici agentul numele meu va fi Anthony Stephano. *Capisce?*

– Lumea te ştie cum arăţi.

– Nu la fel de bine ca pe tata. Eu încerc să nu prea ies în evidenţă. Problema e numele, aşa că nu ne folosim de el. Iar dacă cineva o să se prindă că nu mă cheamă Stephano, tot n-o să sufle o vorbă. Corect?

– Dacă te-ai folosi de numele adevărat ai putea coborî preţul la două milioane, i-am sugerat.

– Zău? A zâmbit el. Cum aşa, John?

– Oh, nu ştiu. Poate că tipul care vinde s-ar emoţiona, mi-am dat eu cu părerea.

A zâmbit din nou. Era limpede că-i făcea plăcere să se bucure de gloria de a fi don Bellarosa şi de ideea că oamenilor le tremură picioarele când fac afaceri cu el.

Pe de altă parte, am remarcat – sau mi-am imaginat – că în ultimii zece ani în modul de a face afaceri al organizaţiei intervenise o schimbare discretă – sau poate era vorba doar de stilul lui Anthony, diferit de ce-mi aminteam eu din vremea când eram un membru de onoare al Mafiei.

În orice caz, singurul care nu se schimbase eram eu. Indivizii ăştia nu mă intimidau. În definitiv, eram John Whitman Sutter şi până şi cel mai idiot dintre mafioţi ştia că există o categorie de oameni pe care în principiu nu trebuia să-i lichidezi, motiv pentru care de pildă procurorul SUA Alphonse Ferragamo se afla încă în viaţă.

Dar chiar dacă nu eram în pericol de a fi trimis pe lumea cealaltă, rămânea de actualitate riscul de a fi ademenit, corupt sau manipulat. Aveam impresia că era tocmai punctul în care mă găseam acum. Nu uitam însă că nu ajunsesem în acest punct din pricina vreunei slăbiciuni morale sau fiindcă aş fi simţit nevoia să-mi fac viaţa praf de dragul unor senzaţii tari – asta deja îmi reuşise. Motivul era Susan.

Bineînţeles că doamna sus-menţionată s-ar fi găsit în mod normal în capul oricărei liste de persoane care Nu Trebuie Suprimate, numai că ea îi făcuse felul unui şef mafiot. *Uups!*

Prin urmare, ceea ce trebuia să fac era... ei bine, ce anume?

Anthony a reluat subiectul:

– Sunt un om de afaceri cu respect pentru lege. Bell Enterprises. Ceea ce s-a întâmplat mai demult a trecut. Dar dacă oamenii vor să

creadă...

– Anthony, te rog... îmi insulţi inteligenţa.

N-a părut prea încântat că-i întrerupsesem şirul inepţiilor, totuşi mi-a replicat:

– Nu-ţi spun decât ceea ce vrei să auzi.

– Nu vreau să aud tâmpenii. Nu pot să suport nimic de la tine pe tema asta.

Şi-a aprins o ţigară.

– OK, mi-a răspuns.

– Ce vrei de la mine? Şi de ce?

S-a aşezat pe pervazul ferestrei, a tras din ţigară şi mi-a spus:

– OK, uite care-i treaba pe bune. Am vorbit cu fostul avocat al tatei, Jack Weinstein. Ţi-l aminteşti. Te simpatizează. El e cel care mi-a spus că trebuie să vorbesc cu tine, ceea ce am şi făcut. Zice că eşti cel mai isteţ, mai cinstit şi mai integru tip din câţi a cunoscut la viaţa lui. Iar asta vine de la un evreu deştept, care i-a ţinut piept tatei ori de câte ori a fost cazul. Dar de fiecare dată numai în folosul lui. Acum Jack îmi spune că am nevoie de un om ca tine. Un om cu care să pot discuta. Care să-mi dea un sfat. Aşa cum a făcut Jack cu tatăl meu. Cineva care să nu fie *paesano.* Înţelegi?

– Adică, un fel de *consigliere?*

– Mda... asta înseamnă un simplu consilier. Lumea crede că e... ceva legat de... indivizii implicaţi în crima organizată. Dar în italiană înseamnă consilier. Şi avocaţii sunt numiţi consilieri, nu?

Deci, e vorba de fosta slujbă a lui Jack Weinstein?

– Da. Jack spune că mai am nevoie şi de un sfetnic cum aveau împăraţii romani, genul de oameni care le şopteau la ureche: „Eşti doar un simplu muritor”.

– E o slujbă cu normă întreagă?

S-a silit să zâmbească.

– Pe atunci era, mi-a răspuns. Astfel de persoane îi reaminteau Cezarului că era un om ca toţi ceilalţi şi nu un zeu. Cu alte cuvinte, chiar şi împăratul era nevoit să mai înghită unele rahaturi, la fel ca toată lumea.

– Şi crezi că ai nevoie să-ţi aducă cineva aminte de asta?

Mi-a răspuns cu un alt zâmbet forţat:

– Toată lumea are nevoie. Toată lumea care reuşeşte în viaţă. Iar Jack considera că, din păcate, eu am nevoie de aşa ceva. Păi, la Washington fiecare ar trebui să aibă o astfel de persoană care să-l urmeze pretutindeni. N-am dreptate?

– Ar putea fi ceva util.

Din câte îmi dădeam seama, Jack Weinstein, care avea o minte brici, înţelesese imediat că Anthony era implicat până peste cap în vechile afaceri. Numai că Jack intuise ce zăcea în Anthony şi, dacă-l

putea ajuta să rămână în viaţă îndeajuns de multă vreme, atunci tânărul tigru avea să crească mare, să devină puternic şi – cu puţin noroc – destul de inteligent ca să conducă, să ucidă şi să-şi sperie de moarte adversarii. Cu puterea lui de pătrundere, Jack se gândise ca John Sutter să preia slujba pe care o îndeplinise el odinioară pentru Frank şi poate, în egală măsură, să ia şi locul răposatului tată al lui Anthony. Ei bine, oare trebuia să mă simt flatat că eram considerat un posibil înlocuitor pentru tatăl unui tânăr a cărui ambiţie era să devină la fel de periculos şi de viclean ca părintele lui? Şi dacă mi-ar fi reuşit rolul acesta, atunci poate că într-o bună zi Anthony ar fi vrut să-mi reguleze nevasta, dacă aş mai fi avut vreuna.

În toată situaţia exista un strop de ironie şi poate chiar de farsă – numai că nu era nimic de râs. Ar fi fost de râs dacă umbra lui Susan nu s-ar fi aflat în aceeaşi încăpere cu noi, însă era, lucru pe care îl simţeam amândoi.

– Deci asta crede Jack că-ţi trebuie. Un consilier şi cineva care să te tragă de mânecă atunci când te umfli prea mult în pene. Dar *tu* ce crezi că-ţi trebuie?

– Îmi trebuie cineva în care să pot avea încredere, cineva neimplicat în afacerile mele. Cineva care să n-aibă nimic de câştigat atunci când pierd eu. Am nevoie de mintea ta şi de sfaturile tale directe şi fără menajamente.

Pe lângă asta, taică-său fusese impresionat în egală măsură de originea mea aristocratică, de respectabilitatea mea şi de firma mea de avocatură de înaltă clasă. Originea aristocratică nu mi-o luase nimeni, numai că lui Anthony puţin îi păsa de ea. El voia acum să cumpere minte şi curaj.

– Sfaturi în ce privinţă?

– În orice privinţă în care aş avea nevoie de un sfat.

– Dar atunci aş auzi lucruri pe care nu vreau să le aud.

– Asta n-o să se întâmple. Şi chiar într-o astfel de situaţie, a adăugat el, între noi ar exista o relaţie avocat-client.

– Chiar aşa?

– Depinde de tine, domnule avocat.

– Care-i plata?

– Două sute pe an. Asta-i leafa anuală. Dar poţi face orice altceva doreşti ca să mai scoţi un ban. De pildă, ai putea încerca să recuperezi bunurile tatălui meu. Sau să te ocupi de legea impozitelor. De fapt, chiar am nevoie de un avocat specializat în taxe şi impozite.

M-a traversat gândul că avea nevoie mai curând de un popă şi de un şut în fund de la maică-sa decât de un *consigliere*. Sau de careva care să-i spună să nu mai fie atât de plin de el. Poate că acesta ar fi trebuit să fie primul sfat pe care să i-l dau. Dar până una-alta l-am întrebat:

– Asta-i tot?

– Păi, da. Mai primeşti şi biroul acesta.

– Pot să refuz capul de elan?

Mi-a zâmbit, s-a ridicat şi şi-a aruncat ţigara în chiuvetă.

– Sigur. Deci, cum rămâne?

– Păi, lasă-mă să mă gândesc.

– E tot ce-ţi cer. Ştiu că vei lua decizia corectă.

– De asta poţi fi sigur.

– Şi sună-l pe Jack Weinstein. Vrea să te salute. Acum e în Florida. Poate vrei să mergi să-i faci o vizită.

N-am răspuns nimic, în schimb i-am spus:

– Am o zi plină. Mulţumesc pentru maşină.

– N-ai de ce. Vorbeşte cu Tony. O să te ducă el acasă.

– Am nevoie de mişcare.

Am trecut amândoi în sufragerie, iar eu m-am îndreptat spre uşă.

– Dacă mă mut în biroul ăsta, librăria de la parter rămâne. Cu aceeaşi chirie.

N-a zis nimic.

– Ţi-ai cerut scuze de la chelneriţă? l-am întrebat.

– Nu.

– Eşti în stare să primeşti *vreun* sfat?

– Da... Atunci când am încredere şi când respect persoana care mi-l dă.

– Sper să întâlneşti o asemenea persoană.

– Am şi întâlnit. Jack Weinstein. Şi tata. Unul e pe moarte, celălalt e mort. Amândoi m-au îndreptat spre dumneata.

– OK. Şi să nu te arăţi prea interesat când vorbeşti cu agentul imobiliar. Oamenii îşi dau seama când îţi doreşti ceva cu atâta înverşunare că eşti dispus să plăteşti oricât. Gândeşte-te dacă asta e ceea ce-ţi doreşti. Şi verifică istoria clădirii. *Capisce?*

– *Capisco.*

Acestea fiind zise, am plecat.

Capitolul 17

Ei bine, în caz că nu greşeam la calcule, dacă aş fi mediat negocierile pentru casă între Susan şi Amir Nasim şi aş fi recuperat bunurile familiei Bellarosa, aş fi putut ajunge milionar.

Niciuna din aceste misiuni nu părea realizabilă, în schimb aveam o slujbă sigură: *consigliere* al lui don Anthony Bellarosa. Oare cum ar fi arătat asta în CV-ul meu? Oare colegii mei de la facultatea de drept s-ar fi arătat impresionaţi cu ocazia viitoarei noastre întruniri?

Am cunoscut persoane care, la fel ca mine, respectaseră regulile toată viaţa lor, după care li se întâmplase ceva îngrozitor, care-i făcuse să-şi piardă încrederea în sistem, în Dumnezeu sau în ţara lor. Astfel de persoane deveneau vulnerabile la tentaţii şi erau predispuse la decădere.

Sigur, aş fi putut găsi o explicaţie pentru orice comportament necorespunzător sau decizie neinspirată, însă la sfârşitul zilei aveam nevoie să mă lămuresc cine era John Sutter.

Mai întâi, totuşi, trebuia să fac curat în baie. Curând avea să sosească Elizabeth Allard.

Nu trecusem prin viaţă făcând lună tot ce era în jurul meu – nici măcar în armată, pe vremea când fusesem ofiţer. În schimb, făcusem curat pe iaht, aşa că nu eram cu totul străin de noţiunea de curăţenie.

Am terminat de dereticat în baia de la etaj, după care am trecut în dormitor, în caz că Elizabeth ar fi vrut să-şi vadă vechea cameră.

În ideea că urma să mutăm unele obiecte, m-am îmbrăcat în blugi, pantofi de sport şi o bluză pe gât.

Ceasul cu cuc din bucătărie a bătut ora 4, apoi 4.15. Mi-am făcut de lucru în sufragerie, revizuind actele necesare, ceea ce m-a ţinut cu gândul departe de... eh, de Elizabeth.

Câteva minute mai târziu s-a auzit soneria de la intrare. Dacă aveam iarăşi parte de ghinionul meu proverbial, atunci la uşă era Susan. În caz contrar, era Elizabeth. Dar *mama* ghinionului ar fost să fie amândouă.

M-am îndreptat spre uşă, fără să mă uit pe vizor să văd pe cine adusese Soarta la uşa mea.

Am deschis. În prag era... Elizabeth, care mi-a zâmbit şi mi-a spus:

– Hai să trecem peste introduceri şi să facem sex.

Sau poate:

– Iartă-mă c-am întârziat, se circulă infernal.

Presupunând că rostise cea de-a doua replică, i-am răspuns:

– Sâmbăta e întotdeauna un trafic infernal.

Ne-am îmbrăţişat, am simulat câte o pupătură pe obraz şi a intrat în casă.

Purta şi ea blugi şi pantofi de sport, precum şi un tricou albastru, pe care scria „Smith”. Am presupus că nu era porecla ei, ci mai curând numele colegiului unde studia fiică-sa.

– M-am îmbrăcat ca pentru treabă, mi-a explicat ea.

– Bravo. Şi eu.

– Dar mi-am adus şi haine de schimb, în caz că accepţi să-ţi fac cinste cu cina mai târziu.

Prin minte mi-au fulgerat un noian de imagini haine azvârlite pe jos, baia, duşul, dormitorul, patul...

– Doar dacă nu eşti ocupat.

– Ocupat? Nici vorbă, sunt liber, i-am reamintit. Abia m-am înapoiat în ţară.

Mi-a zâmbit şi s-a uitat în jur.

– Aici nimic nu se schimbă, a spus.

– Nu. Dar mi-a făcut plăcere s-o constat, am răspuns. Am făcut cafea.

– Bine.

Şi-a pus geanta mare de pânză pe podea, iar eu am condus-o la bucătărie.

– Cum îţi merge aici? m-a întrebat.

– Bine. Frumos din partea mamei tale că mi-a îngăduit să rămân.

– Mama te place.

– Nu sunt foarte sigur de asta.

Elizabeth a surâs din nou şi mi-a răspuns:

– Nu-şi arată întotdeauna sentimentele.

– Aşa face şi maică-mea.

Am turnat cafea în două căni şi am întrebat-o:

– Frişcă? Zahăr?

– Simplă. Ce mai face mama ta? s-a interesat ea.

– De când m-am întors am vorbit de două ori, dar de văzut nu ne-am văzut încă.

– Zău? Eu nici nu concep să nu-mi văd copiii imediat după ce se întorc dintr-o excursie.

Am cugetat la cele auzite şi am replicat:

– Nici pe Carolyn n-am văzut-o încă, şi locuieşte în Brooklyn, la cincizeci de minute cu trenul de aici.

– Păi, abia te-ai întors de... de cât timp?

– De vreo două săptămâni. Ce-ar fi să ne aşezăm în patio? i-am propus.

Am ieşit pe uşa din spate şi ne-am instalat pe două scaune din fier forjat care supravieţuiseră campaniilor de colectare a fierului vechi din anii 1942-1945. Masa data cam tot de pe atunci şi mi-am amintit că George obişnuia să frece şi să revopsească mobilierul în fiecare primăvară.

– Mama şi tata luau cafeaua aici aproape în fiecare dimineaţă, a comentat Elizabeth.

– Foarte frumos. Ce mai face mama? am întrebat-o.

– Azi-dimineaţă arăta bine. Mai bine ca de obicei.

Din experienţa mea, de regulă nu era un semn bun pentru bolnavii în fază terminală, totuşi i-am spus:

– Îmi pare bine să aud. Aveam de gând să trec s-o văd azi, am adăugat, însă... am avut o întâlnire în Oyster Bay.

Elizabeth a încuviinţat din cap, apoi a privit în jur şi a remarcat:

– E aşa de linişte. Mi-a plăcut să-mi petrec copilăria aici. Era cumva... un loc izolat, înconjurat de ziduri... ţinea lumea departe.

– Cred că asta era şi ideea.

– Ţi-a plăcut să locuieşti în casa de oaspeţi? m-a întrebat ea.

– Da, după ce bătrânii Stanhope s-au mutat în Carolina de Sud.

A zâmbit, dar n-a zis nimic de genul gen „Mari cretini erau şi ăia”. Presupun că, după ani întregi petrecuţi acolo ca fiică a unor servitori de pe moşie, i se pusese în vedere să nu sufle niciun cuvânt denigrator la adresa stăpânului şi a stăpânei. Cu toate acestea, am adăugat:

– Dacă William n-ar fi avut bafta unor gene norocoase, la ora asta ar spăla WC-uri în Penn Station.

– Ei, nici chiar aşa, John.

– Iartă-mă. A fost urât din partea mea?

– Tu nu te poţi coborî la nivelul ăsta.

– Adevărat. Iar Charlotte ar face prostituţie pe Eighth Avenue.

Şi-a reţinut un zâmbet, după care a schimbat subiectul.

– Mărul pădureţ arată bine.

– Cred că Nasim a cerut să fie curăţat, stropit şi să i se pună îngrăşământ.

– Îmi amintesc cum culegeam mere pădureţe săptămâni la rând, ca să poată face mama gem.

Chiar îmi aminteam de Elizabeth, abia trecută de pragul adolescenţei, cocoţându-se în pomi în vara când mă căsătorisem cu Susan şi ne mutasem amândoi în casa de oaspeţi. Mi-am amintit şi că Elizabeth plecase la internat, aşa că n-o prea mai văzusem. Cât despre educaţia primită acolo – ca şi la colegiu – Ethel continuase să profite de relaţia ei specială cu Augustus mult după ce moşul abia dacă mai ţinea minte că se tăvălise cu ea.

Oricum, i-am spus:

– Apropo, în pivniţă mai sunt lăzi cu borcane de gem din mere pădureţe pentru tine.

– Ştiu. De fapt, mie nici nu-mi *place.* A râs şi a continuat: După atâţia ani de cules, spălat, fiert şi pus în borcane fructele astea... ei, totuşi o să le iau.

– Am deschis şi eu un borcan.

– Mai ia-ţi unul. Ia o ladă întreagă.

Am zâmbit.

Am rămas tăcuţi preţ de un minut întreg, privind în jurul nostru, apoi Elizabeth mi-a spus:

– Mama m-a pus să-i promit că am să culeg legumele din grădină. Dar... s-ar putea... să închidă ochii înainte să se coacă. Ai discutat cu... cum îl cheamă?

– Amir Nasim. Da, am discutat. Pare un om destul de cumsecade, am continuat. Nu-l deranjează să rămân aici peste vară, însă ar dori să eliberez casa portarului la 1 septembrie, afară de cazul când Ethel mai... mai e printre noi.

Elizabeth a dat din cap.

– L-ai întrebat dacă e dispus să vândă casa portarului? a vrut ea să ştie.

– Da. Vrea s-o păstreze în folosinţă personală.

– Eh, păcat. Vreau să spun că, stând acum aici, mă cuprinde nostalgia. Chiar mi-a fost drag locul acesta. Crezi că sunt şanse să se răzgândească? m-a întrebat.

Nu vedeam niciun motiv să păstrez secretul asupra temerilor lui Nasim, aşa că i-am răspuns:

– Are unele probleme de securitate.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că-şi închipuie că unele persoane din ţara lui îi poartă sâmbetele.

– Dumnezeule! De unde vine? Din Iran?

– Da.

I-am împărtăşit părerea mea:

– S-ar putea să fie paranoic. Sau, dacă are dreptate, atunci casa portarului va deveni disponibilă după ce el va fi asasinat şi se va rezolva situaţia domeniului.

Am zâmbit, ca să vadă că glumeam.

Elizabeth a cugetat la ce-i spusesem.

– Incredibil... a comentat ea.

– Aşa zic şi eu. În orice caz, cred că vrea să-şi instaleze oamenii de pază în casa portarului.

M-am gândit să-i spun că Nasim voia să cumpere casa de oaspeţi în care stătea Susan, dar am decis să nu aduc în discuţie numele fostei mele soţii. Prin urmare, am păstrat tonul de glumă şi am întrebat:

– Nu există nicio lege locală împotriva asasinatelor politice?

Ea s-a silit să zâmbească, dar era limpede că veştile o tulburaseră şi că o dezamăgise faptul că vechea casă a portarului nu era de vânzare.

M-am ridicat şi am spus:

– Aşteaptă aici.

M-am dus în grădina de zarzavaturi năpădită de buruieni şi m-am înapoiat cu pancarta de lemn, ţinând-o de băţul pe jumătate putrezit.

– Ţi-o aminteşti? am întrebat-o pe Elizabeth.

A zâmbit şi mi-a răspuns:

– Sigur. Pot s-o iau eu?

– Bineînţeles.

Am pus pancarta pe masă şi am privit amândoi vopseaua decolorată şi scorojită. Literele negre aproape dispăruseră, rămânând numai conturul, din care se puteau desluşi cuvintele „Grădina Victoria".

– Crezi c-ar trebui să pun asta pe mormântul mamei? m-a întrebat.

– De ce nu?

A dat din cap şi a spus:

– În curând, va dispărea întreaga generaţie contemporană cu cel de-al Doilea Război Mondial.

– Adevărat.

Eram din cale-afară de nerăbdător să dispară William Stanhope. Vreau să zic că nu-i voiam răul, numai că ticălosul bătrân avea aproape optzeci de ani şi de mult încetase să mai fie bun la ceva, dacă fusese vreodată.

Fiindcă veni vorba, William chiar se înrolase în armată în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, fapt care făcea din el un membru al Măreţei Generaţii, deşi cumva la limită. Nu prea vorbea despre experienţele lui de război, dar nu pentru că ar fi fost traumatizat de ele. De fapt, aşa cum aflasem de la Ethel Allard, pentru William Stanhope războiul nu fusese mare lucru.

După cum îmi relatase cândva Ethel, stăpânul şi binefăcătorul ei, Augustus Stanhope, vânduse statului iahtul lung de douăzeci şi trei de metri, *Sea Urchin,* pentru un dolar, la fel cum procedaseră o bună parte dintre bogătanii de pe Coasta de Est într-o perioadă când fusese declarată starea de necesitate la nivel naţional – nu puteai face rost de combustibil nicăieri. *Sea Urchin* fusese reechipat de Paza de Coastă şi transformat în vas de patrulare antisubmarin. Diletantul de fecior al lui Augustus, William, se înrolase la Paza de Coastă şi, printr-o uluitoare coincidenţă, locotenentul William Stanhope fusese numit la post chiar pe fostul său iaht. Printr-o altă întorsătură fericită de lucruri, *Sea Urchin* fusese repartizat în rada clubului de iahting Seawanhaka Corinthian, iar William, care nu voia să ocupe unul dintre şi aşa puţinele locuri de cazare puse la dispoziţie de stat, se încartiruise cu mult patriotism la Stanhope Hall. Participase, într-adevăr, la patrule antisubmarin şi, în funcţie de persoana cu care stăteai de vorbă – William Neînfricatul sau Ethel cea Roşie – se

întâlnise sau nu cu submarine U germane. Cel mai probabil era că nu şi, la fel de probabil, petrecuse o bună parte din timpul alocat la ţărm în podgoria Martha sau în Hamptons.

Între timp, George lupta în mult mai înverşunatul război din Pacific, iar tatăl lui William, Augustus, profita de ocazie ca să i-o tragă lui Ethel, care la rându-i contribuia la efortul de război cultivându-şi singură legumele în Grădina Victoria.

Şi iată-ne ajunşi în zilele noastre.

Din anumite puncte de vedere, ne apropiam într-adevăr de sfârşitul unei epoci, însă acele vechi istorii de fapt nu se terminau niciodată, pentru că – aşa cum afirma cândva un înţelept – trecutul e un prolog al viitorului şi, dacă nu cumva ne pică în cap vreun meteorit şi nu riscăm distrugerea noastră ca specie, atunci istoriile unei generaţii au consecinţe în următoarea.

– La ce te gândeşti? m-a întrebat Elizabeth.

– La... generaţiile care au trăit aici, pe vreme de pace sau în timpul războiului.

Ea a încuviinţat din cap şi a comentat:

– Cine şi-ar fi închipuit în 1945 că vom fi înconjuraţi de loturi de pământ şi că un iranian va locui la Stanhope Hall?

N-am zis nimic.

– Ai văzut ce s-a întâmplat cu Alhambra? m-a întrebat ea.

– Am zărit câte ceva.

– E groaznic. Mai ţii minte domeniul? m-a întrebat. Oh, am uitat... iartă-mă.

– Nu mă afectează cine ştie ce.

– Bravo.

S-a uitat la mine, a ezitat o clipă, apoi a spus:

– Eu cred că te afectează.

– Poate pentru că m-am întors în ţară.

– Ai de gând să rămâi?

Aceeaşi întrebare decisivă şi, la fel ca în cazul lui Anthony Bellarosa, răspunsul urma să determine în bună parte dacă Elizabeth şi cu mine aveam de discutat treburi serioase.

– Am să aştept vreo câteva luni, după care am să pot lua o decizie în cunoştinţă de cauză.

– Şi ce crezi că se va întâmpla în câteva luni ca să te ajute să iei acea decizie în *cunoştinţă de cauză?*

– Mă iei peste picior?

Mi-a zâmbit.

– Nu, dar e tipic bărbătesc. Decizie în cunoştinţă de cauză. Ce simţi? În clipa asta.

– Simt că trebuie să mă duc la toaletă.

A pufnit în râs.

– Bine, am înţeles. N-am vrut să fiu indiscretă.

– Bine.

M-am ridicat şi am întrebat:

– Eşti pregătită să răscolim printre hârţoage?

S-a ridicat şi ea.

– Cât va dura? m-a întrebat în timp ce ne îndreptam spre uşa de la bucătărie.

– Mai puţin de o oră. Pe urmă, poate încă odată pe atât ca să încărcăm în maşina ta toate obiectele personale pe care doreşti să le iei.

A aruncat o privire la ceas şi mi-a spus:

– Pe la şase aş vrea să fiu cu un pahar de băutură în mână.

– Asta face parte din serviciile pe care ţi le ofer.

I-am deschis uşa şi a intrat în casă.

În timp ce o urmam înăuntru, mi-a venit în minte că amândoi aveam atât de multe amintiri despre Stanhope Hall – bune şi rele – încât orice ar fi urmat să se întâmple în ziua aceea s-ar fi datorat emoţiilor şi parţial influenţei altor persoane, în viaţă sau plecate dintre noi, dar care într-un fel sau altul continuau să fie acolo.

Capitolul 18

Ne-am aşezat unul lângă altul la masa din sufragerie şi, ordonat cum îmi impunea profesia, am început să numesc diverse acte, dându-i-le şi lui Elizabeth să le citească şi explicându-i limbajul de strictă specialitate ori de câte ori era nevoie.

– Mă bucur că tu faci treaba asta, John, mi-a spus.

– Iar eu mă bucur s-o pot face.

– Te-ai întors în ţară numai pentru asta?

– Bineînţeles, am venit s-o văd pe mama ta. Mai am să-mi iau şi lucrurile de aici, am adăugat.

– Le poţi duce la mine acasă, s-a oferit ea fără ezitare. E loc destul.

– Mulţumesc. S-ar putea să accept.

A şovăit, apoi mi-a spus:

– Ţi-aş oferi o cameră, numai că în hotărârea mea de divorţ scrie că-mi pierd pensia alimentară dacă trăiesc în concubinaj.

– Arată-mi şi mie hotărârea de divorţ, am glumit eu.

A zâmbit, apoi mi-a dat lămuririle necesare:

– Adică, bineînţeles, n-ar fi vorba de concubinaj... pur şi simplu ţi-aş pune la dispoziţie o cameră... aşa cum a făcut mama. Dar Tom nu s-ar sfii să profite de ocazie de îndată ce ar afla.

– I-ai putea spune lui Tom că şi eu sunt ca amicii lui.

A râs.

– Ţi-a mers vestea mai degrabă ca heterosexual.

Am zâmbit.

A tăcut un timp, apoi mi-a vorbit de parcă ar fi gândit cu voce tare:

– Să ştii că... e vorba de o pensie de mizerie... valabilă doar câţiva ani... Dacă chiar n-ai unde sta, eşti bine-venit să locuieşti în camera de oaspeţi.

– Mulţumesc. Atunci aş insista să-ţi plătesc o chirie echivalentă cu pensia aia de mizerie, am adăugat. Deocamdată pot rămâne un timp acolo unde sunt, pe urmă va trebui să mă întorc la Londra, să-mi aranjez treburile şi acolo, i-am reamintit.

A dat din cap şi a continuat să studieze actele.

Am găsit unul datat 23 august 1943, prin care domnul Augustus Phillip Stanhope, proprietar al domeniului, oferea statut de chiriaşi pe viaţă doamnei Ethel Hope Allard, servitor în casă, şi soţului ei, domnul George Henry Allard, la vremea aceea plecat pe continent în cadrul armatei SUA.

Aşadar, era de presupus că domnul Stanhope şi doamna Allard îşi începuseră relaţia intimă ce condusese la acea ofertă generoasă cândva înainte de această dată. În termeni legali, statutul oferit era

fără îndoială confirmat prin repetate gesturi de profundă recunoştinţă – în cazul lor, multiple acte sexuale – deşi în ce consta profunda recunoştinţă a doamnei Allard faţă de domnul Stanhope nu putuse fi descris în document.

În aceeaşi ordine de idei, oare la vremea aceea îşi pusese cineva întrebări privitor la generozitatea lui Augustus Stanhope? Chiar şi în zilele noastre, vestea s-ar fi răspândit cu iuţeala fulgerului. Desigur, afară de cazul când secretul fusese păstrat până la moartea lui Augustus Stanhope, după care Ethel îl scosese de la naftalină, spre ştiinţa lui William Stanhope, înainte ca acestuia să-i fi trecut prin minte să se descotorosească de soţii Allard sau să le pretindă că din plata lor mizeră să-i mai plătească şi chirie.

De asemenea, mă întrebam când aflase George Allard că va locui gratis în casa portarului de pe domeniul Stanhope până la sfârşitul zilelor. Şi ce explicaţii îi dăduse Ethel proaspătului ei soţ, abia întors de la război? „George, am pentru tine o veste bună şi una proastă."

În orice caz, la un moment dat William aflase despre statutul de chiriaşi pe viaţă al soţilor Allard pe recent moştenită lui proprietate, situaţie care-i stătuse întotdeauna ca un ghimpe în talpă. Mai ales când scosese proprietatea la vânzare şi fusese nevoit să dezvăluie existenţa unui asemenea inconvenient cu durată nelimitată. Îmi aminteam că atunci când cumpărase Stanhope Hall, Frank Bellarosa nu se arătase din cale-afară de fericit s-o aibă pe Ethel – George murise între timp – pe proprietatea lui. Însă Frank îmi spusese, filozofic: „Poate o să-mi aducă noroc. Şi pe urmă, cât poate să trăiască?" Răspuns: „Cu zece ani mai mult decât tine, Frank".

În orice caz, documentul cu pricina nu era important pentru situaţia de faţă, aşa că l-am strecurat la loc în dosarul respectiv.

Numai că Elizabeth m-a întrebat:

– Ce-i actul acela?

– Oh, actul care atestă statutul de chiriaşi pe viaţă al părinţii tăi. Trebuie să rămână aici până în ziua în care devine nul.

– Pot să-l văd şi eu?

– Ăăă... sigur.

Am pus documentul pe masă, în dreptul ei, şi Elizabeth a citit acea unică pagină, după care mi-a înapoiat-o.

– Şi acum urmează... am început eu.

– De ce crezi că le-a oferit Augustus Stanhope părinţilor mei dreptul de a locui gratis toată viaţa în această casă?

– Din câte scrie aici, pentru serviciul lor devotat şi credincios.

– La vremea aia abia erau trecuţi de douăzeci de ani.

– Aşa e. Nu se pomeneşte nimic despre serviciu îndelungat.

– E ceva ce nu înţeleg?

Mai bine să nu ştii, Elizabeth.

– De ce n-o întrebi pe mama ta? i-am sugerat.

Am mai răsfoit nişte acte.

– Bun, deci aici avem ultimele retururi de taxe la stat ale mamei tale...

– Mama zice că a fost o răsplată pentru serviciul ei *îndelungat*.

Fiind pus în situaţia de a alege între purul adevăr şi o minciună cam străvezie, am renunţat la ambele variante şi am continuat:

– Trebuie să iei legătura cu contabilul mamei tale...

I-am aruncat o privire şi am văzut că rămăsese cu ochii la tabloul înrămat de deasupra şemineului, înfăţişându-i pe părinţii ei în ziua nunţii.

– Mama ta are o poliţă de asigurare pe viaţă plătibilă la moartea ei, în valoare de zece mii de dolari. Aici ai poliţa propriu-zisă, pe care ar trebui s-o pui într-un loc sigur.

Elizabeth şi-a luat ochii de la tablou şi a spus:

– Era foarte frumoasă.

– Adevărat. Mai e şi acum.

– Iar tata arăta tare bine în uniforma albă.

M-am uitat şi eu la fotografia color şi am încuviinţat:

– Erau o pereche frumoasă.

Nu mi-a răspuns şi, când am ridicat din nou privirea către ea, am văzut că avea lacrimi în ochi. John Whitman Sutter Esq, care mai avusese de-a face cu astfel de probleme, era pregătit, aşa că am scos din buzunar o batistă curată şi i-am strecurat-o în palmă.

Ea şi-a şters ochii şi mi-a spus:

– Iartă-mă.

– Nu-ţi face probleme. Să-ţi aduc puţină apă.

M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie.

După cum spuneam, cândva aşa îmi câştigam existenţa. În cea mai mare parte a timpului eram marele avocat specialist în impozite pe Wall Street, iar la biroul din Locust Valley mă ocupam de testamente, tutele, autorizaţii din domeniul sănătăţii şi altele asemenea. Jumătate dintre clienţii mei erau babe rămase cu titluri de nobleţe de pe urma răposaţilor soţi şi doldora de bani, precum şi moşulici arţăgoşi, care pierdeau vremea gândindu-se pe cine să treacă în testament, ca peste o săptămână să le şteargă numele din rândul moştenitorilor.

În acelaşi timp, ultimele dorinţe şi testamentul final, împreună cu documentele însoţitoare, dădeau uneori la iveală câte un secret de familie – vreun frate sau vreo soră apăruţi peste noapte, vreun copil din flori, vreo două amante în Manhattan şi aşa mai departe. Învăţasem cum să rezolv toate astea cu stoicism profesional, uneori până şi eu fusesem şocat, surprins, întristat şi adesea amuzat.

Adulterul comis de Ethel Allard nu însemna mare lucru pentru

mersul lumii în ansamblu, mai ales după jumătate de secol. Dar pentru un copil ajuns la vârsta maturităţii e întotdeauna un şoc să descopere că mămica avusese un amant sau că tăticu' îşi făcuse de lucru cu dactilografa.

În orice caz, Elizabeth – divorţată, cu doi copii mari, un tată decedat şi o mamă care trăgea să moară – era probabil singură, fără îndoială instabilă emoţional, deci vulnerabilă.

Prin urmare, am umplut un pahar cu apă de la robinet. Deci la noapte nu trebuia şi nu avea să se întâmple nimic din ce am fi regretat ulterior sau care ne-ar fi făcut să ne simţim vinovaţi a doua zi de dimineaţă. Corect?

M-am înapoiat în sufragerie şi am văzut că Elizabeth se liniştise. I-am întins apa şi i-am sugerat:

– Hai să facem o pauză. N-ai vrea să mergem puţin la plimbare?

– Ba da.

Am dat la o parte hârtiile de mai mică însemnătate şi am deschis plicul cu ultimele dorinţe şi testamentul final al lui Ethel.

– Am redactat acest testament după moartea tatălui tău, i-am spus, şi văd că în decursul anilor nu s-au prea operat schimbări. L-ai citit? am întrebat-o, păstrându-mi tonul oficial.

– Da.

– Vrei să-l revezi împreună cu mama ta?

– Nu vreau să-i citesc testamentul când e pe patul de moarte.

– Înţeleg.

Nici eu nu voiam ca Ethel să mărească donaţia de cinci sute de dolari către biserica St. Mark, aşa că am spus:

– Am să păstrez aici copia pentru când va veni momentul.

Elizabeth a încuviinţat din cap.

– Ţie nu ţi-a lăsat nimic, mi-a spus.

– Pentru ce să-mi lase?

– Pentru tot ce-ai făcut pentru ea şi pentru tata.

– Puţinul pe care l-am făcut a fost din prietenie, i-am răspuns. Iar mama ta m-a răsplătit îngăduindu-mi să-mi ţin lucrurile în această casă.

Cu toate acestea, îmi ceruse chirie când locuisem aici cu zece ani în urmă, iar recent îmi reînnoise statutul de chiriaş.

– Înţeleg, a spus Elizabeth. Dar m-aş simţi mai bine dacă din bunurile ei... eu fiind executorul... ţi s-ar plăti un onorariu.

M-am întrebat dacă Elizabeth îşi închipuia că aveam nevoie de acei bani. Aveam, dar nu eram chiar lefter. De fapt, câştigam binişor la Londra, dar din păcate dusesem cu mine în acel oraş şi obiceiul american de a mă întinde mai mult decât mă ţinea punga. Iar acum mă găseam într-un concediu prelungit şi neplătit.

Aveam însă unele perspective. Primisem o ofertă de la o veche şi

prestigioasă firmă italo-americană: La Cosa Nostra.

– Zău că m-aş simţi mai bine dacă ai accepta o plată pentru serviciile tale profesionale, a repetat Elizabeth.

– Bine, m-am învoit eu. Am să percep onorariul în borcane cu gem de mere pădureţe.

Ea a zâmbit şi mi-a spus:

– Iar diseară fac eu cinste cu cina.

– S-a făcut.

I-am pus în faţă o stivă de vreo douăsprezece dosare şi i-am spus:

– Pe astea ia-le cu tine şi pune-le la loc sigur. Mâine sau luni am să încerc să trec pe la Ethel.

– Asta-i tot? m-a întrebat ea.

– Asta-i tot în privinţa actelor, în afară de acest inventar făcut de mine cu bunurile personale, inclusiv cele ale tatălui tău.

Am împins spre ea trei foi pe care scrisesem de mână inventarul şi am întrebat-o:

– Vrei să te uiţi la astea?

– Nu neapărat.

– Atunci uită-te mai târziu. Vezi că la numărul patru figurează şaizeci şi doi de dolari bani gheaţă pe care i-am găsit în borcanul cu prăjiturele, când căutam prin casă ceva dulce. Am pus un plic în faţa ei şi am adăugat: Dacă numeri ce ai aici şi-ţi treci iniţialele în dreptul numărului patru poţi să iei banii chiar acum.

A vârât plicul în poşeta de pânză, fără să mai numere banii, şi-a scris iniţialele unde îi indicasem, apoi mi-a spus:

– Cu ăştia am să cumpăr o sticlă de vin bun.

– Să nu-ţi bei toată moştenirea.

– De ce nu? Asta-i tot? m-a întrebat din nou.

– Aproape.

I-am mai dat un plic.

– Aici sunt instrucţiunile mamei tale cu privire la înmormântare, i-am explicat.

– Am deja o fotocopie, cu modificări de ultimă oră.

Am sesizat că Elizabeth părea vag iritată în privinţa pregătirilor minuţioase ale mamei ei pentru marea plecare.

– Păi, ia-l oricum cu tine, am îndemnat-o.

A aruncat plicul în geanta de pânză şi mi-a spus:

– O iubesc, dar mă scoate din răbdări... până în ultima clipă.

– Nu mă îndoiesc că şi copiii noştri spun acelaşi lucru despre noi.

A zâmbit şi mi-a spus:

– Apropo, referitor la plicul pe care voia mama să ţi-l dau... am vorbit cu ea şi am impresia că vrea să aştept până când va închide ochii.

Am încuviinţat din cap, gândindu-mă că trebuia să fi fost nota de

plată pentru chirie. Sau instrucţiuni privind ţinuta mea la înmormântarea ei.

– Prin urmare, am terminat? m-a întrebat Elizabeth.

M-am ridicat.

– Aici am terminat, i-am răspuns. Numai că trebuie să dai de rochia pe care mama ta doreşte s-o poarte la înmormântare. Între timp, am să-ţi duc pancarta la maşină. Aş dori să iei şi fotografia lor de nuntă sau orice altceva crezi tu de cuviinţă să iei astă-seară.

S-a ridicat şi ea şi ne-am uitat unul la altul.

– Vrei să urci cu mine? m-a întrebat.

– Nu. În camera ei trebuie să mergi tu singură. Poţi arunca o privire şi la camera ta de odinioară, am adăugat.

Ea a dat din cap.

– Maşina e descuiată, mi-a spus.

A ieşit din sufragerie şi am auzit-o suind scara îngustă şi abruptă care ducea la cele două dormitoare de la etaj.

De regulă, nu încercam să-mi impun să renunţ la sex, dar fiecare lucru la timpul şi locul potrivit. Chiar şi sexul. Poate însă că interpretam greşit atitudinea lui Elizabeth şi de fapt ea nu avea chef să facă amor cu un străin chipeş de peste ocean.

„Stimată doamnă Post, sunt avocatul unei doamne în vârstă aflată pe patul de moarte – v-am mai scris despre ea – iar frumoasa ei fată e executoarea proprietăţii mamei, aşa că lucrăm în strânsă colaborare. Întrebarea mea este următoarea: oare să fac sex cu ea? (Semnat) (acelaşi) Nedumerit din Long Island.”

Eram aproape sigur de răspunsul doamnei Post: „Dragă NELI, răspunsul este NU. PS: Ce s-a mai întâmplat cu fosta soţie, care locuieşte nu departe de casa dumitale? PPS: Cauţi necazul cu lumânarea, prietene”.

Oricum, am luat fotografia înrămată atârnată deasupra şemineului şi am observat cât de murdar era tapetul din jurul ei. Un nou proiect de decoraţiuni interioare pentru doamna Nasim.

Am dus tabloul afară, unde îşi parcase Elizabeth SUV-ul, lângă Taurus-ul meu, şi am văzut că era marca BMW, ceea ce mi-a sugerat un oarecare nivel de reuşită în afaceri sau un avocat priceput într-ale divorţurilor. Am mai văzut agăţat în spate un sac de plastic pentru haine şi am presupus că era ţinuta pregătită de Elizabeth pentru cină.

Am deschis portbagajul şi am aşezat tabloul cu faţa în jos, ocazie cu care am remarcat pe cartonul din spate câteva cuvinte scrise de mână. Am tras tabloul spre mine şi am citit însemnarea scrisă cu stiloul, pare-se de către Ethel: „George Henry Allard şi Ethel Hope Purvis, căsătoriţi la 13 iunie 1942, la biserica St. Mark din Locust Valley, Long Island”.

Iar dedesubt, cu aceeaşi caligrafie feminină: „Să vii cu bine acasă,

iubitule”.

Mai jos, cu scrisul lui George, pe care de asemenea l-am recunoscut, erau înşirate următoarele cuvinte: „Scumpa mea soţie, am să număr zilele până când ne vom revedea”.

Am împins la loc tabloul şi am închis portbagajul. Ei bine, cu puţin noroc, în curând aveau să fie iarăşi împreună.

M-am mai gândit – poate cu oarecare cinism – că toate căsniciile pornesc la drum cu speranţe şi optimism, iubire şi dor, numai că anii îşi spun cuvântul. Iar în cazul de faţă, în august 1943, la paisprezece luni după ce fuseseră scrise aceste vorbe de dragoste şi credinţă, Ethel căzuse victima singurătăţii sau a poftelor cărnii, de nu cumva fusese ademenită de bani şi de putere. În egală măsură, dacă-mi aminteam scena din cimitir de acum zece ani, când Ethel dispăruse de la mormântul lui George şi o găsisem la mormântul lui Augustus, era foarte posibil să se fi îndrăgostit sincer de Augustus Stanhope. Sau poate că adevărul era undeva la mijloc.

În orice caz, Ethel şi George o scoseseră la capăt şi trăiseră împreună jumătate de secol, cred eu că fericiţi. Locuiseră în această căsuţă, unde-şi crescuseră fata, şi făcuseră munci din ce în ce mai uşoare pe întinsa moşie ale cărei ziduri şi pământuri singuratice ţineau la distanţă o lume în permanentă extindere. Nu se ştie cum, dar acele ziduri îi ajutaseră pe amândoi să rămână perechea veşnic tânără a domeniului unde se cunoscuseră, se îndrăgostiseră unul de altul, se căsătoriseră şi rămăseseră până la sfârşitul zilelor.

În timp ce mă îndreptam spre aleea dintre peretele casei portarului şi zidul grădinii, am auzit un vehicol scrâşnind pe pietriş în spatele meu. M-am întors şi am văzut un SUV Lexus alb venind spre poarta deschisă şi având-o la volan pe Susan Stanhope Sutter.

Lexus-ul a încetinit, iar Susan şi cu mine ne-am privit în ochi. Desigur, văzuse BMW-ul şi poate chiar ştia al cui era, dar şi de n-ar fi ştiut, tot înţelesese că eram cu cineva.

E penibil să te uiţi în ochii fostei iubiri a vieţii tale, persoană pe care nu mai doreşti s-o priveşti în ochi, aşa că n-am ştiut cum să reacţionez. Să-i fac cu mâna? Să-i trimit bezele din vârful degetelor? Să-i arăt degetul mijlociu? Doamnă Post, ajutor!

Susan a fost cea care mi-a făcut cu mâna, aproape nepăsătoare, după care a accelerat şi a trecut prin dreptul porţii, cotind la dreapta pe Grace Lane cu un scrâşnet ascuţit de cauciucuri.

Am constatat că-mi pierdusem buna dispoziţie. Oare de ce Susan Sutter încă mai reuşea să-mi influenţeze starea de spirit?

Aveam nevoie să-mi răspund sincer la această întrebare înainte să-mi văd de viaţa mea în continuare.

Capitolul 19

Elizabeth şi cu mine am umplut BMW-ul cu lucrurile personale ale părinţilor ei pe care dorea să le ia din casă chiar în seara aceea: albume cu fotografii, Biblia de familie şi alte mărunţişuri nepreţuite şi de neînlocuit. Restul obiectelor personale, printre care uniformele de marină ale lui George şi rochia de mireasă a lui Ethel, le-am îngrămădit în hol, urmând să fie transportate în altă zi.

Desigur, era trist pentru Elizabeth, dar până şi eu m-am trezit cugetând la viaţă, la moarte şi la ceea ce lăsăm în urma noastră.

Într-unul din drumurile la maşină, ea şi-a luat geanta şi trusa de machiaj, apoi a urcat la etaj şi s-a dus în camera mamei ei.

Când ceasul cu cuc a bătut ora şase, Elizabeth şedea în balansoarul lui Ethel, iar eu în faţa ei, instalat pe scaunul cu spătar al lui George. Pe măsuţa de cafea se găseau cele trei pagini de inventar, majoritatea obiectelor fiind acum bifate. Tot pe masă mai erau două pahare de vin desperecheate, în care turnasem dintr-o sticlă de Banfi Brunello, unul dintre cele trei sortimente de vin roşu toscan cumpărate în Locust Valley după aventura mea cu Anthony la Oyster Bay. Mai cumpărasem brânză şi biscuiţi de la un magazin alimentar, precum şi o tavă de plastic cu legume gata tăiate. Eu unul rămâneam la brânza Brie.

Elizabeth a înmuiat un morcov în sosul de brânză şi mi-a spus:

– Ar trebui să mănânci şi tu câteva legume.

– Risc să-mi stea în gât.

A zâmbit, a ronţăit din morcov şi a sorbit din vin.

Amândoi eram obosiţi, cam transpiraţi şi plini de praf de la incursiunile la subsol şi la mansardă, aşa că aveam nevoie de un duş.

– Am făcut rezervare la The Creek pentru şapte jumătate. E bine?

– Nu cred că sunt bine-venit acolo, am anunţat-o.

– Zău? De ce... Oh... probabil de când Susan...

Am dus eu fraza la capăt în locul ei:

– ... şi-a împuşcat amantul mafiot. Am zâmbit şi am adăugat: E mare înghesuială acolo.

Elizabeth s-a silit să zâmbească.

– De fapt, Susan s-a înscris din nou la club, m-a informat ea. Am luat masa acolo împreună. Aşa că poate n-o să ai nicio problemă. Dar putem merge la un restaurant.

Mi-am terminat vinul şi mi-am umplut din nou paharul. Să ne înţelegem bine: oricum fusesem privit cam chiondorâş la The Creek după ce-l adusesem acolo pe domnul Frank Bellarosa, un mafiot, şi pe nevastă-sa cea îmbrăcată în culori pestriţe. Dar motivul pentru care fusesem definitiv eliminat din club era acela că Susan îl ucisese pe susnumitul domn şi mafiot. Şi iată că Susan Stanhope Sutter – aici

cuvântul magic era „Stanhope” – avusese tupeul să solicite statut de membru şi chiar fusese reprimită în club. Pe de altă parte, chiar de-aş fi încercat şi eu să mă reînscriu, eram convins că încă figuram pe lista neagră.

Cu toate acestea, am spus:

– The Creek e OK, dacă nu te deranjează să primeşti o scrisoare moralizatoare de la comitetul de conducere.

S-a gândit la spusele mele, a zâmbit şi mi-a răspuns:

– S-ar putea să fie amuzant.

În timp ce-i umpleam şi ei din nou paharul, m-am gândit ca acolo urma să-i întâlnesc pe toţi cunoscuţii, inclusiv pe Susan. Dar ce dracu’! Chiar *era posibil* să fie amuzant.

– Sau am putea rămâne aici, a sugerat Elizabeth.

Am privit-o în lumina difuză. Cum spuneam, nu mă pricepeam să descifrez semnalele trimise de femei, dar al ei era cât se poate de limpede.

– Să ne gândim la varianta asta, i-am răspuns.

– Nu cred că-i indicat să ne gândim.

Am dat din cap şi am schimbat subiectul.

– Am ceva pentru tine.

M-am ridicat şi m-am dus în sufragerie, de unde m-am înapoiat cu fotografiile soţilor Allard, făcute de Susan.

Am îngenuncheat lângă scaunul lui Elizabeth şi i-am spus:

– Majoritatea sunt la Susan, dar eu vreau să le ai tu, deşi aş dori să fac câteva copii şi pentru mine.

Ea a luat teancul de fotografii, s-a uitat pe rând la ele, comentând exact ce trebuia despre fiecare, remarci gen: „Nu-mi vine să cred de câte ori am fost toţi împreună... de astea aproape că uitasem... Oh, ia te uită, petrecerea de absolvire a colegiului... Şi tu, John, ţinându-ne pe după umeri pe mine şi pe tata... Ah, Doamne, chiar am fost o toantă sau ce naiba?”

– Nu, n-ai fost. Am să fac o copie după asta.

– Nu, nu.

– Îţi stă grozav cu părul negru şi tuns drept.

– Oh, Doamne, ce era în capul meu?

Am ajuns la o fotografie făcută pe terasa din spate a conacului Stanhope Hall, nu ştiam sau uitasem cu ce ocazie, şi în care toţi fuseseră poziţionaţi cu grijă. În poză se vedea Ethel, între două vârste şi încă frumoasă, George, cu părul încă neîncărunţit, şi Augustus Stanhope, suferind de senilitate avansată, aşezat într-un balansoar, cu picioarele acoperite de o pătură. În poala lui şedea o fetiţă de şase-şapte ani, care mi-am dat seama că era Elizabeth.

– Nu-s eu, a glumit ea.

– Seamănă cu tine.

A privit fix fotografia şi mi-a spus:

– Mama a fost cea care l-a îngrijit, înainte să fie nevoie de infirmiere angajate douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

A pus fotografia pe masă, alături de celelalte şi a adăugat:

– Mama ţinea foarte mult la el.

– A fost un gentleman, am răspuns şi bineînţeles că am adăugat: Spre deosebire de fiu-său.

Am abandonat subiectul şi am continuat să ne uităm la fotografii.

– Nu-mi vine să cred câţi dintre oamenii ăştia au murit, a comentat la un moment dat Elizabeth.

Am încuviinţat din cap.

– Pe atunci erai fericit? m-a întrebat Elizabeth.

– Da. Numai că nu eram conştient de asta întotdeauna. Dar tu?

– Cred că eram fericită.

A schimbat subiectul.

– Ah, uite-i pe Carolyn şi pe Edward. Vai, ce drăguţi sunt! Ne-am continuat întoarcerea în timp cu ajutorul fotografiilor, amândoi gândindu-ne – probabil – de câte ori ni se intersectaseră vieţile şi totuşi cât de puţin ne cunoşteam.

Cum Susan luase cea mai mare parte a fotografiilor de acest gen, ea nu apărea în prea multe, dar la un moment dat am găsit una înfăţişându-le pe Elizabeth şi pe Susan, făcută la tradiţionala petrecere de Crăciun de la conacul Stanhope Hall. Elizabeth a privit-o cu atenţie.

– E o femeie frumoasă, mi-a spus ea.

N-am făcut niciun comentariu.

– A fost foarte amabilă când am luat prânzul împreună, a continuat ea.

N-aveam nici cea mai mică intenţie s-o întreb despre prânzul cu pricina, aşa că m-am ridicat şi am turnat restul de vin în cele două pahare.

Elizabeth a terminat de privit fotografiile şi mi-a spus:

– Am să-ţi fac copii după toate.

– Mulţumesc.

A rămas tăcută un timp, sorbind din vin, apoi mi-a spus:

– Am auzit că... fiul lui Bellarosa s-a mutat într-una din casele de pe domeniul Alhambra.

Am încuviinţat din cap.

A tăcut din nou.

– Crezi că... Vreau să spun, asta i-ar putea aduce necazuri lui Susan? m-a întrebat după un timp.

– Ea ce zice? i-am întors eu întrebarea.

Elizabeth mi-a aruncat o privire scurtă.

– Ea crede că nu, mi-a răspuns. Nu părea deloc îngrijorată, a

adăugat.

– Foarte bine.

– Însă eu... ei bine, eu aş fi.

Nu i-am răspuns şi am deschis a doua sticlă de vin roşu de Toscana, un Cabreo Il Borgo. Am rămas amândoi tăcuţi, sorbindu-ne vinul şi simţindu-l cum ni se suia încet la cap.

Părea că ne epuizasem subiectele de conversaţie sau, ca să mă exprim altfel, unul dintre noi ar fi trebuit să aducă vorba despre sex sau despre cină. Cum Elizabeth deja abordase subiectul şi eu nu făcusem niciun comentariu, ea a făcut o nouă tentativă:

– Sunt prea ameţită ca să conduc. Tu eşti în stare să urci la volan? m-a întrebat.

– Nu.

– Atunci hai să rămânem aici.

Bineînţeles, puteam să-i chem un taxi, cum ar fi procedat un gentleman adevărat – sau un tâmpit impotent, aflat în căutarea unei scuze. Prin urmare, am acceptat.

– Hai să rămânem aici.

– Bună idee.

Şi-a terminat vinul, s-a ridicat şi mi-a spus:

– Trebuie să fac un duş.

M-am ridicat şi eu, urmărind-o din ochi cum se îndrepta spre hol, uşor nesigură pe picioare.

Nu-mi dădeam seama dacă ar fi trebuit să mă duc după ea.

„Stimată doamnă Post..."

„Dragă NELI, da' culcă-te odată cu ea!"

Bine. Am pornit spre hol, apoi am şovăit. Mi-am amintit vag că Elizabeth era instabilă emoţional, deci vulnerabilă, iar eu nu trebuia să profit de situaţia ei. Dintr-un punct de vedere ceva mai egoist, nu era momentul să-mi complic viaţa. Iar Elizabeth Allard Corbett ar fi fost o mare complicaţie.

Pe de altă parte... în fond, fusese ideea *ei.*

Raţiunea mea se împotrivea, inima spunea poate-poate, iar membrul meu îmi arăta deja în direcţia scării. El câştiga de fiecare dată.

Mai întâi însă, am destupat a treia sticlă de vin, am luat cele două pahare şi m-am dus spre capătul scării, de unde am auzit o uşa închizându-se la etajul doi.

Am urcat scara până în holişorul de la etaj. Baia era chiar în faţa mea, camera lui Ethel pe stânga, iar camera mea – de fapt, fosta cameră a lui Elizabeth – pe dreapta. Toate trei uşile erau închise, aşa că am deschis-o pe cea a camerei mele şi am văzut că Elizabeth nu era acolo. Am pus sticla şi paharele pe noptieră. Acum auzeam apa curgând în baie.

Mi se mai întâmplase să mă aflu de partea cealaltă a unei uşi de baie închise, în timp ce femeia dinăuntru făcea duş, dar de data asta nu primisem nicio invitaţie clară să facem duş împreună.

„Stimată doamna Post...”

„Dobitocule, vezi dacă uşa e încuiată”

„Bine.

M-am apropiat de uşa băii şi am apăsat încet clanţa. Uşa era încuiată.

M-am înapoiat în dormitorul meu, lăsând uşa deschisă, am turnat vin în cele două pahare şi m-am aşezat în fotoliu.

Apa a încetat să curgă. Am deschis un exemplar din revista *Time* şi am început să citesc, sorbind din vin.

După câteva minute, chiar când citeam un fascinant articol pe nu ştiu ce temă, am auzit deschizându-se uşa de la baie şi Elizabeth a vârât capul în camera unde mă aflam, înfăşurată într-un prosop mare şi uscându-şi părul cu un alt prosop.

– Liber la duş, mi-a spus.

– Bine.

M-am ridicat şi am întrebat-o:

– Acum te simţi mai bine?

– Grozav.

Mi-a întors spatele şi s-a dus în camera mamei ei, închizând uşa. Auzeam în continuare zumzetul uscătorului de păr.

Prima oară când faci sex e ca la primul dans. Cine conduce? Stau prea aproape sau prea departe de partener? Am nevoie de un duş? Asta da.

M-am dus în baie, lăsând uşa neîncuiată, m-am dezbrăcat şi mi-am aruncat hainele într-un colţ, peste ale ei, apoi am intrat sub duş, încă neştiind cum aveau să se sfârşească toate astea.

După ce am terminat cu spălatul, m-am şters cu ultimul prosop, mi l-am înfăşurat în jurul mijlocului şi am ieşit pe holişor. Uşa de la dormitorul ei continua să rămână închisă, dar înăuntru era linişte. Am intrat în camera mea, unde am găsit-o în fotoliu, picior peste picior, sorbind din vin, citind revista mea şi purtând tricoul meu cu inscripţia Yale Crew şi nimic altceva, în afară de puţin fard.

– Îţi stă bine cu tricoul, i-am spus.

– Sper că nu te superi.

Îmi cam dădeam seama unde voia să ajungă.

Mi-am luat paharul, m-am aşezat pe pat, faţă în faţă cu fotoliul ei, am ciocnit paharele şi am sorbit din vin, fără un cuvânt.

Ea a privit în jur, la mica încăpere, la mobilierul vechi, la tapetul decolorat, la covorul uzat, la draperiile albite de soare şi mi-a spus:

– Aici mi-am petrecut cea mai mare parte a timpului până la douăzeci de ani.

N-am zis nimic.

– Întotdeauna veneam acasă în vacanţă, a urmat ea şi mi-am dat seama după glas că era obosită şi că rostea ceva mai greu cuvintele. Pentru mine aici a însemnat întotdeauna acasă... întotdeauna aveam unde să merg... iar acum a sosit timpul să plec din casa asta.

Am încuviinţat din cap.

– Aş vrea să dorm aici la noapte, mi-a dat ea de ştire.

– Sigur.

Şi-a întins picioarele, aşezându-le în poala mea.

– Mă dor tălpile de atâta cărat, mi-a spus.

Am pus deoparte paharul şi am început să-i masez tălpile.

Ea a lăsat capul pe spate, a închis ochii şi a murmurat:

– Aaah... e aşa de bine...

Tricoul ei – adică al meu – se ridicase şi am văzut că şi covorul avea culoarea draperiilor.

Mai trecusem prin astfel de momente şi niciodată nu mă simţisem în largul meu muindu-mi tocul în călimara unei cliente. Dar Elizabeth era în acelaşi timp o cunoştinţă din societatea în care mă învârteam, deci nu chiar o clientă şi... oricum, deja făcusem pasul. Aşadar... vreau să spun că, odată ajuns în acest punct, ar fi fost o jignire dacă m-aş fi întors din drum.

Mi-a întins paharul gol şi i l-am umplut din nou.

Era trecut de 7 seara, afară era încă lumină, iar prin fereastra deschisă pătrundea o adiere plăcută şi răzbătea ciripit de păsărele. Când şi când auzeam câte un vehicol trecând pe Grace Lane, dar niciunul dintre ele nu a intrat pe aleea cu pietriş.

Elizabeth şi-a terminat vinul, şi-a lăsat picioarele pe podea şi s-a ridicat din fotoliu.

M-am ridicat şi eu, iar ea m-a luat de gât şi şi-a îngropat faţa la pieptul meu gol.

Am înlănţuit-o cu braţele şi mi-am dat seama că era fără vlagă şi abia se mai ţinea pe picioare – spre deosebire de John cel Rău, care nu era deloc lipsit de vlagă şi se ţinea cât se poate de drept. Am ridicat-o şi am culcat-o pe pat, cu capul pe pernă.

Ea a rămas cu privirea aţintită în tavan şi ochii i s-au umplut de lacrimi.

Am luat câteva şerveţele din cutia de pe noptieră şi i le-am pus în palmă.

– Ce-ar fi să dormi puţin? i-a sugerat John cel Bun.

A dat din cap, iar eu am luat pătura de la picioarele patului şi am învelit-o.

– Iartă-mă, mi-a spus.

– N-am de ce.

– Vreau să... dar e... e pur şi simplu prea mult. Tot... Sunt tare

tristă.

– Înţeleg.

Înţelegeam şi că Elizabeth poate se gândea la relaţia ei cu Susan, aşa cum mă gândeam şi eu.

– Poate mai târziu, mi-a spus.

N-am zis nimic.

– Te plac.

– Şi eu te plac pe *tine*.

Am deschis dulapul de haine, am găsit o pereche de pantaloni şi un tricou polo, iar din sertar mi-am luat nişte chiloţi. Mi-am dat deoparte prosopul şi am văzut că Elizabeth se uita la mine.

– Unde te duci? m-a întrebat.

– Jos.

Mi-am pus chiloţii, pantalonii şi cămaşa.

– Ai nevoie de ceva? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

– Vorbim mai încolo, i-am spus şi am pornit spre uşă.

– Sărută-mă de noapte bună, m-a rugat ea.

M-am întors lângă pat, am sărutat-o pe obraz, i-am şters ochii cu un şerveţel, apoi am ieşit din cameră şi am închis uşa după mine.

Am coborât scara, mi-am luat din frigider o bere şi m-am instalat în curtea din spate.

Începea să se facă răcoare, iar soarele la asfinţit arunca umbre lungi peste pajişte. În depărtare se vedea casa lui Susan – asta dacă m-aş fi obosit să privesc într-acolo – şi mi-am dat seama că apropierea de Susan, prezenţa ei reală şi imaginară, îmi provoca aceleaşi sentimente amestecate cu care probabil se lupta şi Elizabeth.

Dar sentimentele mele amestecate şi lupta mea interioară nu erau legate numai de femei: de exemplu, înţelegerea mea cu Anthony Bellarosa era şi ea influenţată de prezenţa lui Susan, la fel şi neputinţa de a mă hotărî dacă să rămân aici, să mă întorc la Londra sau să merg în cu totul alt loc, unde nu mai fusesem niciodată până atunci.

Prin urmare, trebuia să stau de vorbă cu Susan, ca să pun în ordine toate aceste lucruri, ca să-mi dau seama cât de mult – sau de puţin – conta ea pentru mine.

Mi-am terminat berea, mi-am proptit picioarele pe masă şi am privit în sus la cerul care se întuneca. Poluarea luminoasă provenită de la construcţiile ridicate pe loturile de teren lăsa o strălucire artificială la linia orizontului, dar cerul de deasupra era aşa cum mi-l aminteam: un asfinţit ca o minunată acuarelă în nuanţe de albastru şi trandafiriu, în timp ce la răsărit stelele începeau să clipească pe cerul purpuriu.

Un duduit de motor m-a întrerupt din contemplarea stelelor. Am întors capul, dând cu ochii de o maşină care trecea prin dreptul casei

portarului şi am constatat că era un SUV Lexus de culoare albă. Maşina a oprit, apoi a pornit din nou, încet, către casa de oaspeţi.

Fusesem despărţiţi timp de zece ani de oceane şi continente, iar acum ne găseam la câteva minute de mers pe jos unul de altul, dar încă separaţi de furie, mândrie şi istorie, toate mai greu de învins decât oceanele şi continentele menţionate.

Întotdeauna avusesem sentimentul că ne despărţisem în pripă, fără să discutăm deschis toate motivele ce ne îndemnau să pornim pe două drumuri diferite. Ca urmare, cred că niciunul din noi nu era capabil să-şi vadă în continuare de viaţa lui. Era necesar să ne întoarcem în trecut, oricât de dureros ar fi fost. Iar acum sosise momentul s-o facem.

Capitolul 20

În timp ce soarele se ridica de după zidul proprietăţii, pătrunzând treptat prin fereastra de la bucătărie, am pus la fiert un ibric de cafea, mi-am umplut o cană şi am ieşit în curtea din spate, unde am numărat pe masă patru sticle de bere goale.

Dormisem îmbrăcat pe canapea şi singurul drum la etaj fusese să mă duc la baie. Din câte îmi aminteam, Elizabeth nu coborâse niciodată.

Am sorbit din cafeaua aburindă, privind cum se ridicau ceţurile dimineţii de pe grădină şi de pe pajişte.

Cum spuneam noi la colegiu, „nu-i mare brânză să faci sex, dar e *foarte* mare brânză să nu faci".

Aspectul pozitiv al afacerii era că procedasem exact cum se cuvenea. Fără să mă implic, fără să-mi complic existenţa.

Pe de altă parte, cu sau fără sex, Elizabeth şi cu mine ne legasem cumva unul de celălalt. Îmi plăcea şi făcea parte din trecutul meu, prin urmare, poate şi din viitor. Vreme de zece ani mă culcasem cu necunoscute şi ar fi fost plăcut să mă culc cu o persoană pe care o ştiam. Cum-necum, măcar aveam un loc în care să-mi ţin lucrurile şi o cameră de oaspeţi, în caz de nevoie. În plus, speram să am şi o prietenă.

Am auzit scârţâind uşa-paravan. Am întors capul şi am văzut-o pe Elizabeth traversând desculţă curtea plină de rouă, înfăşurată în vechiul meu halat de baie şi ţinând în mână o cană cu cafea.

M-a sărutat scurt pe obraz.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa.

– Ai dormit bine? m-a întrebat.

– Da. Dar tu?

– A... a fost cumva ciudat să dorm în camera mea de odinioară. Am avut nişte vise triste, a adăugat. Cumva eram din nou copil... apoi mama şi tata... de câteva ori m-am trezit plângând.

Am încuviinţat din cap şi am privit-o, apoi ne-am luat de mână. Ea continua să fie foarte tristă, dar a încercat să-şi alunge tristeţea şi mi-a spus:

– Ştii poezia aia? „Înapoi, întoarce-te înapoi, Timpule care zbori. Fă-mă din nou copil, măcar în astă-seară."

– Am auzit-o.

– Aşa gândeam şi eu aseară.

Am dat din cap şi am strâns-o de mână.

– Am crezut c-ai să vii sus, mi-a spus.

– Crede-mă că m-am gândit la asta.

A zâmbit.

– Ei, mi-a spus, nu cred că eram într-o dispoziţie prea romantică.

– Nu. Ai vrut să fii din nou copil, doar pentru o noapte.

S-a uitat la mine şi a dat din cap.

– Totuşi... doream să fii cu mine, mi-a spus. Aşa că am coborât. Sforăiai pe canapea.

– Sforăi?

– Şi încă cum! Am crezut c-ai pus aspiratorul.

Am zâmbit.

– Vinul roşu mă face să sforăi, i-am răspuns.

– Atunci gata cu vinul.

S-a uitat la sticlele de bere goale.

– Ai avut musafiri? m-a întrebat.

Am zâmbit din nou.

– Am omorât melci de grădină.

Ne-am aşezat la masă, continuând să ne ţinem de mână şi sorbind din cafea. Acum soarele se ridicase mult deasupra zidului şi razele lui străbăteau frunzişul copacilor, luminând grădina şi curtea interioară. Deja i se simţea fierbinţeala prin ceţurile de la sol. Era linişte, nu se auzea decât ciripit matinal de păsările şi câte o maşină trecând din când în când pe Grace Lane, dincolo de zid.

– Îmi place nespus acest moment al zilei, mi-a spus Elizabeth.

– Şi mie.

Am rămas tăcuţi un timp, bucurându-ne de zorii unei frumoase zile de vară.

Într-un târziu, m-a întrebat:

– Pot să-ţi spun un secret?

– Bineînţeles.

– Păi... ai să zici că-i o prostie... şi aproape mi-e ruşine... dar când aveam... poate vreo şaisprezece ani... m-am îndrăgostit lulea de tine.

Am zâmbit.

– Nu zău?

A râs şi a continuat:

– Deşi erai însurat... mă gândeam uneori la tine când eram la colegiu şi de fiecare dată când veneam acasă şi te întâlneam... pe urmă am crescut şi mi-a trecut.

– Asta-i foarte bine. Habar n-aveam, am adăugat.

– Sigur că nu. N-am flirtat cu tine niciodată, nu?

M-am gândit câteva clipe, apoi i-am răspuns:

– Nu, n-ai flirtat.

– Am fost o fată cuminte.

– Mai eşti şi acum.

– Eh, hai să nu mai vorbim despre asta.

Am zâmbit.

– Pe urmă, a continuat Elizabeth, când s-a întâmplat ce s-a

întâmplat cu Susan şi Frank Bellarosa, nu mi-a venit să cred ce mi-a spus mama când te-ai mutat aici... Iar după ce Susan l-a împuşcat... am vrut să te sun sau să trec să te văd. De fapt, am venit de câteva ori în vizită la mama, dar nu erai aici. După aceea mama mi-a spus că urma să pleci din ţară.

Nu prea ştiam ce să-i răspund, totuşi i-am spus:

– Foarte frumos din partea ta. Mi-ar fi prins bine să pot sta de vorbă cu cineva.

– Ştiu. Mama zicea că... te-ai închis în tine. Numai că eram măritată şi în mintea mea nu-mi dădeam seama exact dacă mă preocupă soarta ta în calitate de prieten sau... de altceva.

– Înţeleg. Sunt foarte flatat, am adăugat.

– Serios? Păi, eşti prea modest, John. Eu cred că ai plecat de aici fiindcă femeile începuseră să-ţi dea târcoale de cum te-ai despărţit şi atunci ai fugit să scapi cu viaţă.

– Adevărat.

A zâmbit şi a continuat:

– Iată acum şi cealaltă parte a secretului... Când am auzit că voiai să pleci în călătorie pe mare în jurul lumii, mi-am dorit să mă iei cu tine.

M-am uitat la ea şi privirile ni s-au întâlnit.

– Îmi pare rău că n-am ştiut atunci, i-am răspuns şi în parte era adevărat.

– Drăguţ din partea ta că spui asta.

– Păi, n-o spun doar ca să mă aflu în treabă.

– Ştiu. Oricum, a fost o fantezie fără rost. Aveam un soţ şi doi copii. Chiar dacă m-ai fi invitat, aş fi spus nu. Din cauza copiilor. Ca să nu mai pomenesc de mama, a adăugat ea. Cred că-mi ghicise sentimentele şi *nu* era prea încântată.

M-am gândit la cele auzite şi la cât de brusc ni se poate schimba cursul vieţii prin simplul fapt că unele lucruri sunt spuse sau rămân nespuse. Una simţim, alta vorbim, pentru că aşa am fost crescuţi. Avem visele şi fanteziile noastre, dar rareori le transpunem în realitate. Cred că la toată lumea teama învinge speranţa, iar sacrificiul de sine – datorită copiilor, căsniciei, serviciului, societăţii – învinge egoismul. Şi presupun că aşa şi trebuie, ca să ne putem păstra o societate civilizată. Adică, dacă toată lumea ar proceda ca Susan Sutter, atunci toţi ne-am împuşca amanţii, soţii sau şi pe unii şi pe alţii, ori am fugi de acasă în căutarea iubirii, fericirii şi a unei vieţi lipsite de răspunderi.

Oricât de straniu ar părea, deşi eram furios pe Susan pentru felul în care se purtase, totuşi o invidiam pentru patima ei, pentru capacitatea de a se desprinde de educaţia rigidă pe care o primise şi de regulile sufocante ale clasei sociale din care provenea. Sau poate că

era pur şi simplu ţicnită.

Numai că, în timp ce încălca reguli, încălca şi legea. Crimă. Scăpase de puşcărie, însă domnul Anthony Bellarosa deţinea o veche notă de plată pe care într-o bună zi ar fi putut dori s-o achite.

– La ce te gândeşti? m-a întrebat Elizabeth.

– La ce înseamnă să nu respecţi regulile. Şi să-ţi încerci norocul. Să judeci mai mult cu inima decât cu mintea.

A dat din cap.

– Aşa a făcut Susan, a comentat ea cu înţelepciune. Şi Tom. Eu nu, dar tu da, atunci când ai pornit cu iahtul în jurul lumii.

– Păi, am fost pus în poziţia demnă de invidiat de a nu mai avea ce pierde. Singura mişcare greşită pe care aş fi putut s-o fac ar fi fost să rămân aici şi să solicit consiliere maritală.

A zâmbit, apoi a subliniat la fel de pertinent:

– Ar trebui să vezi cum de a ajuns căsnicia ta în acel impas. Şi să te asiguri că nu se mai întâmpla niciodată. Asta în caz că te recăsătoreşti.

Cuvântul „căsătorie", împreună cu toate derivatele şi sinonimele lui, îmi întorcea stomacul pe dos, aşa că am schimbat subiectul:

– Să-ţi mai aduc cafea?

– Nu, mulţumesc. Dar mă duc să-ţi pregătesc micul dejun.

– Nu-i nevoie.

– Insist. În compensaţie pentru aseară.

Nu-mi dădeam seama dacă se referea la compensaţie că nu făcuse cinste cu o cină sau că nu făcusem sex.

– Păi, n-am mare lucru în frigider, i-am spus.

– Am văzut. Dar putem face pe din două brioşa, mai avem şi gem de mere pădureţe, apă minerală şi ultimele două beri.

– Cum a ajuns brioşa acolo?

S-a ridicat în picioare.

– Văd bine că n-ai anticipat că voi rămâne peste noapte.

– Nu... De fapt am anticipat, dar n-am făcut nimic *în acest sens,* i-am răspuns. Putem merge la o cafenea.

– Nu. Stai liniştit. Mă întorc imediat.

– Mulţumesc.

Am rămas pe loc, gândindu-mă la conversaţia noastră după ce nu făcusem sex, nu foarte diferită de ce-am fi discutat dacă am fi făcut.

Ideea de bază era că Elizabeth îmi plăcea cu adevărat şi chiar dorisem să mă culc cu ea, acum însă eram bucuros că n-o făcusem, iar pe viitor aveam să fiu atent să nu se întâmple asta şi să rămânem doar prieteni.

Poate ar fi trebuit să încerc din nou. Aş fi putut face sex cu ea cât ai bate din palme. De ce era atât de complicat?

S-a întors cu cafetiera, mi-a umplut din nou cana şi mi-a spus:

– Micul dejun e gata imediat, domnule Sutter.

– Mulţumesc, Elizabeth. Îmi plac brioşele crocante şi gemul pus alături.

– Foarte bine, domnule.

S-a aplecat, mi-a răvăşit părul, m-a sărutat pe buze şi a intrat în casă.

L-am simţit pe Micul John că se trezeşte din somn şi se întinde. Poate aveam nevoie de un duş rece.

Mi-am sorbit cafeaua, încercând să mă gândesc şi la altceva decât la sex, la trupul perfect al lui Elizabeth, la cum se ridica tricoul meu dezvelindu-i partea interioară a coapselor netede şi sidefii, la sânii numai pe jumătate acoperiţi de prosopul de baie în seara precedentă şi care adineauri mai că scăpaseră de sub halat, când se aplecase înspre mine. În loc de asta m-am gândit... ei bine, nu mă puteam gândi decât la sex.

Elizabeth s-a înapoiat cu o tavă pe care se găsea brioşa tăiată pe din două şi prăjită, un borcan de gem desfăcut, o sticlă din apa mea minerală Hildon, cafetiera şi ce mai rămăsese din brânză, biscuiţii şi legumele din seara precedentă. A pus tava pe masă şi mi-a spus:

– Micul dejun e servit.

– Mulţumesc. Nu vrei să dejunezi cu mine?

– Oh, domnule, asta nu-mi este îngăduit. Dar dacă insistaţi...

S-a aşezat şi a turnat apă în două pahare, spunând:

– Berea dumneavoastră pentru micul dejun e la rece, domnule.

– Mulţumesc.

Sigur, era destul de amuzant, dar dincolo de partea umoristică rămânea trecutul nu prea îndepărtat, când soţii Allard serveau familia Stanhope. Eu eram arareori prezent la astfel de evenimente, totuşi, cu ani în urmă, existaseră câteva ocazii când cinasem cu soţii Stanhope în conacul mare, iar Ethel, George şi alţi câţiva servitori rămaşi gătiseră şi serviseră o cină oficială clanului Stanhope şi oaspeţilor lor cu gulere scrobite. De fapt, acum îmi aminteam cel puţin o situaţie când Elizabeth, venită acasă de la internat sau de la colegiu, strângea masa. M-am întrebat dacă Lordul William Zgârcitul o plătea. Oricum, bineînţeles că Elizabeth era amuzantă şi era vorba doar de o parodie, totuşi mă simţeam cumva stânjenit.

Elizabeth a întins puţin gem pe brioşă şi mi-a spus:

– E preparat aici, pe domeniul nostru.

Nu mi-a venit în minte nicio replică mai spirituală.

Mi-a pus puţină brânză pe farfurie, comentând:

– E maturată pe masa de cafea în ultimele douăsprezece ore.

Am zâmbit.

Aşadar, am luat micul dejun, am mai discutat despre buticurile ei cu articole de îmbrăcăminte şi despre schimbările petrecute pe Coasta

de Aur în ultimii zece ani.

– Schimbarea e mai curând discretă decât spectaculoasă, a comentat ea referitor la acest subiect. Şi nu chiar atât de nocivă. Noii îmbogăţiţi par destul de fericiţi cu cele două hectare ale lor şi cu conacele lor stereotipe, numai pe jumătate făcute la comandă. A zâmbit şi a adăugat: Câteva femei chiar se îmbracă cu gust.

I-am întors zâmbetul.

– Ascultă-mă pe mine, fiica unor servitori de pe moşie, a continuat ea. Numai că, ştii, eu am fost crescută printre aristocraţi, am primit o educaţie aleasă şi simt că aparţin acelei lumi vechi şi dispărute.

– Chiar aparţii.

– Ştiu, numai că eu ţin de cealaltă parte a lumii vechi, iar acum sunt vânzătoare de magazin.

– Patroană.

– Mulţumesc, domnule. De fapt, am trei magazine, care merg bine. Am făcut şi un mariaj bun. Vreau să spun, din punct de vedere social. Data viitoare am să mă mărit din dragoste.

– Să nu faci vreo prostie.

A zâmbit şi mi-a răspuns:

– Cel puţin copiii mei poartă numele de Corbet şi au primit o educaţie aleasă.

– Ştii, am spus eu, am locuit în Anglia vreme de şapte ani şi am văzut aspectul cel mai bun şi cel mai rău al vechiului sistem de clase sociale. Până la urmă, ce contează e caracterul.

– Asta, domnule Sutter, e o mare nerozie.

I-am zâmbit.

– Adevărat. Dar sună bine.

– Iar dumneavoastră vă vine uşor s-o spuneţi.

– Nu m-am născut bogat, i-am spus.

– Dar v-aţi născut din două vechi şi ilustre familii: Whitman şi Sutter. Toţi sau majoritatea lor au primit educaţie la colegiu, niciunul dintre ei n-a fost portar, vânzător sau servitor.

Era adevărat, dar din câte ştiam, niciunul dintre ei nu fusese putred de bogat ca alde Stanhope. Marele poet, unchiul Walt, era celebru, dar poezia nu-i adusese cine ştie ce profit.

Cât despre neamul Sutter, aceştia veniseră pe cel de-al doilea vas de colonişti după *Mayflower* şi de atunci scăpaseră vaporul de fiecare dată, cel puţin în privinţa banilor.

Cât despre familia Stanhope, stră-stră-străbunicul lui Susan, Cyrus, clădise averea familiei din afaceri cu mine de cărbuni şi tot el ridicase şi conacul Stanhope Hall la sfârşitul secolului nouăsprezece. Cu toate acestea, familiile Whitman şi Sutter îi considerau pe alde Stanhope ostentativi, mercenari şi poate nu chiar intelectuali de

marcă. După cum îi plăcea mamei mele să sublinieze, „neamul Stanhope era complet lipsit de conştiinţă socială”.

Balzac spunea: „În spatele fiecărei averi se ascunde o crimă”. În cazul familiei Stanhope însă, averea lor se datora unui noroc porcesc. Şi-o păstraseră în bună parte datorită lăcomiei, zgârceniei şi evaziunii fiscale. Legat de asta, deşi făcusem o groază de muncă avocăţească moca pentru calicul de Willie, niciodată nu mă ocupasem de impozitele lui, altfel la ora asta aş fi fost de mult după gratii.

Totuşi, în ochii lui Elizabeth, toţi eram o apă şi un pământ, toţi proveneam din aristocraţie şi eram binecuvântaţi de soartă şi noroc.

– Întâmplător ştiu că strămoşii mei îndepărtaţi au fost fermieri şi pescari, i-am spus, ca să cunoască realitatea. Unul dintre ei, Elijah Sutter, chiar a fost spânzurat pentru furt de cai.

– N-am să spun nimănui.

– Şi, fiindcă veni vorba, eu sunt sărac lipit, am informat-o în continuare.

– Atunci, mi-a făcut plăcere să vă cunosc, mi-a spus ea.

Am zâmbit.

– Putem schimba subiectul? i-am propus.

– Bună idee. Totuşi, John, dă-mi voie să-ţi spun că ai fi mai fericit dacă ai rămâne în ţară.

– Eu pot fi fericit oriunde există un club, un teren de polo, un club de iahting şi optzeci de hectare zonificate.

A zâmbit şi a remarcat:

– Tu te poţi smulge de pe Coasta de Aur, dar nu poţi smulge Coasta de Aur din tine.

– Bine spus.

Am luat o bucăţică de brânză.

– E mai bună acum, de dimineaţă.

– Povesteşte-mi despre călătoria ta în jurul lumii, m-a îndemnat ea.

– Sunt multe de spus.

– Ai avut câte o femeie în fiecare port?

– Nu. Doar în vestul Europei, în sud-estul Asiei, în Caraibe şi în Polinezia franceză.

– Foarte nostim. Bine, atunci ai să-mi povesteşti cu altă ocazie.

– Dar tu?

– Eu? Păi... în ultimii doi ani am tot avut pe câte cineva. Nimic serios, iar în prezent nu mă întâlnesc cu nimeni.

Prieteni. Întâlniri. Din câte descoperisem eu, femeile foloseau mai multe eufemisme pentru sex decât aveau cuvinte eschimoşii pentru zăpadă. Iar când îşi descriau viaţa amoroasă, rareori recurgeau la substantive sau pronume masculine. Am pe cineva. Mă întâlnesc cu cineva, am cunoscut pe cineva, sunt încurcată cu cineva, am o

legătură serioasă cu cineva, nu-i nimic serios cu persoana cu care mă întâlnesc, mă văd cu alte persoane şi aşa mai departe. În timp ce un bărbat îl întreabă pe alt bărbat fără ocolişuri: „Te culci cu careva?”

Elizabeth mi-a întrerupt cugetările cu o întrebare:

– Trebuia să avem această conversaţie înainte sau după ce am fi făcut sex?

– E bine-venită înainte. Ca să nu dea naştere la interpretări greşite. Eu... am pe cineva la Londra, am adăugat.

A tăcut un timp, apoi m-a întrebat:

– E ceva serios?

Pentru mine, cuvântul „serios” se leagă de o problemă gravă de sănătate, cum ar fi o tumoră pe creier, dar mi-am dat seama la ce se referea cuvântul în acel context, aşa că i-am prezentat adevărul adevărat:

– Ea aşa crede. Eu nu.

Am abandonat amândoi subiectul.

Ca să fiu sincer, această conversaţie de mic dejun nu decurgea aşa cum îmi imaginasem şi tocmai eram pe punctul de a-mi revizui părerea despre Elizabeth, când m-a uimit cu un comentariu la fel de înţelept ca cel de mai devreme:

– Până acum am tot pierdut la puncte în faţa ta. Mai întâi am adus în discuţie diferenţa de clase sociale şi îţi închipui că am moştenit gena comunistă de la mama. Pe urmă mi-am vârât nasul în viaţa ta amoroasă şi noi doi nici măcar n-am făcut sex... ce altceva?

– Micul dejun n-a fost prea grozav.

– E vina ta, nu a mea.

– Corect. Uite...

– Ştii să cumperi de mâncare?

– Sigur că ştiu. Mi-am luat provizii pe iaht de la tarabe din întreaga lume.

– Cum te-ai descurcat la Londra?

– La Londra făceam comandă la Curry in a Hurry. Sau mâncăm în oraş.

– Am să-ţi cumpăr eu câte ceva de mâncare.

– Merg cu tine.

– Mi-ar face plăcere.

A tăcut un timp, apoi mi-a spus:

– Cred că Susan vrea să vă împăcaţi.

Nu i-am răspuns.

– Şi mai cred că vrea să afli asta de la mine, a insistat Elizabeth. Aşa că-ţi spun.

– Mulţumesc.

– Vrei să ştii părerea mea?

– Nu. Am propria părere.

– Bine.

S-a ridicat şi mi-a spus:

– Mă duc acasă, pe urmă la biserică, după care merg s-o văd pe mama. Slujba e la unsprezece, în caz că vrei să ne întâlnim acolo. Altfel ne putem vedea la Fair Haven. Şi dacă nu eşti ocupat în după-amiaza asta, fac cinste cu gustarea de la prânz.

M-am ridicat şi eu.

– Mi-ar face plăcere să-mi petrec ziua cu tine, dar... nu vreau să dau nas în nas cu Susan la biserică sau la Fair Haven.

– Înţeleg.

Referitor la invitaţia la gustare, i-am dat un răspuns care m-a luat şi pe mine prin surprindere:

– La ora patru sunt invitat la cineva acasă pentru prânzul de duminică.

M-am gândit că-i datoram o explicaţie, aşa că am adăugat:

– E vorba de tipul cu care m-am întâlnit ca să discut afaceri săptămâna trecută şi de familia lui.

– Bine... Sper să te simţi bine.

– Ne putem vedea în jur de ora şapte?

– Sună-mă.

– Am să te sun.

Am zâmbit şi am întrebat:

– Pot să te ajut să te îmbraci?

Mi-a zâmbit şi ea.

– Nu m-ai ajutat nici măcar să mă dezbrac, mi-a răspuns. Vreau să rămâi aici şi să nu mă tentezi, a adăugat. Pot să plec şi singură.

– Eşti sigură?

– Da.

Ne-am îmbrăţişat, ne-am sărutat şi, cum lucrurile decurg unul din altul, cumva halatul ei s-a desfăcut şi eram la un pas de a o face chiar acolo, pe masă, însă ea s-a retras, a răsuflat adânc şi mi-a spus:

– Mai târziu. Diseară.

– Bine... Diseară.

Şi-a legat cordonul la halat şi a pornit spre uşă, apoi s-a întors spre mine şi mi-a spus:

– Trebuie să rezolvi situaţia cu Susan, şi asta cât mai curând.

– Ştiu.

A intrat pe uşa-paravan, iar eu am rămas pe loc, arzând de dorinţa de a o urma, dar conştient că trebuia să mă stăpânesc.

Mi-am mai turnat o ceaşcă de cafea şi am pornit la plimbare prin grădina lui Ethel, năpădită de buruieni care sufocau legumele. De ce oare nu se întâmpla invers?

Oricum, am încercat să stârpesc din minte nişte buruieni. În primul rând, îmi plăcea Elizabeth Allard. În al doilea rând, trebuia să

capăt control asupra evenimentelor înainte să capete ele control asupra mea. Asta însemna să mă întâlnesc cu Susan – nu a doua zi şi nici a treia, ci chiar în dimineaţa aceea. În acest fel, vizita mea la familia Bellarosa urma să aibă un scop, să reprezinte o decizie.

Pe urmă, la noapte, puteam să mă culc cu Elizabeth – sau singur, dar dormind buştean pentru prima oară după două săptămâni.

PARTEA II

Pe aleea pe care n-am păşit nicicând
Spre uşa pe care n-am deschis-o niciodată
Către grădina cu trandafiri.

T.S. Eliot
„Burnt Norton”, din
Patru Cvartete

Capitolul 21

Pe frigider era un aparat de radio de epocă, din care răsuna vocea lui Patty Page cântând *Old Cape Cod,* amintindu-mi de câteva ieşiri cu iahtul în acele locuri, împreună cu familia. La radio se dădeau melodii frumoase cu trimitere la geografia Americii, iar acum urma *Lumina lunii în Vermont.* Eram convins că Ethel nu schimbase postul de douăzeci de ani.

Aici, în casa portarului, timpul se oprise în loc, asta în vreme ce lumea în schimbare ajunsese deja la zidurile domeniului Stanhope Hall. De fapt, viaţa de dincoace de ziduri se schimbase şi ea, iar timpul începea să recupereze rămânerea în urmă atât în privinţa domeniului în sine, cât şi a oamenilor care locuiseră sau locuiau pe aceste meleaguri.

Încă nu se făcuse ora 9 dimineaţă şi deja îmi terminasem duşul şi îmi pusesem pantalonii cafenii şi ultima cămaşă curată din cele încheiate cu nasturi de sus şi până jos. Pe spătarul scaunului de bucătărie atârna un pulover albastru de comandă, marca Savile Row. Mă îmbrăcasem cu gând să-i fac o vizită lui Susan, altfel aş fi rămas la ţol festiv fără vreun motiv anume până la masa cu Mafia de la ora 4 după-amiază.

Dar poate că înainte s-o sun pe Susan ar fi trebuit să le dau obişnuitul telefon de duminică lui Carolyn şi lui Edward. Numai că fiică-mea Carolyn dormea duminica până târziu, iar la Los Angeles era abia ora 6. Atunci poate ar fi trebuit s-o sun pe maică-mea, doar că de fiecare dată când vorbeam cu Harriet luam în mână un pahar cu tărie, ori acum era cam devreme pentru aşa ceva.

La nouă şi un sfert Ray Charles cânta *Georgia,* iar eu mă aflam tot în bucătărie, cu o ceaşcă de cafea în mână.

Ce ciudat, mi-am zis, fusesem în stare să-i spun unui cap al Mafiei să se ducă-n mă-sa, în schimb nu găseam curajul să-i dau telefon lui Susan.

S-au stins şi ultimele acorduri triste ale melodiei *Georgia,* după care DJ-ul a comentat: „A fost frumos. Ascultaţi postul de radio WLIG, care transmite pentru ţara oamenilor liberi şi patria celor bravi”.

Pe această notă încurajatoare, am închis aparatul de radio, am ridicat receptorul telefonului din bucătărie şi am format numărul casei de oaspeţi, pe care mi-l dăduse Carolyn. Am aşteptat preţ de trei apeluri, sperând că va intra pe fir robotul.

Probabil că Susan avea o listă cu numerele apelanţilor şi pe afişaj îi apăruse numele lui Ethel, pentru că mi-a răspuns direct:

– Bună, John.

Auzindu-mi numele rostit de glasul ei mi-a zvâcnit inima în piept şi am fost cât pe ce să închid telefonul, dar bineînţeles că nu aveam cum, deşi aş fi putut imita vocea piţigăiată a lui Ethel, spunând ceva gen „Bună ziua, doamnă Sutter, voiam numai să ştiţi că m-am întors de la spital, la revedere" şi apoi să închid.

– John?

– Bună, Susan.

Tăcere.

– Ce mai faci? am întrebat-o.

– Bine. Dar *tu?*

– Bine. Foarte bine. Cum îţi merge?

– Încă bine.

– Bravo.... şi mie la fel.

– Nu ţi-ai prea exersat replicile pentru telefonul ăsta, a remarcat ea.

Asta m-a cam enervat, aşa că am spus:

– Mi-a venit în minte să te sun şi n-am avut când să-mi notez replicile.

– Şi cărui fapt îi datorez imensa plăcere a acestui telefon?

Dumnezeule! Nu mă aşteptasem să fie din cale-afară de fericită sau emoţionată la auzul vocii mele, însă ea era clar rece şi distantă. Mi-am reamintit că atât Ethel, cât şi Elizabeth mă asiguraseră ca Susan se va bucura dacă-i telefonez. Iar domnul Nasim îmi relatase că Susan vorbea frumos despre mine. Până şi Edward şi Carolyn îmi dăduseră a înţelege ca mama lor dorea să primească un semn din partea mea. Şi atunci ce însemna asta?

Imediat a venit şi răspunsul.

– Ţi-a plecat deja musafira? m-a întrebat Susan.

Ah! N-am apucat să-i răspund, că a venit cu o nouă întrebare:

– Maşina rămasă la tine peste noapte a fost a lui Elizabeth Allard, aşa-i?

– Da, a ei. Dar...

Nu m-am culcat cu ea. Jur!

– Şi ce mai face Elizabeth?

De fapt, nu-i datoram lui Susan nicio explicaţie, dar ca să pun lucrurile la punct, m-am gândit că trebuia să zic ceva, numai că reacţia ei mă luase prin surprindere.

– A băut cam mult, am bolborosit eu. Voia să-şi vadă şi camera de odinioară. În plus, am avut mult de lucru cu bunurile mamei ei şi cum eu mă ocup de toate astea ca avocat, pur şi simplu a rămas peste noapte şi...

Susan m-a întrerupt înainte să devin şi mai confuz.

– În fond, puţin îmi pasă, a declarat ea. Deci ce pot face pentru tine?

– Nu m-am culcat cu ea.

Tăcere. Apoi:

– Zău că nu-mi pasă, John. Şi acum, trebuie să mă pregătesc să merg la biserică, m-a anunţat.

Ei bine, cum iniţiativa cu telefonul îmi aparţinea, n-aveam de gând să fiu expediat cu una, cu două, aşa că am replicat:

– Vin până acolo să-ţi aduc un plic. Am să sun la sonerie. Dacă nu răspunzi, am să-ţi las plicul în faţa uşii. Tăcere. La revedere, am mai spus şi am închis.

Mi-am pus puloverul, am înşfăcat plicul cafeniu de pe masa din sufragerie şi m-am îndreptat spre uşă.

Era o zi frumoasă şi însorită, păsărelele ciripeau, lăcustele bâzâiau, albinele zumzăiau şi am păşit pe aleea principală care ducea la casa de oaspeţi, cu inima bătând să-mi spargă pieptul.

Nu înţelegeam de ce eram atât de încordat. Vreau să spun că dacă cineva ar fi trebuit să se simtă încordat, stânjenit – sau vinovat – aceea era Susan. Nu *eu* avusesem o aventură, ca apoi să-mi împuşc amantul.

Cât timp am parcurs cei trei sute de metri până la casa de oaspeţi am reuşit să-mi mai recapăt calmul cât de cât.

În timp ce mă apropiam de casă, am remarcat că foştii proprietari, cei cărora Susan le vânduse casa, îşi marcaseră limitele proprietăţii de patru hectare înconjurând-o cu un gard viu. Pe vremea când William şi Charlotte încă mai locuiau la conac, îi sugerasem lui Susan să construim un zid de piatră înalt de trei metri, cu turnuri de pază, ca să mai punem stavilă vizitelor inopinate ale părinţilor ei, însă Susan nu voia nimic care să-i strice priveliştea, ca atare mă întrebam acum dacă avea de gând să pună la pământ gardul viu. Eram convins că Amir Nasim era interesat de aceste tufe dese, care-l fereau şi-l ascundeau de lunetiştii iranieni.

Dar ca să revin la preocupări imediate, o jumătate a mea dorea ca Susan să nu deschidă uşa, caz în care mi-aş fi putut continua viaţa fără să mă mai gândesc la Susan Stanhope Sutter. Pe de altă parte, mă simţeam obligat să-i comunic temerile lui Nasim, precum şi temerile mele în privinţa lui Anthony Bellarosa. Sigur, toate acestea puteau fi comunicate şi la telefon sau printr-o scrisoare, iar dacă ea n-avea de gând să răspundă la sonerie, asta şi intenţionam să fac.

Dar, ca să fiu sincer, cealaltă jumătate a mea voia ca ea să

deschidă uşa şi să mă invite înăuntru. Dacă nu din alt motiv, măcar ca să-i explic de ce rămăsese Elizabeth la mine peste noapte – nu că ar fi contat pentru mine, dar poate conta pentru Elizabeth, aşa că voiam să lămuresc neînţelegerea, ca Susan şi cu mine să putem discuta despre celelalte neînţelegeri.

Am păşit pe dalele aleii până la clădirea masivă din piatră a casei de oaspeţi şi am observat că iedera nu fusese tunsă şi acum se căţăra peste pervazele ferestrelor. Aleea cu pietriş şi curtea din faţa casei aveau şi ele nevoie de îngrijire. Cândva aceste lucruri cădeau în sarcina mea: fie mă ocupam chiar eu de ele, fie angajam oameni care să le ducă la bun sfârşit. Am mai observat că straturile de flori – de care se îngrijea Susan – erau perfecte, ca într-o fotografie. Oare de ce îmi atrăgeau atenţia astfel de detalii?

M-am apropiat de uşa de la intrare şi, fără să ezit, am apăsat butonul soneriei.

Până să se deschidă uşa sau să fiu nevoit să plec, mi-a fulgerat prin minte cum Susan şi Frank făcuseră sex de-i duruseră şalele toată vara, în timp ce eu îmi rupeam şalele în oraş, chinuindu-mă să contracarez o acuzaţie de evaziune fiscală din partea Fiscului, iar în timpul liber să-l apăr pe amantul nevesti-mii de o acuzaţie de crimă. Toate aceste amintiri fericite mi-au creat starea de spirit adecvată.

Am aşteptat vreo zece secunde, după care am sprijinit plicul de uşă şi m-am îndepărtat.

După alte cinci secunde am auzit deschizându-se uşa, apoi glasul lui Susan:

– Mulţumesc.

Am privit peste umăr şi am văzut-o în prag, cu plicul în mână, îmbrăcată în blugi şi cu un tricou trandafiriu pe gât.

– Pentru puţin, am răspuns şi mi-am văzut de drum.

– John!

M-am oprit şi m-am întors cu faţa către ea.

– Da?

– Vrei să intri un minut? Am ceva pentru tine.

Am aruncat o privire la ceas, pe urmă, dându-i a înţelege că-i făceam pe plac contra voinţei mele, am răspuns:

– Păi... bine.

M-am întors din drum, iar ea a dispărut în casă, lăsând uşa deschisă. Am intrat şi am închis uşa.

Ea s-a oprit în celălalt capăt al holului spaţios, lângă bucătărie.

– Vrei nişte cafea? m-a întrebat.

– Mulţumesc.

S-a făcut nevăzută în bucătărie, iar eu urmat-o. Din câte îmi dădeam seama, casa arăta cam ca în urmă cu zece ani, decorată în bună parte cu mobilele vechi ale familiei Stanhope, pe care eu le

numeam vechituri bune de aruncat, şi pe care ea le luase probabil la Hilton Head sau le ţinuse în vreo magazie.

Şi bucătăria mare, de provincie, arăta aproape neschimbată, inclusiv vechea pendulă din perete, şi am trăit un sentiment de Zona Crepusculară, de parcă aş fi ieşit să cumpăr ziarele de duminică ca la întoarcere să constat că eram divorţat de zece ani.

– Tot neagră? m-a întrebat Susan, aplecată deasupra cafetierei, cu spatele la mine.

– Tot.

A turnat cafea în două căni, s-a întors spre mine şi i-am ieşit în întâmpinare. Mi-a întins cana şi ne-am privit unul pe altul. Nu îmbătrânise şi, aşa cum remarcasem când o zărisem de departe în urmă cu câteva zile, nu pusese pe ea nici măcar un gram în plus în zece ani – cum nu pusesem nici eu. Astfel, mânaţi amândoi de acelaşi gând, am spus în acelaşi timp:

– Arăţi...

Am zâmbit amândoi fără voia noastră, apoi am adăugat:

– ... foarte bine.

Acum că isprăvisem cu amabilităţile, am trecut la subiect:

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Dacă ai venit pentru că te simţi vinovat...

– Nu sunt *vinovat* cu nimic.

– Poţi să te culci cu cine pofteşti, dar te rog ţine-te departe de prietenele mele.

– Atunci dă-mi o listă cu prietenele tale.

– Şi tu dă-mi o listă de prieteni, dacă ai vreunul.

Ticăloasa. Mi-am pus cana cu cafea pe masă şi i-am spus:

– Înainte să plec, trebuie să înţelegi că n-am făcut sex cu Elizabeth Allard.

– Puţin îmi pasă dacă ai făcut sau nu.

– Dar adineauri spuneai că...

– Faci pe avocatul cu mine?

Unele lucruri nu se schimbă niciodată. Susan avea o minte brici, dar nimeni n-ar fi putut vreodată s-o acuze că ar avea logică sau că ar fi un om raţional. Adică, putea da dovadă de logică şi raţiune, dar când era tensionată, se refugia în porţiunea ţicnită a creierului ei. De vină era părul roşu.

– Priveşte-mă în faţă, i-am cerut.

– Asta-i faţă? mi-a replicat.

– Uită-te la mine.

M-a privit în ochi şi atunci i-am zis:

– *N-am* făcut sex cu Elizabeth.

A dat din cap.

– Bine, mi-a spus. Te cred.

Am rămas amândoi pe loc, în timp ce pendula din perete continua să ticăie, ca de atâtea ori când eu şi Susan trecusem prin tăceri apăsătoare după câte o ceartă. De regulă, astfel de scandaluri erau catarctice, semn că încă ţineam suficient de mult unul la altul ca să mai rezistăm la câteva reprize, aşa că de cele mai multe ori ne sărutam şi ne împăcăm, după care dădeam fuguţa în dormitor. Eram convins că şi ea îşi amintea acele ocazii, însă de data asta n-aveam să mai urcăm în dormitor.

– De fapt, pot să revin altă dată, i-am spus.

– Ce e în plic? m-a întrebat.

– Câteva fotografii şi câteva acte care ar trebui să stea la tine, de pildă certificatele de naştere ale lui Carolyn şi Edward, care nu ştiu cum au ajuns printre lucrurile mele.

A încuviinţat din cap, apoi mi-a spus:

– Dacă ai puţin timp, şi eu vreau să discut unele lucruri cu tine, în plus am să-ţi dau şi câteva lucruri.

– Bine.

– Ce-ar fi să mergem în grădina cu trandafiri? a propus ea.

– OK.

– Vin imediat.

Mi-am luat cafeaua şi am ieşit din bucătărie din spate, coborând în grădina englezească cu trandafiri, împrejmuită de un gard scund din piatră. Grădina arăta aproape la fel cum mi-o aminteam, atâta doar că mobilierul din fier forjat fusese înlocuit cu altul de răchită, care părea mult mai confortabil. Femeile pot să se aşeze pe orice.

Trandafirii începeau să se deschidă şi nu-mi aminteam dacă această perioadă a anului era prea timpurie sau prea târzie pentru boboci – presupun că depindea de cum fusese primăvara aici, în Long Island.

Deci mă găseam acasă, şi totuşi nu. Totul arăta familiar, totuşi discretele schimbări erau derutante. La fel se întâmpla şi cu oamenii. M-aş fi simţit mult mai bine într-o colibă băştinaşă din Pacific, unde nimic nu mi-ar fi amintit de trecut.

Mi-a venit în gând o vorbă spusă de tata pe când eram în armată şi pe punctul de a fi trimis la post în Germania. Tata se referise la cei patru ani petrecuţi în război: „Când m-am întors, m-am simţit atât de stingher că mi-am dorit să fiu din nou cu camarazii într-o tranşee”. Dat fiind că ulterior o cunoscuse şi o luase în căsătorie pe maică-mea, sunt convins că dorinţa asta îi revenise în repetate rânduri. Mai exact, acum înţelegeam ce voise să spună.

Oricum, m-am instalat pe un scaun la masa rotundă din răchită, cu ochii la apa care bolborosea în fântâna din fundul grădinii ordonate şi simetrice, dispuse în jurul unui ceas solar.

Se vedeau vreo câteva statui de grădină risipite printre straturile

de trandafiri, majoritatea siluete clasice, care-mi aminteau de grădinile clasice de la Alhambra şi de bazinul în care se oglindea conacul. Şi, bineînţeles, îmi aminteau de visul meu. Probabil că n-aveam s-o întreb niciodată cum, când şi unde începuse aventura ei cu Frank Bellarosa, dar *chiar* dacă aş fi întrebat-o, mi-ar fi răspuns: „Cum s-a întâmplat *ce?* Oh, treaba *aia.* E atât de mult de atunci, John. De ce deschizi discuţia despre asta?" Şi aşa mai departe. Era o amnezică desăvârşită şi eram convins că nu-şi amintea nici că se regulase cu Frank Bellarosa, nici că-l împuşcase. Ei, sigur că-şi amintea, dar numai dacă cineva ca mine era suficient de bădăran ca să aducă vorba despre asta.

Mi-am adus aminte de ultima ocazie când o văzusem, cu patru ani în urmă, la înmormântarea mătuşii Cornelia. Nu ştiu de ce venise, dar datorită copiilor încă mai făcea cumva parte din familie. Îşi lăsase soţul acasă, la Hilton Head, aşa că nu avusesem plăcerea să-l cunosc pe norocos, nici prilejul să comentez cât de bătrân arăta, cât de gras sau mai ştiu eu ce. Dacă s-ar fi măritat cu un armăsar tânăr, nu mă îndoiesc că tipul ar fi venit acolo, îmbrăcat într-un costum Armani negru.

Oricum, vorbisem atunci cu Susan, dar numai despre lucruri fără importanţă, despre mătuşa Cornelia şi despre răposatul ei soţ, Arthur, şi cei doi fii descreieraţi ai lor. Mai vorbisem şi despre tatăl meu, la care Susan ţinuse foarte mult, deşi nu adusese în discuţie înmormântarea lui, la care eu lipsisem. Îmi aminteam că o felicitasem că se recăsătorise şi că-i urasem să fie fericită. Şi chiar fusesem sincer.

Ea îmi spusese că soţul ei era un om de treabă, ceea ce însemna – cred – că nu era iubirea vieţii ei.

Nu-mi pusese nicio întrebare personală, iar eu nu-i oferisem nicio informaţie despre viaţa mea amoroasă.

Din discuţie lipsiseră şi ultimele vorbe pe care ni le adresasem înainte de a ne despărţi, cu şase ani în urmă. Eu participasem la audierea ei, care avusese loc la tribunalul federal din Manhattan, ca să depun mărturie referitor la moartea lui Frank Bellarosa. În calitate de soţ şi fost avocat, nu fusese necesar să merg în boxa martorilor, totuşi voisem să aduc în sprijinul ei unele circumstanţe atenuante şi extenuante, având de-a face în principal cu starea ei sufletească din noaptea crimei, gen: „Domnule judecător, soţia mea nu-i în toate minţile. Uitaţi-vă la părul ei roşu". Totodată, am informat Curtea că doream să fie consemnată mărturia mea despre modul în care FBI-ul favorizase întâlnirile dintre soţia mea şi şeful mafiot în timp ce acesta se găsea sub pază la conac, în cadrul programului de protecţie a martorilor. În plus, ţinusem neapărat să spun şi câteva cuvinte despre iniţiativele dubioase ale procurorului SUA, Alphonse Ferragamo.

Ei bine, până la urmă se dovedise că nici judecătorul, nici domnul

Ferragamo nu ţineau să audă de la mine nimic din toate astea, iar şedinţa cu uşile închise se încheiase cu decizia Ministerului de Justiţie de a nu trimite cazul în faţa marelui juriu. O victorie totală pentru Susan şi o reafirmare a dreptului statului de a-şi apăra spatele. Cât despre mine, fusese unica ocazie când influenţasem soluţionarea unui caz pur şi simplu stând pe coridor şi ţinându-mi gura.

Desigur, am răsuflat uşurat că Susan scăpase cu faţa curată, dar ca să fiu sincer, eram şi un pic dezamăgit – ca avocat şi cetăţean – că Ministerul de Justiţie o lăsase în pace atât de uşor, fără să-i tragă măcar o pălmuţă peste mână. În calitate de soţ înşelat, mi-aş fi dorit ca Susan să fi fost măcar obligată să poarte un A stacojiu cusut pe rochia ei elegantă, dar în cazul acesta probabil că şi eu ar fi trebuit să port o inscripţie cu cuvântul ÎNCORNORAT.

Oricum, după audiere îi aţinusem calea pe treptele tribunalului din Foley Square, unde fusese înconjurată de părinţii în extaz, de cei trei avocaţi bucuroşi de reuşită şi de doi psihiatri de familie, care cu greu puteau fi socotiţi suficienţi pentru vreun membru al familiei Stanhope.

O trăsesem pe Susan din mijlocul grupului şi schimbasem câteva cuvinte. O felicitasem pentru rezultatul audierii, deşi nu eram întru totul încântat de acel deznodământ. Cu toate acestea, îi spusesem: „Să ştii că încă te iubesc”.

– Ar fi şi cazul. Pentru toată viaţa.

Iar ultimele cuvinte pe care i le adresasem eu fuseseră:

– Da, pentru toată viaţa.

Ultimele ei cuvinte pentru mine fuseseră:

– Şi eu la fel.

Astfel decursese despărţirea de pe treptele tribunalului, după care nu ne mai văzusem vreme de şase ani, până în ziua când Edward absolvise colegiul „Sarah Lawrence”.

Ultima oară când vorbiserăm, la înmormântarea mătuşii Cornelia, cea din urmă frază pe care mi-o adresase Susan fusese:

– Îţi doresc fericire, John, dar în primul rând îţi doresc linişte sufletească.

Nu înţelesesem de ce credea că n-aş fi avut parte de linişte sufletească – era secretul meu – totuşi îi răspunsesem:

– Mulţumesc. La fel şi ţie.

Ne despărţisem la cimitir, iar eu mă înapoiasem la Londra. Acum, după patru ani, eram pe punctul de a îngropa o altă femeie din trecutul nostru şi, dacă aş fi avut chef de glumă, i-aş fi spus lui Susan: „E cazul să încetăm să ne mai întâlnim la astfel de ocazii”. M-am gândit că poate totuşi unul sau amândoi copiii noştri se vor decide într-un târziu să se căsătorească, iar Susan şi cu mine ne vom revedea şi cu ocazii mai fericite, la o naştere, un botez sau la aniversările

nepoţilor.

Până atunci însă, rămâneau înmormântările, ceea ce-mi amintea de un vers din Longfellow: „Lăsaţi Trecutul mort să-şi îngroape morţii”.

Într-adevăr, aşa era.

Capitolul 22

Susan şi-a făcut apariţia în grădina cu trandafiri şi ochiul meu ager a constatat că-şi dăduse puţin cu peria prin păr, ba poate chiar şi cu un pic de luciu pe buze.

Cum sunt un domn, m-am ridicat în picioare, iar ea, amintindu-şi o glumă mai veche de-a noastră, m-a întrebat:

– Intonează careva imnul naţional?

Am zâmbit amândoi, iar ea a pus pe masă o cutie mare de carton, precum şi plicul adus de mine, după care s-a aşezat în faţa mea.

Cât despre plic, nu voiam să-l deschidă chiar atunci şi să dea cu ochii de fotografiile care o înfăţişau nud. Risca să fie un moment stânjenitor sau penibil ori ca gestul meu să fie interpretat greşit. Sau poate că deja deschisese plicul? În orice caz, l-a lăsat pe masă.

Am rămas amândoi tăcuţi câteva secunde, aşa că m-am adresat văduvei îndurerate:

– Despre ce anume doreai să-mi vorbeşti?

– Începe tu.

– Mai întâi doamnele.

– Bine. Păi, ţi-am pregătit cutia asta, în care sunt copii ale unor fotografii pe care mă gândeam că ai vrea să le ai. Am mai găsit şi un teanc de scrisori primite de noi de la Carolyn şi Edward când erau la şcoală şi ţi-am făcut fotocopii după ele.

– Mulţumesc. Ai şi cecurile anulate pe care le-am trimis pentru amândoi?

A zâmbit.

– Nu, mi-a răspuns, dar am scrisorile de mulţumire. La ora actuală, şi unul şi celălalt trimit e-mailuri, dar cândva ştiau să scrie şi de mână.

Am zâmbit amândoi.

– Ce e în plic? m-a întrebat.

– Aceleaşi lucruri. Poze, câteva scrisori de la copii. Unele acte pe care poate vrei să le păstrezi.

– Mulţumesc. Edward şi Carolyn m-au anunţat că vor veni la înmormântarea lui Ethel, m-a informat ea. Edward trebuie să-şi găsească un moment liber, a adăugat. E foarte ocupat la serviciu. La fel şi Carolyn, numai că ea poate ajunge aici repede din Brooklyn.

– Întotdeauna mi-am dorit să apuc ziua când copiii mei vor încerca să împace obligaţiile de serviciu cu cele de familie. Abia aştept să-i văd la casa lor şi cu copii.

– John, după cum vorbeşti, s-ar zice că serviciul, familia, căsătoria şi copiii sunt pedepse.

– Iartă-mă. M-am exprimat greşit. Oricum, trebuie să-i ţii la curent cu starea lui Ethel. Eu n-am nici e-mail, nici telefon mobil.

– Intenţionezi să-ţi faci rost de aşa ceva?

– Dacă rămân.

N-a mai insistat, în schimb m-a întrebat:

– Când ai vorbit cu ei ultima oară?

– Duminica trecută. Păreau OK.

– Cred că aşa şi sunt. Le pare bine că te-ai întors, mi-a spus. Cât timp rămâi? a întrebat ea, profitând de ocazie.

– Cel puţin până la înmormântare.

A dat din cap, dar n-a mai pus alte întrebări pe tema asta. Cum discutam despre familie, mi-a oferit un sfat:

– Ar trebui să te vezi cu mama ta... înainte de înmormântare.

– A ei sau a lui Ethel?

– Te rog, fii serios! Ar trebui să te porţi cu mama ta aşa cum vrei să se poarte şi copiii *tăi* cu tine. Trebuie să le dai un exemplu. *E* bunica lor. Iar tu eşti fiul ei.

– Cred că înţeleg.

– Trebuie să te comporţi ca un om în toată firea.

Eram fiul mamei mele, aşa că mă purtam cum se purta şi ea cu mine.

– Asta-i ridicol! Felul în care te-ai înstrăinat de mama ta îi afectează pe copii, a continuat ea în aceeaşi ordine de idei. Mă gândesc la ei.

Bineînţeles, întotdeauna e vorba de copii, numai că de regulă, pe ei îi doare în cot. În orice caz, discuţia nu se referea la mine şi la Harriet, nici la mine şi la copiii, ci la mine şi la Susan.

A trecut la punctul B.

– Edward şi Carolyn nu sunt mulţumiţi nici de atitudinea ta faţă de părinţii mei. E vorba de *bunicii* copiilor noştri, mi-a amintit ea, ca nu cumva să-mi scape amănuntul.

– Cât mai durează predica asta?

– Nu-i *predică.* E vorba de chestiuni importante care trebuie puse la punct pentru binele copiilor.

„Nu mai sunt de mult copii, îmi stătea pe limbă să spun, iar tu ar fi trebuit să te gândeşti la ei acum zece ani când te-ai hotărât să devii amanta lui Frank Bellarosa.”

În loc de asta, am răspuns:

– Bine, în măsura în care am vreo legătură cu viaţa cuiva de aici, am să încerc să devin un fiu mai bun, un tată mai bun şi un fost soţ mai bun.

– Şi, dacă se poate, mai puţin sarcastic.

– Dar, ca să se ştie, *niciodată* n-am spus nimic rău despre părinţii tăi de faţă cu Edward sau Carolyn.

– Poate că nu... dar amândoi te simt că le eşti ostil.

– Câtă perspicacitate! Eu nici măcar nu mă *gândesc* la părinţii tăi.

A profitat de ocazie ca să-mi dea o veste bună:

– Cu trecerea anilor, au devenit mai înţelepţi.

Singura modalitate ca ăştia doi să devină mai înţelepţi ar fi fost să li se facă un transplant de creier.

– Atunci poate că eu am scos la iveală ce era mai rău în ei, am spus.

Nu mi-a dat atenţie, ci mi-a oferit concluzia predicii:

– Ce s-a întâmplat între noi a avut mare influenţă asupra multor persoane din anturajul nostru, la care ţinem şi care ţin la noi, prin urmare cred că ar trebui să ne purtăm frumos unul cu celălalt şi să le facem viaţa mai uşoară şi mai puţin penibilă celor din jur.

– S-ar putea să fie cam târziu pentru asta.

– Nu-i adevărat.

Nu i-am răspuns.

– Când ai de gând să dai totul uitării?

– Am şi uitat.

– Nu, n-ai uitat.

– Dar tu ai uitat?

– Eu n-am fost niciodată supărată pe tine, John.

– Normal. De ce-ai fi fost? Ce-am făcut *eu?*

– Ar trebui să te gândeşti la rolul tău în tot ce s-a întâmplat.

– Hai, lasă-mă.

– Şi să te gândeşti la ce-ai făcut în ultimii zece ani.

– N-am făcut *nimic.*

– Tocmai! Pur şi simplu ai fugit.

Nu i-am răspuns, dar am aruncat o privire la ceas, iar ea a sesizat gestul.

– Nu pleci până când nu termin ce am de spus, mi-a declarat.

– Atunci termină.

A tăcut un timp, după care a continuat pe un ton mai blând:

– John, nu putem schimba nimic din ce s-a întâmplat...

– Reia, te rog, fraza, dar la singular.

A tras aer în piept.

– OK... a spus. Nu pot schimba nimic din ce s-a întâmplat... din ce am făcut. Dar aş vrea... aş vrea să mă ierţi.

Nu mă aşteptam la aşa ceva şi pe moment am rămas fără replică. M-am gândit ce să-i răspund şi am fost la un pas de a-i spune „Te iert", apoi am ridicat ochii spre ea.

– Niciodată nu ţi-ai cerut măcar *iertare,* i-am reamintit. Niciodată nu mi-ai spus că-ţi pare rău.

Mi-a susţinut privirea, apoi mi-a spus:

– John... ceea ce am făcut eu a fost un păcat prea greu ca să-ţi pot cere iertare. Ce să-ţi spun? Iartă-mă că am distrus vieţile tuturor? Iartă-mă că am avut o aventură? Iartă-mă că l-am ucis? Iartă-mă că n-

am intrat în puşcărie pentru ce-am făcut? Iartă-mă pentru ce le-am făcut soţiei şi copiilor lui? Iartă-mă că din vina mea copiii noştri au suferit şi că tot din vina mea nu te-au avut alături timp de zece ani? Iartă-mă că din vina mea n-ai fost aici când ţi-a murit tatăl? Cum să-mi cer iertare pentru toate astea?

Nu ştiam ce să spun şi nici nu mai suportam s-o privesc, aşa că am întors capul şi atunci am auzit-o spunând:

– Scuză-mă o clipă.

Am privit-o din nou, dar ea se ridicase şi pornise cu paşi grăbiţi spre casă.

Am rămas pe loc un minut, simţindu-mă groaznic, dar şi cu sentimentul că povestea asta trebuia cumva să se încheie.

În zidul grădinii se deschidea o poartă şi am rămas cu ochii la ea, închipuindu-mi că plecam pe acolo. Aş fi putut să repet vizita cu altă ocazie, când amândoi am fi fost mai puţin tensionaţi. Ori poate că voia să aştept aici? Sau să mă duc înăuntru după ea?

De regulă, e greu să înţelegi ce se petrece în mintea unei femei, iar când femeia e şi supărată, eu unul nici nu mai încerc. Pentru mine, lucrul cel mai bun în momentul de faţă era să fac ceea ce voiam să fac, adică să plec. Aşa că m-am ridicat în picioare, am luat cutia pe care mi-o dăduse şi am pornit spre poartă. Apoi însă am şovăit şi am privit în urmă, înspre casă, dar n-am văzut nici urmă de Susan. După toate aparenţele, conversaţia se încheiase. Şi asta era bine.

Am deschis poarta, dar am ezitat din nou, gândindu-mă că va ieşi din casă şi va descoperi că plecasem. În sufletul meu se ducea o luptă interioară şi jumătatea mea cea dură mă îndemna „Pleacă!”, în timp ce jumătatea mea mai blândă îmi şoptea „Femeia asta suferă”.

Uneori în astfel de momente implor o intervenţie divină, ceea ce am făcut şi acum, numai că uşa de la bucătărie continua să rămână închisă.

„Hai odată, Doamne”.

Mândria îngenunchează înainte de cădere.

Mulţumesc pentru pont.

Însoţeşte fraza asta cu un buchet de flori.

Ce...? Dar brusc mi-am adus aminte că mai ajunsesem şi altă dată în acest punct, atât la propriu, cât şi la figurat, şi că uneori ne aduceam câte o ofrandă de pace, fără să renunţăm prea mult la mândrie.

Am revenit în grădină şi am găsit foarfeca ei pentru trandafiri lăsată pe o banchetă. Am retezat doisprezece trandafiri roşii şi i-am pus pe masa rotundă, după care m-am îndreptat spre poartă şi am deschis-o.

– John!

M-am întors şi am văzut-o în uşă.

– Pleci? mi-a strigat.

– Păi... tocmai...

– Cum poţi pur şi simplu...?

A văzut trandafirii tăiaţi şi s-a apropiat de masă. A luat unul în mâna şi s-a uitat la el, apoi la mine. Ne-am privit ţintă, fiecare într-un capăt al grădinii, după care eu am pornit agale înapoi spre casă.

M-a urmărit din ochi cum mă apropiam, iar eu m-am oprit în acel punct bine definit în care soţii certaţi sau despărţiţi nu stau nici prea aproape, nici prea departe unul de celălalt, ci la o distanţă numai bună ca fiecare să se simtă în largul lui.

– De ce voiai să pleci? m-a întrebat.

– Am crezut că asta e dorinţa ta. Te-ai ridicat şi m-ai lăsat acolo, i-am amintit.

– Am spus „Scuză-mă o clipă”, nu „La revedere”.

– Adevărat. Păi, nu eram sigur... de fapt, ca să fiu sincer, chiar am vrut să plec.

– De ce?

– E prea dureros.

A încuviinţat din cap.

Am rămas pe loc, neştiind niciunul, nici celălalt ce să mai spunem. Ea mă rugase s-o iert şi după zece ani ar fi trebuit să-i spun simplu „Te iert” şi să-mi văd de viaţa mea. Dar dacă aş fi rostit aceste cuvinte, ar fi trebuit să fiu convins de adevărul lor, altfel ea şi-ar fi dat seama.

Susan şi cu mine crescusem într-o lume şi o clasă socială în care fusesem îndopaţi cu noţiuni ca păcatul, faptele mântuitoare, căinţa şi iertarea, întâi la biserica St. Paul, apoi la Academia Friends şi chiar acasă. Poate că lumea aceea dispăruse şi poate că amândoi rătăcisem atât de mult calea că nu ne era dat să mai vedem uscatul, totuşi continuam să fim produsele între două vârste ale acelei lumi. Aşadar, i-am spus, ştiind că va înţelege mesajul:

– Susan, pot să accept şi chiar accept scuzele tale pentru tot ce s-a întâmplat. Dar nu am nici inima, nici puterea să te iert.

A dat din cap.

– Înţeleg, mi-a răspuns. Dar să nu mă urăşti.

– Nu te urăsc.

– M-ai urât.

– Nu te-am urât niciodată. Ţi-am spus... pe treptele tribunalului... mai ţii minte?

– Da. I-ai spus surorii tale că urma să vii pe mare la Hilton Head. Te-am aşteptat.

Conversaţia reîncepea să fie dureroasă, dar trebuia să doară tocmai ca mai apoi durerea să înceteze.

– Am pornit într-acolo... dar m-am întors din drum.

– Şi te-ai dus să navighezi în jurul lumii.

– Exact.

– Puteai să naufragiezi pe undeva.

– N-a fost în intenţia mea, dacă asta vrei să sugerezi.

– Tu ai spus asta, nu eu.

– Am încheiat subiectul, am declarat.

– Toţi au fost îngrijoraţi. Părinţii tăi, copiii...

– Nici asta n-a fost în intenţia mea. N-a fost decât un superb gest de nebunie şi de auto-răsfăţ. Atât şi nimic mai mult. Aveam dreptul, am adăugat şi i-am reamintit: Am încheiat subiectul.

– Bine.

A abordat un subiect mai puţin delicat.

– Mulţumesc pentru flori.

– De fapt, sunt florile tale, am subliniat eu.

– Ştiu. Dar îţi mulţumesc pentru gest.

– Pentru puţin.

– Sunt mişcată că ţi-ai amintit.

Eram în continuare indispus de sugestia ei că aş fi pornit în călătorie în jurul lumii fiindcă eram o epavă, un nenorocit copleşit de suferinţă, plângându-şi de milă, cu inima frântă, în căutare de compătimire şi gata în orice moment să-şi curme zilele. Femeile pur şi simplu nu înţeleg purtările nesăbuite, aşa că am revenit la subiectul închis.

– A fost vorba şi de o provocare, am spus.

– La ce te referi?

– La faptul că am pornit în jurul lumii cu o ambarcaţiune mică.

– Oh! Parcă spuneai că subiectul...

– Bărbaţilor le place să înfrunte primejdii.

– Păi... nu cred că cei rămaşi acasă sunt la fel de extaziaţi, dar ai făcut-o şi acum sper că ai terminat cu chestii din astea.

– Poate.

Ajuns în acest punct al conversaţiei, m-am hotărât să plec cât timp încă mai vorbeam unul cu celălalt, aşa că i-am spus:

– Nu vreau să întârzii la biserică din pricina mea. Ce-ar fi să ne vedem mâine?

– N-am starea de spirit necesară să mă întâlnesc cu cineva la biserică.

Eu unul nu eram de părere că scopul mersului la biserică ar fi fost acela de a te întâlni cu lumea şi oricum nu ştiu ce stare de spirit ar trebui să aibă cineva ca să se vadă cu alţi oameni acolo. Totuşi i-am răspuns:

– S-ar putea să te simţi mai bine dacă te duci la biserică.

Ea nu m-a luat în seamă.

– Ce-ar fi să ne plimbăm?

M-am gândit câteva clipe.

– Bine... i-am spus.

Mi-am scos puloverul şi l-am pus pe speteaza scaunului, după care am ieşit amândoi pe poarta grădinii. Susan ţinea în mână un trandafir.

Era ca pe vremuri, numai că nu era la fel. Şi nu avea să mai fie niciodată. Nu urma să ne înapoiem împreună, însă de data asta, la despărţire, mai puteam adăuga „Ţinem legătura”. Aveau să mai fie şi alte înmormântări sau nunţi, naşteri sau aniversări, aveau să apară noi persoane în viaţa noastră, ceea ce era foarte bine, aveam să ne găsim iar amândoi în aceeaşi încăpere, ba chiar să ne zâmbim. Prietenii şi familia ar fi fost încântaţi.

Mai bine de atât nu se putea şi, după zece ani, date fiind toate câte se întâmplaseră şi s-ar fi putut întâmpla în viaţa noastră, faptul că eram acum aici, stând de vorbă şi plimbându-ne împreună, era un mic miracol.

Capitolul 23

Am pornit pe pajiştea care se întindea până la gardul viu din depărtare.

Susan era în picioarele goale, aşa cum îi plăcea ei să se plimbe pe moşie, şi m-am întrebat dacă Amir Nasim ar fi fost de acord cu mersul desculţ. Totuşi, încă ne găseam pe domeniul lui Susan, aşa că era irelevant, atâta timp cât nu călcam pe teritoriu iranian.

În timp ce ne plimbam, Susan mi-a povestit câte în lună şi-n stele despre domeniu.

– Ai cunoscut familia Ganz? m-a întrebat ea. Cei doi soţi cărora le-am vândut casa... Diane şi Barry Ganz...

– Foarte puţin, după plecarea ta. Treceau pe la mine cam odată pe săptămână să mă întrebe cum merg treburile pe moşie sau de ce treburile nu mergeau ca lumea.

– Îmi pare rău.

– Am încercat să le fiu de folos, dar am fost nevoit să le reamintesc că nu eu le vândusem casa.

N-a comentat nimic.

– A fost o pornire de moment, a spus ea după câteva clipe. Mă refer la vânzarea conacului. Dar eram... cu nervii la pământ. Iar părinţii mei tot insistau să mă mut cu ei la Hilton Head.

Când era vorba despre William şi Charlotte, a insista însemna să tragi de cineva şi m-am întrebat dacă în ultimii zece ani Susan înţelesese care era deosebirea.

Totodată, faptul că vânduse conacul şi se mutase de acolo anulase practic orice posibilitate de împăcare cu mine, unul dintre motivele pentru care soţii Stanhope voiseră s-o vadă plecată de aici.

Bineînţeles, pe lângă toate acestea, mai era şi faptul că Susan îi făcuse de petrecanie unui şef mafiot şi când aveai la activ aşa ceva, era preferabil să pleci în altă parte.

Totuşi, Susan mi-a oferit o altă explicaţie.

– Statul confiscase Stanhope Hall de la... mă rog, asta ştii şi tu. Şi mă temeam ca nu cumva să ajung să fiu înconjurată de parcele, cum se întâmpla... în vecini... aşa că am vândut conacul.

Nu i-am răspuns, dar am remarcat că evita să rostească numele lui Frank Bellarosa sau cuvântul Alhambra. Poate nu-şi amintea numele amantului sau unde locuise. Sau, şi mai probabil, îşi închipuia – pe bună dreptate – că nu mi-ar fi făcut plăcere să aud nici numele Frank Bellarosa, nici cuvântul Alhambra. Dar nu avea să fie ultimul câmp de mine întâlnit în această plimbare, aşa încât, ca să-i arăt că nimic nu mai putea să mă rănească, am spus:

– Am văzut casele de pe domeniul Alhambra. Apoi am continuat, nu prea inspirat: Cred că Frank Bellarosa se învârte în mormânt. Iartă-

mă, m-am grăbit eu să adaug.

Susan a rămas tăcută un timp, apoi a revenit la soţii Ganz.

– Au avut grijă de moşie, mi-a spus. Numai că s-au gândit să planteze gardurile vii ca să le asigure intimitatea şi în prezent îmi blochează mie perspectiva. Acum însă, când Stanhope Hall are un nou locatar, gardurile îmi oferă totuşi oarecare intimitate. Aşa că nu m-am hotărât dacă să renunţ la ele sau nu. Tu ce zici?

– Păstrează-le un an şi pe urmă ia o hotărâre.

– Bună idee. Fac plajă pe pajişte, m-a anunţat ea, şi asta ar putea fi o problemă pentru noul proprietar.

– Ştiu.

– Oh, v-aţi cunoscut?

– Da.

– Şi? Ce-a zis? m-a întrebat ea.

– Să ne îmbrăcăm decent.

– Da, ştiu. Despre ce-aţi mai vorbit?

– Păi, m-am înţeles cu el să rămân în casa portarului după moartea lui Ethel.

– Zău? Cât timp?

– Cel târziu până la 1 septembrie. Dacă rămân aici până atunci, în acel moment vrea să-şi ia proprietatea în stăpânire. Nasim doreşte să instaleze în casa portarului... pe cine vrea el, am adăugat. Ţie ţi-a pomenit despre aşa ceva? am întrebat-o.

– Nu. N-am discutat niciodată despre asta. Voia să cumpere casa de oaspeţi de la mine. Ţi-a zis şi ţie?

– Da.

Ne-am continuat plimbarea pe pajiştea cu jocuri de umbră şi lumină.

– Mi-a făcut o ofertă foarte generoasă pentru casa de oaspeţi şi pentru teren, mi-a spus ea. A fost dezamăgit că l-am refuzat.

Nu i-am răspuns şi nici n-am încercat s-o conving să accepte oferta. De asemenea, am decis ca pentru moment să nu aduc în discuţie problemele de securitate ale lui Amir Nasim. Era o chestiune care trebuia abordată împreună cu temerile mele la adresa lui Anthony Bellarosa şi voiam să las subiectul pe mai târziu.

Desigur, Susan se schimbase, aşa cum se întâmplase cu noi toţi în acei zece ani, dar o cunoşteam bine pe femeia asta şi eram convins că va eticheta temerile lui Amir Nasim drept prosteşti sau paranoice – sau, şi mai rău, le va considera reale, dar fără nicio legătură cu ea. Cât despre o posibilă vendetă a lui Anthony Bellarosa... ei bine, asta ar fi înţeles într-o oarecare măsură, dar în rest, puţin i-ar fi păsat. Susan fusese crescută într-un mediu care-i oferise protecţie şi privilegii incredibile şi eram sigur că la Hilton Head lucrurile nu stătuseră deloc altfel. Cândva consideram că suferă de sindromul Mariei Antoaneta –

nu atât mentalitatea ei gen „dacă n-au pâine, să mănânce cozonac”, cât mai curând incapacitatea de a înţelege de ce-ar fi vrut cineva să-i taie capul, ca să nu mai vorbesc de manierele alese, de faptul că-şi ceruse scuze de la călău când îl călcase pe picior lângă ghilotină.

Bine, poate că *se schimbase* într-adevăr în decursul anilor, dar eu unul nu sesizam prea mare diferenţă. Totuşi, am remarcat că nu-mi mai părea aşa ţicnită. Sau poate păstra ţicneala pentru mai târziu, ca pe o surpriză, după ce se mai risipea stânjeneala dintre noi.

– De ce te-ai întors? am întrebat-o.

– Mi-era dor de casă, mi-a răspuns. Ţie nu ţi-a fost dor?

Am cugetat asupra întrebării.

– Acasă nu înseamnă neapărat un loc, i-am spus.

– Atunci ce?

– E vorba de... oameni. Familia, prietenii... amintirile... şi altele asemenea.

– Şi? Nu ţi-a fost dor de toate astea?

– La început mi-a fost. Dar... timpul vindecă, iar amintirile pălesc. Acasă poţi ajunge să simţi că te sufoci. Aveam nevoie de o schimbare.

– La fel şi eu, dar m-am simţit atrasă de vechile locuri. N-am vrut să mor la Hilton Head, a adăugat.

– Asta ar fi un pleonasm.

Aproape i-a venit să râdă.

– E un loc frumos, mi-a spus. Cred că ţi-ar plăcea acolo.

– Probabil că n-o să am niciodată ocazia să constat personal.

A tăcut un timp, apoi mi-a spus:

– Mi-am păstrat locul aici... dacă vreodată vrei să te foloseşti de el, eşti bine-venit.

– Păi... mulţumesc.

– E lângă plajă şi lângă două terenuri de golf. Foarte odihnitor.

– Din câte spui, aşa şi pare.

Prin urmare, după ce abia reuşisem să schimbăm vreo două vorbe, ajunsesem să-mi ofere casa de pe plajă ca să mă odihnesc. Ea îşi dădea toată silinţa, dar eu nu. Mi-am zis că poate Nasim avea dreptate şi Susan pornise într-o excursie printre amintiri, de asta se şi mutase aici, iar eu făceam cumva parte din amintirile fericite ale trecutului. În orice caz, viaţa mea era în perpetuă schimbare sau poate mă găseam în Purgatoriu sau mai ştiu eu ce, în timp ce a ei se cantona într-un trecut care încetase să existe şi nici nu mai putea fi adus la viaţă.

A reluat discuţia despre casa de la Hilton Head şi mi-a spus:

– Am remobilat-o în întregime şi mi-am dus lucrurile înapoi acolo.

– Am observat. Deci, îţi pare bine că te-ai întors? am întrebat-o.

– Da. Ştii, uneori inima îţi spune dacă ai făcut ce trebuie.

– Bravo.

N-am rezistat tentaţiei de a fi caustic şi am spus:

– Sunt sigur că părinţii tăi îţi simt lipsa, dar le pare bine pentru tine.

Mi-a aruncat o privire, ştiind dintr-o îndelungată experienţă că tot ce-aş fi spus despre părinţii ei era fie ironic, fie cu dublu înţeles, fie de-a dreptul injurios.

– Ca să fiu sinceră, mi-a răspuns, simţeam nevoia să petrec mai puţin timp cu ei.

– Nu pot să înţeleg de ce.

A ignorat remarca mea şi a continuat:

– După moartea lui Dan... mi-am dat seama că nu aveam niciun motiv să rămân acolo... Vreau să zic, Carolyn e aici, Edward vine la New York mai des decât la Hilton Head, iar familia şi prietenii mei sunt încă aici.

Plus un duşman pe domeniul alăturat. Acum îmi dădeam seama că nimeni n-ar fi reuşit s-o convingă pe Susan să plece din cauza lui Anthony Bellarosa. Singurul lucru pe care aş fi putut spera să-l realizez era s-o determin să recunoască existenţa acestei probleme şi situaţia în care se pusese singură. Iar lucrând pentru Anthony Bellarosa, l-aş fi putut determina să-şi înfrâneze dorinţa de răzbunare. Până la urmă, de fapt nici nu conta dacă lucram sau nu pentru don Bellarosa şi nu conta unde ar fi locuit Susan. Anthony Bellarosa ştia să adulmece urma de sânge şi, când ar fi venit momentul, ar fi mers pe urma aceea până la capătul pământului.

Acum câteva zile ideea de a o proteja pe Susan fusese doar un gând abstract. Acum, cu ea alături, devenise ceva cât se poate de real.

Lucrul cel mai firesc ar fi fost să anunţ poliţia locală şi FBI. Dacă oamenii legii ar fi cunoscut intenţiile lui Anthony Bellarosa privitor la Susan Sutter şi i-ar fi pus în vedere nici să nu se *gândească* să-şi plătească datoriile, ar fi fost suficient ca să-i asigure protecţie lui Susan.

Pe de altă parte, Susan îl ucisese pe *tatăl* lui Anthony şi scăpase nepedepsită, iar eu nu credeam că Anthony Bellarosa avea de gând să lase lucrurile aşa. Oricum... taică-său n-ar fi ezitat o clipă să răzbune uciderea unui membru al familiei, dar poate că Anthony era altfel decât tatăl lui. Era foarte posibil – speram eu – ca Anthony să pună mai mult preţ pe libertate decât pe conceptul de onoare a familiei şi de vendetă. Pur şi simplu nu aveam răspuns la această întrebare şi nu voiam să fac presupuneri greşite, nici să testez pe viu fiecare variantă. Era o mare problemă, care făcea ca toate celelalte probleme ale mele să pară lipsite de însemnătate.

– La ce te gândeşti? m-a întrebat Susan.

– Oh... la... despre ce vorbeam?

– Despre părinţii mei. Şi, de regulă, subiectul te indispune.

– Câtuşi de puţin. Cum o mai duc?

– Bine.

– Cred că ţi-e dor de ei.

Tăcere.

– Ca să-ţi spun drept, mă cam scot din sărite, mi-a mărturisit ea după câteva clipe.

Era o toană de moment, totuşi i-am reamintit:

– Ziceai că au devenit mai înţelegători.

– Ei, da, dar... le place să-mi poarte de grijă.

– Îmi amintesc.

De fapt, cum spuneam, William şi Charlotte Stanhope erau doi maniaci ai controlului şi ai manipulării, iar el era nu numai un zgârie-brânză, dar şi un şarpe complet lipsit de scrupule. Cea de-a doua jumătate a acestui duo aflat în disfuncţie dinamică, Charlotte, era genul care te înjunghie pe la spate cu zâmbetul pe buze şi totodată o intrigantă cu două feţe. Dar făcând abstracţie de toate astea, amândoi erau nişte persoane cât se poate de agreabile.

M-a săgetat gândul că Susan era pe cale să mi-i prezinte pe mămica şi tăticu' sub o nouă înfăţişare, în calitate de persoane în vârstă tare cumsecade – înţelegătoare şi aşa mai departe –, care nu ne-ar mai fi cauzat necazuri, în situaţia că am fi ajuns cumva să ne împăcăm. Păi, singura cale ca William şi Charlotte să nu-mi mai facă necazuri ar fi fost să-i ştiu la doi metri sub pământ. Cu acest gând în minte, am întrebat:

– Cum se mai simt? Ceva probleme de sănătate?

Ea a reflectat asupra întrebării, apoi mi-a răspuns:

– Din câte ştiu eu, nu. De fapt, vor veni şi ei la înmormântarea lui Ethel, a adăugat.

De asta mă şi temeam. Speram să treacă în vreun fel peste înmormântarea unei bătrâne servitoare, dar – cum spuneam – la vechile familii dăinuia acest principiu de *noblesse oblige,* iar William şi Charlotte nu s-ar fi abătut de la el, chiar dacă nu le convenea, ca să nu mai vorbesc de cheltuielile cu drumul. Poate aveau să facă autostopul.

– Vor locui la The Creek? am întrebat.

– Au renunţat la statutul de membri.

– Înţeleg. Păi, nu cred că asta costă foarte mult.

– Adevărat. Pur şi simplu nu ajung aici suficient de des ca să mai meargă acolo.

– Aşa e, iar cum tarifele la cursele aeriene au urcat până la ceruri... scuze pentru jocul de cuvinte...

– Nu-i vorba de *bani,* John. E vorba că... au mai puţine motive să vină la New York.

– Bine, dar tu eşti aici. Carolyn n-a plecat niciodată, au aici

prieteni care ţin la ei, sunt sigur că te vei vedea cu ei mult mai mult decât ţi-ai fi închipuit. Îmi venise apa la moară, eram în plină formă, aşa că am continuat: Nici eu n-aş vrea să dea atâţia bani pe un hotel, aşa că sunt bine-veniţi să stea în camera lui Ethel din casa portarului. Mi-ar face plăcere...

– Încetează, John.

– Scuze. Voiam numai...

– Nu eşti capabil de iertare, aşa-i?

– Cum ţi-ai dat seama prima oară?

S-a gândit câteva clipe şi mi-a răspuns:

– Dacă nu vrei să ierţi şi nici să uiţi, măcar mulţumeşte-te cu faptul că ai câştigat.

– Am câştigat? Ce-am câştigat?

– Ai câştigat tot.

– Credeam că am pierdut tot.

– Ai pierdut, dar tocmai prin asta ai câştigat.

– Sună ca o frază din filozofia Zen.

– Ştii bine la ce mă refer, aşa că hai s-o lăsăm baltă.

– Bine.

A reluat subiectul anterior.

– Părinţii mei vor locui la mine, m-a informat.

– Foarte bine.

Şi de asta mă temusem. De fapt, nu voiam să-i ştiu pe moşie, iar oferta de a-i găzdui la mine fusese doar de formă.

– La fel şi Edward cu Carolyn, a continuat Susan. Va fi plăcut să-i văd în vechile lor camere.

Am dat din cap.

– Mi-ar face plăcere să te invit la cină sau la vreun cocteil... orice vrei tu.

Nu i-am răspuns.

– Ar fi mai puţin penibil, acum că te afli pe domeniu, să nu încerci să-i eviţi pe părinţii mei... sau pe mine. Copiii s-ar bucura mult.

– Ştiu asta, Susan.

– Atunci?

M-am gândit la această reuniune de familie, care se datora lui Ethel. Abia aşteptam să-mi revăd copiii, dar mă puteam lipsi de prezenţa foştilor socri. Pe de altă parte, era vorba de umilinţa mea publică de a fi fost încornorat de frumoasa mea soţie. Cum spuneam, divorţând de ea şi refuzând să-i vorbesc vreme de zece ani, mă simţeam răzbunat şi cu mândria intactă, teoretic eram pregătit să mă găsesc în aceeaşi încăpere cu ea, să zâmbesc şi să pălăvrăgim împreună. Dar să revin în casa fostei soţii necredincioase şi să stau la masă cu copiii noştri şi cu părinţii ei... „Susan, iubito, vrei să-mi dai

mazărea?", „William, să-ţi mai torn nişte vin?" Ei bine, pentru *aşa ceva* nu cred că eram pregătit.

– John?

– Păi... nu cred că părinţii tăi ar vrea...

– Puţin îmi pasă *ce* vor ei. Dacă nu le place, n-au decât să ia cina în oraş. Eu te întreb pe tine dacă ai vrea să iei cina acasă la mine, împreună cu mine, cu Edward şi cu Carolyn.

– Da, aş vrea.

– Bine. Vor fi foarte fericiţi să audă asta.

– Pot să vin şi cu o prietenă?

S-a uitat la mine, şi-a dat seama că glumeam şi şi-a ascuns un zâmbet, apoi m-a înghiontit în glumă şi mi-a spus:

– Nu-i deloc amuzant.

Ne-am continuat plimbarea pe cele patru hectare ale proprietăţii. Când şi când Susan îmi arăta unele îmbunătăţiri aduse de soţii Ganz sau ce mai realizase ea în cele câteva luni de când se înapoiase, remarcând totodată cât de puţin se schimbase moşia.

– Copacii sunt mai înalţi, mi-a spus. Toţi au supravieţuit, în afară de mesteacănul care creşte acolo. Am să pun altul în loc, dar mi s-a zis că m-ar costa în jur de treizeci de mii de dolari.

Am vrut să-i sugerez că părinţii ei ar fi putut plăti această sumă drept dar de casă nouă. Poate am să le bat un apropo, dacă vor veni la cină. Charlotte s-ar îneca fireşte cu măslina din martini, iar William ar face atac de cord. Victorie totală.

De fapt, pentru mine ar fi fost o bună ocazie să dreg relaţiile cu William, cerându-i scuze că-l etichetasem drept „un dobitoc lipsit de principii, un ticălos fără inimă, un înfumurat fără pereche şi o jigodie intrigantă". Asta se întâmplase, cred, ultima oară când îl întâlnisem. Aşa că poate sosise momentul să-mi cer iertare pentru insultele adresate, să reformulez fraza într-o engleză educată şi să-l întreb dacă încercase cumva să-şi rezolve problemele sus-pomenite.

– Aici îşi ridicau copiii corturile vara, mi-a amintit Susan. Îţi vine să crezi că-i lăsăm să doarmă singuri sub cerul liber?

– De regulă, veneau şi prieteni de-ai lor. Iar zidurile domeniului oferă siguranţă.

Sau ofereau cândva.

– Casa din Hilton Head face parte dintr-un cartier rezidenţial împrejmuit şi cu intrare păzită.

– Da?

Bineînţeles că da.

– Greu de crezut că Edward şi Carolyn trăiesc în câte un mic apartament, fără portar la intrare, pe străzile aglomerate ale oraşului şi că asta le şi place.

– Sunt tineri şi au spirit de aventură.

– Şi nu se tem. Mă bucur că nu i-am sufocat cu grija pentru ei, nici nu i-am răsfăţat.

– Păi, există o limită imperceptibilă între grijă şi grijă sufocantă, între a te ocupa de copii şi a-i răsfăţa.

Ca să nu mai vorbesc de lipsa de protecţie şi de absenţa părinţilor din viaţa unui copil, aşa cum mi se întâmplase mie, dar parcă fusese mai bine aşa decât să am parte de creşterea lui Susan.

Ideea principală a acestei conversaţii era afirmaţia lui Susan cum că noi doi făcusem exact ceea ce trebuia: fusesem părinţi buni, ceea ce era motiv de mândrie, dar crease şi o legătură între noi. Sigur, în final, legătura se rupsese, dar când ne despărţisem, Edward şi Carolyn deja îşi făceau intrarea în lumea adultă.

– Dacă aş putea să dau timpul în urmă, aş face-o, mi-a spus Susan.

Asta suna ca şi cum ar fi regretat ceea ce făcuse sau, la fel ca majoritatea oamenilor – inclusiv eu – regreta că fusese prinsă asupra faptului. Aventura în sine fusese probabil incitantă şi agreabilă din punct de vedere sexual, ca să nu mai vorbesc de deliciul plăcerii interzise. Vreau să spun că nu se culcase cu un campion de tenis de la club, ci cu un şef mafiot. Prin urmare, nu ştiam dacă regreta aventura sau urmările acesteia. Asta era în funcţie de până unde ar fi vrut să dea ceasul înapoi.

Acum, ca să fiu cinstit, în perioada în care Susan şi cu mine ne înstrăinasem şi dormeam în camere separate, şi eu mă încurcasem pentru scurtă vreme cu o reporteră de televiziune pe nume Jenny Alvarez, o celebritate locală. Ne cunoscusem fiindcă ea relata despre acuzaţia de crimă la adresa lui Frank Bellarosa, eu fiind desigur avocatul şefului mafiot. Niciodată nu regretasem aventura cu Jenny Alvarez – probabil pentru că nu avusese urmări neplăcute – şi bineînţeles că mă simţeam îndreptăţit să calc strâmb atâta timp cât nevastă-mea se culca totuşi cu cel mai celebru client al meu. Oricum, îndreptăţit sau nu, mă jucam cu focul într-un moment când Susan şi cu mine nu aveam nevoie de un foc în plus. Întotdeauna avusesem sentimentul că s-ar fi cuvenit să-i mărturisesc lui Susan despre acea scurtă rătăcire – cum o numeam eu, ca să fac diferenţa faţă de aventura ei –, dar nu eram sigur dacă motivele confesiunii mele ar fi fost cele corecte: adevărul, cinstea şi uşurarea sufletului. Nu cumva doream de fapt să mă laud, să încerc s-o rănesc sau s-o fac geloasă? Aşa că, neputând să mă decid, am păstrat secretul pentru mine.

Poate că acum sosise momentul să-i spun lui Susan că nu fusese singura care se făcuse vinovată de adulter.

– Susan... am început.

– Da?

– Ăăă, o mai ţii minte pe reportera aceea de televiziune, Jenny Alvarez, care lucra parcă la unul dintre posturile locale?

– Nu. Nu cred.

I-am descris-o pe doamna Alvarez, dar ea tot nu şi-o amintea.

– De ce mă întrebi? a vrut să ştie.

– Păi... mă întrebam dacă mai lucrează acolo.

– Nu mă uit prea mult la ştirile de la televizor.

– Aşa e. Deci, Nasim mi-a spus că tu şi cu soţia lui... Soheila, da?

– Da...?

– V-aţi împrietenit.

– Păi... cred că da... dar...

Părea nedumerită şi m-a întrebat din nou:

– De ce ai pomenit despre reportera aceea de televiziune?

Mi-am venit în fire şi i-am răspuns:

– Îmi plăceau reportajele ei şi n-o mai văd pe niciunul dintre canale.

Susan a ridicat din umeri.

– De când ai plecat, s-au înfiinţat zeci de posturi TV prin cablu.

– Aşa e. Deci lui Edward îi place să lucreze pentru un mare studiou cinematografic.

Susan a fost încântată să revină la subiectul copiilor.

– Îi place ce face, mi-a răspuns. Lucrează la Biroul dezvoltări, ce-o mai fi însemnând şi asta. Mă surprinde şi că-i place la Los Angeles.

– Şi pe mine. Oare unde om fi dat greş?

Ea a zâmbit şi a continuat:

– Cred totuşi că-i e dor de Coasta de Est.

– Poate.

– John, crezi că va rămâne acolo?

– Posibil. Trebuie să te obişnuieşti cu asta.

A dat din cap.

– Păi... nu-s decât şase ore de zbor cu avionul.

– Exact.

– Eu am crescut în mijlocul familiei... şi-a amintit ea. Mi s-a părut că aşa era firesc.

– Acum nu mai e.

A dat din nou din cap.

– Măcar Carolyn e aproape. Dar nu ne-am văzut prea des. E foarte ocupată.

– Munca de procuror districtual adjunct e teribil de stresantă şi înseamnă ore lungi de trudă.

– Ştiu. Aşa zice şi ea. S-a uitat la mine şi m-a întrebat: Nu eşti mândru că ţi-a călcat pe urme?

Carolyn nu călca chiar pe urmele mele: eu fusesem avocat pe Wall Street şi făcusem bani cu ghiotura. Carolyn muncea pe o nimica toată – aşa cum se întâmplă cu mulţi copii ai căror bani sunt deţinuţi de un tutore – şi aducea în faţa tribunalului infractori, ceea ce cumva mă

uimea, dat fiind că odinioară avusese o viziune idealistă despre drepturile infractorilor puşi sub acuzaţie. Dar poate că trei ani de experienţă în sistemul de drept penal îi mai deschiseseră puţin ochii. Poate într-o zi avea să fie unul dintre procurorii însărcinaţi cu cazul „Statul împotriva lui ANTHONY BELLAROSA".

– Da, sunt mândru de ea, am răspuns.

– Crezi că există vreo şansă să lucreze la fosta ta firmă?

Nu exista nicio şansă ca *eu* să mai lucrez la fosta mea firmă şi numi închipuiam că asociaţii care încă mai făceau parte din firma Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds şi-ar fi dorit un nou Sutter în locul celui răposat sau a celui căzut în dizgraţie. Desigur, îşi păstraseră numele, ca să nu mai cheltuiască bani cu schimbarea lui, plus că tata fusese o figură legendară pe Wall Street. Cât despre mine... prăbuşirea mea pornise de la doamna care acum mă întreba dacă era posibil ca fiica ei să capete o slujbă acolo. Ironia sorţii. Dar şi o prostie. Următorul pas pentru Carolyn nu avea să fie o veche firmă de avocatură de pe Wall Street, ci vreun grup axat pe libertăţi civile sau vreo firmă de binefacere. Ceea ce era în regulă: cineva în familia asta trebuia să fie bun la suflet. Pe deasupra, l-ar fi scos din sărite pe William.

– Am să mă interesez, am spus eu, ca să răspund întrebării lui Susan.

– Mulţumesc.

Discutam despre slujbe şi avocatură, aşa că m-a întrebat:

– Cum te descurci la Londra?

– Foarte bine.

– Poţi lipsi de la serviciu până în septembrie?

– Sunt în concediu.

– Asta înseamnă că ai să te întorci acolo?

Planurile mele de viitor păreau să prezinte mai mult interes pentru alţii decât pentru mine. Poate că totuşi sosise momentul să dau glas gândurilor care mă frământau şi, ca să fiu onest şi direct, am spus:

– Când am plecat din Londra, am crezut sincer că mă voi întoarce. Acum însă, că sunt aici, n-am planuri precise. Dar am primit o ofertă de slujbă.

A tăcut un timp, apoi mi-a spus:

– Îmi pare bine să aud asta. Ce fel de ofertă? m-a întrebat.

Decât să răspund *„consigliere* al noului don Anthony Bellarosa", am preferat să spun:

– E de rău augur să vorbeşti despre ceva înainte să se întâmple.

Mi-a aruncat o privire, întrebându-se probabil dacă devenisem superstiţios.

– Să-mi spui dacă se întâmplă.

– Am să-ţi spun.

– Ar trebui totuşi să-ţi iei concediu peste vară, m-a sfătuit.

La fel ca majoritatea celor născuţi în familii bogate din tată în fiu, Susan era total neştiutoare în privinţa banilor, aşa că nu-i trecea prin minte nici măcar o clipă că poate nu mi-aş fi permis financiar trei luni în care să mă ocup doar cu zăcutul la soare. Adică, dacă stăteai cam prost cu banii gheaţă, n-aveai decât să vinzi obligaţiuni. Care era problema?

Tot legat de familia Stanhope, de bani şi etica muncii, Edward şi Carolyn primeau o indemnizaţie anuală şi de fapt nici n-ar fi avut nevoie să muncească, totuşi aveau serviciu, ca să dea un sens vieţii, ca să facă ceva interesant sau util pentru societate. Pe de altă parte, Peter, fratele lui Susan, era o fiinţă umană total inutilă pentru societate, care-şi petrecuse viaţa şi-şi cheltuise alocaţia ca să se perfecţioneze în arta indolenţei – asta cu excepţia jocului de tenis, de golf sau a surfingului, care măcar îl menţineau în bună formă fizică, în timp ce creierul i se atrofia. Peter nu era un exemplu bun pentru nepoţii lui, dar din fericire şi ei erau conştienţi de asta.

Pe urmă, mai era William, care reuşise să ajungă la vârsta pensionării fără să muncească măcar o zi în viaţa lui, ocupându-se doar cu controlul banilor familiei. Oricum, ca să fiu cinstit cu el, *existase* o perioadă de doi ani când activase în Paza de Coastă, activitate obligatorie din pricina acelui supărător război mondial.

Să nu uităm nici de Charlotte, care înainte de a se mărita cu William, fusese atât o debutantă cât şi o diletantă, ca apoi să devină o prezenţă nelipsită în înalta societate. Presupun că asta ar fi putut însemna multă muncă, dar Charlotte habar n-ar fi avut ce să scrie la rubrica „Ocupaţia dumneavoastră” dintr-un formular de impozit pe venit, afară de „ocupată cu servitorii leneşi ai casei”.

Cât despre Susan, ea călcase în mare parte pe urmele fratelui, după care adoptase conceptul modern de a-şi lua o slujbă, aşa că atunci când o cunoscusem lucra ca secretară particulară pentru moştenitoarea putred de bogată a unei firme de publicitate din Manhattan. Era o slujbă foarte acceptabilă pentru o tânără din clasa socială a lui Susan, ceva asemănător unei domnişoare de companie pentru familia regală.

Ne cunoscusem întâmplător într-o vară, la o nuntă ţinută sub cerul înstelat la clubul de iahting Seawanhaka Corinthian. Mireasa era o Musafiră, sau cum mă exprimasem eu faţă de Susan în noaptea aceea, o Musafiră la propria ei nuntă. Susan chicotise, apoi dansasem împreună. Restul a fost, după cum se spune, istorie.

La început, alde Stanhope mă acceptaseră datorită originii mele nobile, deşi îngrijoraţi cumva de valoarea mea intrinsecă. Dar în lumea lor conta mai mult cine erau părinţii, unde urmai şcoala, ce

accent şi ce aptitudini sociale aveai. Banii erau buni, dar banii fără pedigree erau mult prea comuni în America, aşa că, dacă erai William sau Charlotte Stanhope şi voiai să-ţi măriţi fata, umblai după pedigree şi pontai tu banul – motiv pentru care domnul şi doamna Stanhope, tăticu' şi mămica, ne dăduseră binecuvântarea. Totuşi, descoperiseră curând că nu mă plăceau. Sentimentul se dovedise reciproc, dar deja era prea târziu: Susan şi cu mine ne îndrăgostisem nebuneşte unul de celălalt.

După toate criteriile obiective, fusese o căsnicie foarte bună, inclusiv din punct de vedere sexual, aşa că dacă aş fi fost întrebat ce anume se întâmplase, n-aş fi fost în stare să răspund altceva decât: „Nevastă-mea se culca cu un şef mafiot". Sigur, Susan era niţel dusă cu capul, iar eu trebuia să recunosc că eram cam sarcastic uneori, dar în cea mai mare parte a timpului fusesem mulţumiţi de viaţa noastră, de copiii noştri şi unul de celălalt.

Cred, totuşi, că Frank Bellarosa fusese un fel de forţă malefică furişată în Paradis, situaţie pentru care nimeni nu fusese pregătit. Ca să continui analogia biblică, dar cu alt deznodământ, Eva ucisese şarpele, numai că Adam continuase să fie supărat pe ea fiindcă se lăsase sedusă, şi înaintase acţiune de divorţ.

Ne-am mai plimbat un timp în tăcere. Eram sigur că şi ea se gândea la trecut şi tare aş fi vrut să-i pot citi gândurile. Să văd dacă amintirile ei şi ale mele aveau puncte comune. Probabil că nu: eu încă insistam pe zonele de umbre şi întuneric, în timp ce ea eram convins că nutrea gânduri mai luminoase.

– Vrei să pornim înapoi spre casă? am întrebat-o.

– Nu, îmi place plimbarea, mi-a răspuns. Ca pe vremuri, John, a adăugat.

Într-adevăr, dacă aş fi putut să şterg din minte sau să uit acea jumătate de an care distrusese toţi anii dinainte şi cei zece ani de după, ar fi fost chiar mai bine ca pe vremuri: ar fi fost o altă duminică de vară împreună.

Aşa că ne-am continuat plimbarea, ca odinioară, atâta doar că nu ne mai ţineam de mână.

Capitolul 24

Parcursesem aproape în întregime cele patru hectare ale proprietăţii, afară de zona cu copaci din jurul grajdului, şi mi-am zis că poate Susan dorea s-o evite. De ce? Pentru că grajdul îi evoca amintiri cu domnul Bellarosa, noul nostru vecin, care insistase ca firma lui de construcţii să se ocupe de mutarea vechilor grajduri ale domeniului Stanhope, împreună cu trăsura, de pe pământurile lui William, scoase la vânzare, pe proprietatea lui Susan. Fusese cu adevărat o muncă titanică: construcţia veche de o sută de ani trebuise dărâmată cărămidă cu cărămidă şi reconstruită în apropierea casei de oaspeţi. În plus, aveam nevoie şi de aprobare, întrucât grajdul urma să fie aproape de domeniul Alhambra, lucru cu care Frank Bellarosa trebuia să fie de acord. El fusese fericit să facă asta pentru noi – sau pentru Susan – iar omul lui Bellarosa, Dominic, ne prezentase un deviz din care reieşea că domnul Bellarosa suportase majoritatea cheltuielilor.

Înţelesesem atunci că lui Frank i se aprinseseră călcâiele după Susan? Păi, da. Mă supărase chestia asta? Nu. Mă gândisem că era amuzant? Da. Îmi trecuse cumva prin minte că Susan Stanhope chiar avea să sară în patul unui mafiot? Nu m-aş fi gândit în veci! Ar fi trebuit să fiu mai atent la ce se petrecea? Pare-se că da. Fusesem un dobitoc? Nu, dar mă preocupaseră propriile probleme cu impozitele şi fusesem mult prea încrezător. Ca să nu mai spun că fusesem infinit prea sigur de mine ca măcar să-mi treacă prin minte o astfel de posibilitate.

Nu avusesem nici cea mai mică bănuială că amicul meu Frank Bellarosa pusese la cale acea acuzaţie de evaziune fiscală la adresa mea, care ar fi putut să mă ruineze şi să facă din mine un caz penal, tocmai ca să tragă nişte sfori şi să mă scoată tot el din belea, aşa încât să-i rămân dator *lui,* nu Fiscului. Fusese îndeajuns de rău ca un avocat specialist în impozite să aibă o problemă cu impozitele, dar ca să accept să-mi rezolv problema cu ajutorul unui mafiot nu fusese una dintre cele mai inteligente iniţiative ale mele. Pe de altă parte, funcţionase.

Ei bine, învăţasem câte ceva despre viaţă şi despre mine însumi, despre seducţie şi supravieţuire. Ca să nu mai vorbesc de reînvăţarea vechii lecţii despre puterea şi misterul comportamentului sexual. Adică, cine ar fi crezut că don Bellarosa, şeful unei familii mafiote din crima organizată, şi Susan Stanhope, provenită dintr-o familie cumva mai cunoscută, vor avea atât de multe de discutat? De fapt, nici nu avuseseră. Fusese mai degrabă ceva gen „Tu, Jane. Eu, Tarzan”.

Deja se putea vedea grajdul, aşa că am întrebat-o:

– Mai călăreşti?

S-a uitat scurt în direcţia în care priveam eu şi mi-a răspuns:

– Da, dar nu mai am cal. Călăresc puţin la o fermă de cai din Old Brookville.

Am dat din cap, amintindu-mi de noaptea în care îl împuşcase pe Frank Bellarosa. Îşi înşeuase calul, un armăsar arab pe nume Zanzibar, şi mă anunţase că pleacă să călărească noaptea. O prevenisem că era riscant, dar ea îmi atrăsese atenţia că era lună plină şi că noaptea era luminoasă, apoi plecase.

După vreo două ore, domnul Felix Mancuso de la FBI sunase la uşă şi mă rugase politicos să merg cu el până la Alhambra. Undeva în străfundurile fiinţei mele, fusesem convins că Susan îşi ucisese amantul.

Colegii lui Mancuso păzeau casa lui Frank Bellarosa încă de când acesta devenise martor în folosul statului şi reuşiseră să-l protejeze de foştii lui amici şi acoliţi. Din păcate, FBI n-o inclusese şi pe doamna Sutter pe lista celor care nu aveau acces la don Bellarosa. De fapt, Susan figura în capul listei celor cu acces nelimitat la Frank, pentru că aşa primiseră instrucţiuni: „Frank trebuie să facă sex, ca să fie în permanenţă fericit şi vorbăreţ”. Totuşi cuiva ar fi trebuit să-i treacă prin minte că a) femela speciei e mai periculoasă decât masculul şi b) nici iadul nu adună în el atâta ură ca femeia respinsă cu dispreţ.

Ei bine, uneori bărbaţii uită asta, chiar şi tipii de la FBI şi, ca să fiu cinstit cu ei, probabil că nu avuseseră habar de b) până când nu auziseră focurile de armă.

Susan, care păşea acum alături de mine, părea să se gândească la cai şi nu la Frank Bellarosa sau la crimă, pentru că mi-a spus:

– Acum există mult mai puţine locuri unde să poţi călări. Multe dintre zonele unde aveai acces să faci echitaţie au fost împrejmuite şi multe câmpuri deschise şi vechi proprietăţi au fost parcelate.

Ca şi Alhambra.

– Păcat, am comentat eu cu prefăcută sinceritate.

Mi-am amintit că una dintre grijile lui Susan, după ce-şi împuşcase mortal iubitul, fusese că Zanzibar rămăsese priponit în spatele conacului. Fusesem nevoit să-i promit că-l voi duce acasă în seara aceea, ceea ce nu făcusem. Nu mă dădeam în vânt după animalul ei ţâfnos, totuşi îi scosesem şaua şi-l adăpasem, deşi renunţasem la ţesălat – de-ar fi ştiut, Susan m-ar fi omorât. Eh, iar n-am prea nimerit-o cu cuvintele.

– Soţii Ganz au transformat magazia trăsurilor în garaj şi au folosit grajdurile ca să depoziteze unelte de grădinărit şi de îngrijire a pajiştii. Cu asta mă ocup şi eu acum.

– Bună idee.

– Dar mi-e dor de Zanzibar. Mi-e dor să am calul meu. Ţie nu ţi-e dor de Yankee?

Yankee fusese calul meu, pe care-l detestasem aproape la fel de mult ca pe Zanzibar, totuşi i-am răspuns:

– Mă gândesc adeseori la el.

Mi-a aruncat o privire şi mi-a spus:

– Să ştii că le-am găsit un cămin bun.

M-am bucurat că măcar caii avuseseră parte de un cămin bun după plecarea ei.

Era o dimineaţă perfectă, cel puţin în privinţa vremii, iar eu uitasem cât de superbe erau aceste locuri, asemănătoare unor parcuri. Toate cele o sută douăzeci de hectare ale vechiului domeniu Stanhope fuseseră plantate cu arbori rari şi scumpi din întreaga lume, mulţi dintre ei numărând acum peste o sută de ani. În ultimele decenii proprietatea căzuse în paragină, dar Susan – şi soţii Ganz – întreţinuseră această parcelă de patru hectare, iar eu observasem că şi Amir Nasim se ocupase destul de mult de domeniul lui.

Reîntors aici după atâţia ani, eram şocat de faptul că încă existau atât de multe proprietăţi întinse pe Coasta de Aur, la nici cincizeci de kilometri de Manhattan, împrejmuite de o comunitate suburbană de peste un milion de suflete. Existau presiuni puternice pentru dezvoltarea pământurilor rămase, prin vânzarea de mini-conace către noii milionari, totuşi o nouă categorie de multimilionari, printre care străini ca Amir Nasim şi indivizi cu averi de origine dubioasă ca Frank Bellarosa, veniseră cu resursele necesare pentru a cumpăra vechile domenii de la vechile familii, insuflându-le o nouă viaţă.

Înainte de asta existaseră totuşi probabil în jur de o sută de proprietăţi superbe, ale căror conace fuseseră abandonate din pricina impozitelor prea mari, a unor lovituri ale destinului sau a costurilor de întreţinere, iar în tinereţea mea, aceste ruine punctau peisajul, dând impresia – cu care Anthony Bellarosa ar fi fost de acord – că o armată de vandali pusese la pământ o fâşie amplă din Imperiu. În copilăria mea aceste uriaşe conace părăsite erau săli de teatru ideale pentru jocuri în care dădeam viaţă la diverse personaje. Iar când mai crescusem, jucam un alt fel de joc, numit dragoste printre ruine: câteva lumânări, o sticlă de vin, un radio cu tranzistori, o cuvertură şi o domnişoară cu vederi emancipate, care lua anticoncepţionale.

Toate acestea îmi aminteau că unul dintre multiplele talente ale lui Susan era pictura în ulei, iar punctul ei forte erau tablourile înfăţişând aceste conace abandonate. Fusese cunoscută pe plan local pentru reprezentările romantice ale acestor ruine năpădite de vegetaţie, pe care le picta în spiritul, dacă nu şi în stilul gravurilor cu ruine romane ale lui Piranesi. Însă diversitatea arhitecturală a conacelor de pe Coasta de Aur, precum şi gradul lor diferit de decădere, de la recuperabil la iremediabil pierdut, îi oferea desigur mai multă libertate decât lui Piranesi, aşa că lucra în ulei şi în

tempera. Dacă din relatarea mea se înţelege că am idee despre ce vorbesc, ei bine, nu-i aşa. Detaliile le primisem direct din gura artistei. În orice caz, eram curios, aşa că am întrebat-o:

– Mai pictezi?

Mi-a zâmbit, după care am avut impresia că pe chip i s-a aşternut un aer de tristeţe.

– Nu mai pictez, mi-a răspuns. Dar aş putea.

– De ce ai renunţat?

S-a gândit şi mi-a răspuns:

– Am încercat să pictez la Hilton Head... Am făcut câteva peisaje, mulţi palmieri pitici... dar cumva cred că mi-a pierit talentul.

– Nu cred că talentul se poate pierde.

– Păi, poate nu mă interesau subiectele. Vezi tu, asta se poate întâmpla atunci când artistul pleacă din locurile care l-au inspirat cândva.

– Aşa e.

M-am gândit că poate şi starea ei mentală se schimbase. Dacă adevăraţii artişti sunt ţicniţi – iar ea era o artistă adevărată şi ţicnită – atunci revenirea la un oarecare grad de sănătate mentală putea ucide grăuntele de geniu nebun. Asta era şi bine şi rău. Dar mai ales bine. Vreau să spun că puteam trăi alături de o pictură proastă, dar nu era uşor de trăit alături de o nevastă ţicnită.

Oricum, m-am întrebat dacă această nouă personalitate, mult mai bună şi mai liniştită pe care i-o descopeream, era rezultatul unei terapii reuşite sau a unor medicamente bune.

– Acum că m-am întors... mi-a spus Susan, ar trebui să văd dacă-mi revine inspiraţia.

– Sigur.

Numai să continui medicaţia.

Paradoxal, una dintre cele mai reuşite picturi ale ei, şi probabil ultima, fusese cea înfăţişând ruinele Alhambrei. Cu ocazia primei noastre vizite la Alhambra, la o cafea şi prăjiturele, doamna Sutter se oferise cu generozitate să picteze grădina cu palmieri a Alhambrei drept cadou de casă nouă pentru noii noştri vecini. Susan avea fotografii cu superba grădină cu palmieri aşezată în două terase, aşa cum era ea înainte ca soţii Bellarosa să restaureze conacul, şi le explicase că voia s-o picteze ca ruină. Ideea o surprinsese pe doamna Bellarosa, care se mirase de ce-ar fi vrut cineva să picteze ceea ce ea numea „o dărăpănătură”. Dar domnul Bellarosa, amintindu-şi de niscaiva artă pe care o văzuse la Roma, socotise că era o idee minunată. Şi pe mine mă surprinsese oferta, pentru că nu era uşor de realizat, iar Susan rareori renunţa la picturile ei, deşi uneori le dona la licitaţii de caritate. Susan îi anunţase pe soţii Bellarosa că, deşi putea lucra în cea mai mare parte după fotografii şi din memorie, trebuia să-

şi instaleze şevaletul în grădina cu palmieri, ca să poată avea perspectiva corectă, să profite de lumina schimbătoare filtrată prin cupola de sticlă şi aşa mai departe. Frank o asigurase că uşa casei lor avea să-i fie în permanenţă deschisă.

Acum când mă gândesc la seara aceea, cum am făcut de zeci şi zeci de ori, înţeleg că fusese vorba de mai mult decât de un simplu cadou de casă nouă sau de cafea şi prăjiturele.

Era greu de crezut, dar Susan Stanhope Sutter şi Frank Bellarosa Episcopul se plăcuseră din prima clipă, iar eu ar fi trebuit să surprind licărul din ochii lor. Numai că nu văzusem nimic, cum nu văzuse nici Anna, şi amândoi rămăsesem neştiutori, fără să avem habar de vreun indiciu.

În orice caz, mutarea grajdului pe proprietatea lui Susan şi pictura cu grădina de palmieri de la Alhambra duseseră la întâlniri frecvente între doamna Sutter şi domnul Bellarosa.

Între timp, eu mă găseam în mare parte a timpului la oraş, iar Anna era aproape mereu în Cadillacul negru cu care era dusă şi adusă din Brooklyn, unde îşi vizita familia şi făcea provizii de prăjiturele şi ulei de măsline.

Nici acum nu ştiu care din ei făcuse prima mişcare, nici când şi cum se întâmplase, eram convins că domnul Armăsar Italian îşi închipuise că *el* fusese iniţiatorul.

Susan şi-a continuat şirul gândurilor.

– Majoritatea caselor abandonate sunt acum fie restaurate, fie puse la pământ, totuşi am o sumedenie de fotografii după care pot picta.

– Sau poate ar trebui să pictezi portretul părinţilor tăi şi să intitulezi tabloul „Grotescul american”.

Bineînţeles, n-am spus asta – dar am gândit-o.

– Pictează casa portarului înainte ca Nasim să-i dubleze pereţii cu aluminiu, am spus.

Se prea poate să fi fost o pornire freudiană – mă refer la faptul că o invitasem să-şi instaleze şevaletul în preajma locuinţei mele. Uimitor cum lucrează subconştientul.

– Bună idee... cu porţile de fier forjat, mi-a răspuns.

Discuţia despre perioadele artistice, trecute şi prezente, ale lui Susan părea încheiată, aşa că ne-am continuat plimbarea pe uliţa amintirilor.

– John, ce se vorbeşte la Londra despre 9/11? m-a întrebat ea, trecând la cu totul alt subiect.

Mi-am amintit răspunsul dat lui Elizabeth când îmi pusese aceeaşi întrebare.

– Cei de acolo sunt de părere că ei urmează la rând, am spus.

Ea s-a gândit la cele auzite.

– Lumea a devenit un loc înfricoşător, a remarcat.

– Lumea e un loc frumos şi majoritatea oamenilor sunt oameni cumsecade. Mi-am dat seama de asta în călătoria mea pe mare, i-am răspuns.

– Adevărat? Asta-i bine. Dar ce s-a întâmplat aici... a adăugat ea, a schimbat totul pentru foarte multă lume.

– Ştiu.

– Şi-au pierdut viaţa şi câţiva cunoscuţi de-ai noştri.

– Ştiu şi asta.

– Pentru familiile lor nimic nu va mai fi vreodată la fel.

– Aşa e.

– Ceea ce s-a întâmplat... a făcut pe mulţi să-şi reevalueze viaţa.

– Înţeleg.

– Pe mine m-a făcut să apreciez lucrurile... în ziua aceea am fost înnebunită la gândul că o ştiam pe Carolyn în centru şi nu reuşeam să dau de ea la telefon.

– Ştiu. Nici eu n-am reuşit.

S-a întors din mers către mine şi mi-a spus:

– În ziua aceea am crezut că ai să mă suni.

– A fost cât pe ce... am vorbit cu Edward, care mi-a spus că luase legătura pe mobil cu Carolyn, că ea era bine şi că te sunase şi pe tine şi-ţi spusese acelaşi lucru.

– Aşa e... dar am crezut că ai să dai şi tu un semn.

– Am fost la un pas de a o face. Şi eu m-am aşteptat să mă suni tu, am adăugat.

– Chiar te-am sunat, dar imediat mi-am dat seama că la Londra era ora trei noaptea, aşa că am închis, iar a doua zi m-am simţit sfârşită şi prea... plânsesem prea mult... aşa că ţi-am trimis un e-mail... dar tu nu mi-ai răspuns.

– Îmi pare rău.

– Nu face nimic... dar ororile acelea m-au făcut să mă gândesc... că ni se pot întâmpla lucrurile oribile pur şi simplu din senin... fără nicio raţiune. Doar pentru simplu fapt că suntem aici, că ne găsim în calea răului. Nenorocirea de atunci m-a făcut să văd multe lucruri într-o lumină nouă, mi-a deschis ochii... şi am început să mă gândesc că ar fi bine să mă mut din nou aici, să fiu aproape de oamenii lângă care am crescut şi... ei bine, am început să mă gândesc la tine.

Un timp nu i-am răspuns, apoi i-am spus cu toată sinceritatea:

– Şi eu am avut gânduri asemănătoare.

În definitiv, cât timp puteam să ne purtăm pică? Ei, în cazul meu, foarte mult timp. Dar 9/11 mă determinase şi pe mine să gândesc şi poate mă făcuse să apuc pe drumul care mă adusese aici, aşa cum o adusese şi pe Susan.

– Cât timp putem ţine supărarea pe cei pe care i-am iubit cândva,

când ne confruntăm cu... atâta ură şi atâta rău? m-a întrebat, urmându-şi gândul.

Părea mai curând o întrebare retorică, totuşi nu era, aşa că i-am răspuns:

– Supărarea s-a dus. A pierit chiar şi ideea de trădare. Dar ceea ce rămâne e... un orgoliu teribil de rănit şi un sentiment al penibilului că tocmai mie mi s-a întâmplat aşa ceva. În public.

– Şi n-ai reuşit niciodată să treci peste asta?

– Nu.

– Ai să treci vreodată?

– Nu.

– Pot face ceva în sensul acesta?

– Nu.

A tras adânc aer în piept.

– E *mort,* John. L-am *omorât.* Pentru noi doi.

Sosise vremea să ne confruntăm şi cu acest subiect.

– Aşa ai spus şi atunci, am răspuns.

S-a oprit în loc, m-am oprit şi eu. Ne-am privit în ochi, iar ea mi-a spus:

– Eram pregătită să merg la închisoare pentru tot restul zilelor, ca să-ţi redau mândria şi onoarea. Aceea ar fi fost pedeapsa şi umilirea mea publică. Am făcut ceea ce am făcut în speranţa că mă vei primi înapoi.

Efectiv nu ştiam ce să spun, dar am încercat totuşi să-i răspund:

– Susan... uciderea unui om *nu* este...

– El era *răul* în persoană.

Era adevărat. Dar nu cred că ea îşi dăduse seama de acest lucru până în clipa când el o tratase cu dispreţ. Până atunci probabil că ar fi fost în stare să fugă cu el în Italia, unde-l trimitea statul în cadrul programului de protecţie a martorilor.

– Trebuie să-mi spui *motivul* pentru care l-ai ucis.

– Ţi l-am spus adineauri.

Redevenise întru câtva Susan cea de odinioară, cu ochi verzi şi strălucitori, cu licărul de nebunie în privire, cu buze senzuale, acum strânse aproape într-o linie subţire şi cu bărbia împinsă înainte, de parcă ar fi vrut să spună: „Nu cumva să încerci să mă contrazici”.

Ei bine, tocmai asta trebuia să fac, aşa că i-am răspuns:

– Poate că aşa crezi tu acum, după zece ani. Dar *nu* de asta l-ai ucis. Nu pentru mine şi nu pentru noi.

M-a privit fix, iar eu i-am susţinut privirea. O mai înfruntasem cândva pe această temă, în grădina cu palmieri a Alhambrei, cu Frank Bellarosa zăcând mort pe podea şi cu vreo doisprezece agenţi FBI şi detectivi ai comitatului aşteptând mai la o parte, astfel încât doamna Sutter, suspectă de omucidere, şi soţul, care-i era în acelaşi timp şi

avocat, să poată discuta departe de urechi străine. Iar când o întrebasem de ce îl ucisese, îmi dăduse exact acelaşi răspuns ca şi acum câteva clipe. L-aş fi putut accepta şi din acel moment poate am fi reuşit să ne reclădim viaţa împreună.

Dar nu era răspunsul corect şi nu poţi clădi nimic pe minciună.

Răspunsul corect, adică adevărul, era cu totul altul decât motivul pentru care Susan susţinea că şi-ar fi omorât amantul. De fapt, trebuie să-mi asum şi eu o parte din vină, sau din merite, dacă analizam situaţia din alt unghi.

Am continuat să ne privim în ochi şi m-am gândit la vizita făcută lui Frank Bellarosa la Alhambra, când zăcea în pat, bolnav de gripă, şi pe deasupra convalescent după atentatul survenit în urmă cu câteva luni în restaurantul Giulio's.

Nu era prima mea vizită acolo, dar avea să fie ultima, pentru că după câteva zile lui îi era sortit să moară. Cu acea ocazie îmi spusese, legat de oferta lui de a-mi face orice favoare doream, pentru că-i salvasem viaţa la restaurantul Giulio's: „Mă întreb dacă te-ai gândit la favoarea pe care ţi-o datorez".

Mă gândisem îndelung la acea favoare, aşa că-i răspunsesem:

– OK, Frank, aş vrea să-i spui soţiei mele că totul s-a terminat între voi doi şi că n-o duci cu tine în Italia, aşa cum probabil îşi închipuie. Şi mai vreau să-i spui că te-ai folosit de ea ca să ajungi la mine.

El se gândise la vorbele mele, apoi îmi răspunsese:

– S-a făcut. Totuşi, adăugase: Dacă vrei tu, am să-i spun că m-am folosit de ea. Dar nu-i adevărat. Trebuie să ştii lucrul acesta.

Ştiam. Ştiam că, oricât ar fi părut de imposibil, Frank şi Susan se iubeau, iar ea era gata să mă părăsească pentru el. Înţelesesem că era vorba de o dorinţă carnală căreia nu i se puteau împotrivi. Dar singura femeie pe care o iubisem vreodată, Susan Stanhope Sutter, şi care de fapt încă ţinea la mine, era îndrăgostită nebuneşte de Frank Bellarosa – şi Frank de ea. *Acesta* era motivul pentru care Frank acceptase să furnizeze informaţii FBI-ului, ca el şi Susan să poată merge împreună în Italia sau oriunde în altă parte, şi să înceapă o viaţă nouă împreună. Probabil că legătura lor ar fi durat un an sau doi, dar cei obsedaţi şi prinşi în focul pasiunii nu gândesc atât de departe în viitor.

În orice caz, era limpede că, credincios cuvântului dat, Frank îi spusese lui Susan ceea ce-i cerusem eu să-i spună, fie la telefon, fie prin viu grai, înainte de noaptea fatală, iar Susan făcuse un şoc. Furia iadului, de care vorbeam. Paradoxal, cu câteva săptămâni mai înainte, Frank îi dăduse pistolul cu care ea avea să-l omoare – ca să nu i-l descopere agenţii FBI. Restul e istorie şi tragedie, poate şi puţină comedie, dacă nu erai implicat personal.

Întrebarea, desigur, rămânea următoarea: De ce-l rugasem eu pe

Frank să-i spună lui Susan că totul se terminase între ei, că nu avea de gând s-o ducă în Italia şi că se folosise de ea ca să mă aibă pe mine ca avocat particular? Bineînţeles, o făcusem ca s-o recapăt pe Susan sau ca să mă întorc la Susan. Şi, evident, n-aveam de unde să ştiu că ea va claca şi-i va face de petrecanie. Sau poate bănuiam?

Întotdeauna fusesem convins că Frank Bellarosa, mare admirator al lui Niccolo Machiavelli, ar fi apreciat soluţia mea... machiavelică la această problemă. Mă întreb şi acum dacă în acele ultime secunde, după ce-i spusese lui Susan că nu mai era nimic între ei, şi până în momentul în care ea scosese arma, Frank îşi dăduse seama că şi-o făcuse cu mâna lui. Speram că ultimele lui cuvinte – dacă ar fi apucat să le rostească – sau ultimele gânduri fuseseră „Ah, John, mare ticălos mai eşti!"

Susan şi cu mine am rămas în continuare faţă în faţă, apoi eu am revenit la prezent şi am privit-o în ochi. Ea mi-a susţinut privirea, apoi şi-a plecat ochii şi mi-a spus:

– În ziua aceea ne văzusem ceva mai devreme şi-mi spusese că totul se terminase între noi, că niciodată nu mă iubise şi că singurul lucru pe care şi-l dorise fusese... să reguleze o târfă din înalta societate... şi să mă facă să te conving să lucrezi pentru el.

A răsuflat adânc şi a continuat:

– Pe urmă mi-a spus să plec şi să nu mă mai întorc, nici să nu-l mai caut la telefon. Dar în noaptea aceea m-am întors... am făcut dragoste... şi am crezut că totul era din nou ca mai înainte... pe urmă însă el mi-a spus să plec, eu am refuzat, iar el m-a ameninţat că va chema FBI-ul să mă dea afară. Mie... nu mi-a venit să cred... şi m-am înfuriat.

N-am spus nimic, dar nici nu mi-am luat ochii de la ea. Părea foarte calmă, aşa cum i se întâmpla când era pe cale să sufere o cădere nervoasă sau o criză de nervi. Niciodată nu ştiam care dintre acestea va urma. Se pare că nici Frank nu-şi dăduse seama, altfel ar fi fost mai vigilent. Ar fi trebuit măcar să-şi aducă aminte că-i dăduse arma.

– I-am spus că-l iubeam, a continuat ea cu glas abia şoptit, şi că mi-aş da şi viaţa pentru el. Iar el mi-a răspuns... mi-a spus: „Întoarce-te la John. El te iubeşte, eu nu". Mi-a mai spus că am noroc dacă mă vei primi înapoi şi pentru asta ar trebui să-i mulţumesc lui Dumnezeu. M-a făcut în fel şi chip şi m-a dat afară...

Am rămas încremenit locului, incapabil să mai scot o vorbă. M-am gândit totuşi la Frank Bellarosa şi m-am întrebat cât de mult trebuie s-o fi iubit şi cât de greu îi fusese să-i spună toate acele lucruri – din câte aflam acum, mult mai mult decât îi cerusem eu. Dar îmi datora o mare favoare pentru că-i salvasem viaţa la restaurantul Giulio's şi voia să-mi poată spune: „Acum suntem chit, consiliere. Nimeni nu mai datorează nimic nimănui". Numai că nu apucase să

trăiască atâta cât să-mi spună că eram chit.

Susan a făcut un pas spre mine, aşa încât ne găseam doar la câţiva centimetri unul de celălalt.

– De asta l-am ucis, mi-a spus ea. Înţelegi? m-a întrebat.

Aproape că mă aşteptam să văd lacrimile şiroindu-i pe obraji, dar Susan nu era genul de femeie care plânge, deşi am văzut că-i tremura buza de jos.

– Înţeleg, i-am răspuns. E mort.

Ne-am întors împreună şi am pornit în plimbare înapoi spre casă. Unul din noi ar fi putut spune ceva, dar nu mai era nimic de spus.

Capitolul 25

Am traversat grădina cu trandafiri, ajungând în patio. Undeva pe drum Susan scăpase din mână trandafirul, dar ceilalţi trandafiri erau tot pe masă şi a rămas cu ochii la ei.

Eram sigur că după mărturisirea făcută se aştepta ca eu să plec, ceea ce şi voiam să fac, numai că mai trebuia să discut cu ea despre Amir Nasim şi despre Anthony Bellarosa şi ţineam să fac asta prin viu grai. Prin urmare, am deschis subiectul:

– Trebuie să-ţi spun ceva important.

M-a privit fără să-mi răspundă.

– Ştiu că în momentul de faţă ai prefera să fii singură, dar dacă poţi să stai şi să mă asculţi vreo zece minute...

– Numai dacă-i important, m-a întrerupt ea.

– Este. Ce-ar fi să ne aşezăm? i-am propus.

– Dă-mi doar câteva minute. Vrei să-ţi aduc ceva?

– Apă.

A intrat în casă, iar eu am rămas în picioare lângă masa de răchită şi am deschis cutia pe care mi-o dăduse ea. După cum îmi spusese, înăuntru se găseau copii ale scrisorilor de la Edward şi Carolyn, precum şi un teanc de fotografii de familie. M-am uitat în grabă peste ele şi am dat de câteva poze cu părinţii mei şi ai ei.

Mi-am amintit de o reclamă pe care o văzusem cândva, referitoare la o firmă de retuşat fotografii. În esenţă, această operaţiune de tip orwellian poate face să dispară din fotografii persoane nedorite, acoperind poziţia în care acestea se aflau iniţial. Mi-am propus să nu uit să iau legătura cu nişte tipi isteţi din ăştia, ca să le facă vânt din poze lui William şi Charlotte. Din păcate, modificarea unei fotografii nu schimbă nici amintirile şi nici trecutul.

Am mai răsfoit fotografiile rămase şi am remarcat că Susan nu inclusese printre ele niciuna mai deocheată cu noi doi. Asta m-a făcut să mă gândesc că, în ciuda sfatului doamnei Emily Post, nici eu n-ar fi trebuit să pun pozele cu ea nud în plicul pe care i-l dădusem. M-am uitat la plicul de pe masă şi tocmai eram pe punctul să scot acele poze şi să le pun în buzunarul hainei, când Susan şi-a făcut apariţia în patio, aducând o tavă cu un litru de apă minerală şi două pahare.

Arăta ceva mai calmă şi poate uşurată că mărturisirea ei tardivă, că adulterul nu fusese o simplă poftă a cărnii ci şi iubire, nu mă determinase să-i întorc spatele. Mi-a făcut semn din cap către fotografiile pe care mi le oferise şi mi-a spus:

– Sunt nişte poze superbe. Mai am teancuri întregi, dacă o să ai vreodată chef să te uiţi la ele, a adăugat.

– Mulţumesc.

A pus tava pe masă, iar eu m-am aşezat faţă în faţă cu ea. Mi-a

turnat apă şi mi-a spus:

– Te rog, treci direct la subiect.

– Bine.

Mi-am băut apa şi am început să-i povestesc.

– Mai întâi am luat ceaiul cu Amir Nasim, care mi-a spus că motivul pentru care vrea să-ţi cumpere casa este acela că doreşte intimitate absolută. Convingerea mea este că are probleme cu conceptul de diversitate culturală, cu alte cuvinte nu doreşte ca o femeie frumoasă şi nemăritată să locuiască în inima proprietăţii lui.

Am făcut o pauză, apoi am continuat: Mi-a mai spus şi că e cumva îngrijorat pentru siguranţa lui.

Am făcut o pauză de efect.

– Soţia lui mi-a dat a înţelege acelaşi lucru, m-a informat Susan după câteva secunde.

Vestea m-a surprins, apoi mi-am dat seama că probabil Nasim se folosise de soţia lui ca să-i transmită această informaţie lui Susan.

– Eu zic că fie se sperie şi de umbra lui după 11 septembrie, fie e un pretext menit să te convingă să-i vinzi proprietatea, mi-am dat eu cu părerea.

Ea a rămas pe gânduri câteva clipe.

– Dar dacă temerile lui sunt reale? m-a întrebat.

– Atunci ar fi trebuit să se adreseze autorităţilor. Şi poate a şi făcut-o, deşi mie nu mi-a spus nimic în acest sens. Dar dacă ar fi vorbit cu autorităţile, atunci FBI-ul sau poliţia locală ar fi trebuit să ia legătura cu tine. Te-au contactat cumva? am întrebat.

– Nu.

– Nici pe mine. Prin urmare, nu pot decât să trag concluzia că Nasim nu s-a adresat autorităţilor, ceea ce ridică unele semne de întrebare, date fiind temerile lui pentru siguranţa proprie.

Ea a cugetat la cele auzite, apoi mi-a spus:

– Păi, tu eşti avocat şi gândeşti ca un avocat. Dar el aparţine unei alte culturi şi are cu totul altă atitudine faţă de poliţie.

– Se poate să ai dreptate. Numai că a trăit destulă vreme aici şi la Londra ca să ştie că, dacă se adresează poliţiei, poliţia n-o să-l bată să-i sune apa în cap pe motiv că-i deranjează.

Ea a dat din cap, apoi mi-a spus:

– Păi, dacă îngrijorarea lui are un temei, e problema lui, nu a mea.

– Nasim m-a rugat să-l anunţ dacă observ ceva suspect, i-am spus.

A încuviinţat din cap.

– Şi Soheila m-a rugat acelaşi lucru, mi-a confirmat ea.

– Mai bine sună-mă pe mine, i-am propus.

S-a uitat la mine, mi-a zâmbit, dar nu mi-a răspuns.

Desigur, mi-a trecut prin minte că temerile lui Nasim – întemeiate

sau imaginare – că ar figura pe o listă neagră aveau consecinţa pozitivă de a întări paza pe domeniul lui, ceea ce era foarte bine, dată fiind ameninţarea mult mai reală care venea din partea lui Anthony Bellarosa.

Legat de aceasta, mi-am amintit sfatul doamnei Post şi am vrut s-o întreb pe Susan dacă avea o armă. Dar ţinând cont de ce făcuse ultima oară când dispusese de o armă, mi-am zis că poate era un subiect delicat, mai ales dacă aş fi întrebat-o şi dacă ştia s-o folosească. De fapt, amândoi cunoşteam răspunsul. Aşa că deocamdată m-am abţinut să-i pun întrebarea cu pricina.

– În orice caz, ca să-mi iau toate măsurile de precauţie, am să mă adresez poliţiei cu rugămintea să anunţe FBI-ul. Te sfătuiesc să faci acelaşi lucru, am spus eu, cu gândul mai mult la Anthony Bellarosa decât la Amir Nasim.

Pe moment nu mi-a răspuns, apoi s-a uitat la mine şi mi-a spus:

– E incredibil... simplul fapt că ne *gândim* la astfel de lucruri... la terorişti străini.

– Lumea s-a schimbat, inclusiv aici, am informat-o, în caz că uitase. Prin urmare, trebuie să ne gândim la astfel de lucruri.

A tăcut şi a căzut pe gânduri, fără îndoială amintindu-şi de lumea în care crescuse într-o perioadă când cea mai mare ameninţare din exterior era Armageddon-ul nuclear, atât de incredibil că nimeni nu l-ar fi considerat drept un pericol imediat. Cealaltă intruziune străină în lumea noastră sigură fusese invazia sovietică anuală pe plajele locale, survenită în fiecare vară, cotropitorii provenind de pe proprietatea unui rus din Glen Cove. Eram convins că Susan şi toţi ceilalţi localnici tânjeau după acele vremuri când unicul nostru contact cu inamicul străin era o mână de ruşi ursuzi care abandonau sticle goale de votcă pe plaja publică. Din păcate, acum toţi eram cu gândul la 11 septembrie, care devenise principala preocupare a tuturor.

– Nasim mi-a spus că-mi plăteşte un comision de zece la sută dacă te conving să vinzi proprietatea, am continuat eu să-i povestesc lui Susan.

Precizarea a reuşit s-o smulgă din gânduri.

– Asta-i imoral, mi-a răspuns.

– De fapt, e doar un mod eficient de a face afaceri.

– Şi tu ce i-ai răspuns? m-a întrebat.

– I-am răspuns că dacă măreşte oferta la cincisprezece la sută am să-ţi spun că am văzut terorişti iranieni ascunşi pe după gardul viu.

A zâmbit.

– Nu cedez la presiuni, nici la intimidări, m-a asigurat ea. E pământul meu şi a fost al familiei mele timp de peste o sută de ani. Dacă Nasim se teme de ceva, n-are decât să plece *el*.

– Înţeleg.

Înţelegeam că nu avea de gând să-şi facă bagajele şi să plece nici din pricina lui Anthony Bellarosa. Cu toate acestea, i-am spus:

– Mai este o problemă importantă pe care vreau s-o discut cu tine.

Ea s-a uitat la mine şi a spus:

– Anthony Bellarosa.

În prima clipă am rămas surprins, apoi mi-am revenit din uimire. Poate că Susan era ţicnită, nu şi proastă.

– Da, i-am răspuns. Anthony Bellarosa.

– Aflasem că locuieşte pe domeniul Alhambra încă înainte să fac oferta de răscumpărare a casei. La vremea aceea nu l-am inclus în planurile mele, la fel cum nu-l includ nici acum.

– Bine, bine, dar... Mi-a venit în minte celebra frază a lui Tolkien pe această temă, aşa că i-am citat-o: Nu trebuie să scoţi din calcul un dragon, dacă se întâmplă să trăiască în preajma ta.

Ea a ridicat din umeri.

– Afară de cazul când vrei să-mi spui ceva anume despre dragon, nu ţin neapărat să discutăm pe această temă, mi-a replicat. Dar îţi mulţumesc pentru grijă, a adăugat. Mi-a zâmbit şi a continuat: Adică, îmi închipui că e vorba de grijă şi nu de satisfacţie ascunsă.

Aş fi vrut s-o fac să înţeleagă că era o chestiune serioasă, aşa că nu i-am răspuns la surâs.

– Chiar sunt *foarte* îngrijorat.

Se pare că replica mea a impresionat-o în oarecare măsură, fiindcă m-a întrebat:

– Cum ai aflat că locuieşte alături?

– Mi-a făcut o vizită la casa portarului lunea trecută.

Vestea, precum şi faptul că Anthony Bellarosa călcase pe proprietate, au reuşit să-i stârnească interesul.

– De ce? m-a întrebat.

– A fost o vizită inopinată, de curtoazie, i-am răspuns. Mi-a urat bun venit pe aceste locuri.

Susan ezita între dorinţa de a nu discuta pe această temă şi dorinţa de a auzi ce aveam să-i povestesc. În timp ce se lupta să ia o hotărâre, am continuat:

– Voia să stea de vorbă cu mine despre tatăl lui.

Ea n-a zis nimic.

– M-a întrebat de tine, am insistat eu.

Susan m-a privit, apoi şi-a luat alura de Lady Stanhope.

– Dacă vrea să afle ceva despre mine, n-are decât să mi se adreseze mie, nu ţie, mi-a declarat ea.

După cum spuneam, Susan avea un anume curaj ţinând de educaţia ei aristocratică, constând dintr-un amestec de nobilă indiferenţă faţă de pericolul fizic şi încredere naivă, aproape frizând convingerea că ei nu i se putea întâmpla nimic rău. Un alt mod de a

înţelege această atitudine era să-ţi închipui că Susan i-ar fi cerut şi unui spărgător să se şteargă pe picioare înainte să intre în casă. În orice caz, ca să-i mai tai din nas şi s-o cobor cu picioarele pe pământ, i-am spus:

– E ca şi taică-său... nu discută probleme importante cu femeile.

Replica mea a avut darul de a o enerva, reamintindu-i totodată că ea însăşi crease această problemă.

– John, mi-a spus ea în aceeaşi ordine de idei. Asta nu-i problema ta, ci a mea. Apreciez că te preocupă soarta mea, sunt chiar mişcată, dar dacă nu a făcut nicio afirmaţie concretă de care ar trebui să am şi eu cunoştinţă, atunci nu-i cazul să te implici în...

– Susan, termină cu prostiile!

S-a sprijinit de spătarul scaunului şi s-a aşezat picior peste picior, privind ţintă spre grădină.

– Ţin să-ţi reamintesc că i-ai ucis tatăl. E o chestiune pe care n-o va discuta cu tine. Dar a discutat-o cu mine.

Nu i-am pomenit de celelalte conversaţii ale mele cu Anthony, la cină sau în Oyster Bay, în schimb am subliniat:

– Deşi n-a formulat nicio ameninţare concretă şi nici n-o va face vreodată, am rămas cu impresia clară că are de gând să se răzbune.

Ea a continuat să privească fix undeva înspre grădină, probabil cu gândul la vreo mană a trandafirilor. Aşa proceda întotdeauna cu problemele importante, pe care nu le putea rezolva: îşi îndrepta atenţia spre chestiuni minore. Aşa făcuse şi după uciderea lui Frank Bellarosa: el zăcea mort pe podea, vreo şase detectivi aşteptau s-o ducă la închisoare, iar ea îşi făcea griji pentru cal şi probabil pentru Anna, cum anume urma să scoată petele de sânge de pe pardoseală.

Am decis să pun capăt conversaţiei, convins că făcusem ceea ce trebuia şi totodată conştient că orice aş mai fi adăugat după avertismentul propriu-zis ar fi fost o supoziţie, o opinie personală sau un sfat de care ea nu avea nevoie.

– Ar trebui totuşi să mergi la poliţie, am adăugat. Să dai o declaraţie sub jurământ...

În caz că s-ar întâmpla ceva. Dar asta n-am mai spus cu voce tare.

Nu mi-a răspuns, aşa că am continuat să rămânem aşezaţi.

– Asta-i tot? m-a întrebat într-un târziu.

– Da.

– Mulţumesc.

Am aruncat o privire la ceas şi am spus:

– Trebuie să plec.

A părut să nu mă audă.

M-am ridicat, dar ea a continuat să rămână aşezată, aşa că i-am spus:

– Pot să plec şi singur.

Niciun răspuns.

Am înţeles că dimineaţa aceea o epuizase din punct de vedere emoţional, ca şi pe mine. Mărturisirea despre adevăratul motiv pentru care îl ucisese pe bărbatul pe care-l iubea fusese o traumă suficientă pe ziua aceea, iar eu mai adusesem în discuţie pe Amir Nasim şi asasinii iranieni, apoi îi amintisem că fiul lui Frank Bellarosa locuia în apropiere şi întreba de ea. Îmi închipuiam ce era în mintea ei în acel moment.

Susan mi-a dezvăluit singură gândurile care nu-i dădeau pace:

– Cât ai fost în Anglia, te-ai obişnuit să mănânci carne de miel?

– Poftim?

– Mă gândeam să pregătesc miel pentru cină, dar dacă tot nu mănânci, atunci aş putea găti carne de viţel.

Mi-am dres glasul.

– Mielul e perfect, am răspuns.

– Foarte bine.

M-a privit, parcă surprinsă că stăteam în picioare.

– Unde te duci? m-a întrebat.

– Mai am... de rezolvat câteva lucruri. Voiam să dau copiilor obişnuitele telefoane de duminică, i-am explicat.

A căzut pe gânduri o clipă.

– Ce-ar fi să-i sunăm împreună? mi-a propus.

– Ştiu eu...?

– Le-ar face plăcere.

– Poate n-ar trebui... să-i luăm pe nepregătite. Pe urmă, poate că şi tu ai nevoie să rămâi un timp singură.

Nu mi-a acordat nicio atenţie. Mi-a turnat restul de apă şi m-a întrebat:

– Vii cu mine s-o vizităm pe Ethel?

Am presupus că era cazul să mă aşez din nou, aşa că m-am conformat.

– Chiar am multe de făcut, am răspuns.

În plus, nu ţineam să dau nas în nas cu Elizabeth la Fair Haven, eu fiind în compania lui Susan, la fel cum nu ţinusem să dau nas în nas cu Susan când mă aflam în compania lui Elizabeth. Mai era vorba şi despre invitaţia la masă pentru ora patru la familia Bellarosa, dacă mă mai bătea gândul să mă duc. Am reflectat la acest ultim punct din program şi m-am întrebat dacă era o idee bună. Adică să-mi ţin duşmanii în apropiere şi altele asemenea.

Am privit-o pe Susan şi am văzut că deschisese plicul şi se uita la fotografiile pe care i le adusesem. Majoritatea erau poze de familie şi pare-se că nu dăduse încă de cele numai pentru adulţi, fiindcă mi-a spus:

– Îmi place asta cu noi patru încărcând barca în docul

Seawanhaka. Cine a făcut-o?

– Nu mai ţin minte. Ne putem uita la ele cu altă ocazie, i-am propus. Ar trebui să plec.

Ea a încetat să mai caute prin teanc, s-a oprit la una dintre poze, apoi a zăbovit asupra altor două-trei, mi-a zâmbit şi mi-a spus:

– Chiar mă *întrebam* ce s-a întâmplat cu astea.

N-am zis nimic.

După toate aparenţele, îi făcea plăcere să se uite la fotografii, pe buze chiar i se aşternuse un zâmbet poznaş.

– Oh, Doamne! a exclamat, împingând o poză către mine.

M-am uitat la fotografie şi am văzut că era o făcută cu trepiedul şi ne înfăţişa pe amândoi pe terasa din spate a conacului Stanhope Hall. Când se mutaseră, soţii Stanhope lăsaseră pe terasă câteva piese de mobilier de grădină şi mi-am amintit că Susan şi cu mine ne instalam câteodată acolo pentru cocteilul de la apusul soarelui, precum şi pentru privelişte, motiv pentru care adusesem aparatul foto şi trepiedul.

Fusese o zi caldă de vară şi după câteva cocteiluri Susan propusese un joc în versiune nud, urmând ca cel care pierdea să facă sex oral cu celălalt. Păruse o sugestie rezonabilă şi era un joc în care nimeni nu ieşea în pierdere, aşa că am început să jucăm, numai că Susan avusese ghinion şi în câteva minute ajunsese goală puşcă.

Fotografia mă înfăţişa sprijinit cu spatele de o coloană, cu şortul coborât la glezne, în timp ce mi se plătea pariul.

– Nu mai putem face *asta,* a remarcat Susan.

Am zâmbit şi i-am răspuns:

– Nu, nu cred că domnul Nasim ar fi de acord cu servirea cocteilurilor pe terasa lui.

A zâmbit şi ea.

– Nici cu sexul oral, a adăugat.

Mi-am dat seama că era într-o stare de spirit cu totul diferită faţă de acum cinci minute, iar eu nici nu sesizasem când se produsese schimbarea.

A mai împins spre mine câteva fotografii.

– Le-am văzut, am asigurat-o eu.

– Ţi-ai făcut şi tu copii? m-a întrebat.

– Nu.

– Pot să-ţi fac eu.

Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra fotografiilor.

– Nu m-am îngrăşat niciun gram, mi-a spus. Mi-a aruncat o privire şi a remarcat: De fapt, nici tu.

Aveam gura uscată, aşa că am golit paharul cu apă şi m-am uitat la ceas. Susan privea ţintă vreo şase-şapte fotografii pe care le răsfirase pe masă. A ridicat ochii spre mine şi mi-a spus:

– Astea îmi trezesc amintiri frumoase, John.

Am încuviinţat din cap.

S-a ridicat şi s-a uitat în ochii mei.

– Vreau să-ţi arăt ce schimbări am mai făcut prin casă, mi-a declarat pe un ton care nu lăsa nicio îndoială asupra a ceea ce voia să spună.

Păi... de ce nu? Chiar aşa, de ce nu? Înainte să-mi vină în minte un motiv, m-am ridicat, ne-am prins de mână pe deasupra mesei şi, ţinându-ne strâns, am intrat împreună în casă.

Turul casei a început şi s-a încheiat în vechiul nostru dormitor.

Capitolul 26

În dormitorul de la etaj era cald şi Susan s-a culcat pe spate, goală, peste aşternut, cu picioarele depărtate şi cu mâinile sub cap. Nu dormea, dar îşi ţinea ochii închişi.

Fereastra era deschisă şi draperiile trase, aşa că în încăpere pătrundea lumina zilei. Un ventilator de podea se rotea, făcând răcoare peste pat, în timp ce briza ne zvânta trupurile transpirate, făcând să fluture părul ei lung şi roşcovan.

M-am ridicat în capul oaselor şi am privit-o cum stătea culcată lângă mine. Pielea ei căpătase o tentă uşor arămie de început de vară, inclusiv pe sâni, în schimb porţiunea acoperită de un bikini care abia reuşea să-i ascundă părul pubian de un roşu aprins rămăsese albă ca laptele.

– Te uiţi la mine? m-a întrebat, continuând să stea cu ochii închişi.

– Da.

– Cum arăt?

– La fel ca în prima zi când am făcut dragoste cu tine.

Ceea ce era adevărat.

– Mulţumesc. Am gene bune.

Într-adevăr, William şi Charlotte erau o pereche frumoasă. Din păcate, n-aveau minte nici cât o găină.

Susan a deschis ochii şi s-a răsucit spre mine.

– N-am adus pe nimeni aici niciodată, mi-a spus.

– Asta te priveşte, am replicat.

– Am vrut să ştii, a continuat, fără să-şi ia ochii de la mine. A surâs şi a adăugat: E mult de când n-am mai făcut sex, am şi uitat cine pe cine trebuie să lege.

Am zâmbit şi eu, dar nu i-am oferit nicio sugestie, aşa că m-a întrebat:

– Dar tu?

– Păi...

– Lasă. Nici nu vreau să ştiu.

Bineînţeles că voia să ştie, ca atare, ca să epuizez subiectul, i-am răspuns:

– Există o femeie la Londra. Nimic serios, mi-am amintit eu să adaug.

– Cum o cheamă?

– Samantha.

– Frumos nume. Dă-i papucii, mi-a sugerat.

– Păi... bine. Dar...

S-a ridicat, m-a prins de mână şi s-a uitat la mine.

– Am irosit zece ani, John. Nu vreau să mai pierd niciun minut.

– Ştiu... însă...

– Te-am luat prea repede?

– Eh... a fost cam neaşteptat.

– Mă iubeşti?

– Da. Te-am iubit întotdeauna.

– Şi eu. Pentru totdeauna. Deci?

– Eşti sigură? am întrebat-o.

– Da. La fel şi tu.

După toate aparenţele, eram chit. Dar, ca să fiu sincer, cred că înţelesesem asta la două minute după ce pusesem piciorul în casă. Adică, lăsând deoparte toate gândurile mele negre la adresa ei şi în ciuda tuturor celor întâmplate în dimineaţa asta, din clipa în care dădusem ochii unul cu celălalt simţisem acea extraordinară energie sexuală de odinioară şi ştiam că la fel simţea şi ea. Sigur, sexul nu înseamnă dragoste, deşi la mare rigoare o poate înlocui, dar în cazul nostru dragostea exista deja şi existase dintotdeauna, aşa că nu ne rămânea decât s-o facem. Ceea ce se şi întâmplase.

După zece ani ar fi putut să ne fie greu, dar nu era aşa. Ne simţeam în largul nostru unul cu celălalt – avantajul de a fi împreună cu un partener cu care ai exersat îndelung. Desigur, după toţi aceşti ani exista şi un element de noutate sau poate un vag sentiment al fructului interzis. O combinaţie irezistibilă.

– M-am gândit la astfel de clipe, i-am spus lui Susan.

– Şi eu. Adeseori. De ce ţi-a trebuit atât de mult ca să mă suni? m-a întrebat.

– Mi-era... ei bine, mi-era teamă.

– Teamă că ce?

– Că... că se va întâmpla aşa ceva şi teamă că nu se va întâmpla.

– Şi mie. Acum nu mai avem de ce să ne temem.

– Nu. Am crezut că ai să mă cauţi tu, i-am spus.

– M-am lăsat greu. Aveam de gând să mai aştept patruzeci şi opt de ore, după care să-ţi telefonez, a adăugat. Pe urmă am văzut că maşina lui Elizabeth rămăsese la tine peste noapte şi am fost... care-i cuvântul potrivit?

– Distrusă? Răvăşită? Furioasă?

– Întocmai. Dar eram pregătită să te iert.

– Nu ai de ce să mă ierţi.

– Îţi place de ea?

– Da.

Câteva secunde nu mi-a răspuns, apoi a spus:

– Şi ea te place. Mi-a spus asta când am luat masa împreună. Adică nu mi-a declarat deschis, date fiind împrejurările, dar mi-am dat singură seama.

– E o fată drăguţă.

– E şi părerea mea. Aşa că putem fi toţi trei prieteni.

– Splendid!

În ultima jumătate de oră păreau să se fi aranjat multe lucruri de care nu-mi dădeam seama, dar aşa se întâmplă uneori după ce faci sex cu cineva. Vreau să zic că de la un „bună ziua" politicos ajungi să stai gol în pat, în intimitate cu o persoană cunoscută sau nu, după care – dacă nu te grăbeşti – se cuvine să porţi o conversaţie de alcov. Şi tocmai conversaţia e cea care de regulă te vâră în bucluc, uneori fără să-ţi dai seama.

În cazul de faţă, totuşi, alături de Susan, Soarta hotărâse de mult timp că aveam să ajung aici, aşa că-mi puteam continua programul.

– Niciodată nu mi-am închipuit că vom rămâne despărţiţi pentru tot restul vieţii, i-am spus.

– Eu *ştiam* că nu.

– Te-am văzut marţi în Locust Valley, i-am destăinuit.

– Zău? Unde?

– La cafenea, nu departe de magazinul Rolf.

– Ah, da! Am luat masa cu Charlie Frick.

– Mie mi s-a părut că erai cu o femeie.

– *Charlene.* Charlie Frick. Din familia Frick.

– Pare-se, din moment ce aşa o cheamă.

– John, tocmai ai făcut amor. Nu poţi s-o laşi mai moale cu sarcasmul?

Nu vedeam legătura, dar eram convins că urmau mai multe asemenea abateri de la logica post-sex.

– Iartă-mă, am spus.

– Unde ai fost? m-a întrebat. Sper că nu te-ai dus după vreun sendviş din acela îngrozitor de la Rolf.

Iata că exista şi critica post-sex a vieţii mele.

– De fapt, am răspuns, tocmai luasem o cafea la Rolf şi când am ieşit te-am văzut pe tine şi pe Mitzi.

– Charlie. De ce n-ai venit să ne saluţi?

– Pentru că nu aşa voiam să decurgă prima noastră întâlnire după patru ani.

M-a strâns de mână.

– Nici eu, mi-a spus.

– Cum te-ai simţit? La ce te-ai gândit? m-a întrebat.

– M-am simţit... trist, cred. Şi m-am gândit că niciodată nu mi-ai părut aşa frumoasă.

S-a ghemuit lângă mine şi m-a înlănţuit cu braţele.

– Te iubesc. N-o să ne mai despărţim niciodată şi niciodată n-o să mai fim trişti. M-a sărutat. Îţi vine să crezi? m-a întrebat. Îţi vine să crezi că suntem iarăşi împreună?

– Foarte greu.

– Ai să te însori din nou cu mine?

Eram pregătit pentru o astfel de întrebare, aşa că am răspuns fără ezitare:

– Dacă aşa vrei tu.

Probabil că nu fusese răspunsul aşteptat, fiindcă s-a desprins de mine şi m-a întrebat:

– Dar *tu* ce vrei?

Am mai făcut o tentativă.

– Vrei să fii soţia mea? am întrebat-o.

– Lasă-mă să mă gândesc. Bine. Am să mă mărit cu tine.

– M-ai făcut cel mai fericit om din lume.

– Ştiu asta. Dar hai să trăim împreună vreun an, ca să fim siguri.

– Bine. Ba nu, hai să ne căsătorim cât mai curând posibil.

– Dacă aşa vrei tu. Ce program ai mâine?

Se vedea limpede că Susan era fericită, iar când era fericită era pusă pe glume. Şi eu eram fericit, dar totul se petrecuse cam brusc şi nu reuşeam să analizez faptele cu aceeaşi viteză cu care surveneau. Mi-ar fi trebuit cel puţin zece minute ca să mă gândesc la perspectiva de a-mi schimba total viaţa. Pe urmă mi-am amintit ce-i spusesem lui Elizabeth despre ce însemna să judeci mai mult cu inima decât cu mintea şi despre asumarea riscurilor. În acest moment din viaţa mea nu aveam prea mult de pierdut dacă mă recăsătoream cu fosta mea soţie. Presupun că mi s-ar fi putut întâmpla lucruri şi mai rele. Partea bună era că o iubeam şi că mi se oferise o a doua şansă de a fi fericit.

Susan, care mă cunoştea bine, m-a întrebat:

– Încerci să te convingi să mă iei sau să nu mă iei de nevastă?

– Nu-mi doresc nimic mai mult decât să fim din nou căsătoriţi şi o familie unită.

S-a sprijinit de căpătâiul patului şi am văzut că ochii i se umpluseră de lacrimi.

– Îmi pare teribil de rău pentru cele întâmplate, John.

– Ştiu. Şi mie.

Am rămas amândoi acolo un timp, eu cu ochii aţintiţi la ventilatorul care răcorea încăperea, răcorindu-mi trupul. Faptul că ne găseam în dormitorul nostru de altădată, cu vechiul nostru mobilier, îmi deştepta amintiri frumoase despre cum făceam dragoste, despre dimineţile de duminică în care leneveam în pat, despre copii, care se cuibăreau în pat cu noi pe vremea când erau încă mici, despre Ziua Mamei şi Ziua Tatălui când luam micul dejun în pat, despre cum stăteam de vorbă până noaptea târziu. Mi-am amintit felicitarea scrisă de Susan pentru mine: „John, nici nu ştii de câte ori mă trezesc dimineaţa şi pur şi simplu mă uit la tine cum dormi alături. Şi voi face acelaşi lucru cât voi trăi”.

Aş fi putut zăbovi asupra trecutului şi asupra celor zece ani de la

ultima oară când făcusem dragoste aici, dar deja făcusem asta şi nu mă alesesem cu nimic altceva decât furie, resentimente şi zbucium sufletesc. Aşa că am luat-o de mână pe Susan, m-am uitat la ea şi i-am spus:

– Te iert.

Ea a dat din cap şi mi-a răspuns:

– Ştiam că ai să mă ierţi.

Şi eu ştiam.

S-a tras mai aproape de mine şi şi-a pus capul pe umărul meu, după care am rămas amândoi acolo, bucurându-ne de acele clipe şi gândindu-ne la viitor.

Într-adevăr, sosise timpul să privim în viitor.

Din păcate, trecutul nu era cu totul mort şi îngropat. Era cât se poate de viu şi trăia la Alhambra, pe punctul de a ne ajunge din urmă.

Capitolul 27

Sexul sub duş era modalitatea mea preferată de a face mai multe lucruri deodată.

Ceva mai târziu ne-am îmbrăcat şi am coborât în bucătărie.

– Ţi-e foame? m-a întrebat Susan.

M-am uitat la pendula din perete şi am văzut că era trecut de ora 1, drept care mi-am amintit de spaghetele şi chifteluţele care mă aşteptau la familia Bellarosa.

Mi-am amintit şi că trebuia s-o sun pe Elizabeth pentru o posibilă întâlnire la ora 7 seara. Multe fuseseră demarate înainte de această neaşteptată întorsătură a soartei. Şi îmi părea rău că Susan nu-mi telefonase cu o săptămână în urmă. Dar cine ştie ce s-ar fi întâmplat dacă ne-am fi întâlnit cu o săptămână înainte? Nu fusesem pregătit pentru ceea ce tocmai se petrecuse şi de fapt nu eram pregătit pentru ceea ce se petrecea. Numai că persoanele inteligente, aşa ca mine, sunt capabile să-şi schimbe planurile în funcţie de evoluţia evenimentelor. De pildă, cât privea planurile mele cu Elizabeth, cineva pe cale să se căsătorească trebuia să renunţe la întâlniri amoroase. În schimb, decizia asupra invitaţiei la masă venită din partea familiei Bellarosa nu era chiar atât de simplă.

– John! Cu tine vorbesc!

M-am uitat la Susan.

– Auzi tu, mi-ar prinde bine un Bloody Mary.

– Nu ştiu dacă am suc de roşii.

– Şi mai bine. Votcă cu gheaţă.

A deschis frigiderul, de unde a scos o sticlă de Grey Goose. Mi-a turnat votcă într-un pahar, a adăugat gheaţă şi a umplut paharul cu suc de portocale.

– Nu poţi să bei votcă simplă atât de devreme.

Eu eram de părere că puteam. Începeau să-mi vină în minte diverse lucruri din prima căsătorie, totodată şi ultima.

Susan şi-a turnat suc de portocale şi mi-a întins paharul meu. Am ciocnit şi ea a spus:

– În sănătatea noastră.

– În sănătatea noastră.

Am sorbit din băutură, fără să simt gustul de votcă.

– Vrei să mănânci ceva? m-a întrebat din nou.

– Nu, e foarte bine aşa.

– Ce-ai mâncat la micul dejun?

– Păi... stai să mă gândesc...

Fusesem la un pas de a o servi pe Elizabeth pe masa din patio, dar nu era cazul să pomenesc despre asta.

– O brioşă englezească, am răspuns.

– Doar atât?

– Gem de mere pădureţe. Cafea.

– La cină ai fost singur?

– Nu.

– Cum se face că tu şi ea aţi dormit o noapte întreagă sub acelaşi acoperiş şi între voi nu s-a întâmplat nimic?

Începeau să mă cam irite întrebările legate de Elizabeth, aşa că am spus:

– Nu contează cum sau de ce nu s-a întâmplat nimic. Ceea ce contează e că nu s-a întâmplat.

Şi-a dat seama că eram agasat.

– Iartă-mă, mi-a spus. Nici nu-mi vine să cred cât sunt de geloasă. N-am să mai vorbesc despre asta.

– Mulţumesc.

– Poate că ţi-ai pierdut obişnuinţa.

– Susan...

– Sau i-ai rămas credincios Samanthei?

Era o întrebare încărcată de semnificaţii, aşa că i-am explicat:

– Cum presupun că ştii şi tu, Elizabeth e foarte abătută din pricina mamei ei. Am petrecut toată ziua uitându-ne la actele şi posesiunile lui Ethel, iar la sfârşitul zilei ea era epuizată emoţional, plus că a băut cam mult vin, aşa că s-a culcat devreme. Eu am dormit pe canapea. Asta-i tot.

– Bine. Iartă-mă. Dar ai vreun martor la tot ce zici că s-a întâmplat? m-a întrebat.

Eram pe punctul să-mi pierd răbdarea, dar când m-am uitat la ea am văzut că zâmbea, aşa că am zâmbit şi eu. Şi-a pus jos paharul şi m-a îmbrăţişat.

– Nu vreau să fiu geloasă, mi-a spus.

Mai că eram gata s-o cred. Mi-am pus şi eu paharul pe tejgheaua barului din bucătărie, ne-am strâns în braţe şi ne-am sărutat.

– Hai să-i sunăm pe Edward şi Carolyn.

Părea nerăbdătoare să le telefoneze şi mi-am dat seama că şi eu abia aşteptam.

– Sună-i tu, am îndemnat-o.

S-a îndreptat către telefonul din bucătărie, a format numărul şi mi-a spus:

– Pe Carolyn încerc întâi s-o găsesc pe mobil.

Carolyn a răspuns la telefon şi au pălăvrăgit amândouă vreo câteva secunde. Din câte mi-am putut da seama, fiică-mea era la o gustare de duminică împreună cu prietenii.

– Aş dori să vorbesc ceva numai cu tine pentru câteva momente. Da, bine.

A acoperit receptorul cu palma şi mi-a spus:

– Vreau să-i spui tu.

Carolyn a revenit la telefon şi Susan i-a spus:

– Tata vrea să vorbească puţin cu tine.

După cât se pare, anunţul a derutat-o pe Carolyn, pentru că Susan a adăugat:

– Nu, e chiar lângă mine.

Mi-a întins telefonul, iar eu m-am adresat fiicei mele:

– Ce mai faci draga mea?

– Foarte bine, i-a răspuns ea. Păi... ce faci *tu?*

– Tot foarte bine.

Auzeam în fundal zgomotele străzii, aşa că am întrebat:

– Unde eşti acum?

– În faţă la restaurantul Petrossian. Cu nişte prieteni, a adăugat.

Nu credeam că procurorii districtuali adjuncţi câştigă atâţia bani, aşa că poate şampania şi caviarul erau plătite din alocaţia de la familia Stanhope.

– Sper că achiţi gustarea cu vreo primă, am glumit.

– Tată, sunt cu *cineva.*

– Oh!

Încă nu puteam concepe că fetiţa mea se găsea alături de un bărbat, mai ales unul care s-o trateze cu şampanie şi caviar.

– Atunci mai cere o porţie de caviar, am glumit din nou.

Nu m-a luat în seamă.

– Deci... care-i treaba? m-a întrebat.

Bună întrebare. Am aruncat o privire către Susan, care a comutat telefonul pe difuzor exterior.

– Păi... sunt aici, acasă la mama...

– Ştiu.

– Şi... ei bine, Cari, ne-am hotărât să ne împăcăm...

Am auzit un ţipăt ascuţit şi m-am temut că dăduse autobuzul peste ea sau ceva asemănător, dar ea a ţipat din nou:

– Oh, Doamne! Oh, tati, e nemaipomenit! Oh, sunt atât de fericită! Mami! Mami!

Susan a luat telefonul de la mine, a dezactivat difuzorul exterior şi a început să turuie ca o mitralieră, purtând o discuţie punctată de chiţăieli şi chicoteli.

Mi-am închipuit că partea mea de conversaţie se încheiase, aşa că m-am dus şi mi-am împrospătat sucul de portocale cu încă puţină votcă.

– Ajunge, John! mi-a spus Susan, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre Carolyn.

După vreo câteva minute de conversaţie codificată ca între femei, Susan a comutat din nou telefonul pe difuzor exterior, spunând:

– Bine, acum te lăsăm cu prietenii. Sună-mă când ai o clipă liberă.

Tata vrea să-şi ia la revedere.

– Pa, Cari! am strigat din celălalt capăt al bucătăriei. Te iubesc.

– Pa, tati! Şi eu te iubesc!

Susan a închis telefonul şi s-a întors spre mine.

– E tare fericită pentru noi, John. Aşa-i că-i grozav?

– Sigur, i-am răspuns. Are un prieten.

– I-am spus că imediat îl vom suna şi pe Edward, iar ea mi-a zis că-i va telefona diseară.

– Cine-i tipul?

– Fiul nostru, Edward.

– Nu, mă refer la cel cu care s-a întâlnit.

– Oh, nu ştiu. S-a despărţit de Cliff şi acum are alt prieten. Dar nu-i nimic serios nici de data asta.

– Să iei o gustare de două sute de dolari la Petrossian mi se pare cât se poate de serios. Poate e ceva legat de preocuparea ei pentru problema foametei pe glob, mi-am dat eu cu părerea.

Susan nu mi-a acordat nicio atenţie.

– Sună-l pe Edward, mi-a sugerat ea.

Am furişat o privire către ceas.

– La Los Angeles e abia zece dimineaţă, am remarcat. Probabil că doarme.

Ea a ridicat receptorul şi a format numărul, spunând:

– Încerc la el acasă.

După câteva apeluri a răspuns cineva şi Susan a spus:

– Bună ziua, sunt doamna Sutter, mama lui Edward. E acasă?

A ascultat din nou şi a continuat:

– Spune-i că-i ceva important. Da, aştept. Mulţumesc. Face duş, m-a anunţat ea.

– Cine era?

– O domnişoară îndeajuns de prost-crescută ca să nu se recomande şi suficient de neumblată prin lume ca să nu-mi spună ceva gen Edward nu se simte bine.

– Poate chiar aşa a spus. „Nu se simte bine.” Iar tu ai auzit „face duş”.

– Foarte nostim!

Mi-am amintit că Susan le privise întotdeauna cu un ochi ceva mai critic pe prietenele fiului ei decât pe prietenii lui Carolyn. De regulă, eu manifestam faţă de aleşii copiilor noştri exact tendinţa contrară. Eram convins că dacă i-aş fi scris domnului Freud, acesta mi-ar fi putut oferi o explicaţie.

Dragă Sigmund...

– Sper că nu l-am speriat.

– Probabil că ai făcut-o pe fata aia să dea buzna peste el în duş.

– Te rog, John.

Susan şi-a lipit receptorul de ureche.

– Bună dimineaţa, dragule. Nu, totul e bine. Voiam doar să-ţi dau o veste bună. Aşteaptă. Cineva vrea să-ţi vorbească.

Mi-a întins telefonul şi m-am adresat lui Edward cu numele cu care-l alintam odinioară:

– Salut, Căpitane.

– Tată!

– Îmi pare rău că te-am scos de sub duş.

– Nu face nimic. Ce s-a întâmplat?

– Cine a răspuns la telefon?

– Oh... Stacy. Ea... mergem la plajă.

– Excelent! Unde anume?

– Probabil la Malibu. Auzi, tată, trebuie să vii şi tu încoace.

– Aşa şi am de gând. Dar cred că ne vom vedea aici cu o ocazie mai puţin fericită.

– Mda... cum o mai duce?

– Nu prea grozav. Am văzut-o acum câteva zile şi cred că evenimentul se va întâmpla curând.

– Păcat. Cum te descurci la New York?

– Foarte bine. E grozav să fii acasă.

– Cum e vremea acolo?

– Superbă.

După toate probabilităţile, Edward nu sesiza nimic ciudat în faptul că maică-sa şi cu mine îl sunam împreună. Pare-se uitase şi că era vorba de ceva important. De fapt, Edward avea IQ-ul unui geniu, deşi multă lume nu-şi dădea seama. În plus, de când îl ştiam era cu capul în nori, aşa că oricât de mult aş fi vrut, nu puteam pune acest fapt pe seama vieţii în California.

Am văzut că Susan începea cumva să-şi cam piardă răbdarea, aşa că m-am adresat lui Edward:

– Ei, Căpitane, probabil te întrebi de ce te-am sunat.

– Păi, da. Totul e în regulă?

Susan a comutat din nou telefonul pe difuzor exterior.

– Sunt şi eu pe fir, dragule, a spus. Tata şi cu mine vrem să-ţi dăm o veste mare.

– Foarte bine.

Am presupus că era rândul meu să spun ceva, aşa că am declarat pe un ton fericit:

– Mama şi cu mine ne căsătorim.

– Poftim?

– Ne căsătorim. Din nou. Adică ne recăsătorim.

Din nou tăcere.

– Adică... unul cu celălalt? m-a întrebat Edward după câteva clipe.

– Nu-i aşa că-i grozav? a intervenit şi Susan fericită.

– Păi... da. Nemaipomenit! Super!

– Oh, nemaipomenit! a exclamat Edward şi m-am gândit că în sfârşit înţelesese. Auziţi, a fost cumva o glumă? a întrebat el ca să se lămurească pe deplin.

– Nu, am răspuns Susan şi cu mine într-un glas, apoi Susan a adăugat: Am sunat-o şi pe Cari şi e în culmea fericirii. A zis că-ţi telefonează diseară.

– Excelent. Ascultaţi... eu sunt...

Pe urmă s-a întâmplat ceva ciudat: pur şi simplu l-am auzit plângând cu sughiţuri. Şi eu simţeam un nod în gât şi am observat că şi Susan era cu ochii în lacrimi.

– Acum te lăsăm să-ţi vezi de ale tale, Căpitane, i-am spus. Distracţie plăcută la plajă. Pe curând.

– Da... pe curând...

Susan îşi ştergea ochii cu un şerveţel.

– Să nu-ţi faci un program prea încărcat când vii încoace, i-a sugerat ea lui Edward. E vremea să fim în familie. O să luăm cina împreună.

– Da? Oh! Sigur. Foarte bine.

– Te sun şi-ţi trimit un e-mail de îndată ce aflu ceva, a continuat ea să-l dăscălească. Va trebui să iei prima cursă aeriană spre New York. Nu-i neapărat nevoie să fie fără escală. Şi nu uita să ceri la business dacă nu mai sunt bilete la economic. Edward, mă asculţi?

În realitate, Edward încetase s-o mai asculte de vreo zece ani, totuşi i-a răspuns:

– Da, mamă.

– Te iubesc.

– Şi eu pe tine.

– Te iubesc, am spus şi eu.

Susan a pus receptorul în furcă şi s-a întors spre mine:

– Au fost în culmea fericirii. Zău aşa, John. Ţi-ai dat şi tu seama, nu?

– Sigur.

Susan şi-a şters din nou ochii.

– Avem mult timp de recuperat ca familie, mi-a spus.

– Da, iar mie îmi va trebui mult să recuperez timpul departe de ei, numai că acum totul va fi bine.

– Aşa e.

A căzut o clipă pe gânduri.

– Edward încă are nevoie de un model bărbătesc, de cineva bun şi puternic. Încă nu... s-a maturizat.

Nu eram de aceeaşi părere şi ar fi trebuit să las baltă subiectul, dar jumătatea mea sarcastică n-a rezistat tentaţiei:

– Are douăzeci şi şapte de ani. Poate fi propriul lui model.

Ea a părut oarecum agasată, apoi nedumerită.

– Ştii bine cum e Edward, mi-a reamintit.

– Da, e la fel ca mine.

– Tu eşti puţintel mai organizat. Subliniez: puţintel.

De fapt, Susan era una dintre cele mai aiurite femei din câte întâlnisem la viaţa mea, dar se pare că de când plecasem devenise ceva mai organizată. Sau măcar mai puţin aiurită.

Problema era că noi doi ne schimbasem, însă amintirile nu, sau amintirile se schimbaseră, dar noi nu. Era nevoie să facem mari eforturi amândoi ca să ne vedem aşa cum eram acum, nu cum eram atunci.

Partea bună a lucrurilor era că Susan se simţea atât de în largul ei cu mine acum, încât nu ezita să-mi scoată în evidenţă defectele şi să-mi adreseze critici constructive, dacă era cazul. Idila fusese de scurtă durată.

Fără îndoială că a intuit ce era în mintea mea sau poate îşi continua ultimul comentariu, pentru că mi-a spus:

– Eu te iubesc oricum. Iubesc farmecul tău adolescentin, umorul tău sarcastic, obiceiurile tale enervante, ba chiar şi firea ta încăpăţânată şi neiertătoare. Te iubesc necondiţionat şi te-am iubit întotdeauna. Am să-ţi spun şi de ce: spui adevărul şi ai caracter, ceea ce nu se întâmplă prea des în zilele noastre. În plus, ai curaj, John. Când sunt cu tine, nu mi-e niciodată teamă, a adăugat.

Nu ştiam ce să spun, dar am intrat în joc şi i-am răspuns:

– Iar tu eşti răsfăţată, complet ruptă de realitate, cam afurisită, parşivă, agresivă, ţicnită, dar te iubesc aşa cum eşti.

Era adevărat, dar mă temeam că nu sunase bine, aşa că am adăugat:

– Mulţumesc.

Am luat-o în braţe şi i-am spus:

– Şi eu te iubesc pe *tine* necondiţionat. Te-am iubit şi te voi iubi întotdeauna.

– Ştiu.

Şi-a pus capul pe umărul meu.

– E ca un vis, mi-a spus.

I-am simţit lacrimile pe gât în timp ce ne ţineam strâns în braţe.

Nu ştiu la ce se gândea ea, dar eu mă gândeam că urma să iau masa cu familia Bellarosa.

Capitolul 28

Susan îşi asumase sarcina covârşitoare de a mă face mai bun înainte de a se recăsători cu mine. Una dintre imperfecţiunile mele era pielea deschisă la culoare, la care făcuse aluzie în dormitor, şi am fost de acord că aveam nevoie de puţin bronz. Prin urmare, am cărat două şezlonguri în patio, la soare, ne-am dezbrăcat şi ne-am lungit pe ele, unul lângă altul, ţinându-ne de mână, eu în boxeri, ea în bikini. Radioul din bucătărie era pe un post de muzică clasică şi orchestra simfonică din Chicago, condusă de Sir Georg Solti, tocmai interpreta uvertura la *Olandezul zburător*.

Căldura soarelui pe piele îmi dădea o senzaţie plăcută, mai ales că timp de şapte ani la Londra nu avusesem parte de prea mult soare.

Pe masa de lângă noi era un litru de apă San Pellegrino, care-mi amintea de prima ocazie când gustasem această apă minerală, împreună cu Susan, cu prilejul primei vizite la reşedinţa familiei Bellarosa. A doua oară fusese la masa festivă luată împreună cu Frank Bellarosa la restaurantul Giulio's din Mica Italie, după înfăţişarea la tribunal, când îl scosesem pe Frank din puşcărie pe cauţiune. Poate că ultima sticlă de Pellegrino o băusem tot la Giulio's, câteva luni mai târziu. Fusese o întâlnire la care participasem împreună cu soţiile. Între timp eu mă mai obişnuisem cu bucătăria italienească şi căpătasem convingerea că soţia mea – care stătea acum la soare alături de mine – avea o aventură cu cel care ne invitase şi care în seara aceea pur şi simplu o ignora, copleşindu-mă în schimb pe mine cu atenţii. De ce altă dovadă mai aveam nevoie?

Prin urmare, la această din urmă ocazie nu fusesem într-o stare de spirit prea grozavă. Vreau să zic că, în calitate de avocat, se presupune că eu trebuia să i-o trag clientului, nu clientul să i-o tragă nevesti-mii, dar rememorând toate aceste lucruri, mi-am zis că ar fi trebuit să i-o trântesc pur şi simplu Annei Bellarosa, în timp ce-şi mânca porţia de cannoli: „Ştii, soţul tău o regulează pe nevastă-mea".

Glumesc. În orice caz, m-am întrebat adeseori cum s-ar fi terminat seara aceea dacă aş fi dat lucrurile pe faţă chiar atunci la Giulio's. Oare Frank şi cu mine am fi ieşit în stradă să vedem dacă ne aştepta cumva limuzina lui neagră? Probabil că nu. Cu siguranţă aş fi încercat să găsesc un taxi care să mă ducă la gara Long Island, singur. Oare plecarea mea intempestivă ar fi anulat cumva tentativa de asasinat? Nu ştiu, dar cel puţin ştiu că nu m-aş fi găsit alături de Frank când încasase două gloanţe de puşcă de vânătoare în vesta antiglonţ şi nici n-aş fi fost acolo ca să-i opresc o sângerare fatală, iar el n-ar fi supravieţuit numai ca să fie ucis de Susan ceva mai târziu.

Când Soarta îţi pune gând rău, n-ai nicio scăpare, dar până şi Soarta are nevoie de un plan de rezervă – şi de veste antiglonţ – atunci

când intervine firea omenească.

– Eşti foarte tăcut, mi-a spus Susan.

– Mă bucur de clipele astea.

– Spune-mi ceva.

– Bine... Ai sâni frumoşi.

– Mulţumesc. Vrei să-mi vezi şi fundul?

– Sigur, am zâmbit.

Şi-a scos slipul şi s-a culcat pe burtă.

– Ce părere ai?

M-am răsucit pe o parte, cu faţa către ea.

– Perfect.

– Scoate-ţi boxerii, mi-a sugerat ea. Lasă să te prindă soarele şi pe fundul ăla alb.

Mi-am scos şortul şi m-am întors cu faţa în jos, cu capul răsucit spre ea.

– Mai poţi o dată? m-a întrebat.

– Să mă mai răsucesc o dată?

– Nu, John, să faci dragoste din nou.

– De ce a trebuit să mai întrebi?

A zâmbit, a întins mâna şi m-a ciupit de fesă. Am simţit un fior în vintre, cum se spune, şi cum pânza şezlongului era destul de dură, ca să evit să mă rănesc, m-am întors din nou cu faţa în sus.

– Oh, Doamne! a exclamat Susan. Rămâi exact aşa!

S-a ridicat repede din şezlong şi s-a aşezat deasupra mea, cu picioarele desfăcute, cu genunchii pe şoldurile mele, apoi s-a lăsat uşor în jos şi am pătruns-o.

O mai făcusem şi înainte aici, în patio, deşi cred că pe atunci aveam alte şezlonguri şi nu fusesem prinşi asupra faptului decât de două ori: o dată de grădinar, care niciodată nu mai avusese aceeaşi atitudine faţă de noi, şi o dată de Judy Remsen, o prietenă de-a lui Susan, care trecuse pe la noi să ne aducă o plantă într-un ghiveci, pe care-l scăpase din mână. Următoarea noastră cină în compania soţilor Remsen fusese foarte interesantă.

Susan a început să se mişte în sus şi în jos, din ce în ce mai repede, cu trupul arcuit pe spate, cu faţa ridicată către soare.

Timpul, care este relativ, părea că se oprise în loc, după care şi-a iuţit pasul, ca în final să încremenească pentru o secundă foarte lungă, în care am avut amândoi orgasm în acelaşi timp.

Susan s-a culcat pe pieptul meu şi am auzit acum răsuflarea ei sacadată se împletea cu a mea. Şi-a strecurat palmele pe sub mine şi m-a strâns cu putere, muşcându-mă uşor de umăr. A început să-şi legene încet şoldurile şi după câteva secunde a avut al doilea orgasm.

Am crezut că va mai urma şi al treilea, dar ea şi-a întins picioarele, şi-a culcat capul pe umărul meu şi în câteva clipe a

adormit. Îmi imaginam cum va arăta bronzul meu. Eram şi eu uşor ameţit de soare şi de sex, aşa că am lăsat să mă fure somnul, în timp ce ascultam ciripituri de păsărele şi muzica lui Wagner de la radio.

Am avut un vis frumos în care se făcea că stăteam la soare în pielea goală pe o plajă însorită şi când m-am trezit mi-a venit ideea grozavă că eu şi Susan ar fi trebuit să mergem la plaja de nudişti din St. Martin, unde în urmă cu zece ani petrecusem câteva zile minunate.

Dar pe măsură ce mintea mi se limpezea, am cântărit din nou posibilele riscuri ale unei astfel de sugestii, adică o excursie într-un loc în care mă refugiasem în timpul exilului meu voluntar. Mai ales o plajă de nudişti. Aşadar, poate că după înmormântarea lui Ethel, Susan şi cu mine ar fi trebuit să ne întoarcem împreună cu părinţii ei la Hilton Head, unde să începem procesul vindecării şi sudării noastre ca familie. Soţii Stanhope aveau să fie în al nouălea cer la vestea că ne împăcasem, iar William urma să mă prindă de umeri şi să-mi spună: „John, vagabond fără minte ce eşti, îmi pare tare bine că te-ai întors!" Charlotte avea să gângurească ceva gen: „Ginerele meu preferat e din nou cu noi!"

În realitate, amândoi aveau să facă o criză de proporţii. M-am concentrat asupra acestui subiect şi mi-am dat seama că trebuia să-l dezbat cu Susan.

Ea s-a mişcat, a căscat, s-a întins, m-a sărutat scurt pe obraz şi s-a dat jos de pe mine. A rămas în picioare lângă şezlong, cu faţa către soare, cu ochii închişi şi m-a întrebat:

– Ţii minte când a dat peste noi Judy Remsen?

– Da.

A râs.

– Mi-a părut tare rău pentru ea.

– Să nu-ţi pară rău. A dat fuga să-şi cheme toţi cunoscuţii.

M-am ridicat în capul oaselor şi am băut puţină apă Pellegrino, privind-o pe Susan goală, în lumina soarelui.

– Ridică-te în picioare, aici în faţa mea, să facem puţină gimnastică.

– Îmi pare rău. Şalele mele au făcut suficientă gimnastică. N-ai decât să mai faci tu.

– John, trebuie să-ţi păstrezi forma fizică.

– Fac alergări.

– Trebuie să-ţi întinzi şi să-ţi lucrezi muşchii. S-a mai deschis o sală de fitness Pilates în Locust Valley.

– O ce?

Mi-a explicat, dar tot n-am înţeles.

Susan a început o serie de întinderi şi aplecări atât de sexy, încât am întrebat-o:

– Când pot să încep şedinţele?

– Oricând doreşti.

A continuat să se răsucească în fel şi chip.

– Toată lumea e în pielea goală?

– Nu, John.

Oh...

Şi-a pus slipul, a aşternut pe jos prosopul, apoi s-a culcat pe spate şi a început tot felul de exerciţii la sol, care nu păreau omeneşte posibile.

Am aruncat o privire spre soare şi am presupus că trebuia să fie cam ora 3 după-amiază.

– Susan, trebuie să discut câteva chestiuni cu tine.

– Mai târziu, mi-a răspuns, fără să-şi întrerupă exerciţiile. Hai să luăm cina în oraş diseară.

Nu i-am răspuns.

– Aş vrea să-ţi aduci lucrurile aici azi după-amiază. Am să te ajut.

– Părinţii tăi vor sta aici, i-am amintit.

– Oh... vedem noi cum o scoatem la capăt.

Mi-am pus şortul şi m-am ridicat în picioare.

– Hai înăuntru, am chemat-o.

Şi-a întrerupt exerciţiul de ridicare a picioarelor, s-a săltat în capul oaselor şi s-a uitat la mine.

– Despre ce vrei să mai vorbeşti cu mine? Am discutat tot ce era de discutat, a subliniat ea.

Mi-am adunat hainele.

– Unele probleme de logistică, am răspuns.

N-a spus nimic preţ de câteva secunde, apoi s-a ridicat, şi-a adunat şi ea hainele şi am mers înăuntru.

– Să mergem în biroul meu, mi-a propus, în timp ce ne îmbrăcam în bucătărie.

Încăperea fusese cândva camera mea de studiu şi biroul meu de acasă, aşa că ştiam unde se află. Amândoi am mers în camera mare din faţă, unde o văzusem pe Susan pe fereastră înainte cu câteva zile.

Mă aşteptam ca decorul masculin – piele, alamă, mahon şi gravuri cu scene de vânătoare – să fi fost înlocuit cu ceva mai puţin sobru, însă mobilierul şi aranjamentul erau la fel ca la plecarea mea cu zece ani în urmă şi singurul element lipsă – cu excepţia mea – erau nişte amintiri din armată. Am remarcat că pe un raft de bibliotecă se găsea chiar şi o fotografie înrămată cu părinţii mei.

– Am păstrat tot, afară de ce-ai luat tu, a spus ea înainte ca eu să fac vreun comentariu.

N-am zis nimic.

S-a îndreptat către un mic bar.

– E timpul să bem ceva, mi-a spus.

– Eu rămân tot la votcă.

Mi-a turnat votcă în care a pus gheaţă din frigiderul barului, apoi şi-a preparat o votcă cu gin tonic pentru ea.

Ne-am aşezat alături pe o canapea de piele şi Susan şi-a proptit picioarele goale pe măsuţa de cafea. Din experienţa unor ani îndelungaţi de practică juridică ştiam că trebuia să expun problemele în ordinea crescândă a importanţei lor, pornind de la cea mai puţin semnificativă, adică părinţii ei. Alt principiu era acela de a începe printr-o întrebare.

– Cum crezi că vor reacţiona părinţii tăi la vestea noastră bună?

– O să facă în pantaloni, mi-a răspuns ea fără ezitare.

Am zâmbit la auzul acelei obscenităţi neaşteptate, dar ca să-i arăt că era vorba de ceva serios, i-am pus o nouă întrebare:

– Şi cum ai să reacţionezi tu când ei vor face în pantaloni?

A ridicat din umeri.

– E vorba despre viaţa mea, mi-a răspuns.

– Şi de banii lor.

– Am banii mei. Nu chiar atât de mulţi, după ce am plătit această casă mai mult decât făcea, a adăugat.

– Bun. Deci...

– Iar asta e ceva ce-aş vrea *eu* să discut cu tine.

– Răspunsul meu e că sunt falit.

A făcut un semn nepăsător cu mâna.

– Mi-am închipuit. Dar poţi câştiga suficient de bine şi, în plus, eşti bun la pat.

– Bine, am zâmbit, totuşi...

– Nu, ceea ce voiam să-ţi spun e că de data asta nu vreau să încheiem un acord prenupţial.

Vestea aproape m-a şocat, dar ea mi-a explicat.

– Singurele mele bunuri reale sunt casa asta şi casa din Hilton Head, ambele fără ipotecă. Vreau ca tu să deţii jumătate din fiecare... şi să plăteşti majoritatea facturilor.

– E foarte generos din partea ta, dar...

– După cum probabil ţi-ai dat seama, a urmat ea, când vom anunţa că ne recăsătorim, părinţii mei mă vor ameninţa că mă scot din testament şi că-mi suprimă orice ajutor financiar.

Am înţeles că se gândise la acest aspect în ultimele ore sau poate în ultimele săptămâni, ultimii ani. Se pare că, în timp ce eu mă întrebam dacă am putea stabili măcar nişte relaţii civilizate unul cu altul, ea se gândea cât avea s-o coste o nouă căsătorie cu John Sutter. Eram foarte mişcat că ajunsese la concluzia că valoram mai mult decât banii părinţilor ei. Cu toate acestea, tot ce era acum abstract şi nobil avea să se transforme într-o realitate dură peste câteva zile, când Susan urma să-i sune pe mămica şi tăticu'.

– N-o să te *ameninţe* cu dezmoştenirea şi retragerea sprijinului financiar. O vor *face.* Fără să clipească.

Ea a ridicat din nou din umeri.

– Dumneata, domnule Sutter, eşti ultima mea şansă să fiu fericită. Şi singurul lucru care contează e fericirea mea. Desigur, şi a ta, a adăugat zâmbind.

– Nici nu ştiu ce să spun.

– Spune ceva drăguţ.

– Am să spun ceva realist şi ăsta-i cel mai drăguţ lucru pe care ţi-l pot spune: viaţa fără bani nu-i deloc uşoară.

– N-am de unde să ştiu.

– Tocmai aici e buba, Susan.

– Încerci să găseşti un pretext să nu te recăsătoreşti cu mine fiindcă am ajuns la ultimele milioane de dolari?

M-am silit să zâmbesc.

– Nu uita zestrea de nuntă şi substanţialul dar de nuntă de la părinţii tăi, am glumit.

– Fii sigur că mi-ar oferi cinci milioane ca să *nu* mă mărit cu tine.

Am tăcut un timp, sorbind din băutură.

– Bine... am spus într-un târziu. Ne putem descurca foarte bine cu ce ţi-a rămas ţie. Putem rămâne în această casă dacă aşa vrei tu, poate păstrăm şi casa din Hilton Head, iar eu pot cu siguranţă să câştig bani buni.

Ceea ce era adevărat, chiar dacă nu lucram pentru Corporaţia Crimei şi eram convins că nu aveam să fac una ca asta după răsturnarea de situaţie din viaţa mea sentimentală.

– Ai o ofertă de slujbă, mi-a reamintit Susan, legat de ultima mea afirmaţie.

– Am... şi imediat am să ajung şi la asta. Dar lăsând banii la o parte, te-ai gândit cât te va costa din punct de vedere emoţional înstrăinarea de părinţii tăi?

– O să le treacă. Vreau numai să-mi promiţi că nu mai torni şi tu gaz peste foc, a adăugat.

Am chibzuit la rugămintea ei şi i-am răspuns:

– Fii sigură că am să le dau a înţelege că sunt cu totul altul decât acum zece ani.

– Nu eşti, a remarcat Susan. Dar le poţi *spune* că te-ai schimbat. Pe tata l-ai făcut imbecil, mi-a reamintit ea.

– Ba nu. L-am făcut...

– Nu vreau să aud încă o dată.

S-a uitat la mine.

– Probabil merita aceste invective, dar dacă ţii la mine, cere-ţi scuze.

– Bine. Te iubesc, aşa că am să-i cer scuze.

– Mulţumesc.

– Şi mă bucur mult să aud că s-au făcut mai înţelegători.

– De fapt, nu-i chiar aşa, m-a anunţat ea. Te-am minţit.

Mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu ochiul.

Am zâmbit şi eu.

– Nici nu te-am crezut, i-am replicat.

A redevenit serioasă.

– Vom face tot ce ne stă în putinţă, John. Nu va fi uşor, dar îţi promit un lucru: că de data asta am să te socotesc întotdeauna mai presus de părinţii mei.

Era pentru prima oară de când ne căsătorisem că auzeam din gura ei că-şi inversase priorităţile. Înţelegeam puterea banului, mai ales când se găsea în mâinile unora ca William şi Charlotte Stanhope, dar în ultimă instanţă, dacă înfruntai o astfel de dominaţie şi manipulare, toată lumea avea de câştigat, până şi indivizi ca ăştia doi.

– Ei, s-ar putea să ne mire reacţia lor când le vom da vestea, am declarat eu, arătându-mă mult mai optimist decât eram în realitate.

– Le *vom* da vestea? Nu eu am să le-o dau, ci *tu*.

A izbucnit în râs.

Am zâmbit şi eu.

– Am să-ţi cer mâna de la tatăl tău, la fel ca prima oară...

– Foarte drăguţ. Şi nu uita să le spui că *tu* ai insistat să nu încheiem niciun acord prenupţial. Să iei cu tine şi o cameră video, mi-a sugerat. Vreau să văd ce feţe au să facă.

Era limpede că Susan se afla într-un moment din viaţă şi evoluţia ei sentimentală când se ridica – e drept, tardiv – împotriva autorităţii parentale. Întârziase cu câteva decenii, însă îmi dădeam seama că în mintea ei rebeliunea era totală. Tot ce avea de făcut de acum încolo era să meargă până la capăt.

M-am gândit şi la faptul că se măritase cu prietenul mai vârstnic al tatălui ei, Dan Hannon. Nu trebuise prea mult ca să-mi dau seama că fusese o căsătorie aranjată şi că Susan acceptase doar ca să-i facă pe plac lui tăticu'. Acum însă o să-i arate ea lui tăticu'! Nu mă îndoiam nicio clipă că mă iubea şi că era gata să renunţe la părinţi şi la banii lor pentru mine, dar aici era vorba şi de o mică revanşă la adresa lui tăticu'.

Susan avea o veste bună pentru mine.

– Nu vreau să par cinică, dar părinţii mei nu mai au mult de trăit.

M-am abţinut de la orice replică, deschizând în schimb un subiect apropiat.

– Mă întreb şi dacă nu cumva această a doua căsătorie a noastră va afecta alocaţiile sau moştenirile copiilor.

Susan a părut surprinsă.

– Părinţii mei nu le-ar face niciodată una ca asta nepoţilor lor, a

declarat ea fără să stea prea mult pe gânduri.

Nu i-am răspuns. Şi eu voiam să cred la fel, dar îi cunoşteam îndeajuns de bine pe soţii Stanhope ca să-mi răspund la propria întrebare. Cel puţin William era atât de răzbunător încât, dacă ar fi avut un blazon de familie, acesta ar fi purtat inscripţia „Am să-mi retez nasul ca să-i pot face în ciudă feţei mele”[31], alături de profilul unui bărbat cu nasul retezat.

– Banii copiilor sunt în *custodie,* mi-a reamintit ea.

– Adevărat, am răspuns eu ca să n-o supăr.

Însă văzusem actele de custodie şi, fără a intra în detalii de ordin juridic, ştiam că Tataie a dat, Tataie putea lua înapoi. În plus, tutorele era haimanaua aia de frate a lui Susan, Peter, iar William, prin Peter, putea manipula fondurile până la a stopa pur şi simplu plăţile lunare către copii. Ba chiar putea face în aşa fel încât Edward şi Carolyn să nu vadă un sfanţ până la cincizeci de ani. Şi, bineînţeles, ne putea oricând dezmoşteni copiii.

Simţeam că era de datoria mea să-i spun toate acestea, pentru că, şi de-ar fi fost dispusă să renunţe la moştenirea şi la alocaţia ei, nu era pregătită să le facă una ca asta lui Edward şi Carolyn. Iar dacă se ajungea la aşa ceva, atunci poate că John Sutter ar fi fost nevoit să plece. Iar eu aş fi înţeles.

Între timp, nu puteam decât să sper că William îşi iubea nepoţii îndeajuns de mult încât să nu-i pedepsească pe ei pentru păcatele propriei fiice.

– Bine, am spus, dar cred că *înţelegi* că tu, Susan, ţi-ai putea pierde alocaţia şi ai putea pierde prin dezmoştenire un domeniu în valoare de milioane de dolari?

– Da, John, înţeleg.

– Şi tot mai vrei să te măriţi cu mine? am întrebat, nu chiar în glumă.

– Nu mai vreau. Eşti prea costisitor, mi-a replicat.

Am presupus că glumea, aşa că am admonestat-o:

– Vorbeşte serios.

– Nu pot să cred că mi-ai pus o astfel de întrebare.

– Iartă-mă.

– Dar stai aşa... mai spune-mi odată ce câştig eu din toată afacerea.

– Doar pe mine.

– Numai atât? Făt-Frumos fără slujbă şi fără bani?

– Sunt licenţiat în drept.

– Pot să-ţi văd diploma?

Am zâmbit amândoi şi ne-am sprijinit de spătarul canapelei, sorbindu-ne băuturile. OK, dacă lucrurile ar fi evoluat în altă direcţie, aş fi fost surprins. Susan Stanhope Sutter mă iubea, voia să mă întorc

şi orice îşi dorea Susan, reuşea să obţină. O iubeam şi eu, nu încetasem niciodată s-o iubesc, deci teoretic, treaba ar fi putut să meargă.

Susan s-a aşezat picior peste picior, privind afară pe fereastră.

– Dragostea învinge tot, a spus ea, vorbind ca pentru sine.

– Aşa e.

Cum spunea Virgiliu, *Omnia vincit amor,* ceea ce-mi amintea de următorul subiect pe care trebuia să-l abordez – dacă mai era nevoie să mi se aducă aminte.

Capitolul 29

Acum că terminasem cu problemele legate de familia Stanhope, sau cel puţin dădusem cărţile pe faţă, eram gata să discut cu Susan despre Anthony Bellarosa, trecut, prezent şi viitor. Însă Susan voia să mergem în plimbare până la casa portarului, poate ca să vadă dacă nu cumva găsea vreo pereche de chiloţi pe jos, aşa că am pornit pe aleea lungă care lega casa de oaspeţi de refugiul meu temporar.

Când parcursesem acest traseu cu şase ore în urmă, viaţa mea plutea în incertitudine şi planurile mele de viitor erau nesigure. Acum... ei bine, acum eram pe cale să mă căsătoresc.

– În copilărie, mi-a spus Susan, nu mi-aş fi imaginat nici în ruptul capului că domeniul ăsta avea să fie vândut, parcelat şi înconjurat de loturi de teren, sau că eu urma să locuiesc singură în casa de oaspeţi. Niciodată nu l-am iertat pe tata că a scos proprietatea la vânzare, a adăugat ea.

De fapt, William nu avusese neapărat nevoie să vândă Stanhope Hall, numai că întreţinerea şi impozitele îl costau mai mult decât câştigul meu pe un an şi mai mult decât era el dispus să cheltuiască pentru a păstra proprietatea de familie pentru moştenitorii lui şi pentru copiii acestora. Sigur că n-avea cum să-şi ia banii cu el pe lumea cealaltă, dar ura ideea de a-i cheltui înainte să închidă ochii. Aşa că se mutase la Hilton Head şi până la urmă găsise un cumpărător în persoana domnului Frank Bellarosa, iar eu eram sigur că persoana care-l convinsese să cumpere o a doua moşie era chiar doamna care păşea acum alături de mine.

Între timp, Stanhope Hall – minus suprafaţa de patru hectare deţinută de Susan şi cele douăzeci şi patru de hectare preluate de dezvoltatori, unde călărea odinioară Susan – intrase în proprietatea domnului Amir Nasim, un om care nu figura pe lista persoanelor de vază din comunitate, în schimb s-ar fi putut găsi pe lista neagră a mullahului. Alhambra era şi ea împărţită în parcele, iar fostul proprietar, Frank Bellarosa, murise. Dacă stăteai să te gândeşti, o bună parte dintre aceste schimbări erau opera doamnei Susan Stanhope Sutter, care nu se schimbase.

În orice caz, eram nevoiţi să trăim în lumea prezentă, nu în cea de odinioară. Dar mai întâi, trebuia să punem puţină ordine în trecut.

Numai că Susan pe moment era ancorată în prezent, drept care m-a întrebat:

– Am să găsesc cumva ceva în casa de oaspeţi ce nu mi-ar conveni să văd?

– Păi... ţi-am spus că port bikini de mătase?

– Foarte nostim!

A iuţit pasul.

– Pun pariu că azi-dimineaţă, când ai pornit spre mine, nici nu ţi-a trecut prin minte că ne vom întoarce împreună la casa de oaspeţi, mi-a spus.

– Nu, nu mi-a trecut.

Dar în casă nu se găseau niciun fel de dovezi incriminante, doar discriminante şi – lucrul cel mai important – eu eram cu conştiinţa curată.

Am ajuns la casa de oaspeţi.

– Nici nu-ţi închipui ce supărată am fost când am văzut aici maşina lui Elizabeth Allard, toată noaptea şi toată ziua.

Mi-am zis că, între timp, îmi făcusem o oarecare idee.

– Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par, i-am răspuns.

– Tocmai asta suntem pe cale să lămurim.

A intrat înaintea mea în casa portarului şi a văzut în hol lucrurile personale ale soţilor Allard, pe care Elizabeth şi cu mine le depozitasem acolo.

– Văd că aţi făcut şi altceva în afară de băutură, a comentat Susan.

– Au fost multe de rezolvat aici.

– Ce-aţi mâncat la cină?

– Biscuiţi.

S-a dus în camera de zi, unde a văzut perna şi pătura mea pe canapea şi m-am felicitat că le lăsasem acolo. Însă Susan n-a comentat nimic asupra acestei dovezi că dormisem singur, aşa că am făcut eu comentariul:

– Ai văzut?

Nu mi-a acordat nicio atenţie, ci s-a uitat de jur împrejur prin cameră şi m-a întrebat:

– Elizabeth chiar vrea toate vechiturile astea?

– Nu ştiu, dar eu am inventariat absolut tot, iar ea a semnat lista.

Am trecut în sufragerie, unde masa şi podeaua erau încă pline de cutii cu obiecte şi dosare.

– Ce-i cu toate astea? m-a întrebat.

– Cele mai multe sunt lucrurile din biroul meu de avocatură şi din fostul birou de acasă, pe care le-am depozitat aici când am plecat.

– Îţi poţi lua înapoi biroul de acasă.

– E foarte generos din partea ta.

– Ce-ai să faci cu toate astea?

Urmase să le depozitez acasă la Elizabeth Allard, dar i-am răspuns:

– Am să închiriez un depozit. Numai că tu mi-ai rezolvat problema cu depozitatul, am adăugat. Şi problema locuinţei. Şi toate celelalte probleme.

– Aşa e, a întărit ea. După ce-ţi dai demisia, va trebui să renunţi şi

la apartamentul din Londra, m-a sfătuit.

– Sigur, iubito. Am să iau avionul spre Londra imediat după înmormântarea lui Ethel.

– Şi ai să termini şi cu prietena ta de la Londra. Asta înainte să te duci acolo.

– Promit, iubito.

Numai să nu mă trezesc cu ea aici, pe nepusă-masă. Chiar trebuia s-o sun cât mai urgent.

– Am să merg şi eu cu tine la Londra, m-a informat Susan.

– Excelent. Vom locui la Berkeley.

– Vom locui în apartamentul tău.

Tocmai de asta mă temusem. Aveam un apartament frumuşel şi curat pentru un burlac, la care Samantha nu avea cheie, dar acolo s-ar fi putut găsi diverse obiecte, printre care şi unele de-ale Samanthei, care ar fi scos-o din sărite pe Susan.

Cum ea singură pusese problema spaţiului personal şi a intimităţii, i-am declarat:

– Înainte să mă mut la tine, am să-ţi acord tot timpul necesar să strângi din casă tot ce n-ai vrea ca eu...

– Poţi să te muţi chiar azi-după-amiază, şi asta ai să şi faci. N-ai decât să-ţi vâri nasul unde vrei, n-am nimic de ascuns. Apoi a reconsiderat situaţia. Eh, poate va fi nevoie să arunc o privire mai întâi.

Am zâmbit.

– La fel şi eu, la Londra.

– Am să-ţi dau zece minute, timp în care am să te aştept în taxi.

Am avut o imagine mentală cu mine umplând o faţă de pernă cu scrisori, cu carduri Rolodex, cu fotografii interesante din vremea celor trei ani de croazieră şi cu lenjeria intimă a Samanthei – aşa cum la o ambasadă sunt înghesuite cu disperare într-un sac documente care trebuie arse de urgenţă înainte ca mulţimea răzvrătită să spargă porţile de la intrare. Dar cum eu nu puteam să ard nimic, nu-mi rămânea decât să arunc sacul pe fereastră şi să sper că totul se va termina cu bine.

– John?

– S-a făcut.

Mi-am dat seama că oarecum pierdeam controlul asupra programului de viitor şi asupra vieţii mele. Susan nu fusese câtuşi de puţin o femeie geloasă sau acaparatoare, cu excepţia – din câte îmi aminteam – începuturilor relaţiei noastre, în perioada când îi făceam curte şi în primii ani de căsătorie. Prin urmare, era vorba de o simplă etapă, care avea să treacă.

S-a uitat în jurul ei şi a remarcat că fotografia înrămată cu George şi Ethel nu mai atârna deasupra şemineului.

– Îmi vine greu să cred... că ei erau aici încă înainte de a mă naşte eu.

– Ştii, Susan, acest domeniu era unul dintre ultimele rămase în posesia aceleiaşi familii şi în prezent nici n-au rămas prea multe, aşa că dacă stai să te gândeşti, perioada cu pricina a luat sfârşit încă înainte de a te naşte tu. Toţi am trăit aici din timp împrumutat.

S-a gândit la spusele mele şi a dat din cap.

– Nici nostalgia nu mai e ce-a fost odată, mi-a spus.

A traversat sufrageria până în bucătărie, unde s-a uitat în jur.

– Când eram copil, George mă aducea aici după şcoală şi Ethel îmi dădea prăjiturele abia scoase din cuptor şi ciocolată caldă.

Eram convins că la Stanhope Hall nu avea parte de aşa ceva şi chiar de-ar fi avut, nu maică-sa făcea prăjiturelele şi ciocolata, şi nici măcar nu i le aducea. Din câte aflasem de la Ethel, de la George şi de la servitorii care mai erau acolo când am venit eu pe domeniu, Susan fusese un caz tipic de fetiţă bogată lăsată de izbelişte. Presupun că părinţii nu se prea ocupaseră de ea până la petrecerea de majorat, când probabil începuseră să se gândească la o educaţie potrivită şi la un mariaj avantajos – aici o dăduseră în bară – precum şi la felul în care succesul sau eşecul social al fiicei s-ar fi reflectat asupra lor.

Îmi închipui că m-aş fi putut arăta mai tolerant faţă de William şi Charlotte, punând o parte dintre numeroasele lor defecte pe seama educaţiei pe care o primiseră, numai că eu cunoscusem multe persoane din vechea aristocraţie, un mare număr dintre ei fiind oameni de bun-simţ şi la locul lor, care-şi iubeau copiii, se arătau generoşi faţă de prieteni şi faţă de cei mai puţin favorizaţi de soartă decât ei. Vreo câţiva erau porci de-a dreptul, dar dacă cele Patru Sute de Familii din Registrul Social s-ar fi întrunit ca să acorde un premiu pentru porcul cel mai mare, William Stanhope ar fi câştigat Marele Premiu, iar Charlotte o menţiune.

Susan a deschis frigiderul.

– E gol, a remarcat ea.

– O să am mai puţin de transportat.

– Ar trebui să facem nişte fotografii înainte să golim casa, a sugerat ea.

– Bună idee.

Am aruncat o privire la ceasul cu cuc, care arăta ora 3.30 după-amiază.

– Mâine? am întrebat-o.

– Foarte bine.

Mi-am închipuit că turul casei se încheiase, aşa că am spus:

– Hai să stăm afară, în patio.

– Să vedem şi etajul doi.

M-am dus după ea pe hol, apoi pe scări. A deschis uşa

dormitorului lui Ethel şi a intrat.

Draperiile erau trase, iar camera era întunecată şi mirosea uşor a mucegai. Uşile şifonierului şi ale garderobei erau deschise, sertarele erau trase afară şi cele mai multe haine erau întinse pe salteaua fără cearşaf. Un tablou absolut deprimant, care-mi amintea de vorbele spuse de preot la mormântul lui Frank Bellarosa, citând din Timotei: „Nu venim cu nimic pe lumea asta şi neîndoielnic nu vom lua nimic cu noi....”

Susan n-a făcut niciun comentariu legat de dormitorul lui Ethel şi am ieşit amândoi, închizând uşa în urma noastră.

A aruncat o privire în baie, unde a văzut maldărele de prosoape de pe jos.

– S-a stricat maşina de spălat? m-a întrebat.

– Nu ştiu. Unde anume este?

– Mâine am s-o trimit pe femeia care-mi face mie curăţenie să facă ordine aici pentru Elizabeth.

– Foarte frumos din partea ta.

Cum puteam să uit că femeia la curăţenie venea la pachet cu noua mea locuinţă şi cu noua mea mireasă?

– A făcut duş aici? m-a întrebat Susan.

– Femeia?

– John!

– Cred că da. Da.

Susan s-a dus în dormitorul meu, cândva şi de curând al lui Elizabeth, şi l-a cercetat pe îndelete. A studiat cu atenţie patul, a observat sticla goală de vin de pe noptieră, a rămas cu ochii la cele două pahare, pe care ar fi trebuit să le iau de acolo.

– De ce sunt două pahare? m-a luat ea la rost.

Mi-au venit în minte mai multe răspunsuri, printre care posibilitatea de a-i povesti lui Susan despre prietenul imaginar din copilărie al lui Elizabeth, mare băutor de vin.

– Elizabeth a vrut să doarmă în fosta ei cameră, aşa că am băut un pahar împreună înainte de culcare, i-am răspuns, vrând să fiu direct şi să nu mă îndepărtez de adevăr.

– Eşti *atât* de neconvingător!

Am tras aer în piept şi, amintindu-mi că adevărul e ultima şansă de apărare a celui încolţit, am spus:

– Bine... deci... amândoi am băut cam mult vin, ne-am gândit s-o facem... dar am ajuns la concluzia că ar fi o mare greşeală.

Niciun răspuns.

– A venit vorba de tine şi Elizabeth s-a simţit... jenată, înţelegi... sincer vorbind, şi eu.

Din nou, niciun răspuns.

Trebuie să ieşi din joc cât timp rămâi în avantaj, numai că eu nu

ştiam dacă eram în avantaj.

– Acesta e adevărul adevărat, am încheiat, ca să mă pun la adăpost.

– Nu prea seamănă cu ce mi-ai povestit mai devreme.

– Aşa e. Ei bine, acum ai primit şi amănunte.

Eram oarecum enervat pe mine însumi că intrasem în defensivă şi, amintindu-mi că cea mai bună apărare e atacul, am spus:

– Aseară eram un bărbat liber, Susan, şi chiar dacă m-aş fi culcat cu ea, n-ar fi fost problema ta.

Mi-a întors spatele şi a ieşit din dormitor, luând-o în jos pe scări. Cu Susan era greu de spus dacă era furioasă, indiferentă sau dacă o lua razna. Uneori avea nevoie de câteva minute ca să-şi dea seama singură în ce stare se afla, aşa că am profitat de prilej ca să fac ordine prin cameră.

– Mă găseşti în curtea interioară, mi-a strigat de la parter.

Am mai aşteptat un minut, apoi am coborât scările cu cele două pahare şi sticla goală, pe care le-am pus în lada de gunoi de sub chiuvetă.

Am ieşit în patio şi am găsit-o pe Susan plimbându-se prin grădina de legume.

– La ora patru trebuie să fiu undeva, i-am strigat.

Nu mi-a răspuns.

– Dar mai întâi trebuie să stăm de vorbă, am continuat.

S-a uitat la mine.

– Despre ce? m-a întrebat.

– Stai jos, Susan. Nu durează mult.

S-a înapoiat în patio.

– Unde trebuie să fii la ora patru? a vrut ea să ştie.

– Tocmai despre asta vreau să-ţi vorbesc. Ia loc.

A ezitat, apoi s-a aşezat la masă, iar eu mi-am tras un scaun lângă ea.

– O să ţi se pară... să zicem, oarecum greu de crezut, am început eu. Dar, după cum spuneam...

– Deci, nu te-ai culcat cu ea fiindcă te gândeai la mine?

Se pare că încă nu terminase cu subiectul precedent.

– Întocmai, i-am răspuns. Nu mi s-a părut corect, am dezvoltat eu subiectul. Mai ales după ce te-am văzut în maşină. Nu pot să-ţi explic, dar chiar şi când nu ştiam ce simţi tu pentru mine, pur şi simplu n-am putut să fac aşa ceva înainte să-ţi vorbesc.

M-am gândit că mărturisirea o va linişti, dar femeile analizează astfel de lucruri până la profunzimi care bărbaţilor nici nu le trec prin cap.

– Prin urmare, te-ai simţit atras de ea? m-a întrebat Susan.

– Câtuşi de puţin. Bărbaţii n-au nevoie de un motiv anume… doar

de un loc, i-am explicat.

– Crede-mă că înţeleg. Dar e limpede că ea te place.

– Toată lumea mă place.

– Eşti de-a dreptul idiot.

– Ştiu şi asta. Acum putem...?

– Poate era atât de beată încât te-a găsit atrăgător.

– Sunt convins. Deci...

– Credeam că mi-e prietenă.

– Îţi este prietenă, Susan. De asta nici n-a...

– Şi îmi închipui că se simţea foarte singură şi tristă, cu maică-sa pe patul morţii.

– Întocmai.

Am aşteptat şi alte comentarii, dar Susan m-a luat de mână şi mi-a spus:

– Bine. Am închis subiectul.

Mă cam îndoiam, aşa că am aşteptat câteva secunde, după care am început:

– După cum spuneam...

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

– Ştiu că mi-ai fost credincios tot timpul cât am fost căsătoriţi şi îmi pare rău că nu pot spune şi eu acelaşi lucru.

Şi mie.

– Vreau doar să ştii, John, că el a fost singurul.

– Ştiu.

– Atâtea femei îţi făceau ochi dulci şi n-am fost geloasă niciodată. Aveam încredere oarbă în tine.

– Ştiu asta foarte bine. Poţi avea încredere în mine şi acum.

– Iar dacă ai avut vreo legătură cât timp am fost... înstrăinaţi, aş înţelege.

– Foarte bine. Adică...

– Ai avut?

– Bineînţeles că nu.

În realitate, avusesem o scurtă aventură.

– Eram aşa de abătut că nici nu mi-a trecut prin minte.

– Îmi pare rău că ţi-am înşelat încrederea.

– E de domeniul trecutului.

Mi-a venit în minte o expresie răsuflată, dar potrivită.

– Azi e prima zi din noua noastră viaţă împreună, până la sfârşitul zilelor.

A zâmbit, s-a aplecat spre mine şi m-a sărutat, apoi s-a sprijinit de spătarul scaunului.

– Voiai să stai de vorbă cu mine despre ceva anume? m-a întrebat.

– Da. Şi te rog să mă asculţi fără să faci vreun comentariu. După

cum ţi-am spus, am reluat eu, Anthony Bellarosa a trecut pe aici lunea trecută.

I-am relatat pe scurt vizita, repetându-i că Anthony întrebase de ea. Susan m-a ascultat în tăcere.

– M-a invitat să luăm masa împreună, am încheiat eu.

– Şi ai acceptat?

– Da.

– De ce?

– N-aş putea să-ţi spun. Atâta doar că eram îngrijorat pentru tine.

Nu mi-a răspuns, aşa că am continuat:

– Şi presupun că eram mânat şi de o curiozitate perversă...

– Înţeleg. Zi mai departe.

– Bine. Deci ne-am întâlnit la restaurantul Wong Lee din Glen Cove. Mi s-a părut nimerit să evit să merg într-un restaurant italienesc, nu m-am putut eu stăpâni, dat fiind ce s-a întâmplat... Oricum, Anthony nu-i la fel de şarmant ca taică-său, nici la fel de inteligent, totuşi...

– John, zău că nu vreau să aud nimic despre taică-său. Nici bune, nici rele. Tu spune-mi doar cum a fost cu Anthony.

I-am pomenit de Tony, şoferul, care întrebase de ea, după care i-am relatat secvenţele importante ale conversaţiei cu Anthony Bellarosa din timpul cinei, menţionând pe scurt şi conversaţia purtată la telefon cu Anna Bellarosa.

– Atunci m-am ridicat şi am plecat, am încheiat eu povestirea.

Susan s-a gândit la cele auzite şi mi-a spus:

– Sper că nu asta-i oferta de angajare despre care mi-ai vorbit.

– Păi... dă-mi voie să-ţi spun mai departe.

I-am povestit despre întâlnirea întâmplătoare cu Tony şi Anthony pe Grace Lane şi cum mersesem cu ei până la Oyster Bay. Am ajutat-o să-şi facă o idee despre discuţia purtată în fostul birou al lui Teddy Roosevelt, încercând s-o fac să înţeleagă nu numai ce anume se *spusese* despre ea, dar şi ce *nu* se spusese. Am menţionat şi Cadillacul Escalade de culoare neagră şi i-am sugerat să fie cu ochii în patru după el. Am bagatelizat multe din cele discutate atunci şi din ce credeam eu, fiindcă nu voiam s-o alarmez. Dar în acelaşi timp, nici nu voiam să creadă că era o situaţie care avea să treacă de la sine sau pe care s-o trateze cu obişnuita ei indiferenţă.

– Prin urmare, oferta de slujbă a rămas cumva în coadă de peşte, mi-am încheiat eu relatarea.

Ea s-a uitat la mine şi mi-a răspuns:

– Mie nu mi se pare deloc aşa. Tu chiar nu eşti *în toate minţile?* m-a întrebat.

– Susan, trebuie să înţelegi...

– Înţeleg, John. Îţi închipui că analizezi propunerea de a accepta

o aşa-zisă slujbă în ideea de a mă proteja pe mine, dar...

– Păi ce alt motiv aş avea ca măcar să stau de vorbă cu individul ăsta?

– E o întrebare pe care să ţi-o pui chiar ţie, nu mie.

– Susan, hai să nu facem o analiză superficială. Dacă n-aş crede că Anthony Bellarosa vrea să se răzbune pentru cele întâmplate... Ei bine, poate m-am gândit şi că aş putea lucra pentru el pe probleme legale...

– E un şef *mafiot.*

– Asta nu *ştiu.*

– Ba *ştii,* John. Şi să-ţi mai spun un lucru pe care-l ştii. A apelat la orgoliul tău, iar tu te-ai simţit flatat. El a sesizat şi că erai vulnerabil la solicitările lui, din pricina trecutului şi pentru că nu erai total satisfăcut de viaţa ta. *Nu* trebuie să mai repeţi aceeaşi greşeală...

– Stai aşa. E nevoie să-ţi reamintesc cine a încurajat relaţia cu ştii tu cine şi *motivul* pentru care ai încurajat-o?

– Încetează!

A răsuflat adânc şi şi-a recăpătat stăpânirea de sine.

– Nu-i nevoie să-mi reaminteşti. Îmi amintesc şi singură.

Un timp niciunul din noi n-a scos o vorbă.

– S-ar putea să fie mai isteţ decât îl crezi tu, a spus ea într-un târziu.

– Ştiu.

– Dar tu eşti şi mai isteţ decât el.

– Ştiu şi asta.

– Deci, ce-ai de gând să faci, John?

M-am gândit la întrebare şi i-am răspuns:

– Păi, e clar că situaţia mea s-a schimbat.

M-am silit să zâmbesc.

– Iubesc şi cu câteva ore în urmă am hotărât să mă însor, am continuat. Prin urmare, nu mai simt nevoia să mă flateze altcineva, orgoliul meu e satisfăcut din toate punctele de vedere şi nu mai sunt vulnerabil la tentaţiile diavolului.

Susan m-a privit din nou.

– Spune-i diavolului să se ducă la dracu'.

– Aşa am să fac... dar sunt în continuare îngrijorat pentru tine.

– Nu-i cazul.

M-a luat din nou de mână.

– Sunt foarte mişcată că te gândeai la protecţia mea chiar când mă urai.

– Nu te-am urât niciodată. Te-am iubit.

– Văd asta.

A găsit în buzunar un şerveţel şi şi-a şters ochii.

– Crede-mă că văd.

Am rămas tăcuţi câtva timp, apoi ea m-a întrebat:

– Ai de gând să te mai întâlneşti sau să mai vorbeşti cu el?

Am furişat o privire spre ceasul de la mână.

– Da, peste vreo cinci minute.

– Unde?

– La el acasă. Am fost invitat la masa de duminică.

– Nu te duce.

– Instinctul îmi spune să mă duc. Şi trebuie să ai încredere în ce simt eu.

A tăcut câteva clipe.

– Care e *scopul* vizitei?

– Simt că, dacă nu mă duc, am să ratez o ultimă ocazie de a afla ceva... de a-l înţelege mai bine pe acest om şi modul lui de a te vedea... pe tine. Dacă reuşesc să-l aduc în situaţia de a lansa vreo ameninţare, atunci mă duc la poliţie. Sunt convins că poliţia va lua lucrurile în serios, atât din pricina ameninţării, cât şi din pricina celor întâmplate acum zece ani.

Susan a tăcut multă vreme, apoi mi-a spus:

– Dacă ar fi să retrăiesc acel moment, n-aş mai apăsa pe trăgaci.

Şi încă de trei ori. Asta mi-a amintit să-i pun o întrebare.

– Ai o armă?

S-a uitat la mine.

– La Hilton Head am tras în raţe artificiale. Am o puşcă.

M-am bucurat să aud că avea armă şi că ştia să folosească o puşcă. Dar dacă mă gândeam la sfatul lui Emily Post referitor la arme şi la faptul că urma să mă mut la ea... În sfârşit, am decis s-o cred pe cuvânt că regreta acel moment de furie necontrolată la adresa amantului ei, închipuindu-mi totodată că între timp învăţase să-şi stăpânească mai bine astfel de accese.

– Unde ţii puşca? am întrebat-o.

– Nu ştiu... Cred că e la subsol.

– Trebuie s-o cauţi.

M-am ridicat.

– Trebuie să plec, i-am spus.

S-a ridicat şi ea.

– Cine o să mai fie acolo? m-a întrebat.

– Cu siguranţă Anthony şi soţia lui Megan, probabil cei doi copii ai lor, presupun că şi Anna. În rest, habar n-am.

– Bine. Mă încred în judecata ta în problema asta.

Ne-am întors în bucătărie.

– Să ştii că nu rămân la cină, i-am spus.

Mi-am luat cheile de la maşină din cârligul în care stăteau agăţate.

– Ar trebui să-i duci un cadou soţiei lui, mi-a reamintit Susan.

Era ceva comic în faptul că Susan îmi amintea să nu uit de

regulile etichetei chiar şi când urma să iau masa cu cineva care era posibil să-i dorească moartea. În lumea lui Susan, era vorba de două chestiuni fără legătură una cu cealaltă.

Am deschis uşa de la cămară, dar nu mai aveam vin, aşa că am luat unul dintre borcanele cu gem de mere pădureţe ale lui Ethel, pe care era o etichetă cu numele ei şi cu data la care fusese preparat.

– Asta e din 1999. O să meargă bine la lasagna.

Susan n-a făcut niciun comentariu.

– Cât timp eşti plecat, am să-ţi strâng lucrurile şi am să le duc la noi acasă.

– Mulţumesc. Dar când vor veni părinţii tăi, am să mă mut din nou aici, i-am amintit.

– Ar fi bine să putem sta toţi sub acelaşi acoperiş.

– Nu există un acoperiş suficient de mare pentru asta.

– Să vedem ce se întâmplă când sosesc.

N-aveam chef să discut despre asta acum, aşa că i-am spus:

– Bun, atunci ciao.

– Când ai să pleci, să-i spui: *Va al inferno.*

– Aşa am să fac.

Ne-am sărutat şi ea mi-a urat noroc.

Am ieşit din casa portarului, m-am suit în maşină şi am trecut de porţile deschise ale moşiei Stanhope Hall, apoi am cotit la stânga pe Grace Lane, parcurgând scurta distanţă până la Alhambra.

Prima mea vizită la Alhambra, în urmă cu zece ani, fusese o imensă greşeală. Vizita de acum era o şansă de a îndrepta acea greşeală.

Prin urmare, mă duceam la masă la familia Bellarosa.

Distanţa dintre casa portarului de pe domeniul Stanhope Hall şi casa portarului de la Alhambra era de patru sute de metri, iar pe jumătate din acea distanţă Grace Lane era mărginit de zidul cenuşiu din piatră care împrejmuia proprietatea Stanhope, terminându-se acolo unde începea zidul de cărămidă şi stuc al domeniului Alhambra.

În vremurile ei de glorie şi putere, adică în ajunul crahului financiar din 1929, Coasta de Aur cuprindea peste două sute de vaste proprietăţi şi tot atâtea conace mai mici şi case de ţară.

O persoană cu dare de mână care ar fi locuit împreună cu familia într-o vilă de pe Fifth Avenue ar fi putut ajunge la moşie într-o oră, călătorind într-un vagon de tren particular, sau în două ore, dacă ar fi preferat o croazieră lejeră la bordul unui iaht. O astfel de persoană ar fi avut şi posibilitatea de a se deplasa aici în limuzina condusă de propriul şofer, venind pe Vanderbilt Toll Road, construit de domnul William K. Vanderbilt Jr. pentru el şi amicii lui, şi pus la dispoziţia altor călători în schimbul unei taxe. Aşa era în vremurile bune, cum se spune.

Majoritatea domeniilor sunt împrejmuite de ziduri sau garduri din fier forjat, întrerupte pe alocuri de porţi şi case ale portarilor, multe dintre aceste construcţii dăinuind până în zilele noastre ca rămăşiţe ale unui trecut înfloritor de scurtă durată, dar încă puternic imprimat în conştiinţa celor care locuiesc acum aici. Problemele când locuieşti într-o asemenea zonă sunt, cred, dovezile concrete prezente pretutindeni şi care atestă că poate într-adevăr a *existat o* epocă de aur, mai bună decât vremurile pe care le trăim.

Ca să revin la analogia pe care o făcuse Anthony Bellarosa cu căderea Imperiului Roman, citeam cândva că în vremurile medievale ultimele câteva mii de locuitori analfabeţi ai Romei credeau că străvechiul oraş fusese ridicat de titani sau de zei.

Eu unul nu nutream astfel de convingeri privind Coasta de Aur, deşi cred că arheologii care ar fi făcut săpături aici peste vreo mie de ani ar fi putut ajunge la concluzia că agenţii de bursă şi avocaţii fuseseră nişte triburi barbare care frigeau aristocraţi latifundiari pe grătare electrice.

Aceasta fiind starea mea de spirit, mi-am amintit şi de istoria Senatului roman, care continuase să se întrunească multă vreme după căderea Imperiului şi care devenise practic o simplă atracţie turistică pentru cetăţenii şi barbarii veniţi în plimbare până în Forum să-i vadă pe aceşti morţi vii înveşmântaţi în toge bizare.

Nu fusesem niciodată membru plin al clasei senatoriale, aparţinând mai degrabă păturii cavalerilor, dar ori de câte ori îmi

puneam puloverul albastru, pantalonii cafenii, pantofii cu talpă de crep şi mergeam la oraş cu accentul meu şcolit, aveam impresia că eram încă una dintre atracţiile turistice ale Coastei de Aur, pe lângă ziduri, ruine şi domeniile acum accesibile marelui public: „Uite, mami, unul din ăia!”

Ajuns în preajma fostei case a portarului de la Alhambra, acum ghereta de pază pentru proprietatea împrejmuită de zid, am încetinit.

Pe o pancartă era scris: DOMENIILE ALHAMBRA – PROPRIETATE PRIVATĂ – OPRIŢI LA GHERETA DE PAZĂ.

Am cotit la stânga pe alee. Porţile mari din fier forjat erau deschise şi am văzut că aleea pietruită, încă străjuită de plopi impunători de Lombardia, fusese îmbogăţită cu dispozitive de reducere a vitezei, precum şi cu un marcaj galben indicând oprirea.

Am trecut de poartă şi m-am oprit, aşa cum se cerea, în dreptul fostei case a portarului.

Pe uşa acesteia am văzut o mică inscripţie: DOMENIILE ALHAMBRA – VÂNZĂRI ŞI ADMINISTRAŢIE. Am mai remarcat că pe latura clădirii fusese construită o fereastră mare, în spatele căreia şi-a făcut apariţia un bărbat îmbrăcat în cămaşă kaki, asemănătoare uniformei militare. Respectivul a afişat un zâmbet profesional şi m-a întrebat:

– Cu ce vă pot fi de folos?

O inscripţie metalică afişa cuvintele SERVICIUL DE SECURITATE BELL şi mi-am amintit că era vorba despre o subdiviziune a firmei Bell, aparţinându-i lui Anthony Bellarosa, firmă care printr-o întâmplare fericită avea contract cu proprietatea Alhambra. Cum eu eram un A.Ş. – amic al şefului – şi nu din cale-afară de binedispus, mi-am permis să mă arăt oarecum iritat şi am răspuns:

– Nu ştiu cum mi-ai putea fi de folos. Ce variante am?

– Poftim?

O clipă mi-a fost dor de gorilele lui Frank Bellarosa – Lenny şi Vinnie – amândoi plecaţi în lumea celor drepţi, precum şi de Anthony, cunoscut acum sub numele de Tony.

– Am venit să-l văd pe...

Am simţit nevoia să forţez puţin nota:

– ... pe don Bellarosa.

Paznicul m-a studiat cu luare-aminte.

– Pe domnul *Anthony* Bellarosa.

– Exact. Şi pe fratele lui, Don.

Nu s-a amuzat deloc, dar cum pare-se eram un invitat al şefului, n-a vrut să rişte.

– Numele dumneavoastră, domnule? m-a întrebat.

– John Whitman Sutter, i-am răspuns.

– Bine, mi-a spus el, fără să mai consulte lista de invitaţi pe care o

ţinea în mână.

Mi-a dat indicaţii, neuitând să adauge:

– Vă doresc o zi bună.

Am demarat şi am văzut prin oglinda retrovizoare că paznicul era deja la telefon, vorbind probabil cu reşedinţa Bellarosa. Prin urmare, acum nu mai puteam da înapoi.

Mi-am continuat drumul pe aleea dreaptă şi pietruită, care se termina odinioară în curtea interioară a vilei denumite Alhambra. Acum însă constatam că drumul trecea de locul în care se afla cândva conacul şi că fusese asfaltat. Din drumul principal se desfăceau altele mai mici, care duceau la parcelele de două hectare şi la imitaţiile de conace. O parte din copacii de altădată supravieţuiseră lucrărilor de construcţie a caselor, drumurilor, piscinelor şi infrastructurii subterane, dar terenul dintre noile construcţii era în cea mai mare parte defrişat.

Presupun că s-ar fi putut să fie şi mai rău – dar nu cu mult. Nu fusesem din cale-afară de încântat la aflarea veştii că Frank Bellarosa Episcopul achiziţionase Alhambra. Sigur, toată lumea are vecini răi, dar cazul meu le întrecea pe toate. Deşi, privind în urmă, îmi dădeam seama că un singur şef mafiot, împreună cu familia, fusese de fapt cu mult mai bun decât o sută de agenţi de bursă copleşiţi de ipoteci sau ce-or mai fi fost oamenii ăştia.

În orice caz, nu era problema mea. Mi-am amintit că îmi petrecusem o bună parte din timp conversând pe la cocteiluri şi petreceri de club despre cum se schimba lumea înconjurătoare şi făcusem parte din mult prea multe comitete implicate în acţiuni legale care să ţină piept dezvoltatorilor, încercând să păstreze încremenită în timp o epocă ţinând deja de domeniul trecutului. Nu mă îndoiesc că asta făceau şi acum.

Am oprit maşina acolo unde se terminau plopii şi aleea pietruită şi unde începea asfaltul. Aici se înălţa cândva Alhambra. Am coborât din maşină şi m-am uitat în jur. Era punctul cel mai înalt şi din locul în care mă aflam puteam vedea vreo douăsprezece conace miniaturale, înconjurate de parcelele lor îngrijite, cu garaje cu câte trei maşini, cu alei şi curţi interioare. Mulţi locatari erau afară la un barbecue şi fumul albăstrui se înălţa spre cerul fără nori, ca focurile unor tabere militare. În rest, pe micile loturi de două hectare ale Bunului Dumnezeu, nu părea a fi prea multă activitate.

Dincolo de pământurile fostei Alhambre, vedeam terenul de golf al clubului The Creek şi mi-am amintit că după ce Susan şi cu mine îi invitasem acolo la cină pe soţii Bellarosa, domnul Bellarosa mă rugase să-l ajut să devină membru al clubului. Asta e, când inviţi la masă la club o familie fără pedigree, întotdeauna se iveşte o problemă: imediat vor şi ei să fie membri. Eram absolut convins că cererea unui şef

mafiot va fi respinsă de conducerea clubului, aşa că i-am explicat lui Frank, fără prea multe menajamente, că nici măcar Isus Hristos, care era evreu din partea mamei, n-ar fi reuşit să ajungă membru la The Creek.

Trebuie să recunosc, măcar în sinea mea, că în ciuda celor întâmplate în primăvara, vara şi toamna acelui an, şi în ciuda modului tragic în care se sfârşiseră o viaţă şi o căsnicie, totuşi, existase şi o latură amuzantă, cam ca răspunsul doamnei Lincoln la întrebarea „În afară de asta, doamnă Lincoln, ce părere aveţi de piesă?" Ea declarase deschis: „A fost o comedie tare nostimă şi am râs cu lacrimi până am auzit focul de armă".

Am privit spre partea unde se aflau cândva bazinul şi grădina clasică decorate cu imitaţii de ruine romane, dar peisajul era acum atât de schimbat, încât nu mi-am dat seama exact care fusese locul, deşi presupuneam că era vorba de porţiunea de teren mai jos, unde acum se înălţa casa.

Tulburătoarele imagini din vis mi s-au conturat din nou în minte, dar nu voiam să le evoc din nou, aşa că le-am alungat şi au dispărut.

Am privit în urmă, de-a lungul aleii în pantă care ducea la casa portarului şi la drumul principal. De cealaltă parte a drumului Grace Lane se înălţa o casă în stil colonial, retrasă pe un dâmb, la vreo sută de metri depărtare. Era proprietatea familiei De Pauw, deşi nu ştiam dacă mai locuiau acolo. Dar cu zece ani în urmă FBI-ul folosise această casă drept punct de supraveghere, pentru a surprinde şi fotografia pe oricine venea sau pleca de la Alhambra.

În seara în care avusese loc tentativa de asasinat de la restaurantul Giulio's din Mica Italie, fusesem însoţit la secţia de poliţie din Midtown South, unde avusesem ocazia să văd multe astfel de fotografii luate cu teleobiectivul şi unde poliţia şi FBI îmi ceruseră să identific dacă printre persoanele din fotografii se găseau şi cei doi indivizi văzuţi de mine în faţa restaurantului.

Printre fotografiile cu prietenii, familia şi partenerii de afaceri ai domnului Bellarosa se aflau şi câteva imagini frumoase cu mine şi cu Susan, luate cu ocazia primei noastre vizite la familia Bellarosa, şi anume o invitaţie la cafea şi cannoli. Mi-a trecut prin minte că FBI-ul ştiuse de legătura dintre Frank şi Susan cu mult înaintea mea. Acum mă întrebam dacă FBI-ul cunoştea deja că urma să am cea de a patra întâlnire faţă în faţă cu Anthony Bellarosa. Mă întrebam şi ce se întâmplase cu agentul special Felix Mancuso, care se străduise atât de mult să mă salveze de mine însumi. Poate ar fi fost cazul să-i telefonez.

M-am suit din nou în maşină şi mi-am continuat drumul către o alee care se deschidea spre stânga, numită Pine Lane, şi care se sfârşea într-un amplu spaţiu deschis unde se înălţau trei vile de stuc, cu

acoperişuri roşii de ardezie, la câte o sută de metri depărtare una de alta.

Mi-am dat seama că mă aflam de-acum aproape de marginea domeniului Stanhope Hall. De fapt, în spatele vilelor puteam distinge şirul de pini albi care despărţea cele două proprietăţi. Deci, în linie dreaptă – sau în trap de cal – casa de oaspeţi unde locuia Susan şi vila lui Anthony se găseau la numai cinci sute de metri depărtare.

Cele trei vile din faţa mea erau uşor diferite între ele ca stil şi colorit, iar paznicul m-a îndrumat spre cea galbenă, aşa că m-am îndreptat spre ultima vilă din stânga şi am oprit în faţa peluzei îngrijite din dreptul Casei Bellarosa. Am coborât din maşină, fără a uita să iau şi borcanul cu gem de mere pădureţe.

Pe aleea largă se vedea Cadillacul Escalade de culoare neagră, un microbuz alb, care am presupus că-i aparţinea lui Megan Bellarosa, precum şi un automobil Corvette galben, probabil maşina lui Anthony în eventualitatea că ar fi trebuit dispară fără urmă. Deasupra uşilor garajului era un coş de baschet montat pe o placă de lemn.

Am mai remarcat şi un Cadillac negru, model tipic mafiot, cu ferestre fumurii, care parcase chiar în faţa mea.

Am parcurs aleea de maşini şi am cotit pe cea asfaltată, care ducea la intrarea cu portic.

M-am uitat la ceas şi am văzut că era 4.15. Întârziasem dar nu chiar cât ar fi fost de bon ton.

Am mai observat şi o cameră video deasupra uşii, aşa că am zâmbit spre cameră şi am apăsat butonul soneriei.

Capitolul 31

Bellarosa fusese anunţat de paznicul de la firma Bell că eram în drum spre reşedinţa lui, dar mă văzuse şi pe monitorul camerei de supraveghere, aşa că nu s-a prefăcut deloc mirat când mi-a deschis uşa.

– Salut, mă bucur că ai reuşit să ajungi. Hai înăuntru.

Purta o cămaşă neagră şi lucioasă, cu mânecile suflecate, vârâtă într-o pereche de pantaloni gri fier, prinşi în talie cu o curea subţire cât un creion. Am remarcat că pantofii lui erau confecţionaţi din ceva piele de şarpe. Probabil că nimeni de la secţiunea de modă şi stil a ziarului *New York Times* nu s-ar fi grăbit să-i facă o vizită.

– Mulţumesc pentru invitaţie, i-am răspuns şi eu.

– Mda. Dar de data asta n-ai să mai fugi.

Pui pariu?

Mi-am închipuit că urma să-mi ceară să las arma la intrare, din obişnuinţă, dar el m-a întrebat:

– Ai avut ceva probleme cu paza de la poartă?

Am presupus că paznicul mă pârâse privind faza cu don Bellarosa, iar Anthony voia să-mi dea a înţelege că nu-l amuzase câtuşi de puţin.

– Părea cam tare de ureche, am răspuns.

– Zău? E greu să găseşti oameni de nădejde.

Apropo de tare de ureche, din difuzoare răsuna un cântec vesel cântat de un solist italian care răcnea de zăngăneau geamurile, iar Anthony mi-a anunţat sosirea urlând ca să acopere muzica:

– Hei, Megan! Avem oaspeţi!

Apoi s-a îndreptat către tabloul de comandă din perete şi a dat muzica mai încet.

– Grozav album. Se numeşte „Succese muzicale ale Mafiei”.

A pufnit în râs.

– Te-ai prins de poantă?

Am zâmbit. În timp ce-o aşteptam pe Megan, iar Anthony se juca priceput cu butoanele de başi şi de înalte, m-am uitat de jur împrejur în holul uriaş, în camera de zi şi în sufragerii. Ca să fiu sincer, nu arăta deloc rău. Mă aşteptasem la o versiune italienească excesiv de încărcată a oribilului aşa-zis stil francez al domnului Nasim, dar Megan – şi probabil un decorator – preferase să meargă la sigur, alegând ceva modern, în culori pastel. Totuşi, pe pereţi se vedeau o mulţime de picturi de duzină în ulei, reprezentând însorita Italie, iar printre ele am zărit şi două crucifixuri.

Megan Bellarosa şi-a făcut apariţia în hol şi trebuie să spun că am fost plăcut surprins. Avea spre treizeci de ani, era înaltă şi suplă şi avea o figură tipică de irlandeză, simpatică şi pistruiată, cu ochi albaştri. De asemenea, părea să fie roşcată de la natură şi din

experienţa personală mi-am zis că era fie afurisită, fie irascibilă, fie de-a dreptul ţicnită.

A schiţat un vag surâs către mine, întrebându-se probabil ce dracu' fusese în capul soţului ei de mă invitase la o masă în familie.

– Foarte amabil din partea dumneavoastră că m-aţi invitat, i-am spus eu.

– Îmi pare bine că aţi reuşit să veniţi, mi-a răspuns. Avem mâncare din belşug.

Asta mi-a înlăturat orice îngrijorare cum că aş fi fost pe cale să consum ultimele provizii ale familiei.

– Îmi puteţi da haina? m-a întrebat ea.

Nu aveam sacou, doar un pulover albastru de care nu mă despărţeam cu una, cu două, aşa că i-am răspuns:

– Rămân aşa cum sunt. Aveţi o casă foarte frumoasă, n-am uitat eu să adaug.

– Mulţumesc. Anthony o să v-o arate ceva mai târziu.

Accentul ei trăda neîndoielnic o origine mai puţin nobilă, la fel ca tunica roz şi pantalonii mulaţi de culoare neagră, ambele din poliester. Date fiind că totuşi avea trăsături plăcute, profesorul Higgins ar fi făcut minuni cu ea.

I-am întins borcanul cu gem de mere pădureţe.

– E făcut în casă, i-am spus.

A luat borcanul, s-a uitat la etichetă şi mi-a zâmbit.

– Oh, Doamne, şi bunica mea făcea aşa ceva! a exclamat.

Deci pornisem amândoi cu dreptul. De fapt, Megan mi-a zâmbit larg şi o clipă am avut în faţa ochilor imaginea lui Susan. Se pare că bărbaţii oacheşi ai familiei Bellarosa preferau tipul de femeie nord-europeană, cu pielea de culoare deschisă. *Dragă Sigmund...*

– Hei, mama abia aşteaptă să te vadă, mi-a spus Anthony până să apuc să analizez situaţia mai în profunzime. Haide.

I-am urmat pe Anthony şi Megan, traversând holul până în bucătăria mare şi luminoasă în mijlocul căreia se găsea Anna Bellarosa, tăind brânză pe un fund de lemn. M-a văzut, a lăsat cuţitul din mână, şi-a şters mâinile de şorţ şi s-a repezit spre mine.

– John! Oh, Doamne!

M-am înţepenit bine pe picioare cu o fracţiune de secundă înainte de impact şi ne-am izbit unul de celălalt. BAM! M-a strâns în braţe cu putere, iar eu am reuşit s-o cuprind pe după umeri.

– Anna... am izbutit să îngaim. Arăţi nemaipomenit...

De fapt, înainte de impact observasem că mai luase câteva kilograme, pe care le simţeam din plin, acum că mă lăsase aproape fără aer în plămâni. Şi ca să-mi complice şi mai mult problemele respiratorii, îşi dăduse cu un parfum floral mai pătrunzător decât toate mirosurile culinare.

Ne-am desprins unul de celălalt, iar eu am prins-o de mâini, ca nu cumva să mă strângă din nou în braţe, şi m-am uitat la ea. Avea aceleaşi trăsături de îngeraş, accentuate de prea mult ruj şi fard, dar pe sub tencuiala asta tenul îi rămăsese tânăr. Poate din cauza regimului alimentar mediteranean?

Am tras adânc aer în piept.

– Îmi pare aşa de bine că...

– John, arăţi *grozav!* m-a întrerupt ea. Sunt tare fericită că ai venit.

A continuat să sporovăiască, vrând să ştie cum o mai duceam şi m-a întrebat de copii, dar nu şi de soţia mea cea rea, care-i ispitise şi-i sedusese bărbatul.

Pe vremuri, Anna purta suficient de multe bijuterii ca să bruieze o transmisiune radio, azi însă nu avea decât nişte cercei de aur şi verigheta. Purta un costum cu pantalon de culoare neagră, ca să se vadă că rămăsese văduvă, iar între sâni am zărit cuibărit un crucifix de aur care, la fel ca la prima noastră întâlnire, mi-a amintit de statuia lui Isus Hristos din Munţii Anzi.

A continuat să-mi pună întrebări şi de fiecare dată m-am străduit să-i răspund cât de cât înainte să mă întrerupă. Am observat că Megan plecase din bucătărie şi mi-am amintit că cele două doamne Bellarosa nu se împăcau prea grozav din punct de vedere culinar – şi nici din alte puncte de vedere.

În cele din urmă, Anthony a întrerupt întreruperile mamei lui.

– OK, mamă, hai să-l lăsăm să-şi tragă sufletul. Ei, John, ce vrei să bei? Vin, bere sau ceva tărie?

Aş fi avut nevoie de un scotch triplu, dar am cerut vin.

Anthony a deschis frigiderul şi a scos o sticlă neînceputã, cu un vin oarecare, umplând două pahare de cristal.

– John, ţi-am pregătit lasagna. Anthony mi-a spus că-ţi plăcea lasagna aşa cum o găteam eu.

– Adevărat.

Fusese felul meu preferat din tot ce-mi trimitea acasă Anna de la Alhambra. Şi lui Susan îi plăcea lasagna, deşi nu era cazul să aduc asta în discuţie.

– Avem antipasto cald şi rece, straciatelle şi un bronzini excelent pe care l-am cumpărat din Brooklyn, pe urmă viţel...

– Mamă, nu are nevoie...

– Anthony, *sta' zitto.*

Am presupus că asta însemna „taci". Era un cuvânt pe care trebuia să-l ţin minte.

Anna mi-a recitat meniul de parcă şi-ar fi numărat mătăniile. N-am înţeles niciodată de ce mă simpatiza – afară de faptul că sunt o persoană încântătoare –, dar în prieteniile dintre bărbaţi şi femei

există aproape întotdeauna un element de ordin sexual. Poate nu în sensul romantic al cuvântului, ci mai curând oarecum freudian, care defineşte atracţia dintre cei doi ca fiind ceva mai mult decât platonică, fără a ajunge însă la stadiul de „hai să ne-o tragem". La Susan şi Frank, fusese vorba de dorinţă carnală încă din prima clipă şi abia mai târziu se îndrăgostiseră unul de celălalt. Era interesant că Anna nu-şi dăduse seama niciodată şi continuase să ţină mult la Susan, până când Susan îi făcuse de petrecanie scumpului ei soţ.

Cât despre motivele pentru care Anna mă simpatiza, din câte îmi spusese cândva, nutrea convingerea că John Whitman Sutter avea o influenţă benefică asupra soţului ei, acesta fiind în general supus influenţei unor oameni răi.

Ar fi fost nostim, de n-ar fi fost atât de trist. În orice caz, eram convins că Anna gândea exact la fel despre prietenia pe cale să se lege între mine şi fiul ei.

Ea a continuat să trăncănească, în timp ce Anthony intervenea în discuţie pe ici, pe acolo, iar eu mai scoteam din când în când câte un sunet potrivit momentului. Mi-am dat seama că dacă-l anunţam chiar atunci pe Anthony că mă împăcasem cu Susan şi că eram iarăşi împreună, l-aş fi pus într-o situaţie jenantă faţă de mama lui, care pe bună dreptate şi-o scosese de la inimă pe Susan. Asta ar fi pus capăt dorinţei lui Anthony de a mă face consilierul lui. De fapt, eram convins că aşa ar fi stat lucrurile.

În timp ce analizam acest aspect, Anna a ajuns la concluzia că totuşi nu arătam prea grozav, drept care a împins spre mine un platou cu brânză şi salam.

– Eşti prea slab. Hai, mănâncă.

Anthony a pufnit în râs.

– *Mangia! Mangia!* a imitat-o el pe maică-sa. Eşti prea slab.

Anna s-a întors spre el.

– Şi tu la fel. Şi tu eşti prea slab.

Anthony a râs din nou şi i-a turnat Annei un pahar cu vin roşu.

– Iar dumneata nu bei suficient. *Beva, beva.*

Anna nici nu s-a uitat la vin, în schimb a gustat aproape din toate felurile de brânză şi salam. Să fi fost dieta Atkins?

Anthony şi cu mine am luat puţină brânză, care mie mi s-a părut la fel de puternic mirositoare ca Golful Neapole. Gustul însă era bun. Prin urmare, dacă ar fi fost să aleg între o mamă italiancă şi una WASP, aş fi ales să fiu orfan.

Anna a studiat borcanul de gem lăsat de Megan pe masa din bucătărie.

– Ce-i asta? l-a întrebat pe fiul ei.

– John l-a adus, i-a explicat el.

Cu asta, discuţia ar fi trebuit să se încheie, dar ea a văzut eticheta

de pe borcan şi m-a întrebat:

– Ce mai face bătrâna? Cum o mai duce?

– Nu prea grozav.

Anna a căzut puţin pe gânduri.

– Îmi amintesc de soţul ei, a spus ea. Venea la noi să întrebe de... soţia ta.

N-am spus nimic.

– Pe bătrână nu mi-o mai amintesc prea bine, a continuat Anna. Dar odată am stat de vorbă şi mi-a făcut plăcere.

– Am să-i spun că ai întrebat de ea.

– Te rog. Sper să se pună pe picioare. Deci acum locuieşti acolo? m-a întrebat.

– Da.

Deocamdată încă locuiam.

Nu mă îndoiam că Anna urma să mă avertizeze că ucigaşa revenise la casa de oaspeţi, dar Anthony, intuind probabil că maică-sa era pe punct să dezgroape amintiri neplăcute, s-a întors spre mine:

– Ştii ce? Hai să mergem afară. Vreau să văd ce fac copiii.

– Spune-le că se apropie ora mesei, l-a dăscălit Anna.

Am ieşit pe o uşă glisantă, cu glasvand, ajungând în uriaşa curte interioară pavată cu gresie, suficient de încăpătoare cât să permită aterizarea de urgenţă a unei navete spaţiale. Dincolo de curtea interioară se găsea o piscină aproape cât o mare continentală, împrejmuită de un gard metalic cu ţăruşi, înalt de aproape doi metri.

De cealaltă parte a piscinei se vedea o sârmă lungă de care era legat un ciobănesc german cât toate zilele, care deşi departe, m-a zărit, s-a oprit din patrulat şi a început să smucească de lesă şi să latre la mine.

– *Sta' zitto!* i-a strigat Anthony şi câinele, care pare-se era bilingv, s-a conformat.

Am pornit către piscină împreună cu Anthony. Acesta a deschis poarta şi a strigat spre cei doi copii, care se bălăceau în apă, prevăzuţi cu colaci de înot pe ambele braţe.

– Hei, copii! Salutaţi-l pe domnul Sutter!

Cei doi s-au uitat la mine, mi-au făcut cu mâna, au spus într-un glas „Bună ziua!", după care şi-au văzut din nou de bălăceala lor.

Mi-am amintit că puştiul se numea Frank şi avea cinci ani, iar pe fetiţă o chema Kelly Ann şi părea cam cu un an mai mare. Erau doi copii frumoşi şi sub stratul de bronz aveau probabil pielea la fel de albă ca a mamei lor. Îmi aminteau de Edward şi Carolyn la vârsta lor, bucurându-se de vară, de un decor plăcut şi de o lume fără griji.

Am remarcat o doamnă de vârstă mijlocie aşezată într-un şezlong, sub o umbrelă de soare, urmărind din ochi copiii ca un uliu.

– Eva, pregăteşte copiii pentru masă, i-a strigat Anthony.

Ne-am întors şi am pornit-o înapoi spre patio. Mi-am închipuit că vom intra în casă, dar Anthony s-a îndreptat spre o copertină vărgată, sub care am văzut că şedeau un bărbat şi o femeie.

Am ajuns şi noi sub umbra copertinei.

– Cred că-l mai ţii minte pe unchiul Sal, mi s-a adresat Anthony.

Vorbele lui m-au luat cumva pe nepregătite şi o clipă am rămas fără replică.

Aşezat pe un scaun capitonat, cu un pahar de cocteil într-o mână şi o ţigară în cealaltă, se găsea nimeni altul decât Salvatore D'Alessio, zis şi Sally Da-da. Sigur, e frumos să-ţi inviţi familia la masă, dar e uşor penibil ca unul dintre invitaţi să fie cel care cândva a încercat să-ţi lichideze tatăl. Poate că totuşi aveam idei preconcepute şi făceam din ţânţar armăsar.

Unchiul Sal a rămas aşezat, s-a uitat la mine şi a schiţat un salut din cap.

– Ce mai faci? a mormăit el.

– Supravieţuiesc, i-am răspuns.

Credeam că revederea noastră după zece ani ar fi trebuit să-i facă plăcere, dar el a continuat să stea jos, cu ţigara şi cocteilul lui, privind undeva în gol.

Prima oară când îl întâlnisem pe Sally Da-da mă aflam la Plaza Hotel, unde Frank invitase jumătate din Mafia newyorkeză ca să sărbătorească eliberarea lui pe cauţiune. Fusese însă mai mult decât o sărbătorire, fusese o demonstraţie de putere, ocazie cu care oamenii şefului şi subordonaţii mai mărunţi veniseră să-i sărute inelul, în prezenţa asociaţilor şi chiar a rivalilor lui, veniţi la ordin, să fie martori la această manifestare de supunere faţă de *capo di tutti capi.*

Fusesem interpelat de un individ pe care-l etichetasem drept om de Cro-Magnon şi care-mi pusese nişte întrebări din care nu înţelesesem mare lucru. Ulterior aflasem că tipul era Salvatore D'Alessio, cumnatul lui don Bellarosa. După aceea descoperisem că domnul D'Alessio, mâna dreaptă a şefului, voia să fie el însuşi *capo di tutti capi,* drept care Frank trebuia înlăturat.

În orice caz, domnul D'Alessio, aflat acum la câţiva paşi de mine, era un bărbat înalt şi solid, cu păr des şi cănit, cu sprâncene stufoase şi împreunate, ca în diorama cu omul preistoric de la Muzeul de Istorie Naturală. Dacă ar fi purtat o piele de animal sălbatic, nimeni n-ar fi avut vreo obiecţie, numai că el era îmbrăcat în pantaloni negri, lăsaţi la genunchi, şi o cămaşă albă pe jumătate descheiată, cu mânecile suflecate, dând la iveală smocuri mari de păr. Mi-am închipuit că nu venise înarmat la o masă în familie, dar de-ar fi avut o armă, ar fi putut la fel de bine s-o ascundă în părul de pe piept.

– Ai cunoscut-o pe mătuşa Marie? m-a întrebat Anthony.

Mi-am îndreptat atenţia spre mătuşa Marie, care era o versiune

mai vârstnică şi mai subţire a surorii ei Anna.

– Cred că ne-am cunoscut, i-am spus eu.

Ea a dat din cap, fără un cuvânt.

De fapt, pe Marie D'Alessio o întâlnisem la slujba de înmormântare a lui Frank Bellarosa, unde stătuse alături de Anna, plângând când una, când cealaltă. Slujba fusese cea de-a doua ocazie în care-l întâlnisem pe unchiul Sal, cea de-a treia fiind la mormânt, unde Sal se uitase numai la sicriu, evitând să-l privească în ochi pe tânărul Anthony Bellarosa. După toate probabilităţile, Marie nu avea nimic de spus fostului soţ al lui Susan Sutter, aşa că mi-am îndreptat atenţia spre unchiul Sal, remarcând că mă cântărea cu expresie aprobatoare. Ne-am privit în ochi şi el mi-a spus:

– E mult de atunci.

Am presupus că voia să spună „E mult de când nu ne-am văzut", ceea ce de fapt însemna „John, nu ne-am văzut de un car de vreme".

– Mult, i-am răspuns.

Înţelegeam de ce unchiul Sal voise să-l mătrăşească pe cumnatul lui, dar mă scotea din sărite faptul că alesese exact seara în care luam cina împreună cu Frank şi cu soţiile noastre. Deşi, după cum îmi explicase mai târziu Felix Mancuso, Sally Da-da probabil ştia că Frank nu s-ar fi aşteptat ca cineva să încalce regula strictă de a nu face cuiva de petrecanie de faţă cu familia sau în compania unor cetăţeni de vază – categorie care, zic eu, îi includea pe John şi Susan Sutter. Aşadar, Salvatore D'Alessio îşi trecuse în calendar „Lichidare Frank" pentru aceeaşi dată la care eu scrisesem „Cina cu soţii Bellarosa/NY/ limuzină". Aş fi notat şi numele restaurantului, Giulio's, dar cu Frank nu ştiai niciodată unde urma să mergi până când nu ajungeai la destinaţie. Altcineva însă, probabil şoferul lui Frank, Lenny Şarpele, cunoştea numele restaurantului şi i-l destăinuise lui Sally Da-da, care se străduise să nu scape ocazia.

M-am mai uitat odată la Salvatore D'Alessio. Continua să mă privească şi m-am întrebat ce fel de om putea să fie acela care pusese la cale asasinarea propriului cumnat de faţă cu sora soţiei lui.

Privitor la momentul când avusese loc tentativa de asasinat, Frank Bellarosa nu trăise nici măcar o zi din viaţa lui fără a fi cu ochii în patru, ca atare purta o vestă antiglonţ. Ca urmare, lăsând deoparte nişte coaste rupte şi secţionarea arterei carotide, neprotejată de vestă, reuşise să supravieţuiască, asta şi cu un oarecare ajutor din partea mea.

Anthony a rupt tăcerea ca să-mi dea o veste bună:

– Mătuşa şi unchiul au trecut pe aici să te salute.

Unchiul Sal s-a ridicat şi am rămas şocat de statura lui impresionantă. Chiar dacă şi-ar fi ras tot părul de pe corp, tot uriaş ar fi rămas.

– Mda. Acu' plecăm.

Mătuşa Marie s-a ridicat şi ea.

– Anthony, s-a adresat ea nepotului, ai grijă de maică-ta.

– Aşa am să fac.

– Trebuie s-o mai suni.

– Ştiu.

– Mai cheam-o pe la tine. Nu numai duminica, Anthony.

– *Fraţii* mei vin din Jersey şi o vizitează tot timpul.

Marie nu i-a dat nicio atenţie şi a continuat să-i dea sfaturi.

– De când a murit taică-tău...

Nu ştiu din ce motiv, s-a uitat la mine.

– ... de când s-a prăpădit taică-tău, e mai tot timpul singură.

– Are în Brooklyn cincizeci de verişoare şi surori.

– Fiecare îşi are viaţa lui.

– OK, OK... mulţumesc, mătuşă Marie.

Cât timp s-a desfăşurat această conversaţie, unchiul Sal a rămas în picioare, cu chipul golit de orice expresie şi poate gândindu-se că nevastă-sa îşi pierdea vremea discutând cu un om mort. Sigur, asta nu aveam de unde şti şi fără îndoială că unchiul Sal avusese timp berechet şi nenumărate ocazii să-l pună pe Anthony pe lista neagră permanentă. Aşa că poate se înţeleseseră cumva să împartă puterea, gen „Anthony, tu iei drogurile, prostituţia şi camăta, eu iau jocurile de noroc, extorcarea de fonduri şi furturile din docuri şi aeroporturi". Eu unul aşa i-aş fi sfătuit.

– Mulţumesc că aţi trecut pe la noi, i s-a adresat Anthony unchiului său.

Unchiul Sal a aruncat mucul de ţigară pe jos şi l-a strivit sub talpă.

– Maică-ta arată bine, a spus el.

Anthony a aruncat o privire la mucul de ţigară, dar n-a spus nimic. Poate-şi spunea în gând: „La ce să-mi bat capul? Şi aşa e un om mort".

N-ar fi fost grozav dacă Anthony Bellarosa şi Salvatore D'Alessio ar fi reuşit cumva să-şi ia gâtul unul altuia?

Speram că nu-mi rostisem gândul cu voce tare şi probabil n-o făcusem, pentru că unchiul Sal m-a întrebat:

– Deci, cu ce te mai ocupi?

– Aceleaşi tâmpenii ca altădată.

– Adică?

Anthony a întrerupt conversaţia noastră lipsită de conţinut.

– John e specialistul meu în materie de impozite.

– Zău?

Unchiul Sal m-a studiat mult timp, de parcă ar fi vrut să spună: „Rău îmi pare că te-au ratat oamenii mei atunci la Giulio's". Eh, poate

mă duceam cu gândul prea departe.

– Mă duc în casă, ne-a informat mătuşa Marie. Maică-ta are nevoie de tine, i-a reamintit ea lui Anthony înainte de a intra.

Asta ar fi trebuit să-i pună în vedere şi lui bărbatu-său.

Am rămas alături de Anthony şi Salvatore, într-o tăcere tipic masculină, apoi mi-am dat seama că era cazul să-i las singuri. Nu voiam însă nici să merg în bucătărie cu femeile – asta fac numai poponarii – drept care am spus:

– Mă duc să mă plimb. Mă bucur că te-am revăzut, m-am adresat eu unchiului Sal.

– Mda.

– Ai o carte de vizită?

– O *ce?*

– Ciao.

Am pornit spre piscină, îndepărtându-mă suficient cât să nu-i aud vorbind şi să ies din raza de acţiune a unui posibil glonţ. M-am uitat la apa scânteietoare a bazinului, apoi spre locul de unde câinele mă fixa cu o privire furioasă care cumva îmi amintea de Salvatore D'Alessio.

Salvatore D'Alessio – Sally Da-da pentru prieteni şi unchiul Sal pentru nepotul lui – era un om cu greutate. Vreau să zic că individul ăsta nu doar făcea pe şeful mafiot, cum se întâmpla cu multe astfel de specimene. El era într-adevăr un tip meschin şi periculos. Dacă ar fi fost să pariez care din ei avea să-i ia primul gâtul celuilalt, aş fi pariat că unchiul Sal urma să asiste la înmormântarea lui Anthony, nu invers.

Şi totuşi, Anthony avea un motiv covârşitor – răzbunare personală – şi totodată mai multă minte, fără ca asta să însemne şi suficientă.

Ideea de bază era următoarea: Anthony voia să-l lichideze pe unchiul Sal; unchiul Sal voia să-l lichideze pe Anthony; unchiul Sal putea să-mi poarte pică în continuare că-i salvasem viaţa lui Frank şi-l făcusem pe el să pară că nu-şi cunoaşte meseria; Anthony voia s-o lichideze pe Susan; eu voiam să-i ştiu morţi atât pe Anthony Bellarosa, cât şi pe Salvatore D'Alessio.

Cine ar fi putut spune că mesele de duminică în familie erau plictisitoare?

Capitolul 32

Am observat că Unchiul Sal plecase, iar Anthony şedea acum pe un scaun sub copertină. M-am instalat pe scaunul din faţa lui şi am remarcat că mucul de ţigară dispăruse.

Amândoi tăceam şi m-am gândit că Anthony avea să mă liniştească în privinţa unchiului Sal, zicând ceva de genul „Sub smocurile alea de păr se ascunde o inimă mare". Dar el s-a comportat de parcă unchiu-său nici n-ar fi trecut pe acolo, mulţumindu-se să comenteze doar pe seama mătuşii Marie:

– E o pisăloagă fără pereche.

Nu ştiam dacă era cazul să-i răspund, iar el a continuat să înfiereze predica în public a mătuşii Marie, ferm decis să-mi împărtăşească părerea lui.

– Eu cred că ţine tare mult la tine, i-am spus, şi că-şi iubeşte sora.

– Mda, aşa e. Are doi băieţi, m-a informat el. Nimeni nu-i vede vreodată.

Mi-am zis că poate îi mâncase tatăl lor, dar Anthony mi-a explicat:

– Ăia se culcă cu toate pipiţele de pe plajă.

Nu i-am răspuns.

S-a sprijinit de spătarul scaunului, fumând, şi mi-am dat seama că venirea unchiului Sal îi stricase buna dispoziţie, aşa că poate intenţiona să pună capăt acestor vizite o dată pentru totdeauna şi atunci se dusese cu gândul la soţia şi copiii lui. Mătuşă-sa era o pisăloagă şi i-ar fi făcut plăcere s-o lase văduvă, cum era şi mama lui, iar cei doi veri ai lui nu prezentau un pericol, în caz că s-ar fi întâmplat ceva cu tatăl lor.

Dar poate mergeam prea departe cu presupunerile. Poate nu se gândea decât la lasagna pregătită de maică-sa.

– Unchiul tău arată bine, i-am spus.

A revenit la realitate.

– Mda, mi-a răspuns. Îşi dă pe păr cu aceeaşi cremă cu care-şi văcsuieşte ghetele.

S-a uitat la mine şi mi-a zâmbit:

– I-ai cerut cartea de vizită.

– Mă întrebam cu ce fel de afaceri se ocupă.

Anthony a zâmbit din nou.

– Afaceri de familie, mi-a răspuns. Nu s-a prins că l-ai luat peste picior, m-a liniştit el.

Foarte bine.

– Ai curaj, nu glumă, a comentat Anthony.

Nu i-am răspuns, dar cum pomenise de curaj, a simţit nevoia să-mi facă o destăinuire.

– Ar fi trebuit să-i vâr ţigara aia în fund, numai că ori de câte ori mă iau de el toţi zic că *eu* sunt ăla rău.

– Eu cred că ai procedat exact aşa cum trebuie. *E* totuşi unchiul tău, i-am amintit.

– Mda. Prin alianţă. Oricum, îi datorez respect, nu?

– Întocmai.

Până în momentul în care ai să-i faci de petrecanie.

– Dar şi el îmi datorează respect.

– De acord.

Nu aveam nici cea mai mică îndoială că indivizii din lumea lui Anthony omorau pentru motive mult mai neînsemnate decât un biet muc de ţigară aruncat în curtea interioară a unei gazde. Aici era vorba de respect şi de a nu pune un mafiot într-o situaţie jenantă în public, dar mai era vorba şi de relaţiile de familie, de ierarhie şi, în ultimă instanţă, de echilibrul puterii, care trebuia păstrat. Poate că tocmai din acest motiv cei doi încă nu purtau război deschis. Între timp continuau să se calce pe nervi unul pe altul până când unul din ei avea să-şi piardă răbdarea.

Anthony mi-a dat un sfat preţios:

– Nu te prosti cu el. Nu ştie de glumă.

Mă îndoiam că unchiul Sal măcar înţelegea o glumă.

– Cred că o să fie o săptămână foarte aglomerată, mi-a spus deodată Anthony.

Remarca nu părea să se refere la ceva anume, dar era cu siguranţă mai curând un preambul decât o vorbă aruncată la întâmplare, aşa că i-am făcut jocul şi am întrebat:

– De ce?

– Păi, din câte am aflat, John Gotti îşi trăieşte ultimele zile. O să aibă loc o veghe de trei zile şi o înmormântare fastuoasă. Ştiai?

Nu i-am răspuns nici de data asta.

– Ei bine, va trebui să merg şi eu, a continuat Anthony. Vreau să spun că n-am făcut niciun fel de afaceri cu el, dar îi cunosc familia, aşa că trebuie să le arăt respect. Chiar dacă unii vor interpreta greşit prezenţa mea acolo.

Adevărat. De exemplu, poliţia şi presa te-ar putea lua drept mafiot.

S-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Tu ai venit la înmormântarea tatălui meu. Din respect.

Nici eu nu ştiam prea bine *de ce* mă dusesem la înmormântarea tatălui lui, decât poate pentru că mă simţeam cumva... vinovat că nevastă-mea îl ucisese. Nu-l respectasem pe Frank Bellarosa, dar cred că în ciuda a tot ce se întâmplase, îmi fusese simpatic. Asta i-am şi spus lui Anthony:

– Mi-a plăcut tatăl tău. Şi mama ta, am adăugat.

S-a uitat la mine şi a încuviinţat din cap.

– Mai târziu, adică după nişte ani, am înţeles cât curaj ţi-a trebuit. Vreau să zic că ai venit la înmormântarea tatălui meu când tocmai soţia ta l-a lichidat.

La asta chiar că n-am avut niciun răspuns.

– Bănuiesc că amicii şi familia ţi-au făcut capul mare după asta, a continuat el.

De fapt, nu se întâmplase aşa. Tata însă făcuse un comentariu: „A fost un gest necugetat, John". Până şi maică-mea, care se dădea în vânt după tot soiul de chestii multiculturale, mă întrebase: „Ce-o fi fost în capul tău?" Soră-mea Emily mă sunase şi-mi spusese: „Te-am văzut la televizor la înmormântarea lui Bellarosa. Săreai în ochi. Ai nevoie de o cămaşă neagră şi o cravată albă. Mare curaj ai avut", adăugase ea.

– Probabil că şi presa s-a năpustit asupra ta, a spus Anthony.

Numele meu fusese menţionat ocazional, dar fără remarci critice şi fără reproşuri. Cea mai mare parte a mass-mediei fusese încântată să relateze ironia faptului că soţul prezumptivei ucigaşe fusese prezent la înmormântare. Bine, poate că mass-media nu înţelesese ironia, în schimb cunoştea bine cât valora pentru public un astfel de amănunt.

Buna mea prietenă Jenny Alvarez contribuise la crearea atmosferei, relatând la televiziune că „surse neprecizate l-au descris pe John Sutter drept un om care pune răspunderea profesională mai presus de sentimentele personale, iar în calitate de avocat oficial al lui Frank Bellarosa a considerat că locul lui era alături de familia răposatului".

Era un comentariu cam exagerat, ca să nu zic contradictoriu, dar Jenny mă simpatiza, şi când un reporter te simpatizează atunci găseşte – sau improvizează – surse neprecizate care să spună lucruri frumoase la adresa ta. Dacă ar fi fost *cu adevărat* o ziaristă corectă, ar fi adăugat: „Pentru ca publicul să cunoască întregul adevăr, trebuie să declar că m-am culcat cu domnul Sutter".

– Auzi, n-ar fi rău dacă ai vrea să vii cu mine, mi-a spus Anthony.

După părerea mea, chiar şi o singură înmormântare de mafiot într-o viaţă de om era prea mult, aşa că i-am răspuns:

– Şi eu am o săptămână aglomerată. Dar mulţumesc de invitaţie.

– Să-mi dai de ştire dacă te răzgândeşti.

Am tăcut amândoi preţ de un minut, timp în care Anthony a continuat să fumeze, privind ţintă piscina.

Nu sunt un fan al Mafiei, în schimb sunt un avocat cu mintea brici, care a lucrat cândva pentru Frank Bellarosa, aşa că am început leg lucrurile între ele. Mai concret: moartea lui John Gotti ar fi putut crea un sentiment de nesiguranţă în rândul partenerilor lui şi poate chiar unele oportunităţi. Iar dacă mă gândeam că Anthony şi Sally Da-

da păstraseră un armistiţiu fragil în toţi aceşti ani, nu puteam decât să trag concluzia că singura raţiune pentru care armistiţiul existase era aceea că fusese impus de cineva ca John Gotti. Ori acesta nu mai avea mult de trăit. Prin urmare, dacă deducţiile mele erau corecte, curând Anthony şi unchiul Sal vor avea libertatea de a se ucide unul pe altul. Poate de asta îşi asigurase Anthony aşa o pază straşnică.

Mă bătea gândul că poate şi Susan fusese inclusă în această înţelegere de tip Nimeni-Nu-Face-Felul-Nimănui. Principala grijă a Mafiei era să facă bani, ca atare trebuiau evitate scandalurile de presă pentru asasinarea unor oameni de rând. Dar poate că după înmormântarea lui John Gotti, Anthony se va socoti liber să se ocupe şi de Susan.

Sau poate că petreceam prea mult timp cu Anthony şi începeam să gândesc aşa cum îmi imaginam că gândesc el şi acoliţii lui.

Subiectul morţii iminente a lui Gotti părea să fie închis şi, cum încă nu fusesem anunţaţi că masa era gata, m-am gândit că sosise momentul să-i dau lui Anthony vestea cea bună despre mine şi despre Susan. Dar el mi-a luat-o înainte.

– Ce-ţi fac copiii? m-a întrebat.

Cu mult înainte ca neamul Bellarosa să intre în viaţa mea, învăţasem să fiu circumspect faţă de străinii care mă întrebau unde locuiesc şi cu ce se ocupă copiii mei. Ce vreau să spun e că familiile Sutter şi Stanhope nu erau celebrităţi ca alde Bellarosa, însă familia Stanhope era bogată şi existau persoane care cunoşteau acest nume. Marea mea speranţă din acest punct de vedere era ca un posibil răpitor să pună mâna pe William, cerând un milion de dolari răscumpărare, sumă pe care Charlotte s-o refuze. Oricum, ca să-i răspund lui Anthony, am spus:

– Băiatul locuieşte pe Coasta de Vest, iar fata e procuror districtual adjunct în Brooklyn.

Această ultimă informaţie i-a captat atenţia.

– Zău? Lucrează pentru Joe Hynes?

Pe legendarul procuror districtual din Brooklyn îl chema Charles J. Hynes, dar prietenii îi spuneau Joe. Nu-mi închipuiam că domnul Hynes şi domnul Bellarosa ar fi fost prieteni, dar eram convins că se cunoşteau pe linie profesională.

– Lucrează cu FBI la secţia asasinate din cadrul crimei organizate, am spus.

Evident că nu era adevărat, dar cum aş fi putut rezista să nu spun asta?

Anthony a cugetat un timp la cele auzite, după care s-a uitat la mine.

– N-am auzit niciodată de ea, i-a spus.

– Păi, de ce să fi auzit? am replicat eu, cu un aer inocent.

– Vreau să zic... mda. Aşa e. Nu câştigă prea grozav, a comentat el.

– Nu-i vorba de bani.

A râs.

– Nu? Presupun că atunci când ai deja bani, niciodată nu-i vorba de bani.

– *Tu* ai bani. Asta e părerea ta?

M-a privit şi mi-a răspuns:

– Uneori. Alteori e vorba de putere.

– Chiar aşa?

– Da, chiar aşa.

Şi-a mai aprins o ţigară şi şi-a rotit privirea peste cele două hectare ale proprietăţii şi peste parcelele înconjurătoare.

– Toate astea au fost ale tatălui meu, mi-a spus.

N-am zis nimic.

– Va trebui să-mi oferi o compensaţie pentru ce s-a pierdut, a continuat.

Eram sătul de acest subiect, aşa că nici de data asta nu i-am răspuns. Totodată, venise vremea să-i dau de ştire că mă împăcasem cu Susan şi că nu aveam de gând să lucrez pentru el. Am început printr-o întrebare:

– De ce i-ai spus unchiului tău că mă ocup de impozitele tale?

– Pentru că asta faci.

– Anthony, încă n-am bătut palma.

– Ai reconsiderat oferta?

– Nu-i vorba de reconsiderare.

– Vrei să mă storci de o suma mai mare?

– Plata e în regulă, slujba în sine nu-mi convine.

– De unde ştii până nu te apuci de treabă?

Nu l-am luat în seamă.

– De ce i-ai spus unchiului tău că lucrez pentru tine? l-am întrebat din nou.

– Crede că ai oarecare putere, mi-a răspuns. Anumite relaţii. Şi asta-i bine pentru mine.

– De ce să creadă asta?

– Pentru că-i prost.

– Înţeleg.

Regele plăteşte un vrăjitor fără puteri magice, deşi toată lumea crede exact contrariul – ceea ce din punctul de vedere al regelui şi al duşmanilor lui e absolut acelaşi lucru. Poate ar fi *trebuit* să-l storc de mai mulţi bani. Sau măcar să-i cer o vestă antiglonţ în caz că Sally Da-da m-ar fi vrut mort pentru că eram omul lui Anthony.

– Când lucrezi pentru mine, nu-i cazul să ai de-a face cu unchiu-meu, m-a informat Anthony.

– Sunt dezamăgit.

Anthony a prins ironia şi a chicotit.

Am abordat un nou subiect, menit să-l ţină în şah:

– Acum că fiică-mea lucrează pentru procurorul districtual din Brooklyn, poate nu mai vrei să mă angajezi.

– N-o să ai de-a face cu nimic ce ţine de meseria fiicei tale.

Mi-a trecut prin minte situaţia bizară în care Carolyn ar ajunge să lucreze la cazul *Statul împotriva lui John Sutter:* „Iartă-mă, tată, e serviciul meu, n-am nimic personal cu tine".

– Poate că nu, i-am răspuns lui Anthony. Dar pe ea ar putea s-o deranjeze dacă presa ar face legătura între noi trei.

– De ce?

– Anthony, poate te şochează că-ţi spun, dar unii cred că eşti implicat în crima organizată.

N-a părut deloc şocat şi nici supărat că deschisesem subiectul.

– John, mi-a spus el, am cinci companii legale, al căror patron sunt şi pe care le administrez. Una dintre ele, Bell Security Service, primeşte contracte avantajoase în toată ţara încă din 11 septembrie. De aici vin banii mei.

S-a aplecat spre mine şi mi-a spus:

– Asta-i tot ce trebuie să ştii şi de fapt nici nu mai există altceva.

S-a lăsat pe spate şi a adăugat:

– Nu-i vina mea că port numele de familie pe care-l port. Iar dacă vreun dobitoc de reporter se va lua de mine, am să-l dau în judecată de-am să-l las în fundul gol.

Părea atât de convingător că eram gata-gata să contribui cu o donaţie la Liga italo-americană de luptă împotriva defăimării. Dar mai întâi trebuia să vorbesc cu Felix Mancuso despre Anthony Bellarosa.

Anthony a vârât mâna în buzunar.

– Vrei o carte de vizită? Uite, asta-i a mea.

Am luat-o şi am văzut că avea înscris numele firmei: Bell Enterprises, Inc., urmat de o adresă în zona Rego Park din Queens şi un număr de telefon, tot din Queens.

– Vezi? Sunt om de afaceri în deplină legalitate.

– Văd. Am aici dovada.

Nu i s-a părut prea nostim.

– Pe dos am notat numărul de acasă şi pe cel de mobil, mi-a spus. Păstreaz-o doar pentru tine, a adăugat.

Ar mai fi fost câte ceva de spus pe această temă, mai ales că încă nu fusesem chemaţi la masă.

– Anthony... am început eu. Am o veste bună şi una proastă. Vreau să ştii că...

În acea clipă Kelly Ann a dat buzna afară, strigând:

– Masa gata în zece minute! Apoi a văzut mucul de ţigară din

scrumieră. Tati! Fumezi! O să mori!

Eu unul nu credeam că lui tati îi era dat să trăiască îndeajuns de mult încât să moară din pricina fumatului, dar nu i-am mai spus asta şi lui Kelly Ann.

În schimb, reacţia lui Anthony la săpuneala primită a fost să mă azvârle pe mine în gura lupului:

– Domnul Sutter fumează, iubito. Nu-i ţigara lui tati. Nu-i aşa, John?

– Ba da.

Am întins mâna şi am luat ţigara, însă Kelly Ann nu s-a lăsat dusă de nas:

– Mincinosule! Mincinosu' roade osu'!

Ne-a întors spatele şi a dat fuga înăuntru, unde am auzit-o strigând:

– Mami! Tati fumează!

Anthony mi-a luat ţigara din mână, a mai tras un fum şi l-a dat afară pe nări.

– Afurisiţii ăia de învăţători, mi-a explicat el. Le spun la şcoală că drogurile, băutura şi fumatul sunt totuna. Strică mintea copiilor.

Nu i-am răspuns, dar mi l-am închipuit pe bietul Anthony, înconjurat de femei dominatoare, care-i controlau orice mişcare. Maică-sa, mătuşă-sa, nevastă-sa, fiică-sa, ba poate chiar şi vreo amantă. Mare mirare că nu trecuse la homosexuali. Lucru şi mai important, părea să nu prea aibă control asupra vieţii de acasă, spre deosebire de taică-său, care fusese *padrone* incontestabil la Alhambra. Pe deasupra, Anthony nu avea nici *testicoli* să-i spună fetiţei lui de şase ani *sta' zitto*. Oricum, asta era părerea mea şi totodată cam jumătate din cuvintele italieneşti pe care le ştiam. Un alt gând care mi-a venit în minte a fost acela că poate Anthony chiar era un luptător de categorie uşoară şi că nu ar fi fost cazul să-mi fac cine ştie ce griji pentru Susan.

M-am ridicat în picioare.

– Aş vrea să dau un telefon de la tine.

– Sigur.

Anthony m-a condus către o altă uşă dublă din celălalt capăt al casei.

– Trebuie să-ţi iei un mobil, m-a sfătuit el.

– Am să-ţi las 25 de cenţi lângă telefon.

– Nu mai cunoşti tarifele. Lasă-mi un dolar.

A deschis o uşă şi mi-a spus:

– E camera mea de lucru. Vino singur în sufragerie.

Am intrat în încăperea întunecoasă, cu aer condiţionat, şi am închis uşa în urma mea.

Camera de lucru a lui Anthony era foarte masculină – mahon,

alamă, piele, un bar şi un televizor mare – şi am bănuit că aici îşi găsea refugiu când nivelul de estrogeni din casă ajungea prea ridicat.

Pe toţi pereţii erau zidite rafturi cu cărţi şi am zărit colecţia Academiei Militare La Salle, care aparţinuse tatălui său. După cum spuneam, Frank fusese un mare admirator al lui Machiavelli, însă îi citea în egală măsură pe Sfântul Augustin şi pe Sfântul Ambrozie, aşa că era în stare să poarte discuţii teologice chiar şi cu preoţi. M-am întrebat unde era Frank în clipa aceea şi cu cine stătea de vorbă.

Dimpotrivă, preferinţele lui Anthony înclinau către păgâni şi am văzut rafturi cu cărţi despre Imperiul Roman. Ştiam că nu era primul şef mafiot impresionat de modul în care romanii îşi administrau treburile şi-şi rezolvau problemele, trecând prin foc şi sabie naţii întregi. Din păcate, indivizi ca Anthony primeau o educaţie care le depăşea nivelul de inteligenţă, devenind astfel mai periculoşi decât, să zicem, unchiul Sal.

Oricum, am găsit telefonul pe biroul lui şi am format numărul lui Elizabeth. În timp ce suna, mi-au venit în minte două lucruri: unu, că pe birou nu era nimic din ce Anthony n-ar fi vrut să văd eu, soţia lui sau FBI-ul; şi doi, că telefonul lui era probabil ascultat de una sau mai multe instituţii însărcinate cu aplicarea legii, de nu cumva chiar de către concurenţa lui Anthony în domeniul afacerilor sau poate chiar de Anthony, ca s-o ţină sub supraveghere pe Megan. Acum însă, de când cu telefoanele mobile, ascultarea celor fixe nu mai era la fel de interesantă, aşa că poate nu se obosea nimeni să asculte acest număr. Oricum, mi-am impus să fiu atent la ce vorbeam.

Robotul telefonic al lui Elizabeth m-a informat că ea nu putea răspunde şi m-a invitat să las un mesaj după semnalul sonor.

– Elizabeth, am spus, sunt John. Îmi pare rău, dar nu ne putem vedea la şapte.

Am şovăit puţin, apoi am adăugat:

– Mă întâlnesc cu Susan. Sper că mama ta se odihneşte şi e bine. Vorbim mâine, am încheiat.

Am închis, apoi am format numărul de mobil al lui Susan. Mi-a răspuns şi am spus:

– Bună, eu sunt.

– John, îmi pare bine că ai sunat. Cum e?

– Bine...

– I-ai spus...?

– Încă nu şi nu prea pot vorbi.

Probabil şi-a închipuit că mă temeam să nu mă audă Anthony, fără să-i treacă prin minte că telefonul putea fi ascultat.

– Să-ţi spun ce se întâmplă, a continuat Susan. În timp ce-ţi împachetam lucrurile, a sunat telefonul de la casa portarului şi am răspuns eu.

– Foarte bine. Cine era? Samantha? Elizabeth? Teroriştii iranieni?

– Era Elizabeth, a întrebat de tine.

– Mi se pare normal, doar acolo am locuit.

– Mi-a spus că starea mamei ei s-a înrăutăţit şi că a intrat în comă.

– Îmi pare rău de veste, dar oricum ne aşteptam...

– Aşa că nu vă puteţi întâlni la şapte.

– Oh... bine. Voia să mă invite la cină ca să-mi mulţumească...

– Aşa mi-a zis şi ea. Am profitat de ocazie şi i-am spus că ne-am împăcat.

– Foarte bine. Şi ea spera să se întâmple asta într-o bună zi.

– Din scurta noastră conversaţie, nu mi-a lăsat deloc impresia asta. A părut surprinsă.

– Zău? Păi, şi eu sunt surprins. Şi acum, lasă-mă să-l iau deoparte pe Anthony...

– John, spune-i că trebuie să pleci *acum.* I-am spus lui Elizabeth că ne întâlnim cu ea la Fair Haven. Cu Anthony poţi vorbi la telefon, ceva mai încolo.

– Susan, trebuie să-i spun acum. Şi nu la telefon. Ajung acolo într-un sfert de oră.

– Bine. Succes. Te iubesc.

– Şi eu.

Am închis telefonul şi m-am uitat din nou în jur prin camera de lucru a lui Anthony. Deasupra şemineului era o reproducere după *Răpirea Sabinelor* a lui Rubens, care trăda mai curând ce era în mintea lui, nu gustul lui artistic.

Tocmai mă pregăteam să plec, când am zărit pe un şevalet o pictură cunoscută. Era lucrarea în ulei a lui Susan, înfăţişând ruinele grădinii cu palmieri de la Alhambra. Prima şi ultima oară când văzusem tabloul fusese în grădina cu palmieri restaurată a Alhambrei, în timp ce cadavrul lui Frank Bellarosa zăcea la câţiva metri de mine, iar artista era săltată de poliţie cu cătuşe la mâini.

La vremea aceea apreciasem pictura ca fiind una dintre cele mai bune pânze ale lui Susan. Privind-o acum, mi-am amintit că făcusem un fel de analogie între viziunea lui Susan asupra ruinelor şi a decrepitudinii şi cu starea ei de spirit. Nici acum nu eram sigur dacă exagerasem cu analiza. Îmi aminteam însă că spărsesem pânza cu o lovitură de pumn, azvârlind-o împreună cu şevaletul tocmai în celălalt capăt al grădinii cu palmieri.

M-am apropiat de tablou: indiferent cine îl restaurase, făcuse o treabă excelentă. Bine ar fi fost ca şi restaurarea realităţii să fi fost la fel de perfectă.

De fapt, m-am întrebat cine anume comandase să fie restaurată şi de ce, precum şi din ce motiv se afla aici, în camera de lucru a lui

Anthony Bellarosa. În colţul din dreapta jos vedeam semnătura clară a lui Susan, deci Anthony ştia cine pictase pânza.

M-aş fi putut gândi mult timp la treaba asta, ajungând la nu ştiu câte teorii, valabile sau nu, privind motivul pentru care pânza se afla aici. La fel de bine l-aş fi putut întreba direct pe Anthony. Dar asta n-ar fi făcut decât să complice un lucru simplu: sosise momentul să-i spun lui Anthony că nu aveam de gând să lucrez pentru el şi să-l previn să nu se apropie de fosta şi viitoarea mea nevastă.

Când Cezar trecuse Rubiconul, ştiuse că nu mai era cale de întoarcere. Prin urmare, cu acest gând în minte, am luat de pe biroul lui Anthony un cuţit de deschis scrisori, m-am apropiat de tablou şi l-am spintecat până când l-am făcut zdrenţe. Pe urmă am ieşit din camera de lucru şi am pornit pe coridor în direcţia din care veneau zgomote vestind că toată lumea era la masă.

Capitolul 33

Masa lungă din sufragerie era pusă pentru şase persoane şi pe ea fuseseră aşezate platouri cu fel şi fel de aperitive, o franzelă italiană şi o sticlă de vin roşu.

Anthony şedea în capul mesei, Megan în dreapta lui, iar mama lui în stânga. Copiii se aşezaseră împreună, alături de mama lor, iar Anna tocmai se servea cu salam şi brânză.

– Stai jos, m-a invitat ea. Aici, lângă mine.

– Îmi pare rău, am început eu, dar trebuie să plec.

Anna s-a oprit cu furculiţa în aer.

– Să pleci? Unde?

– Ethel Allard, bătrâna care locuieşte în casa portarului, e la azil şi tocmai a intrat în comă, le-am explicat eu.

– Îmi pare rău, a spus Anthony.

– Îmi cer scuze, am continuat, dar trebuie să fiu acolo, în caz că... Am aruncat o privire spre copii... în caz că se duce la noapte.

Anna şi-a făcut semnul crucii, dar nimeni dintre ceilalţi nu i-a urmat exemplul, deşi o clipă m-am întrebat dacă să mă închin şi eu.

– Ce-i aia comă? a întrebat micul Frank.

Anthony se ridicase în picioare.

– Sigur, mi-a spus el. Nicio problemă. Rămâne pe altă dată.

S-a ridicat şi Megan.

– Ţine-ne la curent cu situaţia, mi-a spus ea.

– Ce se întâmplă când intri în comă? a întrebat Kelly Ann, fără a se adresa cuiva anume.

– Să-ţi pun nişte mâncare la pachet, s-a oferit Anna.

– Drăguţ din partea ta, numai că trebuie să mă grăbesc.

M-am uitat la Anthony şi am făcut un semn din cap spre uşă.

– Te conduc, mi-a spus el.

Am îmbrăţişat-o în fugă pe Anna, le-am urat tuturor poftă bună şi l-am urmat pe Anthony în hol.

– Când ştii cum evoluează lucrurile, dă-mi de veste şi mie. Iar despre moartea lui Gotti ai să afli de la ştiri. Aşa că după ce se termină toate astea, putem începe colaborarea.

– Vino cu mine până afară, l-am rugat.

S-a uitat la mine, apoi a aruncat o privire peste umăr, spre sufragerie.

– Începeţi să mâncaţi, le-a strigat el celor de acolo.

A deschis uşa şi am ieşit afară, oprindu-ne sub portic. A profitat de prilej ca să-şi aprindă o ţigară.

– Care-i treaba? m-a întrebat.

– Susan şi cu mine am hotărât să fim din nou împreună.

– Cum?

– Susan, fosta mea soţie. Ne-am împăcat.

S-a gândit o clipă la cele auzite, apoi m-a întrebat:

– Şi asta-mi spui abia *acum?*

– Păi când să-ţi fi spus?

– Ieri.

– Ieri nu ştiam nimic. Şi ce contează pentru tine?

Mi-a dat un răspuns indirect.

– Auzi, niciodată n-am fost în stare să înţeleg cum poate un bărbat să se împace cu femeia care l-a înşelat. Nu ştiu ce-aş face într-o asemenea situaţie.

I-aş fi sugerat să se ducă în mă-sa, dar o astfel de remarcă ar fi pus capăt conversaţiei, ori eu nu terminasem ce aveam de spus.

– Sper să n-ai niciodată ocazia să afli ce-ai face, nu m-am putut eu stăpâni.

Comentariul l-a indispus.

– Ascultă, *eu ştiu* ce-aş face, dar tu poţi face ce dracu' vrei.

– Mulţumesc. Asta am şi făcut.

– Credeam că eşti un tip inteligent, John. Şi că ai oarecare demnitate.

N-aveam de gând să-l las să mă atragă în cursă şi nici nu eram obligat să-i răspund, totuşi am replicat:

– Nu-i treaba ta.

– Ba cred că da, mi-a întors-o el. Cred că asta schimbă relaţiile dintre noi.

– Noi doi n-am avut niciodată vreo relaţie.

– Mănânci rahat. Am avut o înţelegere şi ştii asta foarte bine.

– N-am avut nicio înţelegere, dar dacă tu aşa crezi, atunci te anunţ că înţelegerea noastră cade.

– Mda. Dacă te întorci la ea, atunci cu siguranţă că înţelegerea pică. Dar... dacă te răzgândeşti în privinţa ei, atunci putem sta de vorbă.

– Eu n-am să mă răzgândesc în privinţa ei, în schimb tu ar trebui s-o faci.

– Asta ce vrea să însemne?

– Ştii foarte bine.

– Ah, da. Tot te mai preocupă problema? Înţelege, John. Ţi-am mai spus, dacă aş fi avut ceva de gând, de mult aş fi reglat conturile. Nu te mai stresa. Însoară-te cu ea. Vă doresc o viaţă fericită.

A avut grijă să nu spună nimic ce-aş fi putut dezvălui poliţiei.

– Femeile, copiii şi handicapaţii mental sunt supuşi iertării, m-a asigurat el. Înţelegi? Există nişte reguli, mi-a explicat.

– Cineva a încercat să-ţi omoare tatăl chiar sub ochii mamei tale, care putea fi şi ea rănită sau ucisă, i-am amintit eu. A uitat cineva că există reguli?

M-a privit vreme îndelungată, apoi mi-a spus:

– Nu-i treaba ta.

– Iartă-mă, Anthony! Eram la jumătate de metru de tatăl tău şi gloanţele mi-au trecut prin faţa ochilor. În clipa aia a devenit şi treaba mea.

S-a gândit la vorbele mele şi mi-a răspuns:

– Tot nu-i treaba ta.

– Bine. Nu vreau să te reţin de la masă. Mulţumesc pentru ospitalitate. Ai o familie frumoasă. În mod deosebit îmi place unchiul Sal. Şi ca să nu existe nicio neînţelegere în ce-o priveşte pe Susan Sutter, te anunţ acum, în calitate de avocat al ei, că am să-i cer să depună o plângere înregistrată la poliţie, în care să declare că-şi face griji pentru siguranţa ei, legat de intenţiile tale referitor la ea. Prin urmare, în caz că i se întâmplă ceva, poliţia va şti cu cine să stea de vorbă. *Capisce?*

Mă aşteptam să-şi iasă din fire, dar el a rămas liniştit, cu privirea pironită undeva dincolo de mine. Aşa că l-am salutat şi i-am întors spatele, cu gând să traversez peluza.

– John!

M-am întors, aproape aşteptându-mă să văd o armă aţintită asupra mea, dar el a venit spre mine, s-a oprit şi mi-a spus pe un ton împăciuitor:

– Ascultă, John, nu-i cazul să faci plângere la poliţie. Suntem bărbaţi. Putem să discutăm.

– Am discutat deja.

– Credeam că ai înţeles ce ţi-am spus. Mă refer la ce-ai făcut pentru tatăl meu. În seara în care am trecut pe la tine ţi-am spus că-ţi datoram o favoare pentru că i-ai salvat viaţa. Atunci ai pomenit de soţia ta. Ţii minte? N-am înţeles prea bine ce voiai, acum însă înţeleg. Oricum, n-a fost niciodată cazul să-ţi faci griji. Dar dacă tu crezi altceva şi dacă asta-i favoarea pe care o ceri în schimb, atunci ţi-o acord. Jur pe mormântul tatălui meu, a adăugat.

Asta ar fi trebuit să pună punct discuţiei, cu condiţia să fi avut încredere în el, ori eu n-aveam. Dacă ar fi fost să aleg între a depune o plângere la poliţie şi cuvântul de onoare al lui Anthony Bellarosa, aş fi mizat atât cu banii, cât şi cu viaţa mea şi a lui Susan pe plângerea la poliţie, nu pe Anthony. Şi-aş mai fi mizat pe puşca lui Susan.

Anthony aştepta un răspuns, dar cum nu primea niciunul, a continuat:

– Să nu ne purtăm pică. Ne vedem fiecare de drumul lui, iar tu încetezi să-ţi mai faci griji pentru mai ştiu eu ce. Acum suntem chit.

Nu voiam ca Anthony Bellarosa să-şi închipuie că-mi făcea mie vreo favoare, chiar dacă amândoi ştiam la fel de bine că minţea, prin urmare i-am spus:

– Taică-tău m-a răsplătit deja că i-am salvat viaţa. Aşa că nu-mi datorezi nimic.

A părut surprins.

– Da? Te-a răsplătit că i-ai salvat viaţa? Foarte bine. Dar am să te răsplătesc şi *eu*.

– *Nu* vreau nicio favoare de la tine.

– Nu?

Era clar că începea să-şi iasă din sărite şi să-şi piardă răbdarea că nu-i acceptam urările de fericire şi viaţă fără griji, nici promisiunea de a cruţa viaţa lui Susan.

– Atunci eşti un dobitoc, mi-a spus. Cară-te dracului de aici!

Asta chiar mi-a pus capac şi am decis că Anthony trebuia să ştie cum îmi plătise taică-său favoarea datorată. M-am apropiat de el, oprindu-mă la nici jumătate de metru.

– Da. Ce e?

– Anthony, taică-tău era îndrăgostit de nevastă-mea şi ea de el. Voiau să fugă împreună, să te lase şi pe tine, pe fraţii tai şi pe maică-ta...

– Ce *dracu'* tot spui acolo?

– Numai că-mi datora viaţa, aşa că...

– Îţi *regula* nevasta. Atât şi nimic mai mult. Îţi regula nevasta ca să se distreze.

– Atunci i-am cerut să-i spună lui Susan că totul se terminase şi că n-o iubise niciodată...

– Minţi.

– El a făcut asta pentru mine, numai că din păcate Susan, care-l iubea, şi-a pierdut cumpătul şi...

– Nu pot să cred!

– Anthony, ăsta-i *motivul* pentru care l-a ucis. Îl iubea, o iubea şi el, atâta doar că el şi-a călcat promisiunea de-a o duce cu el în Italia, în cadrul programului de protecţie a martorilor.

– De unde dracu' ştii...?

– A fost martor în folosul statului, Anthony, şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine. Gândeşte-te cum se leagă lucrurile. E cât se poate de clar. Mi-ai cerut adevărul despre tatăl tău, am încheiat eu, văzând că nu-mi răspunde. Ei bine, ăsta-i adevărul.

Şi-a apropiat obrazul de al meu şi mi-a vorbit, rostind cuvintele unul câte unul:

– Nimic din toate astea nu schimbă ce-a făcut soţia ta. Asta ca să ştii.

Mi-am proptit mâna în pieptul lui şi l-am împins, pregătit să fac faţă oricărei reacţii din partea lui. Însă el a rămas pe loc, privindu-mă ţintă.

– Asta sună a ameninţare, i-am spus. A fost o ameninţare?

Ar fi trebuit să dea înapoi, însă eu îl atinsesem exact în punctele vulnerabile.

– Ia-o cum vrei, mi-a replicat.

– Consider că m-ai amenințat. Asta va fi și părerea poliției.

Nu mi-a răspuns, drept care i-am întors spatele și m-am îndreptat către mașină.

– Îți închipui că unii ca tine nu trebuie să se teamă de unii ca mine. Ei bine, consiliere, te înșeli.

M-am bucurat că prinsese ideea, dar nu eram convins că avea suficientă inteligență sau suficient sânge rece, cum avusese tatăl lui, ca să știe când să-și țină gura sau când să suporte o lovitură și apoi să poată merge mai departe. Or, din moment ce o amenințase pe Susan în prezența mea și mă amenințase și pe mine, poate se gândea că era cazul să se descotorosească de amândoi.

Am urcat în mașină și în timp ce mă îndepărtam am văzut că rămăsese tot pe peluză, urmărindu-mă cu privirea.

Am părăsit domeniul Alhambra.

Mi-am zis că acum nu mai era nevoie s-o protejez pe Susan de departe. Eram împreună, iar relația cu Anthony redevenise ceea ce trebuia să fie: una de confruntare, cu toate cărțile date de față.

Am oprit mașina acolo unde se termina asfaltul și m-am uitat spre locul în care se înălța cândva Alhambra. Mi-am amintit de biblioteca unde stătusem la o țigară și un pahar de grappa împreună cu Frank, vorbind despre Machiavelli și despre acuzația de crimă la adresa lui. Până să mă dezmeticesc, ajunsesem să fac parte din familie. Ei bine, de data asta istoria nu se mai repeta, numai că ne guverna viețile în continuare.

După cum spuneam, ultima oară când îl văzusem pe Bellarosa, zăcea mort și pe jumătate gol pe pardoseala grădinii cu palmieri, sub balconul de la dormitorul lui. Am privit spre locul unde credeam eu că fusese grădina cu palmieri, acum înlocuită de o alee lungă și asfaltată care ducea la garajul unei vilișoare. Am revăzut priveliștea cu ochii minții.

M-am mai uitat o dată în jur, convins că nu voi mai pune în veci piciorul la Alhambra, apoi mi-am continuat drumul, trecând de ghereta paznicului de la poartă și am cotit la dreapta pe Grace Lane, ca să parcurg distanța de patru sute de metri până la casa de oaspeți de la Stanhope Hall.

Capitolul 34

Am intrat prin poarta deschisă de la Stanhope Hall, am trecut de casa portarului şi am mers pe aleea mărginită de copaci, până la casa de oaspeţi, unde am parcat lângă automobilul Lexus al lui Susan.

Am coborât din maşină şi m-am apropiat de uşa de la intrare. Susan nu încuiase niciodată uşile şi nu le încuia nici acum, aşa că am deschis, am intrat în hol şi i-am strigat ca pe vremuri:

– Am sosit, iubito!

Neprimind niciun răspuns, am mers în bucătărie, de unde am văzut-o în curtea din spate, aşezată într-un şezlong şi citind o revistă.

Am deschis uşa, iar ea s-a ridicat în grabă şi mi-a ieşit repede în întâmpinare, strângându-mă în braţe.

– Ah, ce bine îmi pare că ai ajuns acasă! mi-a spus. M-a sărutat şi m-a întrebat: I-ai spus?

– Da.

– Şi?

– Şi, după cum mă aşteptam, n-a fost foarte încântat de vestea împăcării noastre.

– De ce-a trebuit să-i spui asta? Nu-i treaba lui. Tot ce trebuia să-i spui era că nu vrei să lucrezi pentru el.

– Aşa e. În mod normal, n-aş anunţa un şef mafiot că sunt pe cale să mă însor, dar am vrut să ştie că suntem împreună şi că tu nu mai eşti singură.

S-a gândit câteva clipe, apoi mi-a răspuns:

– Bine... însă eu cred în continuare că exagerezi.

Dacă ar fi stat alături de mine şi de Anthony Bellarosa pe peluza din faţă ar fi fost de altă părere, însă nu voiam s-o alarmez, aşa că i-am spus:

– Nu cred să fie probleme... totuşi mâine mergem amândoi la secţia locală de poliţie, unde tu ai să depui o plângere pe propria răspundere la adresa lui Anthony Bellarosa, aşa încât...

– John, nu-i nevoie să fac aşa ceva. Asta ar putea mai degrabă să-l...

– Susan, o să facem cum spun eu şi nu vreau să avem discuţii. Vreau să ştie că poliţia e la curent cu situaţia. Înţelegi?

S-a uitat la mine şi, deşi vorbeam pe un ton obişnuit, mi-am dat seama că-mi ghicise îngrijorarea.

– Bine, s-a învoit ea. A schimbat subiectul şi m-a întrebat: Ai văzut-o pe Anna?

– Da.

– Cum s-a purtat cu tine? A fost prietenoasă?

– Da.

Dar nu ţi-a transmis complimente.

– Cum e soţia lui Anthony?

– Mi s-a părut destul de drăguţă.

Mi-am amintit că în trecut, ori de câte ori mergeam undeva fără Susan, eram supus unui interogatoriu comparabil cu cele aplicate de mine unor martori. Chiar simţeam nevoia să beau ceva.

– E ora de cocteil, am anunţat-o pe Susan.

– Cum arăta soţia lui?

– Oh... chiar drăguţă. Dar nu are cine ştie ce maniere, am adăugat.

– Cine mai era acolo?

– Salvatore D'Alessio. Unchiul Sal. Şi soţia lui, Marie. I-ai cunoscut? am întrebat-o.

– Nu. De unde să...?

Apoi, amintindu-şi că mersese adeseori la Alhambra, s-a gândit o clipă la lucruri pe care vreme de zece ani se străduise să le uite.

– De fapt, da, mi-a răspuns. I-am cunoscut. Odată când eram acolo. Pictam în grădina cu palmieri, mi-a explicat.

Ar fi vrut să se oprească aici, dar simţind că era cazul să-mi împărtăşească amintirea aceea până la capăt a continuat:

– Au trecut pe acolo, iar Anna a făcut prezentările. Însă n-am stat de vorbă. Un individ care-ţi dădea fiori, a încheiat ea.

– Aşa-i şi acum.

– Îţi aduc ceva de băut. Ce vrei?

– O veveriţă roz.

– Asta cum se prepară?

– Pui într-un pahar patru măsuri de scotch şi adaugi cuburi de gheaţă.

– Bine... Mă întorc imediat.

A intrat în casă. M-am gândit la faptul că Susan îl întâlnise pe Sally Da-da la Alhambra şi m-am întrebat dacă îi trecuse vreodată prin minte că intrase într-o lume asupra căreia nu avea niciun control şi unde înceta să fie Lady Stanhope. De fapt, în lumea aceea ea nu era nimic mai mult decât amanta şefului, statut care nu însemna mare lucru. Dacă stăteai să te gândeşti – şi eu mă gândisem – era de necrezut că Susan Stanhope, care dusese o viaţă atât de privilegiată şi ferită de griji şi care era o aristocrată, ajunsese să se coboare în asemenea măsură încât să devină jucăria sexuală a unui bărbat puternic, dar primitiv. Sigur, istoria e plină de femei care au făcut acelaşi lucru – soţia unui împărat a devenit prostituată peste noapte – şi presupun că un psiholog ar fi putut face studii pe tema acestei interesante dihotomii. Poate că Susan încerca să se răzbune pe mămica şi tăticu. Poate că eu uitasem să-i fac complimente pentru o rochie nouă. Sau, cel mai probabil, nici ea nu ştia de ce-şi alesese drept amant un infractor. Se zice că mintea omenească e cel mai

puternic afrodiziac şi nimeni nu ştie cum anume funcţionează. În orice caz, eram convins că Susan lăsase definitiv în urmă acest aspect din viaţa ei. Era un episod încheiat.

S-a înapoiat cu o tavă pe care se găseau un pahar cu vin alb şi scotch-ul meu. A pus tava pe masă, am luat paharele şi am ciocnit.

– Pentru noi doi, a spus ea.

– Ca să rămânem împreună pentru totdeauna, am adăugat eu.

Am gustat din scotch şi Susan mi-a spus:

– E scotch-ul tău. L-am păstrat de când... am plecat.

Am presupus că niciunul dintre amicii răposatului ei soţ nu bea Dewar's. Sau poate îmi spusese o minciună nevinovată ca să mă facă să cred că ultimii zece ani nu fuseseră decât o grămăjoară de mizerie într-o viaţă întreagă de fericire. Oricum, i-am răspuns:

– E mai bun după atâta timp.

„La fel şi tu", eram pe cale să adaug, dar cu femeile e bine să fii atent când faci astfel de complimente.

– Care-i diferenţa dintre o veveriţă roz şi un scotch cu gheaţă? m-a întrebat ea.

– În esenţă, sunt două denumiri diferite.

A zâmbit.

– O să-mi ia ceva timp până mă reobişnuiesc cu umorul tău infantil, mi-a spus.

– Infantil? Atunci trebuie să-ţi spun...

M-a sărutat pe buze şi mi-a spus:

– Doamne, ce dor mi-a fost de tine. Şi de tot ce ţine de tine.

– La fel şi mie.

Ne-am luat de mână şi am rămas pe loc, cu ochii la grădina însorită, sorbind din băuturi.

– Cum arată casa lor? m-a întrebat Susan după vreun minut.

Nu prea rău, dar n-am trecut pe la agenţia imobiliară.

Cum doream să revin la un subiect abordat ceva mai devreme, am întrebat:

– Ştiai că Sally Da-da a fost principalul suspect în atentatul de la Giulio's?

Mi-a aruncat o privire.

– Nu. Vrei să zici... propriul lui cumnat?

– Exact. N-ai auzit asta niciodată?

– De unde să aud?

Păi, în primul rând de la cel care ar fi trebuit să fie victima atentatului, de la amantul tău. Însă răspunsul meu a fost cu totul altul:

– Din ziare.

– N-am urmărit ştirile, mi-a răspuns după câteva clipe de tăcere.

– Într-adevăr.

De fapt, îmi aminteam vag că nu urmărise nici cealaltă bombă de

presă, şi mai mare, dezvăluită câteva săptămâni mai târziu, care relata cum Susan Stanhope Sutter îl ucisese pe Frank Bellarosa – şi nu pentru că n-ar fi suportat să citească despre asta: mai degrabă era vorba de adânc înrădăcinata ei lipsă de interes şi de dispreţul pentru ştiri în general. Principiul călăuzitor al lui Susan fusese celebra afirmaţie că, dacă ai citit despre un accident de tren, ai citit despre toate. Sigur, dacă te-ai fi aflat în trenul cu pricina, poate ţi s-ar fi părut interesant să citeşti despre accident. În orice caz, pe lângă dezinteresul pentru ştiri, mai era vorba şi despre educaţia primită într-o clasă socială unde exista convingerea că numele unei femei trebuia să apară în presă doar la naştere, la căsătorie şi la deces. Ceea ce nu lăsa prea mult loc pentru ştiri referitoare la uciderea unui amant. În orice caz, o credeam că nu avea habar că Sally Da-da fusese cel care ne stricase seara la restaurantul Giulio's. Eu unul nu-i vorbisem despre asta niciodată.

– De ce mi-ai pomenit despre el? m-a întrebat.

– Pentru că eu cred că... Anthony Bellarosa ar putea să-i poarte pică unchiului. În acelaşi timp, poate că unchiul doreşte să termine cu Anthony treaba începută la Giulio's cu Frank.

Nu mi-a răspuns mult timp.

– Bine, dar... luau masa împreună, a comentat ea într-un târziu.

– De fapt, soţii D'Alessio n-au rămas la masă, totuşi sunt convins că între timp au mai luat masa împreună. Una-i una, alta-i alta, i-am explicat eu, citând vorbele lui Frank pe aceeaşi temă.

– Ba nu-i deloc aşa, John. Dacă omul acela a încercat să-l ucidă...

– Susan, nici nu te *strădui* să înţelegi.

M-am gândit să-i dau ca exemplu cum ar fi fost ca eu să angajez un ucigaş care să-i facă felul lui taică-său, dar ar fi fost mai curând o fantezie decât o analogie, aşa că i-am răspuns:

– Ideea e următoarea: eu cred că această... vendetă a fost amânată vreme de zece ani şi că s-ar putea finaliza curând. Aşadar, un timp Anthony ar putea fi foarte ocupat cu grija de-a rămâne în viaţă şi totodată plănuind cum să curme viaţa unchiului său. Cel puţin asta-i convingerea mea, am încheiat, văzând că Susan nu zicea nimic.

A rămas cu privirea pironită undeva înspre grădina cu trandafiri.

– Incredibil, a murmurat într-un târziu.

– Am vrut doar să te fac să înţelegi ce s-ar putea întâmpla.

Şi să te mai trezesc un pic la realitate.

– Dar asta ne priveşte pe noi doar dintr-un singur punct de vedere, şi anume că s-ar putea ca Anthony să nu rămână vecinul nostru prea mult timp.

Sau să nu rămână în viaţă.

– Prin urmare, subiectul este închis. Ai vreo veste despre Ethel? am întrebat-o.

– Nu... John, ce anume i-ai spus lui Anthony şi ce anume ţi-a spus

el?

– Îţi povestesc la masă.

– Bine...

– Ce avem la cină?

– Am pregătit specialitatea mea: o rezervare la restaurant.

– Excelent. Pentru ce oră?

– Şapte. Ţi-am zis că am anulat cina ta de la şapte cu Elizabeth?

– Da, i-am lăsat şi eu mesaj în sensul ăsta.

– Păi, când am vorbit cu ea, încă nu-l primise.

– Normal. Tu ai vorbit întâi cu ea. Deci, unde mergem?

– Mi-am zis că ţi-ar face plăcere să cinezi la Seawanhaka. De dragul vremurilor de odinioară, a adăugat.

M-am gândit la fostul meu club de iahting şi, sincer să fiu, perspectiva de a-l revedea îmi crea sentimente amestecate. Pe de o parte, aveam amintiri frumoase – petreceri, nunţi, grătarul organizat în fiecare an cu ocazia zilei de 4 Iulie pe pajiştea cu vedere la portul Oyster Bay. Tot aici o întâlnisem şi pe Susan prima oară, la o nuntă. Pe lângă toate acestea, cele mai frumoase amintiri ale mele erau legate de nemaipomenitele croaziere cu iahtul Morgan de unsprezece metri, primul *Paumanok,* pe care-l iubisem atât de mult, încât preferasem să-l scufund în golf, decât să mi-l confişte Fiscul pentru neplata impozitelor. În afară de acea ultimă ieşire la bordul lui *Paumanok*, nu aveam amintiri neplăcute despre clubul meu de iahting. Nu eram însă sigur că doream să mă întorc acolo: aş fi preferat să-l păstrez în gând aşa cum îl ştiam atunci.

– John, eşti de acord?

– Poate altă dată.

– Acum e momentul. Vreau să ne amintim de această zi cât vom trăi şi vreau ca ea să se încheie pe terasa din spate, cu noi doi privind asfinţitul, cu un pahar de băutură în mână.

– Bine... Dar dacă-mi spune careva „John, mă mir că te văd aici după ce ţi-ai distrus viaţa şi ai plecat departe”, să ştii că-i trag un pumn în nas.

Susan a râs şi mi-a spus:

– Dacă-ţi spune careva una ca asta, atunci îl batem măr amândoi.

– S-a făcut. Bun, mă duc să mă pregătesc, am spus.

– Ţi-am despachetat toate lucrurile şi ţi-am pus deoparte hainele care trebuie spălate când vine femeia la treabă. Mâine trebuie să te duci şi la curăţătorie. Nu ţi-ai adus prea multe haine, a remarcat ea.

– Mulţumesc.

– Am să-i spun lui Sophie, menajera... e poloneză, dar vorbeşte bine englezeşte... am să-i spun să-ţi calce costumul negru. O să ai curând nevoie de el, a adăugat ea inutil.

– Mulţumesc.

Remarcam cu uşurare că în ultimii zece ani Susan nu învăţase nici să spele, nici să calce – ceea ce mi-ar fi stricat impresia despre ea.

– Mai întâi însă, trebuie să trecem pe la Fair Haven.

– Bine.

– Aş invita-o pe Elizabeth să ia masa cu noi, ştiu că n-are alt program, din moment ce i-am anulat întâlnirea pentru cină, dar sunt sigură că vrea să rămână la căpătâiul mamei ei. În plus, e prima noastră seară împreună.

– Desigur.

– Să ştii că am întrebat-o direct dacă s-a întâmplat ceva între voi doi noaptea trecută.

– Ei bine, acum ştii că nu s-a întâmplat nimic. Sunt dezamăgit că nu m-ai crezut şi sincer surprins că i-ai pus această întrebare, dar...

– N-am întrebat-o nimic, John.

– Oh...

– Nu pot să cred cum ţi-a trecut prin minte că aş fi întrebat-o.

– Ce ştiu eu?

Adică, ce ştiu eu despre femei?

– Mi-a spus însă singură de ce a rămas la tine peste noapte, iar eu i-am răspuns că deja ştiam totul de la tine.

– Foarte bine. Deci te-ai lămurit. Încă o dată.

Am aruncat o privire la ceas şi am spus:

– Nu întârzii prea mult.

– Vin cu tine.

Am intrat amândoi în casă, am urcat scările şi am intrat în dormitor. Ne-am spălat pe dinţi în aceeaşi chiuvetă, cum făcusem de atâtea ori, apoi Susan şi-a împrospătat machiajul, în timp ce eu îmi spălam mâinile şi faţa de aerul de Casa Bellarosa.

Am găsit o cămaşă relativ curată atârnând în vechiul meu dulap, iar Susan şi-a pus o rochie frumoasă de vară de culoare albă, care-i scotea în evidenţă pielea bronzată.

Cândva credeam că Susan pierdea prea multă vreme cu pregătirile, dar după zece ani cât aşteptasem alte femei, îmi dădeam seama că, de fapt, era chiar expeditivă. Avea o frumuseţe naturală şi nu stătea o veşnicie în faţa oglinzii sau în faţa dulapului de haine. Mi-a trecut prin minte că de data asta aş aprecia-o chiar mai mult. Cel puţin în primele câteva săptămâni.

A fost gata prima.

– Ai terminat? m-a întrebat.

– Nu-mi găsesc pieptenele.

– E la locul lui, în buzunarul de la sacou.

Am verificat şi bineînţeles că era acolo.

Am coborât amândoi, am ieşit din casă, iar ea mi-a dat o legătură de chei, spunând:

– Astea-s ale tale.

– Mulţumesc.

Am încuiat uşa din faţă. Ea a observat, dar n-a făcut niciun comentariu.

Am luat Lexus-ul ei, eu fiind la volan.

– Am sunat-o pe Soheila, ca semn de politeţe, şi i-am spus că te-ai mutat la mine, mi-a spus Susan chiar când treceam prin dreptul casei portarului.

– Nu ţi-a zis că eşti o femeie decăzută?

– Nu, John. Mi-a urat noroc.

– Foarte frumos din partea ei. Va trebui să mă mut din nou în casa portarului când vor veni părinţii tăi, i-am amintit.

– Nu. Dacă nu le place aşa, atunci să-şi găsească *ei* alt loc unde să stea.

– Nu vreau să-ţi creez neplăceri cu părinţii, am comentat eu, fără să cred o iotă din ce spuneam.

La asta n-a avut nicio replică, în schimb mi-a spus:

– Le-am trimis câte un e-mail părinţilor mei şi copiilor şi i-am anunţat că Ethel a intrat în comă.

– Bine.

Am cotit pe Grace Lane şi ne-am îndreptat spre spitalul de bătrâni Fair Haven.

Susan a apăsat butonul CD-playerului şi Bobby Darin a început să cânte melodia *Beyond the Sea*.

Am călătorit în tăcere, ascultând muzică.

Mai rămâneau doar unsprezece zile până la solstiţiul de vară, cea mai lungă zi a anului, şi soarele era încă sus deasupra orizontului. Superbul peisaj era scăldat în acea lumină tipică după-amiezelor târzii de vară şi o briză plăcută sufla dinspre uscat spre Sound.

Fusese cea mai prielnică şi, în acelaşi timp, cea mai rea zi. Dar, trăgând o linie, parcă totuşi mai mult bună decât rea. Sigur, afară de cazul când erai Ethel Allard sau chiar Anthony Bellarosa. Pentru mine şi pentru Susan însă, fusese o zi bună.

Capitolul 35

Susan a sunat-o pe Elizabeth pe mobil, aflând astfel că situaţia lui Ethel rămânea neschimbată. Când am ajuns la Fair Haven, Elizabeth ne-a întâmpinat în hol. Purta un taior frumos de vară, de culoare albastră. Poate venise direct de la biserică, fără să-şi mai schimbe hainele, după ce primise telefon despre starea mamei ei.

Ne-am îmbrăţişat toţi trei şi ne-am sărutat, iar eu şi Susan ne-am exprimat regretul faţă de evoluţia evenimentelor. Elizabeth era calmă şi cumva resemnată la perspectiva morţii iminente a mamei ei, care – după cum ne-a informat ea – conform doctorului Watral, avea să survină în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Mi-am zis că Elizabeth se arăta mai prietenoasă faţă de Susan decât faţă de mine: de fapt, mie abia dacă-mi adresa câte un cuvânt. Înţelegeam motivul: avusesem parte împreună de câteva momente plăcute, ba chiar intime, şi amândoi, suflete singuratice, ne închipuisem că poate era un început. Apoi Soarta intervenise, aşa cum face întotdeauna, şi pusese lucrurile la locul lor.

– Vreţi s-o vedeţi? ne-a întrebat Elizabeth.

– Sigur, a răspuns Susan.

Am luat ascensorul până la etaj, unde era camera lui Ethel. O infirmieră şedea pe un scaun, într-un colţ, citind un roman de dragoste. Ethel era conectată la şi mai multe tuburi decât ultima oară când o văzusem, dar părea liniştită.

De data asta storurile erau trase şi încăperea rămânea cufundata în întuneric, cu excepţia veiozei la care citea infirmiera şi a aplicei care lumina indirect patul lui Ethel.

– Doctorul m-a asigurat că nu are niciun fel de dureri, ne-a spus Elizabeth. Chiar că arată liniştită.

Susan s-a apropiat de patul lui Ethel, a luat-o de mână şi s-a aplecat spre ea.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, Ethel, a murmurat ea. Drum bun. A sărutat-o pe obraz şi a spus: Mulţumesc pentru ciocolata fierbinte şi pentru prăjituri.

Am răsuflat adânc, m-am dus lângă patul lui Ethel şi am luat-o de mână.

– Când ai să-l vezi pe George, salută-l din partea mea.

La fel şi pe Augustus.

– M-am împăcat cu Susan, i-am mai spus.

Ştiam că e în comă, dar mi s-a părut că simt cum îmi strânge mâna. Am sărutat-o şi am adăugat:

– Adio.

Acum nu mai rămânea mare lucru de adăugat, aşa că am ieşit toţi trei pe coridor.

– Vă mulţumesc că aţi trecut pe aici, ne-a spus Elizabeth.

– Mergem să luăm masa la Seawanhaka. Ce-ar fi să vii cu noi? i-a propus Susan, poate simţindu-se uşor vinovată sau poate ştiind că Elizabeth nu va pleca de lângă mama ei.

Elizabeth a zâmbit.

– Drăguţ din partea voastră, ne-a răspuns, dar trebuie să rămân aici. Am telefonat la mai multă lume, care mi-a spus că va trece s-o vadă. S-a uitat la mine. Trebuie să sosească şi mama ta, m-a anunţat, în caz că vrei s-o aştepţi.

Nu voiam, drept care i-am răspuns:

– Aş aştepta-o, dar mama pierde adesea noţiunea timpului. Spune-i că mi-a părut rău că n-am mai prins-o, mi-am amintit eu să adaug.

Am crezut că Susan avea de gând să-mi ţină o predică, dar n-a făcut-o.

Nu ţineam deloc să mai rămân şi să dau nas în nas cu Harriet, cu reverendul Hunnings sau cu alţii pe care poate n-aş fi vrut să-i văd.

– M-am mutat din casa portarului, am socotit totuşi de cuviinţă s-o anunţ pe Elizabeth.

A dat din cap.

– Ştiu.

– Aşa că acum poţi veni acolo ori de câte ori doreşti, poţi aranja să iei mobilierul şi lucrurile personale. Am să vorbesc cu Nasim să-ţi lase o perioadă rezonabilă în care să eliberezi casa.

A încuviinţat din nou şi s-a uitat la mine.

– Mulţumesc. Şi, John, mulţumesc pentru tot.

Ne-am privit în ochi pentru o fracţiune de secundă, apoi eu am dat din cap şi i-am răspuns:

– Am să mă ocup de tot ce mai trebuie rezolvat. Dacă ai nevoie de ceva, sună-mă.

– Sună pe mobilul meu sau pe fix, iar eu am să-i transmit lui John. Şi te rog să ne anunţi când îşi va da Ethel ultima suflare.

– Sigur.

S-a uitat la noi şi ne-a spus:

– Îmi pare foarte bine pentru voi.

Nu mă îndoiam că era la fel de sinceră pe cât fusese Susan când o invitase la cină.

Oricum, ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat din nou, după care Elizabeth s-a înapoiat în cameră ca să-şi vegheze mama pe patul de moarte, în timp ce Susan şi cu mine am coborât în holul de la intrare.

– Eşti sigur că nu vrei s-o aştepţi pe mama ta? m-a întrebat Susan în timp ce ne îndreptam spre parcare.

Am iuţit pasul şi i-am răspuns:

– Ar trebui să stăm aici până mâine-dimineaţă. Simt nevoia să beau ceva, am adăugat.

– Bine... vreau însă să-i telefonezi şi să-i spui că suntem iarăşi împreună.

– Am să-i telefonez, numai că o să te sune şi o să încerce să te convingă că ai greşit.

– John...

– Frumos din partea ta că ai invitat-o pe Elizabeth la cină, am întrerupt-o eu.

– Îmi place de ea.

Dacă ar fi acceptat invitaţia, n-ar mai fi plăcut-o. Oricum, fusese un gest frumos, iar Susan era întotdeauna amabilă cu prietenii.

– Elizabeth e una dintre ultimele persoane din vechea gardă.

Am încuviinţat din cap şi m-am gândit la toţi cunoscuţii noştri care muriseră sau care plecaseră spre alte meleaguri.

– Adevărat, am răspuns.

– N-au mai rămas prea mulţi, din câte-mi dau eu seama, a adăugat Susan.

– Păi, eu m-am întors, tu te-ai întors. O să ne facem alţi prieteni din rândul locatarilor de pe parcele.

– Nu cred.

Am mers către maşină mână în mână. Norocul a fost din nou de partea mea: am ajuns la maşină înainte să dau nas în nas cu careva dintre cei pe care n-aş fi vrut să-i văd. Ştiam însă că-i voi revedea pe toţi la înmormântarea lui Ethel. Dacă stăteam să mă gândesc, una dintre persoanele pe care nu ţinusem să le întâlnesc la înmormântare fusese Susan. Iar acum... mda, e adevărat, viaţa e un lanţ de surprize. Unele plăcute, altele mai puţin.

*

Am mers spre Centre Island, care este în realitate o peninsulă, dar dacă locuiai într-un conac de zece-douăzeci de milioane de dolari din Oyster Bay sau Sound, îi puteai zice cum voiai.

Am intrat în parcarea clubului de iahting Seawanhaka Corinthian, care, după cum mă aşteptam, arăta la fel ca ultima oară când îl văzusem şi cam tot aşa cum arătase la vremea când fusese construit, în 1892. Unul dintre fondatorii clubului şi totodată primul preşedinte fusese William Swan, un prieten apropiat al lui Teddy Roosevelt, iar dacă în zilele noastre ar fi intrat cu ambarcaţiunea sa în port, ar fi recunoscut uşor clădirea clubului: impunătoare, cu trei niveluri, cu frontoane şi acoperiş de şindrilă, cu ornamente albe şi obloane negre. Iar dacă nimic nu se schimbase în lipsa mea, eram convins că s-ar fi simţit ca acasă şi în interior. Desigur, rigorile ţinutei nu mai erau acelaşi, dar aristocraţii continuau să poarte sacou, deşi cravata nu era întotdeauna obligatorie. Cât priveşte doamnele, ele păstraseră un stil vestimentar conservator, deşi vârstnicii rămâneau în continuare şocaţi

de gradul lor de goliciune.

De fapt, clubul fusese înfiinţat în 1871, ceea ce însemna că era unul dintre cele mai vechi cluburi de iahting Corinthian din America – Corinthian referindu-se la faptul că proprietarii de iahturi îşi manevrau singuri ambarcaţiunile şi participau la competiţii fără ajutorul unor marinari profesionişti, în spiritul vechilor greci din Corint, pare-se primii care organizaseră întreceri de amatori, pentru propria plăcere. Fiindcă veni vorba, cea mai mare distracţie din experienţa mea de navigator fusese să-i văd pe William şi Charlotte vărsându-şi maţele pe *Paumanok,* în timpul unei furtuni pe Sound. Îmi aminteam cu mare plăcere de acea zi.

– La ce te-ai gândit de zâmbeşti? m-a întrebat Susan.

– La tine, iubito.

Am oprit în parcarea cu pietriş şi am remarcat că în acea seară plăcută de duminică erau acolo o mulţime de vehicole, majoritatea SUV-uri.

– Astă-seară e Salty Dog, m-a anunţat Susan.

Salty Dog însemna grătar pe peluză şi, deşi nu ştiam precis de unde-i venea numele, nu ronţăisem niciodată coaste la grătar, ca să nu risc.

– Dar am făcut rezervare pentru sala de mese, ca să fim singuri, a adăugat ea.

– Bravo. Avem şi noi un iaht? am întrebat-o în timp ce ne îndreptam către clădirea clubului.

A zâmbit.

– Nu, mi-a răspuns. Pur şi simplu am vrut să redevin membră a clubului. Din motive sociale.

Asta ar fi putut însemna să iasă în lume şi poate să întâlnească alţi bărbaţi.

– Pe vremuri femeile singure nu erau primite în rândurile membrilor, i-am amintit.

– Ei, bine, atunci slavă Domnului că zilele alea au trecut. Ce v-aţi face fără noi?

– Nici nu-mi pot închipui.

În timp ce mergeam spre club, m-am mai gândit odată la revenirea mea aici. Vreau să zic că mi se ceruse în mod politicos să plec, din motive nespecificate, între care s-ar fi putut număra scufundarea iahtului şi afirmarea mea publică, la posturile de televiziune, ca avocat al unui mafiot, ca să nu mai pomenesc de uciderea clientului meu mafiot de către propria nevastă, al cărei amant fusese. În schimb, Susan fusese reprimită şi nu avea niciun fel de reţinere să vină la club. Aşa că poate toţi uitaseră acele evenimente neplăcute. Atunci ce motiv aveam să-mi mai fac griji?

„Stimată doamnă Post, ei bine, m-am împăcat cu fosta mea soţie –

cea care şi-a lichidat amantul mafiot – şi ea vrea să mergem să luăm cina la vechiul nostru club de iahting. Cum am fost daţi afară de acolo pentru comportament necorespunzător (ea s-a făcut vinovată de adulter şi crimă, iar eu am devenit avocatul unui mafiot şi mi-am sabordat iahtul, ca să nu fie confiscat de stat pentru neplata impozitelor), credeţi că membrii clubului ne vor accepta? (Semnat) Acelaşi Nedumerit de pe Long Island."

„Dragă... oricum te-o fi chemând, presupun că unul din voi sau amândoi v-aţi recăpătat statutul de membri, aşa că dacă aveţi ţinuta şi comportamentul adecvate şi dacă vă plătiţi taxele şi contribuţia, ceilalţi membri vor fi încântaţi să aibă printre ei persoane atât de interesante cu care să poarte o conversaţie. Atenţie la două aspecte: unu, nu abordaţi subiecte ca crima, adulterul, faptul de a fi un avocat al Mafiei sau sabordarea iahtului; aşteptaţi să le abordeze alţii; şi doi, evitaţi să repetaţi vreunul dintre actele ilegale şi inacceptabile din punct de vedere social care v-au pus pe lista neagră. Succes! (Semnat) Emily Post. P.S. Mare curaj aveţi amândoi."

Probabil că Susan mi-a sesizat ezitarea, întrucât m-a luat de mână şi mi-a spus:

– Am tot venit aici de când m-am întors şi niciodată n-a fost vreo problemă. Comitetul de acordare a statutului de membru n-a avut nimic de comentat nici aici, nici la The Creek, mi-a amintit ea.

– Fără îndoială că standardele au coborât, am remarcat eu. De fapt, acum chiar aş putea să-l fac pe Frank Bellarosa membru la The Creek, dacă n-ar fi mort.

Am intrat în clădirea clubului, am luat-o drept spre bar, aşa cum făcusem de atâtea ori, şi ne-am apropiat de tejghea. Am constatat fără mirare că nimic nu se schimbase, nici măcar barmanul, un tip vesel, cu chelie, pe nume Bennett, care a salutat-o pe Susan:

– Bună seara, doamna Sutter. S-a uitat la mine şi mi-a spus fără ezitare: Bună seara, domnule Sutter.

– Bună, Bennett.

Amândoi am şovăit o clipă, apoi am dat mâna.

– Mă bucur să vă revăd, mi-a spus el.

– Şi eu. Îmi face plăcere să revin aici.

– Nor de furtună? m-a întrebat.

– Da, te rog.

S-a dus să pregătească doi Nori de furtună, un gen de cocteil care de fapt nu-mi plăcea, dar era băutura clubului aşa că... de ce aş fi încălcat o regulă străveche?

M-am rezemat cu spatele de tejghea şi am privit în jur. La una dintre mese am recunoscut o pereche vârstnică, precum şi câteva cupluri tinere care păreau să se fi integrat perfect, deşi nu toţi bărbaţii purtau pulovere albastre şi pantaloni cafenii. În acelaşi timp, eram

convins că unii dintre ei nu deosebeau pupa de prova, dar mi-am amintit că aşa fusesem şi odinioară.

– Cum te simţi? m-a întrebat Susan.

– Bine.

Bennett a pus băuturile pe tejghea, iar Susan a semnat chitanţa.

Mi-am rotit din nou privirea prin bar, remarcând de astă dată cupele de cositor ale Comitetului de Competiţii aliniate într-o nişă din perete, una dintre ele având numele meu înscris pe ea. Un alt perete era acoperit cu machete reprezentând jumătăţi de cocă, iar pe ceilalţi doi se vedeau fotografii ale unor oameni de mult uitaţi sau duşi dintre cei vii, dar imortalizaţi acolo pe vecie – sau cel puţin până când membrii de sex feminin aveau să-şi impună voinţa şi să redecoreze tot.

Susan mi-a întins paharul meu şi am ciocnit.

– Bine ai venit înapoi! mi-a urat ea.

Norul de furtună nu era rău, asta dacă-ţi plăcea amestecul de rom şi bere de ghimbir, care nu era pe gustul meu.

Ne-am luat paharele şi ne-am dus în sala mare de mese, care nu se schimbase prea mult şi încă avea un pronunţat aspect nautic, cu toate acele steguleţe particulare ale membrilor clubului agăţate de jur-împrejurul tavanului şi cu vitrina plină de trofee provenite de la competiţii, unele dintre ele câştigate chiar de mine.

În sala mare erau câteva persoane, aşezate sau în picioare, savurând cocteiluri. Câţiva s-au întors spre noi, unii chiar de două ori, alţii ne-au făcut semn cu mâna, iar noi le-am răspuns la salut, deşi nimeni nu s-a ridicat să vină până la noi să stăm de vorbă. Presupun că erau surprinşi să mă vadă şi să ne vadă împreună, pe mine şi pe Susan, şi niciunul dintre ei nu voia să fie primul care să ne întrebe „Ce înseamnă toate *astea?”* Ştiam că după ce vom străbate sala de mese îşi vor dezlega limbile şi poate cineva va fi împuternicit să-i abordeze pe foştii soţi Sutter, ca să afle bomba.

De fapt, chiar înainte să ajungem la uşa dublă care dădea înspre terasă, în faţa noastră s-a ivit o femeie şi într-o secundă am recunoscut-o pe doamna Althea Gwynn, una dintre marile doamne din vechea generaţie, care – din câte-mi aminteam – se socotea arbitrul bunelor maniere şi al comportării decente. Îmi aminteam şi că soţul ei, Dwight, era un bărbat cu mult bun simţ, care fie suferise un accident cerebral, fie se prefăcea că avusese unul, ca să nu mai fie nevoit să vorbească cu nevastă-sa.

Oricum, doamna Gwynn a zâmbit afectat spre mine şi spre Susan, apoi mi s-a adresat mie:

– Am auzit că te-ai întors, John.

– Aşa e.

– Ce frumos! Şi unde stai?

– Acasă.

– Înţeleg...

– John şi cu mine ne-am împăcat, a informat-o Susan.

– Splendid! Mă bucur pentru voi.

Nu prea credeam, totuşi i-am răspuns:

– Mulţumim.

Doamna Gwynn s-a uitat la mine.

– Ultima oară când te-am văzut, John... parcă acum vreo zece ani... luai masa cu Susan la The Creek împreună cu... o altă pereche, care cred că erau nou-veniţi aici.

– Ah, da, îmi amintesc. Probabil domnul Frank Bellarosa şi soţia lui, Anna, sosiţi din Brooklyn.

Doamna Gwynn a părut oarecum surprinsă că-i vorbisem pe şleau. Răspunsul meu ar fi trebuit să fie ceva gen „Chiar a trecut atâta timp de atunci?"

– Erau Frank şi Anna, iubitule. Îmi amintesc şi eu.

– Aşa e, am confirmat eu. Sărbătoream sosirea lor în aceste locuri. Dar n-au rămas prea mult, am adăugat eu.

Doamna Gwynn n-a prea ştiut ce să răspundă, aşa că a spus: „Vă rog să mă scuzaţi" şi s-a îndepărtat.

Susan m-a luat de braţ şi am continuat să traversăm sala de mese.

– Frumos din partea Altheei că ne-a salutat.

– E o femeie minunată, am întărit eu, dacă şi-a mişcat fundul ăla gras ca să ne iscodească.

– Ei, haide, John. N-a făcut decât să remarce că au trecut zece ani de când nu te-a văzut.

– Adevărat. Luam cina la The Creek cu... cu cine eram?

– Cu soţii Bellarosa, iubitule. Veniţi din Brooklyn.

Am izbucnit amândoi în râs.

Ei bine, era destul de nostim, iar doamna Gwynn făcea parte dintr-o categorie pe cale de dispariţie şi nici nu era atât de importantă pe cât îşi închipuia că este. Dar în lumea ei înfăptuise ceea ce-i fusese menit să înfăptuiască. Iar eu eram uluit să constat că nu renunţase la snobism şi la obrăznicie, mai ales că Susan era o Stanhope.

Oricum, Susan a schimbat subiectul.

– Am păstrat steguleţul tău şi când ne vom cumpăra un iaht, o să-l arborăm din nou.

M-am întrebat ce se întâmplase cu steguleţul vechiului iaht. Ştiam ce se întâmplase cu iahtul, aşa că am răspuns:

– Nu ştiu precis care-i statutul meu aici.

Ea s-a gândit o clipă:

– Ţi se permite să scufunzi o singură ambarcaţiune o dată la zece ani.

Am zâmbit, dar nu am putut să nu mă întreb câţi amanţi aveai voie să ucizi până să fii exilat pe viaţă. Mi-am tras în gând o palmă

peste faţă pentru un astfel de gând.

– După ce ne recăsătorim, a adăugat Susan, vei fi membru al clubului, iar eu voi cumpăra un iaht frumos de doisprezece metri, cu care o să mergem în Caraibe, în voiaj de nuntă.

– Începe să sune din ce în ce mai frumos.

M-am întrebat însă dacă înţelegea că alocaţia ei anuală cu şase cifre ar fi fost în mare pericol cu o asemenea lună de miere.

Am ieşit pe terasa acoperită care se întindea de jur împrejurul clădirii. Am găsit două scaune şi ne-am aşezat cu faţa către golf.

Era ora 7 seara şi soarele apunea peste întinderile de pământ dinspre sud-vest. Afară, pe peluza care înainta până la apă, steagul american flutura în vârful unui stâlp înalt, sub adierea blândă venită dinspre sud, iar grătarul în aer liber era în toi. Am remarcat multe perechi tinere şi mulţi copii – mai mulţi decât îmi aminteam eu să fi fost odinioară. Generaţia McConac.

În copilărie şi adolescenţă, Susan şi cu mine veneam aici împreună cu părinţii noştri, care erau membri ai clubului, însă familia Stanhope şi familia Sutter nu se cunoşteau, iar Susan şi cu mine nu ne aminteam să ne fi întâlnit vreodată – sau chiar de ne-am fi întâlnit, nu fusese ceva vrednic de ţinut minte.

Tata avusese un superb *Thistle* de cinci metri şi mă învăţase să navighez. Era una dintre cele mai frumoase amintiri ale mele despre el.

William – fostul şi viitorul meu socru – zis şi Căpitanul Vomă, nu avusese niciun fel de ambarcaţiune. Habar n-avea să navigheze, în schimb deţinuse câteva iahturi puternice, deşi clubul nu încuraja menţinerea unor astfel de ambarcaţiuni ancorate la pontoanele sale. Statutul de membri al lui William şi Charlotte era în esenţă de ordin social, o altă aptitudine la care el era deficitar.

M-am uitat la cele trei pontoane ale clubului, care înaintau în apa golfului pe o distanţă de vreo sută de metri. Docul Clubului de Juniori era plin de adolescenţi, băieţi şi fete, fericiţi să scape de părinţii lor şi pare-se ocupaţi cu ritualurile pre-maritale. Mi-am amintit că în tinereţe şi eu făceam la fel, iar băieţii, ba chiar şi unele dintre fete, se zbenguiau din plin pe pontoane, de regulă câte cineva căzând în apă.

– Ai fost vreodată aruncată în apă? am întrebat-o pe Susan.

– Cel puţin o dată pe săptămână. Nemernicul ăla de James Nelson îmi arăta că ţine la mine aruncându-mă în apă de pe ponton.

– Ar fi trebuit să te măriţi cu el.

– M-aş fi măritat, dar mi-am închipuit că nu se va maturiza şi nu va renunţa la obiceiul ăsta. Tu aruncai fetele în apă?

– Se prea poate.

– Dar pe tine te arunca cineva de pe ponton? a vrut ea să ştie.

– Numai maică-mea şi doar atunci când îmi putea prinde şi-o

greutate de picior.

– John, nu fi afurisit.

Ne ţineam de mâini şi priveam spre sud, peste ape. Vedeam luminile satului Oyster Bay, unde fusesem la un pas de a începe o nouă carieră şi m-am întrebat dacă Anthony mai avea de gând să cumpere acea clădire. Bineînţeles, mă scotea din sărite faptul că omul acesta, a cărui avere era atât de strâns legată de activitatea infracţională, avea atâţia bani. La fel gândisem şi despre tatăl lui. Mi-am amintit însă că oamenii ca el nu dormeau liniştiţi noaptea. Sau dacă da, atunci trezirea era încărcată de teamă şi nelinişte. Şi, de regulă, le venea de hac legea sau vreun glonţ. De fapt, speram ca glonţul să-i vină curând de hac şi lui Anthony.

– E aşa frumos aici, a murmurat Susan.

– Într-adevăr.

Soarele scânteia pe apă, iar în golf se vedeau plutind vreo câteva zeci de iole şi bărci cu motor, sub norii de vreme bună care înaintau alene pe cerul albastru. Am privit spre sud, spre Cove Neck, unde se găsea casa lui Teddy Roosevelt din Sagamore Hill, aparţinând acum patrimoniului istoric naţional, casă în care încă locuiau câţiva membri ai familiei Roosevelt, între care şi câţiva vechi prieteni de-ai noştri.

– Ai ţinut legătura cu Kim şi Sally? am întrebat-o pe Susan.

– Pentru vreo câţiva ani, după care ei s-au mutat la San Diego.

– Ce fac în Mexic?

– E vorba de sudul Californiei. Încetează să mai fii un snob de pe Coasta de Est, mi-a sugerat.

– Uite cine vorbeşte.

– Eu măcar am o scuză: m-am *născut* snoabă. Tu a trebuit să iei lecţii.

– Aici m-ai avut.

– Ar trebui să mergem înăuntru, mi-a propus ea.

– Hai să renunţăm la cină şi să stăm aici.

– Bine. Mă întorc imediat.

S-a ridicat şi a dispărut în clădirea clubului. Am urmărit cu privirea o iolă de doisprezece metri apropiindu-se de ponton, cu pânzele umflate de briza dinspre sud, şi am trăit senzaţia că strângeam cârma în mâini şi că mi se legăna puntea sub tălpi.

Susan s-a înapoiat şi mi-a spus:

– Astă-seară soţii Sutter se mulţumesc doar cu băutură.

– Soţii Sutter sunt pe gustul meu.

Ne-am aşezat, cu ochii la apa sclipitoare şi la uscatul de dincolo de golf, la cer, la ambarcaţiunile care pe măsură ce cerul se întuneca se îndreptau spre locul lor de amarare, cu luminile de navigaţie aprinse.

Am privit spre peluza dinspre est.

– Acolo ne-am cunoscut, i-am spus lui Susan. Chiar unde se ridica atunci cortul de nuntă.

– Frumos din partea ta că-ţi aminteşti, a răspuns ea, apoi m-a corectat: Cred totuşi că era mai aproape de terasa asta. Eu ieşeam din club, iar tu intrai.

– Aşa e. Mă duceam la toaletă.

– Ce romantic!

– Eh... oricum.... te-am văzut. De fapt, te văzusem mai devreme şi încercasem să aflu dacă erai cu cineva sau dacă ştia careva cine eşti. Presupun că ţi-am mai spus asta, am adăugat.

– Mai spune-mi odată.

Aşadar, i-am relatat cum întrebasem în dreapta şi în stânga şi cum aflasem că nu venise însoţită de niciun bărbat, că era din familia Stanhope şi fabulos de bogată, ceea ce desigur nu însemna nimic pentru mine, pentru că fusesem fascinat de frumuseţea ei, de aerul ei mândru şi aşa mai departe. Cineva ar fi trebuit să mă pună în garda că părinţii ei erau nişte persoane îngrozitoare, dar nu umblam după însurătoare. Tot ce voiam era să... ei bine, s-o am în patul meu.

Oricum, mă alesesem şi cu asta, şi cu însurătoarea, ba pe deasupra şi cu părinţii ei, drept pedeapsă pentru intenţiile mele iniţiale, prea puţin onorabile.

– Dacă stau să mă gândesc, i-am spus lui Susan, vorbele mele de atunci s-au dovedit a fi o inspiraţie divină.

– Ce vorbe, John?

– Sigur n-ai uitat. Am spus despre mireasă... cum o chema? În sfârşit, am spus că era musafiră la propria ei nuntă. Ţii minte?

A rămas tăcută câteva clipe.

– Era a treia oară când auzeam asta în aceeaşi seară, a replicat ea.

– Nu se poate.

– Şi am jurat că dacă mai afirmă cineva acelaşi lucru am să-i spun că-i un idiot.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa. Şi acela ai fost tu.

– Păi... mi s-a părut nostim. Iar tu ai râs.

– Aşa e, am râs. Şi atunci am înţeles că te deosebeai de toţi ceilalţi.

– Mă bucur că ai râs. Ai fost prima care a râs în seara aceea, am adăugat.

O chelneriţă ne-a adus încă doi Nori de furtună, precum şi un platou de cruditäţi şi unul cu creveţi, care am bănuit că fuseseră comandate de Susan.

Aşadar, am rămas acolo, bând, stând de vorbă şi admirând apusul soarelui.

La asfinţit s-a dat onorul, tunul de pe peluză a bubuit şi toţi au

urmărit în tăcere cum cobora drapelul.

Garda a împăturit drapelul şi l-a dus de acolo, iar Susan s-a întors către mine:

– Să-ţi aminteşti de ziua asta.

– Până când voi închide ochii.

– La fel şi eu.

Capitolul 36

Susan şi cu mine ne-am trezit în acelaşi pat şi ne-a trebuit vreo câteva minute să ne obişnuim cu acest mod de a dormi, după zece ani. Har Domnului, nu m-am adresat ei cu alt nume de femeie, iar ea l-a nimerit pe al meu din prima, totuşi la 6 dimineaţa a *fost* un moment oarecum derutant.

Jumătate de oră mai târziu ne recăpătasem vechile obiceiuri matinale. Ne-am îmbrăcat şi am coborât la parter.

După un mic dejun copios, constând din iaurt, cereale şi capsule cu ulei de peşte, i-am spus:

– Acum mergem la secţia de poliţie, unde ai să depui o plângere.

Nu mi-a răspuns, aşa că m-am ridicat în picioare.

– Plecăm chiar acum, am decretat.

Ea a rămas aşezată.

– De fapt, nu m-a ameninţat, mi-a spus.

– Ba da.

M-a privit scurt, apoi s-a ridicat şi şi-a luat poşeta. Mi-am pus puloverul albastru, după care amândoi am ieşit din casă şi am urcat în Lexus-ul ei.

Am condus spre sud, îndreptându-mă către Secţia 2 de poliţie a comitatului Nassau, aflată la o distanţă de vreo jumătate de oră cu maşina de Stanhope Hall, şi totodată într-o altă lume.

Detectivii de la această secţie fuseseră cei care, cu zece ani în urmă, răspunseseră alertei FBI privind focurile de armă de la Alhambra şi-mi închipuiam că acolo poate mai existau persoane care să-şi amintească incidentul.

Cum l-ar fi putut uita? Aşadar, urma să ni se acorde atenţia necesară, deşi poate nu genul de atenţie pe care o doream, dat fiind că FBI-ul pusese mâna pe un caz al poliţiei, iar Ministerul de Justiţie american o achitase pe Susan în procesul de omucidere.

Sigur, poate că între timp poliţia comitatului uitase incidentul, iar plângerea le-ar fi dat ocazia să pună unele întrebări referitoare la Anthony Bellarosa, care moştenise de la tatăl său un imperiu al răului.

Cum, necum, era o nouă zi de vară frumoasă şi însorită şi de n-ar fi fost îngrijorarea care plana asupra noastră, viitorul ne-ar fi apărut la fel de senin ca albastrul cerului.

Am aruncat o privire către Susan şi am văzut că se închisese în ea.

– N-o să fie prea plăcut, i-am spus. Dar în calitate de avocat şi viitor soţ, consider că este o măsură de precauţie necesară.

Nu mi-a răspuns. Poate se gândea că-i imputam trecutul, dar nu era aşa. Cu toate acestea, mă confruntam cu urmările faptei ei de acum zece ani şi trebuia şi ea să înfrunte această realitate.

Am avertizat-o pe scurt la ce trebuia să se aştepte şi ce anume

trebuia să spună, dar nu părea să mă asculte. Nici eu nu aveam prea multă experienţă în privinţa plângerilor către poliţie şi nu ştiam exact ce se va întâmpla, dar ca avocat, puteam să-mi dau seama la faţa locului.

Susan a pus un CD în CD player şi ne-am continuat drumul, ascultând muzica de Wagner care răsuna din toate cele douăzeci de difuzoare.

Ne-am apropiat de satul Woodbury şi am zărit pancarta cu numele secţiei de poliţie numărul 2. La bariera Jericho am cotit la dreapta, apoi la stânga într-o parcare laterală cu inscripţia „Pentru public". L-am scos pe Richard Wagner din CD player şi i-am spus lui Susan:

– S-ar putea să dureze o oră sau chiar mai mult. Dar cu asta terminăm.

– Poliţia o să ia legătura cu el? m-a întrebat ea.

– Da, i-am răspuns. N-a părut prea încântată, aşa că am adăugat: Asta-i procedura. Ca să afle şi ce are el de spus.

În realitate, după cum spuneam, detectivii care urmau să dea curs plângerii aveau să profite de ocazie să-i facă zile amare lui Anthony şi, lucru şi mai important, să-l avertizeze deschis şi să-i pună în vedere că se afla sub supraveghere. Iar dacă norocul rămânea cu adevărat de partea noastră, atunci Anthony avea să spună ceva care să-l incrimineze, dând poliţiei un motiv să-l aresteze. Dar chiar şi dacă nu-l arestau, Anthony urma să fie un *paesano* foarte cătrănit, de unde probabil şi îngrijorarea lui Susan.

Am coborât din maşină şi ne-am îndreptat către intrare. Secţia de poliţie era o clădire de cărămidă cu un singur etaj, în stil colonial, cu ornamente albe şi obloane, amintind de magazinul de îngheţată Friendly, pe lângă care tocmai trecusem. Am intrat şi am ajuns într-un hol care dădea către o sală de aşteptare pentru public.

În celălalt capăt al încăperii era un birou lung, la care lucrau doi poliţişti în uniformă. Când ne-am apropiat, cel mai tânăr dintre ei, pe al cărui ecuson era scris numele de Anderson, s-a holbat la Susan, apoi şi-a îndreptat atenţia spre mine şi m-a întrebat:

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Am venit ca să depunem o plângere, am răspuns eu.

– Înţeleg. Ce fel de plângere?

– Doamna de lângă mine a primit o ameninţare care-i pune viaţa în pericol.

S-a uitat din nou la Susan.

– Cine v-a ameninţat? a întrebat.

– Un vecin, a răspuns ea.

– Vecinul în cauză se numeşte Anthony Bellarosa şi ar putea fi implicat în crima organizată, am detaliat eu.

– Da? De unde ştiţi?

Din cât se pare, Anderson nu auzise de acel nume şi, cum ştiam că Anthony Bellarosa încerca să nu iasă în evidenţă, am răspuns:

– E fiul lui Frank Bellarosa.

Tânărul poliţist părea în continuare să nu ştie despre cine-i vorba.

– OK, a spus el. Şi dumneavoastră cine sunteţi?

– Sunt avocatul doamnei.

Declaraţia mea a părut să-i capteze atenţia, fiindcă a cântărit situaţia, remarcând fără îndoială vestimentaţia noastră şi accentul educat, de unde a tras concluzia că ar putea fi un caz interesant. Cazurile interesante nu erau de competenţa lui, aşa că s-a întors spre ofiţerul mai mare în grad de la biroul din spatele lui şi l-a întrebat:

– Auziţi, dom' locotenent, aţi auzit vreodată de un individ pe nume Anthony Bellarosa?

Locotenentul şi-a luat ochii de la computer şi s-a uitat la Susan şi la mine.

– Da. De ce?

– Doamna aceasta e vecina lui şi zice că a fost ameninţată, l-a informat Anderson.

Locotenentul s-a ridicat în picioare, a ocolit biroul şi m-a întrebat:

– E soţia dumneavoastră, domnule?

– Va fi în curând. Numele meu e John Sutter, doamna este Susan Sutter şi eu sunt avocatul dumneaei. Am mai fost căsătoriţi odată, i-am explicat, ca să nu-şi închipuie că urma să mă însor cu soră-mea.

– OK. Condu-i în camera de interogatoriu şi fă un raport asupra cazului, i-a cerut el lui Anderson.

Anderson a găsit nişte formulare sub birou, a venit lângă noi şi ne-a condus într-o cămăruţă undeva în dreapta.

– Luaţi loc, ne-a invitat el, şi haideţi să discutăm despre ce s-a întâmplat.

La început a completat un formular de poliţie, pare-se folosit la luarea în evidenţă a oricărui gen de incident care ar fi putut ajunge în atenţia unei instituţii însărcinate cu aplicarea legii. Anderson ne-a cerut numele, adresa, precum şi alte date menite s-o identifice pe Susan ca autor al plângerii în raportul respectiv, după care ne-a cerut o scurtă descriere a celor întâmplate, inclusiv identitatea părţilor implicate în incident. Cea mai mare parte a conversaţiei, de nu cumva chiar toată, a fost purtată de mine, în numele clientei mele.

După ce a completat formularul, Anderson a luat alt formular şi a început să ne ia o declaraţie completă, privind gravitatea plângerii noastre la adresa lui Anthony Bellarosa şi detaliile aferente. Am vorbit din nou în numele lui Susan, relatând conversaţiile avute cu Anthony Bellarosa, mai ales declaraţiile lui referitoare la siguranţa lui Susan. Când a terminat de scris, Anderson mi-a înmânat formularul, PDCN,

Formular 32A, pe care l-am citit, după care i l-am întins lui Susan, împreună cu stiloul meu.

– Semnează aici, am îndemnat-o.

Ea a semnat fără să citească, aşa cum făcea întotdeauna. Nu citise nici măcar acordul premarital întocmit de avocatul tatălui ei. De ce s-ar fi deranjat să treacă de prima frază, care suna astfel: „Soţul nu păstrează nimic, în afară de stiloul folosit pentru a semna acest document?"

Anderson a luat formularele şi ne-a cerut să rămânem pe loc, el urmând să se intereseze dacă era disponibil vreun detectiv care lucra la vreun caz legat de al nostru şi care eventual să ne ia o declaraţie mai amplă.

– Dacă mai vine cineva să-ţi pună întrebări, te rog să manifeşti ceva mai mult interes, am sfătuit-o eu pe Susan.

Ea a ridicat din umeri.

Câteva minute mai târziu a intrat un bărbat în costum, ţinând raportul în mână şi care s-a prezentat drept detectiv A.J. Nastasi. Toţi am dat mâna.

Detectivul Nastasi avea un aer inteligent şi părea trecut de patruzeci de ani, deci suficient de vârstnic ca să-şi amintească incidentul iniţial care ne adusese aici. Purta un costum în dungi, foarte elegant, care s-ar fi potrivit grozav la vechea mea firmă de avocatură. Părea a fi un om care vorbea puţin – genul de detectiv tăcut şi perspicace – şi eram convins că deja aflase toată tărăşenia.

Detectivul Nastasi a aruncat o privire la raport, apoi i s-a adresat lui Susan:

– Aşadar, Anthony Bellarosa v-a ameninţat.

– Nu, a răspuns ea.

– OK... dar socotiţi că reprezintă o ameninţare pentru dumneavoastră.

– Nu ştiu sigur, a spus ea.

Nici detectivul Nastasi nu era prea sigur, aşa că am intervenit:

– Domnule detectiv, eu sunt cel care a auzit cuvintele pe care le consider o ameninţare proferată de Anthony Bellarosa la adresa doamnei Sutter şi sunt gata să dau o declaraţie în acest sens.

– Foarte bine. Veniţi cu mine, ne-a invitat el.

Susan şi cu mine l-am urmat pe detectivul Nastasi din nou în hol, apoi pe nişte scări care duceau în biroul echipei de detectivi, unde activitatea era în toi: diverse persoane erau interogate sau făceau declaraţii, iar telefoanele sunau fără oprire.

Am străbătut acel birou aglomerat, apoi detectivul Nastasi a deschis o uşă pe care scria LOCOTENENT PATRICK CONWAY. Comandant.

Detectivul Nastasi ne-a poftit în acel birou mai ferit, pe moment

neocupat.

– Putem folosi această încăpere, ne-a spus el. E mai liniște, a adăugat.

După toate aparențele, captasem atenţia cuiva sau mai curând nu noi, ci Anthony Bellarosa.

Detectivul Nastasi s-a aşezat la biroul comandantului, iar noi pe cele două scaune din faţa lui. Şi-a făcut de lucru câteva minute cu calculatorul, citind ceva pe monitor, apoi ne-a spus:

– Pentru ştiinţa dumneavoastră, Anthony Bellarosa n-a fost niciodată acuzat de vreo infracţiune şi nici nu există vreo plângere la adresa lui.

S-a uitat la noi şi a continuat:

– Dar ca să fim realişti, nici nu-i genul de om împotriva căruia oricine poate face plângere.

A privit spre Susan şi a adăugat:

– Deci dacă vreţi să mergem până la capăt, atunci trebuie să înţelegeţi că-i vom face o vizită şi vom discuta cu el despre afirmaţiile dumneavoastră. OK?

– De asta şi suntem aici, i-am spus eu.

A continuat să se uite la Susan şi a întrebat-o:

– OK?

Ea nu i-a răspuns şi Nastasi s-a sprijinit de spătarul scaunului.

– Vreţi să vă retrageţi plângerea? a insistat el.

– În calitate de avocat al doamnei vă declar că nu.

A continuat să se uite la Susan, cântărind situaţia, dar cum nu primea niciun răspuns, şi-a concentrat din nou atenţia asupra computerului şi a început să apese tastele.

Susan începea să mă cam scoată din sărite. Vreau să spun că, dacă tot încercam să-i salvez viaţa, putea măcar să se arate cooperantă.

În timp ce detectivul Nastasi continua să tasteze la calculator, m-am întrebat dacă acum zece ani, când o ridicaseră de la Alhambra cu cătuşe la mâini, poliţiştii o aduseseră aici. Cel mai probabil însă, o duseseră direct la Secţia omucideri din sediul poliţiei din Mineola, respectiv sediul pe comitat. Deşi atunci când vezi interiorul unei secţii de poliţie le-ai văzut pe toate, voiam să mă arăt înţelegător faţă de ce simţea ea acum şi faţă de amintirile urâte pe care le retrăia. Trebuia totuşi să fiu ferm cu ea, aşa încât această ameninţare potenţială să nu devină realitate. Din păcate, problema lui Susan era – şi fusese întotdeauna – tocmai realitatea. Prin urmare, ca s-o zgâlţâi puţin, i-am spus:

– Bine. Atunci să mergem.

M-am ridicat şi m-am adresat detectivului Nastasi:

– Trebuie să ne mai gândim. Între timp, vrem să ne retragem plângerea.

M-am întors spre Susan.

– Hai să mergem, am repetat.

Ea a vrut să se ridice, m-a privit scurt, apoi s-a aşezat din nou pe scaun şi a spus:

– Hai să isprăvim cu asta.

La auzul acestor vorbe, detectivul Nastasi a părut să răsufle uşurat şi mi-am zis că probabil înţelesese şi apreciase tertipul meu.

– Cred că aţi luat hotărârea cea mai înţeleaptă, doamnă Sutter, i-a spus el lui Susan. Lăsaţi-ne pe noi să ne facem griji în problema asta, tocmai ca să nu vă faceţi dumneavoastră, a adăugat el.

– Nu-mi fac griji, a declarat ea.

– OK.

S-a uitat la mine şi a spus:

– În schimb, *dumneavoastră* vă faceţi.

– Aşa e.

– Bine. Spuneţi-mi ce anume vă îngrijorează.

– Domnule detectiv, am răspuns. După cum spuneam, eu sunt cel care a auzit ceea ce consider a fi o ameninţare credibilă proferată de Anthony Bellarosa la adresa doamnei Sutter. Doamna Sutter este fosta mea soţie, am continuat, şi, ca să vă fac să înţelegeţi de ce socotesc că ameninţarea este credibilă...

– Nu-i cazul. Ştiu despre ce-i vorba. Am fost acolo în noaptea aceea, ne-a informat el.

M-am uitat la el şi, într-adevăr, mi s-a părut o figură cunoscută, dar în noaptea aceea la Alhambra se adunaseră o mulţime de detectivi de la poliţia comitatului, agenţi FBI şi criminalişti. Totuşi, ca să stabilesc o apropiere faţă de detectivul Nastasi am spus:

– Da, îmi amintesc de dumneavoastră.

– Şi eu de dumneavoastră, a replicat el.

S-a uitat la Susan şi a adăugat:

– Şi de dumneavoastră. N-aţi plecat din acest stat? a întrebat-o el.

– Ba da, a răspuns ea.

– Şi acum v-aţi întors...

A bătut cu degetul în formularul de reclamaţie.

– ... la această adresă?

– Da.

– Iar Bellarosa stă la vechea adresă a tatălui său, a urmat el.

– E un fel de-a spune, am intervenit eu.

I-am explicat despre parcelare, fără să comentez nimic privitor la McConacele de milioane de dolari.

În timp ce vorbeam, detectivul Nastasi studia monitorul calculatorului.

– Cazul n-a fost niciodată soluţionat la tribunalul statal.

Am presupus că se referea la acuzaţia de omucidere la adresa lui

Susan Sutter.

– A fost soluţionat la tribunalul federal. Victima... crimei era martor în folosul statului, am adăugat.

Detectivul Nastasi a dat din cap, apoi s-a uitat la Susan şi mi-a spus:

– Între noi doi fie vorba, n-am fost prea încântat de treaba asta. Dar ce-a fost a fost, iar noi trebuie să discutăm despre ce se întâmplă acum ca urmare a ceea ce s-a întâmplat atunci.

Am aruncat o privire spre Susan, care se retrăsese într-un tărâm numit „Lumea lui Susan", fără să se simtă afectată sau supărată de confidenţa detectivului Nastasi, fără să regrete crima şi fără să se ruşineze că fentase justiţia.

Ca să revin la motivul venirii noastre acolo, m-am adresat din nou detectivului Nastasi:

– Sunt gata să vă dau o declaraţie acum, pe loc.

– De regulă, audiem întâi reclamantul, dar... am să încep prin a consemna declaraţia dumneavoastră. Şi-a răsucit din nou scaunul cu faţa la tastatură şi mi-a spus: Scriu repede, dar din când în când să mai faceţi câte o pauză.

– Sunt avocat, i-am reamintit eu.

– OK, domnule avocat, puteţi începe când doriţi.

După introducerea în care precizam numele, domiciliul şi aşa mai departe, mi-am început declaraţia referindu-mă la uciderea lui Frank Bellarosa cu zece ani în urmă, după care am menţionat că locuisem la Londra în ultimii şapte ani, dar că încă făceam parte din Baroul Statului New York. Eu vorbeam, iar detectivul Nastasi tasta la calculator.

Am povestit apoi despre seara în care Anthony Bellarosa îmi făcuse o vizită inopinată la casa portarului, unde locuiam temporar şi, fără a menţiona toate subiectele abordate cu acel prilej, am ajuns la problema principală, relatând conversaţia purtată cu domnul Bellarosa despre fosta mea soţie, Susan Sutter.

Detectivul Nastasi continua să tasteze, apreciind – speram eu – relatarea mea clară şi punctuala, precum şi dicţia, şi gramatica mea ireproşabile.

Susan, care auzea o parte din aceste amănunte pentru prima oară, nu avea nicio reacţie, continuând să rămână aşezată şi cu privirea în gol.

Am povestit apoi despre cina luată în compania domnului Bellarosa la restaurantul Wong Lee şi am pomenit despre oferta lui de a mă angaja ca avocat particular.

Pentru prima oară, detectivul Nastasi a ridicat privirea de la tastatura şi s-a uitat la mine, după care a reînceput să scrie.

Era clar că mă pricepeam să dau declaraţii sub jurământ – în

ciuda părerii a doi dintre clienţii mei pe probleme de impozite, ajunşi după gratii –, aşa că m-am mărginit să relatez doar fapte pertinente, omiţând tot ce putea fi răstălmăcit, cum era episodul în care negociasem slujba oferită de Anthony.

Am povestit în continuare întâlnirea întâmplătoare cu Bellarosa, în timp ce făceam jogging pe Grace Lane, apoi drumul făcut la Oyster Bay cu maşina lui, condusă de şoferul personal, vizitarea clădirii pe care domnul Bellarosa se gândea s-o cumpere, precum şi următoarele lui încercări de a mă convinge.

O parte din aceste fapte nu erau relevante pentru ameninţarea propriu-zisă, totuşi îmi dădeam seama că stârniseră interesul detectivului Nastasi. În schimb, Susan părea cam supărată, poate pentru faptul că-l luasem peste picior pe fiul amantului ei mort. Aproape că o auzeam exclamând: „Tu chiar *nu eşti în toate minţile?”*

Am declarat oficial că nu-mi convenise interesul manifestat de domnul Bellarosa faţă de mine, dar cum mă preocupa siguranţa lui Susan, îmi închipuisem că era mai bine să continui conversaţiile cu el, ca să-mi pot da seama de gravitatea ameninţării şi să decid ce aveam de făcut în continuare.

Detectivul Nastasi m-a întrerupt pentru prima oară.

– La vremea aceea dumneavoastră şi doamna Sutter deja hotărâseţi să vă recăsătoriţi?

– Nu, am răspuns eu.

– OK. Dar aduceaţi subiectul în discuţie?

– Nici măcar nu vorbeam unul cu celălalt, am replicat eu. Nu ne-am vorbit vreme de trei ani, am adăugat.

– Patru, m-a corectat Susan.

– Aşa e, patru.

Mi-a părut bine că asculta.

Detectivul Nastasi a dat din cap.

– Atunci de ce vă băteaţi capul cu toată povestea asta? m-a întrebat el.

Am privit pieziş spre Susan.

– Încă... mai ţineam la ea şi e mama copiilor mei, i-am răspuns eu lui Nastasi.

În plus, nu plăteam pensie alimentară, aşa că nu aveam niciun motiv să-i doresc moartea.

În încăpere se aşternuse tăcerea, aşa că am continuat:

– Cum între noi nu exista nicio relaţie sentimentală, îngrijorarea mea crescândă faţă de intenţiile lui Bellarosa în privinţa doamnei Sutter nu era afectată de emoţie. Acum relaţia mea cu doamna Sutter s-a schimbat, aşa că am putut discuta cu ea şi împreună am decis să venim aici, ca măsură de precauţie.

Nastasi a încuviinţat din cap, întrebându-se probabil cât înfloream

povestea pentru el şi cât pentru Susan.

– Cred că înţeleg de ce-aţi vorbit cu Bellarosa, domnule Sutter. Dar nu-i o idee prea grozavă să discutaţi oportunităţi de afaceri cu cineva care ar putea fi implicat în crima organizată, şi-a dat el cu părerea.

– Mulţumesc pentru sfat, domnule detectiv. Dar, aşa cum spuneaţi, dosarul lui e la fel de curat cum îmi închipui că-i şi al dumneavoastră.

Detectivul Nastasi a zâmbit pentru prima oară, după care s-a aplecat din nou asupra tastaturii:

– Continuaţi, vă rog.

Mi-am încheiat relatarea cu vizita mea în casa familiei Bellarosa, unde fusesem invitat la masa de duminică, adăugând că între timp mă împăcasem cu doamna Sutter şi că ea mă sfătuise să nu mă duc. Totodată, am menţionat şi că domnul Salvatore D'Alessio, zis şi Sally Da-da, trecuse pe acolo pentru scurt timp.

– L-aţi întâlnit şi înainte? m-a întrebat detectivul Nastasi.

– Da. Acum zece ani, când mă ocupam de probleme juridice pentru Frank Bellarosa.

– Aha. Tipii cu care aţi luat masa duminică sunt tare răi, domnule Sutter, a comentat el.

– De fapt, n-am rămas la masă.

– Foarte bine.

S-a întrerupt din tastat şi am văzut că se gândea la ceva.

– Auziţi, dumneavoastră aţi fost martor la tentativa de asasinat din Mica Italie, mi-a zis el.

Se pare că făcuse o asociaţie de idei între Salvatore D'Alessio, Frank Bellarosa şi atentat.

– Aşa e.

– I-aţi salvat viaţa lui Bellarosa.

– I-am oprit sângerarea. Bunul Samaritean, am adăugat.

A aruncat o privire spre Susan, probabil gândindu-se la ironia sorţii, care mai întâi mă pusese în situaţia de a salva viaţa amantului ei, ca apoi ea să-l ucidă pe cel a cărui viaţă o salvasem. Dar dacă detectivul Nastasi avea ceva de zis în privinţa asta sau referitor la noi, şi-a ţinut comentariile pentru sine şi a continuat:

– OK, deci cu această ocazie, adică vizita de ieri la reşedinţa Bellarosa, a lansat Anthony vreo ameninţare la adresa doamnei Sutter?

– Da.

I-am relatat o parte din conversaţia purtată cu Anthony pe peluza de la intrare şi am citat exact cuvintele lui: „Nimic din toate astea nu schimbă ce-a făcut soţia ta... Asta ca să ştii".

– Exact aşa a spus? m-a întrebat detectivul Nastasi.

– Cuvânt cu cuvânt.

– OK. Şi dumneavoastră ce-aţi spus?

– L-am întrebat dacă era o ameninţare şi el mi-a răspuns, citez: „Ia-o cum vrei!” Ultimul lucru pe care mi l-a spus, am adăugat, a fost: „Îţi închipui că unii ca tine nu trebuie să se teamă de unii ca mine. Ei bine, consiliere, te înşeli”.

Detectivul Nastasi a terminat de tastat şi această declaraţie, după care m-a întrebat:

– Aţi luat-o ca pe o ameninţare personală?

– Da.

– OK. Mai aveţi ceva de adăugat?

– Numai că iau aceste ameninţări la adresa doamnei Sutter – şi a mea – foarte în serios, pornind de la cele auzite de mine şi de la faptul că doamna Sutter l-a ucis pe tatăl lui Anthony Bellarosa.

Detectivul Nastasi a consemnat conştiincios şi aceste precizări, apoi s-a uitat la Susan şi a întrebat-o:

– Aveţi ceva de adăugat la declaraţia domnului Sutter?

– Nu.

– Doriţi să declaraţi ce simţiţi faţă de această potenţială ameninţare la adresa vieţii dumneavoastră?

Susan s-a gândit o clipă.

– Păi... acum că am auzit toate astea – unele lucruri pentru prima dată – cred că ameninţarea ar putea fi reală, a spus ea.

Detectivul Nastasi a tastat vorbele ei fără să comenteze nimic, apoi şi-a răsucit scaunul spre noi.

– De regulă, indivizi de soiul acesta nu ameninţă. Trec direct la fapte. Aşa că poate sunt doar vorbe în vânt.

– Ştiu, am răspuns. Dar băiatul acesta este tânăr. Şi nu-i ca tatăl lui. Cred că e cam impulsiv, am adăugat.

Nu i-am povestit că şi eu spusesem unele lucruri care-l înfuriaseră cumplit pe Anthony, în speranţa că va profera o ameninţare concretă care să poată fi consemnată. Nu i-am povestit detectivului Nastasi nici despre momentul meu de slăbiciune, când sfâşiasem un tablou din biroul lui Anthony Bellarosa – fapt care conta doar pentru Anthony, care urma să facă o criză de nervi când avea să dea cu ochii de el. Totuşi, i-am spus lui Nastasi:

– Ameninţarea poate fi reală sau nu, dar cuvintele au fost rostite, aşa că în termeni legali pot fi considerate hărţuire şi ameninţare.

– Înţeleg. Am reţinut, domnule avocat. Să vedem ce spune când am să discut cu el, a adăugat.

– Bun, deci ce urmează?

Detectivul Nastasi a apăsat pe butonul imprimantei şi ne-a spus:

– Citiţi şi semnaţi. Declaraţia va constitui o parte din raportul asupra cazului, ne-a explicat el în continuare. Aici la poliţie luăm

ameninţările în serios şi vom face investigaţii asupra persoanei desemnate. Între timp, vă sfătuiesc pe amândoi să evitaţi orice contact cu acest om.

– E de la sine înţeles.

– Bine. Însă trebuia să vă atrag atenţia. Vă mai sfătuiesc să luaţi şi nişte măsuri de precauţie fireşti, dar vă las pe dumneavoastră să decideţi ce anume.

S-a uitat la noi şi a spus:

– După ce discut cu el, am să iau din nou legătura cu dumneavoastră ca să vă dau şi alte indicaţii.

– Când vreţi să vorbiţi cu el?

– Cât de curând.

Declaraţia mea numai ce fusese printată, aşa că detectivul Nastasi mi-a întins-o, spunând:

– Citiţi-o şi dacă totul e în ordine, vă rog s-o semnaţi.

Mi-am aruncat ochii pe paginile declaraţiei, după care mi-am scos stiloul şi am semnat în locul unde era scris numele meu.

Detectivul Nastasi ne-a dat la fiecare câte o carte de vizită.

– Dacă vă mai amintiţi ceva, dacă-l zăriţi prin preajmă sau dacă vedeţi ceva suspect, telefonaţi-mi, ne-a spus el. Sau sunaţi la 911, a adăugat.

Am dat din cap şi l-am întrebat:

– Aveţi de gând să-l puneţi sub urmărire?

– Asta am să discut cu şefii mei după ce vorbesc cu Bellarosa, mi-a răspuns.

Pare-se cam asta era tot, aşa că detectivul Nastasi ne-a condus din nou prin biroul poliţiştilor, apoi pe scări până în sala mare de aşteptare.

– Vă mulţumim pentru timpul dumneavoastră şi pentru atenţia pe care o acordaţi acestui caz, i-am spus eu.

Nu mi-a răspuns, în schimb ni s-a adresat la amândoi:

– Dacă intenţionaţi să plecaţi din zonă cu treburi, vă rog să ne anunţaţi. Aţi făcut bine că aţi venit la noi, ne-a asigurat el.

Am dat toţi mâna, apoi Susan şi cu mine am părăsit secţia de poliţie şi ne-am îndreptat către maşină.

– *Chiar* am făcut ce trebuie, am întărit eu. Acum totul va fi bine.

– Putem schimba subiectul? m-a întrebat ea.

– Sigur. Despre ce-ai vrea să vorbeşti?

– Despre orice.

Am urcat în maşină şi am pornit spre casă. Un timp am mers în tăcere, apoi Susan s-a întors spre mine:

– Mulţumesc.

– N-ai pentru ce.

– Ţii la mine sau la banii mei?

– La banii tăi.

– Dar ţi-ai făcut griji pentru mine încă înainte să mă ceri în căsătorie, a subliniat ea.

Chiar o cerusem în căsătorie? Oricum, i-am răspuns:

– Întotdeauna am ţinut la tine, Susan, chiar şi când aş fi vrut să-ţi sucesc gâtul.

– Foarte drăguţ din partea ta. S-a gândit o clipă, apoi mi-a spus: E numai vina mea.

– Aşa e. Dar e problema *noastră*.

S-a gândit câteva momente la cele auzite.

– N-am ştiut că te-a ameninţat.

Nu i-am răspuns.

– Ce i-ai spus de l-ai făcut să te ameninţe?

Îi dezvăluisem că taică-său era pe punctul de a-şi abandona întreaga familie pentru Susan Sutter şi-mi făcuse plăcere să i-o spun.

– John! Ce i-ai spus?

– N-am făcut decât să-i refuz oferta de slujbă, fără să-i arăt respectul cuvenit.

– Asta cu greu explică ameninţarea pe care ţi-a adresat-o.

Am schimbat subiectul.

– Cred că imediat după înmormântarea lui Ethel ar trebui să plecăm în vacanţă.

– Am să mă gândesc la asta. Dar până atunci, e o zi frumoasă şi am nevoie să-mi revin, aşa că ce-ar fi să mergem la Hamptons şi să ne petrecem acolo restul zilei?

Dacă voia să-şi revină ca sănătate mentală, ar fi trebuit să fim plecaţi timp de vreo câteva luni.

– E o idee bună, i-am răspuns. Trecem pe acasă să ne luăm costumele de baie.

– La Southampton e o plajă unde nu avem nevoie de costume de baie.

– OK.

Am schimbat direcţia şi zece minute mai târziu ne aflam pe autostrada Long Island Express, mergând spre est, în direcţia Hamptons, pentru o baie în ocean la pielea goală.

Cândva avusesem o casă de vacanţă în East Hampton, la fel şi părinţii mei, aşa că familia Sutter petrecea o cât mai mare parte a verii în est. Când copiii erau mici şi încă mai eram în relaţii cu părinţii mei, trăisem experienţa unor veri de vis, în picioarele goale, uimitoare şi copleşitoare pentru copii, pline de iubire şi tihnă pentru Susan şi pentru mine.

Vândusem casa din pricina problemelor mele cu impozitele şi în ultimii zece ani nu mai pusesem piciorul în Hamptons, aşa că abia aşteptam să-mi petrec ziua în est, fără să mă mai gândesc la dimineaţa

asta sau la ziua de mâine.

– O să fie ca pe vremuri, a spus Susan.

– Şi mai bine.

– Şi e de-abia începutul.

– Aşa e.

Capitolul 37

În Hamptons nu există plaje de nudişti permise oficial, dar în Southampton am găsit o plajă izolată pe ţărmul oceanului, unde hainele erau neoficial opţionale.

Am lăsat maşina în mica parcare măturată de vânt şi am coborât amândoi. În această zi de luni de început de iunie plaja era aproape pustie, totuşi în apă se zăreau două perechi, iar când s-au retras valurile, am văzut că erau nudişti.

Susan şi cu mine am alergat spre plaja lată, cu nisip albicios, ne-am aruncat hainele şi am plonjat în apa rece.

– Măiculiţă! a exclamat Susan.

Apa era într-adevăr cam rece, dar n-am ieşit la mal aproape jumătate de oră, apoi am dat fuga pe nisip înainte să se instaleze hipotermia.

– Mi-amintesc când am făcut asta prima oară, mi-a spus Susan, în timp ce ne trăgeam hainele peste corpurile ude. La vremea primelor noastre întâlniri. N-o mai făcusem niciodată până atunci şi mi-am zis că erai nebun, mi-a reamintit ea.

– Nebun de dragoste.

De fapt, existau multe lucruri pe care Susan Stanhope nu le făcuse înainte de a mă întâlni pe mine şi poate că tocmai asta mă atrăsese la ea: o fată bogată şi răsfăţată, care mă urma fără mofturi în toate tâmpeniile mele. Bineînţeles, mă străduiam să o impresionez, iar ea încerca să-mi demonstreze că era o persoană obişnuită. Până la urmă, amândoi am început să ne comportăm cum ne era felul, descoperind cu uşurare că ne plăcea în continuare unul de celălalt.

Am alergat înapoi către maşină şi am mers în satul Southampton, cândva având specificul lui, acum plin de buticuri. Am luat un prânz târziu la unul dintre restaurantele noastre de altădată, o cârciumioară numită Drivers Seat. La insistenţele lui Susan am comandat salată cu pui la grătar şi apă minerală, dar când m-am ridicat să mă duc la toaletă, am schimbat comanda în cheeseburger cu bacon, cartofi prăjiţi şi bere. Pare-se însă că Susan şi-a amintit această veche şmecherie, fiindcă atunci când s-a dus şi ea la toaletă, a reconfirmat comanda iniţială. Cândva un bun prieten îmi spunea: „Niciodată să nu-ţi dai întâlnire şi nici să nu te recăsătoreşti cu fosta soţie”. Acum înţelegeam la ce se referea.

După ce ne-am mâncat salatele, am pornit într-o lungă plimbare pe Job’s Lane, care, conform unei tăbliţe, data din 1664, acum fiind ticsită de magazine şi restaurante elegante şi de colonişti întreprinzători din Manhattan.

– Hai să-ţi cumperi haine, mi-a spus Susan.

– Am câteva.

– Haide, John. Doar nişte cămăşi.

Am intrat în mai multe magazine şi am cumpărat câteva cămăşi elegante şi câteva sport, nişte cravate şi o serie de alte lucruri despre care nici nu ştiam că aveam nevoie. Susan şi-a cumpărat şi ea câteva lucruri.

Am hotărât să rămânem aici peste noapte, aşa că ne-am cumpărat echipament sport şi costume de baie, iar Susan a telefonat la Gurney's Inn, lângă Montauk Point, unde exista un complex balnear, şi a reţinut o cameră cu vedere spre ocean. Am pornit spre est, prin satele care mai rămăseseră din vechiul Hamptons, inclusiv East Hampton, unde fusese odinioară casa noastră de vacanţă.

– Vrei să trecem pe lângă vechea noastră casă? am întrebat-o.

Ea a clătinat din cap.

– E prea trist. Copiilor chiar le plăcea casa, le plăcea să locuiască acolo, mi-a reamintit ea.

S-a înseninat brusc.

– Hai s-o cumpărăm din nou.

– N-ai cum să cumperi din nou toate casele noastre de odinioară.

– De ce nu?

– Păi, unul dintre motive ar fi banii.

– John, nu vreau să par lipsită de suflet, dar într-o bună zi voi moşteni partea mea de o sută de milioane.

Era pentru prima oară când aflam cât valora familia Stanhope şi era cât pe-aici să intru cu maşina în şanţ. Vreau să spun că atunci când venea vorba despre averea familiei Stanhope – dacă ajungea vreodată să fie adusă în discuţie – apăreau de regulă calificative ca „redusă" sau „în scădere", care mă făceau să le plâng de milă lui William şi Charlotte. Ei, nu chiar, dar întotdeauna estimasem că ar fi avut în jur de zece, poate douăzeci de milioane, aşa că cifra auzită m-a luat complet prin surprindere. Acum *chiar* că eram îndrăgostit. Glumesc.

Oricum, ştiam că, în calitate de unici nepoţi, Edward şi Carolyn figurau în testamentul lui William, la fel ca fratele lui Susan, Peter, Mâncătorul de Lotus, şi desigur Charlotte, dacă-i supravieţuia lui William. Cu toate acestea, Charlotte nu era o Stanhope, aşa că în lumea vechilor averi, grosul moştenirii Stanhope urma s-o sară la rând – ea având în orice caz propria-i avere de familie – iar graţie unor iscusite manevre legate de impozitare şi planificare imobiliară, majoritatea averii Stanhope avea să revină urmaşilor direcţi.

Aşa ajunsese şi William în posesia averii moştenite de la Augustus, iar Augustus de la Cyrus.

Prin urmare, un calcul rapid dezvăluia că la înmormântarea lui William, Susan Stanhope ar fi trebuit să deschidă o sticlă de şampanie.

Desigur, afară de cazul când se căsătorea cu mine.

– Partea ta ar putea fi aproape zero, i-am reamintit.

N-a avut replică, dar mi-am dat seama că începea să revină cu picioarele pe pământ.

Ne-am continuat drumul, străbătând satele şi o porţiune cu dune pleşuve. Ceva mai departe, în capătul cel mai estic al insulei Long Island, se găsea Farul Montauk Point. Ultima oară când văzusem farul fusese din larg, în urmă cu zece ani, când ocolisem promontoriul la bordul iahtului, în drum spre Hilton Head. De atunci încoace mă întrebasem de mii de ori ce s-ar fi întâmplat dacă în acel moment chiar m-aş fi oprit şi m-aş fi dus s-o văd pe Susan.

Eram convins şi acum că la vremea aceea niciunul din noi n-ar fi fost pregătit pentru o împăcare, dar dacă am fi stat de vorbă, probabil că n-aş fi rămas departe de casă timp de zece ani. Dar cine putea şti?

Înainte de a ajunge la promontoriu, pe partea oceanului a apărut Gurney's Inn, aşa că am tras pe dreapta şi am parcat la recepţie.

Ne-am luat în primire camera cu vedere spre ocean, după care ne-am îmbrăcat cu ţinutele sport abia cumpărate şi am petrecut câteva ore în complexul de tratament şi în sala de gimnastică.

Susan se programase la nu ştiu ce tratament cosmetic, aşa că am profitat de ocazie şi m-am înapoiat în cameră, unde am format numărul centralei FBI din Manhattan.

După câteva trimiteri birocratice de colo-colo, am dat de cineva de la forţele speciale de luptă împotriva crimei organizate.

– Mă numesc John Sutter, m-am prezentat eu, şi aş dori să vorbesc cu agentul special Felix Mancuso.

– În ce problemă, domnule?

– Acum zece ani, domnul Mancuso s-a ocupat de un caz în care am fost implicat şi eu. Dacă e pe acolo, aş vrea să discut cu dumnealui despre unele elemente nou-apărute.

– Şi credeţi că-şi va da seama despre ce-i vorba?

– Cu siguranţă.

– Bine. Nu vă pot spune precis dacă e aici, dar dacă lăsaţi un număr de contact, atunci ori dumnealui, ori altcineva, va încerca să ia legătura cu dumneavoastră.

– Perfect.

I-am dat numărul de la Gurney's Inn, specificând că aveam să rămân acolo până a doua zi de dimineaţă, după care i-am lăsat şi numărul casei de oaspeţi, acela fiind telefonul meu de acasă.

– Aveţi şi un mobil la care să putem da de dumneavoastră?

– N-am mobil, i-am răspuns eu. A tăcut o clipă şi m-am temut să nu fi comis vreun delict penal, aşa că i-am explicat: Tocmai am revenit de la Londra. Îmi iau unul cât de curând, am adăugat.

– Bine, vi se poate lăsa mesaj la oricare dintre aceste numere?

– Desigur. Vă rog, spuneţi-i domnului agent Mancuso că e vorba de ceva important, am adăugat.

– Am să-i spun.

Am închis telefonul şi m-am înapoiat la complexul de tratament pentru şedinţa de masaj în doi la care fusesem programaţi.

Susan reţinuse o maseuză numai pentru ea, o asiatică micuţă şi delicată, precum şi un maseur pentru mine, care după înfăţişare putea să fi fost cândva condamnat pentru tortură.

– Am mers la recepţie şi am trimis e-mail copiilor şi părinţilor mei, ca să-i pun la curent cu starea lui Ethel. Le-am spus că în curând va fi cazul să vină încoace, m-a informat Susan în timp ce stăteam lungiţi pe mese de masaj alăturate.

– Le-ai dat părinţilor tăi şi vestea cea bună despre noi?

– Nu, iar în e-mail i-am rugat pe copii să nu spună nimic nimănui până când nu le dai tu vestea.

– Bine.

Speram că atunci când le voi da vestea cea bună, mămica şi tăticu vor face apoplexie înainte să apuce să-şi dezmoştenească fiica. *O sută de milioane?* Poate ar fi trebuit să mă port mai frumos cu ei. Sau poate ar fi trebuit să-l sun pe Sally Da-da şi să închei un târg cu el.

De fapt, pe Coasta de Aur şi aici, în Hamptons, cunoscusem oameni care valorau sute de milioane, aşa că suma nu mă lăsase cu gura căscată. Ceea ce mă năucise fusese faptul că William, care întotdeauna se purtase de parcă ar fi fost la un pas de a ajunge pe drumuri, reuşise să adune atâta bănet. Asta chiar mă scotea din sărite. Păi cum nu? Ticălosul ăla calic şi meschin... Dar poate că Susan nu reţinuse bine suma. N-ar fi fost prima oară. De fapt, mi-am zis eu, putea fi vorba de *mai mult.*

– La ce te gândeşti? m-a întrebat Susan.

– Oh... mă gândesc cum să-ţi car trupul uns cu alifii sus în cameră.

Maseuza a chicotit, maseurul la fel.

– John! m-a apostrofat Susan.

Ne-am terminat şedinţa de masaj în tăcere, după care ne-am cărat trupurile unse cu alifii în cameră. Ledul pentru mesaje era stins, aşa că am făcut dragoste, am tras un pui de somn, apoi ne-am îmbrăcat şi am coborât în salonul de cocteil şi am privit oceanul şi cerul care se întuneca treptat.

Aveam o rezervare pentru cină la hotel, aşa că am ajuns la restaurant târziu şi uşor ameţiţi, odată cu ultimele sclipiri ale soarelui la asfinţit.

Susan s-a uitat la mine peste masa împodobită cu lumânări aprinse şi mi-a spus:

– Niciodată nu mi-am imaginat că o să mai stăm faţă în faţă la o masă la restaurant.

Am luat-o de mână.

– Avem în faţa noastră mulţi ani fericiţi.

– Ştiu asta.

A sunat mobilul ei, ea l-a privit şi mi-a spus:

– Nu trebuie neapărat să răspund.

A închis telefonul şi l-a pus la loc în poşetă.

Nu ştiam dacă să întreb cine sunase: puteau fi părinţii ei sau copiii, ca răspuns la e-mail, sau Elizabeth cu veşti proaste. Sau un bărbat. Dacă ar fi vrut să ştiu cine sunase, mi-ar fi spus.

Totuşi mi s-a părut că se întristase dintr-odată, drept care am întrebat:

– Cine era?

– Secţia de poliţie a comitatului Nassau.

– Pune-mi şi mie mesajul.

– Mai încolo.

– Acum.

Şi-a scos din nou mobilul, l-a deschis, a introdus parola, apoi mi l-a întins mie.

Am dus mobilul la ureche şi am auzit următorul mesaj: „Bună ziua, doamnă Sutter, la telefon detectivul Nastasi, de la Secţia de poliţie a comitatului Nassau. Am vrut doar să vă informez că astă-seară am mers acasă la subiect, unde soţia lui mi-a spus că era plecat din oraş nu se ştie cât timp. Sunaţi-mă când puteţi. Vă rog să-i transmiteţi mesajul şi domnului Sutter”, adăuga el.

Am apăsat pe replay şi i-am întins mobilul. În timp ce asculta, m-am gândit la plecarea lui Anthony Bellarosa din oraş. Nu se potrivea cu necesitatea de a rămâne acasă în aşteptarea morţii iminente şi a înmormântării lui John Gotti. Poate că totuşi unchiul Sal grăbise lucrurile şi Anthony zăcea undeva pe fundul oceanului, hrană la peşti, cum se zice. N-ar fi fost drăguţ? În caz că nu, atunci dispariţia lui neaşteptată era mai degrabă motiv de îngrijorare decât de uşurare.

Susan şi-a închis din nou telefonul şi l-a pus în poşetă.

– O să-l sunăm mâine, am spus eu.

Ea a schimbat subiectul.

– Vreau să comanzi din meniul dietetic.

– De ce? Cu ce-am greşit?

– Eşti ceea ce mănânci, a decretat ea.

– Păi atunci va trebui să-mi schimb numele în acela de Antricot.

– Îţi recomand calcan gătit la abur.

– La micul dejun mi-ai dat ulei de peşte.

– Vreau să rămâi alături de mine multă vreme.

– Păi, chiar că o să mi se pară mult, dac-am să înghit astfel de porcării.

– N-ai decât atunci, comandă-ţi friptura şi scurtează-ţi zilele.

– Mulţumesc.

A venit chelneriţa şi am făcut comanda.

Calcanul nu era chiar rău, dacă aveai alături o sticlă de Chardonnay provenit din podgoriile locale.

Când ne-am înapoiat în cameră, am văzut că ledul pentru mesaje era tot stins.

Nu ţineam *neapărat* să vorbesc cu Felix Mancuso, dar dacă există cineva în instituţiile însărcinate cu aplicarea legii care să înţeleagă cazul de faţă – nu numai faptele şi istoria lor, dar şi elementul uman din ceea ce se întâmplase acum zece ani – acela era Mancuso, care nu numai că încercase să-mi salveze sufletul, dar îi displăcuse şi faptul că ceilalţi colegi ai lui fuseseră codoşii lui don Bellarosa.

Habar nu aveam ce se mai întâmplase cu Mancuso: dacă se pensionase, dacă fusese transferat sau dacă murise. Iar dacă nu se întâmplase nimic din toate acestea, atunci eram convins că voi primi un semn de la el.

Am ieşit pe balcon împreună cu Susan şi am privit oceanul. La orizont se vedeau luminile marilor transatlantice şi vase de transport, în timp ce deasupra noastră mai multe avioane se pregăteau să aterizeze pe aeroportul Kennedy sau să se înalţe în aer, în drum spre Europa sau spre alte destinaţii din întreaga lume.

– Crezi că o să-ţi fie dor să navighezi din nou? m-a întrebat Susan.

– Păi, la ce bun un club de iahting dacă n-ai un iaht? am replicat.

A zâmbit, apoi şi-a recăpătat aerul serios şi mi-a spus:

– De acum încolo nu mai vreau să navighezi niciodată singur.

Nu fusesem chiar singur, dar am înţeles ce voia să spună.

– N-am să mai navighez fără tine, i-am răspuns.

A rămas tăcută o vreme, în timp ce amândoi ascultam foşnetul valurilor care se spărgeau de ţărm, iar eu priveam fascinat cerul nopţii şi oceanul întunecat.

– Cum te-ai simţit? m-a întrebat ea.

Am continuat să privesc cerul înnoptat şi spuzit de stele.

– Singur, am răspuns.

M-am gândit o clipă şi am adăugat:

– Când eşti noaptea în larg e uşor să-ţi închipui că ai rămas ultimul supravieţuitor de pe pământ.

– Groaznic!

– Uneori. Dar de cele mai multe ori m-am simţit... de parcă aş fi fost doar eu faţă în faţă cu Dumnezeu. Vreau să spun că atunci când eşti în larg o poţi lua niţel razna, dar nu-i vorba neapărat de o ţicneală periculoasă. Ai mult timp la dispoziţie ca să te gândeşti, am adăugat, şi ajungi să te cunoşti mai bine.

– Te-ai gândit şi la mine?

– Sigur. Zău că da. În fiecare zi şi în fiecare noapte.

– Atunci ce te-a împiedicat s-o porneşti spre casă?

Existau o mulţime de răspunsuri la această întrebare – furia, mândria, ciuda şi libertatea absolută a unui om care alesese singur calea exilului, fără ţară şi fără slujbă. Lui Susan însă i-am spus cu totul altceva:

– Când am să ştiu, am să-ţi spun şi ţie.

Ne-am tolănit în şezlonguri, cu privirea pironită asupra cerului, apoi am adormit la lumina stelelor.

Prin somn, am auzit oceanul, am simţit briza, am simţit în nări mirosul de aer sărat şi am visat că eram din nou pe mare. Numai că de data asta, Susan era alături de mine.

PARTEA III

Prezentul reprezintă suma totală a trecutului.

Thomas Carlyle, *Caracteristici*

Capitolul 38

Dimineaţa următoare, marţi, era o zi parţial noroasă şi, după o alegare pe plajă şi un mic dejun dietetic, adevărată hrană a sufletului, am pornit spre casă, spre Lattingtown şi Stanhope Hall. Era un drum de aproape două ore, timp în care am discutat puţin despre ultimii zece ani, încercând să completăm golurile din ceea ce Susan denumea „anii pierduţi". În egală măsură se pierduse sau lipsea orice referire la alte persoane, importante sau nu, aşa că evocarea trecutului suferea de unele lacune. Ca un fel de găuri negre. Ceea ce n-a împiedicat-o pe Susan să-mi reamintească:

– Sun-o pe Samantha.

Am vrut s-o întreb când, unde şi cum începuse legătura ei cu Frank Bellarosa, dar întrebarea nu i-ar fi convenit. Totodată, mi-am dat seama că aceste detalii nu mă mai deranjau: poate că începeam să mă vindec sau să-mi continui viaţa în cunoştinţă de cauză.

Am trecut de porţile de la Stanhope Hall şi am observat un microbuz care tocmai parca lângă casa portarului. Am zărit şi SUV-ul lui Elizabeth, aşa că am tras pe dreapta, apoi am coborât împreună cu Susan şi am intrat în casa portarului.

Elizabeth, îmbrăcată în blugi şi tricou, era în hol, supraveghind mutarea.

– Bună dimineaţa, ne-a salutat ea, dând cu ochii de noi. Am trecut pe la casa de oaspeţi, ca să vă spun că am venit să golesc casa portarului, dar nu v-am găsit. M-am gândit că ar fi o idee bună să termin cu treaba asta, a adăugat ea, ca să nu mai fie nevoie să-i cerem vreun răgaz lui Nasim după înmormântare.

S-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Sper că nu te dau afară, John.

Păi, nu, dar îmi tai orice cale de întoarcere. Acum n-am să mă mai pot refugia aici când vor veni soţii Stanhope.

– John?

– Nu, am terminat cu casa asta.

– Aşa ai şi spus, a întărit Elizabeth. Dacă vrei, muncitorii îţi vor duce toate cutiile şi toate dosarele la casa de oaspeţi.

– Mulţumesc, m-am grăbit eu să spun, ca nu cumva să repete şi oferta precedentă, aceea de a mă găzdui pe mine, împreună cu lucrurile mele, la ea acasă.

– Ce face mama ta? a întrebat-o Susan.

Elizabeth a ridicat din umeri.

– Tot aşa. Ştiu că sfârşitul e aproape, a continuat ea, deşi tot nu-mi vine să cred... dar m-am împăcat cu gândul.

A privit în jurul ei.

– Au locuit aici timp de peste şaizeci de ani... iar acum... asta e, viaţa merge mai departe.

S-a întors către Susan:

– L-am întrebat pe John dacă Nasim ar fi dispus să vândă casa, dar o vrea pentru folosinţă personală. Am fi putut fi din nou vecini, a adăugat ea.

– Ar fi fost grozav, i-a răspuns Susan pe un ton care părea să fie sincer. Voiam să-mi trimit menajera să facă puţină ordine, i-a spus ea lui Elizabeth. Îmi pare rău dacă John a lăsat casa cu susul în jos.

John ar fi vrut să spună că Elizabeth întorsese casa cu susul în jos mai mult ca el, numai că John ştia când trebuia să-şi ţină gura.

– Oh, nu-ţi bate capul, a liniştit-o Elizabeth pe Susan. Eu plec, iar Nasim poate să facă exact ce pofteşte. A trecut pe aici cu maşina ceva mai devreme şi i-am spus că va avea casa cât de curând, ne-a spus ea.

Şi-a privit avocatul şi a întrebat:

– E bine aşa?

– Tu eşti executoarea, i-am răspuns.

– Ştia din conversaţiile soţiei lui cu Susan că v-aţi împăcat şi că locuiţi împreună în casa de oaspeţi. Vă urează la amândoi noroc şi fericire, a adăugat ea.

– Foarte drăguţ din partea lui, a spus Susan.

Ei bine, de acum domnul Nasim putea instala paznici în casa portarului, deşi nu l-aş fi sfătuit să apeleze la serviciile firmei Bell Security. În acelaşi timp, probabil se întreba dacă în această nouă conjunctură avea şanse sporite s-o convingă pe Susan să vândă casa de oaspeţi. Poate ar fi trebuit să-i spun lui Nasim că şi noi întâmpinam probleme legate de siguranţa personală şi că eu deţineam o puşcă de vânătoare, astfel încât ne puteam uni forţele, sprijinindu-ne unul pe altul în eventualitatea unui atac.

– Apropo, încă nu i-am anunţat pe părinţii mei că ne-am împăcat, i-a spus Susan lui Elizabeth, întrerupându-mi planurile strategice. Aşa că, dacă vorbeşti cu ei, te rog să nu le zici nimic.

– Înţeleg, a răspuns Elizabeth.

– Acelaşi lucru e valabil şi pentru mama lui John, şi pentru reverendul Hunnings.

– N-am să suflu o vorbă nimănui.

– Mulţumesc. Ai ceva împotrivă să-mi aduc aparatul foto şi să fac câteva fotografii înainte să fie luate toate lucrurile? a întrebat-o Susan.

– Am făcut eu poze, i-a răspuns Elizabeth. Am să vă trimit şi vouă. E locul în care am crescut şi singurul pe care-l pot numi căminul meu. O să-mi lipsească toate amintirile pe care mi le trezea de fiecare

dată când veneam s-o văd pe mama.

A aruncat o privire spre mine şi a zâmbit. O clipă mi-am închipuit că avea de gând să-i povestească lui Susan cum se îndrăgostise de mine în adolescenţă. Dar Elizabeth nu era genul care să tulbure apele, aşa că a încheiat:

– Era frumos pe vremea când locuiam cu toţii la Stanhope Hall.

Susan, suflet sensibil, a îmbrăţişat-o pe Elizabeth. Amândouă aveau ochii umezi de lacrimi.

Niciodată n-am ştiut cum să procedez cu femeile care deveneau sentimentale. Oare trebuia să mă alătur lor?

Şi-au revenit amândouă şi Susan i s-a adresat lui Elizabeth:

– Dacă nu suntem acasă, muncitorii pot lăsa cutiile în biroul meu. Adică al lui John. Uşa e descuiată, a adăugat ea.

– Mă ocup eu de asta, a răspuns Elizabeth. Scrisoarea de la mama e tot la mine, mi-a amintit ea, dar cred că-i bine să ţi-o dau numai după ce ea închide ochii.

– Aşa şi trebuie, am asigurat-o eu, deşi nu-mi închipuiam că Ethel şi-ar fi revenit, s-ar fi săltat în capul oaselor şi ar fi întrebat: „Pot să mă mai uit o dată la scrisoare?"

Am mai pălăvrăgit vreo câteva minute, după care Susan şi cu mine am urcat din nou în Lexus.

– Ce scrisoare? m-a întrebat Susan.

– Ethel mi-a scris o scrisoare care urmează să-mi fie înmânată după moartea ei.

– Zău? Despre ce crezi că ar putea fi vorba?

– Reţeta de gem din mere pădureţe.

– Vorbeşte serios.

Ne-am continuat drumul spre casa de oaspeţi, pe aleea mărginită de copaci.

– Nu ştiu, i-am răspuns, dar nu mai e mult şi o să aflăm.

Odată ajunşi în casa de oaspeţi, am descărcat hainele noi şi am petrecut următoarea jumătate de oră instalându-mă la noul domiciliu mai abitir ca oricând. Aproape începeam să mă simt din nou acasă, un sentiment foarte plăcut.

I-am cerut lui Susan parola de la telefonul fix şi m-am dus în birou, însă nu erau niciun fel de mesaje pentru mine, numai pentru ea de la prietenele ei.

Susan a venit după mine în birou.

– Aştepţi un telefon? m-a întrebat.

– Da.

– Cine ştie că eşti aici?

– Poliţia, copiii, Elizabeth, domnul şi doamna Nasim, Anthony Bellarosa şi Felix Mancuso.

– Cine-i Felix... Ah da, îmi amintesc de el. De ce l-ai sunat? m-a

întrebat.

– Din pricina lui Anthony Bellarosa.

A ridicat din umeri.

– Fă cum crezi de cuviinţă, mi-a spus.

– Cu sprijinul şi cooperarea ta. Vreau să instalăm aici un sistem de alarmă, am anunţat-o.

– Casa asta a supravieţuit o sută de ani fără sistem de alarmă, mi-a declarat Susan, şi n-am de gând să instalez unul acum.

– Atunci haide măcar să începem să încuiem uşile şi să închidem ferestrele.

– Noaptea le încui.

Răposata mătuşă Cornelia, care locuia într-o impresionantă casă victoriană din Locust Valley, nu încuia uşile decât noaptea, şi asta atunci când îşi aducea aminte. Era întru câtva un obicei care ţinea de generaţia ei şi, totodată, o declaraţie: „Nu mi-e teamă şi n-am să dau voie nimănui să-mi schimbe modul meu de viaţă dintotdeauna". Îmi plăcea ideea, dar era ceva rupt de realitate. De pildă, după 11 septembrie toţi ne schimbasem modul de viaţă şi nu se punea problema să ne placă. Pur şi simplu trebuia s-o facem.

Însă Susan trecea printr-o fază sentimentală şi nostalgică, încercând să recreeze ambianţa în care trăise cu zece ani în urmă. Se înapoiase la fosta locuinţă, îşi luase înapoi fostul soţ, reîncepuse să frecventeze fostele cluburi şi se gândea să cumpere din nou fosta casă de vacanţă din East Hampton. Când ai bani poţi realiza o mulţime de lucruri, afară de unul singur: să dai ceasul înapoi. Iar dacă încerci, rezultatul e de multe ori dezamăgitor, dezastruos sau, în cazul de faţă, periculos.

Cu acest gând în minte, am întrebat-o:

– Unde crezi că e puşca?

– *Cred* că e la subsol, John. Nu ştiu. N-am reuşit să despachetez toate cutiile după ce m-am întors.

– Mă uit eu mai târziu.

– Să nu deschizi cutia pe care scrie „Prieteni".

– Îţi ţii foştii prieteni într-o cutie?

– Doar cenuşa lor. Am să caut puşca mai încolo, mi-a promis.

S-a aşezat la birou şi şi-a accesat e-mailul.

– Am primit răspuns de la Edward, de la Carolyn şi de la mama, m-a anunţat ea.

A citit mesajele şi mi-a spus:

– Au confirmat... şi mă roagă să le dau de ştire...

– Părinţii tăi îşi închipuie că vor dormi aici, i-am reamintit eu.

– Să vedem cum evoluează lucrurile.

– Susan, o să te trezeşti cu ei la uşa ta, într-o maşină de închiriat.

– La uşa *noastră,* iubitule.

– Şi n-o să fie câtuşi de puţin încântaţi.

– Atunci n-au decât să facă stânga-mprejur şi să se ducă în altă parte.

– Eu zic că ar trebui să le dai vestea... sau măcar să faci vreo aluzie. Ceva de genul „Locuiesc cu bărbatul cu care am fost cândva căsătorită”.

A început să tasteze la calculator, rostind cu glas tare:

– Dragă mamă şi dragă tată... am un prieten care seamănă mult cu... nu, ce părere ai de asta?... Din motive pe care nu vi le pot explica acum, v-am reţinut o cameră la... unde?

– Hotelul Six din Juneau, Alaska.

– Încearcă să-mi fii de ajutor, John.

– Vezi dacă-i vreo vilă disponibilă la The Creek. Îi poţi caza acolo fiindcă eşti membră a clubului. Din acelaşi motiv, poţi reţine şi camere de oaspeţi la Seawanhaka.

Şi-a încheiat mailul şi mi-a spus:

– Dacă le trimit aşa ceva o să-mi telefoneze ca să mă întrebe de ce nu pot să stea aici.

– Spune-le că alocaţia ta nu-ţi permite să-ţi acoperi cheltuielile, aşa că ai luat chiriaşi.

A închis calculatorul fără să trimită mesajul.

– Lasă-i să vină aici, mi-a spus, şi o să vedem atunci cum ne descurcăm.

– O idee nemaipomenită! Am repetat o frază veselă şi optimistă, pe care am să le-o recit în clipa în care vor apărea în prag, i-am spus eu, animat de acelaşi spirit al reîntregirii familiei.

Am luat-o de mână şi am condus-o până la intrare, unde am deschis uşa şi i-a spus:

– Acum imaginează-ţi că au sosit şi tocmai coboară din maşină.

– John...

Am ieşit din casă, mi-am ridicat braţele în aer şi am început să strig:

– Mamă! Tata! M-am întooors!

Lui Susan i s-a părut nostim, totuşi mi-a atras atenţia:

– Eşti un idiot.

Ne-am înapoiat în birou, iar eu am scos din portofel cartea de vizită a detectivului Nastasi.

– Îl sun, i-am spus lui Susan.

Am format numărul de la birou, unde mi s-a făcut legătura cu el.

– Domnule detectiv, aici e John Sutter. M-aţi căutat la telefon.

Am apăsat butonul pentru difuzor exterior, ca Susan să poată asculta convorbirea.

– Aşa e, a spus detectivul Nastasi. Păi, aţi auzit mesajul meu. Soţia lui Bellarosa spune că e plecat din oraş.

– Duminică Bellarosa mi-a relatat că urma să aibă o săptămână foarte aglomerată, fiindcă era de aşteptat ca John Gotti să moară în curând, iar el trebuia să ia parte la veghe şi la înmormântare, l-am informat eu.

– Da? Ei bine, Gotti a murit ieri după-amiază la spitalul penitenciarului federal din Springfield, Missouri. S-a anunţat în presă şi la televizor, a adăugat el.

– N-am ascultat ştirile, i-am răspuns eu.

Am vrut să-l întreb dacă Jenny Alvarez mai făcea reportaje despre Mafia – poate că deţinea ceva informaţii confidenţiale –, dar m-am răzgândit şi i-am spus:

– Poate că Bellarosa s-a dus la Springfield, Missouri.

– Poate. L-am întrebat pe paznicul de la poarta Alhambrei şi tipul mi-a zis că nu l-a văzut pe Bellarosa de ieri-dimineaţă, de când a plecat. Acelaşi lucru mi l-a spus şi celălalt paznic.

– Păi, ar trebui să ştiţi că firma Bell Security face parte în totalitate din Bell Enterprises, Inc, al cărei preşedinte, director general executiv şi principal acţionar este Anthony Bellarosa.

– Vorbiţi serios? Ca să vezi! Credeţi că-i o simplă coincidenţă? m-a întrebat el.

– Cum...? Nu.

A râs, apoi mi-a spus:

– De fapt, l-am rugat pe un amic de-al meu care lucrează cu procurorul districtual, să-l verifice pe Anthony Bellarosa. În dosar apare că Bell Enterprises este compania lui Bellarosa din Rego Park, cu acte în regulă: curăţătorie chimică, aprovizionare pentru restaurante, salubritate, închirieri de limuzine... Acoperirea obişnuită pentru şmecheri.

Speram că în dosar nu apărea nimic privitor la noua mea firmă de avocatură Sutter, Bellarosa şi Roosevelt.

– Acum am înţeles cum vine treaba cu Bell Security, m-a liniştit detectivul Nastasi. De unde ştiaţi? m-a întrebat el.

– Mi-a spus chiar el.

Detectivul Nastasi n-a făcut niciun comentariu, în schimb mi-a spus:

– Ştiţi, când am discutat cu soţia lui, am avut impresia că era într-adevăr plecat. N-am văzut nici automobilul Escalade, care-i pe numele lui. Aşa că e posibil totuşi să se fi dus la Springfield ca să fie cu familia.

– Poate reuşiţi să verificaţi.

– Poate. Bine, domnule Sutter, vă ţinem la curent. De îndată ce reuşesc să stau de vorbă cu Bellarosa, am să vă sun. Între timp, cum sunteţi vecini, dacă-l vedeţi sau auziţi cumva pe unde umblă, daţi-mi un telefon, dar nu porniţi în căutarea lui.

– Nici prin gând nu-mi trece.

– Foarte bine. Au dărâmat conacul, a spus el după o clipă.

– Da.

– Era o clădire frumoasă. Acum nu se mai construieşte aşa ceva.

– Adevărat.

– La cât credeţi că se ridica preţul unor astfel de case?

– Nu ştiu...

M-am uitat la Susan, care a ridicat trei degete, şi am răspuns:

– În jur de trei.

– Serios?

– Poate că din încălcarea legii ies bani buni.

– N-avem nimic care să-l incrimineze, mi-a reamintit el.

Eram uşor agasat, aşa că i-am răspuns:

– Trebuie să căutaţi mai cu atenţie.

– Păi, asta-i treaba procurorului districtual şi a FBI-ului.

– În calitate de avocat, i-am replicat, ştiu că FBI-ul nu are jurisdicţie în cazuri de ameninţare sau de hărţuire, însă mă întreb dacă nu puteţi apela la forţele speciale de luptă împotriva crimei organizate, ca să vedeţi dacă nu cumva e pus sub urmărire din alte motive.

– FBI-ul nu mi-ar spune nici dacă fundu' mi-ar lua foc, a declarat el.

– Înţeleg... dar dacă-i pus sub urmărire pentru alte lucruri, atunci FBI ar trebui să ştie despre problema noastră, în caz că...

– OK, am să mă ocup de asta.

– Excelent.

– Alte sugestii?

Oricât ar părea de ciudat, n-am luat întrebarea drept sarcasm. Cred că pur şi simplu îşi acoperea „fundul" de care pomenise mai devreme, în caz că Susan Stanhope Sutter ar fi fost lichidată în timpul serviciului său.

– Sunt convins că faceţi tot posibilul, dar aş fi mai liniştit să ştiu că toate echipajele de poliţie din zonă sunt la curent cu plângerea mea.

– Au şi fost anunţate. După ce discut cu Bellarosa, am să reconsider situaţia şi ce avem noi de făcut.

– Bine. Vă mulţumesc că vă ocupaţi de chestiunea asta.

– O zi bună, complimente doamnei Sutter.

– Mulţumesc.

Am închis telefonul şi m-am uitat la Susan, care şedea acum într-un fotoliu jos, răsfoind o revistă.

– Eu cred că-i în Missouri, cu familia Gotti, aşa că un timp nu mai e cazul să ne facem griji, mi-a spus ea.

– Bine.

Din păcate, lucrurile nu mergeau aşa. La vremea atentatului împotriva lui Frank, Sally Da-da era plecat din stat. Acesta nu era genul de treabă pe care s-o rezolve direct un don sau un capo. De aceea se numea contract. Şi tot de aceea, în momentul când contractul era adus la îndeplinire, individul care angajase un ucigaş plătit şedea lungit la soare în Florida.

Iată *motivul* pentru care trebuia să-ţi ţii duşmanii aproape: fiindcă atunci când nu ştiai unde sunt, deveneau şi mai periculoşi.

– Vino cu mine la Locust Valley, mi-a propus Susan. Trebuie să cumpăr nişte vin şi nişte tărie. Mai trebuie să iau şi câte ceva de mâncare. Dacă vrei, îţi dau voie să-ţi alegi nişte cereale.

De fapt, eu voiam să aştept telefonul lui Mancuso şi să caut puşca, dar m-am gândit că era bine s-o însoţesc.

– Bine, i-am răspuns. O să fie foarte distractiv.

– Orice aş cumpăra când sunt cu tine e departe de-a fi distractiv.

Referitor la întâlniri amoroase sau un nou mariaj cu fosta soţie, amicul meu spunea: „Fosta nevastă îţi ştie numele, poziţia socială şi numărul de înregistrare de prima oară când a pus laba pe tine”.

Desigur, era o remarcă foarte cinică, dar partea bună era că în cazul cuplurilor reunite se putea renunţa la acea perioadă lungă şi stresantă în care fiecare îşi arată doar ce are mai bun.

Ne-am urcat în Lexus şi Susan a vrut să stea ea la volan.

– E cazul să renunţăm la maşina ta închiriată.

– Dar am nevoie de maşină.

– Cumpără-ţi una.

– Susan, iubito, în ţara asta n-am nici bani, nici credit.

– Zău? Eu am.

– Cât crezi că ar fi taică-tău dispus să-mi dea ca să mă întorc în Anglia?

– O sută de mii. Asta-i oferta lui tipică pentru bărbaţii pe care-i consideră inacceptabili.

– Păcat că n-am ştiut pe vremea când îţi făceam curte.

– Iar în cazul tău, ar dubla suma.

– Am s-o împart cu tine.

Când ne-am apropiat de casa portarului, am văzut-o afară pe Elizabeth, aşa că Susan a oprit, iar Elizabeth a venit lângă maşină şi s-a aplecat către geamul meu. Se dăduse cu acelaşi parfum mirosind a liliac ca în seara precedentă.

– Ce-ar fi să iei cina cu noi diseară? a întrebat-o Susan. Te-ar ajuta să-ţi mai schimbi gândurile.

– Mulţumesc, a răspuns Elizabeth, dar trebuie să mă întorc la Fair Haven.

– Înţeleg, a dat din cap Susan. Dar dacă te răzgândeşti, pe la 7 seara o să fim la The Creek.

Abia acum aflam că Susan nu avea de gând să gătească, ceea ce era o mare uşurare, deşi poate că în cei zece ani care trecuseră aflase şi ea la ce serveau toate acele ustensile din bucătărie. Pe de altă parte, nu eram prea încântat să aud că urma să mergem la The Creek.

Elizabeth s-a întors spre mine şi mi-a spus:

– Am o ladă întreagă cu gem de mere pădureţe pentru tine.

– Mulţumesc.

– E onorariul lui John pentru că se ocupă de proprietatea noastră, i-a explicat ea lui Susan.

Mă aşteptam ca Susan să răspundă ceva de genul „Nu mă miră că-i falit".

– Dacă totuşi vrei să treci pe la club să bem ceva, sună-mă, i-a spus ea în schimb lui Elizabeth.

– Mulţumesc.

Ne-am reluat drumul spre Locust Valley.

– Nu prea vreau să merg la The Creek, i-am spus eu lui Susan.

– Trebuie s-o facem odată şi pe asta, mi-a replicat ea.

– Cum aş putea să refuz aşa o invitaţie?

– Ştii bine ce vreau să spun.

M-am gândit puţin şi i-am răspuns:

– Bine. Ar putea fi amuzant. Poate o să fie acolo şi Althea Gwynn.

Am intrat în Locust Valley şi ne-am oprit întâi la magazinul de băuturi, apoi la supermarket, unde ne-am întâlnit cu câteva femei, cunoştinţe ale lui Susan, ba chiar cu câteva pe care le ştiam şi eu. Am stat de vorbă printre rafturi cu fiecare şi numai una, Beatrice Browne, zisă şi Bee-Bee, a spus ceva provocator, mai precis: „Mă miră că te-ai întors, John".

La care eu i-am răspuns:

– Şi pe mine mă miră să te mai găsesc aici.

Bee-Bee n-a prea ştiut cum să interpreteze replica mea, aşa că şi-a luat căruciorul şi a întins-o.

– Ar fi trebuit să spui „Îmi pare grozav de bine că m-am întors", mi-a reproşat Susan.

– Îmi pare grozav de bine că m-am întors.

– Nu trebuie să vii cu o replică directă la o provocare şi nici cu o întrebare cu subînţelesuri.

– Îmi pare grozav de bine că m-am întors.

Susan s-a îndreptat spre rafturile cu legume şi fructe şi jumătate de oră mai târziu eram din nou lângă maşină.

– Mai ai nevoie de ceva? De la cosmetice? Sau de la farmacie? m-a întrebat ea în timp ce încărcăm cumpărăturile în portbagaj.

– Îmi pare grozav de bine că m-am întors.

A oftat, s-a urcat la volan şi am pornit spre casă.

– Aş vrea s-o suni pe mama ta chiar azi, mi-a spus ea pe drum.

– Dacă o sun, n-am să-i pot spune că ne-am împăcat, pentru că i-ar putea suna pe ai tăi.

– Roag-o să nu-i sune. Dar trebuie să ştie că fiul ei locuieşte acum cu fosta lui soţie, a continuat ea. În plus, trebuie să afle vestea înaintea părinţilor mei şi înainte de înmormântare.

– De unde ai scos regulile astea?

– E vorba de bun-simţ şi de politeţe.

– Oare ce-ar zice Emily Post?

– Ţi-ar zice să faci aşa cum îţi spune viitoarea ta soţie.

– Îmi pare grozav de bine că m-am întors.

Susan a întins mâna şi m-a ciupit de obraz.

– Îmi pare grozav de bine că te-ai întors, mi-a spus.

Capitolul 39

Odată ajunşi la casa de oaspeţi, am descărcat cumpărăturile din Lexus, apoi Susan a venit cu o propunere:

– Hai să dăm o fugă până la Sound.

– Am multe de făcut aici, în noul meu birou, i-am răspuns. Mai trebuie să-mi fac ordine şi în sertarul cu ciorapi.

– Bună idee. Nu lipsesc decât o oră.

– Nu vreau să circuli pe Grace Lane şi nicăieri în afara proprietăţii, i-am spus.

– John...

– Aleargă pe proprietate. Nu toată lumea are la dispoziţie optzeci de hectare pe care să alerge, i-am amintit. Poate vin şi eu ceva mai încolo.

A părut oarecum indispusă.

– N-am ştiut că o să primesc tot timpul indicaţii.

Nici eu. Totuşi i-am răspuns:

– Fă-o de dragul meu.

– Asta fac întotdeauna. Bine, ne vedem cam într-o oră.

– Ia-ţi mobilul şi sună-mă, altfel te sun eu.

– Da, domnule.

– Şi fără pantaloni scurţi.

A zâmbit şi a urcat la etaj ca să se schimbe. M-am dus în biroul meu, unde am văzut cutiile cu dosare şi alte lucruri clădite la perete, alături de o ladă cu gem din mere pădureţe.

Am mai văzut şi că ledul de mesaje al telefonului clipea. Primisem un singur mesaj: „Domnule Sutter, sunt Felix Mancuso şi vă sun ca urmare a apelului dumneavoastră". Îmi dădea un număr de mobil, pe care l-am notat pe spatele cărţii de vizită a detectivului Nastasi, apoi am şters mesajul.

Ca să-mi mai omor timpul până când Susan avea să plece, mi-am rotit privirea prin birou, amintindu-mi de câte ori stătusem la acest birou până noaptea târziu, încercând să rezolv probleme legate de impozite sau proprietăţi, probleme pe care respectivele persoane şi le făcuseră în mare parte chiar cu mâna lor.

Deasupra canapelei am văzut ceva ce nu existase înainte: trei dintre picturile în ulei ale lui Susan, înfăţişând ruine bine-cunoscute prin partea locului: capela Laurelton Hall, conacul stil art nouveau al lui Louis Tiffany, câteva coloane de piatră rămase din Meudon, fostul palat de optzeci de camere construit ca replică la palatul Meudon de lângă Paris, şi colonadele unei construcţii numite Knollwood, odinioară reşedinţa unui anume Zog, ultimul rege al Albaniei, ceea ce-mi amintea că domnul Nasim nu era primul străin care cumpărase teren pe Coasta de Aur şi nu avea să fie nici ultimul.

În timp ce priveam picturile, mi-am dat seama că Susan era într-adevăr talentată şi m-am întrebat de ce renunţase la pictat. Mi-am zis că poate era ceva legat de ultima ei pânză, de Alhambra, şi de toate amintirile urâte care însoţeau acel dar de casă nouă către soţii Bellarosa. Desigur, m-am dus cu gândul la actul meu de vandalism din camera de lucru a lui Anthony. Eram convins că-l apucaseră toţi dracii când dăduse cu ochii de isprava mea. Totodată, eram convins că Sigmund Freud s-ar fi distrat copios explicându-mi comportamentul meu destructiv şi poate ajungând la concluzia că, pe lângă amintirile nefericite legate de tabloul în cauză, în subconştient încercam să abat atenţia şi furia lui Anthony de la Susan, atrăgându-le asupra mea.

– Ne vedem mai târziu, mi-a strigat Susan.

M-am aşezat la birou, cu ochii la telefon, neştiind ce să fac. Prima pornire fusese să-l sun pe Felix Mancuso, dar din câte ştiam despre modul de lucru al poliţiei, iniţiativa mea ar fi fost o încălcare a procedurilor, care l-ar fi nemulţumit pe detectivul Nastasi. După cum se exprimase Nastasi, FBI-ul nu l-ar fi anunţat nici dacă i-ar fi luat fundul foc, dar eram sigur că şi el s-ar fi abţinut să dea FBI-ului informaţii la fel de importante. Totodată, Nastasi afirmase că va lua *chiar el* legătura cu FBI.

Pe de altă parte, în trecut avusesem o relaţie personală cu Felix Mancuso, care era un om cumsecade şi inteligent, în care aveam încredere. Îl poreclisem în gând Sfântul Felix, dar în spatele personalităţii lui de binefăcător se ascundea caracterul dur al unui om care părea să ia în nume personal activităţile criminale ale unor organizaţii ca Mafia şi Cosa Nostra – probabil ca urmare a faptului că era italian – adică *paesanos* ai lui îl puneau într-o lumină proastă şi-l scoteau din sărite.

Aşadar, simţeam nevoia măcar să stau de vorbă cu el, ca să fiu sigur că făcusem tot ce depindea de mine. Altfel, în caz că se întâmpla ceva şi eu aş fi stat cu mâinile în sân din pricina unei dileme birocratice, atunci... ei bine, atunci nici nu mai conta, pentru că aş fi făcut orice mi-ar fi stat în putinţă ca s-o protejez pe Susan. Măcar unul din noi trebuia să se ocupe şi de asta.

Am format numărul de mobil al lui Felix Mancuso şi mi-a răspuns:

– Aici Mancuso.

– Vă salut, domnule Mancuso, am spus. La telefon John Sutter.

– Vă salut, domnule Sutter. Cărui fapt îi datorez plăcerea de a vă auzi?

Mi-am amintit că Felix Mancuso era o persoană relativ formală ca exprimare şi atitudine, iar pe lângă meseria de agent special mai era şi avocat, la fel ca mine, ceea ce nu însemna că n-ar fi fost un tip de treabă.

– Din păcate, i-am răspuns, v-am sunat în legătură cu aceeaşi problemă despre care am discutat ultima oară.

– Serios? Cum aşa?

– Păi, e o poveste lungă. Pentru început, trebuie să vă spun că în ultimii zece ani am fost plecat din ţară, iar acum două săptămâni am revenit în Long Island, cu gând să rămân aici.

– Bine aţi revenit acasă.

– Mulţumesc. M-am împăcat şi cu fosta soţie.

A urmat o clipă de tăcere, apoi el mi-a spus:

– Felicitări. Ce mai face doamna Sutter?

– Nu prea rău, dacă ne gândim că am reintrat în viaţa ei.

A chicotit şi mi-a spus:

– Nu vă subestimaţi, domnule Sutter. E o femeie norocoasă dacă v-aţi întors la ea.

Poate se referea la faptul că, pe lângă adulterul comis cu un şef al Mafiei, Susan Sutter îi şi făcuse de petrecanie respectivului, acesta fiind principalul martor al FBI împotriva propriului imperiu al crimei. Colac peste pupăză, Susan mai scăpase şi basma curată. Dar în afară de asta, speram că Felix Mancuso nu avea niciun alt motiv să-i poarte pică lui Susan.

– Deci, cu ce vă pot fi de folos, domnule Sutter? m-a întrebat el.

– Nu prea ştiu dacă mă puteţi ajuta, dar s-a creat o situaţie care îşi are rădăcinile în cele întâmplate acum zece ani.

– Înţeleg. Despre ce-i vorba?

– Fiul lui Frank Bellarosa, Anthony, locuieşte la Alhambra, într-una din casele construite pe domeniu...

– Ştiu. Ironia soartei, nu?

– Da, dar nu ironia e problema mea, ci faptul că Susan s-a înapoiat de la Hilton Head şi a cumpărat din nou casa de pe domeniul Stanhope...

– Înţeleg.

– Mi-am închipuit că veţi înţelege. Susan s-a întors de vreo două luni, iar eu numai ce m-am mutat la ea, l-am informat.

– Aha. Au existat ameninţări concrete din partea lui Anthony Bellarosa la adresa ei, ceva care s-o determine să creadă că el îi poartă sâmbetele şi că are de gând să... să zicem, să-şi răzbune tatăl?

– Vă referiţi la vendetă.

Domnul Mancuso ştia că vendeta nu era denumirea unei motociclete italieneşti, aşa că mi-a răspuns:

– E un cuvânt potrivit. Deci?

– De fapt, Anthony nici n-a vorbit cu ea. Dar a discutat cu mine, iar eu am rămas cu impresia că urmăreşte să-şi regleze socotelile.

– Înţeleg. Cum de-aţi avut ocazia să staţi de vorbă cu Anthony Bellarosa? m-a întrebat Mancuso.

Era întrebarea de care mă temusem, dat fiind că Felix Mancuso irosise mult timp şi energie încercând să mă apere de mine însumi în relaţia cu Frank Bellarosa. Prin urmare, nu-mi surâdea deloc să-i pomenesc de oferta de slujbă primită de la don.

– Domnule Sutter?

– Păi, Anthony s-a gândit că poate aş fi dispus să-mi reiau atribuţiile pe lângă familia Bellarosa.

– Serios? De unde i-a venit ideea asta?

– Cred că de la Jack Weinstein, i-am explicat. Îl ţineţi minte.

– Da. Alt avocat strălucit care a apucat-o pe căi greşite, a adăugat el.

Nu ţineam neapărat să aud o predică, în schimb aveam nevoie de ajutorul lui, aşa că am trecut cu vederea remarca şi am continuat:

– Iar lui Anthony i-a intrat în cap ideea, în bună parte bazată pe ce-şi aminteşte că-i spunea tatăl lui, cum că aş putea fi un membru valoros şi de încredere al organizaţiei. Frank Bellarosa i-a spus cândva lui Anthony că John Sutter era cea mai grozavă combinaţie de minte şi curaj pe care o întâlnise în viaţa lui, am adăugat, ca să întăresc afirmaţia de mai înainte.

S-a lăsat o tăcere de câteva secunde.

– Şi? m-a întrebat apoi domnul Mancuso.

Nu prea îmi convenea să discut în continuare subiectul, aşa că i-am reamintit:

– Vă povestesc toate acestea doar pentru că m-aţi întrebat cum de-am ajuns să stau de vorbă cu Anthony. Esenţa e că Anthony a făcut faţă de mine unele afirmaţii pe care le-am interpretat drept o ameninţare la adresa lui Susan.

– Cum ar fi?

– Păi, în primul rând trebuie să înţelegeţi că discuţiile mele cu Anthony au avut loc înainte să mă împac cu Susan, eveniment ce s-a întâmplat abia acum două zile. Prin urmare, cred că Anthony nu s-a sfiit să facă acele declaraţii despre Susan, gândind că, asemenea multor foşti soţi, şi eu mă rugam în fiecare zi să crape fosta mea nevastă.

Domnul Mancuso a râs din politeţe, apoi a repetat întrebarea:

– Ce anume a spus?

I-am relatat o parte din ce spusese Anthony Bellarosa despre Susan, dar el m-a întrerupt:

– De câte ori aţi stat de vorbă cu el?

– De patru ori.

– Chiar aşa?

M-am temut că urma să-mi spună „Patru e cam mult”, dar el n-a făcut niciun comentariu, aşa că i-am explicat că era bine să-ţi ţii prietenii aproape, iar duşmanii şi mai aproape.

– Am impresia că replica asta e dintr-un film, a comentat el.

Am fost dezamăgit: mie mi se părea a fi o mostră autentică de înţelepciune populară italienească. Cum, necum, am continuat:

– Ultima oară când am avut de-a face cu el a fost duminică... la el acasă.

– Zău?

– M-a invitat la masă.

– V-a invitat?

– Bineînţeles, n-am rămas la masă, dar am profitat de ocazie ca să-i spun să se ducă dracului şi să nu ne mai sâcâie pe mine şi pe soţia mea.

– Şi cum a reacţionat la asta?

– Nu prea bine.

I-am povestit câte ceva despre vizita făcută acasă la Anthony, despre revederea fericită cu mama lui şi despre reîntâlnirea cu vechiul meu amic Sally Da-da.

– Ultima frază pe care mi-a adresat-o Anthony, am încheiat eu, a fost, citez: „Nimic din toate astea nu schimbă ce-a făcut soţia ta. Asta ca să ştii".

Domnul Mancuso a tăcut câteva clipe, apoi m-a întrebat:

– Aţi fost la poliţie?

– Da. Ieri. Am depus o plângere oficială.

– Mi-aţi putea da unele detalii privind întrevederea de la... mi se pare Secţia 2 de poliţie, aşa-i?

– Da.

I-am relatat cum decursese discuţia de la poliţie, i-am comunicat numele celui cu care urma să ţin legătura, anume detectivul Nastasi, şi am adăugat că acesta se dusese la locuinţa lui Anthony Bellarosa cu o zi în urmă, numai că Anthony părea să fie plecat din oraş. I-aş fi pomenit şi de bănuiala mea că Anthony se găsea la Springfield, Missouri, împreună cu familia Gotti, dar nu voiam să se înţeleagă că aş fi un apropiat al Mafiei. I-am spus totuşi că detectivul Nastasi fusese unul dintre poliţiştii prezenţi la Alhambra cu zece ani în urmă, când fusese împuşcat Frank, aşa încât, după părerea mea, cunoştea bine cazul şi era preocupat de el.

– Multe lucruri au rămas nerezolvate după seara aceea, a comentat domnul Mancuso.

N-am replicat nimic, în schimb am spus:

– Nu ştiu cum va reacţiona detectivul Nastasi aflând că am sunat la FBI.

– Nu vă faceţi probleme pentru asta, domnule Sutter. După 11 septembrie toţi formăm o singură echipă şi ne-am obişnuit să ne transmitem unii altora informaţiile şi să cooperăm în multe aspecte de aplicare a legii.

Nu se prea potrivea cu ce-mi spusese detectivul Nastasi, totuşi i-am răspuns:

– Ei, iată că din toată tragedia de atunci a rezultat şi un lucru bun. Atunci, am să-l anunţ...

– Nu-l anunţaţi nimic. Ne ocupăm noi de asta.

– Înţeleg... Păi, la sugestia mea detectivul Nastasi a declarat azi-dimineaţă că va lua legătura cu forţele speciale de luptă împotriva crimei organizate, ca să le alerteze în această chestiune. Aveţi idee, s-a primit vreun telefon în acest sens?

– Nu ştiu nimic. Dar am să dau câteva telefoane, după care am să vă sun.

– Mă gândeam că am putea să ne întâlnim.

– Ca avocat, ştiţi că FBI-ul nu are jurisdicţie directă într-un caz de ameninţare personală, fără legătură cu posibila implicare a lui Anthony Bellarosa în crima organizată. E o chestiune care ţine de poliţia locală, a adăugat el.

– Înţeleg, totuşi...

– În schimb, am putea da o mână de ajutor poliţiei locale. Şi am putea vedea dacă există vreo lege federală în acest sens.

– Aşa da.

– Eu nu mai lucrez la forţele speciale de luptă împotriva crimei organizate, m-a anunţat el. Dar... întrucât am lucrat la primul caz şi cum aţi apelat direct la mine, pot face o cerere să vă întâlnesc. După care, dacă e cazul, pot să vă pun în legătură cu cine trebuie de aici. Încă mă preocupă personal cazul, a adăugat.

– Adevărat?

– M-a preocupat întotdeauna, domnule Sutter.

Eu înţelesesem că-l preocupase personal soarta mea, poate că un studiu educaţional permanent despre cum ajung jurişti de o înaltă ţinută morală să devină avocaţi ai Mafiei. Sau poate că pur şi simplu îi eram simpatic. Celălalt interes al lui pentru caz, personal sau profesional, avea de-a face cu bănuiala că procurorul Statelor Unite, Alphonse Ferragamo, pe care puţini păreau să-l aibă la inimă, îl acuzase pe Frank Bellarosa de o crimă pe care acesta nu o comisese. În sfârşit, domnul Mancuso nu avea cum să fie încântat că Ministerul de Justiţie – imensul mecanism al dreptăţii, lent, dar eficient, în care domnul Mancuso era doar o simplă rotiţă – îi spusese lui Susan să meargă acasă şi să nu mai păcătuiască.

– Cazul acela n-a încetat să mă preocupe, a cugetat cu voce tare domnul Mancuso.

– Şi pe mine, am încuviinţat eu. Numai că de data asta nu-i nevoie să-mi mai salveze nimeni sufletul.

A râs încet.

– N-am făcut mare ispravă în sensul ăsta data trecută, mi-a

reamintit.

– Aţi făcut mai mult decât vă închipuiţi.

– Mă bucur. Şi sper că aţi învăţat ceva din experienţa de atunci.

– Toţi am învăţat câte ceva, domnule Mancuso. Chiar şi dumneavoastră.

S-a gândit puţin la vorbele mele, apoi mi-a răspuns:

– Adevărat, toţi am învăţat câte ceva despre noi înşine şi despre felul în care funcţionează sau nu funcţionează justiţia, domnule Sutter. Dar totul e bine când se termină cu bine şi mă bucur că dumneavoastră şi doamna Sutter sunteţi iarăşi împreună.

În realitate, el ar fi vrut s-o ştie pe doamna Sutter la puşcărie – fără vreun motiv personal, doar din simţul datoriei –, totuşi i-am răspuns:

– Mulţumesc. Dumneavoastră cum o mai duceţi? l-am întrebat, cu scopul de a reînnoda relaţia cu el.

– Foarte bine, mulţumesc. Mai aveam două săptămâni până la pensionare când Turnurile Gemene au fost lovite de avioane. Acum lucrez la forţele speciale de combatere a terorismului.

– Înţeleg. Eh, presupun că acolo e bătaia peştelui în zilele noastre.

– Din păcate. Crima organizată e departe de-a fi considerată de domeniul trecutului, dar nu mai reprezintă o problemă la fel de arzătoare ca odinioară.

– Nu şi pentru mine, domnule Mancuso.

– Poziţia e cea care determină perspectiva, a încuviinţat el.

– Corect. Oricum, mulţumesc pentru telefon şi pentru interesul dumneavoastră faţă de acest caz.

– Iar eu vă mulţumesc că v-aţi gândit la mine, domnule Sutter şi vă mulţumesc pentru încredere.

– Păi, sunt pe cale să devin din nou contribuabil, domnule Mancuso, aşa că m-am gândit să profit de serviciile statului.

A râs din nou, amintindu-şi fără îndoială cât eram de amuzant.

– Aveţi un număr de mobil la care să pot lua legătura cu dumneavoastră? m-a întrebat.

– Spre ruşinea mea, trebuie să vă spun că nu. Trebuie să-mi fac un credit şi aşa mai departe. Dar vă dau numărul de mobil al doamnei Sutter.

I-am dictat numărul şi i-am spus:

– Am pus-o în temă că urma să vă telefonez şi am să-i spun că am stat de vorbă, aşa că nu va fi mirată dacă sunaţi, deşi s-ar putea s-o găsiţi...

– Deprimată?

– Care-i opusul cuvântului „deprimat”?

– Păi... vreţi să ziceţi că nu-i deprimată la gândul că Anthony Bellarosa locuieşte alături şi că a ameninţat-o în faţa dumneavoastră?

– Întocmai. Dar *eu* sunt îngrijorat.

– Şi pe drept cuvânt. De fapt... eh, nu-i cazul să mai torn gaz peste foc, dar vreme de douăzeci de ani am tot avut de-a face cu acest soi de indivizi şi cred că-i cunosc mai bine decât se cunosc ei înşişi. Prin urmare, da, Anthony Bellarosa va trebui să ia atitudine, fie că e dispus sau nu să-şi asume riscul. Trebuie să respecte vechiul cod, altfel îşi va pierde respectul celorlalţi, iar poziţia lui va deveni mai şubredă. Aici nu-i vorba numai de vendetă personală, ci de poziţia lui de conducător.

– Înţeleg. Şi aş vrea s-o faceţi şi pe doamna Sutter să înţeleagă. Dar fără s-o speriaţi.

– Are nevoie să fie speriată.

Nu i-am răspuns, dar faptul că auzisem astfel de vorbe din gura agentului special Mancuso a fost un şoc.

– Fiţi calmi, luaţi unele măsuri de precauţie şi ţineţi legătura cu poliţia locală, a continuat el. Cred că sunteţi în pericol, dar nu cred că-i iminent.

– Cum aşa?

– Discutăm când ne vedem. Bun, atunci voi face tot posibilul să vin la dumneavoastră mâine, a încheiat el. Sunteţi liber?

– Da, n-am serviciu, şi nici doamna Sutter.

N-a făcut niciun comentariu, ci s-a mărginit să spună:

– Vă rog să-i transmiteţi complimente de la mine.

– Am să-i transmit...

Eram pe punctul de a închide telefonul, când mi-am amintit ceva.

– S-ar putea să mai am ceva de lucru pentru dumneavoastră, domnule Mancuso.

– Poate ar fi trebuit să mă pensionez.

Am râs din politeţe.

– E vorba de ceva legat de munca dumneavoastră actuală în cadrul forţelor speciale de combatere a terorismului, am spus.

N-a zis nimic, iar eu am continuat:

– Cel care a cumpărat Stanhope Hall, domnul Amir Nasim, s-a născut în Iran şi într-o conversaţie avută cu el săptămâna trecută, mi-a destăinuit convingerea lui că este ţinta unui complot de asasinat politic, iniţiat, din cât se pare, în ţara lui.

– Înţeleg.

Dintr-un motiv oarecare, nu părea să manifeste prea mare interes, aşa că i-am zis:

– Bun, dacă sunteţi de acord, putem discuta când veniţi la mine.

– Continuaţi, vă rog.

– Bine...

I-am relatat pe scurt despre ce era vorba şi am încheiat:

– Poate că teama lui Nasim e nejustificată sau poate are alte

motive ca să-mi împărtăşească îngrijorarea lui. Dar eu vă dau şi dumneavoastră această informaţie.

– Mulţumesc, a răspuns domnul Mancuso. Am să fac unele cercetări. După cum sfătuim lumea în momentul de faţă: „Dacă vedeţi ceva, spuneţi”.

Mi-am imaginat că şi acest lucru ţinea de instituţiile însărcinate cu aplicarea legii, drept care i-am reamintit:

– Vă rog, sunaţi-l pe detectivul Nastasi.

Domnul Mancuso mi-a urat o zi bună, iar eu i-am întors urarea.

Ei bine, acum aveam convingerea că mă asigurasem din toate părţile – inclusiv anunţarea unor posibile acţiuni teroriste în zonă – că priveam în perspectivă, nu retroactiv, şi că măcar acest mic colţ de lume era ceva mai sigur decât cu două zile în urmă.

Cu toate acestea, trebuia să găsesc şi puşca.

Prin urmare, am coborât la subsol, unde am petrecut jumătate de oră printre cutii de ambalaj, majoritatea etichetate, numai că pe niciuna nu scria „Puşcă de vânătoare” şi nici măcar „Foşti prieteni. Cenuşă”.

Am găsit totuşi o cutie cu inscripţia „John”. Am presupus că era vorba despre mine şi că Emily Post m-ar fi îndemnat să n-o deschid. Dar ţinând cont că Susan luase la puricat casa portarului... mai mult chiar, că puşca ar fi putut să fie acolo înăuntru, deşi cutia era puţin cam scurtă... Oricum, am tăiat banda adezivă cu cutterul găsit pe undeva pe acolo şi am ridicat capacul.

Înăuntru se găseau teancuri de scrisori de dragoste, felicitări, fotografii şi nişte suveniruri oarecare pentru Susan, aduse de prin călătoriile mele de afaceri.

Deasupra lucrurilor mai vechi erau şi câteva e-mailuri scoase la imprimantă. Am luat unul şi am văzut că îmi fusese trimis de Susan la Londra, fiind datat cu patru ani în urmă. Suna cam aşa: „John, îmi pare rău pentru mătuşa Cornelia. Am să fiu la N.Y. pentru înmormântare, iar Edward spune că vei veni şi tu. Voiam doar să te anunţ. Sper să ne vedem acolo şi sper că eşti bine. Susan”.

Răspunsul meu era ataşat la e-mail: „Voi fi acolo, aşa cum ţi-a spus Edward”.

Scurt şi nu prea binevoitor.

N-aveam nici cea mai mică idee de ce printase e-mailul. Ba de fapt aveam o oarecare bănuială şi în mod ciudat – sau poate nu chiar – vederea mesajului îmi făcea rău. Susan încercase să mă îmbuneze, dar eu mă arătasem neînduplecat.

Dar, cum spuneau domnul Mancuso şi Shakespeare, totul e bine când se termină cu bine. Chiar dacă toţi irosisem nişte ani care puteau la fel de bine să nu fi fost pierduţi în zadar.

Stând acolo, cu acel e-mail în mână şi fără să fi găsit încă puşca,

cu vorbele îngrijorătoare ale lui Felix Mancuso încă în minte şi cu trecutul aruncând o umbră lungă peste viitorul meu luminos alături de Susan – m-a săgetat brusc gândul că trebuia să-l ucid pe Anthony Bellarosa.

Capitolul 40

De fiecare dată când pornea să alerge pe proprietate, Susan se înapoia prin grădina cu trandafiri, aşa încât m-am aşezat în patio, cu o sticlă de apă rece şi un prosop, în aşteptarea ei. Lipsise aproape o oră şi, deşi nu eram îngrijorat, nu eram nici întru totul liniştit. Mi-a trecut prin minte că n-am fi putut trăi aşa nici chiar pentru o perioadă limitată.

Aveam lângă mine unul dintre telefoanele fără fir, aşa că am format numărul mobilului lui Susan. Mi-a răspuns robotul, am lăsat un mesaj şi am hotărât să plec în căutarea ei.

Am luat cu mine telefonul fără fir, care avea o arie limitată de acţiune, dar tot era mai bun decât nimic, m-am dus în faţa casei şi m-am suit la volanul Taurus-ului.

Chiar atunci a sunat telefonul.

– John Sutter, am răspuns eu.

Am răsuflat uşurat auzind vocea lui Susan.

– Sunt aici, mi-a spus.

Abia îşi trăgea sufletul şi vorbea gâfâit.

– Aici, în patio.

– Vin imediat.

M-am înapoiat în patio, unde am găsit-o pe Susan pe cărarea din grădina cu trandafiri, aplecată, cu palmele pe genunchi, trăgând adânc aer în piept. În afară de pantofii de alergat, era goală puşcă.

– Unde-ţi sunt hainele? mi s-a părut nimerit să întreb.

A răsuflat adânc.

– Oh... mi-a răspuns, treningul e la rufe murdare, iar tu mi-ai zis să nu port pantaloni scurţi, aşa că nu-mi rămânea decât să mă duc aşa. A fost o alergare pe cinste, a adăugat.

N-am crezut chiar tot ce mi-a spus, dar ca să intru în joc, i-am spus:

– Te-ai gândit bine. Dar unde ai ţinut telefonul?

– Nu mă întreba, mi-a răspuns ea.

M-am întrebat dacă-l setase pe vibraţii.

A venit în patio, şi-a pus celularul pe masă, apoi şi-a şters cu prosopul obrazul şi trupul transpirat. A băut o înghiţitură zdravănă de apă din sticlă, apoi mi-a spus:

– L-am întâlnit pe Nasim şi mi-a oferit de două ori preţul iniţial.

Am zâmbit.

– În locul lui, eu ţi-aş plăti ca să rămâi.

Şi-a pus prosopul şi fundul gol pe scaunul de răchită şi şi-a săltat picioarele pe masă. M-a rugat să-i scot pantofii de alergat, iar eu i-am scos pantofii şi şosetele. Şi-a mişcat degetele de la picioare, ceea ce însemna că voia să i le masez, aşa că m-am apucat de treabă, iar ea şi-

a turnat apă în creştetul capului, după care a băut şi mai mult. Şi-a lăsat capul pe spate şi a tras din nou aer în piept.

– Tu ce-ai făcut în timpul ăsta?

– Exerciţii la sol.

A zâmbit.

– E vremea de cocteil şi e rândul tău să le prepari, mi-a spus. Grey Goose cu suc de afine.

– Dacă tot merg în casă, să nu-ţi aduc şi nişte haine? am întrebat.

– Nu. Chiar îmi place să stau goală.

Nu aveam motiv s-o contrazic. M-am dus la bucătărie, am pregătit băutura ei şi un Dewar's cu sifon pentru mine. Am golit un borcan de arahide într-un castronel, ca să dau impresia că nu eram puşi doar pe băutură.

Legat de asta, trebuie să fac o remarcă: în această perfectă grădină a Edenului unde locuiam noi existaseră şi eram convins că existau şi acum o mulţime de persoane care beau la greu. De cele mai multe ori era vorba de ocazii mondene, nu genul de beţii până când lumea pică de pe scaun, deşi nu mă îndoiam că mulţi trăgeau la măsea pe ascuns şi acasă. În orice caz, Susan şi cu mine ne plasam probabil printre ultimii din zonă din punct de vedere al consumului săptămânal de alcool, dar după standardele unui comitat abstinent din Midwest, am fi fost expediaţi prin ordin judecătoresc la Alcoolicii Anonimi şi am fi fost înfieraţi din altarul bisericii. Ca să vorbesc mai la obiect, cum nivelul nostru local de alertă tocmai se ridicase la Cod Roşu, ar fi fost bine să mai limităm cantitatea de alcool ingurgitat.

Am dus totul afară pe o tavă şi am observat că Susan îşi culesese de pe undeva echipamentul de gimnastică şi-l aruncase pe un scaun, pe care îşi cocoţase iar picioarele. Îşi pusese prosopul pe umeri, lăsându-l să atârne pudic peste sâni.

I-am dat paharul cu băutură şi am ciocnit.

– Pentru vară, am spus.

Ne-am aşezat şi am început să sorbim din băuturi şi să ronţăim alune, bucurându-ne de linişte şi de adierea molcomă care răzbătea prin crengile copacilor înalţi din spatele grădinii cu trandafiri.

– Am fost cam îngrijorat, i-am spus.

Preţ de câteva secunde nu mi-a răspuns.

– Îţi faci prea multe griji, mi-a replicat.

Ştiam că aşa urma să reacţioneze, drept care i-am spus:

– Chiar este ceva pentru care trebuie să-mi fac griji.

– Ştiu, dar... ce putem face?

Erau mai multe lucruri pe care le puteam face, numai că ea nu voia.

– Am căutat puşca la subsol, dar n-am găsit-o, i-am spus.

– Poate e în altă parte.

– Dacă până mâine nu dăm de ea, mă duc să cumpăr altă puşcă de vânătoare sau o puşcă obişnuită.

– Eu mă pricep să trag cu cea de vânătoare, mi-a reamintit.

Nici cu pistolul nu se descurca prea rău, dar era un subiect oarecum dureros.

– Cât timp ai fost plecată, am vorbit cu Felix Mancuso, am anunţat-o.

A dat din cap, iar eu am continuat:

– Vrea să aranjăm o întâlnire, poate chiar mâine, aşa că i-am dat numărul tău de mobil.

– Cred că-i timpul să-ţi iei şi tu mobil.

– Nu asta e problema noastră.

– Îmi încarci nota de plată.

– Susan... vreau să-ţi scoţi capul din nisip şi să mă ajuţi.

– Bine, mi-a răspuns. O să fac tot ce-mi ceri.

Bineînţeles, acestea erau vorbele prin care o soţie voia de fapt să spună: „Mă pisezi şi eşti un mare dobitoc, iar eu sunt victima neputincioasă a personalităţii tale opresive, dar o să fac tot ce-mi ceri tu, iubitule”.

– Nu ţi-am urmat instrucţiunile când mi-ai spus să alerg numai pe proprietate, să-mi iau mobilul cu mine şi să nu port pantaloni scurţi? Uită-te la mine, a adăugat. Din pricina ta am fost nevoită să alerg în pielea goală.

Era greu să te înfurii pe o femeie frumoasă şi goală, totuşi i-am sugerat:

– Când îmi urmezi instrucţiunile, nu-i cazul să le iei ad litteram.

A rămas tăcută un moment.

– Nimeni nu agreează un aducător de veşti proaste. Tu nu eşti decât mesagerul, iar eu înţeleg mesajul.

– Ştiu că-l înţelegi.

– Şi te iubesc pentru că-ţi faci griji pentru mine.

Aş fi vrut să-i spun că Felix Mancuso împărtăşea îngrijorarea mea, dar mi-am zis că era mai bine să-i spună chiar el.

Am urcat în dormitor.

– Alergatul în pielea goală mă excită.

Ne-am ocupat de problema respectivă, după care am făcut duş împreună. În timp ce ne îmbrăcam ca să luăm cina la The Creek, a sunat mobilul lui Susan. Ea s-a uitat la afişaj şi mi-a spus:

– E pentru tine.

Am luat telefonul.

– Vă convine ora zece mâine-dimineaţă? m-a întrebat Felix Mancuso.

– E perfect. Ştiţi unde ne găsiţi.

– Ştiu.

De fapt, venise la noi în două rânduri, cu probleme de serviciu: o dată ca să mă aducă acasă cu maşina din Manhattan, după tentativa de asasinare a lui Frank Bellarosa, şi a doua oară ca să-mi comunice că soţia mea tocmai îl împuşcase pe acelaşi Frank Bellarosa, vecinul nostru.

– Atunci pe mâine, am spus şi am închis. A rămas pe mâine la zece dimineaţă, i-am spus lui Susan. Vreau să fii aici, am adăugat.

– Sigur, iubitule.

Am condus Lexus-ul lui Susan pe aleea cea lungă, trecând de casa portarului, care părea acum întunecată şi părăsită. Peste o zi, două Nasim urma să-şi instaleze aici oamenii lui, bineînţeles în afară de situaţia în care ajungea la concluzia că de fapt nimeni nu încerca să-l lichideze. Grijile mele erau mai concrete, aşa că puţin îmi păsa dacă trebuia să trec pe la Punctul de Control Nasim ca să ajung la propria mea casă. Chiar şi cea mai neînsemnată măsură de siguranţă îmi era utilă, deşi mi-am impus să nu uit că oamenii lui Anthony Bellarosa puteau lovi oriunde.

Preocuparea mea imediată era reîntoarcerea la clubul The Creek. Partea bună era că nimănui nu i se făcuse până acum de petrecanie în timp ce-şi lua cina aici, deşi mie unul îmi trecuseră prin minte astfel de gânduri când mă aflam în compania unor comeseni plicticoşi.

– Nu mor de fericire că mergem la The Creek, asta ca să ştii, i-am spus lui Susan.

– O să fie bine. Eşti cu mine, mi-a răspuns.

– În regulă.

Tot nu puteam să înţeleg cum de lui Susan i se trecuse cu vederea o crimă, în timp ce eu primisem definitiv o bilă neagră doar fiindcă adusesem la cină la The Creek un şef mafiot. Adică, de fapt înţelegeam: Susan nu făcuse altceva decât să încalce legea, în timp ce eu nesocotisem legile nescrise ale clubului. În plus, ea era o Stanhope. Iar cât privea aventura ei cu Donul care Venise la Cină – după cum spuneam – era ceva mult prea savuros ca s-o coste o bilă neagră. Ar fi putut chiar s-o scutească de taxe un an întreg.

The Creek se afla la zece minute de mers cu maşina de Stanhope Hall şi, înainte să-mi vină în minte vreun motiv plauzibil să fac stânga-mprejur, deja rulam pe aleea lungă şi străjuită de copaci care ducea spre club.

Clubul The Creek era un loc foarte agreabil, înzestrat cu teren de golf, o plajă cu o vilă la Sound, terenuri de tenis şi case de oaspeţi, unde curând aveau să locuiască fie soţii Stanhope, fie eu. Clădirea clubului era un vechi conac, încă plin de graţie şi farmec, iar mâncarea era bună după câteva cocteiluri şi devenea şi mai bună după

vreo sticlă, două de vin. Serviciul lăsa uneori de dorit, dar asta face parte din farmec, ceea ce încercasem să-i explic şi domnului Frank Bellarosa, când el şi Anna fuseseră invitaţii noştri aici. Frank nu prea înţelesese vechea tradiţie a mâncării aşa şi aşa, nici a serviciului după bunul plac al chelnerului, ca atare fusese etichetat un bădăran lipsit de rafinament. Bineînţeles, mai existaseră şi alte probleme legate de venirea lui în seara aceea, de pildă ţinuta lui şi a soţiei, faptul că se răstise la Richard, bătrânul chelner care lucra acolo de când lumea, precum şi – cum am mai spus – dorinţa nerealistă şi inexplicabilă a lui Frank de a deveni membru al clubului. Dar, har Domnului, o astfel de situaţie delicată fusese evitată prin faptul că Susan îl împuşcase.

Am oprit în mica parcare şi am intrat amândoi. Susan a prezentat legitimaţia, dar am evitat barul şi salonul, ambele aglomerate şi doldora de potenţiale situaţii neplăcute. Administratoarea ne-a condus direct în sala de mese, ne-a poftit la o masă de două persoane, aflată într-un colţ, şi ne-a luat comanda pentru băuturi.

Nu era multă lume la cină în seara aceea, totuşi am zărit câteva figuri cunoscute, dar nu foşti prieteni şi nici foşti clienţi de-ai mei.

– Îţi pare bine că ai venit aici? m-a întrebat Susan.

– Când sunt cu tine, iubito, mă simt fericit, oriunde m-aş afla, i-am răspuns.

– Bine. O să-i aducem şi pe părinţii mei aici într-o seară.

– Dacă şi lor le face plăcere, eu n-am nimic împotrivă, am asigurat-o.

Nu părea prea convinsă, totuşi mi-a spus:

– Mă iubesc şi vor să fiu fericită.

– Atunci avem ceva în comun.

– Poate organizăm petrecerea de nuntă aici, mi-a sugerat ea.

– N-aş vrea să-l supun pe tatăl tău încă o dată la aşa o cheltuială. În fond, te măriţi cu acelaşi soţ şi aşa mai departe.

– Facem noi cinste.

M-am întrebat cine plătise pentru nunta lui Susan cu Dan Nu-ştiu-Cum.

– Să nu facem mare tevatură, i-am propus.

– Am putea organiza petrecerea în aer liber, la casa de oaspeţi.

– Nu uita să-i inviţi pe soţii Nasim. Adoră petrecerile.

– Recepţia de data trecută de la Stanhope Hall a fost marele eveniment al verii, mi-a amintit ea.

Pare-se uitase că aceea fusese o petrecere tematică, tema fiind stabilită de către tatăl ei: „Să retrăim al Doilea Război Mondial: raţionalizarea alimentelor, penurie de băuturi şi stingerea la ora 10 seara”.

– A fost o seară de neuitat, am spus.

Deodată i-a venit o idee grozavă:

– John, să facem petrecerea la Seawanhaka!

S-a uitat la mine şi a continuat:

– Acolo ne-am cunoscut, tu eşti pasionat de navigaţie, aşa că ar fi perfect.

Toată discuţia asta despre nuntă mă cam punea pe jar şi, ca să schimb subiectul, am încuviinţat:

– Perfect.

– Super! Mâine am să dau telefon să văd ce e disponibil.

– Sună-mă şi pe mine, să vezi dacă sunt disponibil.

A înţeles gluma şi a zâmbit.

A venit chelneriţa cu băuturile – două pahare de vin alb slab – şi cu meniurile.

Am dat noroc cu Susan şi am spus:

– Acum că sunt aici a doua oară, e şi mai frumos.

– Eşti tare drăguţ!

Am aruncat o privire pe meniu, să văd dacă nu cumva adăugaseră şi vreun fel de mâncare italienesc de când cinase aici celebrul şef mafiot. Viţel Bellarosa? Faimoasele chifteluţe Mitralieră? Paste Puşcă preparate cu Gloanţe[32] adevărate?

– Comandă ceva ca lumea, m-a sfătuit Susan.

– Mă gândeam la Pui Antiglonţ.

– Unde-ai citit asta?

– La antreuri, al treilea rând de jos.

S-a uitat şi ea.

– Acolo scrie Pui *Kiev*.

– Oh... aşa e. Kiev.

Am pus deoparte meniul.

– E greu să citesc la lumina asta. Comandă tu pentru mine.

Chelneriţa s-a înapoiat şi Susan a comandat două porţii de salată şi două de cod fiert. Numai gândindu-mă la ele îmi lăsa gura apă.

Oricum, cina la The Creek a fost plăcută şi liniştită: nu ne-a deranjat niciun cunoscut şi eu am zis har Domnului că în sala de mese nu era prea multă lume.

Cu toate acestea, când ne îndreptam către ieşire, am aruncat o privire spre bar şi spre salon, unde am văzut câteva persoane cunoscute. Doi-trei ne-au zărit la rândul lor. La o masă am văzut o doamnă care semăna cu maică-mea. Era *chiar* maică-mea, împreună cu alte patru cucoane de vârsta ei.

Nu m-a văzut, aşa că mi-am continuat drumul spre uşă.

N-o mai întâlnisem pe maică-mea de la înmormântarea mătuşii Cornelia, cu patru ani în urmă, dar vorbisem la telefon cam o dată pe lună şi ne trimisesem felicitări de sărbători. O invitasem la Londra, dar la fel ca multe alte persoane vârstnice active din zilele noastre, era prea ocupată. De fapt, călătorea mult cu Elderhostel – nu la Londra, ci

în locuri exotice, unde putea să comunice cu natura şi să intre în legătură cu localnici înţelepţi, cu suflet nobil, neinteresaţi de bunuri materiale şi probabil lipsiţi de cele mai elementare noţiuni de igienă. Prin urmare, n-o atrăsese oferta mea de a vizita Muzeul Imperial al Războiului.

Harriet fusese membru fondator al Partidului Socialist Conflictual, aşa că din principiu refuza să adere la un club elitist, oricare ar fi fost el, în schimb nu ezita să accepte invitaţia mea sau a altcuiva. Acum că murise tata, pare-se că mama ajunsese să fie invitată de ceea ce unii membri denumeau Clubul pentru Vin şi Jelanie al Văduvelor. Cu ani în urmă, le văzusem pe aceste doamne în salonul de cocteil al clubului, sorbind dintr-un pahar de vin sau sherry şi vorbind despre scumpii lor soţi răposaţi, cu mult mai multă afecţiune decât pe vremea când belelele alea de bărbaţi mai erau încă în viaţă.

Am ieşit din club, împreună cu Susan. În clipa următoare, însă m-am oprit şi i-am spus lui Susan:

– A sosit momentul să înfrunt fiara.

– Ce vrei să zici?

– Maică-mea e în salon.

– John, ce vorbe oribile! Hai s-o salutăm.

Ne-am întors şi am mers în salon.

Harriet ne-a zărit încă de la uşă şi a scos un ţipăt de bucurie.

– John! John! Fetelor, e John, băiatul meu! s-a întors ea către cele patru prietene. Ah, ce noroc şi ce fericire pe mine în astă-seară!

Ei, n-a spus chiar vorbele astea. De fapt, a rămas fără cuvinte, atât era de copleşită de emoţie.

M-am apropiat de masa ei, împreună cu Susan, care mi-a luat-o înainte, sărutându-şi şi îmbrăţişându-şi fosta şi viitoarea soacră. I-am urmat şi eu exemplul.

Harriet ne-a prezentat prietenelor ei:

– Doamnelor, acesta este fiul meu, John, de care cred că unele dintre voi îşi mai aduc aminte, iar aceasta este fosta lui soţie, Susan Stanhope, pe care cred că o ştiţi cu toatele sau măcar îi cunoaşteţi părinţii.

În continuare ni le-a prezentat pe cele patru cucoane şi, într-adevăr, îmi aminteam de Văduvele Vesele şi de soţii lor plecaţi pe lumea cealaltă, dintre care unii fuseseră cât se poate de vii la vremea când îi întâlnisem ultima oară.

Harriet era îmbrăcată elegant cu ţinuta ei ţărănească în stilul anilor 1970 şi purta probabil aceleaşi sandale pe care le avusese în picioare la prima ei manifestaţie anti-război. Asta se întâmpla înainte de Vietnam, deci era vorba de alt război, deşi care anume rămânea încă un mister. Harriet avea un păr lung şi cărunt, cu care cred că se născuse, iar singurele ei bijuterii erau confecţionate de indigeni

aruncaţi în cea mai cruntă mizerie de către civilizaţia occidentală, pe care o răsplăteau pe această cale.

Am trăncănit vreun minut despre verzi şi uscate cu cucoanele şi mi-am dat seama că vreo câteva persoane de la bar şi de la mese vorbeau despre noi. Nu mă bucurasem de atâta atenţie într-un bar din seara în care venisem la cocteil cu soţii Bellarosa, cu zece ani în urmă.

Harriet nu ne-a poftit să luăm loc, aşa că Susan a profitat de ocazie şi s-a adresat mamei mele şi amicelor ei:

– Am să v-o răpesc câteva clipe pe Harriet, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Harriet s-a ridicat şi am mers toţi trei în holul de la intrare. Dacă mama se mira cumva că Susan şi cu mine eram împreună, nu ardea de nerăbdare să afle şi motivul, drept care s-a mulţumit să se uite la Susan.

– John vrea să-ţi spună ceva, a anunţat-o Susan.

Aşa e, aveam multe să-i spun lui Harriet, dar m-am abţinut şi i-am zis simplu:

– M-am împăcat cu Susan.

Harriet a încuviinţat din cap.

– Şi o să ne recăsătorim, am continuat eu. Mă întorc definitiv de la Londra, am încheiat eu cu veştile bune.

Ea a dat din nou din cap, după care s-a uitat la Susan, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca ea să confirme toate tâmpeniile mele.

– Nicio clipă n-am încetat să ne iubim, i-a spus Susan simplu şi direct, iar John m-a iertat.

Harriet i-a răspuns de parcă ar fi ştiut dinainte toate acestea şi ar fi exersat o replică pe potrivă.

– Dar tu l-ai iertat pe *el?*

Era o întrebare obraznică şi plină de subînţelesuri, dar Susan i-a răspuns:

– Am stat de vorbă despre toată suferinţa pe care ne-am provocat-o unul altuia, dar am decis să lăsăm totul în urmă, aşa că suntem pregătiţi să mergem mai departe.

Harriet s-a uitat la amândoi.

– Bine, copii... – aşa ni se adresa ea – ... trebuie să mărturisesc că m-aţi luat prin surprindere, nici nu ştiu ce să spun.

Haide, Harriet, zi-ne simplu „Lua-v-ar dracu'!" şi întoarce-te la prietenele tale.

– Vreau să te bucuri pentru noi, i-a spus Susan.

Harriet s-a făcut că nu aude.

– Aţi stat de vorbă cu William şi Charlotte?

– Am vrut să fii tu prima care află, i-a spus Susan. În schimb, i-am sunat pe Edward şi Carolyn, care sunt încântaţi.

– Sunt convinsă.

– Te-am ruga mult să nu mai spui nimănui, până ni se iveşte nouă ocazia să le dăm vestea.

Harriet a dat din nou din cap.

– Nu cred că părinţii tăi vor fi de acord, i-a spus ea lui Susan.

– Am vrea să avem şi binecuvântarea lor, dar suntem dispuşi să mergem mai departe şi fără ea.

– Serios?

Bineînţeles, asta însemna că Harriet spera să înţelegem că în acest context, cuvântul „aprobare" se traducea prin bani.

– Am discutat cu John pe tema asta, a informat-o Susan.

– Bine. Totuşi, sper că, recăsătorindu-vă, nu-ţi vei îndepărta părinţii de nepoţii lor.

Definiţia cuvântului „a îndepărta": a fi scos din testament; a i se tăia alocaţia; a-l determina pe Tata-Mare să umble la fondul alocat copiilor. Iar asta venea de la o femeie care nu credea în averi moştenite, bineînţeles afară de cazul când banii murdari ai bogătanului exploatator urmau să ajungă la nepoţii ei. Harriet putea fi obiectul unui studiu de caz despre contradicţii şi ipocrizie.

– Nu văd cum căsătoria noastră ar afecta relaţia părinţilor mei cu nepoţii lor în toată firea, a spus Susan.

– Eu una sper să nu se întâmple aşa.

În general îmi cam pierdeam răbdarea când auzeam astfel de conversaţii politicoase şi evazive, aşa că m-am întors spre maică-mea:

– Nu trebuie neapărat să te bucuri pentru noi sau să ne dai binecuvântarea, şi nici măcar să vii la nunta noastră. În schimb trebuie cu orice preţ să nu-ţi vâri nasul.

Harriet m-a privit de parcă ar fi vrut să-şi dea seama cine eram şi ce căutam acolo.

– John, eşti foarte necioplit, mi-a spus.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Harriet, am continuat eu să fiu necioplit. Viaţa e prea scurtă ca să stai dracului aici fără un zâmbet, fără să schiţezi un gest de îmbrăţişare, fără să ne spui măcar o vorbă bună...

– John... mi-a murmurat Susan.

– Plecăm, am anunţat. Noapte bună, mamă.

Am pornit spre uşă, dar am auzit în spate vocea lui Harriet:

– John…

M-am întors spre ea, iar ea a venit spre mine, s-a oprit şi m-a privit în faţă. O clipă am rămas ochi în ochi, apoi mi-a spus:

– Şi eu aş dori un zâmbet, o îmbrăţişare sau o vorbă bună de la voi.

Harriet se pricepea grozav să treacă din postura agresorului la cea a victimei, de la persecuţie la mămica-martir, de la Crăiasa zăpezii la Ursul Grizzly, şi asta cât ai clipi din ochi. Prin urmare, i-am răspuns la

fel cum făcusem încă din fragedă copilărie, de când mă lămurisem cum stăteau lucrurile cu ea: am îmbrăţişat-o cu putere, ne-am sărutat şi am făcut pace, până la următoarea ocazie când avea să sară calul.

Susan zâmbea, aşa că ne-am strâns toţi trei în braţe, claie peste grămadă, cu căldură. În clipa aceea aş fi dat doi ani din viaţă pentru un scotch triplu, la fel şi Harriet.

Oricum, ne-am păstrat toţi trei zâmbetul, iar Harriet ne-a spus:

– Vestea voastră m-a luat pe nepusă-masă, sigur că mă bucur pentru voi.

– Ştiu că te bucuri, a întărit şi Susan. John e cel mai grozav bărbat din lume şi singurul pe care l-am iubit vreodată.

Nu eram prea convins de această ultimă parte a declaraţiei ei, după cum Harriet nu era prea convinsă de prima, totuşi a răspuns:

– Minunat.

– Îmi pare grozav de bine că m-am întors.

Susan m-a săgetat cu o privire agasată, apoi s-a întors spre Harriet:

– Acum te lăsăm să te întorci la prietenele tale.

– Presupun că ne vom reîntâlni curând la înmormântarea lui Ethel.

– Nu ştiu dacă ai aflat, dar Ethel a intrat în comă.

Harriet a încuviinţat din cap.

– Da, am auzit. Mă tem că nu mai are mult, a prezis ea. Ethel Allard e o mare doamnă, a simţit apoi nevoia s-o ridice în slăvi.

Ei, cineva ca Harriet Sutter putea să creadă asta.

Ne-am urat noapte bună, apoi Susan şi cu mine ne-am îndreptat către maşină.

– Îmi pare bine că am trecut şi peste asta, mi-a spus Susan.

Nu eram sigur dacă se referea la cina de la club sau la reîntâlnirea mea cu Lady Macbeth.

Susan a privit o clipă în perspectivă şi a făcut o remarcă înţeleaptă:

– N-o să fie prea uşor, aşa-i?

Am profitat de întrebarea ei şi i-am spus:

– Ar trebui să plecăm din locurile astea.

– Am mai plecat o dată. Acum ne-am întors. Împreună, a adăugat.

– Îmi pare grozav de bine că m-am întors, am asigurat-o eu.

– Mama ta arată bine.

– Îşi prepară singură produsele cosmetice, din reziduuri medicale reciclate. Îndeosebi sânge şi fiere.

– John!

– Ce crezi, oare am fost amândoi adoptaţi?

– Cu toate păcatele lor, să ştii că ţin la noi, m-a liniştit ea.

– Păi, acum două minute ai avut ocazia să vezi o mostră de iubire

din aia bizară. Abia aştept să văd cum o să înghită asta părinţii tăi.

Susan s-a gândit o clipă, mi-a zâmbit şi mi-a spus:

– Poate că noi va trebui să înghiţim.

– S-ar putea să ai dreptate.

Am urcat în maşină şi am pornit înapoi spre Stanhope Hall. După conversaţia cu Felix Mancuso, nu-mi prea surâdea să intru în casa de oaspeţi pe întuneric, dar Susan era departe de a-şi face astfel de griji, aşa că pălăvrăgea despre viitor, în timp ce eu mă gândeam la următoarele zece minute.

Capitolul 41

Era o noapte întunecoasă şi luna se ascunsese în spatele unor nori de ploaie. O rugasem pe Susan să treacă la volan şi când a oprit în faţa porţii închise de la Stanhope Hall, am apăsat butonul telecomenzii, făcând poarta să se deschidă încet spre interior.

Am trecut de casa portarului şi poarta s-a închis automat în urma noastră.

Aleea de trei sute de metri care ducea la casa de oaspeţi era îngustă, cotită, întunecoasă şi mărginită de copaci uriaşi, însă Susan vedea în toate astea mai curând o provocare decât un risc, drept care a mărit viteza.

– Mergi mai încet.

– John...

– Opreşte!

A frânat brusc.

– Ce...? a dat ea să întrebe.

Am întins mâna şi am stins farurile.

– Acum porneşte, i-am spus. Încet.

S-a uitat la mine, apoi a înţeles şi a început să conducă încet pe aleea pavată cu pietriş care scrâşnea sub roţi.

– Nu pot să cred că trebuie să facem asta, mi-a spus abia şoptit.

– Nasim procedează aşa în fiecare noapte, am răspuns, ca să mai înseninez atmosfera.

Ne-am continuat drumul, iar eu i-am cerut mobilul. Ea mi l-a dat şi eu am format 911, fără să apăs tasta de apelare.

Am zărit în stânga casa de oaspeţi, cam la o sută de metri depărtare, precum şi luminile de la Stanhope Hall, la vreo jumătate de kilometru dincolo de casa de oaspeţi. Dacă Nasim privea cumva prin binoclu, şi-ar fi putut închipui că nişte asasini se îndreptau spre el.

În timp ce ne apropiam de casa de oaspeţi, am văzut înăuntru câteva lumini aprinse, precum şi alte două afară – una deasupra uşii de la intrare şi cealaltă pe stâlpul de piatră care marca începutul aleii către Stanhope Hall. Susan a părăsit aleea principală şi a cotit la stânga, pe drumul care ducea la casa de oaspeţi.

– Întoarce în curtea din faţă, i-am spus eu.

Ajungând în curtea din faţa casei, Susan a cotit brusc, astfel încât SUV-ul a ajuns cu spatele spre casă.

I-am întins telefonul şi i-am spus:

– Mă duc să verific casa. Tu rămâi aici şi fii gata în orice clipă s-o iei din loc şi să suni la 911. Şi apasă butonul de alarmă de pe telecomandă.

– John, dacă crezi că-i vreun pericol, hai să mergem astă-seară la un hotel.

– Nu cred să fie vreun pericol, i-am răspuns, dar cred că-i firesc să ne luăm nişte măsuri de precauţie.

– Asta nu-i firesc.

– Acum este.

I-am zâmbit şi am adăugat:

– Rămâi aici şi vezi să nu adormi.

– John...

Am coborât din SUV, m-am dus la uşa din faţă şi am verificat dacă era încuiată, apoi am luat-o pe aleea care ducea la grădina cu trandafiri, să văd dacă există vreo fereastră deschisă sau spartă.

M-am dus în curtea din spate şi am verificat uşile şi ferestrele, furişând o privire înăuntru. Am mers apoi în cealaltă parte a casei, dar chiar în clipa când dădeam colţul, am sesizat o mişcare în întuneric şi am înlemnit.

Lăsasem o lampă aprinsă în salon şi lumina pătrunsă prin fereastră se revărsa pe un petec de peluză. Cineva a păşit din întuneric în lumină. Era Susan. M-a zărit şi mi-a spus:

– Totul pare să fie în regulă.

– Ţi-am *spus* să stai în maşină.

– Am stat în maşină. Dar pe urmă am coborât. Ai întârziat prea mult, mi-a explicat.

Eram foarte supărat pe ea, dar în acelaşi timp impresionat de curajul de care dădea dovadă. Susan nu era o fire timidă, nu se împăca prea bine cu ideea de a primi ordine şi nu avea cine ştie ce răbdare cu bărbaţii care voiau s-o protejeze. Făcusem această constatare de zeci de ori când ne aflam în larg şi în nenumărate ocazii când călăream pe teren accidentat. Aşa că i-am spus calm:

– În armată am învăţat că toţi trebuie să executăm ordinele şi să facem numai ceea ce ni s-a spus să facem, aşa încât nimeni să nu poată fi luat prin surprindere. Dacă aveam pistol, te-aş fi putut împuşca, am adăugat.

– Aşteaptă până ne căsătorim.

Cu logica nu ajungeam nicăieri, aşa că m-am dat bătut. M-am dus la uşa de la bucătărie şi am descuiat-o.

– Aşteaptă aici, i-am spus.

Am intrat direct în hol, ca să mă asigur că uşa de la subsol era încuiată, apoi am dat repede o raită la parter, aprinzând luminile în fiecare încăpere. După cum spuneam, era o casă mare şi nu aveam de gând s-o verific cameră cu cameră de fiecare dată când ne întorceam acasă. Dar deocamdată – până când poliţia avea să stea de vorbă cu Anthony Bellarosa, până când aveam să discut cu Felix Mancuso şi până când aveam să facem rost de o armă – asta urma să fac, cel puţin noaptea. În plus, astfel de verificări îi dovedeau lui Susan că pericolul era real.

Susan nu m-a aşteptat afară. Deja intrase în hol, aşa că i-am spus să mă aştepte *acolo* şi am urcat la etaj. Am verificat cele cinci dormitoare şi am coborât, constatând că ea mă aştepta în birou. Parese că nu reuşeam să cădem de acord asupra semnificaţiei cuvântului „aici".

Tocmai îşi accesa e-mailul.

– Părinţii mei sosesc cu avionul mâine... mi-a spus.

Mi-a dat detalii asupra zborului călare pe mătură al lui William şi Charlotte şi a adăugat:

– Edward va fi aici joi seara, iar Carolyn zice s-o anunţ când se va stinge Ethel şi ea va veni cu trenul să asiste la priveghi.

– Bine.

Am remarcat că ledul pentru mesaje telefonice clipea, aşa că am comutat pe difuzor exterior şi am ascultat mesajul.

– Am vrut să vă anunţ că mama a murit astă-seară la ora opt şi un sfert, s-a auzit vocea obosită şi înecată în lacrimi a lui Elizabeth. Vă sun mâine pentru pregătiri, adăugă ea după o scurtă pauză. Mulţumesc încă o dată că-mi sunteţi atât de aproape.

Nici eu nici Susan n-am scos o vorbă, apoi Susan a format numărul lui Elizabeth, dar a răspuns robotul.

– Elizabeth, ne pare tare rău, a vorbit Susan. Dar să ştii că acum e împăcată şi e cu Dumnezeu. Dacă te putem ajuta cumva la pregătiri, te rog să ne suni.

– Anunţă-mă dacă vrei să ne întâlnim la casa de pompe funebre, am vorbit şi eu în microfon. Nu te apuca să rezolvi tu singură totul. Vrem să ne dai voie să te ajutăm.

Susan a închis telefonul şi s-a întors către mine:

– Ţin minte cum la moartea lui George mi-am zis că era apusul unei epoci... şi că odată cu el se ducea şi o părticică din copilăria mea.

M-am îndreptat spre bar.

– Vrei să bei ceva?

– Te rog. Orice.

Am turnat coniac în două pahare, timp în care Susan şi-a trimis e-mailurile, anunţându-i pe cei apropiaţi despre moartea lui Ethel.

Prin urmare, mi-am spus, Ethel Allard murise. La fel şi John Gotti, mi-am amintit, cu numai o zi mai înainte. Pe lângă datele apropiate, nu mă îndoiam că aveau prea puţine lucruri în comun. Şi totuşi, aceste două decese îmi influenţaseră viaţa: moartea lui Ethel mă adusese acasă, iar moartea lui Gotti risca să dezlănţuie un pericol ţinut în frâu vreme de zece ani.

I-am dat lui Susan paharul ei, am ciocnit şi ea a spus:

– Pentru Ethel.

– Ea m-a adus acasă, i-am destăinuit eu lui Susan gândul care-mi venise în minte.

Ea a dat din cap.

– Am rugat-o să-ţi vorbească despre mine, mi-a mărturisit ea.

– Ştiu. Asta a şi făcut.

– A fost tare egoist din partea mea să cer una ca asta unei femei aflate în pragul morţii.

– Cred că a fost fericită s-o facă, am liniştit-o eu.

– Probabil că da, a încuviinţat şi Susan.

Ne-am luat băuturile la etaj, ne-am dezbrăcat şi ne-am suit în pat.

Am citit şi am stat de vorbă un timp, apoi Susan a adormit. M-am dat jos din pat şi am coborât la subsol, să mă mai uit o dată după puşcă. N-am găsit-o nici de această dată, aşa că m-am dus la bucătărie, am luat un cuţit mare de măcelărie şi m-am înapoiat în dormitor, încuind uşa şi trăgând comoda în dreptul ei.

M-am aşezat în pat în capul oaselor, gândindu-mă la toate care trebuiseră să se întâmple într-o asemenea succesiune încât să mă aducă aici, în acest dormitor, cu un cuţit de măcelărie pe noptieră.

Ei bine, lucrurile ar fi putut sta şi mai rău. Aş fi putut să pier în largul mării. Sau şi mai tragic, m-aş fi putut căsători. Ar fi putut însă să fie şi mai bine: Frank Bellarosa ar fi putut găsi restaurantul din Glen Cove cu zece ani în urmă, fără să mai pună ochii pe Alhambra... şi nici pe Susan Sutter.

Numai că lucrurile se întâmplaseră sau nu se întâmplaseră, oamenii continuau să trăiască sau muriseră, astfel că la sfârşitul zilei trebuia să nu te mai întrebi de ce, ci mai curând să te gândeşti cum să fii cu un pas înaintea cuiva care plănuia să te suprime.

Am stins veioza, dar am rămas treaz toată noaptea.

Capitolul 42

A plouat toată noaptea, fapt pentru care ar fi fost mai greu de auzit dacă cineva ar fi încercat să intre în casă.

M-am ridicat în capul oaselor şi m-am uitat la Susan, care dormea alături: tot nu-mi venea să cred. Dar şi mai greu de crezut era că Susan se afla pe lista neagră. E drept că mi-o luase Frank Bellarosa, dar nu aveam de gând să-l las şi pe Anthony Bellarosa să mi-o ia.

Fusese o noapte lungă şi cred că eram cu nervii încordaţi din pricina afirmaţiei lui Felix Mancuso – *Are nevoie să fie speriată!!!* dar eram fericit că Mancuso urma să vină aici, ca să-i pot spune că mă ţinuse treaz toată noaptea. Susan însă nu avea de ce să se plângă.

Nu sunt un tip paranoic şi, când navigasem în jurul lumii, fusesem unul dintre puţinii care nu aveau o armă la bord, deşi câţiva marinari refuzaseră să lucreze pentru mine tocmai din acest motiv.

Cu toate acestea, în largul coastei somaleze existase o situaţie când avusesem nevoie de o armă, aceea fiind un pistol de semnalizare. Până la urmă totul se sfârşise cu bine, dar fusesem pe muchie de cuţit. După aceea mă înclinasem în faţa realităţii şi-mi luasem din Aden un AK-47, care în acele locuri era mai uşor de găsit şi mai ieftin decât o sticlă de scotch.

Îmi dădusem seama că având la bord acel AK-47 dormeam mai bine noaptea şi mă întrebasem cum de nu-mi luasem arma până atunci. Realitatea e urâtă, dar dacă trăieşti cu capul în nori, asta îţi poate fi fatal.

Era o dimineaţă ploioasă şi cenuşie, dar bine-venită. Bineînţeles, un om poate fi ucis la orice oră, dar un instinct primar ne îndeamnă să rămânem de veghe atunci când se presupune că ar trebui să dormim. În jurul nostru există fiare de pradă nocturne, care ies la vânătoare în timp ce noi dormim.

M-am dat jos din pat, mi-am pus halatul şi am coborât din nou la subsol. După ce-am răscolit încă vreun sfert de oră, m-am convins că puşca trebuia să fi rămas la Hilton Head sau că muncitorii care făcuseră mutarea o furaseră. Oricum, era destul de simplu să cumpăr orice fel de armă sau puşcă de vânătoare de la magazinul local de articole sportive. Dumnezeu să binecuvânteze Al Doilea Amendament şi magazinele de arme particulare. La fel de simplu ca într-un bazar din Aden.

Totuşi, în pofida dreptului meu constituţional de a deţine o armă, era foarte greu de obţinut un permis pentru armă de uz privat – un pistol – adică exact ce-mi trebuia când Susan şi cu mine eram plecaţi de acasă. Eram convins că Anthony Bellarosa şi Cosa Nostra nu aveau astfel de probleme.

Am urcat la etaj şi am găsit-o pe Susan aşezată la masa din

bucătărie, în furou şi bikini de culoare albă, care-i puneau în evidenţă pielea bronzată. Citea o revistă despre fitness pentru femei, vârând în gură vitamine, cu un aer absent, şi înghiţindu-le cu câte o duşcă de suc de morcovi, de aceeaşi culoare ca şi părul ei.

A ridicat privirea de la revistă şi mi-a spus:

– Bună dimineaţa.

Eram cam somnoros şi enervat că nu găsisem puşca, cu alte cuvinte nu într-o dispoziţie prea grozavă în acea dimineaţă cenuşie, aşa că nu i-am răspuns.

– Ce-ai căutat la subsol? m-a întrebat.

– Am probat rochiile tale de iarnă.

– John, e prea devreme.

Am dat cu ochii de cafetieră şi mi-am umplut o ceaşcă.

– Ia nişte suc de morcovi, mi-a oferit Susan.

– Mulţumesc, dar mi-am făcut deja injecţia cu suc de rodii.

– *Zău* că-i prea devreme pentru asta.

– Eşti sigură că ai adus cu tine puşca de la Hilton Head? am întrebat-o.

– Da, îmi amintesc şi unde am pus-o.

– Bun, unde anume?

– În mansardă.

– Ai zis că la subsol, Susan.

– Subsol, mansardă. E acelaşi lucru.

– Serios? OK... deci, dacă urc la mansardă...

– Am fost eu deja.

A arătat spre uşa de la debara şi mi-a spus:

– E acolo înăuntru.

– Sigur.

Am deschis uşa de la debara. Rezemată de perete, între un mop şi o mătură – în locul unde erau ţinute obiectele lungi – se găsea o cutie de puşcă.

Am tras cutia afară din debara şi am scos puşca. M-am asigurat că avea piedica trasă şi am întors-o pe toate părţile.

Era o Beretta de fabricaţie italienească, calibrul 12, cu două ţevi. Pe patul din lemn castaniu se vedea o plăcuţă de alamă cu inscripţia Susan Stanhope Sutter, iar terminaţia nichelată a spaţiului pentru încărcător era gravată cu un desen floral sofisticat, lucrat în aur. Dacă ar fi fost să ghicesc cât valora un asemenea model, aş fi avansat suma de zece mii de dolari. Poate fusese un dar de nuntă de la Sally Da-da, cu mulţumiri pentru Susan, pentru că-i făcuse felul lui Frank Bellarosa.

Susan mi-a dat lămuririle necesare.

– Am primit-o în dar de la Dan, când am devenit membră a clubului local de tir, mi-a spus.

Pare-se că Dan habar n-avea ce păţise ultimul ei iubit.

– Dacă vrei, poţi s-o vinzi şi să cumperi alta, mi-a propus.

Am presupus că eu trebuia să decid dacă puşca avea vreo valoare sentimentală pentru ea – amintiri frumoase despre cum ea şi Dan doborau din înalturi porumbei de lut sau spulberau raţele pe baltă.

M-a lămurit şi în privinţa asta:

– Dan nu trăgea cu arma, numai eu. El juca golf, a adăugat. Golf şi numai golf.

– O putem păstra, i-am spus. Are gravat numele tău.

Ea a ridicat din umeri şi s-a cufundat din nou în lectura revistei.

Am desfăcut puşca, să mă asigur că nu rămăseseră cartuşe în încărcător, apoi m-am uitat în interiorul ţevilor, care erau destul de curate, deşi puşca în sine trebuia totuşi curăţată şi unsă.

– Când ai tras cu ea ultima oară? am întrebat-o.

– Acum vreo doi ani, mi-a răspuns fără să ridice ochii de pe revistă.

– Ar fi fost bine s-o avem noaptea trecută, mi-am dat eu cu părerea.

N-am primit niciun răspuns.

– Ai o trusă de curăţat?

– N-am dat de ea.

– Dar gloanţe?

– Am să le caut.

În cazul acesta, puşca nu ne-ar fi fost de cine ştie ce folos în noaptea precedentă.

– Azi mă duc la magazinul de articole sportive.

N-a zis nimic.

Am pus puşca la loc în cutie şi i-am spus:

– Cred că ar trebui să ne luăm un câine.

– Am avut un câine.

– E şi el la mansardă?

Nu mi-a acordat nicio atenţie.

– Câinii trebuie îngrijiţi, a spus. De ce vrei să iei un câine?

Se vede treaba că nu eram pe aceeaşi lungime de undă.

– Pentru siguranţă, i-am răspuns.

– Ah... păi... bine. Dar să aşteptăm până după înmormântare şi după ce pleacă toţi. Părinţilor mei nu le plac câinii, a adăugat.

Eram convins că nici animalele lor de companie, şobolanii, nu se dădeau în vânt după câini.

– Probabil că nu vor locui aici, i-am amintit.

– Te-ar deranja să stea?

– M-ar mira să stea.

A aruncat deoparte revista.

– John, nu te gândi că vor reacţiona atât de urât pe cât îţi

imaginezi, mi-a spus.

– Voi fi încântat să constat contrariul.

– Te-am auzit bine?

M-a fulgerat gândul înfricoşător că aceasta era prima zi din tot restul vieţii mele.

– Las-o mai moale cu vitaminele alea care te fac afurisită.

M-am dus la frigider să caut ceva pentru micul dejun, dar n-am apucat să deschid uşa, că mi-a spus:

– Pentru remarca *aia,* uite ce va trebui să mănânci la micul dejun.

Am privit peste umăr şi am văzut-o pe Susan întinsă pe masă, cu picioarele desfăcute, atârnând de o parte şi de alta a mesei, şi cu furoul ridicat până la sâni. Dumnezeule!

Păi... eu mă gândisem la o brioşă englezească, dar...

După micul dejun pentru campioni, am urcat în dormitor împreună cu Susan şi cu puşca.

– Azi vine Sophie, m-a anunţat ea. Ce-ar fi să punem puşca în debara?

– Bine.

Am pus puşca în debara, sprijinind-o de perete, în spatele uşii. I-am spus lui Susan unde era, apoi m-am dus să fac duş.

Susan a deschis uşa de la duş şi a venit lângă mine. Am frecat-o pe spate cu un burete natural, pe urmă, în timp ce mă freca ea pe spate, i-am spus:

– Nu-i cinstit să te foloseşti de sex ca să mă manipulezi sau să mă faci să-mi schimb comportamentul.

– În dragoste şi în război totul e cinstit, John.

– Bine. Să nu uiţi că ai spus asta.

– În plus, funcţionează.

Şi-a dus mâna între picioarele mele, l-a făcut pe micul John să zvâcnească puţin, apoi a ieşit de sub duş.

– De ce vine la noi Felix Mancuso? m-a întrebat în timp ce ne îmbrăcam.

– Ca să vadă dacă FBI are vreun interes sau jurisdicţie asupra acestui caz, i-am răspuns.

A rămas tăcută o clipă, apoi mi-a spus:

– Nu mă place.

– Nu-i ceva personal, ţine de meserie.

– Eu cred că-i personal, mi-a replicat ea.

Sosise momentul să dezgrop trecutul murdar, din moment ce Felix Mancuso avea oricum s-o facă, iar Susan trebuia să fie pregătită pentru asta.

– I-ai lichidat principalul martor în cazul FBI împotriva crimei organizate, i-am amintit. Şi nu se întâmplă prea des ca FBI să

convingă un om ca Frank Bellarosa să ciripească.

Nu mi-a răspuns, aşa că am continuat:

– Faptul că FBI a pierdut un martor într-un caz de crimă chiar când era el de serviciu, n-a contribuit în mod prea fericit la cariera lui.

A tăcut un timp, apoi mi-a spus:

– Era foarte pornit pe faptul că mi se îngăduise să merg acolo.

Ştiam, dar mă mira că era şi ea la curent sau că era dispusă să discute despre toate astea. Cred totuşi că venise vremea să-şi dezlege limba. Cât despre faptul că Felix Mancuso dezaproba ce se întâmpla cu Frank şi Susan, asta se datora standardelor lui profesionale, precum şi simţului său moral şi bunei sale cuviinţe, poate şi sentimentelor lui bune faţă de mine, neîmpărtăşite de toţi cei din anturajul său.

Deci în această privinţă Susan avea dreptate: era ceva personal. În orice caz, cu siguranţă că ceea ce se petrecuse nu era din vina lui Mancuso – nimeni n-ar fi putut să prevadă că Susan avea să-l împuşte pe don Bellarosa – dar aveam impresia că la vremea aceea Mancuso fusese ţapul ispăşitor. De ce? Pentru că atunci când ceva iese urât, tipul care declară „V-am spus eu că aşa o să se întâmple!" e de regulă cel pe care toată lumea îl împinge în faţă, ca să tragă toate ponoasele.

Dar decât să-i spun lui Susan că Sfântul Felix o considera o apropiată a Mafiei şi o curvă, am preferat să readuc discuţia la problemele profesionale.

– Mancuso n-a fost prea încântat nici că ai scăpat de acuzaţia de crimă, i-am spus.

Răspunsul ei m-a surprins:

– Asta a fost mai curând greşeala superiorilor lui. Eu eram pregătită să plătesc pentru fapta mea, a adăugat.

M-am uitat la ea şi m-am convins că spunea adevărul. În fond, avea dreptate: nu fusese vina ei că statul se eschivase în cazul respectiv. Balanţa dreptăţii înclină întotdeauna către principalele interese ale statului, ceea ce înseamnă că unele lucruri neplăcute sau jenante sunt îngropate, vinovaţii scăpând basma curată. Mi-a trecut prin minte că dacă ar fi fost acuzată şi ar fi recunoscut o acuzaţie – să zicem – de ucidere din culpă, abia acum ar fi ieşit din închisoare. Eram convins că n-aş mai fi divorţat de ea, ci aş fi aşteptat-o. Deşi poate că totuşi aş fi plecat în croaziera aceea în jurul lumii.

Am terminat cu îmbrăcatul şi am trecut la alt subiect neplăcut.

– Următoarele câteva zile vor fi stresante, i-am reamintit.

Ceea ce însemna nu numai priveghiul şi înmormântarea lui Ethel, ci şi strădania de a evita propriile noastre înmormântări, la care se adăuga faptul că părinţii ei se vor afla undeva în zonă.

– Trebuie să... comunicăm unul cu altul, am adăugat.

Ea a dat din cap, apoi mi-a spus:

– Am avut un vis tare trist despre Ethel... şedea singură şi

plângea... am întrebat-o de ce era tristă. Ea mi-a răspuns: „Toţi au murit". Am încercat s-o consolez... dar ea continua să plângă şi atunci am avut un... sentiment copleşitor de singurătate... şi am spus: „Am să-l chem pe John".

S-a uitat la mine şi am văzut că era gata să plângă, aşa că am strâns-o în braţe, iar ea m-a îmbrăţişat.

– Nu eşti singură, i-am spus.

– Ştiu. Dar am fost mulţi ani şi nu mi-a fost bine.

Am coborât şi am mers la bucătărie, unde am citit *Times* şi am băut cafea, aşteptându-i pe Sophie, pe Felix Mancuso, pe William şi Charlotte Stanhope şi pe oricine şi orice altceva ne rezerva ziua în curs.

Capitolul 43

Sophie, femeia care venea la curăţenie, a sosit la ora 8 dimineaţa, iar la 8.30 a sunat la uşă antrenorul particular al lui Susan, un flăcău androgin pe nume Chip. Grădinarii au venit şi ei să lucreze pe ploaie. La 9 şi-au făcut apariţia cei de la UPS pentru o livrare oarecare, la 9.15 a fost rândul poştaşului, iar la 9.30 a sosit tipul de la curăţătorie, să aducă şi să ridice rufe. Mi-am zis că un ucigaş plătit al Mafiei ar fi trebuit să-şi aştepte rândul în hol.

Toată dimineaţa a sunat telefonul şi după ce Susan a terminat cu antrenorul, şi-a petrecut ceva timp în birou, dând şi primind telefoane şi trimiţând e-mailuri. O bună parte dintre acestea se refereau la priveghiul şi înmormântarea lui Ethel. Susan a vorbit de câteva ori cu Elizabeth, a sunat la casa de pompe funebre, la florărie, la câteva firme care închiriau limuzine – în niciun caz Bell Car Service – apoi tot ea a căutat gropari pentru cimitirul Stanhope. Aş fi vrut să-i sugerez să mai comande două gropi pentru Wiliam şi Charlotte, dacă tot se ocupă de treaba asta, dar m-ar fi putut interpreta greşit. Legat de acelaşi subiect, aveam o întrebare pentru ea: „Ce faci atunci când ţi-e dor de rude? Încarci arma şi mai tragi o dată”[33].

Nu i-am adresat întrebarea, dar mi-am amintit astfel să cumpăr gloanţe pentru puşcă şi să-i pun în vedere să rezerve o vilă pentru părinţii ei.

– Aşteaptă să vedem dacă vor să stea cu noi, mi-a răspuns.

– La ce ora sosesc?

– Ţi-am mai spus de cinci ori: avionul aterizează pe Guardia la 15.15, deci ar trebui să fie aici pe la 17. O să servim cocteilul şi o să discutăm... diverse.

– Bine. (Unde ţii otrava de şobolani?) La ce oră e priveghiul diseară?

– Şi asta ţi-am mai spus. De la şapte la nouă.

M-a pus la curent cu programul exact al priveghiului. Pare-se că Ethel lăsase instrucţiuni să fie rezervată o perioadă lungă la casa de pompe funebre, astfel ca nimeni să nu găsească vreun pretext ca să rateze plecarea ei pe lumea cealaltă.

– Slujba de înmormântare e sâmbătă la ora zece. Vrei să-ţi scriu toate astea?

– Nu, câtă vreme te am pe tine, iubito.

– Duminică e Ziua Tatălui, m-a anunţat. Din e-mailurile părinţilor mei şi ale copiilor am tras concluzia că toţi vor fi aici duminică, aşa că le-am propus să luăm masa acasă, să sărbătorim.

Susan părea mai optimistă decât mine în privinţa acestei reuniuni, totuşi i-am răspuns:

– Foarte înţelept din partea ta. Părinţii tăi ştiu că eu sunt aici? am

întrebat.

– Ştiu de la copii că te-ai întors pentru înmormântare şi că locuieşti în casa portarului.

– De fapt, nu locuiesc acolo.

– Nu i-a pus nimeni la curent cu ultimele ştiri.

– Bine, dar nu vor avea nimic împotrivă să fiu aici cu voi la masa festivă de Ziua Tatălui?

– Au înţeles şi ei că Edward şi Carolyn vor să fii cu noi de Ziua Tatălui. Le-am spus că pe mine nu mă deranjează, a adăugat.

– Aha. Deci când vrei să le spui părinţilor tăi că eu locuiesc aici şi că dorm cu tine?

– De îndată ce sosesc. E mai bine să-i punem în faţa faptului împlinit, mi-a explicat.

Ceea ce, cu puţin noroc, le-ar fi putut provoca o criză, la care eu aş fi fost nevoit să le dau lovitura de graţie, cu puşca.

– Bine, fă cum vrei.

A schimbat subiectul.

– Crezi că ar trebui s-o invite şi pe mama ta sau ar fi trist pentru ea, acum că tatăl tău nu mai trăieşte? m-a întrebat.

– Harriet ar fi *încântată* de invitaţie, iar eu abia aştept să iau masa cu ea *şi* cu părinţii tăi, i-am răspuns, silindu-mă să par entuziasmat.

Susan m-a privit atent.

– Crezi c-ai să poţi face faţă întregi situaţii? m-a întrebat.

– Da, cu ajutorul băuturii.

Susan n-a făcut niciun comentariu.

– Mă bizui pe tine, John, s-a mărginit ea să spună, să le dai un exemplu bun lui Edward şi lui Carolyn.

– Poţi conta pe mine, iubito.

Aveam, într-adevăr, de gând să fac tot posibilul să-mi înfrânez umorul.

– Taică-tău şi cu mine vom sta în cele două capete ale mesei şi vom cânta în duet „Oh, tăticul meu”.

Dintr-un motiv sau altul, ea continua să rămână sceptică, aşa că am adăugat:

– Am să-l cinstesc pe tatăl tău în această zi deosebită, Susan, pentru că el e cel ce mi te-a dat.

– Foarte drăguţ din partea ta, John. Facem asta pentru Edward şi Carolyn, mi-a pus ea în vedere. Aşa că dacă va trebui să-ţi muşti limba de câteva ori, copiii te vor respecta şi mai mult. Iar dacă tata se arăta urâcios, asta-i problema lui.

– Întotdeauna a fost problema lui.

– Şi am să te rog să nu faci ca la ultima masă în familie, când ai fiert în suc propriu până când nu te-ai mai putut abţine şi l-ai făcut... mă rog, în fel şi chip.

– I-am zis că-i un dobitoc lipsit de scrupule şi...

– Gata, John. Ai promis că-i vei cere scuze pentru asta.

– Abia aştept.

M-a privit cu atenţie.

– John... e pentru binele copiilor... şi nu mă refer la starea lor de spirit, ci la bunăstarea lor financiară.

– Înţeleg perfect ce vrei să spui. Nu ţi-ai închipuit că părinţii tăi îşi vor taxa financiar nepoţii din pricina noastră, i-am amintit eu totuşi. Nu m-am putut stăpâni şi am adăugat: Nu ştiu cine ar mai putea fi aşa răzbunător.

– Mai bine să nu ajungem să verificăm ipoteza asta.

– Am înţeles. Ne vom bucura şi de prezenţa fratelui tău în aceste două ocazii, una tristă şi una fericită?

– Peter nu vine la înmormântarea lui Ethel. Dar va încerca să ajungă la Ziua Tatălui.

– Minunat! Unde mai lucrează acum?

– În Bahama.

– Şi cu ce anume se ocupă?

– Cu surfingul.

– Bravo. Păi, dacă prinde nişte valuri bune, atunci va fi aici duminică.

Mi-am închipuit că se va supăra, dar ea a zâmbit şi mi-a spus:

– Familia Stanhope scoate la iveală cel mai fin umor al tău.

Şi încă n-ai văzut nimic, doamnă. Am schimbat subiectul.

– Felix Mancuso va sosi în curând. Şi eu contez pe *tine,* Susan, să-ţi laşi deoparte resentimentele faţă de el şi să te arăţi cooperantă şi agreabilă. La fel cum am să fiu şi eu faţă de părinţii tăi, am adăugat.

– Bine. Am înţeles aluzia.

S-a gândit o clipă, apoi mi-a spus:

– Acum avem ocazia ca fiecare din noi să îndrepte trecutul. Sau măcar să nu se mai agaţe de el.

– Adevărat.

M-am gândit la conversaţia mea cu Ethel, când zăcea pe patul de moarte. Speram din toată inima că avusese discuţii similare cu toţi cei care trecuseră s-o vadă. Nu toţi avem certitudinea că vom trăi suficient de mult, aşa că adeseori ratăm ocazia de a pune ordine în lucruri cât timp mai putem vorbi sau respira.

O altă cale ar fi fost să lăsăm scrisori pentru fiecare, în caz că n-am mai apuca să spunem: „Îmi pare rău că am fost aşa un dobitoc". Bănuiam că şi scrisoarea lui Ethel pentru mine era de aşa natură. Iar la drept vorbind, avocatul meu din Londra era în posesia a trei asemenea scrisori scrise de mine: una pentru Edward, alta pentru Carolyn şi a treia pentru Susan. Cel mai simplu mod de a începe o scrisoare era întotdeauna următorul: „Dacă citeşti aceste rânduri, înseamnă că am

plecat dintre cei vii...” Poate ar fi trebuit să scriu una şi pentru William şi Charlotte: „Scumpii mei idioţi...”

– La ce te gândeşti? m-a întrebat Susan.

– La... cât de norocoşi suntem... tu şi cu mine... şi la cât de norocos sunt eu că tu ai făcut să se întâmple toate astea... şi orice-ar fi să se întâmple de acum încolo, măcar am avut parte de acest timp împreună.

La ora 10 dimineaţa s-a auzit soneria. Am deschis uşa şi în prag se afla agentul special Felix Mancuso.

Am dat mâna, ne-am salutat şi, în timp ce-l conduceam în hol, şi-a scos pălăria udă şi am văzut că chelia lui nu înaintase prea mult în zece ani, în schimb părul rămas îşi schimbase culoarea din negru în cărunt. Pe vremea când se ocupa de Cosa Nostra, costumele italieneşti ale agentului special Mancuso erau întotdeauna mai de calitate decât ale mafioţilor. Acum însă am remarcat că purta costum, cămaşă şi cravată absolut banale, ceea ce-l ajuta să se piardă în mulţime pe străzile New Yorkului în timp ce urmărea terorişti prin oraş – sau orice altceva făcea el de când lucra la Forţele Speciale de Combatere a Terorismului. Am mai observat şi că avea prinsă la rever o insignă cu drapelul american, la fel ca toţi newyorkezii.

Susan era la bucătărie. O rugasem să mă lase singur cu Mancuso zece minute, aşa că l-am invitat în fostul meu birou şi l-am poftit să ia loc în vechiul meu fotoliu de piele. În timp ce eu mă instalam pe scaunul meu de birou, el şi-a rotit rapid ochii prin încăpere şi şi-a închis telefonul.

– Frumoasă casă aveţi, mi-a spus. Era proprietatea soţiei dumneavoastră? m-a întrebat.

– Noi preferăm s-o numim casă strămoşească.

Şi-a dat seama că glumeam şi a zâmbit.

– Acum ea deţine doar această casă de oaspeţi şi patru hectare de pământ, l-am informat. Cea mai mare parte a terenului şi conacul principal sunt în prezent proprietatea domnului Amir Nasim, care, după cum v-am pomenit la telefon, are unele probleme personale care v-ar putea interesa.

Domnul Mancuso nu mi-a răspuns.

– Vă doresc noroc, mi-a spus el în schimb. Presupun că vă bucură întoarcerea acasă.

– Aşa e, cu excepţia vecinului de la Alhambra.

A dat din cap.

După cum spuneam, Mancuso mai fusese aici de două ori – o dată când se oferise să mă aducă acasă cu maşina după ce Frank Bellarosa scăpase cu viaţă în urma atentatului de la restaurantul Giulio’s, şi altă dată când mă dusese cu maşina la Alhambra, ca să-mi arate că Susan

ţintise mai bine atunci când hotărâse să-i curme viaţa lui Frank.

Referitor la acest aspect, simţeam nevoia să clarific unele lucruri de la ultima noastră întrevedere.

– Doamna Sutter, am început eu, mi-a spus că e convinsă că dumneavoastră îi purtaţi pică.

– Aşa a fost, mi-a răspuns el deschis. Dar de la ultima noastră întâlnire am devenit mai realist.

Şi probabil mai puţin idealist, am completat eu în gând. Mai ales după ce cariera lui avusese de suferit, iar el trăsese ponoasele pentru o vină care nu era a lui. În final, Susan scăpase mai uşor decât agentul special Mancuso, dovedind încă odată că viaţa era nedreaptă.

– Cred că de data asta doamna Sutter vă poate ajuta mai mult, i-am spus.

Se întreba probabil cum ar fi putut să-l ajute mai puţin ca ultima oară, totuşi mi-a răspuns:

– Mă bucur să aud asta. Sentimentele mele personale, domnule Sutter, nu mi-au afectat niciodată comportamentul profesional, a subliniat el.

– Ştiţi bine că nu-i chiar aşa, am replicat eu, ca să păstrăm discuţia în limitele adevărului. Dar ar putea fi un avantaj, am adăugat. De pildă, am apreciat preocuparea dumneavoastră personală faţă de asocierea mea cu Frank Bellarosa. Şi doamna Sutter ar fi putut beneficia de sfatul dumneavoastră, mi-am dat eu cu părerea.

S-a gândit un moment, apoi mi-a răspuns:

– Aţi spus un lucru înţelept. Dar sincer vorbind... ei bine, asta era mai curând treaba *dumneavoastră*.

– Şi asta e adevărat. Dar ca să vă spun una şi mai bună, Susan ar fi trebuit să insiste să nu intru în cârdăşie cu Frank Bellarosa, în schimb ea m-a încurajat în direcţia asta.

N-a părut mirat de ce-i spuneam, probabil fiindcă ghicise de mult cum funcţiona triunghiul John-Susan-Frank. Totuşi mi-a spus:

– A fost un moment în care... eh, în care situaţia a încetat să mai fie un fel de fruct interzis sau ce-o fi fost pentru dumneavoastră amândoi. Acela a fost punctul în care ar fi fost nevoie să vă salvaţi unul pe celălalt şi să vă salvaţi căsnicia.

– Nu uitaţi de sufletele noastre. Dar când mi-am dat seama, domnule Mancuso, era deja prea târziu.

– De regulă, aşa se întâmplă.

I-am dat şi o veste bună.

– Doamna Sutter a insistat vehement ca nici măcar să nu stau de vorbă cu Anthony Bellarosa.

Răspunsul lui a fost exact cel aşteptat.

– Mă bucur că unii au învăţat câte ceva de la viaţă.

A zâmbit, dezvelindu-şi dinţii albi, ca de iepure, pe care mi-i

aminteam atât de bine.

– *Toţi* am învăţat câte ceva de la viaţă.

A sunat telefonul. Am ridicat receptorul şi Susan a întrebat:

– Pot să-mi fac intrarea triumfală?

M-am bucurat că nu comutasem pe difuzor exterior, ceea ce nu riscam niciodată când Susan era pe fir.

– Da, am răspuns şi te rog trimite un servitor cu cafeaua.

– Ultimul servitor a plecat acum treizeci de ani, dar să văd ce pot face.

– Mulţumesc. Cam în cinci minute.

Am închis telefonul şi m-am întors către domnul Mancuso:

– Pe moment nu dispunem de servitori, dar vă aduce doamna Sutter cafeaua.

A zâmbit din nou şi a profitat de prilej ca să-mi răspundă:

– Niciodată n-am înţeles cum au ajuns doi oameni din lumea dumneavoastră să facă parte din lumea lui Bellarosa.

M-am gândit la vorbele lui şi i-am spus:

– Păi, dacă a fost o întrebare, nu ştiu ce să vă răspund.

– Un răspuns parţial ar putea fi acela că răul e seducător. Dar cred că v-am mai spus asta.

– Mi-aţi spus. Mai adăugaţi şi un strop de plictiseală care mă scotea din fire şi aveţi răspunsul întreg. Vorbesc doar pentru mine, am adăugat. Nu sunt absolut sigur ce anume a determinat-o pe doamna Sutter să facă ce-a făcut.

– Aţi întrebat-o?

– Nu direct. Dar o puteţi întreba dumneavoastră, dacă vă frământă acest aspect. S-ar putea să fi fost ceva legat de sex, am adăugat.

N-a părut şocat de cele auzite, deşi ar fi fost, dacă i-aş fi pomenit că cei doi se iubiseră. Dar nu era treaba lui.

S-a gândit un moment, apoi mi-a răspuns:

– Adulterul e simptomul unei probleme mai ample.

– Uneori. Dar, ca să-l parafrazez pe Freud, uneori adulterul e pur şi simplu adulter. Ce importanţă mai are acum?

– Are, domnule Sutter, pentru că a şti şi a înţelege este primul pas spre adevărata reconciliere. Lucru şi mai important, este crucial să ştiţi cine sunteţi dumneavoastră, cine este ea şi ce anume iertaţi.

Vedeam limpede că domnul Mancuso încă mai practica psihologia şi mai dădea sfaturi pentru spirit. În plus, îşi îmbogăţise repertoriul cu precepte de consiliere matrimonială.

– Nu vreau să fiu... nepoliticos, dar sunteţi specializat şi în altceva, în afară de drept şi aplicarea legii?

N-a părut ofensat de întrebare.

– De fapt, mi-a răspuns, am făcut doi ani de şcoală teologică,

după care am înţeles că nu aveam chemare pentru asta.

N-am fost chiar surprins. De fapt, cunoscusem o serie de avocaţi şi de judecători catolici, precum şi câţiva oameni ai legii care fuseseră cândva seminarişti. Părea să existe o oarecare legătură, deşi în ce anume consta ea nu-mi era foarte clar.

– Ce v-a făcut să credeţi că preoţia nu era pentru dumneavoastră? l-am întrebat.

– Tentaţiile cărnii erau prea mari, mi-a răspuns el fără stânjeneală.

– Ei da, aici vă înţeleg.

M-am gândit să-i sugerez să treacă la episcopalieni şi să-şi mai încerce o dată norocul cu preoţia, dar el a schimbat subiectul:

– Dacă îmi permiteţi să mai fac o ultimă remarcă referitor la cele întâmplate acum zece ani... În tot acest timp cât m-am ocupat de crimă, organizată sau nu, rareori mi s-a întâmplat să întâlnesc o persoană cu farmecul sociopat şi cu charisma lui Frank Bellarosa. Aşa încât, dacă asta vă face să vă simţiţi mai bine, domnule Sutter, să ştiţi că dumneavoastră şi soţia aţi fost seduşi de un maestru al manipulării.

– Mă face să mă simt cu mult mai bine.

– Ei bine, v-am spus doar cum au stat lucrurile.

După toate probabilităţile, Felix Mancuso credea că istoria rasei umane putea fi înţeleasă cel mai bine ca o luptă între bine şi rău, Frank Bellarosa fiind Satana în persoană. Dar asta nu explica sentimentul mult prea omenesc de iubire al lui Frank Bellarosa pentru Susan Sutter, nici gestul lui final, corect şi onorabil faţă de mine, de unde i se trăsese şi moartea.

– Anthony Bellarosa nu-i la fel de complex şi de fermecător ca tatăl lui, şi nici măcar la fel de inteligent, i-am spus eu lui Mancuso, ca să revenim la problema noastră curentă.

– Nu, nu e, mi-a răspuns domnul Mancuso. De aceea e şi mult mai probabil să recurgă la violenţă când se simte frustrat sau când îl provoacă cineva.

– Exact. El nu-i un Machiavelli. Mai curând un Caligula.

Domnul Mancuso a zâmbit şi a încuviinţat din cap.

– Porecla cu care-i desemnat în lipsa lui e Micul Cezar, mi-a spus el. Cred că „Micul” e cuvântul care l-ar deranja. Nu „Cezar”.

– Anthony şi cu mine am avut câteva discuţii despre grandoarea şi decăderea Imperiului Roman. N-a făcut niciun comentariu, ceea ce mi s-a părut oarecum bizar, aşa că am continuat: Cu prilejul unei cine la un restaurant chinezesc din Glen Cove.

Nici de data asta n-a comentat nimic, aşa că l-am întrebat:

– A stat careva cu ochii pe noi acolo?

– Am avut ocazia să citesc declaraţia pe care aţi dat-o la poliţie.

– Aha.

Totuşi, eu nu menţionasem acel detaliu în declaraţie.

Atunci trebuie să fi fost chelneriţa. Numai un slujbaş al statului putea să fie aşa incompetent. Lăsând gluma la o parte, nu mă încânta prea tare că poate existase un microfon în supa mea chinezească. Numai că domnul Mancuso nici nu confirma, nici nu nega: pur şi simplu invoca Amendamentul al Cincilea.

Aşa că am schimbat subiectul şi i-am spus:

– Remarca dumneavoastră, cum că pe Susan ar trebui s-o sperie cineva, m-a făcut să am o noapte albă.

– Păi, am vrut să n-o luaţi în uşor. Sper că n-am tulburat-o prea mult pe doamna Sutter.

– Slavă Domnului, Susan habar n-are că Anthony este sau ar putea fi un psihopat. V-aş ruga pe *dumneavoastră* s-o convingeţi că este cazul să se îngrijoreze.... dar fără să exageraţi.

– Înţeleg. Dar ceea ce nu înţeleg e cum de nu-şi face deja griji, a adăugat.

– E vorba de firea ei şi de educaţia primită, am răspuns.

– Ce vrea să însemne asta?

– E cam complicat să vă explic, dar în esenţă toată viaţa a avut parte de protecţie şi de privilegii... ca şi cum s-ar fi aflat pe o insulă pierdută în mijlocul oceanului, fără să ştie cum arată, cum sună sau cum miroase primejdia.

S-a gândit la vorbele mele şi a chibzuit asupra lor.

– Până în septembrie anul trecut toată ţara era aşa, a remarcat el.

– Interesantă analogie.

– De fapt, am avut prilejul să citesc raportul psihiatric al Ministerului de Justiţie referitor la doamna Sutter, precum şi analiza făcută de psihiatrii de familie... şi pot să spun că ambele sunt... interesante.

Nu mă îndoiam, deşi ştiam că Mancuso nu era capabil să dezvolte subiectul. Totuşi i-am spus:

– Starea ei mentală de acum zece ani nu-i treaba mea. Pe mine mă preocupă atitudinea ei de acum faţă de pericolul concret cu care se confruntă... şi cred că problema aici e mai curând personalitatea ei decât ştiu eu ce conflicte psihologice sau subconştientul... Iar ce-aş dori să faceţi dumneavoastră este s-o treziţi la realitate.

A dat din cap şi mi-a răspuns:

– Am să-i prezint faptele şi am să-i spun părerea mea despre cât de serioasă e ameninţarea.

– Bun. Acum vreau să aud şi eu părerea dumneavoastră. Dacă vă e mai simplu, folosiţi noul sistem cu codul culorilor, i-am sugerat.

S-a silit să zâmbească.

– Înainte să mă decid asupra culorii, trebuie să aud ce aveţi de spus dumneavoastră şi doamna Sutter.

Susan încă nu-şi făcuse apariţia, aşa că domnul Mancuso mi-a mărturisit:

– Poate vă interesează să aflaţi că am ţinut la Academie o prelegere despre acest caz.

– Serios? Sper că n-aţi vorbit prea aspru despre soţii Sutter.

Nu mi-a dat un răspuns direct, ci mi-a spus:

– Întotdeauna publicul a pus mai multe întrebări decât puteam eu să ofer răspunsuri.

– La fel mi s-a întâmplat şi mie.

A ridicat ochii spre mine.

– E o ocazie bine-venită de a aborda din nou o parte dintre problemele şi întrebările de atunci.

– Ei bine, domnule Mancuso, nu şi pentru mine, dar aşa au stat lucrurile.

– Acum ne confruntăm cu consecinţele vechilor greşeli.

N-am apucat să răspund că Susan a deschis uşa, spunând:

– Eu fiind una dintre consecinţe.

Şi eu, şi Felix Mancuso ne-am ridicat în picioare.

– Susan, am spus eu, îţi aminteşti de agentul special Mancuso.

Ea a zâmbit plăcut şi i-a întins mâna, zicând:

– Sigur că da. Vă mulţumesc că aţi venit.

– Mă bucur să vă pot fi iarăşi de folos, a răspuns el.

Nu cred că Susan fusese prea încântată de serviciile lui ultima oară şi amândoi ştiau asta foarte bine.

Acum că schimbul de politeţuri se încheiase, Susan i-a făcut semn lui Sophie, care aştepta la uşă, cu o măsuţă pe rotile. Sophie a împins măsuţa înăuntru, după care a ieşit, închizând uşa în urma ei.

Susan ne-a invitat să ne servim, ceea ce am şi făcut amândoi. Apoi ea s-a aşezat pe canapea, iar domnul Mancuso şi cu mine ne-am reluat locurile dinainte.

Susan era îmbrăcată nepretenţios în ţinuta locală tradiţională, pantaloni cafenii şi bluză albă, peste care îşi pusese un pulover albastru făcut la comandă. Mi-ar fi plăcut să văd la gâtul ei o cruciuliţă, dar poate ar fi fost exagerat.

Poate că amândoi reacţionam cumva disproporţionat la apartenenţa lui Felix Mancuso la clasa mijlocie, la moralitatea lui catolică, la părerea lui despre adulterul comis cândva de Susan, despre crimă şi despre faptul că eu lucrasem pentru Mafia. Dar Felix Mancuso părea să creadă sincer în principiile sale, iar eu nu mă îndoiam că Susan şi cu mine împărtăşeam multe dintre convingerile lui morale, precum şi dezaprobarea lui faţă de comportamentul nostru din trecut. Dar sosise timpul să ne ocupăm de alte probleme.

– Am ratat ceva important? a întrebat Susan.

– Nu chiar, am răspuns. Tocmai recapitulam cum ne-am dat viaţa peste cap, tu şi eu.

– Îmi pare bine că n-am ratat ceva şi mai important.

Am zâmbit cu toţii.

– Vă doresc dumneavoastră şi domnului Sutter mult noroc şi multă fericire în viitoarea căsnicie, i s-a adresat domnul Mancuso.

– Mulţumesc, i-a răspuns Susan. Foarte drăguţ din partea dumneavoastră.

Vedeam limpede că Susan îşi luase alura de Lady Stanhope, ceea ce în cazul lui Felix Mancuso putea fi cea mai potrivită sau nu. Totuşi, poate că Susan reacţiona având în minte ultima ei întrevedere cu agentul special Mancuso: atunci purta un frumos costum de călărie, dar şi cătuşe, care-i ştirbeau considerabil din prestanţă. Ca să nu mai vorbesc de faptul că plânsese şi că o poliţistă o înghiontea de colo-colo, în timp ce cadavrul iubitului ei zăcea prăvălit la pământ, în văzul tuturor. Prin urmare, desigur că reîntâlnirea cu agentul special

Mancuso era dificilă şi jenantă pentru ea, probabil de aceea îşi făcuse intrarea în calitate de Lady Stanhope.

– După cum i-am explicat la telefon domnului Sutter, i s-a adresat Felix Mancuso lui Susan, nu mai lucrez la forţele speciale de combatere a crimei organizate, dar fiindcă m-am ocupat de cazul care a condus la această potenţială ameninţare şi fiindcă domnul Sutter a apelat direct la mine, am fost desemnat să analizez problema şi să fac o recomandare referitor despre cum va trebui să procedeze FBI. După toate aparenţele, chestiunea nu depăşeşte limitele statului New York, a adăugat el, fiind vorba de o ameninţare personală, fără legătură directă cu crima organizată. Totuşi fiţi liniştiţi, FBI va oferi autorităţilor locale tot sprijinul şi toate informaţiile de care acestea au nevoie sau pe care le solicită.

– Cineva de la poliţia locală ne-a spus că FBI nu i-ar da de ştire nici dacă i-ar lua fundul foc, am crezut eu de cuviinţă să-i atrag atenţia.

Domnul Mancuso chiar a zâmbit.

– Indiferent ce crede persoana respectivă, după 11 septembrie noi am deschis multe linii de comunicare, m-a asigurat el. Toţi urmărim acelaşi scop, a adăugat. Adică, să-l trimitem pe Anthony Bellarosa după gratii pentru tot restul vieţii, iar mie unul puţin îmi pasă dacă-şi petrece viaţa într-o închisoare federală sau una locală.

Bineînţeles, totuşi, că prima opţiune a domnului Mancuso ar fi fost o închisoare federală. Prima *mea* opţiune era să-l ştiu pe Anthony mort.

– Principalul nostru scop este că doamna Sutter să fie în afară de orice pericol, i-am amintit eu.

– Asta-i de la sine înţeles.

– Vă rog să reţineţi că sunt îngrijorată, dar nu paranoică, a intervenit Susan, care era subiectul conversaţiei. Dacă vă interesează, scopul meu este să duc o viaţă normală.

S-a întors către domnul Mancuso:

– Ca şi în cazul teroriştilor: dacă ţi-e frică, dacă-ţi schimbi modul de viaţă, atunci teroriştii au câştigat partida. Ei bine, n-o vor câştiga. Şi nici *el* n-o s-o câştige.

Felix Mancuso i-a adresat lui Susan o privire apreciativă.

– Vă admir curajul, i-a spus el.

Susan nu i-a răspuns, aşa că Mancuso a trecut la alt subiect.

– După cum am menţionat faţă de domnul Sutter, ne-a spus el, am avut ocazia să citesc declaraţiile dumneavoastră la poliţie, aşa că în linii mari mi-am făcut idee despre ce s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni şi înţeleg de ce sunteţi amândoi îngrijoraţi.

– Şi dumneavoastră păreaţi îngrijorat.

A dat din cap.

– În decursul anilor am desfăşurat unele investigaţii privind activitatea infracţională a lui Anthony Bellarosa, a răspuns Mancuso. Deşi n-am avut niciodată de-a face direct cu el, am intrat în legătură cu o serie de asociaţi de-ai lui şi cu unele persoane care au fost victimele lui şi ale organizaţiei pe care o conduce. Am discutat şi cu colegi de-ai mei care au luat legătura direct cu Bellarosa, a adăugat. Impresia cu care am rămas este cea a unui om violent, dar prevăzător.

I-am spus şi eu părerea mea:

– Eu cred că-i foarte impulsiv, aşa că probabil nu-i întotdeauna prevăzător în tot ce face.

A încuviinţat din cap, apoi ne-a spus:

– Anthony Bellarosa reprezintă noua Mafie din clasa mijlocie şi din zona submetropolitană. Membrii ei sunt italieni naturalizaţi americani, la a treia sau a patra generaţie. Unii dintre ei nu sunt nici măcar sută la sută italieni şi mulţi nu se căsătoresc cu italience, la fel ca Anthony Bellarosa. Ceea ce vreau eu să spun e că nu există un tipar anume şi, deşi violenţa se menţine la un nivel scăzut, ea totuşi există, iar în cazul unor astfel de indivizi, poate fi în orice clipă o opţiune. Mai ales când e vorba de ceva personal, a adăugat el.

Înţelegeam toate aceste lucruri şi m-am gândit din nou la Anthony ca la un tânăr pui de tigru, luat din sălbăticie timp de trei-patru generaţii, în aparenţă domesticit, dar încă gata să cedeze unor instincte primitive, dacă simţea în nări miros de sânge.

– Poliţia spune că nu are nimic la dosar împotriva lui, l-am informat eu pe Mancuso.

– Noi credem că a pus să fie bătuţi cel puţin paisprezece oameni, dar nu reuşim să găsim dovezi că s-ar face vinovat de crimă, nici direct, nici cu ucigaşi plătiţi.

Mi-am amintit câte ceva din folclorul Mafiei şi am întrebat:

– Deci n-a comis omorul de iniţiere?

– Ba sunt convins că da, mi-a răspuns domnul Mancuso, altfel n-ar avea poziţia pe care o are în organizaţie, numai că n-a ajuns să intre în colimatorul nostru şi nici nu şi-a făcut un obicei din asta.

– Cred că-mi scapă ceva, a intervenit Susan. Chestia cu iniţierea.

L-am lăsat pe Mancuso să-i explice.

– Adică să comită el însuşi o crimă. Spre deosebire de a plăti pe cineva ca să ucidă.

– Îmi pare rău că am întrebat, a spus Susan.

Felix Mancuso a scos din buzunar un carneţel şi ne-a spus:

– Aş vrea ca fiecare dintre dumneavoastră să-mi spună tot ce aţi declarat sau n-aţi declarat la poliţie. Nu contează cine începe primul. Asta înseamnă păreri, impresii, sentimente, observaţii şi amănunte care poate nu vi s-au părut semnificative, dar care pentru mine ar putea fi relevante într-un context mai larg sau s-ar putea dovedi

importante ulterior.

Asta îmi lăsa mai multă libertate decât la poliţie şi-mi oferea posibilitatea de a furniza descrieri amuzante ale duminicii când fusesem în casa Bellarosa. Pe de altă parte, era o chestiune serioasă şi nu voiam ca Mancuso să rămână cu impresia că în ochii mei *paesanos* ai lui erau nişte caraghioşi. Susan a propus să vorbesc eu primul, aşa că am început cu primul ciocănit în uşă şi cu momentul în care domnul Anthony Bellarosa mi-a trecut pragul.

– Anthony venise cu un scop anume, am încheiat eu, şi anume să mă coopteze, drept care a adus-o în discuţie pe Susan ca să se folosească mai târziu de ea ca să negocieze. Înţelegerea a fost că Susan va rămâne în viaţă câtă vreme am să lucrez pentru el, am adăugat.

Domnul Mancuso n-a comentat nimic.

– Vă rog să continuaţi, m-a îndemnat el.

Mi-am mai turnat cafea şi am continuat povestea despre John şi Anthony, relatând cina de la restaurantul Wong Lee, apoi întâlnirea cu Tony, cunoscut cândva sub numele de Anthony şi conversaţia mea telefonică cu Anna. Am repetat chiar şi glumele lui Anthony despre maică-sa, ceea ce l-a făcut pe domnul Mancuso să zâmbească, probabil amintindu-şi de propria mamă.

Am menţionat şi purtarea grosolană a lui Anthony faţă de chelneriţa chinezoaică, asta ca să prezint tuturor o latură mai puţin amuzantă a lui Anthony Bellarosa. Am relatat restul conversaţiei cu Anthony, discuţia despre tatăl său şi alte chestiuni legate de el, după care am încheiat cu supărarea mea şi cu plecarea mea bruscă.

– Vă dau prea multe informaţii? l-am întrebat pe domnul Mancuso.

– Când lucrezi în domeniul informaţiilor nu există noţiunea de prea multe informaţii, m-a asigurat el. Noi construim portrete psihologice ale acestor indivizi, mi-a explicat el, şi oricine care, la fel ca dumneavoastră, a avut de-a face personal cu un om ca el, ne poate furniza date importante privind modul lor de a gândi, acţiona, discuta şi reacţiona.

– OK.

Aşadar, i-am spus despre glumele cu chinezoaice ale lui Anthony, dar el n-a zâmbit. Nici Susan, care a rostit doar un cuvânt:

– Dezgustător.

De data asta poate totuşi depăşisem limita şi oferisem prea multe informaţii, aşa că am început să relatez în detaliu întâlnirea mea întâmplătoare cu Anthony pe Grace Lane şi drumul cu maşina la Oyster Bay. M-am menţinut în limitele adevărului şi, aşa cum sugerase domnul Mancuso, am mai ajustat povestirea pe ici pe acolo.

Domnul Mancuso a dat din cap de câteva ori şi a ridicat din sprâncene în anumite momente, aşa cum se cuvenea, ca să-mi arate

dezaprobarea lui faţă de potenţialul meu interes pentru slujba de *consigliere* oferită de Anthony, indiferent de explicaţia dată de mine mai devreme, şi anume că mă preocupa siguranţa lui Susan. Din când în când îşi mai nota câte ceva în carneţel.

– Păi, fără îndoială că şi-a ales persoana potrivită ca să-i spună când se umflă prea tare în pene, a comentat Susan când eu am încheiat episodul Oyster Bay.

Asta ar fi vrut să fie o glumă, aşa că am chicotit. A zâmbit până şi domnul Mancuso.

– Iubito, de ce nu mă laşi pe mine să-mi dau cu părerea până-ţi vine ţie rândul? i-am sugerat.

Domnul Mancuso m-a îndemnat să continui, aşa că am reluat firul povestirii, vorbind despre dimineaţa de duminică şi despre vizita acasă la Susan, ca să stabilesc momentul reconcilierii noastre. Aici am adăugat ceva mai mult de la mine, pomenind de remuşcările lui Susan pentru fapta ei şi asigurându-l pe domnul Mancuso că Susan, la fel ca Maria Magdalena, ajunsese să înţeleagă că păcătuise, ajungând astfel la deplina mântuire şi chiar la sanctificare.

Ei, sigur că n-am mers chiar aşa departe, totuşi voiam ca domnul Mancuso să înţeleagă că Susan Sutter, aici de faţă, nu era aceeaşi femeie căzută în păcat de acum zece ani şi că merită salvată. Felix Mancuso trebuia să lase deoparte orice gânduri ascunse în subconştientul său, cum că păcatul se cerea plătit cu moartea sau că orice păţise Susan îşi făcuse cu mâna ei. Agentul special Mancuso era un profesionist, dar şi un om profund şocat şi afectat profesional de cele întâmplate cu zece ani în urmă. Cu toate acestea, urma să-şi facă datoria, dar şi-ar fi făcut-o şi mai bine dacă ar fi fost convins că se afla de partea îngerilor.

– Dacă-mi permiteţi o întrebare personală... m-a întrerupt el din procesul de canonizare a lui Susan. Nu prea înţeleg cum de v-aţi împăcat atât de repede după o despărţire de zece ani.

Păi, Susan Stanhope Sutter era una dintre femeile cele mai grozave la pat pe care le întâlnisem în viaţa mea. Ba nu – *cea mai grozavă.*

– Domnule Sutter?

– Ce să zic... a fost ca şi cum s-ar fi spart un baraj, dând frâu liber la un deceniu de furie, de jignire, dezamăgire, trădare şi încăpăţânare. Şi după ce s-a potolit năvala apelor, ceea ce a rămas a fost un lac adânc şi liniştit de... ei bine, de dragoste.

Mi s-a părut că o aud pe Susan mormăind exasperată, dar domnul Mancuso a încuviinţat din cap.

– Vă rog continuaţi, m-a îndemnat el.

Am relatat drumul cu maşina la Alhambra, inclusiv prezenţa serviciilor de securitate Bell la poartă, apoi întâlnirea mea cu Megan

Bellarosa şi revederea cu Anna. Aici era punctul în care aş fi putut intra în bucluc dacă aş fi făcut haz pe seama unei mame italience, aşa că am atenuat cumva purtarea autoritară a Annei faţă de fiul ei, insistând în schimb asupra calităţilor acestei femei: iubire, căldură, ospitalitate şi voie bună. Am încheiat acest episod al povestirii spunând „Mi-ar plăcea să am aşa o mamă". Mi-am dat seama că vorbeam destul de sincer, aşa că totul mi-a venit natural şi domnul Mancuso a zâmbit.

Până acum mă descurcam destul de bine. Trecusem de partea dificilă cu Anthony şi de discuţia privitoare la o nouă carieră favorabilă. Lucru şi mai important, mă apropiam de punctul în care urma să povestesc despre ameninţarea aproape explicită cu moartea la adresa lui Susan.

– Salvatore D'Alessio, zis şi Sally Da-da, era în patio, împreună cu soţia lui, Marie, l-am informat eu pe domnul Mancuso.

Cum el n-a reacţionat în niciun fel, l-am întrebat:

– Aţi pus reşedinţa Bellarosa sub urmărire?

– Informaţia figura în declaraţia dumneavoastră de la poliţie. Vă rog să continuaţi.

– Bine.

I-am povestit în amănunt domnului Mancuso despre întâlnirea mea întâmplătoare cu unchiul Sal şi i-am împărtăşit gândurile şi observaţiile mele privind relaţia dintre Sal şi Anthony. Apoi am trecut la interviul meu de angajare cu directorul executiv al firmei Bell Enterprises, subliniind că Anthony era prea greu de cap ca să priceapă că oferta lui nu mă lăsase cu gura căscată. I-am mai împărtăşit şi părerea mea că femeile din viaţa lui Anthony nu-l tratau ca pe un *padrone*. Auzind cuvântul italienesc, domnul Mancuso a zâmbit şi a dat din cap. Am mai amintit că-i spusesem lui Anthony că fiica mea era adjunct de procuror districtual în Brooklyn.

– Deci cineva din familia dumneavoastră e un om al legii, a comentat domnul Mancuso.

– Şi-i place mult această meserie, a intervenit veselă şi Susan, ca o mamă mândră ce era. Munceşte douăsprezece ore pe zi. Sunt foarte mândră de ea, a adăugat.

Domnul Mancuso a zâmbit, probabil zicându-şi în sinea lui că măcar *un membru al familiei apucase pe drumul bun*.

Atmosfera era foarte prielnică şi mă apropiam de finalul povestirii, aşa că am povestit despre vizita mea în camera de lucru a lui Anthony şi despre telefoanele date lui Elizabeth şi Susan. N-aş fi amintit de convorbirea cu Elizabeth, numai că domnul Mancuso probabil ascultase deja banda cu înregistrarea respectivă, precum şi discuţia cu Susan. Ca avocat, ştiam că atunci când omiteai ceva sau minţeai în faţa legii, fie şi într-o chestiune neînsemnată, ţi se puneau

sub semnul întrebării toate celelalte afirmaţii.

Domnul Mancuso a părut interesat de faptul că intrasem în camera de lucru a lui Anthony Bellarosa şi m-a rugat să i-o descriu.

Prin urmare, ca să mai adaug câteva detalii la profilul psihologic al lui Anthony Bellarosa şi să mai justific odată vizita de curtoazie pe care i-o făcusem, i-am spus domnului Mancuso că Anthony păstrase în rafturi cărţile tatălui său de la Academia Militară La Salle şi că deţinea şi o colecţie de cărţi scrise de romani sau referitoare la ei.

Mancuso a dat din cap.

– După cum spuneam înainte să intre doamna Sutter, s-ar putea ca Anthony Bellarosa să sufere de complexul lui Cezar. E cazul multor indivizi de acest soi, a adăugat zâmbind. Vă rog continuaţi, mi s-a adresat el.

Aş fi vrut să trec de subiectul romanilor, dar mi s-a părut interesant că o persoană profund banală şi lipsită de complicaţii ascundea şi o astfel de latură.

– Admiraţia lui pentru romani ar putea fi legată în parte de ceea ce v-am spus mai devreme... am sugerat eu. Anthony trebuie să asculte de trei femei... iar romanii erau bărbaţi adevăraţi.

Domnul Mancuso a dat din cap politicos, dar am avut impresia că în sinea lui îşi zicea că exageram. Aşadar, ca să fiu la obiect şi totodată să-i ofer şi descrierea camerei de lucru, am spus:

– Deasupra şemineului are o reproducere după Răpirea Sabinelor a lui Rubens. Romanii au siluit femeile din tribul Sabinelor, am adăugat, în caz că domnul Mancuso n-ar fi cunoscut legenda.

Domnul Mancuso a încuviinţat din cap.

– Cred că am înţeles cu toţii, m-a asigurat Susan. N-am putea trece mai departe?

– Bine.

Am încheiat descrierea camerei de lucru şi am ajuns la momentul în care trebuia să dezvălui că văzusem acolo tabloul în ulei pictat de Susan şi înfăţişând Alhambra, precum şi faptul că-l făcusem fâşii. Era ceva ce nu menţionasem în declaraţia făcută la poliţie, aşa că Susan nu ştia nimic şi nu aveam de unde să ştiu ce-o să creadă sau ce-o să spună. În acelaşi timp, nu-mi dădeam seama dacă acel act de distrugere mă eticheta drept un tip dur sau un ţicnit. Prin urmare, am spus simplu, fără niciun fel de înfloriturі:

– În camera de lucru a lui Anthony era o pictură în ulei pe un şevalet şi am recunoscut tabloul cu grădina de palmieri de la Alhambra, făcut de Susan...

– În seara aceea aţi trecut cu pumnul prin el, m-a întrerupt domnul Mancuso.

– Aşa e. Dar a fost restaurat, am adăugat.

Susan, care nu ştia că-i distrusesem tabloul, s-a uitat la mine, dar

n-a spus nimic.

Am trecut la partea esenţială şi am declarat:

– Am luat un cuţit de desfăcut plicuri şi am făcut pânza fâşii.

Nimeni n-a avut de făcut vreun comentariu, aşa că mi-am mai turnat o ceaşcă de cafea.

– De ce? m-a întrebat într-un târziu domnul Mancuso.

Bună întrebare.

– A fost un gest simbolic, cu profunde implicaţii psihologice, asociat cu o convingere instinctivă că duşmanul meu nu trebuie să deţină nimic legat, creat şi nici măcar atins de fosta şi viitoarea mea soţie.

Domnul Mancuso a căzut pe gânduri, de parcă ar fi încercat să memoreze date despre mine în vederea unui profil psihologic.

Am simţit că Susan se uita la mine şi mi-am întors privirea către ea.

Mi-am dat seama că explicaţia mea era oarecum bizară, aşa că am încercat să aduc una mai simplă:

– Pur şi simplu eram furios pe Anthony şi cred că am vrut să-i las un mesaj.

– Ei bine, sunt sigur că a primit mesajul, domnule Sutter. Şi cunoscând genul acesta de individ, sunt la fel de sigur că şi el v-a pregătit un mesaj de răspuns.

– Nu mă îndoiesc de asta.

Mi-am încheiat relatarea despre acea duminică în compania lui Anthony, povestind aproape cuvânt cu cuvânt – la fel cum procedasem şi în faţa detectivului Nastasi – confruntarea noastră de pe peluză şi afirmaţia mea cum că tatăl lui fusese un turnător al poliţiei, care-şi vindea prietenii şi familia ca să nu fie pus sub acuzare. Cu toate acestea, nu le-am dezvăluit nici domnului Mancuso, nici lui Susan, că-i spusesem lui Anthony că tatăl lui şi Susan se iubeau şi că se pregăteau să fugă împreună – ba chiar ar fi făcut-o, dacă Frank nu mi-ar fi fost dator cu o favoare.

În final am menţionat un detaliu pe care nu i-l spusesem detectivului Nastasi şi care cred că nici nu-mi atrăsese atenţia până atunci.

– Ochii lui Anthony Bellarosa, figura lui, tonul vocii... i-am spus eu lui Felix Mancuso. Dacă n-am fi fost afară pe peluză şi dacă ar fi avut o armă, cred că m-ar fi lichidat.

Susan s-a ridicat, a venit lângă mine şi m-a luat de mână.

Domnul Mancuso n-a comentat nimic. S-a ridicat şi el şi mi-a spus:

– Cred că-i momentul să luăm o pauză.

Capitolul 45

Felix Mancuso a rămas în biroul meu, iar Susan şi cu mine ne-am petrecut acest interval în salonul de la etaj, transformat de multă vreme într-o încăpere familială, unde ne adunam să ne uităm la televizor pe vremea când Edward şi Carolyn erau copii. Nu ştiu la ce folosiseră foştii proprietari această cameră, dar Susan reprodusese fidel atmosfera, dacă nu chiar şi mobilierul vechii încăperi, inclusiv câteva afişe cinematografice de care-mi aminteam, deşi printre ele nu se număra şi cel pentru filmul *Naşul.*

Susan a deschis două sticle cu apă minerală şi mi-a întins mie una. Am rămas în picioare, eu privind afară cum plouă.

– Acum am o imagine mult mai clară despre ce s-a întâmplat între tine şi Anthony Bellarosa, mi-a spus ea.

– Mai important de atât, sper să înţelegi mai limpede ameninţarea pe care o reprezintă omul acesta pentru tine.

– Şi pentru tine.

– Pe mine e furios, poate şi dezamăgit, am răspuns. Dar o să-i treacă. Cu tine are ce are.

– Te-a *ameninţat,* John.

Nu i-am răspuns.

– De ce naiba ai sfâşiat pictura aia? m-a întrebat ea.

– Ţi-am spus.

– Dar... de ce-ai ţinut să-l înfurii şi mai tare?

Mi-am luat ochii de la fereastră şi i-am răspuns:

– Dacă chiar vrei să ştii, Susan, nenorocitul ăla de tablou mi-a amintit de timpul petrecut de tine la Alhambra şi de legătura ta cu...

– Bine. Cred că ai exagerat, dar...

– Iată de ce am trecut cu pumnul prin el cu zece ani în urmă, numai că de data asta n-o să-l mai restaureze nimeni.

A rămas tăcută o clipă, apoi mi-a spus:

– Înţeleg.

Un timp niciunul din noi n-a scos o vorbă, apoi Susan mi-a spus:

– Dar ceea ce nu înţeleg e... nu înţeleg ce anume a stârnit explozia de furie a lui Anthony Bellarosa... părea că te simpatizează, că te respectă... şi deodată s-a întors împotriva ta şi te-a ameninţat. De ce? m-a întrebat ea.

Mi-am băut apa şi i-am răspuns:

– După cum i-am declarat şi detectivului Nastasi şi după cum i-am spus adineauri lui Mancuso... l-am informat pe Anthony că noi doi ne-am împăcat şi că nu vreau să mai am de-a face cu el. Gândeşte-te la asta ca la... un triunghi romantic, am adăugat.

„Ştii bine despre ce e vorba", am fost tentat să adaug, în schimb am spus: Nu-i obişnuit să fie refuzat. Iar ceea ce i-a pus capac a fost

afirmaţia mea că taică-său era informatorul FBI.

Susan a dat din cap, dar am văzut că încă nu era mulţumită de explicaţie. Deşi cu nasul pe sus şi uneori dusă cu capul, Susan avea un fler ieşit din comun când venea vorba de minciuni. Mai ales dacă proveneau de la mine.

S-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Tu chiar mi-ai spus tot?

I-am întors întrebarea:

– Dar *tu* chiar mi-ai spus tot? Despre tine şi Frank.

M-a privit în ochi şi mi-a răspuns:

– Da. Ţi-am spus că l-am iubit şi că l-am ucis fiindcă mi-a declarat că totul se terminase între noi, că nu mă iubise niciodată şi că urma să plece în Italia cu Anna. Ţi-am mai spus şi că nu l-am ucis pentru noi doi – asta a fost o minciună. Ce altceva să-ţi mai spun?

Am tras aer în piept.

– Nimic, i-am răspuns.

– Dar *tu* chiar mi-ai spus tot? a repetat ea întrebarea.

Amândoi am tăcut un timp iar eu am înţeles că era timpul. De fapt, niciodată nu-mi dorisem să sosească această clipă, dar faptul continua să mă sâcâie mai mult decât îmi dădeam seama. Ea fusese cinstită cu mine, aşa că trebuia să fac acelaşi lucru. Dacă avea să reacţioneze prost, atunci urma ca amândoi să descoperim ceva nou unul despre celălalt.

I-am propus să ne aşezăm, dar ea a rămas în picioare, aşa că nu m-am aşezat nici eu.

– Bine... i-am spus. Iata şi piesa care lipseşte. Motivul pentru care Anthony şi-a ieşit din fire. I-am spus că tu şi tatăl lui vă iubeaţi şi că amândoi aveaţi de gând să vă părăsiţi familiile şi să plecaţi împreună în Italia. Nu m-a crezut, am adăugat eu, şi a insistat că taică-său se culca cu tine doar ca să se distreze. L-am convins însă că Frank era pe punctul de le spune *arrivederci* soţiei şi fiilor lui.

Susan a încuviinţat din cap. M-aş fi putut opri aici, din moment ce aşa se explica brusca schimbare de atitudine a lui Anthony faţă de John Sutter, purtătorul acestor veşti nefericite. Dar dacă totuşi începusem, trebuia să şi închei, aşa că i-am spus lui Susan:

– Mai e încă ceva. Ceva ce nu-ţi va face plăcere să auzi.

– Deja m-am obişnuit cu astfel de lucruri.

– Bine.

Am început să-i relatez ceea ce-i spusesem deja lui Anthony, şi anume că Frank Bellarosa se oferise să-mi facă orice favoare îi stătea în putere, drept răsplată pentru că-i salvasem viaţa.

– Favoarea pe care i-am cerut-o, am continuat eu, a fost... să-ţi spună că totul se terminase între voi, Susan, că nu te iubise niciodată, că se folosise de tine ca să ajungă la mine şi că nu avea de gând să te

ia în Italia cu el. Se vede treaba că aşa a şi făcut, am adăugat. A făcut-o pentru mine.

M-am uitat la ea şi ne-am privit în ochi. Mi-am dat seama că se lupta din greu să accepte cele auzite, apoi brusc a înţeles că tot ce-i spusese Frank Bellarosa în seara aceea erau cuvintele mele, nu ce simţise el. Iar ea îl împuşcase pe omul pe care-l iubea şi care o iubea la rândul lui.

S-a aşezat pe canapea, privind în gol la peretele din faţa ei.

– I-am spus toate astea lui Anthony, am continuat eu. I-am spus că taică-său i-ar fi abandonat pe el, pe maică-sa şi pe fraţii lui, iar singurul motiv pentru care n-a făcut-o a fost faptul că-mi datora viaţa. N-ar fi fost cazul să-i spun... am adăugat eu, dar eram furios pe el şi voiam să ştie că taică-său, pe care îl diviniza, era nu numai un informator al FBI, dar şi departe de a fi un tată şi un soţ fără cusur.

Totodată, încercasem să abat cumva atenţia lui Anthony de la Susan către mine, dar dacă i-aş fi spus ei una ca asta ar fi părut că-mi fac mie un serviciu, drept care am încheiat:

– *Ăsta-i* motivul pentru care Anthony şi-a ieşit din fire şi m-a ameninţat.

Susan continua să privească ţintă peretele, cu chipul lipsit de expresie.

Trebuia acum să-i spun ceva ce nu-i spusesem lui Anthony, ceva cu care în sinea mea nu mă împăcasem niciodată.

– Când i-am cerut lui Frank să-ţi declare că totul s-a terminat, am crezut sau am sperat că ai să te vindeci... sau poate că în subconştientul meu m-am gândit că ai să-i ceri socoteală. Am răsuflat adânc şi am continuat: Dar poate că asta mi-a venit în minte ulterior, pentru că... pentru că atunci când l-ai ucis, nu mi-am dat seama dacă dorisem sau sperasem să se întâmple aşa, atunci când demarasem toată povestea asta... Nu ştiam sigur dacă mie mi se datorează moartea lui sau dacă mă simţeam vinovat şi-mi asumam o parte din vină... de fapt, nici în ziua de azi nu sunt sigur.

Susan s-a uitat la mine cu aceeaşi figură inexpresivă.

– Te-am vrut înapoi şi am vrut să încetezi să-l mai iubeşti... deşi n-aş putea spune că voiam să-l ştiu mort. Dar chiar şi aşa, atunci ai avut dreptate: ar fi trebuit să-l ucid eu însumi.

Continua să stea jos, dar am văzut că-şi revenise din şoc. Eram convins că se gândea că omorâse un bărbat care o iubea şi care nu-i înşelase încrederea, ci pur şi simplu se supusese instrucţiunilor din culise primite de la mine şi-mi plătise o favoare, socotind-o o datorie de onoare.

Nici nu îndrăzneam să-mi închipui cum se simţea Susan pentru ce făcuse sau ce simţea la adresa mea.

Nu mai era mare lucru de adăugat, totuşi am spus:

– Nu ştiu dacă trebuie să-ţi cer iertare că i-am cerut să te mintă: amândoi m-aţi minţit pe mine de atâtea ori şi cu siguranţă n-am să-ţi cer să mă ierţi. Vreau totuşi să ştii că port o parte din vină pentru cele întâmplate.

A deschis gura pentru prima oară.

– Eu l-am ucis, mi-a spus. Nu tu.

– Adevărat. Dar... când te gândeşti la toate astea...

– Cred că a ţinut la tine mai mult decât la mine, a urmat ea.

– Îmi datora o favoare.

A răsuflat adânc şi a continuat:

– Întotdeauna vorbea despre tine şi asta mă făcea să mă simt stânjenită şi... furioasă... şi...

– Bine, nu ţin neapărat să aud. Va trebui să te gândeşti mult înainte să-ţi dai seama exact ce simţi, i-am spus. Mă duc să termin cu Mancuso. Nu-i nevoie să mai vii şi tu.

Am pornit către uşă.

– John.

Am întors capul spre ea.

– Chiar ai vrut să mă întorc la tine?

– Da.

– Atunci de ce nu m-ai luat înapoi după moartea lui?

– M-am răzgândit.

– *De ce?*

– Pentru că... mai târziu mi-am dat seama... voiam să-l părăseşti din proprie voinţă... voiam să te întorci la mine pentru că mă iubeai mai mult decât pe el... dar faptul că el te părăsise şi era mort nu era chiar ceea ce-mi doream.

Nu mi-a răspuns.

Eram pe punctul de a pleca, dar Susan mi-a rostit numele din nou:

– John.

– Trebuie să plec.

– Trebuie să-mi spui de ce n-am rămas împreună după ce l-am omorât.

– Tocmai ţi-am spus de ce.

– Nu, nu mi-ai spus.

Cum spuneam, Susan mă cunoştea, aşa că puteam să fug, dar nu puteam să mă ascund de ea.

– Bine, am răspuns. Am fost... umilit. În public. Cât timp legătura voastră a rămas numai între noi trei – şi desigur, FBI – te-aş fi putut ierta. Dar când a devenit o ştire naţională, subiect de haz în tabloide şi glume de vestiar, atunci...

M-am uitat la ea şi am exclamat:

– Te mai miri că am urcat la bordul iahtului şi am plecat dracului de aici? Ce fel de bărbat mă crezi?

Şi-a îngropat obrazul în palme şi am văzut că plângea. Nu ştiam precis *de ce* plângea: fiindcă-l omorâse pe Frank Bellarosa, faptă pentru care avusese mai puţine motive decât crezuse în acel moment, sau poate fiindcă în cele din urmă înţelesese haosul stârnit în viaţa tuturor celor din jur. Sau se gândea că poate regretam că eram iarăşi împreună.

I-am întors spatele şi am ieşit din cameră.

Capitolul 46

Felix Mancuso era tot în biroul meu şi vorbea la telefon. Am rămas în picioare până când a terminat, apoi i-am spus:

– Doamna Sutter nu se simte bine, poate ar trebui s-o lăsăm pe altă dată. Pot veni la dumneavoastră la birou mâine-dimineaţă, dacă sunteţi de acord, m-am oferit.

S-a uitat la mine.

– E totul în regulă? m-a întrebat.

– E tulburată, i-am răspuns.

A dat din cap.

– E foarte stresant pentru ea. Dar vă cer să-mi mai acordaţi zece minute din timpul dumneavoastră. Şi va trebui să vorbesc şi cu doamna Sutter, când va fi pregătită să mă asculte, a adăugat.

– Nu cred că ar mai avea mare lucru de adăugat la ce v-am relatat sau la ceea ce ştiţi deja, dar e dreptul dumneavoastră să decideţi. O puteţi suna, totuşi, am adăugat. M-am aşezat la birou şi i-am spus: Vă rog să continuaţi.

M-a privit din nou.

– Mai întâi, ar trebui să ştiţi că Anthony Bellarosa pare să fi dispărut, a început el. Nu ştim precis dacă asta se leagă de problema noastră, de probleme de-ale lui, de moartea lui John Gotti sau dacă-i doar una dintre dispariţiile lui obişnuite, mi-a explicat. Mulţi indivizi de soiul lui dispar pentru un timp. Uneori cu treburi, dar cel mai adesea ca să se relaxeze.

Nu eram întru totul atent la ce-mi spunea Felix Mancuso, pentru că mă gândeam tot la Susan.

– E posibil să fie mort? l-am întrebat totuşi.

– Tot ce se poate, mi-a răspuns domnul Mancuso. Dar n-am aflat nimic în acest sens şi, din spusele detectivului Nastasi, Megan, soţia lui Bellarosa, nu părea prea tulburată că el plecase fără vreo altă explicaţie decât aceea că avea de rezolvat unele treburi.

– Poate că şi ea vrea să-l ştie mort, am sugerat eu doar pe jumătate în glumă.

Mancuso nu mi-a răspuns nimic, în schimb a spus:

– Poliţia ar fi vrut să stea de vorbă cu el, să-i pună în vedere că aţi înaintat o plângere şi să-l atenţioneze că e pus sub urmărire. Bineînţeles, le-ar fi convenit ca el să facă vreo declaraţie incriminatoare, ca astfel să-l poată trimite după gratii. Din păcate însă, din motive necunoscute nouă, a dispărut.

În mod paradoxal, dacă i-aş fi fost *consigliere* lui Anthony, l-aş fi sfătuit să se pună la dispoziţia poliţiei, iar poliţiştilor le-aş fi spus politicos că clientul meu refuza să răspundă la orice întrebare în absenţa avocatului său. Aşa se proceda în lumea mea – dar în lumea

lui nu te jucai cu poliţia. Prin urmare, da, dispariţia lui înainte ca poliţia să-i ceară să anunţe unde putea fi contactat fusese o mişcare isteaţă, după regulile străzii. În plus, nu era ilegal să plece de acasă.

– Dumneavoastră sau poliţia puteţi cere un mandat pentru arestarea lui? am întrebat totuşi.

– Lucrăm pe mai multe fronturi, ca să putem înfăţişa acest caz unui judecător local sau federal. Dar în afara faptului că e căutat pentru a i se pune unele întrebări, şi asta doar în baza plângerii dumneavoastră, nu prea avem cu ce convinge un judecător. Totuşi, încercăm, a adăugat el. După 11 septembrie, a continuat Mancuso, am descoperit că noua mea slujbă la forţele speciale de combatere a terorismului e mai uşoară din punct de vedere a ceea ce permite legea şi tribunalul, numai că Anthony Bellarosa nu-i suspectat de terorism. El e un mafiot de modă veche şi se bucură de absolut toate drepturile.

– V-am spus că în camera lui de lucru am văzut o fotografie cu Osama bin Laden? l-am întrebat eu pe Mancuso.

Mancuso a zâmbit şi a continuat:

– În orice caz, dispariţia lui Anthony Bellarosa, deşi nu ieşită din comun, este totuşi îngrijorătoare din punctul nostru de vedere şi poate interesantă din perspectiva relaţiilor lui în cadrul organizaţiei.

– Vă referiţi la problemele lui cu Salvatore D'Alessio?

– Posibil. Vom vedea dacă Anthony Bellarosa îşi va face apariţia la înmormântarea lui John Gotti.

– Ei bine, am declarat eu, sper că cineva îi va descoperi cadavrul, ca să pot dormi şi eu liniştit.

– Deţineţi vreo armă? m-a întrebat Mancuso, legat de afirmaţia mea.

– Avem o puşcă de vânătoare, i-am răspuns.

– Ştiţi să umblaţi cu ea?

– Punem câte un cartuş pe fiecare ţeavă, tragem piedica şi apăsăm pe trăgaci, i-am răspuns eu oarecum tăios. Am făcut armata, am adăugat, iar doamna Sutter a tras în păsări vii şi artificiale. De fapt, e puşca ei.

– Bine. Nici FBI, nici poliţia nu încurajează cetăţenii să înfrunte singuri un intrus, nici să deţină sau să cumpere o armă cu scopul...

– Înţeleg, domnule Mancuso. Fiţi sigur că nici eu, nici doamna Sutter nu-l vom încolţi pe Anthony Bellarosa pe peluza din faţa casei. Dar dacă cineva va intra în locuinţa noastră cu intenţia de a vătăma pe unul din noi, atunci vom lua măsurile cuvenite. Cunosc legea, i-am amintit.

– Ştiu că o cunoaşteţi. Dacă Anthony Bellarosa se înapoiază acasă sau dacă aflăm unde se găseşte, a continuat el, atunci cineva de la FBI sau de la poliţia locală vă va înştiinţa şi pe dumneavoastră.

– Sper şi eu.

– Mi s-a confirmat de la Secţia 2 că maşinile lor de poliţie au fost alertate despre cazul dumneavoastră, a continuat Mancuso. E posibil ca şi FBI să trimită oameni în zonă, m-a informat el.

Am încuviinţat din cap, apoi Mancuso s-a mai referit la câteva lucruri şi m-a rugat să clarific sau să detaliez unele dintre declaraţiile mele anterioare. Părea să-şi amintească bine tot ce spusesem de curând şi deja ştiam că avea o bună memorie de durată şi memorase lucruri petrecute cu zece ani în urmă. Din acest punct de vedere, aveam ceva în comun.

Încă nu-mi revenisem după cele întâmplate cu Susan şi, deşi mă simţeam uşurat că în sfârşit îi spusesem tot şi-mi luasem o piatră de pe inimă, mi-am dat seama că, dezgropând din nou trecutul, iar îmi stricasem buna dispoziţie. Iar pe lângă mărturisirea mea completă faţă de Susan, mai trebuia să retrăiesc şi umilinţa de a fi încornoratul Numărul Unu al Săptămânii din America.

– Domnule Sutter?

Am ridicat ochii spre Mancuso.

– V-am întrebat dacă mai locuieşte şi altcineva aici.

– Nu... eh... tocmai a murit o veche prietenă de familie, doamna Allard, şi aşteptăm să vină lumea la înmormântare.

– Cine urmează să sosească?

– Copiii noştri, Edward şi Carolyn, am răspuns.

I-am spus câţi ani aveau, el şi-a notat, iar eu am continuat:

– Poate şi părinţii doamnei Sutter, William şi Charlotte Stanhope, deşi ei s-ar putea să locuiască în altă parte. E posibil ca şi fratele doamnei Sutter, Peter, să fie aici de Ziua Tatălui, am adăugat.

Mancuso a dat din cap.

– Bun. Deci duminică. Nici nu-ţi vine să crezi ce repede a trecut luna asta.

– Nu şi pentru mine.

N-a făcut niciun comentariu şi a continuat:

– Locuieşte cineva în căsuţa de la poartă?

– Aceea e casa portarului, i-am explicat. Acolo a locuit de curând răposata doamnă Allard şi tot acolo am stat şi eu până duminica trecută.

– Înţeleg. În momentul de faţă stă cineva acolo?

– Odată cu moartea lui Ethel Allard, casa portarului a trecut în proprietatea lui Amir Nasim.

– Ea i-a lăsat-o lui Amir Nasim?

Mi-ar fi luat prea mult ca să-i explic lui Mancuso că Ethel şi-o pusese cu Augustus Stanhope, drept care căpătase statut de chiriaş pe viaţă şi aşa mai departe, deşi, fiind şi el avocat, domnul Mancuso ar fi înţeles aspectul legal al situaţiei. Dar ca fost teolog, n-ar fi fost prea încântat să audă că, păcătuind, Ethel se alesese cu o casă moca vreme

de şaizeci de ani. În orice caz, i-am spus:

– Doamna Allard a fost chiriaşă pe tot timpul vieţii. Din câte am înţeles, Nasim vrea să întărească măsurile de pază, am adăugat, aşa că e posibil să-şi instaleze acolo câţiva oameni de-ai lui.

Domnul Mancuso a dat din cap.

– Cunoaşteţi ceva despre situaţia din casa lui Nasim? m-a întrebat el.

– Ştiu că are cincizeci de camere, am răspuns, şi că unui asasin i-ar lua o săptămână să dea de urma lui Nasim prin casă. Din câte ştiu, am adăugat ca să las deoparte gluma, iranianul locuieşte acolo numai cu soţia, dar s-ar putea să aibă şi servitori. Eu am văzut o servitoare. O puteţi întreba pe doamna Sutter, l-am sfătuit. Ea cunoaşte mai bine cum stau lucrurile la Stanhope Hall.

Domnul Mancuso şi-a notat amănuntul, apoi mi-a mai adresat mie câteva întrebări referitoare la obiceiurile casei noastre, planurile noastre de călătorie, în caz că aveam vreunele şi aşa mai departe.

– Ar trebui să vă gândiţi să instalaţi un sistem de alarmă şi să vă luaţi un câine, şi-a dat el cu părerea.

– Chiar discutăm despre asta.

– Şi dacă aveţi mijloacele necesare, ar fi cazul să vă gândiţi serios să apelaţi la serviciile unei firme de pază.

– Ca Bell Security? am întrebat.

S-a silit să zâmbească.

– S-ar putea să nu dea rezultate, mi-a replicat.

– Asta îmi sună ca şi cum am fi în mare pericol, am spus.

S-a gândit o clipă, apoi mi-a răspuns:

– În momentul de faţă, aş spune că pericolul este cod galben, pe cale să devină cod portocaliu.

– Nu roşu?

– Haideţi să nu ne gândim prea mult la gradul de pericol. Dar există un risc, iar eu voi discuta încă odată cu poliţia şi cu persoane competente de la FBI, vom evalua împreună situaţia şi vă vom ţine la curent.

Am încuviinţat din cap, apoi l-am întrebat:

– De ce mi-aţi spus la telefon că ameninţarea nu e iminentă?

Câteva secunde nu mi-a răspuns, apoi mi-a explicat:

– E cam complicat, dar are legătură cu moartea lui John Gotti, cu Salvatore D'Alessio şi cu unele schimbări care s-ar putea petrece în următoarele câteva săptămâni.

– Cu alte cuvinte, Anthony Bellarosa e ocupat cu alte probleme.

– În esenţă, cam aşa stau lucrurile. Şi Anthony Bellarosa se cam teme pentru viaţa lui, a continuat să mă lămurească Mancuso, şi acesta ar putea fi principalul motiv al dispariţiei lui. Umblă zvonul că unul din cei doi – Bellarosa sau D'Alessio – se va retrage în

următoarele câteva săptămâni. Prin tradiţie, orice vendetă e suspendată pe timpul unui priveghi sau a unei înmormântări.

– Un obicei foarte civilizat. Asta include şi răzbunarea la adresa soţilor Sutter?

– Nu. Dar le oferă lui Anthony şi Sal o săptămână liniştită din acest punct de vedere.

– Asta mă bucură. De ce nu s-a reglat disputa asta acum zece ani? am întrebat.

– Şi asta are legătură cu moartea lui Gotti şi cu armistiţiul negociat de el după atentatul de la restaurantul Giulio's, mi-a răspuns.

A continuat să-mi explice:

– Crima organizată se ocupă cu făcutul banilor, nu cu războaiele între bande, nu cu titlurile pe prima pagină şi nici cu imaginile color de la televizor care tulbură publicul. Iată de ce Anthony şi unchiul lui au respectat vreme de atâţia ani o pace greu de suportat pentru amândoi. Acum însă... dată fiind situaţia dumneavoastră, domnule Sutter, încep să apară consecinţele celor întâmplate atunci.

Nu i-am răspuns.

Domnul Mancuso şi-a întărit explicaţia cu o metaforă agricolă:

– Ce semeni, aia culegi.

Nu era chiar ceea ce-mi doream să aud de la Felix Mancuso, pe care eu îl socoteam un fel de cavaler al dreptăţii, nu Moartea cu Coasa. Dar poate că se referea numai la Anthony şi unchiul Sal, nu la Susan şi la mine.

Mancuso şi-a încheiat explicaţia actualei stări de lucruri cu următoarele cuvinte.

– Dumneavoastră şi doamna Sutter nu sunteţi prima preocupare a lui Anthony, poate nici măcar a doua. Dar după ce se va îngriji de celelalte probleme ale lui, legate de prieteni şi familie – sau aceştia îşi vor rezolva problemele legate de el –, atunci va trebui să-şi încheie socotelile şi cu doamna Sutter. E o chestiune personală, dar şi de afaceri, în măsura în care este vorba de prestigiul lui.

Am crezut că o să mă întrebe *„Capisce?",* dar el a spus:

– Aşa credem noi că stau lucrurile în momentul de faţă.

– Înţeleg.

M-am gândit o clipă, apoi i-am spus:

– Totuşi, s-ar putea să vă înşelaţi.

– Tot ce se poate, dar să nu renunţaţi la vigilenţă.

– Nici prin gând nu-mi trecea.

– Bine. Şi să vă mai spun un lucru... Dacă Salvatore D'Alessio dispare sau e lichidat, acesta trebuie să fie un semn pentru noi toţi că Anthony Bellarosa trăieşte şi că a început să-şi regleze conturile. Iar dacă va fi găsit cadavrul lui Anthony, atunci dumneavoastră, Salvatore D'Alessio şi alţi câţiva puteţi răsufla uşuraţi.

– Înţeleg. Eu unul îl susţin pe Sally Da-da, am adăugat.

Domnul Mancuso n-a făcut niciun comentariu.

M-am gândit la toate cele auzite şi i-am spus:

– Ei bine, realitatea este că săptămâna asta trebuie să fim aici, dar...

– Săptămâna asta v-aş sfătui să vă vedeţi de treburi ca de obicei. Nu veţi fi singuri, veţi fi înconjuraţi de multă lume cu ocazia priveghiului şi a înmormântării, a adăugat el. Şi, după cum v-am mai spus, Anthony Bellarosa şi unchiul lui trebuie mai întâi să-şi rezolve propriile neînţelegeri. E singura strategie care contează pentru ei.

– Bine.

Eram însă convins că nimeni nu i-ar fi putut reproşa vreodată lui Anthony că ar fi moştenit logica sau inteligenţa tatălui său.

– Prin urmare, nu credeţi că există vreun pericol pentru oaspeţii mei... pentru copii?

– N-am cum să fiu sută la sută sigur, dar mă îndoiesc profund că Anthony Bellarosa ar putea face ceva care să şocheze opinia publică, să pună justiţia pe urmele lui sau, şi mai important, să-i înfurie pe amicii şi pe asociaţii lui în asemenea măsură încât să se întoarcă împotriva lui. Iar fiica dumneavoastră e adjunct de procuror districtual, a adăugat el. Asta o pune la adăpost de orice pericol. E invulnerabilă. El are ce are cu doamna Sutter, mi-a reamintit Mancuso. Poate şi cu dumneavoastră, dar asta-i tot ce i-a îngăduit organizaţia. Indiferent cine a plătit pentru lichidarea lui Frank Bellarosa – să zicem că a fost cumnatul lui – nu v-a vrut răul nici dumneavoastră, nici doamnei Sutter, nici doamnei Bellarosa, motiv pentru care vă aflaţi acum în faţa mea. E vorba de profesionişti, nu de bande de stradă, a încheiat el.

– Mă bucur să aud asta.

Aşadar, poate le voi oferi lui William şi Charlotte dormitorul nostru şi-i voi împrumuta lui William pălăria şi haina mea de ploaie.

– S-ar putea ca doamna Sutter şi cu mine să plecăm din zonă săptămâna viitoare, după ce ne părăsesc musafirii, i-am spus eu domnului Mancuso.

– E decizia dumneavoastră, mi-a răspuns. Dar dacă plecaţi, nu spuneţi nimănui unde anume. Nici măcar prietenilor sau familiei, a subliniat el. Şi nu trimiteţi ilustrate acasă decât după ce aţi pornit spre o nouă destinaţie.

– Am înţeles.

Dar după scena de acum un sfert de oră, nu mai eram sigur dacă Susan şi cu mine aveam să mai plecăm undeva împreună.

Domnul Mancuso şi-a încheiat instructajul spunând:

– Ştiu că, în calitate de buni cetăţeni, cu respect faţă de lege, dumneavoastră – şi, fără îndoială, doamna Sutter – cu greu acceptaţi

că vi se întâmplă aşa ceva şi poate credeţi că forţele de ordine ar trebui să facă mai mult pentru protecţia dumneavoastră. Fiţi însă siguri că facem tot posibilul să vă ferim de rău, că luăm situaţia dumneavoastră cât se poate de în serios şi că suntem conştienţi că problema dumneavoastră se leagă de cazurile noastre importante privind crima organizată.

Aş fi putut comenta asupra câtorva aspecte din discursul standard al domnului Mancuso, dar m-am mărginit să-i spun un singur cuvânt:

– Mulţumesc.

Ne-am ridicat amândoi şi l-am condus până la intrare.

– O să-i faceţi o vizită şi lui Amir Nasim? l-am întrebat.

– Mi se pare normal, din moment ce mă găsesc aici, mi-a răspuns.

– Nu ştiu dacă o fi plecat sau nu, dar de regulă e acasă.

– E acasă, m-a informat domnul Mancuso.

Nu l-am întrebat de unde ştia, fiindcă fără îndoială nu mi-ar fi spus. Totuşi mi-a precizat:

– Am să-l anunţ pe Nasim că dumneavoastră şi doamna Sutter sunteţi întru câtva îngrijoraţi pentru siguranţa dumneavoastră, la fel ca el, şi am să-l rog să ia legătura cu poliţia locală, în caz că observă ceva neobişnuit sau suspect.

– Şi el m-a rugat să fac acelaşi lucru.

– Bun. Atunci domeniul ar trebui să fie foarte sigur.

Niciodată nu mă gândisem la Stanhope Hall ca la o reşedinţă fortificată, totuşi am răspuns:

– Ne putem asigura protecţie unul celuilalt. Poate ar trebui şi să semnăm un pact.

Domnul Mancuso a zâmbit.

– Ajunge să fiţi buni vecini, mi-a spus.

– Există ceva în evidenţa dumneavoastră referitor la Amir Nasim? am întrebat.

– Nu pot comenta nimic pe tema asta.

– Ştiu, dar îmi puteţi spune mie, care-i sunt vecin, dacă există vreo ameninţare reală la adresa lui.

Domnul Mancuso s-a gândit o clipă, apoi mi-a spus:

– Cu titlu strict confidenţial, vă spun că Amir Nasim e implicat într-un joc riscant, dar foarte profitabil, constând în furnizare de informaţii şi resurse logistice oricui îşi poate permite să apeleze la serviciile lui. Aşa că şi-a făcut o sumedenie de prieteni, dar în egală măsură şi duşmani, iar problema lui e că nu ştie care-i sunt prietenii şi care duşmanii.

– De ce nu-l arestaţi? am întrebat.

Domnul Mancuso nu mi-a răspuns, în schimb mi-a dat un ultim avertisment:

– Când plecaţi de pe proprietate fiţi extrem de prudent şi nu

ezitaţi să sunaţi la 911 dacă aveţi impresia că sunteţi urmărit, supravegheat sau încolţit.

Am dat din cap şi m-am gândit că trebuia să-mi cumpăr o armă pe care s-o iau cu mine la drum pentru autoapărare.

– Cred că înţelegeţi... nu Anthony Bellarosa va fi acela... m-a instruit în continuare domnul Mancuso.

– Înţeleg, dar... În cazul de faţă, e vorba de ceva atât de personal, încât mă întreb dacă n-ar vrea...

– Nici nu vă gândiţi! Iar dacă i se va întâmpla ceva unchiului său, Anthony va fi undeva în celălalt capăt al pământului faţă de locul atentatului, deşi şi aici e vorba de ceva personal.

– Cum rămâne cu vendeta personală şi cu onoarea de familie? am întrebat.

– Există, mi-a răspuns el, dar acum funcţionează prin împuternicire.

Mi-a dat două cărţi de vizită, ne-am strâns mâna şi i-am mulţumit că venise. El m-a rugat să-i transmit doamnei Sutter salutări şi să-i spun să-l sune când se va simţi în măsură să vorbească.

L-am urmărit cu privirea urcându-se în limuzina cenuşie de serviciu, apoi îndepărtându-se pe alee până a intrat pe drumul principal şi s-a îndreptat spre Stanhope Hall.

Ei bine, aveam câteva preocupări imediate – priveghiul, înmormântarea, sosirea rudelor şi a copiilor, un vecin iranian care juca la două capete, poliţia, FBI-ul şi, la fel de important, Anthony Bellarosa, care negocia un contract pe capul meu şi al lui Susan. Dacă stăteam să mă gândesc, piraţii somalezi nu-mi dădeau asemenea bătaie de cap.

Pe urmă, bineînţeles, mai era vorba şi de Susan. Simţeam din ce în ce mai mult nevoia să-i ofer protecţie, şi asta mă făcea să-mi dau seama că eram implicat pe termen lung. Treabă de durată. Dar nu aveam nici cea mai mică idee ce simţea ea în momentul de faţă, aşa că trebuia fie să urc la etaj şi să aflu, fie să mă sui în maşină şi să fac o plimbare, ca să-mi limpezesc gândurile şi să fac stoc de armament.

Am intrat din nou în casă şi am urcat la etajul doi. Uşa camerei de familie era închisă. Am ezitat puţin, apoi am deschis-o.

Susan şedea tot pe canapea, dar se cuibărise într-un colţ, între perne. Ştiam bine ce însemnau acea poziţie şi acel limbaj al trupului, adică nici pe departe „Vino lângă mine, strânge-mă în braţe şi sărută-mă”.

– Mă duc la magazinul de articole sportive, i-am spus. N-a zis nimic. Cel din Glen Cove mai există? am reluat eu.

Niciun răspuns.

Am simţit cum mi se suie brusc sângele la cap – unul dintre multiplele mele defecte de personalitate – şi i-am spus:

– Locuiesc în această casă, dar dacă vrei, poţi să-mi duci lucrurile într-o cameră de oaspeţi sau am să le mut eu însumi.

S-a uitat la mine fără un cuvânt.

Am ieşit din încăpere, am coborât la parter, m-am uitat în cartea de telefon şi am descoperit că magazinul de articole sportive era în acelaşi loc ca în urmă cu zece ani.

Am ieşit afară în ploaie, m-am suit în maşină, am parcurs aleea cea lungă şi am cotit pe Grace Lane.

Nu era una dintre cele mai bune zile ale mele, dar dacă era să văd partea bună a lucrurilor, măcar nu mai eram obligat să mă port amabil cu William şi Charlotte.

Am condus agale spre Glen Cove, tot gândindu-mă la ziua de azi, la cea care urma şi la celelalte care aveau să vină. Mi-a trecut prin minte că aici nu mă aştepta nimic bun, numai nefericire şi amintiri urâte. Prin urmare, de îndată ce aveam să-mi rezolv treburile aici, voiam să mă înapoiez la Londra. Susan, care era o fată isteaţă, va fi nevoită să-şi ia propriile-i decizii şi să-şi poarte singură de grijă. O voi sfătui să se întoarcă la Hilton Head, dar dincolo de asta, simţeam că nu mai aveam nicio altă obligaţie faţă de ea şi nici dorinţa de a face parte din viaţa ei.

Bineînţeles că nu era adevărat, dar aceasta trebuia să fie fraza mea de despărţire în timp ce-mi făceam bagajele. Pe urmă poate aveam să ne încercăm din nou norocul, peste încă zece ani.

Capitolul 47

Mi-am amintit de patronul magazinului de articole sportive, un oarecare domn Roger Bahnik, care se arătase îndatoritor şi răbdător de fiecare dată când venisem aici cu Edward sau Carolyn pentru diverse articole de camping sau sportive. Venisem şi singur, pentru echipament de pescuit la mare adâncime, precum şi pentru diverse articole nautice, aşa că m-am întrebat dacă să mă prezint din nou. Poate însă că domnul Bahnik îşi amintea la ce întrebuinţase Susan o armă de foc, iar cum scopul venirii mele aici era să cumpăr o armă şi muniţie, mi-am zis că era mai bine să nu dezvălui cine sunt până în momentul când mi se va cere să prezint un act de identitate.

I-am spus ce anume căutam, prefăcându-mă că nu cunosc prea multe despre armele de foc şi despre tipurile de muniţie, deşi fără îndoială era o prefăcătorie inutilă. Domnul Bahnik mi-a arătat raionul de arme pentru profesionişti, aflat în spatele magazinului, şi m-a întrebat dacă trăgeam în ţinte de argilă sau după păsări, iar dacă vânam păsări, atunci din care anume.

– Păsări foarte mari, i-am explicat eu.

Domnul Bahnik mi-a sugerat că mi s-ar potrivi o armă grea de vânătoare, pe care am cumpărat-o, împreună cu o cutie de cartuşe pentru căprioare, care puteau face găuri zdravene într-un om.

Domnul Bahnik purta la brâu un pistol vârât în tocul său, aşa cum se cere atunci când faci comerţ cu arme, iar eu aş fi vrut să cumpăr de la magazinul lui două pistoale: unul pentru mine, celălalt pentru Susan, ca să-l ţină în poşetă. Dar, după cum spuneam, aş fi avut nevoie de un permis special portarmă. Puteam obţine un astfel de permis, dar ar fi durat vreo şase luni, ceea ce putea să însemne prea târziu. Din păcate, în trecut Susan avusese acea problemă cu pistolul şi mă îndoiam că autorităţile ar fi privit cu ochi buni o nouă cerere de permis portarmă din partea ei.

Aveam totuşi nevoie de o armă la drum, aşa că am cerut să văd nişte carabine, pe care domnul Bahnik a fost fericit să mi le arate.

A descuiat vitrina cu arme şi a aliniat pe tejghea câteva carabine mici. Am întors pe toate părţile un vechi Winchester M-1 calibrul 30 din cel de-al Doilea Război Mondial, cu care trăsesem când fusesem în armată. Aceste arme măsurau numai un metru şi încăpeau perfect sub un scaun de maşină, ba poate chiar şi într-o sacoşă mare de voiaj, aşa cum văzusem la unele femei.

– M-1 nimereşte ţinta de la aproximativ trei sute de metri, m-a instruit domnul Bahnik. Poate doborî o căprioară, dar e folosită în principal pentru vânat mic, precum şi ca armă de autoapărare. La ce doriţi s-o folosiţi? m-a întrebat el.

N-am vrut să-i spun că urma s-o ţin în maşină fiindcă Mafia era pe

urmele mele, aşa că i-am răspuns:

– Pentru siguranţa casei.

– Ah, excelent. Doamnei o să-i placă. E uşoară, cântăreşte doar vreo două kilograme jumătate, e semiautomată şi are recul mic.

– Aşa e, îi va plăcea la nebunie. E un dar de ziua ei, i-am mărturisit eu.

Domnul Bahnik şi-a dat seama că glumeam – sau cel puţin aşa spera – şi a râs.

Am cumpărat o cutie de gloanţe de carabină calibrul 30 şi două truse de curăţare, una pentru carabină, cealaltă pentru puşca de vânătoare. Domnul Bahnik a pus într-una din ele un mic ecuson cu steagul american, pe care mi-l puteam coase pe vesta de vânătoare sau pe bluza de la pijama.

Am văzut atârnat pe perete un costum portocaliu biohazard, precum şi o colecţie considerabilă de măşti de gaze. Articolele cu pricina păreau să fi fost puse în vânzare după ultima mea venire aici, aşa că l-am întrebat:

– Vindeţi multe costume biohazard şi măşti de gaze?

A ridicat ochii spre articolele expuse pe perete.

– Măştile se vând cât de cât, mi-a răspuns. Dar pentru costume n-am clienţi. Totuşi, mi-a spus el, se vând multe alimente criogenate şi canistre pentru apă. Şi detectoare de radiaţii.

– Dar arme?

– Din ce în ce mai multe. Se vând şi lumânări, lămpi cu gaz, lanterne... şi altele asemenea, a adăugat. Nu-mi merge atât de bine nici în sezonul uraganelor, a glumit el.

Nu i-am răspuns, dar mi-a părut bine să aflu că domnului Bahnik îi mergea bine şi că lumea de pe Coasta de Aur era pregătită. Cu siguranţă că viaţa în Statele Unite se schimbase.

Domnul Bahnik a făcut socoteala, în timp ce eu completam nişte hârtii pentru carabină şi pentru muniţie. Formularele oficiale nu puneau prea multe întrebări fără rost, iar eu m-am legitimat cu paşaportul, care avea fotografie. Cardul meu American Express încă mai era valabil – deşi nu-mi aminteam să-mi fi plătit taxele de ceva vreme – aşa că am încheiat tranzacţia.

Domnul Bahnik mi-a ambalat carabina M-1 în hârtie simplă, de culoare cafenie, ca s-o pot transporta la maşină fără să şochez lumea ieşită la cumpărături sau pe oamenii legii, apoi mi-a pus toate celelalte achiziţii într-o sacoşă mare, pe care scria: „Articole sportive – echipament de camping – arme”. Nimic despre măştile de gaze.

Numele, poate şi adresa înscrisă în formulare, precum şi figura mea parcă începeau să-i spună ceva domnului Bahnik şi mi-am dat seama că îşi amintea unele lucruri – poate vizitele mele la magazinul lui împreună cu copiii. Sau, şi mai probabil, îşi amintea ceva ce citise

sau văzuse la televizor cu zece ani în urmă. S-a uitat la mine şi a spus, ca pentru sine:

– Ah... da.

I-am mulţumit pentru ajutor şi am văzut că mă urmărea din ochi în timp ce mă îndreptam spre uşă, poate preocupat de faptul că eu şi doamna Sutter vom apărea din nou la ştirile de seară. Păi... era foarte posibil.

Ploaia se oprise, dar cerul rămânea acoperit. Auzeam tunete în depărtare şi mi-am dat seama că iar se pregătea să plouă.

Ajungând la Stanhope Hall, am avut norocul să-l văd pe Amir Nasim, care stătea în uşa casei sale nou-achiziţionate, discutând cu doi bărbaţi la costum. Să fi fost decoratori de interioare? Mi-am închipuit că nu. Am oprit şi am coborât din automobilul meu Taurus, iar domnul Nasim s-a scuzat faţă de cei doi şi a venit spre mine.

Ne-am salutat, dar el era cam distant, poate fiindcă-i refuzasem propunerea de a o convinge pe Susan să-i vândă casa de oaspeţi. Totodată, mi-am dat seama că statutul meu pe proprietate devenise de fapt permanent. Pe de altă parte, el îşi recuperase casa portarului mai curând decât ar fi putut bănui vreunul din noi.

Poate era tulburat de vizita lui Felix Mancuso. Existau două motive pentru care venirea FBI-ului ar fi putut să-l indispună: primul, că pur şi simplu nu dorea să fie vizitat de FBI, şi al doilea că Mancuso îi vorbise despre problemele soţilor Sutter cu Mafia. Sau poate şi unul, şi altul.

Dar domnul Nasim era o persoană politicoasă şi mi s-a adresat, arborând un zâmbet de circumstanţă:

– Înţeleg că trebuie să vă felicit, pe dumneavoastră şi pe doamna Sutter.

N-am vrut să-i stric bucuria de a ne face urările de cuviinţă punându-l la curent că pentru moment doamna Sutter şi cu mine nu vorbeam unul cu altul, drept care i-am răspuns:

– Mulţumesc.

– Aveţi intenţia să locuiţi în continuare aici? m-a întrebat.

De fapt, habar n-aveam dacă urma să mai locuiesc aici până nu ajungeam la casa de oaspeţi, să văd dacă nu cumva mi se făcuseră bagajele. De asemenea, dacă i-aş fi destăinuit că era posibil să plecăm, atunci oferta lui ar fi scăzut, iar eu aş fi pierdut comisionul de zece la sută. I-am răspuns deci cât se poate de serios:

– Ne place mult casa în care stăm.

– Atunci... să-mi daţi de ştire dacă se iveşte vreo schimbare de planuri.

– Veţi fi primul care va afla.

Vizita domnului Mancuso nu părea să figureze pe agenda lui

Nasim.

– Am angajat o firmă particulară de pază, care să studieze cererea mea şi să-mi facă unele recomandări cum aş putea spori măsurile de siguranţă aici, mi-a explicat el, în legătură cu cei doi bărbaţi care dădeau ocol casei portarului.

– Bună idee, l-am încurajat eu. Nu apelaţi la Bell Security, l-am sfătuit. E o firmă a Mafiei.

Nu mi-am dat seama dacă m-a luat în serios sau dacă şi-a imaginat că fac o glumă, totuşi m-a liniştit, spunând:

– E vorba de altă firmă.

– Bine. Apropo, presupun că aţi stat de vorbă în dimineaţa asta cu agentul special Felix Mancuso de la FBI.

A dat din cap.

– Da, mi-a răspuns. Mi-a spus că dumneavoastră şi doamna Sutter sunteţi îngrijoraţi că aţi putea avea probleme legate de evenimente petrecute cu zece ani în urmă şi revenite în actualitate.

– Aşa e. Aşadar, se pare că toţi avem probleme cu siguranţa personală, aşa că aş fi foarte fericit dacă ne-am putea coordona eforturile în acest sens.

S-a gândit la propunerea mea şi probabil şi-a închipuit că urmăream să beneficiez de măsuri de siguranţă gratuite.

– Sigur că se poate, mi-a răspuns. De fapt, a remarcat el, e vorba de una şi aceeaşi proprietate, aveţi aceleaşi drepturi de a veni şi de a pleca de aici ca mine, aşa că va trebui să discutăm cine anume va putea avea acces aici. La fel cum se procedează alături, la Alhambra, a adăugat el.

Nefericită comparaţie! Totuşi i-am răspuns:

– Întocmai.

– Primul lucru, pe care-l fac încă de pe acum, este să instalez în casa portarului doi paznici în uniformă, care vor sosi în curând, m-a informat Nasim. Am schimbat frecvenţa de la telecomandă, a continuat el, şi de acum încolo voi ţine porţile mai mult închise. Bineînţeles, dumneavoastră şi doamna Sutter veţi primi noile coduri de acces şi telecomenzi noi.

– Mulţumesc.

Fără îndoială că domnul Nasim făcea viaţa ceva mai sigură pentru familia Sutter, dar în acelaşi timp era încântat să ne limiteze oarecum mişcările. Oricum, era dreptul lui: casa de oaspeţi se găsea fix în mijlocul proprietăţii pe care o deţinea şi, deşi contractul casei prevedea dreptul de a circula pe aleea principală, acum Amir Nasim era cel care controla poarta, respectiv accesul la aleea principală. De n-am fi avut aceleaşi probleme de siguranţă personală (existau persoane care încercau să ne facă de petrecanie), nu mă îndoiesc că într-o lună l-aş fi adus pe domnul Nasim în faţa tribunalului.

Deocamdată însă nevoile şi preocupările noastre erau aceleaşi, prin urmare, convingerea lui Amir Nasim că nişte indivizi voiau să-l lichideze era providenţială pentru soţii Sutter. Ca să vezi ce înseamnă să ai noroc.

– Aşteptaţi oaspeţi, domnule Sutter? m-a întrebat el legat de problema vizitatorilor. Sau pe cineva căruia n-aţi vrea să-i acordaţi acces?

– Păi, azi nu s-a anunţat nimeni de la Mafia.

A părut consternat de răspunsul meu fără ocolişuri sau poate surprins că glumeam cu ceva ce lui nu i se părea a fi prea comic. În privinţa musafirilor nedoriţi, m-am gândit să-i dau semnalmentele lui William şi Charlotte, să-i spun să-i oprească la casa portarului şi să-i percheziţioneze la piele. Dar asta ar fi ajuns la urechile lui Susan, care n-ar fi luat totul drept o glumă la care domnul Nasim nu prinsese poanta.

– Acum că a murit doamna Allard, i-am spus totuşi, ne aşteptam să vină ceva lume.

L-am pus în temă cu sosirea soţilor Stanhope în jurul orei 5 după-amiază şi cu venirea lui Edward şi Carolyn în seara următoare, fie cu maşina, fie cu taxiul. Mi-a scăpat din vedere să-i atrag atenţia că sâmbătă sau duminică s-ar putea să vină Peter şi, cu puţin noroc, paznicii l-ar fi încuiat pe coate-goale ăla în subsolul casei portarului. Am amintit, totuşi, de Elizabeth Allard, pe care o cunoştea, şi de mama mea, pe care i-am descris-o ca pe o bătrână cumsecade. I-am pomenit şi de mica armată de oameni de la aprovizionare şi servicii, angajată de Susan.

Domnul Nasim m-a ascultat dând din cap, apoi mi-a spus:

– Da, atunci poate îmi veţi face o listă cu toate aceste persoane, iar eu promit să-i informez pe oamenii de pază.

– Va trebui să găsim o cale care să nu fie incomodă pentru mine sau pentru doamna Sutter, i-am spus eu.

– Desigur.

– Trebuie să menţin legătura cu oamenii de pază, iar ei trebuie să menţină legătura cu noi. Totodată, avem nevoie de aprobarea dumneavoastră ca să le putem da şi noi instrucţiuni.

După toate aparenţele, nu-i convenea nimic din toate astea, totuşi mi-a răspuns:

– Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere, domnule Sutter.

– Excelent! Zidul acela de trei metri care se întinde cale de jumătate de kilometru paralel cu Grace Lane nu va descuraja pe nimeni care ar avea motiv să-l sară. În rest, proprietatea e în cea mai mare parte neîngrădită, cu excepţia gardului de lemn din spate şi a lizierei de copaci de pe extremităţi. Prin urmare, chiar dacă poarta e asigurată, de jur împrejurul domeniului rămâne nepăzită o porţiune

de aproape un kilometru şi jumătate.

– Ne gândeam la dispozitive cu senzori. Ar trebui să vă mai spun că va exista şi un jeep cu un paznic şi un câine, care vor patrula pe proprietate în timpul nopţii. Am să vă ţin la curent.

– Vă rog. Oamenii de pază vor fi înarmaţi? am întrebat.

– Bineînţeles.

Majoritatea oamenilor de pază erau poliţişti cu jumătate de normă sau pensionaţi, precum şi foşti militari, care ştiau cum să mânuiască o armă. Aveam însă impresia – de fapt, mi se trăgea de la Anthony Bellarosa – că în America paza era în prezent o industrie în expansiune, ceea ce însemna că întotdeauna personalul putea fi completat cu neprofesionişti, aşa cum procedase FAA[34] la paza aeroporturilor.

– Asiguraţi-vă că toţi oamenii de pază au experienţă în domeniu, că au permis port-armă şi că în fiecare schimb există cel puţin doi poliţişti în activitate sau pensionaţi, l-am sfătuit eu pe domnul Nasim. Să vă dea asta în scris, am adăugat.

– Mă bucur că am stat de vorbă, domnule Sutter, mi-a spus el.

– Şi eu.

Apoi, ca să mă arăt şi mai cumsecade ca vecin şi să-mi exprim recunoştinţa că beneficiam de paza instalată de el la Stanhope Hall, am spus:

– Mi-ar face plăcere să contribui la cheltuieli cu cât socotiţi dumneavoastră de cuviinţă.

De fapt, contribuţia ar fi venit de la Susan.

– Faptul că sunteţi şi dumneavoastră pe domeniu nu mă costă cu nimic în plus, m-a asigurat el. Mă bucur să pot extinde măsurile de securitate asupra casei de oaspeţi şi a proprietăţii dumneavoastră.

– Mulţumesc, dar, cum spunem noi, primeşti atât cât plăteşti, aşa că trebuie să insist să fac parte din contractul dumneavoastră şi să contribui financiar, plătind direct firmei dumneavoastră de pază cota care-mi revine, în baza celor patru hectare de teren.

A zâmbit şi mi-a răspuns:

– Ah, domnule Sutter, tot avocat aţi rămas, nu renunţaţi la calcule.

– Sunteţi de acord sau trebuie să-mi angajez propria firmă de pază, ceea ce ar fi inoportun şi mai mult ar încurca lucrurile?

Mi-a înţeles îngrijorarea, precum şi demonstraţia de forţă, drept care a încuviinţat din cap şi şi-a dat acordul.

– În regulă. Poate îmi oferiţi şi unele recomandări legale privind contractul, a sugerat el.

– Fiţi sigur că acest contract al *nostru* cu firma de pază va fi la înălţimea standardelor mele.

Era rândul lui să facă o demonstraţie de forţă.

– Gardurile vii care înconjoară cele patru hectare ale dumneavoastră ar putea fi o problemă pentru siguranţa mea şi a dumneavoastră. Poate ar trebui să vă gândiţi să le daţi jos.

– Eu n-aş avea nimic împotrivă, dar doamnei Sutter îi place să facă plajă în pielea goală şi presupun că n-aţi vrea să daţi cu ochii de o asemenea privelişte.

Poate şi-a închipuit că-l provocam sau că-i întindeam o momeală, fiindcă mi-a răspuns înţepat:

– Credeam că siguranţa dumneavoastră vine înaintea oricăror alte preocupări, aşa că poate o veţi întreba pe doamna Sutter dacă nu vrea să dărâme gardul şi să construiască un mic ţarc pentru când... revine la mama natură.

Bravo, Amir. În fond, era chiar rezonabil.

– Am să discut cu ea, i-am răspuns.

– Mulţumesc. S-a gândit o clipă, apoi a adăugat: Dacă dumneavoastră şi doamna Sutter găsiţi că situaţia se înrăutăţeşte, poate veţi reconsidera oferta mea de a vă cumpăra proprietatea.

De fapt, era foarte posibil. Numai că nu era proprietatea mea. În egală măsură, îmi dădeam seama că domeniul şi casa lui Susan – înconjurată de un teritoriu aflat în proprietate străină, al cărui deţinător înfricoşat, pe bună dreptate sau nu, angaja paznici înarmaţi şi dotaţi cu câini – nu mai era o proprietate imobiliară pe care s-o râvnească cineva. Până şi agenţii imobiliari locali, care ar fi fost în stare să vândă o groapă cu reziduuri toxice unei familii cu copii, ar fi avut de furcă acum cu moşia. „Iar această frumoasă casă englezească e situată în centrul unei întinse proprietăţi deţinute de un minunat cuplu iranian, ţinta unei ameninţări cu moartea, drept care s-ar putea să vedeţi câini şi oameni înarmaţi patrulând terenul bine îngrijit. Dar să ştiţi că acei câini nu sunt răi, iar paznicii nu trag cu arma pe timpul zilei. Preţ de vânzare: trei milioane."

– Domnule Sutter?

– Păi... asta nu poate decide decât doamna Sutter şi am impresia că deja cunoaşteţi hotărârea ei. Totuşi, am să...

M-am gândit că dacă puteam aranja cumva ca William şi Charlotte să fie împuşcaţi sau sfâşiaţi de câini, atunci Susan ar fi putut răscumpăra întreg domeniul cu banii moşteniţi de la ei. Dar întreţinerea costa... am calculat în minte câteva sume, în timp ce domnul Nasim mă aştepta răbdător să termin cu socotitul.

– Am să abordez din nou problema, dar asta numai fiindcă m-aţi rugat dumneavoastră.

– Asta şi doresc să faceţi. Şi i-aţi mai putea spune doamnei Sutter că sunt fericit să-i pot oferi un oarecare grad de protecţie în această perioadă de... nesiguranţă din viaţa dumneaei, dar din păcate această protecţie prezintă un inconvenient. Mi-a mai dat un exemplu legat de

acest inconvenient, spunând: De pildă, mă tem că va trebui să vă limitez mişcările pe domeniul meu, la recomandarea consilierului meu pe probleme de siguranţă personală.

Altă scorneală, dar acum avea argumente bune să ne determine să-i vindem proprietatea la un preţ mai mic.

– Ca să vă dau un exemplu de ce anume mă îngrijorează, am văzut-o ieri pe doamna Sutter făcându-şi alergarea şi nu ştiu dacă e o idee bună acum când am patrule înarmate şi câini.

– Sunteţi sigur că ea a fost? Cu ce era îmbrăcată?

– Eh... era îmbrăcată fără pretenţii, dar nu asta-i problema.

– Bun, am înţeles.

Ştiam eu că Susan nu alergase în pielea goală.

– Şi deşi sper din toată inima că situaţia doamnei Sutter să se rezolve rapid şi într-un mod fericit, din păcate situaţia mea e de lungă durată, şi-a încheiat el discursul persuasiv. Prin urmare, nu cred că acest domeniu îşi va regăsi tihna şi pacea prea curând.

– V-am înţeles cât se poate de clar, domnule Nasim.

– Da? Bine. Atunci vă rog să transmiteţi condoleanţe familiei doamnei Allard. Poate în următoarele zile voi avea plăcerea să cunosc şi familia dumneavoastră.

Mi-a trecut prin minte să-l întreb dacă avea vreun dormitor disponibil pentru William şi Charlotte – de fapt, avea vreo douăzeci –, dar nu eram sigur dacă soţii Stanhope se vor împăca bine cu soţii Nasim. Însă era posibil: William i-ar fi putut relata lui Amir istoria casei şi i-ar fi putut explica semnificaţia maurilor, iar Charlotte i-ar fi putut arăta Soheilei cum să prepare un martini economic.

Oricum, i-am răspuns domnului Nasim:

– Poate vom lua ceaiul împreună.

– Daţi-mi de ştire.

– Sigur. Între timp, vă rog să mă ţineţi la curent cu măsurile dumneavoastră de pază şi să încheiaţi contractul în numele amândurora.

Ne-am despărţit fără să ne strângem mâna, iar eu am urcat în maşină şi m-am înapoiat la casa de oaspeţi.

Nu mi-am văzut bagajul pe peluză, ceea ce era semn bun, totuşi nu ştiam ce mă aşteaptă înăuntru.

Existau două aspecte în ceea ce făcusem eu cu zece ani în urmă pentru a pune capăt legăturii fericite dintre Frank şi Susan: unu, voisem s-o recapăt pe Susan, pentru că o iubeam, şi doi, fusesem mânat de ciudă şi de furie, fiindcă îi uram pe amândoi. Poate că era vorba de o combinaţie bizară a celor două motive şi sunt convins că Susan înţelegea asta, însă ea mă iubea, aşa că înclinam să cred că acţionasem mai curând din dragoste decât din ură. Iar ea avea dreptate.

Oricum, concluzia privind faptul că-l împuşcase pe Frank era următoarea: sunt convins că niciunul dintre noi trei nu dorise să se întâmple asta, mai ales Frank, şi mai ales acum când, aşa cum avusese domnul Mancuso amabilitatea să sublinieze, începeau să se arate consecinţele.

Capitolul 48

Am dus cumpărăturile în biroul meu de acasă. Susan era acolo, făcând trei lucruri deodată: vorbea la telefon, lucra la computer şi mâzgălea diverse însemnări pe un blocnotes.

Mi-a adresat un surâs absent, după care s-a concentrat din nou asupra convorbirii telefonice şi a e-mailului.

Mi-am despachetat carabina şi am pus-o pe măsuţa de cafea, după care am început să vâr gloanţele în încărcător.

Susan şi-a încheiat convorbirea telefonică şi m-a întrebat:

– Pentru ce e puşca aia?

– Ca s-o ţin în maşină.

N-a spus nimic.

Am pus încărcătorul plin pe măsuţa de cafea şi am intrat direct în subiect.

– Eu unde dorm?

– În dormitorul mare.

– Bine.

– *Eu* am să dorm în camera de oaspeţi.

Mi-am dat seama că glumea, aşa că i-am spus:

– Te înţeleg dacă ai nevoie de timp să te gândeşti... la ce-am spus şi la ce am făcut.

– M-am gândit.

– Şi?

– Înţeleg de ce ai făcut-o şi sunt convinsă că n-ai vrut să se întâmple tot ce s-a întâmplat. *Eu* am avut o legătură şi eu l-am omorât. Nu tu, a încheiat ea, rezumând un lucru ştiut de toată lumea.

– Bine.

– Ştiu că tot ce încercai să faci era ca să mă determini să mă întorc la tine, a continuat ea.

– Exact. Totul e corect în dragoste şi în război, i-am amintit eu.

I-a venit în minte unde auzise acele vorbe.

– E... adevărat, mi-a răspuns. În prezent e imposibil să mai înţelegem ce gândeam şi ce simţeam cu zece ani în urmă, aşa că niciunul din noi nu trebuie să-l judece pe celălalt pentru cele petrecute atunci.

– De acord.

– Tu ţi-ai dat seama înaintea mea de problema cu Anthony Bellarosa. Ai fi putut să-ţi vezi de drumul tău şi să pleci departe de el, în schimb tu ai încercat să mă ajuţi şi asta încă înainte de împăcarea noastră. Acum problema mea a devenit şi a ta şi-ţi rişti viaţa pentru mine.

Nici eu n-aş fi putut s-o spun mai bine, iar dacă tocmai l-aş fi cunoscut pe John Sutter şi aş fi auzit asta despre el aş fi zis că era un

tip pe cinste. Sau un dobitoc.

– Te iubesc, i-am spus eu lui Susan.

Ea s-a ridicat, ne-am îmbrăţişat şi i-am simţit lacrimile pe gâtul meu.

– Şi *eu* te iubesc. Şi am nevoie de tine.

– Suntem un cuplu grozav.

– Aşa e.

Şi-a recăpătat stăpânirea de sine, m-a privit în ochi şi mi-a spus:

– Şi cu asta gata. De acum încolo nu vreau să mai discut despre ce s-a întâmplat atunci. Niciodată.

– De acord. Nu mai e nimic de zis.

– Aşa e.

A răsuflat adânc şi mi-a spus:

– Văd că ai găsit magazinul de articole sportive.

– Da, iar patronul şi-a amintit cine sunt şi că la sfârşitul lunii avem o aniversare, aşa că mi-a sugerat să-ţi cumpăr puşca asta mică – se cheamă carabină – ca să mergem împreună la groapa de gunoi să tragem în şobolani.

A intrat în joc, făcându-se că ia de bune tâmpeniile mele şi mi-a spus:

– Ce drăguţ!

S-a uitat la carabină şi a exclamat:

– Nu trebuia să arunci atâţia bani, John.

– N-a costat mare lucru.

Am luat carabina, i-am explicat cum funcţiona, i-am arătat multiplele ei avantajele, apoi i-am întins-o, spunând:

– Ţine-o şi tu, să vezi cât de uşoară este.

A luat carabina şi a cântărit-o în mână.

– Aş putea s-o iau cu mine la Locust Valley, să mă plimb cu ea cât e ziua de mare, a încuviinţat ea.

– Şi încape numai bine sub un scaun de maşină.

– Îmi dau seama.

Am luat carabina din mâna ei, am introdus încărcătorul, am verificat piedica şi am introdus un glonţ pe ţeavă.

– Nu-ţi rămâne decât să tragi piedica, să ocheşti şi să apeşi pe trăgaci. E semiautomată, aşa că va trage de câte ori apeşi pe trăgaci. Cincisprezece focuri cu totul. OK?

A dat din cap în semn că a înţeles.

I-am demonstrat cum să tragă de la înălţimea şoldului pentru ţinte aflate la mică distanţă, apoi am dus arma la umăr şi i-am spus lui Susan:

– Ca să ţinteşti la o depărtare de, să zicem, şase metri, ocheşti la fel cum faci cu puşca de vânătoare când tragi după discuri de argilă, numai că nu-i nevoie să tragi în faţa ţintei şi...

Din păcate, chiar atunci a apărut în uşă Sophie, care a ţipat şi a luat-o la fugă.

M-am gândit să fug după ea, fără puşcă, dar Susan m-a oprit.

– Mă întorc imediat, mi-a spus şi a plecat după Sophie.

Între timp m-am apucat să prepar două pahare de votcă şi gin tonic. Îmi părea bine că Susan şi cu mine lăsasem în sfârşit şi definitiv trecutul în urmă. Totodată, eram bucuros că achiziţionasem carabina şi muniţie pentru puşca de vânătoare şi că Felix Mancuso se ocupa de caz.

Un alt lucru îmbucurător era acela că Amir Nasim se hotărâse să instaleze un sistem complet de securitate – lucru pe care, dacă era cu adevărat îngrijorat, l-ar fi putut face cu câtva timp în urmă. Pe urmă mi-a trecut prin minte că Felix Mancuso profitase de prilej şi-i vârâse lui Nasim frica în oase, poate spunându-i că FBI-ul ştia că ameninţarea la adresa vieţii lui era reală şi iminentă. Cod roşu, Amir.

Dar oare ar fi procedat Mancuso astfel cu Nasim doar ca să-l facă să plătească un serviciu de pază non-stop pentru soţii Sutter? Sau discuţia lui Nasim cu consilierii pentru siguranţă personală imediat după vizita lui Mancuso era pură coincidenţă? Poate că Nasim îi sunase pe cei doi de îndată ce aflase că acum casa portarului îi aparţinea. În orice caz, aveam sentimentul că Felix Mancuso îi dăduse lui Nasim acelaşi sfat pe care mi-l dăduse şi mie: Angajaţi paznici înarmaţi.

Susan s-a înapoiat la mine şi mi-a spus:

– I-am oferit o leafă mai mare.

– O să-mi cureţe armele?

– Nu, John, dar am asigurat-o că eşti perfect normal şi i-am mărit leafa, pentru că acum există o persoană în plus în casă.

– Bine. I-ai spus şi că Mafia e pe urmele noastre?

– Nu, nu i-am spus. Dar am să-i dau noi instrucţiuni despre ce are de făcut dacă apar străini la uşă.

– Nu vor veni prea mulţi străini. Nasim a instituit un nou regim pentru Stanhope Hall, am informat-o eu.

– Cum adică?

I-am întins paharul cu votcă şi gin tonic.

– Adineauri m-am întâlnit cu el, stătea de vorbă cu nişte consilieri pe probleme de siguranţă personală. În cinstea noului tratat de apărare reciprocă iraniano-american, am ridicat eu paharul.

I-am relatat pe scurt lui Susan conversaţia mea cu Nasim.

– O să fie foarte incomod, a comentat ea. Îmi afectează modul de viaţă.

– Acelaşi lucru se întâmpla şi dacă te omoară cineva, am subliniat eu.

S-a gândit puţin şi mi-a răspuns:

– Nu asta am sperat să găsesc aici când m-am întors.

– Sunt convins că nu. Dar... tot ce trebuie să facem e să renunţăm la o parte din libertatea noastră, din motive de siguranţă.

– Ba nu.

Mai avusesem astfel de confruntări la Londra, apoi aici la New York cu Susan. Era o chestiune de măsură: la cât de multă libertate suntem dispuşi să renunţăm şi cât de eliberaţi de frică ajungem să fim în schimb?

– Să vedem cum decurg lucrurile, i-am spus lui Susan. Între timp, gata cu alergarea pe proprietate în pielea goală.

Mi-a zâmbit.

– De asemenea, Nasim vrea să scoatem gardurile vii, pentru siguranţa tuturor, i-am mai spus eu. Totuşi, i-am spus că ţinem la intimitatea noastră.

Susan s-a gândit la cele auzite.

– Dacă n-ar avea asemenea probleme cu vestimentaţia... sau cu lipsa ei... Cum-necum, cred că Nasim nu face decât să-mi forţeze mâna să vând.

– Cu siguranţă că urmăreşte şi asta.

M-am uitat la ea şi i-am spus:

– Ar trebui să te gândeşti şi la vânzare.

– Nu.

– Atunci cumpără de la el întreg domeniul.

– Şi de unde să scot atâţia bani?

Privirea mi-a alunecat fără voie spre carabina de pe măsuţa de cafea.

Ea a făcut mental o anumită legătură, s-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Nu-i deloc amuzant.

– Ce anume? am întrebat eu cu un aer nevinovat.

A schimbat subiectul.

– Despre ce aţi stat de vorbă tu şi Mancuso? m-a întrebat.

I-am povestit pe scurt despre discuţia noastră referitoare la dispariţia lui Anthony Bellarosa şi la posibilele scenarii care s-ar fi putut desfăşura într-o săptămână sau două de atunci. I-am mai spus şi despre asigurările date de Mancuso în privinţa siguranţei oaspeţilor şi a copiilor noştri.

Ea mi-a pus o sumedenie de întrebări pe această temă, drept care i-am dat cartea de vizită a lui Mancuso şi i-am spus:

– Te roagă să-l suni, aşa că ar trebui să-i pui lui toate aceste întrebări şi să-i spui ce anume te îngrijorează.

– Bine. Am să-l sun chiar azi.

– Foarte bine. Ar mai trebui să ştii şi că agentul special Mancuso i-a făcut o vizită domnului Nasim şi poate chiar l-a îndemnat să

asigure o pază stricta la Stanhope Hall.

Susan s-a gândit puţin şi m-a întrebat:

– Cum oare am ajuns noi să avem de-a face cu toate astea? Cu toţi oamenii aceştia...

Speram să fie o întrebare retorica, fiindcă dacă ar fi trebuit să-i dau un răspuns, s-ar fi cuvenit să încep prin a aduce în discuţie tocmai lucrurile despre care căzusem amândoi de acord să nu mai pomenim. Sigur, problema lui Nasim nu se datora lui Susan, dar dacă Susan nu l-ar fi îndemnat pe Frank Bellarosa să cumpere Stanhope Hall, atunci domeniul n-ar mai fi fost confiscat de stat şi poate acum s-ar fi aflat în proprietatea unei familii agreabile, pe care nimeni n-ar fi umblat s-o lichideze, şi aşa mai departe. Iar dacă Susan n-ar fi avut o aventură cu Frank Bellarosa, atunci ea şi John ar fi locuit aici şi ar fi avut o căsnicie minunată în ultimul deceniu, fără să-şi facă griji că ar putea fi ţinta unei vendete a Mafiei. Şi tot aşa.

Dar în loc să pomenesc de toate astea, i-am răspuns:

– O să treacă şi asta.

S-a uitat la mine.

– Ce m-aş fi făcut fără tine? m-a întrebat.

Aş fi vrut şi eu să-i pun aceeaşi întrebare, dar... bun, luasem această hotărâre cu inima, nu cu mintea, aşa că... nu era cazul să-mi pun prea multe întrebări.

Susan a trecut la subiecte mai arzătoare.

– Am angajat pe cineva care să mă ajute la cumpărături şi la gătit toată săptămâna. Sophie o să fie şi ea aici pe aceeaşi perioadă. Cred că avem suficient vin, bere, cocteiluri, votcă, scotch şi altele asemenea, numai că mama şi tata beau martini cu gin, or noi n-avem niciun strop de gin. Amândoi beau Boodles. Prin urmare, te superi dacă te rog să mergi să cumperi gin?

– Abia am fost după arme.

– Te rog, John!

– OK. Să văd dacă primesc aprobare să ies de pe proprietate.

Nu m-a luat în seamă, în schimb m-a întrebat:

– Să-i sun pe ai mei ca să le spun despre noul regim de pază de la poartă?

– Nu-i o idee rea. Spune-le că are legătură cu Nasim, nu cu noi, i-am sugerat.

– Bineînţeles. De asemenea, am să-i anunţ pe Edward şi Carolyn. Şi pe Peter.

– Nasim vrea o listă cu numele oaspeţilor noştri. Te rog să te ocupi tu de asta.

– Am să mă ocup.

– Nu uita de servitori, comercianţi şi comisionari.

– Am să mă îngrijesc de asta. Urâtă treabă, a comentat ea.

– Aşa e. OK, mă întorc într-o oră. Până atunci, tu du cartuşele de puşcă la etaj şi pune carabina în debaraua din hol.

– Nu iei carabina?

– Nu, iau automobilul Taurus.

– Vreau să zic... poţi să-ţi închipui că purtăm această conversaţie?

Nu i-am răspuns, în schimb i-am spus:

– Ne vedem mai încolo.

S-a hotărât să mă conducă până la maşină şi, înainte să urc în Taurus, mi-a întins mobilul ei şi mi-a spus:

– Să mă suni.

Pe urmă m-a strâns în braţe, m-a sărutat şi mi-a spus:

– Fii cu băgare de seamă.

Am urcat la volan şi am pornit pe aleea cea lungă care ducea spre casa portarului.

Porţile erau încă deschise, nu se vedea niciun paznic, aşa că am cotit la dreapta pe Grace Lane.

După vreun minut am văzut un Escalade negru venind în direcţia mea. În apropierea mea a redus viteza.

Nu vedeam nimic prin geamurile fumurii şi era prea departe ca să desluşesc numărul de înmatriculare, dar era limpede că maşina încetinise cu un motiv anume. Mi-a părut rău că nu luasem cu mine carabina.

Maşina neagră s-a oprit în mijlocul drumului, la niciun metru de mine şi când m-am apropiat am văzut pe geamul lateral un autocolant cu steagul american şi am recunoscut numărul de înmatriculare al lui Anthony.

Dar oare Anthony era în maşină? S-ar fi folosit de maşina personală ca să-i facă de petrecanie lui John Sutter? O fi fost el un dobitoc, dar aici era vorba de o lege elementară a Mafiei: nu-ţi folosi maşina personală, nici propriii oameni şi nu lichida pe nimeni în zona ta de reşedinţă.

Aş fi putut trece în viteză pe lângă Escalade sau aş fi putut face stânga-mprejur, dar pentru motivele menţionate mai sus şi pentru că eram curios să aflu cine voia să stea de vorbă cu mine, am adus maşina în paralel cu Cadillacul Escalade şi am oprit.

Geamul din dreptul şoferului a coborât, dând la iveală chipul lui Tony.

Am coborât şi eu geamul.

– Salut, domnu' Sutta, mi-a spus el. Mi-am închipuit eu că sunteţi dumneavoastră. Ce mai faceţi?

– Foarte bine. Dar tu ce mai faci?

– Excelent.

Am sesizat mişcare pe bancheta din spate, aşa că am băgat în viteză şi am rămas cu piciorul pe acceleraţie, gata să demarez. Dacă aş

fi ţinut carabina în poală, m-aş fi simţit mai în largul meu purtând această conversaţie.

– Ce mai puneţi la cale? m-a întrebat Tony.

Idiotul ăsta îmi punea mereu aceleaşi întrebări tâmpite, aşa că i-am răspuns:

– Aceleaşi rahaturi dintotdeauna.

– Da? Şi doamna Sutta ce mai face?

Am fost cât pe ce să zic: „Du-te-n mă-ta!”, dar m-am abţinut şi l-am întrebat:

– Unde ţi-e şeful?

A zâmbit şi, dacă ar fi fost mai aproape de mine, i-aş fi tras un pumn în nas.

– Nu ştiu, mi-a răspuns el, fără să-şi piardă zâmbetul. De ce vreţi să ştiţi?

Mi-am împărţit atenţia între Tony şi mişcarea de pe bancheta din spate.

– Spune-i că vreau să dau de el, i-am zis eu lui Tony.

– Zău? De ce vreţi să daţi de el?

Mi-am amintit că discuţiile cu Tony, chiar pe vremea când îşi vedea de meseria lui sub numele de Anthony, nu erau prea inteligibile, nici prea revelatoare.

– Mi-am mai amintit unele lucruri despre tatăl lui pe care aş vrea să i le spun, am răspuns.

– Da? Îi place să asculte astfel de lucruri. La fel şi mie. Spuneţi-mi mie.

Ei bine, din moment ce el insistase, i-am răspuns:

– Dacă Frank ar mai fi trăit puţin, v-ar fi dat pe mâna FBI-ului şi ai fi fost şi-n ziua de azi la puşcărie.

– Auzi, ia du-te-n mă-ta!

– Ba du-te *tu* în mă-ta, Tony. La fel şi şeful tău şi...

Geamul fumuriu din spate a coborât şi, chiar când mă pregăteam să răsucesc complet volanul şi să izbesc Cadillacul Escalade, am auzit vocea lui Kelly Ann:

– Ai înjurat! Ai înjurat!

Am tras adânc aer în piept şi i-am spus:

– Iartă-mă, draga mea. Iar tu spune-i şefului tău să nu se mai ascundă şi să se poarte bărbăteşte, m-am întors eu către Tony.

Lui Tony i-ar fi plăcut să mă înjure încă odată, dar Kelly Ann era gata să se ia de el, iar în clipa următoare micul Frankie, aşezat alături de ea, i-a urmat exemplul:

– Nu înjura! Nu înjura!

– Am să-i transmit ce-aţi spus, mi-a zis Tony.

– Foarte amabil din partea ta. Dar prefer să-i spun eu în persoană.

– Bine. O să vedem cum facem.

– Bine. Şi complimente viitoarei lui văduve.

N-a prea ştiut cum să interpreteze vorbele mele, apoi a înţeles şi mi-a răspuns:

– Mulţumim, la fel şi dumneavoastră.

Nu fusese chiar răspunsul corect, dar am priceput ce voia să spună.

Am ridicat amândoi geamurile şi ne-am văzut de drum.

Întrebarea era de ce oare puneam paie peste foc, iar răspunsul ar fi fost că situaţia nu avea cum să fie mai rea de atât, aşa că puteam foarte bine să-l calc pe nervi pe cel care voia deja să-mi ia gâtul. De fapt, chiar mă simţeam mai bine, iar pe Anthony l-aş fi putut determina să facă o mişcare greşită. Şi asta era tot ce-mi doream: un pas greşit din partea lui, ca să-l pot ucide.

PARTEA IV

Cinsteşte-ţi tatăl şi mama.

Exodul 20:12

Îţi spun că se ridică un zid gros
de trei metri şi înalt de cincisprezece kilometri
între părinte şi copil.

George Bernard Shaw, *Mezalianţa*

Capitolul 49

Era cinci fără cinci, ploaia îşi făcuse apariţia, dar nu şi soţii Stanhope.

– Au sunat acum zece minute, tocmai au ieşit de pe autostradă, m-a liniştit Susan.

A estimat că ar fi trebuit să ajungă într-un sfert de oră, adică mai mult decât suficient ca să am timp pentru încă un Dewar's cu sifon.

Susan şi cu mine eram în bucătărie, iar Sophie aşezase în mijlocul mesei aperitive de care nu aveam voie să mă ating. Sosise şi comisionarul, care stabilise împreună cu Susan mai multe meniuri pentru săptămâna care urma. În plus, în următoarele cinci zile Sophie avea să locuiască în dormitorul cameristei de la parter. Bineînţeles, era un aranjament convenabil pentru Susan, care însă le dădea lui William şi Charlotte prilejul să mai bată la cap şi pe altcineva în afară de propria fiică, obligându-ne totodată să nu ridicăm tonul dacă am fi ajuns cu toţii să ne luăm la harţă.

A sunat telefonul şi Susan a răspuns:

– Da, îi aşteptăm.

A închis şi s-a întors spre mine:

– În sfârşit au sosit cu florile. Acum sunt paznici la poartă, m-a informat ea.

N-am făcut niciun comentariu, deşi am remarcat toate pregătirile pentru când aveau să sosească mămica şi tăticu'. Mi-am amintit totuşi, din vremea când locuisem aici odinioară, că William şi Charlotte niciodată nu observau şi nu apreciau tot ce făcea Susan pentru ei atunci când veneau în vizită. Bun, erau nişte părinţi exigenţi, însă vorbeau despre Peter de parcă *el* ar fi fost întruchiparea perfecţiunii. De fapt, era un cretin şi un netot, numai că ştia cum să-i linguşească pe mămica şi tăticu', conştient că ei erau cei care-l întreţineau.

Un alt gând care nu-mi dădea pace era acela că Susan se arăta mult prea optimistă privind posibilitatea ca părinţii ei să locuiască aici. Pusese să se facă curat în vechea cameră de oaspeţi, dusese acolo aperitive şi sticle cu apă şi nu mă îndoiam că încăperea fusese decorată şi cu flori. M-am uitat la Susan şi, deşi nu-mi doream ca

părinţii ei să stea la noi, nu voiam nici s-o văd dezamăgită sau jignită.

– Ascultă, Susan, i-am spus, de ce nu vrei să mă duc la un hotel...?

– Nu. Eşti viitorul meu soţ şi tatăl copiilor mei. Locul tău e lângă mine, Edward şi Carolyn.

– Dar...

– Dar vreau să nu-ţi faci apariţia până nu le ofer ceva de băut. Aşteaptă în birou, cu uşa închisă şi am să te sun pe interfon, mi-a propus ea. La vreo cincisprezece-douăzeci de minute după ce sosesc ei.

– O să-mi vadă maşina când ajung aici.

– Am să le spun că am două maşini.

– O să vadă că sunt paznici la casa portarului şi o să-şi dea seama că nu locuiesc acolo.

– Bine, atunci vrei să-i întâmpini alături de mine?

– Nu, Susan, vreau să *plec.* Mă întorc...

– *Nu* pleci nicăieri. Doar te ascunzi pentru puţin timp.

– Bine.

Prin urmare, mi-am îngrămădit aperitive pe un şerveţel, mi-am luat scotch-ul, am privit-o şi i-am spus:

– Succes!

– John, aminteşte-ţi un singur lucru.

– Ce anume?

– Jumătate dintr-o sută de milioane de dolari.

Am zâmbit şi mi-am dus proviziile şterpelite în birou, închizând uşa în urma mea. Storurile erau ridicate şi am văzut oprind în faţa casei furgoneta florăriei. Am urmărit cu privirea doi oameni care descărcau suficiente aranjamente florale cât să umple o casă de pompe funebre italienească.

Am coborât storurile, aşa încât William şi Charlotte să nu-şi zărească viitorul ginere, şi m-am aşezat la birou, unde mi-am verificat e-mailul, am mâncat aperitive şi am băut scotch.

Susan îi telefonase domnului Mancuso şi-mi spusese că el îi dăduse unele asigurări, câteva sfaturi, precum şi o parte din informaţiile pe care mi le furnizase mie în legătură cu dispariţia lui Anthony. Mancuso îi mai spusese şi că era impresionat de curajul ei, numai că acest curaj se cerea temperat cu un plus de vigilenţă, şi aşa mai departe. Din spusele lui Susan, se pare că acum erau buni prieteni, ceea ce mă umplea de fericire.

Nu-i pomenisem lui Susan despre întâlnirea cu Tony, fiindcă deja avea destule pe cap, dar imediat după incident îi telefonasem lui Felix Mancuso de pe mobilul lui Susan şi-i lăsasem pe robot un mesaj referitor la replicile mele îndrăzneţe adresate şoferului lui Anthony. Îi sugerasem lui Mancuso că poate ar fi fost bine ca cineva de la biroul lui să-l ia la întrebări pe Tony şi să afle pe unde umbla şeful lui, de nu cumva asta se şi întâmplase deja. Îl mai informasem şi că Amir Nasim

tocmai îşi instala un sistem complet de pază la Stanhope Hall, la concurenţă cu cel din Federal Plaza numărul 26, aceasta fiind adresa de pe cartea de vizită a agentului special Mancuso. Îi sugerasem şi că poate ar fi fost cazul să-l pună la curent pe detectivul Nastasi cu ultimele evenimente, urmând să mă ocup chiar eu de problema asta, în caz că FBI şi poliţia locală nu făceau schimb de informaţii în cursul acestei săptămâni.

Mă pricep bine să-mi iau toate măsurile de precauţie şi să-mi apăr fundul, iar mintea mea lucrează bine atunci când ştiu că viaţa mea e în pericol.

Oricum, am verificat aproape două săptămâni de mesaje necitite, majoritatea de la clienţi din Londra, care nu înţelegeau cum se făcea că mă aflam în concediu prelungit. Asta mi-a amintit că trebuia să anunţ la firmă hotărârea mea de a demisiona. Mai trebuia s-o informez şi pe Samantha că luasem decizia să-mi dau demisia şi de la ea.

S-ar fi cuvenit să telefonez, dar la Londra era trecut de 11 noaptea, aşa că poate aveam să trimit doar un mesaj, ca să termin şi cu asta, dar nu aşa trebuia procedat... pe urmă mi-am zis că era mai bine să aştept să văd ce se va întâmpla în următoarea jumătate de oră. Situaţia ar fi putut lua o întorsătură urâtă, însă ştiam că Susan urma să rezolve lucrurile în ordinea importanţei lor, aşa cum îmi spusese. Problema era că toate lucrurile erau la fel de importante – eu, copiii, banii – şi se excludeau reciproc.

Prin urmare, era posibil ca tocmai eu să fiu acela menit să stabilească priorităţile, adică să mă retrag politicos în caz că trebuia ales între mine şi cele cincizeci de milioane. Ca să nu mai vorbesc de fondurile administrate sub tutelă ale copiilor sau de alocaţia lui Susan.

În timp ce contemplam perspectiva de a mă arăta altruist şi nobil la suflet, am auzit comisionarii de la florărie intrând şi ieşind pe uşa din faţă, apoi pe Susan dându-le instrucţiuni cu tonul ei aristocratic şi politicos, dar de o autoritate indiscutabilă.

Oare cum ar fi putut femeia asta să trăiască fără bani? m-am întrebat. Vreau să zic că afurisitele alea de flori costau mai mult decât câştigau majoritatea oamenilor într-o lună. Ca să nu mai vorbesc de aperitivele înzorzonate prosteşte, de omul de la livrări, de Sophie... Oricum, de ce mă gândeam tocmai acum la toate astea? Aveam probleme mult mai serioase, de pildă cum să supravieţuim.

Am trimis câteva e-mailuri prietenilor mei din Londra, dar n-am pomenit nimic despre intenţia mea de a renunţa la slujba de acolo, de a mă muta la New York, de a mă recăsători cu fosta soţie sau despre Mafia aflată pe urmele mele. Unele dintre aceste informaţii puteau ajunge la urechile celor de la firmă sau ale Samanthei. Vreau să spun că eram gata să-mi arunc în aer toate podurile, dar dacă descopeream

cumva că trebuia să traversez râul din nou, atunci aveam nevoie să păstrez măcar unul.

Îi trimisesem mesaj şi surorii mele Emily, care încă locuia undeva pe ţărmul oceanului, în Texas, împreună cu cel de-al patrulea sau al cincilea prieten al ei. Emily şi cu mine eram foarte apropiaţi, în ciuda distanţelor uriaşe care ne separau de vreo doisprezece ani încoace. O anunţasem despre moartea lui Ethel, dar îi comunicasem şi vestea bună referitoare la mine şi la Susan.

I-am citit răspunsul: „Minunat! Cu dragoste, Emily. P.S. Splendid! P.P.S. N-am să pot veni la înmormântarea lui Ethel, dar promit să fiu acolo pentru nunta lui John cu Susan. Dă-mi un telefon când poţi".

I-am scris şi eu: „Tu eşti minunată. Viaţa este minunată. Te sun de îndată ce pot. Cu dragoste, John. P.S. Alde Stanhope trebuie să sosească din clipă în clipă. Ceea ce nu mai e minunat. Dar poate îmi vor da ocazia să mai râd niţel".

Tocmai vorbeam de lup când am auzit soneria. M-am uitat printre storuri şi am văzut lângă Taurusul meu albastru un Taurus identic şi am fost convins că era maşina închiriată de soţii Stanhope. Am avut o superbă proiecţie imaginară cu William şi Charlotte ieşind pe poartă în Taurusul albastru şi cotind pe Grace Lane, unde-i întâmpina un răpăit de mitralieră.

– Bine aţi venit! am auzit glasul lui Susan.

– Ce trafic nenorocit e în New York! a exclamat William cel Groaznic. Cum poţi să locuieşti aici?

– Ce *bine*-mi pare că te văd, draga mea, a răsunat glasul subţirel al lui Charlotte.

Şi aşa mai departe.

Vocile fericite s-au pierdut pe coridor, aşa că m-am dus din nou la calculator şi am scris un e-mail pentru Edward şi Carolyn:

„Salut! Din păcate, bunicii voştri au ajuns teferi şi nevătămaţi..." Am şters partea asta... „Bunicul şi bunica tocmai au sosit şi eu m-am ascuns..." Am şters... „Bunicii tocmai au sosit, dar încă n-am avut ocazia să-i salut, aşa că am să fiu scurt. Când veţi ajunge aici, nu uitaţi că mama şi cu mine vă iubim foarte mult şi că ne iubim unul pe altul şi vom încerca cu toţii să-i facem pe bunici să se simtă bine-veniţi şi iubiţi, ba chiar şi pe unchiul Peter, golanul ăla... am şters... care s-ar putea să vină şi el. Mama şi cu mine o să încercăm să vă sunăm mâine ca să vă dăm de ştire cum stau lucrurile sau poate ne sunaţi voi. Edward, dacă nu mai vorbim, îţi doresc călătorie plăcută. Carolyn, anunţă-ne cu ce tren vii. Cu dragoste, Tata. P.S. Bunicii voştri valorează morţi o sută de milioane de dolari..." am şters.

Am recitit e-mailul, fără să mă pot decide dacă să-l trimit sau nu. Vreau să zic că Edward şi Carolyn ştiau că vor fi unele frecuşuri între mine şi bunicii lor, dar copiii noştri erau oameni în toată firea, aşa că

trebuia să-i tratez ca atare şi să-i pun în gardă. Mesajul meu era pozitiv, totuşi ei aveau să înţeleagă aluzia mea subtilă că la sosire s-ar putea să constate unele probleme. N-aveam nici cea mai vagă idee ce le spusese Susan pe această temă, asta dacă le spusese ceva, dar trebuia să fiu prevăzător, aşa că am apăsat pe TRIMITE şi mesajul meu a pornit spre destinaţie.

Ca să-mi omor timpul am intrat pe internet şi am tastat: „rude, crima perfectă", şi chiar am găsit câteva cazuri de asasinat.

Pe urmă am intrat pe un site despre care îmi povestise un client american, cu imagini de sus ale caselor şi ale proprietăţilor din întreaga ţară. Mai intrasem pe acest site odată când lucrasem pentru alt client american, iar în urmă cu câteva luni, într-o pornire nostalgică, voisem să văd Stanhope Hall şi Alhambra.

Într-un minut am obţinut o imagine a proprietăţii Stanhope Hall, luată în iarna trecută, şi în care se observa cât de imens era conacul principal. Se vedeau şi labirintul din gard viu, templul dragostei, terenul de tenis, livada cu pruni, ba chiar şi ruinele năpădite de buruieni ale casei de jucărie din copilăria lui Susan, care măsura cam jumătate din dimensiunile unei case adevărate.

Am mărit imaginea casei portarului, apoi m-am uitat la casa de oaspeţi şi la grajdurile din apropiere. Am mutat cursorul pe Alhambra, unde am văzut şirul lung de pini albi dintre cele două proprietăţi şi mi-am amintit cum se plimba călare Susan de la Stanhope Hall la Alhambra.

Desigur că fotografia respectivă, fiind recentă, nu înfăţişa vila lui Bellarosa, care fusese făcută una cu pământul, nici imitaţiile de ruine, nici bazinul, ci doar acoperişurile roşii de ardezie ale noilor vilişoare, terenurile din jurul lor şi drumurile care făceau legătura între ele.

Am mărit imaginea casei lui Anthony, cu uriaşul patio şi piscina exagerat de mare, apoi am revenit la pini, la domeniul Stanhope şi la casa de oaspeţi.

Drumul dintre casa lui Susan şi vila lui Anthony era ocolit, dar de sus – aşa cum mă şi aşteptam – distanţa dintre cele două locuinţe nu era mai mare de cinci-şase sute de metri.

Mi-am pus în minte să reţin un amănunt: dacă alergam peste câmp până la casa lui Anthony Bellarosa, puteam ajunge acolo în mai puţin de cinci minute. Tot atât cât i-ar fi luat şi lui de-ar fi venit încoace.

Capitolul 50

Am auzit bâzâind interfonul. Am ridicat receptorul şi am întrebat:

– Au leşinat sau au plecat?

– Niciuna, nici alta. Dar şi-au revenit din şocul iniţial.

– Sunt pregătiţi să facă faţă altui şoc dacă le spui că nu încheiem nicio înţelegere premaritală?

– Să ne mulţumim cu un singur şoc pe zi. Mâine e rândul tău.

– Bine. Unde sunteţi?

– Eu sunt în bucătărie, pregătesc al doilea martini, dar mă duc în camera de oaspeţi peste un minut. Ţi-am făcut şi ţie o băutură tare.

– Bine. Ne vedem în camera de oaspeţi.

Am deschis uşa biroului şi am ieşit în hol. Am rămas pe loc un minut, timp în care am rememorat douăzeci de ani de idioţenii de-ale lor, apoi am intrat în camera de oaspeţi.

William şi Charlotte şedeau lângă şemineu, în două fotolii alăturate, iar Susan se găsea pe micuţa canapea din faţa lor. La mijloc se afla o măsuţă de cafea cu platouri cu aperitive şi am văzut că William şi Charlotte aveau în dreptul lor câte un pahar cu martini, iar Susan unul cu vin alb.

Am cântărit varianta de a alerga spre ei cu braţele deschise, strigând: „Mamă! Tată!”, însă am spus pur şi simplu: „Bună seara” şi m-am apropiat de ei.

Susan s-a ridicat, urmată de William şi Charlotte, care s-au ridicat şi ei, fără prea mare entuziasm.

Mai întâi am sărutat-o pe Susan, ca să-i scot din sărite. Pe urmă i-am întins mâna lui Charlotte, care mi-a oferit nişte degete blegi şi am strâns mâna rece ca un peşte mort a lui William.

– Deci, aţi călătorit bine? am întrebat.

– Destul de bine, mi-a răspuns William.

– Ia loc aici lângă mine, John, m-a îndemnat Susan. Ţi-am pregătit o votcă cu gin tonic.

– Mulţumesc.

M-am aşezat pe canapea alături de Susan, iar ea m-a luat de mână, gest care n-a scăpat atenţiei lui tăticu’ şi mămica, drept care amândoi s-au încruntat.

În fundal se auzea în surdină muzica lui Schubert, camera era luminată de lumânări şi împodobită cu flori. Ca un salon de pompe funebre.

Am luat o înghiţitură de băutură şi am descoperit că era doar apă tonică.

William cel Chior purta o pereche de pantaloni verzi caraghioşi, o bluză de golf oribilă, de culoare galbenă, şi o jachetă sport din in, de un roz care-ţi strepezea dinţii. Charlotte îşi pusese nişte pantaloni roz

pal şi o bluză de un verde greţos. Amândoi erau încălţaţi cu urâţenii din alea de pantofi ortopedici de culoare albă. Mă şi mir că li se îngăduise să suie la bordul avionului.

Am remarcat că William nu îmbătrânise prea mult în ultimii zece ani: nu chelise deloc şi folosea aceeaşi vopsea de păr. Pe faţa lui Charlotte se citea bine de tot vârsta, şi obrazul ei brăzdat de riduri semăna cu un zid cu tencuiala crăpată. Îşi lăsase să crească părul în culoarea naturală, adică roşu strălucitor, şi purta cercei, colier şi brăţară, toate din coral şi cochilii – impresia generală fiind aceea de acvariu umblător. Niciunul din ei nu se prea îngrăşase şi amândoi erau surprinzător de palizi pentru nişte jucători de golf, de parcă s-ar fi dat cu var ca să se apere de soare.

– Arătaţi grozav amândoi, le-am spus.

William nu mi-a întors complimentul.

– Mulţumim, a spus el. Ne şi simţim grozav.

Acesta e de regulă momentul în care o persoană mai în vârstă îţi furnizează un raport medical complet şi, deşi astfel de chestii întotdeauna mă plictiseau de moarte, acum chiar îmi doream cu disperare să aud ceva legat de boli, oricât de uşoare sau neînsemnate. La vârsta lor, nu puteai şti ce anume putea evolua către ceva fatal. Dar nu mi-au împărtăşit nimic legat de starea lor de sănătate.

– Medicul nostru ne-a spus că am putea trăi şi o sută de ani, s-a mulţumit să mă anunţe Charlotte.

Ce nenorocit!

Susan a abordat subiectul problemă.

– John, i-am pus în temă pe mămica şi tăticu' că urmează să ne recăsătorim şi cât de mult se bucură Edward şi Carolyn pentru noi.

M-am întors şi eu către mămica şi tăticu':

– Şi mama mea e încântată. Iar înainte să moară, Ethel ne-a spus: „Acum pot să mor împăcată, ştiind că..."

Am simţit unghiile lui Susan înfigându-se în palma mea, aşa că am lăsat-o mai moale şi am spus:

– Susan şi cu mine ne-am gândit mult şi am întors problema pe toate părţile...

De când făcusem sex duminica trecută...

– ... am cântărit toate aspectele unui al doilea mariaj, şi suntem convinşi că asta ne dorim.

– Şi ne iubim, John, mi-a reamintit Susan.

– Şi ne iubim, am repetat şi eu.

Nici mămica, nici tăticu' n-au avut nimic de comentat, aşa că Susan a continuat:

– După cum vă spuneam înainte de venirea lui John, înţeleg că vestea v-a luat prin surprindere şi că aveţi unele îndoieli, unele rezerve, dar noi suntem siguri de dragostea noastră.

William şi Charlotte şedeau nemişcaţi, de parcă li s-ar fi stricat aparatele auditive, apoi amândoi au întins mâna simultan spre paharele cu martini şi au tras câte o duşcă zdravănă.

– Am discutat cu John despre toate cele întâmplate cândva, a continuat Susan, şi am decis să îngropam trecutul, în speranţa că ne putem vedea de viaţa noastră mai departe. Avem sentimentul că trecutul ne-a făcut să înţelegem ce este important pentru noi, iar din greşelile noastre, oricare ar fi fost ele, am învăţat cum să ne apărăm dragostea şi familia.

William şi Charlotte şi-au golit paharele cu martini.

Am socotit că era rândul meu să intervin.

– Nu mă îndoiesc că vreţi ca Susan să fie fericită, iar eu sunt convins că pot s-o fac fericită, am spus. Era momentul să-mi pun cenuşă în cap. În prima noastră căsnicie am făcut multe greşeli şi port cea mai mare parte din vină pentru ce s-a întâmplat între noi. Însă vreau să ştiţi că m-am maturizat şi am devenit mai sensibil la dorinţele şi nevoile lui Susan, că mi-am întărit puterea de a lupta şi că am învăţat să-mi stăpânesc mânia şi... Am simţit din nou cum unghiile ei mi se adâncesc în carne, aşa că am încheiat: V-aş putea da *o sută de milioane* de motive – sau măcar jumătate – pentru care cred că pot fi un soţ bun pentru Susan şi alte o sută de milioane de motive...

– John...

– Poftim?

– Cred că mămica şi tăticu' vor să te referi la ce s-a întâmplat ultima oară când am fost cu toţii împreună.

– Sigur, asta mă şi pregăteam să fac.

Din câte îmi aminteam, ne găseam la un restaurant italienesc din Locust Valley, iar William tocmai îi vânduse Stanhope Hall lui Frank Bellarosa şi-mi cerea să întocmesc contractul de vânzare-cumpărare – gratis – după care avea să-mi vâre pe gât nota de plată de la restaurant, aşa cum făcea de fiecare dată. Numai că eu mă săturasem până peste cap de toate astea, aşa că-l făcusem...

– John...

– Da.

M-am uitat la William şi Charlotte şi am spus:

– Unul dintre marile mele regrete în viaţă au fost vorbele pe care ţi le-am adresat, William, cu ocazia ultimei cine împreună. Ieşirea mea de atunci a fost absolut inacceptabilă şi total neprovocată. Cuvintele care mi-au ieşit de pe buze, anume... Ah, dracu' voia să-şi vâre iarăşi coada!... nu contează, dacă mi-aş putea lua vorbele înapoi, dacă mi-aş putea înghiţi cuvintele, aş face-o. Dar nu pot nimic din toate astea, aşa că tot ce vă pot oferi, ţie şi lui Charlotte, sunt cele mai sincere şi umile scuze că aţi fost nevoiţi să auziţi acel potop de insulte, la fel cum trebuie să-i cer iertare şi lui Susan că a fost silită să vadă cele trei

persoane care-i erau mai dragi pe lume... începeam să pierd logica frazei, aşa că m-am grăbit să închei: Vă rog să acceptaţi scuzele mele.

Au urmat câteva secunde de tăcere, după care William a spus:

– În viaţa mea nu mi-a vorbit cineva în halul acesta.

Nu zău?

– Ne-a durut cumplit, a adăugat şi Charlotte.

Poate mai aveau nevoie de un martini. Oricum, îi promisesem lui Susan că-mi voi cere scuze şi mă conformasem, numai că idioţii ăştia doi nici nu voiau să audă. Cu toate acestea, am recurs la o veche stratagemă stil Yale şi le-am spus:

– De nu ştiu câte ori am vrut să vă trimit o scrisoare de scuze, dar niciodată n-am fost în stare să aştern pe hârtie cuvintele pe care le purtam în suflet. Acum că-mi pot cere iertare personal de la amândoi – cu aceleaşi buze care au rostit acele vorbe urâte, grosolane, vulgare şi neruşinate... acum sper că vedeţi şi înţelegeţi că scuzele mele sunt izvorâte din inimă.

Am arătat cu mâna spre inimă.

Mi-am dat seama că William, chiar şi după două pahare de martini care-i suiseră la creierul lui de vrabie, bănuia că-l iau cumva peste picior. Charlotte, care era proastă de-a binelea, luase totul de bun.

– John, a vorbit William într-un târziu. Am rămas năucit că ginerele meu, un om pe ai cărui părinţi îi respect, a fost în stare să folosească un asemenea limbaj într-un loc public, sau oriunde în altă parte, şi asta în prezenţa unor doamne.

Etc... etc... etc...

Mi-am lăsat capul în piept şi l-am ascultat cum îi dădea înainte. Se vedea limpede că William aşteptase acest moment şi că intenţiona să se bucure de el până la ultima fărâmă.

– Tată, l-a întrerupt Susan în cele din urmă. John te-a rugat să-i accepţi scuzele.

William s-a uitat la ea, apoi la mine şi a spus:

– Am să discut cu Charlotte. Dar trebuie să ştii, John, că noi nu acordăm iertare la fel de uşor cum fac unii tineri din ziua de azi. Iertarea se cere, însă trebuie şi meritată, m-a informat el.

Am tras aer în piept şi am răspuns:

– Sper să ajung să merit iertarea voastră.

– Aici nu-i vorba de speranţă, John, ci de străduinţă.

Bine, tembelule.

– Asta am şi vrut să spun.

– Să vă aduc alte băuturi, s-a oferit Susan.

A luat paharele părinţilor ei şi mi-a spus:

– Te rog, ajută-mă, John.

M-am ridicat şi m-am dus după ea la bucătărie.

– Mulţumesc, mi-a spus.

Nu i-am răspuns.

– Ştiu că nu ţi-a fost uşor, dar ai reuşit.

– A fost ceva pornit din inimă.

Am dus mâna la inimă.

– Eu cred că de la splină.

– Parcă ziceai că s-au mai îmbunat.

– Nu, ţi-am *spus* că a fost o minciună.

– Bine.

Susan a scos sticla de Boodles din frigider.

– Chestia asta nu prea funcţionează, mi-a spus.

– Ba o să funcţioneze. Un martini, două martini, trei martini şi buf, la podea. Mie nu mi-ai pus votcă în gin tonic, i-am spus.

– Ai să-mi mulţumeşti.

– Am nevoie de încă un pahar ca să trec prin încercarea asta.

– Te descurci excelent.

– Serios?

– Serios. Dar să nu sari calul. Eşti la un pas de a fi sarcastic.

– Eu? Oare ar trebui să îndurăm asta dacă ai tăi n-ar fi bogaţi?

A turnat gin în ambele pahare.

– Dacă n-ar fi bogaţi, n-ar fi aşa de dificili, mi-a răspuns.

– Asta nu vom afla niciodată.

– Şi, te rog, încetează să mai pronunţi cuvintele „sută de milioane”.

– Încercam doar să estimez...

– Gândeşte-te la copii. Nu-mi pasă de noi, dar de ei îmi pasă.

M-am gândit o clipă şi i-am răspuns:

– Nu vreau ca cei doi copii ai noştri să-şi piardă demnitatea sau să-şi vândă sufletul pentru o mână de aur.

– Nu. De asta ai să te ocupi tu.

– Unde vor dormi la noapte mămica şi tăticu’?

– Încă n-am discutat.

– Ei ştiu că eu dorm aici, cu tine?

– Păi... Tata a comentat despre paznicii din casa portarului, dar nu cred că au făcut legătura... Când va sosi momentul, le vom spune pur şi simplu noapte bună, fără să facem din ţânţar armăsar.

– Bine. Şi ce planuri ai pentru cină?

– Mai întâi vom merge toţi la casa de pompe funebre, după care am să propun să ne înapoiem aici, pentru o cină uşoară. Afară de cazul când ei preferă să mergem la un restaurant.

– Ce zici de restaurantul acela italienesc din Locust Valley unde am luat cina ultima oară?

A râs şi mi-a răspuns:

– OK, dar de data asta nu mai încerca să scapi de nota de plată.

– Ah! De *asta* e încă supărat pe mine.

Susan a turnat puţin vermut sec în ambele pahare şi a pus câte o măslină în fiecare.

– Hai să ne întoarcem, să nu creadă că vorbim despre ei, mi-a spus.

– Ei sunt cei care vorbesc despre noi.

A pus cele două pahare pe o tavă de argint, pe care mi-a întins-o mie.

– Fă tu onorurile casei, m-a îndemnat ea.

M-am îndreptat spre uşă, apoi m-am oprit şi i-am spus:

– Dacă până duminică nu merge treaba, nu vreau să mai aud de ăştia doi cât voi trăi. Ai înţeles?

– O să meargă. *Tu* ai s-o faci să meargă.

Am ieşit din bucătărie, am trecut prin hol şi am intrat în camera de zi.

– Poftiţi! am spus eu vesel. Mai avem destul.

Şi-au luat paharele, au gustat din martini, apoi William a spus:

– Susan prepară un martini fără cusur.

– Iar eu n-am risipit niciun strop, am declarat cu mândrie.

Susan şi-a ridicat paharul cu vin.

– Daţi-mi voie să vă spun încă o dată cât sunt de fericită că sunteţi aici, la Stanhope Hall, unde am locuit cândva fericiţi cu toţii şi, deşi e o ocazie tristă, ştiu că Ethel ne priveşte de acolo de sus şi zâmbeşte că ne vede iarăşi împreună.

Aproape că mi-au dat lacrimile.

– Aşa e, aşa e, am întărit eu.

N-am ciocnit, dar fiecare a ridicat paharul şi a băut.

Aveam sentimentul că William şi Charlotte petrecuseră ultimele cinci minute felicitându-se că erau aşa nişte cretini şi că se aliaseră ca să-l atace pe John.

Tot legat de persoana mea, William i s-a adresat fiicei sale:

– Zilele trecute l-am văzut la club pe fiul lui Dan, Bob. Ţi-a transmis complimente.

– Drăguţ din partea lui, a răspuns Susan.

– Mi-a reamintit cât de fericit l-ai făcut pe tatăl lui în ultimii ani de viaţă.

Susan n-a zis nimic.

Era rândul lui Charlotte.

– Dan ne lipseşte mult tuturor, a spus ea. El era întotdeauna sufletul petrecerilor.

William a chicotit şi a adăugat:

– Şi tare-i mai plăcea să joace golf. Te făcuse şi pe tine să îndrăgeşti jocul acesta, Susan. Ajunseseşi să joci chiar bine. Aici joci golf? a întrebat-o el.

– Nu.

– Ei, dacă ţi-a intrat jocul în sânge... Pun pariu că acolo în ceruri Dan joacă golf de două ori pe zi.

– Ţi-ai lăsat la noi crosele acelea frumoase pe care ţi le-a cumpărat, a intervenit şi Charlotte. Vrei să ţi le trimitem?

– Nu, mulţumesc.

Bineînţeles că tare aş fi vrut să le sucesc gâturile alea zbârcite, dar am continuat să stau cuminte, ascultându-i cum o puneau pe Susan la curent cu toate noutăţile din Hilton Head, aducând în discuţie numele lui Dan ori de câte ori li se ivea prilejul.

Susan le-ar fi putut sugera că poate nu doream să aud vorbindu-se despre preaiubitul ei soţ răposat, dar cei doi o luaseră razna în aşa hal, încât probabil nici nu mai conta. Pe de altă parte, bineînţeles că aveau să fie într-o dispoziţie cu mult mai bună dacă înghiţeam tot rahatul pe care mi-l vârau pe gât.

Deocamdată singurul meu păcat din trecut era faptul că nu tolerasem toate tâmpeniile lor şi, deşi propria lor fiică era cea care comisese un adulter şi o crimă, *eu* trebuia să-i cer scuze lui William fiindcă-l numisem un nemernic fără scrupule, o jigodie intrigantă şi un scârbos fără pereche. Sau poate întâi scârbos şi pe urmă jigodie? Indiferent în ce ordine, era cât se poate de adevărat.

Susan şi-a dat seama că fierbeam şi că eram gata-gata să izbucnesc, la fel cum se întâmplase la restaurant cu zece ani în urmă, aşa că l-a întrerupt pe taică-său şi a spus:

– Edward şi Carolyn vor fi aici mâine-seară şi sunt nerăbdători să vă revadă.

Oare chiar le păsa? Vreau să zic, îmi închipuiam că deja discutaseră pe această temă, dar acum îmi dădeam seama că cei doi nici măcar nu întrebaseră de unicii lor nepoţi. Ce porci!

Susan le-a dat ultimele noutăţi despre Edward şi Carolyn şi am constatat că bunicul şi bunica nu manifestau cine ştie ce interes, de parcă Susan ar fi povestit despre nepoţii altcuiva.

Am epuizat şi acest subiect, ca atare William s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

– Dar tu, John? Cum te descurci la Londra?

În realitate îl durea în cot cum mă descurcam la Londra şi, din lunga mea experienţă, am recunoscut întrebarea ca fiind un preambul la un subiect mai puţin altruist.

– Londra e OK, am răspuns.

– Lucrezi? m-a întrebat.

– Întotdeauna am lucrat, i-am răspuns eu.

– Ai făcut o croazieră de trei ani în jurul lumii, mi-a reamintit el. Eh, presupun că asta înseamnă multă muncă, a admis el cu mărinimie.

Mă bătea gândul să-l invit la un lung voiaj împreună, dar ar fi

bănuit că pentru el urma să fie un voiaj fără întoarcere.

– A fost o provocare, am spus.

– Nu mă îndoiesc. Mi-a zâmbit şi m-a întrebat: Deci, ai avut câte o femeie în fiecare port?

– Nu-i o întrebare pe care să mi-o pui de faţă cu fiica dumitale, i-am răspuns.

Cumva replica mea a întrerupt spectacolul, dar Susan a profitat de ocazie şi a intervenit:

– Tată, să nu mai vorbim despre trecut!

Ca orice laş, William şi-a pus coada între picioare şi a spus:

– N-am vrut să pun degetul pe rană.

– Nu-i nicio rană, l-a liniştit Susan. E doar un subiect închis.

– Desigur, a răspuns domnul Sensibilitate. Cum se face că nu te-ai recăsătorit în toţi aceşti ani, John? m-a întrebat el cu neobrăzare.

– M-am încurcat doar cu femei măritate, i-am răspuns.

William n-a gustat umorul meu, în schimb Charlotte a părut mulţumită de explicaţie, deşi a făcut un comentariu:

– Se pare că ţi-ai irosit toţi aceşti ani cu femei cu care nu puteai să-ţi refaci viaţa.

– Să vă mai aduc câte o băutură? i-a întrebat Susan.

Mămica şi tăticu' au clătinat din cap.

– Niciodată nu bem mai mult de trei martini, ne-a informat William.

Pe minut?

– Dar n-aţi luat decât două, le-am atras eu atenţia.

– Am mai băut unul înainte de venirea ta.

– Acela nu se pune. Nu-mi place să beau singur, am adăugat.

– Atunci... bine, a acceptat el.

M-am ridicat, gata să dau fuga la bucătărie şi să mai pregătesc două martini, dar Sophie a vârât capul pe uşă şi a întrebat-o pe Susan:

– Aveţi nevoie de ceva?

– Încă două pahare de martini. Strânge o parte din farfuriile astea, adu altele curate şi şerveţele, i-a poruncit William, care trata servitorii ca pe nişte sclavi. Arată-i cum să prepare un martini, s-a întors el către Susan.

Susan s-a ridicat, Sophie a strâns farfuriile şi amândouă au dispărut la bucătărie. Apoi Charlotte s-a scuzat şi s-a dus la toaletă, aşa că am rămas între patru ochi cu William.

Ne-am uitat unul la altul şi am văzut cum îşi îngustează ochii lui galbeni şi cum i se iţesc coarnele prin păr. Pe nări a început să scoată fum, pantofii ortopedici s-au crăpat, dând la iveală copite despicate şi a întins mâna spre turul pantalonilor, începând să se joace cu pământuful cozii.

Sau poate că imaginaţia îmi juca feste. Dar ochii *chiar* şi i-a

îngustat.

Niciunul din noi n-a spus nimic. Într-un târziu el a rupt tăcerea:

– Nu suntem deloc încântaţi, John.

– Ei bine, îmi pare rău să aud asta, dar fiica voastră este încântată.

– Poate aşa îşi *închipuie* ea. După moartea lui Dan, Susan s-a simţit singură, m-a informat el. Iar după atacurile teroriste a fost foarte tulburată şi în ultimele câteva luni s-a întors mereu cu gândul în trecut.

Nu i-am răspuns.

– Deci ce vreau eu să-ţi spun, John, a continuat el, e că Susan nu e în apele ei şi că ce vezi tu acum s-ar putea să nu mai vezi peste câteva luni.

– Apreciez că vrei să mă fereşti să fac o greşeală, i-am răspuns, şi sunt mişcat de atâta grijă pentru viitorul meu.

Şi-a îngustat din nou pleoapele.

– De fapt, puţin ne pasă de tine, mi-a replicat.

– Am spus ceva ce nu se cuvenea?

– Şi cred că nici lui Susan nu-i pasă. E tulburată, mi-a explicat el. Ne cunoaştem fiica şi părerea noastră e că pur şi simplu traversează o anumită perioadă din viaţa ei, care va trece.

– Atunci ar trebui să-i spuneţi şi ei ce credeţi despre starea ei mentală. Altfel îi spun eu.

S-a aplecat spre mine.

– Va trebui să discutăm asta de la bărbat la bărbat, John, mi-a spus el calm.

– Cu cea mai mare plăcere.

Dar să-ţi aduci tu omul, idiotule! Eu nu plătesc pe nimeni pentru tine.

William a intrat în miezul problemei:

– Cineva cu o poziţie ca a noastră – mă refer la Charlotte şi la mine – trebuie să fie cu ochii în patru la bărbaţii potriviţi pentru fiica lor.

– Bineînţeles. Doar vreţi să fie fericită.

– Nu... Ba da, sigur că asta vrem. Dar mă refer la... la bani.

– La bani? Ce-are a face asta cu banii? Ne vom achita singuri cheltuielile de nuntă, l-am asigurat.

A părut nemulţumit că eram aşa de greu de cap, totuşi a continuat răbdător:

– N-am nici cea mai vagă idee care-i situaţia ta financiară, dar sunt sigur că hotărârea ta a fost influenţată de alocaţia anuală a lui Susan şi de viitoarea ei moştenire. Să nu mă înţelegi greşit, John. Sunt convins că-ţi închipui că ţii mult la ea, dar ca să fiu sincer, cred că amândoi aţi divorţat din motive reale – nu vă potriveaţi unul cu altul

– şi din cauza asta aţi stat despărţiţi vreme de zece ani. Aşadar, se pune întrebarea următoare: de ce-i faci iarăşi curte şi de ce-ai cerut-o în căsătorie?

Lucrurile stăteau mai degrabă invers, dar eram îndeajuns de gentleman ca să nu pomenesc de asta.

– William, am spus, dacă insinuezi că sunt un vânător de zestre, să ştii că mă simt jignit.

– Nu vreau să spun că eşti, John, dar părerea mea e că gândirea şi sentimentele tale poate au fost influenţate de acest motiv, desigur în subconştient.

– Păi, ai ridicat o problemă interesantă... deci crezi că în subconştientul meu... bun, presupun că trebuie să mă gândesc la asta. N-aş vrea să cred că mă căsătoresc din dragoste, când în adâncul sufletului mă însor pentru bani, am recunoscut.

Poate fusesem sarcastic, dar William s-a prefăcut că nu mă ia în seamă şi s-a aplecat şi mai mult spre mine.

– Poate reuşim să ajungem la o înţelegere financiară care să te convingă să te întorci la Londra, mi-a spus el fără ocolişuri.

Dacă avea în minte meschina sumă de o sută de mii de dolari, oferită tuturor celor care o curtau pe Susan, atunci mă simţeam jignit. Chiar şi două sute de mii ar fi fost o insultă. Suma ar fi trebuit să aibă şapte cifre.

– John?

M-am uitat la el şi mi-am dat seama că dacă-l înjuram de mamă, tot restul săptămânii s-ar fi dus de râpă. În schimb, dacă-i făceam jocul, asta l-ar fi făcut fericit cât timp rămânea la noi şi l-aş fi putut înjura de mamă după cina festivă de Ziua Tatălui. Sau poate trebuia să aştept până după plecarea lui Edward, luni dimineaţă. Înjurătura de mamă trebuia să vină la momentul potrivit.

– Sper că ai să te gândeşti la propunerea mea, mi-a spus.

– Am să mă gândesc. Adică nu la aspectul... financiar... ci la ce mi-ai spus, cum că Susan e tulburată şi nu ştie ce-i cu ea.

M-am prefăcut că mă gândesc profund, apoi am dat din cap ca pentru mine însumi, ajungând la o concluzie care nu-mi era pe plac.

– N-aş vrea ca Susan să facă o greşeală, să ne recăsătorim... şi apoi să fim nefericiţi.

– Nu, John, nimeni nu vrea asta.

– Atunci... poate ar trebui... Mi-a venit ideea fericită... Să trăim împreună.

Bietul William! Îşi închipuise că mă dăduse gata şi că urma să mă ridic şi să plec de unde venisem. Şi-a dres glasul şi mi-a spus:

– Ţi-am vorbit despre un stimulent financiar care să te convingă să te întorci la Londra.

– Oh... da. Păi... n-aş vrea ca Susan să sufere prin plecarea mea...

dar n-aş vrea să sufere nici din pricina unui mariaj sortit eşecului...

– Până la urmă ar fi mai bine pentru amândoi dacă v-aţi despărţi acum, m-a asigurat William. Trebuie să fie o ruptură rapidă, blândă şi definitivă, m-a sfătuit el.

Asta îmi amintea cumva de înţelegerea încheiată cu Frank Bellarosa. Oricum, am răsuflat adânc – de fapt, am oftat – şi i-am răspuns:

– Trebuie să mă gândesc.

William a mirosit că urma să accept un târg.

– Aş vrea să am răspunsul tău până duminică, mi-a spus. Sau cel târziu până luni dimineaţă, când plecăm.

– Bine. În legătură cu stimulentul financiar... am început eu cu sfială.

– Asta vom discuta atunci când îmi dai un răspuns.

– Păi... mi-ar fi de folos să ştiu cu ce sumă ar urma să fiu stimulat.

Nici William nu era prea sigur cât ar fi fost dispus să cheltuiască pentru a-şi face fata fericită. Nici nu avea idee de preţul pe care i l-aş fi putut cere ca să mă rup de iubirea vieţii mele. În schimb, *ştia* că eram conştient că putea suspenda alocaţia lui Susan şi că o putea dezmoşteni. Prin urmare, asta diminua valoarea ei şi totodată îmi scădea şi mie pretenţiile, în caz că acceptam să abandonez un membru al familiei Stanhope.

Am văzut cum se luptă cu gândul acesta, ofticat la culme că Susan avea să-l coste o grămadă de bani. Bineînţeles că era ofticat pe mine dintr-o sumedenie de motive, inclusiv de faptul că aş putea pune mâna pe o parte din banii lui. Poate îl bătea gândul să reducă alocaţia lui Susan ca să amortizeze plata către mine.

– *Tu* la ce sumă te-ai gândit? m-a întrebat într-un târziu.

– Ce zici de două milioane?

Am crezut că o să cadă mort cu nasul în brânza topită, dar el şi-a recăpătat suflul şi a mormăit:

– Poate cădem de acord pentru jumătate, dar plătibil în zece rate anuale, ca stimulentul să fie de durată.

– Ah, înţeleg unde baţi. Dar dacă primesc toată suma dintr-odată, n-am să anulez înţelegerea. Ai cuvântul meu.

– Vreau să-mi dai asta în scris.

– Aha. Un fel de contract de NE-căsătorie.

– Şi NE-coabitare.

– Sigur.

Ador să închei contracte, aşa că i-am spus:

– Dacă aş primi toţi banii dintr-odată, aş face o reducere la cele două milioane.

– Cred că va trebui să discutăm şi suma, şi condiţiile. Dar mai târziu.

– Ce faci după cină?

N-a apucat să-mi răspundă că s-au întors Susan şi Sophie. Gentleman ca întotdeauna, William s-a ridicat şi, dacă tot era în picioare, a înşfăcat un martini de pe tava lui Susan.

Sophie a aranjat măsuţa de cafea şi a ieşit. Susan s-a aşezat şi a întrebat:

– Unde-i mama?

– S-a dus să-şi refacă machiajul, a lămurit-o William.

Susan a cântărit situaţia, apoi ne-a întrebat zâmbind:

– Aţi avut o discuţie interesantă, ca între bărbaţi?

– Vorbeam despre ce se întâmplă aici la Stanhope Hall, a răspuns William.

M-am uitat la el şi am constatat că acum era ceva mai relaxat, poate chiar nutrea nădejdea că cel mai urât coşmar al lui ar fi putut să ia sfârşit încă înainte de a începe. M-am întrebat dacă era cazul să-i fac cu ochiul şi să înalţ două degete – semnul Victoriei – şi asta nu pentru orice preţ, ci numai două milioane.

Charlotte a revenit în cameră, şi-a reluat locul şi paharul cu martini.

– După cum aminteam în e-mailul meu, a început Susan, închipuindu-şi că rămâneam în continuare la subiectul Stanhope Hall, proprietarul, Amir Nasim, îşi face unele probleme pentru siguranţa personală, aşa că a angajat o firmă de pază ca să-l consilieze ce măsuri ar trebui să ia.

– Ce fel de probleme de siguranţă? s-a interesat William.

– Nasim e de naţionalitate iraniană, iar soţia lui mi-a spus că în ţară are anumiţi duşmani, care ar putea să-i vrea răul.

Charlotte, care lingea fundul paharului cu martini, s-a oprit cu limba în vânt şi a exclamat:

– Vai de mine!

William, care niciodată nu se gândea decât la sine, m-a întrebat:

– Crezi că există vreun pericol pentru noi?

Adică pentru el.

– Nimeni nu riscă să confunde casa de oaspeţi cu Stanhope Hall şi nici pe noi cu soţii Nasim, am răspuns eu.

William s-a declarat de acord.

– Ei bine, poate o să avem parte şi de ceva distracţie, a declarat el prosteşte.

Nimeni n-a râs şi nu s-a plesnit peste genunchi, dar eu i-am replicat:

– Dacă credeţi că vă veţi simţi mai în largul vostru în altă parte, Susan se poate interesa de căsuţele de oaspeţi de la The Creek.

– Nu cred că-i cazul să facem din ţânţar armăsar, John, a intervenit Susan.

Nu i-am răspuns, dar am remarcat că nici William, nici Charlotte nu se arătaseră câtuşi de puţin îngrijoraţi pentru fiica şi nepoţii lor.

– Pe vremea când locuiam la Stanhope Hall, a comentat William, nu încuiam niciodată uşile. S-a uitat la nevastă-sa aia dusă pe câmpii şi a întrebat-o: Nu-i aşa, draga mea?

– Ba da, a încuviinţat sau a negat Charlotte, depinde ce înţelesese că voia să spună el.

De fapt, îmi părea bine că băusem numai apă tonică, fiindcă păstrându-mi capul limpede, îi puteam evalua mai bine pe William şi Charlotte.

Susan le-a reamintit motivul venirii lor la New York:

– Îmi pare tare rău de Ethel. Nici nu ne vine să credem că s-a dus.

– Biata de ea, a spus şi Charlotte. Sper că n-a suferit prea mult spre sfârşit.

Aşadar, am discutat câteva minute despre răposata Ethel, evocând multe amintiri frumoase şi, bineînţeles, evitând să aducem în discuţie faptul că fusese o mare pacoste. Cu toate acestea, Charlotte a spus, zâmbind:

– Era tare încăpăţânată. Uneori mă întrebam cine era stăpâna şi cine servitoarea, a remarcat ea, continuând să zâmbească.

– Nu se mai folosesc asemenea cuvinte, mamă, i-a amintit Susan.

– Oh, Susan! Cui îi pasă?

Am observat că William nu avea nimic de spus despre Ethel – nici de bine, nici de rău – aşa că se mulţumea să stea acolo în tăcere, poate gândindu-se cum taică-său o regula pe Ethel, apoi Ethel pe taică-său.

Mi-am zis că poate venise momentul să reglăm chestiunea cu stăpâna, de fapt amanta, mai precis Ethel în calitate de amantă a lui Augustus. Prin urmare, sigur că Ethel fusese *o stăpână,* dar nu *stăpâna* de la Stanhope Hall. Oricum, ea murise, Augustus murise şi el, deci ca să mai înviorez conversaţia, m-am adresat lui William şi lui Charlotte:

– M-am ocupat de hârtiile lui Ethel şi printre acte am dat de cel prin care i s-a consfinţit statutul de chiriaş pe viaţă. Ca atare, m-am întrebat cum s-a făcut că Augustus a acordat asemenea consideraţie unei perechi de tineri aflaţi în slujba lui şi care...

– John, m-a întrerupt Susan, cred că ar trebui să ne pregătim de plecare. S-a uitat la ceas şi a adăugat: La şapte aş vrea să fim la casa de pompe funebre.

Zicând acestea, s-a ridicat în picioare.

Perfect, atunci am să păstrez întrebarea pentru când va fi de faţă şi mai multă lume. M-am ridicat, la fel mămica şi tăticu', amândoi oarecum nesiguri pe picioare.

– Bagajul alor mei a rămas în maşină. Vrei te rog să-l aduci tu? m-a rugat Susan.

– Sigur, iubito.

William avea deja cheile în mână, aşa că mi le-a întins şi mi-a spus:

– Mulţumesc, John.

Am presupus că asta însemna că nu avea de gând să-mi dea vreo mână de ajutor. Foarte bine, atunci nici pomeneală de reducere la cele două milioane.

Am ieşit afară în ploaie, am luat din maşina valizele lor ieftine, parcă primite de pomană, şi le-am săltat pe scări, ducându-le în camera lor.

Cei doi încă nu ajunseseră în cameră, aşa că n-am primit niciun bacşiş, totuşi am aşezat bagajul pe două suporturi instalate de Susan. M-am dus apoi în dormitorul mare, unde Susan tocmai se dezbrăca.

– Avem timp pentru una mică? am întrebat-o.

– Vorbeşte alcoolul din tine? m-a întrebat ea zâmbind.

– Foarte nostim. Ăia doi şi-au pus deoparte o sticlă de gin, am comentat eu.

– Erau foarte tensionaţi şi – aş zice eu – supăraţi. Dar tata mi-a părut mult mai relaxat după al treilea martini, a remarcat ea.

– Nu-i aşa?

– Despre ce-aţi stat voi doi de vorbă? m-a întrebat.

M-am gândit dacă să-i spun că taică-său încercase să mă cumpere, ba chiar *aveam de gând* să-i spun... dar dacă o făceam acum, atunci ea ar fi fost cea supărată. Mi-am zis că era mai bine s-o las să creadă că buna dispoziţie a lui William se datora alcoolului. Iar a doua zi, constatând că tăticu' şi cu mine ne înţelegeam relativ bine – şi încă fără martini – avea să fie fericită, iar fericirea ei urma să se reverse la fel ca razele soarelui asupra tuturor, inclusiv a lui Edward şi Carolyn.

Pe urmă, după cina de duminică sau luni dimineaţă după plecarea copiilor şi înainte ca Scrooge McDuck[35] s-o pornească înspre sud, voiam s-o întreb pe Susan care credea ea că ar fi fost preţul corect pe care ar fi trebuit să-l accept de la taică-său ca să mă întorc la Londra. Sigur, poate aş fi deschis discuţia puţin altfel, ceva de genul: „Taică-tău a avut *tupeul* să-mi ofere mită ca să te părăsesc. În viaţa mea n-am primit o asemenea insultă". Şi aşa mai departe.

După ce-şi revenea din şoc, intenţionam să-i spun că taică-său îmi oferise două milioane de dolari, dar că nici nu mă gândeam s-o părăsesc pentru mai puţin de cinci. Păi cum, *ăştia* erau bani, nu glumă. Aş fi putut trăi doar din dobânzi, aşa cum făceau şi soţii Stanhope.

Susan s-a aşezat în faţa măsuţei de toaletă şi şi-a împrospătat machiajul.

– A decurs chiar mai bine decât mă aşteptam, mi-a spus ea. Îţi mulţumesc încă odată că ai fost atât de... drăguţ.

– Nu-i greu să fii drăguţ cu oamenii drăguţi.

I s-a părut nostim, totuşi m-a sfătuit:

– Las-o mai moale cu aluziile şi sarcasmul. Părinţii mei nu-s chiar bătuţi în cap.

– Crezi?

– Şi *nu* mai pomeni că Ethel a fost chiriaşă pe viaţă în casa portarului. De ce-ai făcut asta? m-a întrebat.

– Nu mi-am dat seama că era un subiect delicat.

– Ştii bine că este. E cazul să-ţi găseşti distracţii mai puţin riscante.

– Bine. Ce zici de una mică?

– John, mergem la un priveghi! Apoi s-a uitat la ceas şi m-a întrebat: Cât de mică?

Capitolul 51

William şi Charlotte ar fi făcut ţăndări fiola unui poliţist, aşa că m-am suit eu la volan. Lăsasem carabina acasă, ca să n-o vadă soţii Stanhope şi ca să nu mă simt tentat să trag în ei.

Susan, care şedea lângă mine, arăta bine în negru, dar era tăcută şi într-o dispoziţie post-sex şi pre-priveghi.

Soţii Stanhope, instalaţi pe bancheta din spate, renunţaseră la vestimentaţia care-i făcea să semene cu două păsări tropicale şi se îmbrăcaseră şi ei în negru, semănând acum cu doi bondari. Fiindcă veni vorba, maşina trăsnea a gin, aşa că mă simţeam şi eu niţel ameţit.

Nu mă îndoiam că William îi relatase neveste-sii discuţia noastră între patru ochi, înflorind-o pe ici pe acolo, şi acum amândoi cântăreau problema în creierele lor mici şi îmbibate de alcool.

Oricum, trei dintre noi ştiau că se purtau negocieri cu privire la Susan Stanhope, care habar n-avea că era scoasă la vânzare.

În orice caz, în ciuda unei zile lungi şi istovitoare şi a unei seri ce promitea să fie tot atât de lungă, eram într-o dispoziţie excelentă. Poate îmi priau pericolul, conflictul şi tâmpeniile. Desigur, făcusem şi amor. Şi nu chiar cu *oricine:* nu, făcusem sex cu fiica domnului şi a doamnei Stanhope, ceea ce-mi dădea o satisfacţie şi mai mare. Ştiu, era cam pervers din partea mea, dar măcar eram conştient de asta, iar cum plăcerea mea figura destul de jos pe o scară a perversităţilor, nici nu merita analizată prea mult.

Bineînţeles, dacă mămica şi tăticu' ar fi fost cât de cât atenţi, şi-ar fi dat seama că împărţeam aceeaşi cameră cu fiica lor. Iar dacă ar fi zăbovit în faţa uşii noastre, ar fi aflat şi de ce întârziasem un sfert de oră.

Nimeni nu părea să aibă mare lucru de spus în drum spre Locust Valley, aşa că, pentru a mai însenina atmosfera, am spus:

– Daţi-mi voie să vă invit diseară la cină. Ştiu un local italienesc drăguţ în Locust Valley, unde n-am mai fost de zece ani.

– John...

– Da, iubito.

– Mama şi tata au avut o zi obositoare, aşa că vom lua cina acasă, în tihnă.

– Excelentă idee, iubito. Îmi pare rău, nu eram la curent cu ultimele aranjamente.

– Uite că acum ştii.

William şi Charlotte erau neobişnuit de tăcuţi, aşa că am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Am constatat că amândoi moţăiau şi că le scăpase oferta mea generoasă de a le oferi o cină la restaurantul nostru italienesc preferat.

– Cum se numea restaurantul acela? am întrebat-o pe Susan.

Vaffanculo?

S-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

– Poartă-te frumos. E vorba de ceva prea important ca să duci totul de râpă cu glumele tale puerile.

– Iartă-mă.

– Te-ai descurcat atât de bine. Chiar nu te poţi controla?

– Mă străduiesc, dar uneori nu mă pot abţine...

– Aici nu-i vorba despre *tine*. E vorba despre Edward şi Carolyn. Şi de *noi doi*.

Evident, Susan nu ştia că în prezent aveam un oarecare ascendent asupra tatălui ei, dar că acesta avea să dispară instantaneu în clipa în care urma să-i spun lui William să-şi ia oferta şi să şi-o vâre în *culo*. Prin urmare, eram nerăbdător să-l mai fierb câteva zile, numai că trebuia s-o fac atunci când Susan nu era de faţă.

– John? Ai înţeles ce-am spus?

Am ridicat două degete, semn pe care ea l-a interpretat drept „Facem pace".

– Mulţumesc, mi-a spus.

Luni urma să-i explic că de fapt semnul însemna două milioane de dolari.

Ca să fiu cât de cât obiectiv: înţelegeam că William, ca tată, îşi închipuia că face totul pentru fericirea fiicei sale. Dar, în acelaşi timp, era obsedat de ideea de a ţine totul sub control şi habar nu avea ce era cu adevărat mai bine pentru Susan. În plus, bineînţeles că mă ura fără un motiv anume. Cum să spun... pur şi simplu nu ne simpatizasem niciodată. Prin urmare, problema era el. Şi în loc să stea de vorbă mai întâi cu Susan, apoi cu mine, îmi oferise bani din capul locului ca să-mi iau picioarele la spinare. Şi de ce mă rog ar fi crezut el că John Sutter îi va accepta banii? După atâţia ani tot nu avea habar cine sunt eu.

În aceeaşi ordine de idei, voiam să insist asupra unui acord premarital prin care n-aş fi căpătat nimic în plus faţă de ceea ce aduceam eu în această căsnicie, adică nimic. Asta ar fi trebuit să-l bucure pe bătrânul ticălos, dar – lucru şi mai important – m-ar fi făcut pe mine fericit să ştiu adevăratul motiv pentru care mă recăsătoream cu Susan, şi anume faptul că o iubeam. Sigur... poate şi un iaht nou. Asta în caz că aş fi fost nevoit să plec încă o dată.

Oricum, mă simţeam de parcă aş fi stat pe piscul unui munte de moralitate: aveam inima curată şi portofelul gol. Prin urmare, mi se cuvenea măcar dreptul de a-i lua puţin peste picior pe soţii Stanhope înainte de-a pleca la casa lor.

M-am uitat la amândoi prin oglinda retrovizoare. Poate că muriseră. Nicio problemă, ne îndreptam exact spre locul potrivit.

– Ştiu că nu-ţi plac priveghiurile, mi-a spus Susan când ne-am

apropiat de casa de pompe funebre. Nimănui nu-i plac, totuşi...

– Depinde cine-i în sicriu.

– Totuşi încearcă să nu arăţi că te plictiseşti şi străduieşte-te să te porţi cum se cuvine într-un asemenea loc.

– M-am maturizat mult în ultimii zece ani.

– E exact momentul potrivit s-o dovedeşti.

– Ai să fii mândră de mine.

A zâmbit şi m-a luat de mână.

– Întotdeauna am fost mândră de tine, mi-a spus. Chiar şi când te-ai comportat prosteşte.

– Foarte drăguţ din partea ta.

S-a aplecat spre mine şi m-a sărutat pe obraz.

– Îţi stă tare bine în costumul acesta negru, mi-a spus.

Am oprit în parcarea casei de pompe funebre.

– Mulţumesc, i-am răspuns. Poate reuşesc să-mi găsesc de lucru aici.

Mi-am dat seama că soţii Stanhope se treziseră şi m-am întrebat cam cât auziseră din conversaţia noastră. Nu erau romantici irecuperabili, dar auzeau şi vedeau limpede că Susan şi cu mine ne iubeam, cu toate criticile ei la adresa personalităţii mele. Ei bine, Willie, dacă nu te-ai prins, îmi pare rău pentru tine şi pentru Charlotte. Ne-ar fi putut face viaţa mai uşoară, şi nouă şi lor, dacă ne-ar fi spus simplu: „Ne bucurăm pentru voi. Vă urăm să aveţi parte de o viaţă fericită împreună".

Numai că ei, la fel ca mine, păstrau în suflet prea multă ranchiună şi nemulţumire. Dar spre deosebire de mine, erau profund meschini. Şi, până la urmă, iată unde sfârşeau toate: la casa de pompe funebre.

Casa de pompe funebre Walton din Locust Valley era, la fel ca cea din estul Manhattanului, o excelentă ultimă adresă.

Aici îl privegheasem pe George Allard cu zece ani în urmă, apoi pe mătuşa Cornelia, pe tatăl meu, precum şi pe mult prea mulţi membri ai familiei şi prieteni, încă de când eram copil.

Casa Walton era situată într-o frumoasă casă victoriană, asemănătoare cu fostul meu birou şi nu departe de acesta. Presupun că, dacă aş fi locuit la New York, atunci aici aş fi sfârşit într-o bună zi, pentru că astfel de afaceri nu duc niciodată lipsă de clienţi. Lumea moare de nerăbdare să ajungă aici, dacă înţelegeţi cum vine asta. Mie unul îmi plăcea Salonul B.

Ethel, însă, era depusă în Salonul A, mic şi de regulă rezervat pentru persoanele în vârstă care trăiseră mai mult decât majoritatea celor care i-ar fi putut jeli sau pentru cei care nu se bucurau de prea multă popularitate. Ca soţii Stanhope.

Cum muzica de orgă abia răzbătea până la mine în timp ce

semnam în cartea de oaspeţi, l-am rugat pe un tip în negru s-o dea ceva mai tare şi să ajusteze înaltele. Apoi am intrat în Salonul A.

Pe lângă pereţi se vedeau înşirate o mulţime de coroane, dar înăuntru nu era prea multă lume. Familia Allard ocupa cele mai multe locuri din rândul întâi, dar noi patru ne-am dus întâi lângă sicriu şi am rămas acolo, uitându-ne la Ethel Allard.

Părea liniştită – vreau să zic că nu mişca sau altceva de genul ăsta – iar antreprenorii de pompe funebre făcuseră o treabă bună cu părul şi machiajul. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase mov cu alb, care arăta – şi chiar era – de pe vremuri. Bună alegere, Ethel.

– E tare frumoasă, mi-a şoptit Susan.

– Arată bine, am încuviinţat eu.

Bine pentru cineva bătrân şi mort.

William şi Charlotte au comentat că Ethel nu îmbătrânise prea mult în cei zece ani care trecuseră. De fapt, chiar arăta mai bine decât Charlotte, care era în viaţă.

Am rostit în gând o rugăciune pentru Ethel, apoi am luat iniţiativa şi m-am îndepărtat de sicriu, îndreptându-mă spre Elizabeth, care stătea în picioare şi arăta foarte bine în negru. Ne-am sărutat şi ea mi-a spus:

– Vă mulţumesc că aţi venit.

– A fost o femeie deosebită şi-mi va lipsi mult, am declarat eu.

Susan a venit lângă noi, a sărutat-o pe Elizabeth şi apoi şi-au spus cele de cuviinţă în asemenea ocazii.

– Cum te simţi? a întrebat-o Susan.

Elizabeth a dat din cap şi a răspuns:

– Mă bucur că acum e în ceruri, lângă tata.

Păi... cine ştie unde era acum şi lângă cine.

Soţii Stanhope au venit şi ei s-o salute pe Elizabeth şi am sesizat oarecare răceală de ambele părţi. Cei doi Stanhope erau clar acolo doar de circumstanţă, dar de fapt veniseră să-şi vadă fiica, puţinii prieteni pe care-i aveau la New York şi, speram eu, nepoţii. Faptul că şi eu mă aflam la New York era bonusul.

În realitate, William şi Charlotte aveau un cui cu Ethel, în mare parte din pricina statutului de chiriaşă pe viaţă a lui Ethel în casa ce fusese cândva proprietatea lor şi totodată din pricina motivului care o condusese pe Ethel la acest statut. Ca să nu mai vorbesc de faptul că Ethel nu-şi cunoscuse niciodată lungul nasului, ceea ce Charlotte nu omitea să aducă în discuţie, tot pentru că Ethel se tăvălise cu Augustus. Oricum, bănuiam că William era fericit că amanta lui taică-său murise.

Cât despre Elizabeth, sunt convins că niciodată nu-i păsase de William şi Charlotte – cui îi păsa, de altfel? – numai că în decursul anilor fusese educată să se poarte frumos cu ei şi bineînţeles că aşa se

purta şi acum, mulţumindu-le că bătuseră atâta cale de la Hilton Head.

În clipa următoare, poate neamintindu-şi sau neînţelegând pe deplin sentimentele soţilor Stanhope faţă de fostul şi viitorul lor ginere, Elizabeth i-a întrebat:

– Nu-i aşa că-i minunat că Susan şi John s-au împăcat?

Ei bine, n-aş fi crezut că o faţă omenească poate încremeni şi avea spasme în acelaşi timp, dar exact asta s-a întâmplat cu cei doi. Elizabeth s-a prins numaidecât şi a schimbat subiectul:

– Haideţi să vi-i prezint pe copiii mei.

Ni i-a prezentat pe Tom Junior şi Betsy, pe care toţi ni-i aminteam ca ţânci şi care acum erau doi tineri frumoşi, foarte bine îmbrăcaţi şi extrem de manieraţi. Poate ar fi trebuit să-i pun în legătură cu Edward şi Carolyn. Am fi putut întemeia o dinastie. Deocamdată însă, toţi ne-am exprimat durerea pentru moartea bunicii.

În continuare Elizabeth m-a prezentat altor câţiva membri ai familiei din rândul A, la capătul rândului fiind chiar fostul soţ al lui Elizabeth, Tom Corbet, pe care mi-l aminteam. Pe urmă Tom ne-a prezentat un bărbat frumos, pe nume Laurence, despre care ne-a spus că era partenerul lui.

Păi, ce să zic? Întotdeauna e penibil când foştii soţi se regăsesc în aceeaşi încăpere cu noii iubiţi şi nu contează prea mult dacă iubirea nou-găsită e de acelaşi sex sau de sex opus. Mi-a mai trecut prin minte că, dacă lucrurile ar fi evoluat altfel sâmbătă seară şi duminică dimineaţă, acum aş fi stat alături de Elizabeth şi i-aş fi întâmpinat pe Susan, William şi Charlotte cu o răceală şi o indiferenţă aproape ostilă. Ca să vezi ce se poate întâmpla.

Oricum, din moment ce Tom îl prezentase pe Laurence drept partenerul său, lui William i s-a părut firesc să-i întrebe cu ce se ocupau.

– Wall Street, a răspuns Tom.

– CBS, a răspuns Laurence.

Pare-se că răspunsurile lor l-au nedumerit pe William, care a insistat:

– Am înţeles că sunteţi parteneri.

Elizabeth a fost încântată să lămurească această confuzie şi toată lumea a chicotit, în afară de William, care tocmai învăţase o nouă semnificaţie a unui vechi cuvânt, pe care nu ţinea neapărat s-o ştie. Charlotte nu-şi dădea seama despre ce vorbea cineva nici când era trează.

Apoi Susan, ca o sfântă care era, a asigurat-o pe Elizabeth că vom rămâne până la ora închiderii, rugând-o, aşadar, să spună dacă ea sau John o puteau ajuta cu ceva. John a întărit oferta, numai că John nu avea nici cea mai vagă idee ce fel de ajutor ar fi putut să dea într-o

casă de pompe funebre. Să ude florile? Să dea mai tare muzica de orgă? William şi Charlotte aveau să cadă frânţi înainte de ora 9 seara. Era singurul lucru bun pe care-l puteau face pentru mine.

Elizabeth ne-a mulţumit pentru tot ce făcusem deja pentru ea şi a adăugat:

– Vă iubesc pe amândoi.

Ce drăguţ din partea ei. Şi, ca să continui cu risipa de iubire, am spus şi eu:

– Păcat că a fost nevoie de o înmormântare ca să fim iarăşi împreună – tu, Susan şi cu mine, plus William şi Charlotte, de care mi-a fost grozav de dor toţi aceşti ani.

Mi s-a părut că aud un icnet de surpriză dinspre Charlotte, căreia nu-i scăpase *această* replică, şi am auzit clar cum William a pufnit dispreţuitor. Hai, oameni buni. Relaxaţi-vă şi lăsaţi iubirea să se reverse peste voi.

Susan ne-a propus să ne aşezăm şi toţi am luat loc în spatele lui Elizabeth şi a celor doi copii ai ei.

Unele priveghiuri sunt mai reuşite decât altele, ceea ce depinde în parte de persoana care zace în sicriu. În plus, ajungi să te întâlneşti cu lume pe care n-ai mai văzut-o de o bună bucată de vreme şi poţi făgădui că vei face tot posibilul ca să-i revezi cu ocazii mai fericite. Dar acest priveghi promitea să fie ucigător. Gata, gata...

Ce vreau să zic e că nu cunoşteam pe nimeni din cei adunaţi acolo şi pe nimeni din cei care continuau să sosească. Poate ar fi trebuit să merg în Salonul B, să văd ce se întâmplă acolo.

Susan ştia totuşi vreo câteva persoane, aşa că s-a ridicat de mai multe ori ca să salute diverşi invitaţi la priveghi, iar ocazional mai târa pe câte cineva până la părinţii ei, ca să-i salute.

William şi Charlotte cunoşteau şi ei o parte din persoanele în vârstă, aşa că s-au ridicat şi au salutat pe câteva, după care s-au retras în fundul salonului, unde se adunaseră vârstnicii: departe de sicriu, a cărui privelişte probabil că era puţin plăcută ochiului.

Mi-am amintit că la priveghiul pentru George, cu zece ani în urmă, la Walton se adunaseră mulţi dintre vechii servitori – sau ce mai rămăsese din ei – ca să aducă un ultim omagiu unui semen de-al lor. Mi-am mai amintit că veniseră până şi câţiva reprezentanţi ai vechii aristocraţii, împreună cu soţiile. Acum însă nu vedeam pe nimeni care să fi aparţinut uneia din cele două clase antagoniste, dar legate între ele, şi acest fapt m-a determinat mai mult ca orice să-mi dau seama că vechea lume muribundă la vremea când venisem eu pe lume era de-acum moartă de-a binelea şi îngropată.

La un moment dat în uşă a apărut o bătrână într-un scaun cu rotile împins de o infirmieră în uniformă albă. Susan a văzut-o şi mi-a spus:

– E doamna Cotter, fosta menajeră principală. O mai ţii minte?

Nu-mi aminteam să fi avut vreo menajeră, principală sau nu, aşadar am presupus că Susan se referea la Stanhope Hall.

– Parcă... am răspuns.

Infirmiera a împins scaunul cu rotile al doamnei Cotter până lângă sicriu, unde au rămas amândouă un timp, după care au făcut stânga-mprejur, îndreptându-se spre Elizabeth.

Susan s-a ridicat, m-a luat de mână şi amândoi ne-am apropiat de locul unde Elizabeth şi doamna Cotter stăteau faţă în faţă, Elizabeth strângând mâna bătrânei între ale ei. Amândouă plângeau şi vorbeau printre lacrimi.

Doamna Cotter era infirmă, dar părea să fi rămas cu mintea limpede, drept care a recunoscut-o pe Susan din primul moment. Susan a îngenuncheat lângă ea şi şuvoiul de lacrimi s-a înteţit, toate trei începând să-şi amintească de Ethel, de George, despre trecut şi despre cum trece viaţa.

Se pare că atât mai rămăsese din splendoarea zilelor de odinioară la Stanhope Hall: fostul stăpân şi fosta stăpână râgâind după martini în fundul Salonului A, fiica lor încercând să redea viaţa măcar unor frânturi ale acelor vremuri mai bune, doamna Cotter, pe care mi-o aminteam conducând un personal restrâns dintr-o casă ale cărei camere începeau să fie scoase din uz una câte una, Elizabeth, puştanca de pe proprietate, şi Ethel, în situaţia de invidiat de a nu mai fi nevoită să participe la alte înmormântări.

– Probabil ţi-l aminteşti pe soţul meu, John Sutter, i s-a adresat Susan doamnei Cotter.

Doamna Cotter şi-a potrivit pe nas ochelarii bifocali:

– Parcă aţi fugit cu altă femeie, mi-a spus ea.

Bătrânii, Dumnezeu să-i binecuvânteze, pot spune ce le place, chiar dacă uneori dau cu bâta în baltă.

– Dar m-am întors, am răspuns eu politicos.

– Păi, mai întâi de toate, n-ar fi trebuit să plecaţi. Domnişoara Stanhope era curtată de o sumedenie de bărbaţi, din cele mai bune familii.

Toată lumea zâmbea pe sub mustaţă, iar doamna Cotter, încântată că putea să-i ţină partea domnişoarei Stanhope, a continuat:

– E o fată cumsecade şi sper că o apreciaţi aşa cum se cuvine.

– Bineînţeles.

Doamna Cotter s-a mulţumit cu atât, iar Susan i-a spus:

– Sunt şi părinţii mei aici, doamnă Cotter, şi nu mă îndoiesc că şi ei vor să te întâlnească.

În acel moment s-a întâmplat ceva neaşteptat.

– Mulţumesc, i-a răspuns doamna Cotter lui Susan, dar nu doresc câtuşi de puţin să vorbesc cu domnul Stanhope.

Şi cu asta spectacolul s-a încheiat. Doamna Cotter a întors capul către infirmieră:

– Putem pleca.

Elizabeth le-a condus pe amândouă până în hol, iar Susan şi cu mine ne-am întors la locurile noastre.

Nu ştiam ce să spun, aşa că n-am spus nimic. Mi-am zis, totuşi, că probabil William fusese un stăpân deosebit de greu de suportat, pretenţios cât încape şi nu din cale afară de mărinimos cu plata către doamna Cotter când ea fusese nevoită să plece de la conac. Eram încântat că proasta mea părere despre William fusese confirmată de doamna Cotter de faţă cu fiica lui.

– Parcă îmi amintesc că au existat unele neînţelegeri între tata şi doamna Cotter, a comentat Susan.

– Să ştii că m-a pus la punct, am zis eu, ca să mai înveselesc momentul.

Susan a zâmbit.

– Nu mai ţine minte, mi-a spus ea, dar odinioară te simpatiza, îmi spunea că ar trebui să mă mărit cu tine.

N-am mai continuat subiectul şi am început din nou să-mi împart atenţia între acele ceasului de mână şi persoanele nou-sosite la priveghi. Am remarcat câţiva bărbaţi, desigur prieteni ai lui Elizabeth, precum şi câteva femei, atât de prost îmbrăcate încât puteau fi clientele ei. Presupun că încă din copilărie fusesem educat să-i privesc cu dispreţ pe noii îmbogăţiţi, numai că ei înşişi înlesneau pornirea unora ca mine de a-i lua peste picior. Vreau să spun că erau un amestec nefericit de bani şi prost gust, la care se adăuga tendinţa spre cheltuieli nelimitate şi ostentative. Iar astfel de indivizi începuseră să pună stăpânire pe această parte a planetei.

După vreo jumătate de oră eram plictisit de moarte, aşa că n-am observat că sosise şi maică-mea, până în clipa când am văzut-o pe Susan stând de vorbă cu ea. Harriet se afla alături de Elizabeth în primul rând.

S-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Tu n-ai de gând să mă saluţi, John?

Afurisita! M-am ridicat şi mi-am cerut scuze.

– Iartă-mă, mamă. Eram adâncit în rugăciune.

Chiar a zâmbit, apoi şi-a reluat conversaţia cu Susan şi Elizabeth.

Fiindcă veni vorba, Harriet purta o rochie grosolană şi multicoloră din bumbac şi am fost convins că era ţinuta de înmormântare a vreunui nenorocit de trib de prin nu ştiu care colţ de junglă din nu ştiu care ţară. Harriet fusese multiculturală încă înainte de a avea preocupări pentru modă şi era dispusă să adopte orice cultură, numai să nu fie cea în care se născuse.

Prin urmare, n-am aşteptat s-o văd dansând în jurul sicriului şi

aruncând în sus cu banane aprinse. M-am scuzat şi mi-am croit drum spre camera de aşteptare. Aici i-am găsit pe Tom şi Laurence într-o clipă de relaxare şi m-am aşezat lângă ei.

– Mai explicaţi-mi o dată cum puteţi fi parteneri şi în acelaşi timp să lucraţi în branşe diferite, le-am spus.

Toţi trei am râs cu poftă, apoi Tom mi-a mărturisit:

– Întotdeauna am fost de părere că soacră-mea, Dumnezeu s-o odihnească, era o împieliţată, dar socrii tăi sunt dracu' pe pământ.

– Ei, nu-s chiar aşa de răi, am răspuns eu.

– Păi, eu vorbesc din ce ştiu de la Elizabeth, iar ea a aflat cele mai multe de la Ethel. Iartă-mă dacă am spus ce nu trebuia.

– Nu sunt chiar cei mai agreabili oameni din lume, am încuviinţat eu. Dar au şi unele calităţi.

Eram într-o dispoziţie în care mă durea în cot de toţi şi de toate, aşa că le-am explicat:

– Sunt bătrâni şi bogaţi.

Cei doi s-au pus pe râs, iar Tom mi-a spus:

– Atunci felicitări *din toată inima* pentru apropiata căsătorie.

Am rămas acolo, discutând despre una-alta cu Tom şi Laurence şi bucurându-mă de prezenţa lor. La un moment dat a intrat William, împreună cu un domn în vârstă. A dat cu ochii de mine dar s-a prefăcut că nu mă vede. Ei bine, asta nu mă putea împiedica *pe mine* să mă arăt politicos şi respectuos faţă de viitorul meu socru, aşa că am ridicat două degete şi i-am făcut semnul victoriei.

William mi-a întors spatele şi s-a aşezat alături de prietenul lui.

– Pleci? m-a întrebat Tom.

– Nu.

– Am crezut că-l anunţi pe William că nu mai stai decât două minute.

– Nu, am răspuns eu. I-am făcut semnul victoriei. Uneori îi arăt doar degetul mijlociu, am explicat.

Lui Tom şi Laurence li s-a părut amuzant, aşa că am dezvoltat subiectul:

– Pe vremea când mă întâlneam cu Susan, mă ciorovăiam cu William pe tema războiului din Vietnam şi atunci eu făceam semnul păcii, iar el pe al victoriei, ceea ce-i unul şi acelaşi lucru, nu? Ei, ne-am amuzat copios pe tema asta şi atunci am început să-i arăt degetul mijlociu, dar lui nu i s-a părut deloc nostim, aşa că s-a apucat să mă ameninţe cu degetul arătător, semn că-l călcam pe nervi. Drept care eu îmi mişcăm în fel şi chip degetul mic... uite aşa... ca să fac haz de scula lui atâtica.

Tom şi Laurence râdeau în hohote şi lumea începuse să se uite la noi, inclusiv William şi reverendul James Hunnings, pe care abia atunci l-am observat, şi care se uita la mine cu o căutătură de parcă ar

fi fost gata să mă amenințe cu degetul arătător. Oricum, mi-am zis că era momentul să plec. Așa că mi-am cerut scuze și am întins-o de acolo.

Am revenit în Salonul A, m-am așezat pe un scaun din fund, urmărindu-i din ochi pe cei care veneau sau plecau, fără a fi atent la ceva anume. Parfumul florilor devenise apăsător, iar aplicele de pe pereți se aprindeau și se stingeau într-un joc prostesc de lumini care te scotea din minți.

M-am dus din nou cu gândul la înmormântarea lui George și mi-am amintit că venise și Frank Bellarosa, stârnind un murmur în mulțime. Vreau să zic că nu se întâmpla chiar în fiecare zi să vină un don mafiot la Walton, și m-am întrebat dacă cei de față știau că el venise acolo pentru mine. Și, bineînțeles, pentru Susan. Speram că toți să-și închipuie că venise numai fiindcă locuia pe proprietatea învecinată.

În orice caz, Frank venise însoțit de Anna și amândoi îngenunchează lângă sicriu, cum fac catolicii, și-și făcuseră semnul crucii, cu capul plecat în semn de rugăciune. Jur că-l văzusem pe George încercând să se întoarcă pe o parte. După ce aduseseră dispărutului ultimul omagiu, soții Bellarosa dăduseră mâna cu toată lumea din rândul întâi, le adresaseră condoleanțe și, har Domnului, plecaseră.

Habar n-aveam ce anume îl determinase pe Frank să vină, afară de faptul – din câte îmi dădusem seama – că italienii nu ratau nicio înmormântare, indiferent dacă erau sau nu apropiați ai răposatului. Probabil că citeau rubrica „Decese” în fiecare dimineață, după care se interesau dacă îl cunoștea cineva pe Angelo Cacciatore sau cum naiba îl mai chema, apoi hotărau să participe la înmormântare, în principal fiindcă nu voiau să jignească familia. Chiar dacă era vorba de altă familie, nu de-a lor.

Oricum, Frank Bellarosa avusese și alte motive să-și piardă o oră din presanta lui ocupație infracțională ca să participe la priveghiul lui George Allard, pentru care trimisese și o coroană uriașă. Voia să se insinueze în viața mea și a lui Susan. De fapt, la momentul respectiv deja regula pe unul din noi, și nu eu eram acela.

Dar îi promisesem lui Susan să nu mă mai gândesc la toate astea, așa că am început să mă gândesc la lucruri vesele: că urma să-i revăd pe Edward și Carolyn, că aveam să fiu din nou cu Susan și că în baia camerei de oaspeți unde urma să stea soții Stanhope cada era extrem de alunecoasă.

După vreo douăzeci de minute m-am ridicat și am studiat coroanele de flori dispuse de-a lungul pereților. Cunoșteam o mare parte dintre persoanele care le trimiseseră, printre aceștia numărându-se și vechii mei prieteni Jim și Sally Roosevelt, care – din câte

înţelesesem – nu aveau să vină la New York pentru înmormântare, deşi o cunoşteau pe Ethel de patruzeci de ani. La fel şi sora mea, Emily, care tare mi-aş fi dorit să vină, măcar pentru reuniunea de familie. Numai că Emily se străduia să aibă cât mai puţin de-a face cu lumea noastră, trăgând de multă vreme concluzia că mama noastră nu era în toate minţile şi că toţi cei care trăiau aici erau împotmoliţi într-un trecut nesănătos.

Fiindcă veni vorba de Harriet, mi-am dat seama imediat că ghiveciul cu muşcate aşezat pe un suport era din partea ei. Harriet era o mare apărătoare a naturii vii, aşa că nimeni nu primea din partea ei flori cu codiţa tăiată. De regulă, la o ocazie, aducea sau trimitea ceva gen ghivece cu pătrunjel sau mărar sau mai ştiu eu ce. O fi fost ea dusă cu capul, dar măcar nu adusese la casa de pompe funebre Walton un răsad de roşii.

Am mai văzut o coroană impunătoare, pe care scria: „Din partea lui John, Susan, Carolyn, Edward, William, Charlotte şi Peter". Ştiam de ce figurau acolo primele patru nume, dar nu înţelegeam de ce Willie cel Calic, Charlotte cea Aiurită şi Peter cel Netrebnic nu trimiseseră ei înşişi o coroană. Numai faptul că numele noastre figurau împreună îmi dădea dureri de burtă. Cum oare aveam să fiu în stare să mă port frumos cu William până la sfârşitul vieţii lui?

M-am uitat şi la celelalte coroane. Îmi făcea plăcere să văd atâtea nume de odinioară, oameni care poate plecaseră spre alte meleaguri, dar care aflaseră de moartea lui Ethel Allard. În ciuda defectelor, fusese o femeie bisericoasă, o prietenă apropiată a câtorva persoane de vază şi una dintre ultimele verigi de legătură cu vremurile marilor moşii şi cu stăpânii acestora: o lume pe care Ethel o detestase, dar căreia, în mod paradoxal, îi aparţinuse mai mult decât îşi dăduse seama.

Am aruncat o privire la alte câteva aranjamente florale, apoi privirea mi-a căzut pe o carte de vizită micuţă, prinsă de un buchet mare de crini albi, pe care scria: „Sincere condoleanţe", semnat „Anthony, Megan, Anna şi familia".

Capitolul 52

Am stat până când ultima persoană rămasă în Salonul A a fost Ethel.

I-am condus pe Elizabeth şi pe copiii ei până la maşină.

– Vrei să vii la noi la cină, chiar dacă e târziu?

Elizabeth a refuzat, dar am insistat şi eu, fiindcă aveam nevoie de o prezenţă străină, ca să nu fiu nevoit să conversez cu soţii Stanhope.

Elizabeth şi-a dat seama, însă ne-a spus că Tom şi Laurence urmau să treacă pe la ea pe acasă, ceea ce mi s-a părut un gest civilizat, aşa că i-am invitat şi pe ei. Elizabeth l-a sunat pe Tom pe mobil şi ne-a comunicat că atât el, cât şi Laurence erau încântaţi de invitaţie. Ador petrecerile spontane, drept care i-am sugerat lui Elizabeth:

– Hai să-l invităm şi pe unchiul... cum îl chema pe unchiul tău?

– Nu vreau să-i dăm prea mult de furcă lui Sophie, m-a prevenit Susan.

Cei doi Stanhope n-au fost prea încântaţi să aibă musafiri, ceea ce m-a umplut pe mine de fericire.

Aşadar, am pornit cu toţii la drum şi pe la 9.30 am ajuns în faţa porţilor de la Stanhope Hall.

Telecomanda mea încă funcţiona, dar când am intrat pe poarta deschisă, din casa portarului – acum ghereta de pază – şi-a făcut apariţia un tânăr într-o uniformă de un azuriu caraghios, care a ridicat mâna către noi.

Am oprit şi el m-a întrebat:

– La cine doriţi să mergeţi?

– La mine. Dar *dumneata* pe cine eşti pus aici să vezi?

L-am lămurit cum stătea treaba şi i-am cerut să lase porţile deschise pentru următoarele două maşini, apoi mi-am continuat drumul pe aleea întunecoasă.

– Asta-i prea de tot, a comentat William. Să nu poţi intra nici măcar pe propriul domeniu. La noi în Palmetto Shores fiecare om de pază cunoaşte fiecare locatar. Sunt cunoscute până şi maşinile. Nu-i aşa, Susan?

– Domnul Nasim abia a înfiinţat serviciul de pază, tată.

Dar William a continuat să ridice în slăvi poarta paradisului său, al lui Charlotte şi probabil al lui Susan. Zău că simţeam nevoia să beau ceva. Dar lucrul cel mai important era că Susan deja se săturase de mămica şi tăticu', deşi nu erau cu noi decât de patru ore.

– Abia aştept să vin cu Susan în vizită la Hilton Head, am spus eu ca să mă arăt drăguţ cu toată lumea. Palmetto Shores pare să fie un loc pe cinste.

Pasagerii de pe bancheta din spate au amuţit, iar eu mi-am văzut

de drum, am parcat maşina şi am intrat toţi patru în casă.

Susan o sunase din timp pe Sophie, care se agita acum prin bucătărie, încercând să încropească o masă suficient de săţioasă pentru nouă persoane – ba chiar zece dacă l-am fi chemat şi pe unchiul nu-ştiu-cum.

M-am apucat de o treabă bărbătească, începând să pregătesc băuturi pe tejgheaua din bucătărie, în timp ce Susan o ajuta pe Sophie. William şi Charlotte au fost, ca de obicei, doi trântori şi s-au aşezat în salon, cu al cincilea martini.

Elizabeth a sosit împreună cu Tom Junior şi cu Betsy.

– Ce se întâmplă la casa portarului? ne-a întrebat ea.

Susan i-a explicat, în timp ce eu pregăteam băuturi pentru toată lumea.

– E tare trist... a comentat Elizabeth. Dar eu încă păstrez amintiri frumoase din vremea în care locuiam acolo.

Elizabeth m-a întrebat dacă aveam vin roşu de Toscana şi m-am dus cu gândul la prima şi ultima noastră întâlnire amoroasă. Le-am cerut copiilor să ridice mâna dreaptă şi să jure că împliniseră douăzeci de ani, ceea ce i-a făcut şi pe ei, şi pe mama lor să zâmbească.

Mi-a venit o idee grozavă şi m-am dus în salon, de unde am adus o fotografie înrămată cu Edward şi Carolyn.

– Mâine-seară vor veni şi ei. Poate ieşiţi toţi patru în oraş.

– John, m-a dojenit Susan.

Dojana semnifica de fiecare dată altceva, dar de regulă voia să însemne „Ţine-ţi gura”.

Tom şi Laurence au sosit şi ei, aşa că a trebuit să le explic şi lor cum era cu paznicii şi cu iranianul cel paranoic. Amândoi au fost de părere că era palpitant, dar mi-am dat seama că Elizabeth începea să înţeleagă că situaţia era mai serioasă, fiindcă a aruncat o privire spre Susan şi spre mine, apoi a dat din cap.

Atunci mi-a mai venit o idee de zile mari.

– Hai să-i sunăm pe soţii Nasim, i-am spus eu lui Susan, şi să-i invităm la noi.

– Nu prea ştiu ce mănâncă şi ce beau.

– Le spun să-şi ia mâncare de acasă. Domnul Nasim ar fi fericit să discute cu tatăl tău despre Stanhope Hall.

– Nu cred că părinţii mei au chef şi de alţi invitaţi.

De asta şi ţineam să-i invităm şi pe soţii Nasim.

– Amir şi Soheila s-ar putea simţi jigniţi că nu-i facem părtaşi la obiceiurile noastre de înmormântare. Tu ai ceva împotrivă? am întrebat-o pe Elizabeth.

– Nici vorbă, mi-a răspuns ea. Cei doi o ştiau pe mama de nouă ani şi întotdeauna au fost tare amabili cu ea.

– Bine.

– Îl putem întreba cine şi de ce vrea să-l ucidă? a vrut să ştie Laurence, care urmărise conversaţia.

– Sigur. Nu se fereşte să discute despre asta, am răspuns.

Simţeam că balanţa înclina în favoarea mea, dar Susan s-a opus:

– Nu. Altă dată.

Prin urmare, soţii Stanhope erau nevoiţi să renunţe la o experienţă multiculturală. Poate aveam să-i invit la prânz, la fel şi pe maică-mea. Harriet se dădea în vânt după cei din lumea a treia şi ar fi fost mândră dacă fiul ei şi-ar fi făcut amici iranieni.

Oricum, pe la 10.30 eram toţi uşor ameţiţi, aşa că ne-am instalat în sufragerie şi am început să trecem din mână în mână platouri cu salate reci sau calde, care din păcate le priau lui William şi Charlotte. Insistasem ca cei doi să se aşeze la cele două capete ale mesei, dar ca să fiu sigur că nu aveau cu cine sta de vorbă, Susan, Elizabeth şi cu mine am luat loc la mijloc, pe Tom şi Laurence i-am pus de o parte şi de alta a lui William, iar pe Tom Junior şi Betsy de o parte şi de alta a lui Charlotte. Mă pricepeam la treburi din astea.

William şi Charlotte şi-au cerut scuze şi s-au retras devreme, cum şi anticipasem, iar pe la miezul nopţii a plecat toată lumea. Susan, Sophie şi cu mine ne-am apucat să strângem masa.

– A fost foarte plăcut. Am impresia că toţi s-au simţit bine.

– Chiar a *fost* plăcut.

– Părinţii tăi au fost cam tăcuţi.

– Erau obosiţi.

– Cred că s-a terminat ginul.

– Mai cumpăr eu mâine.

S-a uitat la mine, a zâmbit şi mi-a spus:

– E ca pe vremuri.

– Aşa e.

Dar nu era.

Ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat, făcând-o pe Sophie să zâmbească.

– Sunt fericită, John, dar în acelaşi timp şi tristă.

– Ştiu.

– Însă sunt convinsă că vom fi în stare să recuperăm toţi anii pierduţi.

– O să ne culcăm cu două ore mai târziu în fiecare seară.

– N-o să mai luăm drept bun tot ce zice celălalt şi o să ne telefonăm de două ori pe zi. Şi gata cu statul la birou peste program şi cu întâlnirile stupide în oraş cu fetele.

– Te referi la mine sau la tine?

– Lasă gluma. O s-o chemăm şi pe mama ta la cină o dată pe săptămână.

– Stai aşa...

– O să ne întâlnim cu Carolyn în oraş, să luăm masa împreună şi să ieşim la vreun spectacol, o să zburăm cu avionul la L.A. o dată pe lună să-l vedem pe Edward.

– Ai uitat de Hilton Head.

– O să mergem şi acolo. Ai să vezi, John, că părinţii mei te vor accepta. N-o să ţină la tine niciodată aşa cum ţin eu, dar vor ajunge să te respecte, iar când îşi vor da seama cât de fericită sunt cu tine, n-o să mai aibă nimic de comentat.

N-am răspuns nimic.

– Recunoaşte că seara asta n-a fost chiar atât de rea cum te temeai.

– A fost cam dificilă la cocteil şi poate nu era cazul să aud atâtea despre Dan, să mi se pună atâtea întrebări iscoditoare sau să mi se ţină predici despre efortul de a obţine iertarea… în rest, da, a fost o masă de familie plăcută.

– Putea fi şi mai rău. Mâine va fi mai bine, a anticipat ea.

– Iar luni şi mai bine decât mâine.

M-a sărutat şi mi-a spus:

– Mă duc sus.

– Iar eu merg să verific uşile.

Susan a urcat la etaj, iar eu am controlat toate uşile şi toate ferestrele, asigurându-mă totodată că luminile de afară erau aprinse. Pe urmă i-am urat lui Sophie noapte bună, am scos carabina din debaraua din hol şi am urcat în dormitorul mare.

Susan, care citea o revistă în pat, a aruncat o privire spre armă, dar n-a zis nimic.

Încărcasem puşca mai devreme cu muniţia pentru vânat mare într-o ţeavă şi un cartuş de căprioare în cealaltă, aşa că am scos-o din debara şi, ţinând câte o armă în fiecare mână, am întrebat-o pe Susan:

– Cu cine preferi să te culci, cu domnul Beretta sau cu domnul Winchester?

Ea a continuat să citească revista.

– N-are importanţă.

Am sprijinit carabina de noptiera ei şi puşca de vânătoare de partea mea de pat.

– Cam într-o săptămână o să avem sistem de pază de jur împrejurul proprietăţii, i-am spus.

Nu mi-a răspuns, aşa că am schimbat subiectul:

– Ai avut ocazia să te uiţi la coroanele de flori? am întrebat-o.

– Da.

– OK, şi?

– Am văzut.

– Nu i-aş acorda prea mare importanţă, am zis eu. Când am fost la ei duminică le-am spus că Ethel era bolnavă, iar Anna şi-a amintit de

ea, i-am explicat. Pe urmă, Anthony nici măcar nu-i acasă. Cred deci că a fost un gest frumos din partea Annei şi a lui Megan.

– Sau poate un mesaj de mulţumire fiindcă ai distrus tabloul.

Am rămas o clipă pe gânduri.

– Sunt singur că Anthony a fost primul care a dat cu ochii de tablou şi l-a aruncat, am spus.

Nici de data asta Susan n-a spus nimic. M-am dezbrăcat şi mi-am pus tricoul cu emblema Yale.

– Chiar trebuie să-l văd în fiecare noapte? m-a întrebat Susan.

– Ăsta sunt eu.

– Domnul să te aibă în pază.

Mi-am închipuit că fusese o glumă. Dar la un pas de blasfemie.

M-am urcat în pat şi am citit unul dintre tabloidele de la oraş pe care Sophie le aducea dimineaţa ca să-şi perfecţioneze engleza, de unde am tras concluzia că aşa se explicau problemele ei de limbă.

Oricum, eu căutăm un articol referitor la John Gotti şi am dat de unul scurt, care relata că rămăşiţele pământeşti ale lui Gotti fuseseră aduse din Missouri şi că în prezent era depus într-un sicriu închis la casa de pompe funebre Papavero din zona Maspeth, în Queens. Articolul lăsa cumva să se înţeleagă că răposatul nu va fi expus în public şi că nu se ştia nimic despre înmormântare, întrucât dioceza din Brooklyn refuza să ţină o slujbă de înmormântare cu public pentru Gotti.

Nu se prea potrivea cu îndemnul spre iertare al lui Hristos, dar în sfârşit, era biserica lor şi puteau face ce pofteau. Totuşi, mi se părea o măsură neinspirată din punct de vedere al impactului asupra opiniei publice, riscând să determine o reacţie adversă şi să stârnească un val de simpatie la adresa lui John Gotti.

Dar şi mai important din punctul meu de vedere era faptul că, după toate aparenţele, priveghiul nu putea dura prea mult. Cum nu se preconiza nicio slujbă de înmormântare, Anthony Bellarosa poate că nu va fi tentat să iasă în lume în săptămâna următoare. Poate ar fi trebuit să trimit un e-mail la dioceza din Brooklyn, în care să explic că eu, FBI-ul şi poliţia newyorkeză chiar doream să-i vedem pe toţi acei *paesanos* veniţi la priveghi şi la înmormântare. Ce-l apucase pe cardinal? Oare el nu văzuse filmul *Naşul?*

Cum, necum, toate pregătirile legate de rămăşiţele pământeşti ale lui Gotti şi de sufletul lui nemuritor erau pentru moment suspendate, aşteptând probabil noi negocieri. Poate că cineva avea să facă o donaţie substanţială către dioceză. Sau poate că donaţia fusese deja făcută, dar cardinalul pretindea mai mult.

Întâmplător, Frank Bellarosa nu se confruntase cu astfel de probleme. Eram convins că sufletul lui avea tot atâtea pete negre ca şi al lui Gotti, numai că Frank gândea în perspectivă. Totodată, cred că

avusese şi o presimţire că îşi va pierde viaţa în curând, deşi nu anticipase cum anume.

Mi-am amintit foarte limpede cum a doua zi după petrecerea mafiotă de la Plaza Park, Frank şi cu mine, împreună cu Lenny şi Vinnie, traversasem East River într-un Cadillac negru şi ne dusesem în Williamsburg, Brooklyn, unde copilărise Frank. Am fost la biserica Santa Lucia, unde mergea el în copilărie, şi băusem o cafea cu trei preoţi italieni mai în vârstă, care ne povestiseră cât le era de greu să menţină vechea biserică într-un cartier în continuă schimbare şi altele asemenea. Pe scurt, Frank completase un cec de cincizeci de mii de dolari, care-mi închipui că fusese încasat, fiindcă atunci când îi sunase ceasul – am aruncat o privire către Susan – câteva luni mai târziu, nu existaseră niciun fel de probleme, iar slujba de înmormântare fusese ţinută la Santa Lucia.

Dar vremurile se schimbaseră şi cred că biserica catolică se săturase să mai ţină slujbe funebre pentru oile negre din turma pe care o păstorea, adică tocmai pentru cei care aveau nevoie cel mai mult de graţia divină.

M-am gândit şi la priveghiul lui Ethel de la casa de pompe funebre Walton, la înmormântarea care urma să aibă loc la St. Mark, slujba fiind ţinută de reverendul Hunnings, precum şi la locul unde Ethel urma să-şi doarmă somnul de veci, în cimitirul particular al familiei Stanhope. Moartea lui Ethel Allard nu era o ştire de importanţă naţională, ca moartea lui John Gotti sau a lui Frank Bellarosa, decedat înaintea lui.

Bineînţeles, există o explicaţie, chiar dacă părea a fi nedreaptă. Dacă trăiai pe picior mare, mureai tot pe picior mare. Dar dacă există cineva acolo sus, care punea întrebări la poarta cerurilor şi cerceta ce scrisese presa despre tine, abia acolo erau reglate socotelile.

– Noapte bună, mi-a spus Susan, stingând veioza de pe partea ei.

Am mai continuat să citesc tabloidele un timp, apoi mi-am sărutat frumoasa adormită, am bătut uşor cu palma puşca de vânătoare şi am stins veioza de pe noptiera mea.

Capitolul 53

Zorii zilei de joi s-au ivit cenuşii, printr-o perdea de burniţă. Speram să fie vreme bună, astfel încât soţii Stanhope să poată ieşi din casă pentru câteva reprize de golf.

În calitate de gazdă perfectă şi fiică iubitoare, Susan deja coborâse la parter şi am remarcat că arsenalul nostru fusese depozitat pe undeva, ca să nu sperie nici musafirii, nici menajera venită să ne facă patul sau să cureţe prin baie. Era neapărat nevoie s-o familiarizez pe Sophie cu armele. Poate aveam să-i predau Manualul Armelor şi cele cinci poziţii principale de tragere.

Am făcut duş, m-am îmbrăcat şi am coborât la bucătărie, unde Susan comandase o cafetieră plină cu cafea şi un mic dejun continental, care se aflau deja pe masă.

Ne-am sărutat şi ne-am îmbrăţişat.

– Părinţii tăi îşi fac toaleta? am întrebat.

– Încă n-au coborât, dar i-am auzit umblând prin cameră.

– Să le duc sus nişte martini?

Nu m-a luat în seamă – şi nu o acuz pentru asta – în schimb mi-a spus:

– Am verificat e-mailul. Carolyn va sosi cu trenul de 6.05 şi va lua un taxi de la gară.

În continuare, m-a pus în temă cu itinerarul lui Edward şi cu alte câteva lucruri pe care era cazul să le ştiu. Am fost fericit să aflu că în după-amiaza aceea nu vom mai merge la Walton. Nu mă îndoiam că Ethel ar fi fost fericită să-şi rateze propria înmormântare, numai că nu avea încotro şi trebuia să fie acolo, spre deosebire de noi, dar ştiam că nu-şi va da seama de absenţa noastră.

Oricum, am turnat cafea pentru mine şi pentru Susan, care m-a îndemnat să iau şi câteva vitamine de-ale ei, dar eu am refuzat politicos. Totuşi, mi-am înfipt dinţii într-o chiflă de ovăz cu fructe uscate.

Deci ne-am aşezat la masă, răsfoind cele trei tabloide pe care Sophie ieşise să le cumpere şi am văzut că Gotti continua să fie tot în purgatoriu, la casa de pompe funebre Papavero. Sicriul lui era tot închis şi numai familiei i se îngăduia să meargă acolo. Se vorbea totuşi de o slujbă restrânsă în capela cimitirului, numai pe bază de invitaţie, data, ora şi locul urmând să fie stabilite. Lucrurile porniseră pe calea cea bună. Poate că dioceza din Brooklyn fusese aspru criticată de Liga Anti-Defăimare din Cosa Nostra. M-am întrebat dacă Anthony Bellarosa şi Salvatore D'Alessio fuseseră invitaţi.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre telefonul din perete.

– Pe cine vrei să suni? m-a întrebat Susan.

– Pe Felix Mancuso.

– De ce?

– Să aflu noutăţi.

Am format numărul de mobil al domnului Mancuso şi el mi-a răspuns.

– Vă salut, am spus. Sunt John Sutter.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa. Ştiţi, nu vreau să fiu pisălog, dar mă întrebam dacă aţi aflat pe unde umblă Anthony sau dacă aveţi ceva noutăţi care mi-ar fi mie de folos.

– Dacă aveam, v-aş fi sunat. Dar îmi pare bine că mi-aţi telefonat. Am primit mesajul dumneavoastră despre întâlnirea cu şoferul lui Bellarosa, Tony Rosini – aşa-l cheamă – şi cercetăm această pistă.

Mai mult de atât n-am reuşit să scot de la Felix Mancuso şi cum nu voiam să insist asupra subiectului cu Susan de faţă, i-am spus lui Mancuso ceva ce nu ştia.

– Aseară am fost la priveghiul lui Ethel Allard, despre care v-am vorbit. Una dintre coroanele de acolo – un buchet frumos de crini albi – avea o carte de vizită semnată „Anthony, Megan, Anna şi familia”.

Domnul Mancuso a tăcut o clipă, apoi mi-a spus:

– Pe cartea de vizită figurează numele soţiei şi al mamei lui. Aşa că nu i-aş da prea mare importanţă.

Aşa gândeam şi eu şi-mi părea bine că domnul Mancuso îmi confirma presupunerile.

– Vă rog să-mi explicaţi, i-am spus eu, ca să pot aprecia pe deplin subtilitatea interlopă a acelui gest.

– Păi, dacă era semnată doar de Anthony, atunci ar fi fost un mesaj pentru dumneavoastră şi pentru soţie, mi-a spus el.

– Nu era priveghiul nostru.

– Dar ăsta-i mesajul.

– Adică...?

– Ştiţi bine. Nu vă mai gândiţi la asta, m-a sfătuit el.

– OK.

Îmi părea bine că-l rugasem pe Felix Mancuso să facă acea interpretare culturală pentru mine.

– Aţi primit mesajul meu despre sistemul complet de pază instalat de Amir Nasim aici? l-am întrebat.

– Da. E util pentru toată lumea.

– Nu şi pentru asasini plătiţi de iranieni sau italieni.

– Nu, pentru ei nu-i util.

– Dumneavoastră i-aţi dat ideea asta lui Nasim?

– A ajuns singur la concluzia asta, mi-a răspuns domnul Mancuso.

– OK... dar ameninţarea la adresa lui e chiar reală?

– Are duşmani.

Nu avea rost să mai continui cu întrebările, aşa că l-am pus la

curent cu ultimele noutăţi:

– Părinţii lui Susan au sosit şi locuiesc la noi.

– Le-aţi spus de ce sunteţi îngrijoraţi?

– Nu. Le-am spus că paza e pentru Nasim.

– Bine. N-are rost să-i alarmaţi.

– Deci vreţi să spuneţi că ar fi mai bine să locuiască în altă parte.

– Nu, n-am spus asta.

– Am să discut cu doamna Sutter.

După câteva secunde, domnul Mancuso a râs încetişor şi mi-a spus:

– Ar trebui să lucraţi la noi.

– Mulţumesc. Am să-i transmit şi asta.

– Ieri am avut o conversaţie plăcută cu doamna Sutter, m-a informat el.

– Mi-a spus.

– Cred că înţelege situaţia şi e cu ochii în patru, fără însă să se alarmeze.

– Foarte bine. I-aţi spus că vreau să iau un câine?

A râs din nou.

– Eu o rog pe nevastă-mea să luăm un câine de douăzeci de ani.

– Pe dumneavoastră nu umblă nimeni să vă lichideze.

– De fapt, umblă. Dar face parte din meseria mea şi nu vă afectează pe dumneavoastră.

– Sper că nu.

– Sunt impresionat de doamna Sutter, a spus.

– Bravo. Şi eu. Şi ea de dumneavoastră, am adăugat.

– Mă bucur. Vă mai pot fi de folos cu altceva?

– Da. Am citit în tabloide despre John Gotti, despre dioceza din Brooklyn şi restul. Aţi citit şi dumneavoastră?

– Da.

– Ce influenţă ar putea avea toate aceste lucruri asupra participării lui Anthony la priveghi şi la înmormântare?

– Păi, priveghiul nu e public, aşa că prietenii şi asociaţii lui Gotti nu au motiv să vină. Totuşi, sâmbătă la amiază se va ţine o slujbă cu participare restrânsă în capela cimitirului Saint John din Queens – un fel de Valhalla a Mafiei. O să vedem cine îşi face apariţia acolo.

Ziarele nu pomeneau nimic despre data, ora şi locul slujbei de înmormântare, dar îmi închipuiam că agentul special Mancuso avea surse de informare mai bune decât *New York Post.*

– Întâmplarea face că sâmbătă sunt la înmormântarea doamnei Allard, aici, în Locust Valley. Îmi pare rău, dar nu voi putea participa la cea a lui John Gotti.

– Nici nu cred că aţi fost invitat, domnule Sutter.

– De fapt, am fost. De către Anthony.

– Serios? Oricum, eu voi fi acolo, deşi neinvitat, iar dacă am să întâlnesc persoane pe care le cunoaşteţi, voi vorbi cu ele în numele dumneavoastră.

– Mulţumesc. Şi vă rog, sunaţi-mă.

– Bineînţeles.

– Apropo de morţi, Anna Bellarosa mi-a spus că ea şi cei trei fii se duc la mormântul lui Frank în fiecare an de Ziua Tatălui.

Am aruncat o privire spre Susan, care ascultase toată convorbirea, dar care acum se concentra din nou asupra ziarului.

– Ar putea fi un loc şi un moment prielnic să daţi de urma lui Anthony.

– Bună idee, mi-a răspuns domnul Mancuso. De Ziua Tatălui o să dublăm numărul oamenilor care supraveghează casa lui Bellarosa, precum şi casa mamei lui din Brooklyn.

Ar *fi* bine, mi-am zis eu, dacă Anthony ar socoti de datoria lui să meargă la mormântul lui Frank de Ziua Tatălui – fie să se reculeagă, fie ca să evite un tărăboi cu maică-sa. Desigur, apoi ar urma masa de duminică, acasă la el sau la mama lui. Însă Anthony nu era într-atât de fraier încât să vină acasă sau să se ducă la locuinţa maică-sii, în schimb era *foarte posibil* să-şi facă apariţia la cimitir.

– Cimitirul Santa Lucia, i-am reamintit eu lui Mancuso.

– Ştiu. Am fost şi eu acolo. A tăcut o clipă, apoi a ţinut să-mi amintească: Aţi participat la slujba funebră şi la înmormântarea lui Frank Bellarosa.

– Da.

– De ce?

– Ar trebui să bem o bere împreună într-o seară.

– Mi-ar face plăcere.

– Excelent. Ţineţi legătura cu poliţia locală? l-am întrebat.

– Chiar aseară am vorbit cu detectivul Nastasi.

– Mă bucur să aud. Încă mai lucraţi la acest caz?

– Până la soluţionarea lui.

– Bravo. Cum merge războiul împotriva terorismului? l-am întrebat.

– Azi merge destul de bine.

– Păi, e încă devreme.

– Fiecare zi în care nu se întâmplă nimic e o zi bună, mi-a spus el.

– Înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Acum că epuizasem ce aveam de discutat, am încheiat convorbirea, promiţând că vom mai vorbi, iar eu m-am aşezat, cu ochii la chifla mea de cereale.

– Are un gust ciudat, i-am spus lui Susan.

– E făcută cu iaurt. Ce spunea Mancuso?

I-am relatat convorbirea, fără a-i pomeni de sugestia lui Mancuso

ca părinţii ei să locuiască în altă parte. Sau poate fusese ideea mea? Mi-am propus să reţin sugestia şi s-o aduc în discuţie dacă cei doi Stanhope începeau să mă calce pe nervi. Bineînţeles, nu voiam să alarmez pe nimeni, mai ales pe Edward şi Carolyn.

– Ce zicea despre părinţii mei? a întrebat Susan.

– Ah, zicea că dacă află ceva care să impună un grad sporit de siguranţă, atunci ne va recomanda ce-i de făcut şi în acest caz va trebui să le spunem părinţilor tăi să se mute în altă parte.

Ea s-a gândit puţin şi mi-a răspuns:

– M-ar deranja teribil dacă ar trebui să le spun lui Edward şi Carolyn despre situaţia noastră şi dacă ar trebui să le cer să stea în altă parte.

– Nicio problemă. Mancuso a spus că pentru copii nu există niciun risc. Numai părinţii tăi ar trebui să plece.

– Nu înţeleg...

În clipa următoare a înţeles.

– John, nu-i nostim şi nici frumos din partea ta.

– Iartă-mă. Ăsta-i asul meu din mânecă. Mai gândeşte-te, am îndemnat-o. Mai puţine riscuri de ceartă. Mai multe şanse să strângem legătura ca familie.

A părut să cântărească în minte sugestia, apoi mi-a spus:

– Să vedem cum merg lucrurile astăzi.

– OK. Aseară mi s-a părut că *tu* ţi-ai cam pierdut răbdarea cu ei.

– A fost o zi lungă, stresantă şi plină de emoţii.

Nu i-am răspuns şi bine am făcut, fiindcă i-am auzit pe *cei doi* coborând scara.

William şi Charlotte au intrat în bucătărie şi Susan i-a sărutat, eu mulţumindu-mă să spun: „Bună dimineaţa”.

Mi-am amintit că lui William îi plăcea să mănânce dimineaţa cereale reci, aşa că Susan a înşirat pe tejghea şase cutii cu amestecuri din alea îndulcite şi scârboase, iar William a ales unul cu cacao, pe care eu unul nu l-aş fi dat nici la porci.

Charlotte nu lua micul dejun şi nu bea nici cafea, aşa că Susan i-a oferit câteva sortimente de ceaiuri de plante, apoi tot ea a pus apă la fiert pentru cotoroanţa de maică-sa.

Nu era nici ora 8 dimineaţă şi deja eram cu nervii praf.

Totuşi, m-a impresionat că, uitându-mă la ei, nici n-aş fi zis că doar cu o seară în urmă băuseră atâta gin şi vin cât ar fi luat ca să plutească o barcă. Uimitor. Poate îşi făceau anual transplant de ficat.

Oricum, ne-am aşezat toţi patru la masa din bucătărie, discutând de una, de alta.

– Din e-mailurile şi telefoanele lui Susan n-a reieşit că de fapt locuieşti aici, mi-a zis pe neaşteptate William.

– Păi, m-am mutat abia de o zi, două, am răspuns eu. După cum

ştiţi, am continuat eu explicaţiile, la moartea lui Ethel domnul Nasim a fost în situaţia de a-şi cere drepturile asupra casei portarului, ca să-şi instaleze paznicii acolo, aşa cum aţi văzut. Ca atare, am rămas la New York fără un acoperiş deasupra capului, iar Susan a avut amabilitatea de a mă primi în fostul meu dormitor.

A cugetat câteva clipe la cele auzite.

– Acela e şi dormitorul ei, a subliniat, de altfel corect.

– Dormim împreună, a intervenit Susan, oferind o explicaţie care nu mai era necesară.

Bineînţeles că William cunoştea deja adevărul. Alo? William? Dar presupun că ţinea să-l audă chiar din gura păcătoşilor. Pe de altă parte, eram convins că n-o judecaseră prea sever pe Susan pe vremea când locuia la Hilton Head şi-şi dădea întâlniri. Zău aşa, Susan era o femeie în toată firea, eu la rândul meu aveam din când în când porniri de om matur şi nu era treaba lor ce făceam noi în spatele uşilor închise. Ca să nu mai spun că mai fuseserăm căsătoriţi o dată şi că aveam doi copii, pentru numele lui Dumnezeu! Dar, după cum spuneam, William era obsedat să ţină pe toată lumea sub control şi, în plus, aici era vorba despre John Sutter, nu de proprietatea lui.

Oricum, am abandonat subiectul şi William a început să-şi îndese în gură fulgi de cacao înmuiaţi în lapte, în timp ce Charlotte lua câte o înghiţitură de ceai făcut din buruieni puturoase de Himalaya sau ceva de soiul ăsta.

Îmi storceam creierii să găsesc un pretext ca să mă ridic de la masă, când William i s-a adresat lui Susan:

– Mama şi cu mine ne-am gândit că ajunge să-i ai ca oaspeţi pe Edward şi Carolyn – şi pe John – aşa că ne-am hotărât să stăm la The Creek.

Slavă ţie, Doamne!

Susan s-a opus, iar eu m-am prefăcut la rândul meu că protestez:

– Poate vă răzgândiţi?

Poate ar fi cazul să plecaţi acasă.

Oricum, am mai insistat de câteva ori, ei ne-au refuzat şi când am fost sigur că erau ferm hotărâţi să plece, am spus:

– Poate rămâneţi măcar încă o noapte.

– Păi...

Isuse! Ce-am făcut?

În clipa următoare, William a revenit la decizia luată şi i-a spus lui Susan:

– Te rog, sună la The Creek şi vezi dacă au vreo căsuţă liberă.

– Întotdeauna ne-a plăcut să locuim acolo, i-a ţinut isonul Charlotte. Nu are nimic de-a face cu ospitalitatea ta, dragă.

– Înţeleg, am spus eu.

Charlotte s-a uitat la mine.

– Vorbeam cu Susan.

– Bineînţeles.

Susan s-a dus la telefon, a sunat la The Creek şi a rezervat o căsuţă pentru părinţii ei, domnul şi doamna Stanhope, dând instrucţiuni ca toate cheltuielile să fie trecute în contul ei, inclusiv mâncarea, băuturile şi altele. William era încântat. Pe mine mă luase cu ameţeală.

– Vezi dacă poţi aranja ceva ca mama şi tata să poată juca golf. Nu uita nici cabina de plajă. Poate şi lecţii de tenis.

Susan nu mi-a dat nicio atenţie, a făcut toate aranjamentele necesare, apoi a pus receptorul în furcă.

– Aveţi rezervare până luni.

Deci se rezolvase. Presupun că soţii Stanhope nu voiau să împartă acelaşi acoperiş cu mine şi probabil se temeau de alţi musafiri, aşteptaţi sau nu, plus că, sunt sigur, îi deranja prezenţa paznicilor de la poartă. Ca să nu mai vorbesc de posibilii asasini iranieni ascunşi prin boscheţi.

E însă demn de reţinut că toată lumea a căzut de acord că ar fi mai bine ca mămica şi tăticu' să aibă un spaţiu al lor, nu departe de noi, dar nici prea aproape – deşi toţi eram, desigur, puţin dezamăgiţi.

– Pot să vă ajut să vă faceţi bagajele? i-am întrebat.

William m-a asigurat că se puteau descurca şi singuri, totuşi m-a întrebat dacă le puteam căra bagajele până la maşină.

– De îndată ce sunteţi gata de plecare, am răspuns.

– Păi, suntem gata, a luat-o pe Charlotte gura pe dinainte.

– Atunci... M-am ridicat şi am spus: Mă duc să vă aduc bagajele.

Am luat-o în sus pe scări, urcând treptele câte patru deodată.

Prin urmare, jumătate de oră mai târziu William, Charlotte, John şi Susan erau afară, luându-şi rămas bun, dar nu pentru multă vreme.

William ne-a anunţat că el şi Charlotte voiau să-şi viziteze câţiva vechi prieteni, cu care poate aveau să joace golf şi să ia prânzul, ba poate chiar şi cina. Aşadar, regretau că nu vor veni la priveghiul lui Ethel nici în cursul zilei, nici seara şi le părea rău că nu-i vor întâlni pe Edward şi Carolyn în seara aceea şi aşa mai departe.

Urma însă să ne reîntâlnim cu toţii vineri seara la casa de pompe funebre, unde vom vedea cum facem – indiferent ce însemna asta. Eu unul speram să însemne că nu aveam să-i mai vedem pe cei doi până la slujba de înmormântare de sâmbătă dimineaţa – sau poate nici atunci. Dar era stabilit să fim cu toţii împreună de Ziua Tatălui şi i-am reamintit lui William, *sotto voce,* că urma să stăm de vorbă luni dimineaţă. I-am făcut cu ochiul, dar nu mi-a răspuns în acelaşi fel.

Susan şi cu mine am rămas în faţa casei şi le-am făcut cu mâna până când maşina lor s-a pierdut pe alee. Am ridicat două degete, semnul Victoriei, pentru William, dar nu cred că l-a văzut.

M-am întors spre casă împreună cu Susan.

– Mă simt puţin dezamăgită, mi-a spus ea. Dar şi uşurată.

– Înţeleg exact ce simţi.

– Ei, hai, John, practic le-ai făcut vânt pe uşă afară.

– Nu-i adevărat. S-au împiedicat singuri.

Ne-am înapoiat în bucătărie, unde am încercat să gust din altă chiflă.

– Asta are miros şi gust de bălegar.

– E tărâţă. Cum, necum, tu ţi-ai dat silinţa, eu la fel, dar nu cred că le-a convenit prea mult situaţia noastră.

– Când ţi-ai dat seama din prima?

S-a gândit un moment şi mi-a răspuns:

– Oricum, e problema *lor*.

– Aşa e. Şi nu-i lăsa să-ţi dea impresia că e vina ta. Eşti o fiică bună, numai că ei sunt doi manipulatori, doi narcisişti şi doi egoişti. Pe deasupra, doi imbecili. Şi nici nu le-a păsat de nepoţi, am adăugat.

Susan s-a aşezat la masă, cu un aer trist.

– O să fie foarte bine de Ziua Tatălui, i-am spus. Îţi promit.

S-a silit să zâmbească.

Am şovăit, apoi am luat-o de mână şi i-am zis.

– Dacă plecarea mea... adică... plecarea mea definitivă.... va...

– Dacă mai spui asta odată, te zbor afară din casă.

M-am ridicat şi am strâns-o cu putere în braţe.

– Tatăl tău şi cu mine ne-am înţeles să discutăm nişte afaceri duminică seara sau luni dimineaţă.

S-a gândit o clipă şi mi-a răspuns:

– Nu-mi place să se discute despre mine de parcă aş fi o fecioară nevinovată.

– Nu eşti fecioară?

– Ce aveţi de vorbit împreună?

– Păi, am încheiat un pact. Avem nevoie de un acord premarital. Asta va face ca pactul să funcţioneze.

– Aici nu-i vorba despre un *pact,* ci despre o căsnicie.

– Nu şi când eşti o Stanhope. Iar asta e problema ta, nu a mea.

– Bine. Atunci vorbeşte cu el. Încearcă să nu se aleagă praful de alocaţia şi de moştenirea mea.

– Îţi pasă?

– Mie nu. Dar gândeşte-te la copii.

– Am să mă gândesc. Indiferent ce se întâmplă.

Pe urmă mi-a spus ceva ce nu m-a şocat.

– Să mă ierte Dumnezeu, dar îi urăsc.

Avea ochii în lacrimi, aşa că i-am înconjurat umerii cu braţele şi i-am spus:

– Ne-am desprins de trecut, dar acum e rândul tău să te desprinzi

de părinţi.

– Ştiu. Îmi pare rău pentru ei, mi-a răspuns.

Mie unul îmi venea greu să-mi pară rău pentru doi inşi care aveau o sută de milioane de dolari, mai ales că erau şi dobitoci, dar ca să fiu drăguţ cu ea, am spus:

– Înţeleg ce vrei să zici... şi mie îmi pare rău pentru Harriet, mi-a părut rău şi pentru tatăl meu... Cred că şi el a murit părându-i rău pentru el însuşi. Dar... noi nu trebuie să devenim ca ei.

A încuviinţat din cap şi s-a ridicat în picioare.

– Hai să facem azi ceva distractiv.

Păi, abia îi dădusem afară din casă pe cei doi Stanhope, ceea ce pentru mine fusese o distracţie fără egal.

– Ce-ai vrea să faci? am întrebat-o.

– Hai să mergem în oraş, să luăm prânzul, pe urmă să intrăm în vreun muzeu sau în vreun magazin.

– Magazin?

– De cât timp n-ai mai fost în Manhattan?

– Din septembrie anul trecut, i-am răspuns.

S-a uitat la mine, a dat din cap şi mi-a spus:

– N-am ajuns niciodată în Zona Zero. S-a gândit o clipă, apoi m-a întrebat: Oare ar trebui să mergem...?

– Nu-i chiar ideea cea mai bună de distracţie în oraş.

– Ştiu... dar tu ai fost... Am putea merge azi?

– Să-mi spui cum vrei să facem când ajungem în oraş.

– Bine...

M-a luat de mână şi mi-a spus:

– Când sunt cu tine mă simt în siguranţă.

– Mă bucur că spui asta. În viaţa mea n-am fost atât de deprimat şi desingur ca în septembrie anul trecut, când m-am întors la New York.

– Carolyn a venit la Hilton Head şi mi-a spus: „Mamă, aş vrea să fie aici şi tata”. „Şi eu aş vrea”, i-am răspuns eu.

– Ei bine, uite că sunt aici, am răspuns.

Capitolul 54

În timp ce mergeam cu maşina spre Manhattan, Susan s-a uitat la zgârie-norii profilaţi pe cer.

– E tare straniu să nu mai vezi acolo Turnurile Gemene... a remarcat ea, apoi a spus: Să mergem în Zona Zero.

Am aruncat o privire către ea şi i-am răspuns:

– Bine.

Am condus Taurusul în partea de sud a Manhattanului şi am rămas un timp pe platformă, privind în tăcere ruinele unde se făcuseră săpături. Era greu să înţelegi această tragedie, însă şi mai greu era să înţelegi moartea inutilă a atâtor fiinţe omeneşti, între care şi unii cunoscuţi de-ai noştri. Ziua cenuşie şi ploioasă ne făcea să ne simţim şi mai abătuţi.

Am pornit în plimbare pe străzile din partea de sud a Manhattanului. Pe vremea când lucram aici, era o zonă extrem de aglomerată şi activă a oraşului. Acum însă străzile şi trotuarele păreau mai pustii decât îmi aminteam şi înţelegeam că motivul era ziua de 11 septembrie. Poate că aş fi ajuns să lucrez din nou aici, desigur la altă firmă – una care să aprecieze deciziile mele îndrăzneţe în carieră, aventurile mele în largul oceanului şi implicarea mea anterioară în crima organizată. De fapt, nu avea să fie prea uşor să-mi găsesc o slujbă – în pofida ofertei generoase a lui Anthony Bellarosa – aşa încât, din moment ce era foarte posibil să fiu unica persoană dispusă să mă angajeze cu salariul pe care-l pretindeam, ar fi trebuit să lucrez pe cont propriu. Viitorul meu socru ar fi fost încântat să-mi finanţeze noua firmă, Carolyn ar fi lucrat cot la cot cu mine, la Sutter & Sutter, specialişti în legea impozitelor, în probleme de mediu şi drepturile femeilor.

– La ce te gândeşti? m-a întrebat Susan.

I-am spus, iar ea a zâmbit şi m-a întrebat:

– În care din zonele astea ţi-ar conveni să lucrezi?

Am mers până în Chambers Street şi am intrat în restaurantul Ecco, unde îmi aduceam cândva clienţii. După ce am luat loc, am privit în jur la lumea venită să ia prânzul, majoritatea de pe Wall Street şi lesne de identificat, deşi n-am zărit pe nimeni cunoscut. Clientela restaurantului Ecco includea avocaţi ai apărării plătiţi cu bani grei şi având treabă la tribunalele din apropiere, precum şi câţiva şefi din sediul central al poliţiei newyorkeze şi de la Federal Plaza. M-am uitat după domnul Mancuso, dar nu-mi închipuiam că ar fi aruncat şaizeci de dolari pe un prânz, deşi poate că acesta ar fi fost locul potrivit să bem o bere într-o seară, după orele de serviciu.

– Ai văzut vreun cunoscut? m-a întrebat Susan.

– Nu. Şi n-au trecut decât zece ani.

– Zece ani pot însemna timp îndelungat, a comentat ea.

– Posibil.

Am savurat un prânz bun, însoţit de o sticlă de vin roşu de calitate, care să ne mai scoată frigul din oase, ne-am ţinut de mână şi am stat de vorbă.

După masă am pornit în plimbare până la clădirea de birouri unde lucrasem eu, pe Wall Street numărul 23 şi, aşa cum făceam cu toţi vizitatorii, i-am arătat şi lui Susan urmele lăsate în piatră de bomba anarhiştilor la începutul secolului. Ea a fost îndeajuns de delicată încât să nu-mi atragă atenţia că-i mai arătasem acelaşi lucru de vreo douăzeci de ori.

Eram cât pe ce să intru în holul mare şi somptuos, ca să arunc o privire, când am observat că acum există un punct de pază, chiar la intrare, cu detectoare de metale şi mese pe care trebuia să-ţi goleşti buzunarele. Era cam şocant şi în acelaşi timp deprimant, aşa că ne-am văzut de drum. Oricum, nu ţineam cu orice preţ să iau liftul până la firma Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds ca să-i sărut şi să-i îmbrăţişez pe foştii mei asociaţi.

Eram pregătit să abandonez Uliţa Amintirilor şi să iau metroul sau un taxi până în centrul Manhattanului, ca să colindăm prin marile magazine, dar Susan mi-a spus:

– Hai să mergem până în Mica Italie.

Nu i-am răspuns.

– *Trebuie* să mergem şi acolo.

M-am gândit puţin, apoi am acceptat.

– Bine.

Am pornit prin ploaia măruntă şi am ajuns în Mica Italie, pe Mott Street, care nu se schimbase prea mult în ultimii zece ani şi de fapt nici în ultimii o sută.

Un minut mai târziu ne găseam în faţa restaurantului Giulio's. Nici aici nu se schimbaseră prea multe în ultima sută de ani, deşi ştiam cu certitudine că vitrina de sticlă şi draperiile roşii fuseseră înlocuite cu zece ani în urmă – imediat după ce Bellarosa primise două gloanţe de puşcă de vânătoare în vesta antiglonţ şi fusese proiectat de pe trotuar drept prin vitrină înapoi în restaurant.

M-am uitat la trotuarul unde se prăbuşise Vinnie după ce încasase un singur glonţ în plin obraz de la nici doi metri depărtare. Cei doi ucigaşi stătuseră ascunşi în spatele limuzinei lui Frank, care era parcată lângă bordură... pe urmă îi văzusem pe amândoi ridicându-se în picioare şi sprijinindu-şi armele de acoperişul limuzinei... În clipa următoare trăseseră... două gloanţe în Frank şi unul în Vinnie, cu trei detunături asurzitoare.

Apoi cel care trăsese un singur foc mă privise drept în ochi.

– John... mi-a spus Susan. Ce s-a întâmplat?

M-am uitat la ea. Susan rămăsese înăuntru, aşezată la masă cu Anna şi mi-am dat seama că nu-i spusesem niciodată exact cum se petrecuseră lucrurile afară.

După o scurtă ezitare, i-am povestit ce se întâmplase cu Frank şi cu Vinnie.

– Pe urmă, tipul care a tras şi-a luat privirea de la mine, s-a uitat din nou spre Frank, care zburase prin vitrină şi zăcea jumătate afară, jumătate înăuntru... Era clar că Vinnie nu mai punea probleme... deci cred că tipul şi-a închipuit că şi Frank a mierlit-o. Oricum nu-l mai putea ochi cum trebuie, nu i se mai vedeau decât picioarele... aşa că s-a uitat din nou la mine.... de parcă... n-ar fi ştiut exact ce să facă...

– Oh, Doamne! a exclamat Susan cu glas abia şoptit. De ce n-ai fugit? m-a întrebat.

– Păi... totul s-a întâmplat atât de repede... să fi fost zece secunde. Dar... nu mi-am dat seama de ce şovăia... Pe urmă m-am gândit că probabil nu eram pe lista neagră... Totuşi, a continuat să se uite la mine, cu puşca în mână... şi mi-am zis că fusesem martor la cele întâmplate şi n-ar fi trebuit să mă uit la chipul lui.

Susan m-a luat de braţ.

– Să mergem.

Am rămas pe locul unde stătusem şi cu zece ani în urmă.

– Atunci mi-am zis că nu era cazul să aştept să tragă, drept care i-am arătat degetul mijlociu. Atunci el a zâmbit, a întors brusc arma către Frank şi a mai tras o dată la picioare.

Ea a rămas mută o clipă.

– Ce-ai făcut?

– I-am arătat degetul mijlociu. Uite aşa...

Am ridicat degetul mijlociu într-un salut italienesc relativ acceptabil.

Susan a tăcut câteva clipe, apoi mi-a spus:

– A fost o nebunie.

– Păi... tot ce se poate. Dar uite că trăiesc.

M-a tras de braţ şi m-a îndemnat din nou:

– Hai să mergem.

– Nu... Hai să intrăm.

– Nu, John.

– Haide. Suntem aici, afară plouă şi simt nevoia să beau o cafea.

A şovăit puţin, apoi a dat din cap.

– Bine, mi-a spus.

Prin urmare, am intrat în restaurantul Giulio's.

Era exact aşa cum mi-l aminteam: cu un tavan înalt de cositor, cu trei ventilatoare, pardoseală albă de gresie, feţe de masă cadrilate şi gravuri ieftine cu însorita Italie atârnate pe pereţii tencuiţi cu alb. Locul nu era cine ştie ce, dar era curat ca lacrima şi autentic – o

întoarcere la cultura imigranţilor italieni din secolul trecut. Mi-am amintit şi că mâncarea era autentic italienească, nu italo-americană, aşa că trebuia să fii atent ce comandai – afară de cazul când te dădeai în vânt, să zicem, după *trippa,* care, aflasem pe pielea mea, consta din stomac de porc tăiat cubuleţe, sau după *capozella,* care însemna cap de oaie, nefiind nici asta o delicatesă. Tot autentică, din câte îmi aminteam, era şi clientela: majoritatea localnici dintr-un cartier italienesc din ce în ce mai restrâns, precum şi imigranţi italieni proaspăt sosiţi, în căutarea unor mâncăruri ca la mama acasă.

Mai există şi o altă categorie de clienţi: domni îmbrăcaţi în costume scumpe, cu ghiuluri pe degetul mic şi care nu zâmbeau prea des. Îmi aminteam de aceştia foarte limpede încă de când luasem masa aici cu Frank. Mi-am mai amintit şi că Frank, atât de fericit când îl scosesem din puşcărie pe cauţiune, îşi luase figura cruntă de mafiot de îndată ce păşisem înăuntru.

Oricum, era trecut cu mult de ora prânzului, totuşi la mese se găseau câţiva bărbaţi în vârstă, veniţi la o cafea, prăjiturele şi taclale. N-am văzut pe nimeni care ar fi putut fi amic cu Anthony sau cu Sally Da-da, ceea ce era bine.

Un chelner între două vârste, cu şorţ în brâu, s-a apropiat de noi şi ne-a zâmbit.

– *Buon giorno.*

– *Buon giorno,* i-a răspuns Susan.

– Bună ziua, i-am răspuns şi eu. Am dori o masă, dacă se poate, am adăugat, ca nu cumva să-şi închipuie că venisem să-i extorcăm de bani.

– Sigur, sigur. Veniţ' şi staţ' aici, masă frumoasă, la fereastră.

Era exact masa pe care aterizase Frank când fusese proiectat prin vitrină. Nu mă deranja, dar mi-a venit altă idee şi am arătat către o masă din spate, unde familiile Bellarosa şi Sutter luaseră ultima cină împreună.

– O să stăm acolo, am spus.

– Am mai stat acolo cu multă vreme în urmă, i-a explicat Susan.

Chelnerul a ridicat din umeri.

– OK. Şi aceea masă frumoasă.

Aşa că ne-am aşezat la „aceea masă frumoasă" şi am comandat cappuccino, o sticlă de apă minerală San Pellegrino şi un platou cu diverse prăjiturele.

Chelnerul a simpatizat-o din capul locului pe Susan – aşa se întâmpla întotdeauna – şi i-a spus:

– Am să aduc la dumneavoastră ceva dulce şi bun. Şi ciocolata bună la dumneavoastră.

Cu mine cum rămânea?

– *Grazie,* i-a răspuns Susan, după care a mai adăugat ceva în

italiană, la care el a zâmbit şi i-a răspuns.

Cred că aşa se întâmplase şi când dăduse de bucluc data trecută.

Oricum, ne-am aşezat acolo, cu spatele la perete, exact cum stătusem cu Frank, atunci când luasem prânzul aici, după episodul de la tribunal. Susan şi cu mine ne-am luat de mână, privind în jur fără a ne uita la ceva anume.

– E bine, a spus ea într-un târziu.

– Nu ştiam sigur dacă să venim aici, i-am răspuns.

Mi-a trecut prin minte că ne găseam chiar în pântecul fiarei, ca să zic aşa, deşi nu mă aşteptam să apară în prag Anthony Bellarosa. Şi nici duhul lui Frank. Dimpotrivă, aveam senzaţia că încercam să alungăm strigoii, să ne făurim noi amintiri, mai degrabă decât să le îngropăm pe cele vechi sau să le lăsăm să ne distrugă.

A sosit cappuccino-ul comandat, împreună cu sticla de apă şi un platou uriaş cu prăjituri italieneşti, precum şi o selecţie de ciocolată – pentru Susan –, o sticlă de Sambucca şi două pahare de lichior, aduse *in omaggio* – adică din partea casei.

Am zăbovit acolo, stând la taclale şi bând cafea, mâncând prea multe prăjituri şi sorbind din Sambucca, omorându-ne timpul în stil italian. Era mult mai puţin stresant decât mersul la cumpărături şi mult mai plăcut decât vizita la un muzeu. Excelentă idee.

Pe la patru Susan mi-a spus:

– Ar trebui să mergem, să ne pregătim să-i întâmpinăm pe Edward şi Carolyn.

Am cerut nota, i-am dat chelnerului un bacşiş mai mare decât merita şi am ieşit amândoi din restaurantul Giulio's. Am luat un taxi până în locul unde parcasem maşina şi am pornit înapoi spre casă.

Până în prezent, nu fusese o zi prea rea. Mă descotorosisem de cei doi Stanhope şi de strigoiul lui Frank Bellarosa. Acum venea la rând Anthony.

Capitolul 55

Luasem hotărârea să-i fac o surpriză lui Carolyn şi s-o aştept la gară, aşa că am parcat Taurusul lângă staţia de taximetre şi am aşteptat sosirea trenului de 6.05.

Şi de astă dată lăsasem acasă carabina, gândindu-mă că erau prea puţine şanse să ajung la un schimb de focuri cu Mafia ziua în amiaza mare, într-o gară aglomerată. Şi totuşi, ori de câte ori lăsam arma acasă eram furios pe mine însumi că n-o aveam alături. Aşadar, la fel ca Susan, şi eu trebuia să privesc realitatea în faţă.

Trenul de 6.05 a şuierat şi a oprit cu un scrâşnet de frâne. Fiind oră de vârf, zeci de navetişti au coborât pe peron, ceea ce m-a dus brusc cu gândul la felul meu de viaţă dinainte. Oare aş mai fi fost în stare să repet această experienţă?

M-am dat jos din maşină şi am început să scrutez chipurile pasagerilor. La un moment dat am zărit-o pe Carolyn, care tocmai îşi croia drum spre taximetrele parcate.

– Hei, frumoaso! am strigat-o. Ai nevoie de o maşină?

Se pare că era obişnuită să se audă astfel strigată, întrucât şi-a văzut de drum, fără a întoarce capul, cu privirea aţintită drept înainte. Deodată s-a oprit şi a întors capul în direcţia mea.

I-am făcut cu mâna, iar ea a scos un strigăt: „Tată!” şi a venit într-un suflet către mine.

Ne-am strâns în braţe, ne-am sărutat şi ea mi-a spus:

– Tată, tare bine-mi pare că te văd!

– Şi mie îmi pare bine, draga mea, am răspuns. Arăţi mai frumoasă ca oricând.

De regulă, Carolyn nu lua în seamă complimentele, dar de data asta a zâmbit şi mi-a spus:

– E atât de... sunt *atât* de fericită pentru voi.

– Şi eu.

Nu avea decât o poşetă şi o servietă diplomat, cum au toţi avocaţii, aşa că am întrebat-o:

– Unde ţi-e bagajul?

– Oh, am la mama un rând de haine.

– Foarte bine.

Oare cât îi plăteau *în realitate* pe aceşti adjuncţi de procurori districtuali din Brooklyn? Cu siguranţă că fiica mea, preocupată de probleme sociale, nu-şi cheltuia fondul administrat sub tutelă pe haine şi zdrăngănele.

Oricum, ne-am urcat în maşină şi am remarcat că fiică-mea era îmbrăcată toată în negru, după toate aparenţele noua culoare „la modă”, potrivită pentru orele de serviciu, pentru cocteilurile de după program, pentru nunţi şi pentru înmormântări.

Întâmplător, avea şi ea părul negru, ca maică-mea înainte să încărunţească. Nu avusese în viaţa ei măcar un fir de păr roşcat, ca Susan, de unde trăgeam nădejde că era cu mintea întreagă.

Am ieşit din mica parcare şi am observat maşinile mari, conduse de soţiile venite să-i aştepte la gară pe bărbaţii lor cei harnici. În câteva maşini se găseau şi copii – bona pleca devreme azi – şi dacă mă uitam la aceste perechi, îmi dădeam seama imediat care dintre ele erau fericite să se reîntâlnească şi care regretau că nu luaseră alt tren cu zece-douăzeci de ani în urmă.

Nu mă îndoiam că fiecare pereche avea câte o poveste, dar îmi închipuiam că niciuna nu era pe măsura poveştii mele şi a lui Susan.

Am traversat satul şi ne-am îndreptat către Stanhope Hall.

– Eşti fericit, tată? m-a întrebat Carolyn.

– Care bărbat n-ar fi fericit să se căsătorească?

Carolyn nu prea gusta umorul meu, aşa că a repetat întrebarea:

– Eşti fericit?

I-am aruncat o privire şi i-am răspuns:

– Dacă n-aş fi fericit să fiu aici, n-aş fi aici.

– Ştiu.

– Şi mama e foarte fericită.

– Ştiu şi asta. Vorbim sau ne scriem e-mailuri de două ori pe zi.

Bineînţeles.

– Uite că eu mă însor a doua oară, iar tu nu eşti nici măcar la primul măritiş, am spus eu, ca să mut mingea în terenul ei.

– Tată!

Am discutat despre serviciul ei şi ne-am pus la curent unul pe altul cu diverse alte evenimente.

La fel ca în fiecare vară, Carolyn petrecuse o săptămână la Londra, în luna august, reprezentând timpul nostru împreună din fiecare an, afară de cazul când veneam eu la New York pentru înmormântări, nunţi sau călătorii de afaceri. Aşa că mi-a spus:

– Cred că anul acesta n-am să te mai vizitez la Londra.

Am zâmbit şi i-am răspuns:

– Nu. Dar mama şi cu mine vom merge la Londra, poate chiar foarte curând, ca să-mi iau lucrurile de acolo.

Lui Carolyn îi plăcea Londra, drept care am întrebat-o:

– Ce-ar fi să vii şi tu?

– Nu cred că pot pleca de la serviciu aşa, de pe o zi pe alta, oricum mulţumesc de invitaţie, mi-a răspuns. De ce nu păstrezi apartamentul de la Londra? m-a întrebat.

M-am gândit la sugestia ei. Nu era o idee rea, dar depindea de veniturile mele viitoare. Nu ştiam însă sigur dacă Susan va fi de acord. În orice caz, aş fi putut păstra apartamentul pentru mine, în caz că soţii Stanhope îşi recuperau fiica.

– E o idee, i-a spus eu fiicei *mele*.

– Ce mai fac bunicul şi bunica? m-a întrebat Carolyn în timp ce ne apropiam de Stanhope Hall.

– Excelent.

– Am primit e-mailul de la tine.

– Bine.

– Şi? Cum te împaci cu ei?

– Nu prea rău.

– Se bucură pentru tine şi pentru mama?

– Parcă spuneai că ţii legătura zilnic cu mama.

– N-am prea discutat pe tema asta.

– Atunci hai să amânăm până când vine Edward.

Făcusem rost de noua telecomandă de la unul dintre oamenii de pază – firma se numea All-Safe Security, nume ce mi se părea redundant – care-mi dăduse şi noul cod de acces, precum şi sfatul înţelept că n-ar fi indicat să-l comunic prea multor persoane necunoscute. Ador să am de-a face cu indivizi care nu fac mare brânză, în schimb sunt foarte bine instruiţi. Da, recunosc, sunt un snob.

De asemenea, sigur că în situaţii ca aceasta linia de demarcaţie dintre paznici şi persoanele păzite devenea neclară, iar distincţia între a fi protejat şi a fi prizonier dotat cu cod de acces era abia perceptibilă.

În timp ce poarta se deschidea larg, paznicul de la All-Safe Security (ASS) a ieşit din ghereta lui/casa portarului, m-a recunoscut ca fiind acelaşi care trecuse pe acolo cu jumătate de oră mai înainte şi mi-a făcut semn să trec. Mi-a fost, desigur, de folos că aveam telecomanda, precum şi că eram la volanul aceleiaşi maşini cu care plecasem.

– Mama mi-a pomenit de tipii de la poartă, a comentat Carolyn.

– Nu-i mare scofală.

A schimbat subiectul şi m-a întrebat:

– Bunicul şi bunica sunt acasă?

Aş fi vrut să fie.

– Au decis să locuiască într-o căsuţă de la The Creek.

– De ce?

Fiindcă sunt doi cretini.

– S-au gândit că se vor simţi mai în largul lor acolo, plus că au vrut s-o scutească pe mama de o muncă în plus.

Carolyn n-a zis nimic.

Ţineam neapărat ca Edward şi Carolyn să nutrească sentimente frumoase faţă de bunicul şi bunica. Vreau să spun că cei doi copii ai mei erau uimitor de reţinuţi în a-i judeca pe bunici şi, din câte ştiam, Edward şi Carolyn chiar îi simpatizau pe Contele Dracula şi pe soţia

lui. Numai că momentan ne găseam într-o situaţie critică şi împărţeam cu toţii acelaşi cod poştal, chiar dacă nu şi aceeaşi casă, aşa că trebuia să le reamintim copiilor ce mult îi iubeau pe B&B. Pe lângă asta, cineva tot trebuia să-i pună în temă pe Edward şi Carolyn cu aspectul financiar al existenţei. Iar asta era treaba lui Susan. Presupun că aş fi putut să asist şi eu la discuţie, însă nu erau banii mei. În plus, riscam să spun ceva care să fie greşit interpretat, de pildă: „Bunicii voştri sunt nişte porci care scurmă prin lături".

– O să ne întâlnim cu bunicul şi bunica mâine-seară la casa de pompe funebre, i-am spus lui Carolyn.

Atunci ea m-a întrebat despre altă persoană după care mă dădeam în vânt:

– Ce mai face bunica Harriet?

– Foarte bine, abia aşteaptă să vă revadă pe tine şi pe Edward.

Şi sper să figuraţi amândoi în testamentul ei.

Ca să spun şi ceva frumos despre Harriet, mama mea ţinea foarte mult la singurii ei nepoţi. Nu era genul care să-i ia în braţe şi să-i pupe, dar păstra legătura cu ei şi era un fel de mentor pentru Carolyn, instruindu-şi nepoata în chestiuni de mare fineţe, de pildă reciclarea gunoiului menajer în gustări savuroase pentru imigranţii ilegali din San Picador sau de unde naiba mai proveneau. Edward îi făcea unele probleme, dar dacă ar fi reuşit să-l determine să stingă luminile, atunci ar fi realizat ceva important pentru Edward şi pentru mediu.

Însă pe lângă spălarea creierelor, cred că mama vedea în Edward şi Carolyn o ocazie de a-şi răscumpăra eşecurile suferite în educaţia lui John şi Emily. Era şi acesta un lucru bun.

– Îţi pare bine că eşti acasă? am întrebat-o pe Carolyn, în timp ce ne continuam drumul pe aleea mărginită de copaci.

– Da, mi-a răspuns ea cu voce lipsită de orice intonaţie.

Carolyn nu se dăduse niciodată în vânt după Paradisul lui Dumnezeu pe Pământ, nici după locatarii lui, nici după cluburile de provincie, după cocteiluri, stiluri de viaţă, politici reacţionare şi altele asemenea. Cu toate acestea, Susan şi cu mine o obligaserăm să meargă la Balul Debutantelor, sub ameninţarea că nu va mai avea voie să iasă din casă toată viaţa.

– Dar *tu* eşti fericit că te-ai întors acasă?

– Îmi pare bine.

Am parcat maşina în curtea din faţă şi ne-am îndreptat amândoi către uşa de la intrare, pe care am descuiat-o.

– De ce aţi început să încuiaţi uşa? m-a întrebat Carolyn, poate făcând legătura cu prezenţa paznicilor de la poartă.

– Colectori de fonduri republicani au intrat prin casele oamenilor şi au completat cecuri pentru sume uriaşe drept contribuţie la GOP[36] am răspuns.

Deşi Carolyn nu apreciază genul meu de umor, totuşi de data asta a râs.

Susan era la etaj, dar ne-a auzit venind şi a coborât valvârtej. Mama şi fiica s-au îmbrăţişat şi s-au sărutat, în timp ce eu le priveam zâmbind.

Am mers cu toţii la bucătărie, unde Sophie tocmai aranja nişte fructe, nişte legume tăiate şi un sos de iaurt să-ţi lingi degetele.

Susan pusese o sticlă de şampanie la rece într-un vas cu gheaţă, iar eu am destupat-o şi am umplut trei pahare înalte cu lichidul spumos. De fapt, mie nu-mi place şampania, dar Susan şi Carolyn o apreciază, aşa că mi-am umplut şi eu paharul şi am rostit un scurt toast:

– Pentru clanul Sutter.

Am ciocnit şi am băut.

Cerul se mai înseninase, aşa că am ieşit în patio şi ne-am aşezat în jurul mesei.

Susan şi Carolyn erau la curent cu toate noutăţile şi evenimentele din viaţa uneia şi a celeilalte şi mi-am dat seama că rămăsesem în urmă cu ce se mai întâmplase în viaţa lui Carolyn.

Ştiam că-l părăsise pe Cliff, iar acum aflam şi despre Stuart, iubitul ei de la restaurantul Petrossian, căruia îi plăcea de asemenea şampania şi care speram că avea şi bani ca s-o plătească.

Nu mă plictiseam propriu-zis, totuşi am schimbat subiectul, aducând vorba despre slujba lui Carolyn.

– Tată, n-ai să mă crezi câte văd, citesc şi aud în fiecare zi, mi-a spus ea.

Ba o credeam. Păi, Carolyn avea de a face cu unele aspecte întunecate ale societăţii americane, lucru bine-venit pentru o tânără domnişoară crescută la Stanhope Hall. Susan nu se confruntase la viaţa ei cu scursura societăţii, spre deosebire de Carolyn, care, cu puţin noroc, nu va ajunge să se încurce cu un şef mafiot căsătorit.

Am evitat subiectul B&B, conştienţi că trebuia să-l amânăm până la sosirea lui Edward.

A sunat telefonul şi am răspuns eu. Era paznicul de la ASS, care m-a întrebat dacă aşteptam pe cineva cu numele de Edward Sutter, sosit acolo cu taxiul.

– Trebuie să fie fiul nostru, am spus eu.

– Am vrut doar să verific.

Am ieşit toţi în faţa casei, în aşteptarea lui Edward.

Câteva minute mai târziu un taxi de culoare galbenă a tras în dreptul nostru şi din el a coborât Edward, zâmbind cu gura până la urechi.

Susan a alergat spre el şi amândoi s-au strâns în braţe şi s-au sărutat. Apoi a fost rândul lui Carolyn – mai întâi doamnele – iar la

urmă a venit şi rândul meu. Edward m-a strâns la piept cu putere şi mi-a spus:

– Tată, e nemaipomenit!

– Arăţi grozav, căpitane. Te-ai bronzat frumos.

Am rămas acolo toţi trei, adunaţi laolaltă ca familie reîntregită pentru prima oară după zece ani. Am văzut că Susan se bucura de clipa asta şi eram convins că se gândea în ce măsură fusese vina ei că reîntâlnirea asta avea loc abia după zece ani, părând aproape un miracol. De fapt, îmi dădeam seama că se lăsa copleşită de emoţie, aşa că am luat-o cu braţul pe după umeri, ca să-i arăt şi ei, şi copiilor ce tip grozav şi sensibil eram.

Eu nu crescusem într-o familie afectuoasă şi dispusă la gesturi de tandreţe. Nici Susan şi nici alţi cunoscuţi de-ai noştri. În general, relaţiile de familie deveneau mai reci pe măsură ce creşteam, iar aici, în straturile înalte ale societăţii, astfel de relaţii erau la un pas de îngheţ.

Dar lumea se schimbase, iar Susan şi cu mine probabil recuperam pentru copilăria noastră lipsită de afecţiune. Speram că atunci când se vor căsători şi vor avea copii, Edward şi Carolyn să-i ia mereu în braţe şi să-i sărute, nu să aibă aventuri extraconjugale şi să-şi ucidă amanţii.

L-am întrebat pe Edward dacă avea bagaje şi el mi-a dat acelaşi răspuns ca sora lui, anume că avea garderobă de schimb aici, deşi el n-a folosit cuvântul garderobă, ci „chestii”.

Din păcate, nu avea destule „chestii” la el ca să plătească şi taxiul – ca de obicei – aşa că l-am plătit eu, plus un bacşiş gras.

– Mulţumesc, mi-a spus şoferul. Frumos conac aveţi.

N-am vrut să-i mai explic că de fapt conacul era ceva mai încolo pe stradă, aşa că i-am urat „O zi bună”.

Edward şi-a amintit că-şi lăsase sacul de voiaj pe bancheta din spate, drept care l-a oprit pe şofer şi şi-a recuperat bagajul. Oare eu fusesem în halul ăsta de aiurit? Probabil că nu. Trebuia s-o întreb pe Harriet. Ştiam că-mi va spune adevărul. Fără menajamente.

Ne-am instalat în curtea din spate, Susan şi cu mine ţinându-ne de mână, şi am băut din nou şampanie, toastând în cinstea familiei Sutter şi ciugulind din fructele şi legumele aduse afară de Sophie. Oare cum reuşisem să mă descurc vreme de şapte ani la Londra fără Sophie?

Ar fi cazul să spun că Edward şi Carolyn, care fuseseră crescuţi fără servitori, nu agreaseră niciodată ideea şi niciodată nu se simţeau în largul lor în prezenţa personalului de serviciu. În schimb, Susan crescuse în ideea că toată lumea, probabil chiar şi cei fără adăpost, aveau măcar o menajeră care să le cureţe carcasa de frigider în care locuiau.

– Cum a fost călătoria? l-am întrebat pe Edward.

– OK. Dar chestiile alea de la aeroport sunt nasoale. Am fost reţinut pentru control.

– De ce?

– Habar n-am.

Edward nu avea nimic de terorist, totuşi am profitat de ocazie ca să-i atrag atenţia asupra blugilor negri şi a tricoului negru şi mulat pe corp.

– Dacă ai să te îmbraci cu o pereche de pantaloni ca lumea, o cămaşă şi o jachetă sport, de preferat o geacă albastră ca a mea, toată lumea te va considera o persoană importantă şi cumsecade, şi te va trata cu politeţe şi respect. Haina îl face pe om, i-am amintit eu.

– Tată... a protestat el.

– John! m-a admonestat Susan.

Carolyn s-a mulţumit să-şi dea ochii peste cap.

Apoi toţi am izbucnit în râs.

– Ce-i cu tipii aia din casa portarului? m-a întrebat Edward.

– După cum ţi-a explicat mama în e-mail, domnul Nasim îşi face griji, poate din pricina a ceea ce s-a întâmplat la 11 septembrie, că ar putea exista unele persoane care să-i vrea răul.

– Cine? m-a întrebat Edward.

– Cred că unii compatrioţi de-ai lui.

– Nu zău! Ar putea face aşa ceva? Vreau să zic, aici?

– Păi... vremurile s-au schimbat. Am reciclat o glumă mai veche de-a mea: Am verificat în deciziile municipale şi zice acolo că asasinatele politice sunt interzise de luni până sâmbătă, până în ora 8 dimineaţa şi după ora 6 seara. Plus toată ziua de duminică.

Singurul căruia i s-a părut nostim a fost Edward. Am deschis discuţia despre motivul venirii lor acasă, apoi Susan le-a povestit despre priveghiul din seara precedentă.

– Diseară o să mergem doar pentru jumătate de oră, după care sper că vom putea lua toţi patru cina undeva.

Toată lumea s-a declarat de acord.

– Ce-ar fi să mergem la Seawanhaka, de dragul vremurilor de odinioară? a propus Susan.

Carolyn s-a prefăcut entuziasmată, lui Edward prea puţin îi păsa, aşa că propunerea a fost acceptată.

Susan mai trebuia să abordeze subiectul bunicilor, dar cum regizasem amândoi acest moment, am golit sticla de şampanie în cele patru pahare şi am spus:

– Am de dat un telefon important. Lipsesc vreun sfert de oră.

Am intrat în casă, mi-am preparat o votcă mare cu apă tonică şi m-am dus în birou.

Aşa cum spuneam, era o problemă a familiei Stanhope, drept care o lăsasem pe Susan să le spună lui Edward şi Carolyn atât cât socotea

ea de cuviinţă că ar fi trebuit să ştie copiii.

Dacă voia să fie cât de cât cinstită cu ei, atunci avea să le spună că iubitorii lor bunici nu erau în culmea fericirii că eu mă întorsesem şi că puteau oricând să ameninţe că vor tăia subvenţiile mamei dacă se recăsătorea, dacă trăia sub acelaşi acoperiş cu mine. Dacă Susan era cinstită până la capăt, atât faţă de ei, cât şi faţă de ea însăşi, atunci trebuia să-i pună în gardă că şi fondurile administrate sub tutelă precum şi moştenirea lor erau în pericol.

După cum spuneam, nici Edward, nici Carolyn nu erau într-atât de interesaţi de bani şi cred că i-ar fi deranjat mai curând atitudinea bunicilor decât milioanele respective.

Într-un târziu, toţi urma să ajungem strâmtoraţi din punct de vedere financiar, dar exista speranţa că astfel ne-am fi apropiat mai mult ca familie. Ne-am fi putut muta cu toţii în garsoniera lui Carolyn din Brooklyn, unde să stăm în jurul mesei la un hamburger, bârfindu-i pe mamaia şi tataia:

– V-am spus eu că era un porc care scurmă prin lături, copii. Daţi-mi şi mie Kool-Aid[37].

Am verificat robotul telefonic şi am găsit un mesaj de la domnul Mancuso, care suna aşa:

„Încă n-a dat niciun semn de viaţă. Dacă apare ceva nou, am să sun pe mobilul doamnei Sutter. Oricum vă sun sâmbătă de la cimitir. Oamenii noştri au stat de vorbă şi cu Tony Rosini, care nu ştie nimic. Dar rămânem cu ochii pe el. Pentru ştiinţa dumneavoastră, Sally Da-da îşi vede şi el de treburile lui, dar şi-a dublat paza de corp. Sunaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva".

Păi, eu unul speram că unchiul Sal nu se va gândi la o posibilă reducere, ca membru al familiei, şi nu va apela la Bell Security Service. Dacă l-aş fi întâlnit, i-aş fi recomandat paznicii de la ASS.

În ce-l privea pe Anthony, pe unde dracu' *umbla* individul ăsta? Probabil că între timp aflase de la amicii şi oamenii lui că poliţia şi FBI-ul întrebaseră mereu de el. Ca să nu mai vorbesc de unchiul Sal, care fără îndoială voia să ştie pe unde se afla nepotul. La fel cum voiam să ştiu şi eu. Singura căreia se pare că puţin îi păsa era nevastă-sa.

Oricum, mi-am verificat e-mailul şi am găsit un mesaj de la Samantha:

„De o săptămână n-ai telefonat şi n-ai trimis niciun mesaj. Ce-ar trebui să înţeleg din asta?"

Păi, era de presupus că nu era un semn prea bun.

Sau că eram mort. Dar n-ar fi ghicit în veci că John Burlacul era pe cale să se însoare.

Îmi plăcea cu adevărat Samantha şi voiam să fiu cinstit cu ea, însă problema era că ea îi cunoştea pe o parte din colegii mei de la birou.

Dacă i-aş fi spus că nu aveam de gând să mă întorc, vestea ar fi ajuns la urechile şefilor mei, care-mi dăduseră asigurări scrise că-mi vor păstra postul la firmă până la 1 septembrie.

Între timp, odată revenit pe proprietate, se pare că oferta de a lucra pentru Cosa Nostra nu mai era valabilă, primul indiciu în acest sens fiind acela că directorul executiv care îmi luase interviul voia acum să mă omoare. În plus, era posibil ca oferta domnului Nasim de a-mi plăti un comision de zece la sută dacă i-aş fi înlesnit cumpărarea casei de oaspeţi să fi căzut şi ea, dat fiind că eram pe cale să mă însor cu proprietara respectivului imobil. Înţelegeam de ce considera că ar exista un conflict de interese şi de ce aştepta ca Susan şi cu mine să ne săturăm până în gât de problemele cu paza.

Singura rază de lumină venea din partea lui William, care se oferise să mă plătească pentru a renunţa la Susan. Deci, dacă făceam nişte calcule şi, din spusele lui Susan, aveam impresia că alocaţia ei anuală era de vreo două sute cincizeci de mii de dolari – adică infinit mai mult decât cei cinci dolari pe săptămână pe care-i primeam cândva de la părinţii mei. Dar viaţa se scumpise, aşa că cele cinci mii de dolari pe săptămână ai lui Susan reprezentau probabil o sumă rezonabilă. În plus, dacă William mi-ar fi dat un milion plătibil în zece rate anuale, ar fi trebuit să ciupească în fiecare an câte o sută de mii de dolari din alocaţia lui Susan, ca să compenseze cheltuiala şi ca să-i dea şi ei o lecţie. Iar dacă nu avea de gând să procedeze aşa, atunci trebuia să scoată toţi banii din propriul buzunarul. Vai de el!

Pe de altă parte, nu credeam să mai trăiască încă zece ani, afară de cazul când o lăsa mai moale cu martini. De nu cumva chiar asta îl ţinea în viaţă!

De fapt, nici nu conta. Nu aveam de gând să-i iau banii, tot ce voiam era să-i iau fiica. Şi puţin îmi păsa dacă o lăsa fără bani. Nu voiam nici banii *lui,* nici banii *ei.* Dar cum rămânea cu Edward şi Carolyn?

În aceeaşi ordine de idei, cum rămânea cu Susan? Oare era pregătită să se alieze cu mine, să le arate degetul mijlociu lui mami şi lui tati şi să strige într-un glas cu mine *„Vaffanculo”?*

Iar eu eram oare dispus s-o las să facă asta?

Deocamdată acestea erau întrebările, aşa că nu ştiam dacă aveam nevoie de un bilet de întoarcere la Londra.

Prin urmare, i-am scris Samanthei:

„Îmi cer scuze şi nu-ţi ofer niciun fel de explicaţii pentru tăcerea mea. Trebuie să stăm de vorbă, am să te sun luni cel târziu”.

Nu m-am semnat şi n-am scris nicio frază de încheiere, la fel cum făcuse şi ea.

Cum, necum, era un pas în direcţia cea bună. Şi aşa nu fusesem niciodată sigur în privinţa Samanthei: de regulă mă întâlneam cu

femei pe care nu le puteam lua de nevastă sau care mă anunţau din timp că nu s-ar fi măritat cu mine nici în ruptul capului. Până atunci strategia asta funcţionase destul de bine.

S-a auzit bâzâind interfonul şi am ridicat receptorul.

– Încă mai sunt în patio, cu Edward şi Carolyn, dacă vrei să vii şi tu.

– Vin imediat.

Mi-am lăsat votca în birou, m-am înapoiat în patio şi m-am aşezat pe un scaun.

– Cred că le-am explicat copiilor situaţia exact şi limpede şi cu toţii am căzut de acord că singurul lucru care ne interesează e să fim iarăşi o familie.

M-am uitat la Edward, apoi la Carolyn şi la Susan. Speram din toată inima că le explicase situaţia exact şi limpede. Eram convins că aşa făcuse cât privea posibilele represalii financiare asupra ei, în caz că se recăsătorea cu mine. Nu eram însă foarte sigur că făcuse şi pasul următor, acela de a le spune că bunicul ar fi putut extinde pedeapsa mamei şi asupra lor.

– Bine, am spus. Subiectul e închis, am adăugat. Cine mai vrea şampanie?

Susan şi Carolyn mai voiau, în schimb Edward şi cu mine am optat pentru şampanie irlandeză, adică bere.

Susan şi Carolyn s-au oferit să aducă băuturile, iar Edward şi cu mine am rămas pe loc.

Edward s-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Nu pot să cred că bunicul ar putea face una ca asta.

– Nu ştim *ce anume* are de gând să facă, am răspuns eu. Câinele care latră nu muşcă, am adăugat.

Ceea ce era complet neadevărat: ticălosul ăsta bătrân muşca al dracului de rău.

Edward, suflet sensibil, mi-a spus:

– Ar trebui să-i pară bine că mama e fericită.

– Poate că-i pare. Nu ştim. Ce-ar fi să nu ne mai gândim la asta şi pur şi simplu să ne bucurăm că suntem împreună ca familie? am propus. Să te porţi frumos cu bunicul, am adăugat eu cu asprime.

– OK.

Tot nu ştiam dacă Susan le spusese copiilor că era posibil să fie nevoiţi să trăiască din leafă până la sfârşitul zilelor. Dar asta îmi dădea mai puţină bătaie de cap decât faptul că Peter Stanhope, netrebnicul acela care avea curând să-mi fie cumnat, urma să primească tot. Sigur, la nevoie aş fi putut băga spaima în el, silindu-l să dea un pumn de dolari nepoţilor, ceea ce era cu mult mai bine decât să fie târât prin tribunale de John Sutter zece ani de acum încolo.

– Mama te iubeşte cu adevărat, mi-a spus Edward.

– De asta şi sunt aici, căpitane. Apoi bineînţeles că am adăugat: Şi eu o iubesc.

Obiectul dragostei mele a ieşit din casă aducând o frapieră cu o sticlă de şampanie. În urma ei venea Carolyn, ducând o tavă cu bere şi pahare.

Ne-am aşezat acolo şi am stat la taclale sub cerul cenuşiu, în timp ce norii se risipeau din când în când, lăsând soarele să se reverse asupra curţii şi a familiei Sutter.

Capitolul 56

Pe la 7.30 seara am ajuns la casa de pompe funebre Walton, unde am semnat cu toţii în registrul vizitatorilor, care din fericire nu avea coloane cu ora venirii şi ora plecării.

Această a doua seară de priveghi era de regulă ultima, dar Ethel – Dumnezeu s-o odihnească în pace – voise să se asigure că nimeni nu va avea parte de odihnă, aşa că „La cererea generală, Ethel Allard apărea în public vineri seara pentru ultima oară".

Familia Sutter s-a apropiat de sicriu, unde ne-am adus toţi patru omagiul faţă de dispărută şi am rostit în gând rugăciuni. Carolyn şi Edward nu prea avuseseră de-a face cu moartea până atunci, fiind încă tineri, şi se vedea că nu se simţeau în largul lor confruntaţi cu ideea de mortalitate. Carolyn chiar plângea, iar Edward era foarte trist. Amândoi ţinuseră la Ethel, şi ea la ei, iar mie îmi părea bine că-i întrista momentul despărţirii.

Şi de această dată am luat tot eu iniţiativa şi i-am îndepărtat pe toţi de sicriu.

Am salutat din nou familia lui Ethel, profitând de prilej ca să-i prezint încă odată pe Edward şi Carolyn lui Tom Junior şi Betsy, cu care nu se mai văzuseră de cel puţin zece ani. Am remarcat acum că între copiii lui Elizabeth şi ai mei era o diferenţă de vârstă de şase-şapte ani, destul de importantă la anii lor, dar care n-ar fi fost un obstacol de netrecut în caz că se plăceau unii pe alţii. Sau poate nu era chiar locul şi momentul potrivit ca să încerc să aţâţ flacăra pasiunii. De fapt, n-am observat nici măcar o scânteie. Asta e!

Tom Corbet şi Laurence veniseră şi în seara asta, iar eu l-am lăudat pe Tom că era un fost soţ cumsecade şi un tată conştient de propriile-i îndatoriri. Mi-am zis că propriul comportament ca fost soţ fusese adecvat circumstanţelor şi că aş fi fost un tată divorţat mai bun dacă n-aş fi plecat din oraş timp de un deceniu. Dar toate acestea trecuseră, timpul cursese înainte, doborând zăgazuri, purtându-mi iahtul pe valuri şi punând un ocean între mine şi lumea de aici.

Am venit cu propunerea de a face puţină mişcare, aşa că ne-am învârtit puţin prin Salonul A, apoi ne-am dus în camera de aşteptare, să vedem dacă mai era vreun cunoscut pe care să-l salutăm. Când mergi la un priveghi ai mult de câştigat sau de pierdut, aşa că toată lumea voia să se facă văzută acolo. Tuturor ne vine rândul să ajungem în sicriu, prin urmare, dacă vrei să se adune multă lume în jurul tău, trebuie să pui osul la treabă din timp.

Susan, Edward şi Carolyn s-au oprit să stea de vorbă cu nişte cunoscuţi. În seara asta veniseră alte persoane, dintre care mai ştiam şi eu pe câte cineva, de pildă pe Betty Carlisle, o femeie măritată care cândva flirta cu mine ori de câte ori avea ocazia şi care între timp

divorţase, ca şi mine... deci, ce program aveam eu astă-seară?

Ei bine, Susan şi cu mine eram iarăşi împreună. Nu-i aşa că-i grozav? De fapt, uite-o şi pe Susan. Susan, vino încoace şi salut-o pe Betty. Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Pe vremea când locuiam aici, oful meu fuseseră nunţile şi înmormântările – şi unele, şi celelalte prea numeroase – ca să nu mai vorbesc de botezuri, petreceri de logodnă, aniversări şi petreceri cu ocazia pensionării. Păi, dacă tot se cereau serbate schimbările din viaţa oamenilor, de ce nu şi o petrecere de divorţ? Pe mine m-ar fi interesat.

M-am uitat la ceas şi am văzut că nu trecuseră decât zece minute, deşi mie mi se păruseră un veac. M-am înapoiat în holul de la intrare, unde inscripţia IEŞIRE îmi făcea cu ochiul.

Susan ar fi trebuit să-i adune pe copii în vederea plecării, numai că nu părea să se grăbească. Prin urmare am aşteptat, studiind cu atenţie una dintre acele picturi aproape eterice – cea la care mă uitam înfăţişa lumina soarelui filtrată printre nori şi învăluind o pădure unde sălbăticiunile trăiau în pace şi armonie. Oribil! Oricum, mai bine decât să conversez despre moarte cu alţii veniţi la priveghi.

Susan s-a apropiat din spate şi mi-a spus:

– Suntem gata.

M-am întors şi am văzut că grupul nostru se mărise.

– Tom şi Betsy vor să vină cu noi, m-a anunţat Susan.

Era un semn încurajator. Dar nu ştiu din ce motiv maică-mea se găsea şi ea acolo.

– Susan m-a invitat şi pe mine, mi-a spus.

Cum ajunsese acolo? Mi-am mascat surpriza şi am răspuns:

– Bunica n-are niciodată nevoie de invitaţie.

Aşadar, am plecat. Edward şi Carolyn s-au oferit cu curaj să meargă cu Buni, care era începătoare într-ale volanului, şi aşa rămăsese de cincizeci de ani încoace. Tom Junior şi Betsy au venit cu noi, fericiţi să plece devreme de la Walton şi foarte vorbăreţi. Drăguţi copii. M-am întrebat dacă lui Betsy i-ar fi plăcut la Los Angeles. Tom mi-a spus că voia să se mute în Manhattan. Sau, dacă nu-şi permitea în Manhattan, atunci în Brooklyn. Excelentă idee!

Am fost conduşi la o masă rotundă din sala de mese a clubului Seawanhaka şi m-am asigurat că tineretul stătea împreună şi că Susan avea să se aşeze între mine şi Harriet.

Chelneriţa a luat comanda de băuturi, dar Harriet s-a abţinut de la alcool, fiind cu maşina, deşi conducea la fel, fie că era trează sau băută. Am decis ca Susan să preia volanul la întoarcere, ceea ce-mi îngăduia să beau un scotch dublu cu gheaţă. Copiii au împărţit între ei o sticlă de vin alb.

Toţi păreau că se înţeleg foarte bine, iar noi n-am intervenit în conversaţia lor, atâta doar că eu am remarcat ce mult îmi plăcea oraşul Los Angeles. Cred că am pomenit şi ceva cum că Brooklyn începea să devină un fel de Left Bank al New Yorkului. Susan m-a înghiontit cu piciorul pe sub masă.

Harriet era chiar agreabilă, dar asta i se datora mai degrabă lui Susan decât mie. O plăcea pe Susan şi o plăcuse întotdeauna, chiar dacă nu-şi alesese un soţ ca lumea.

Şi-au mai făcut apariţia şi alţi câţiva refugiaţi din Salonul A, aşa că Harriet şi Susan s-au ridicat să stea de vorbă cu unii sau cu alţii. Eu am profitat de prilej şi am ieşit pe terasa din spate, cu paharul în mână, ca să mă uit la ambarcaţiunile care se legănau prinse în parâme.

Deşi plină de bani şi relativ aglomerată, această zonă are ceva de orăşel american de provincie. Asta-i partea frumoasă când locuieşti aici. Dar în acelaşi timp e şi un impediment. Rişti să te izolezi, mai ales dacă ai destul pământ şi destui bani, fără să poţi rămâne însă anonim.

Îmi plăcea la Londra fiindcă acolo nu avusesem un trecut şi, la fel ca în orice mare oraş, puteai fi singur sau îţi puteai găsi prieteni oriunde şi oricând, în orice zi. Aici, vrând-nevrând, aparţineai unei comunităţi.

Înţelegeam de ce tinerii – ca cei patru aşezaţi în jurul mesei – doreau să locuiască la Los Angeles, la New York sau oriunde ar fi putut să facă ce pofteau, atunci când aveau chef şi cu cine le spunea inima.

Nu ştiam dacă zilele mele la Londra luaseră definitiv sfârşit, nici dacă aveam să ajung în Manhattan, aici sau la Walton. Era greu de crezut că doi idioţi – Anthony Bellarosa şi William Stanhope – puteau să schimbe viitorul meu, al lui Susan şi al nostru împreună.

Harriet i-a dus cu maşina pe tinerii Corbet înapoi acasă, iar familia Sutter a pornit înapoi spre Stanhope Hall.

– Mă bucur că aţi putut sta puţin şi cu bunica Harriet, le-am spus eu lui Edward şi Carolyn.

Amândoi au încuviinţat, iar Carolyn mi-a spus:

– E chiar de treabă.

Poate că *eu* n-o cunoşteam cu adevărat.

– Încercaţi să ţineţi legătura cu ea, le-am spus.

Pe lângă câteva mii de lei de mare, nu are decât patru moştenitori potenţiali, iar pe doi dintre ei nu dă o ceapă degerată.

– Cum v-aţi împăcat cu Tom şi Betsy? am întrebat eu pe un ton degajat.

N-am primit niciun răspuns.

– Mi s-a părut că v-aţi distrat de minune.

– Sunt drăguţi, mi-a răspuns Edward.

– Am impresia că sunt nişte puşti grozavi, am insistat eu.

Niciun răspuns.

– John, a intervenit Susan.

Am tăcut mâlc.

Înainte de a intra pe Grace Lane, Susan a sunat-o pe Sophie pe telefonul fix. După ce au discutat câtva clipe, a întrebat-o:

– Avem ceapă pentru mâine?

– Nu mai este ceapă, i-a răspuns Sophie.

– Bine, am să cumpăr eu mâine. Ne vedem în câteva minute.

Mi-a aruncat o privire, iar eu am dat din cap, fericit că Sophie nu era cu pistolul la tâmplă, asta însemnând de fapt „nu mai este ceapă”.

Bineînţeles, nu-i pomenisem nimic lui Sophie de mica noastră problemă cu Mafia şi nici măcar de povestea cu asasinii iranieni. Nu-i spusesem decât că vom recurge la unele măsuri de pază, în caz că cineva ne-ar fi încălcat proprietatea sau în eventualitatea unor spărgători. Nu fusese din cale-afară de încântată, dar înţelesese cum era cu parolele cifrate: „este ceapă”, „nu mai este ceapă”.

Când am ajuns în Grace Lane am sunat de pe mobilul lui Susan la casa portarului, ca să anunţ că urma să sosim. Prin urmare, când am ajuns acolo, poarta era deja deschisă, iar paznicul ASS ne-a făcut semn cu mâna să intrăm. Poate că sistemul avea să funcţioneze.

Odată înapoiaţi la casa de oaspeţi, ne-am instalat toţi patru în salonul familial de la etaj şi am stat de vorbă, aşa cum făcusem în atâtea seri, cu mulţi ani în urmă. Era aproape ca odinioară. Ba chiar mai bine, de parcă în aceşti zece ani n-am fi renunţat nicicând la acest obicei. M-am uitat la Susan şi am văzut că era mai fericită ca oricând. E foarte adevărat că nu înţelegi preţul unui lucru decât atunci când îl pierzi. Iar dacă-l poţi recupera, îl preţuieşti mai mult ca înainte.

Pe la miezul nopţii ne-am îmbrăţişat, ne-am sărutat şi ne-am urat noapte bună.

– Încercaţi să coborâţi pentru micul dejun la ora nouă, le-am spus eu lui Edward şi lui Carolyn.

– Dormiţi cât vreţi voi, i-a îndemnat Susan.

Cine oare era şeful?

Susan şi cu mine ne-am pregătit de culcare, adică printre altele am scos la iveală arsenalul.

– Astă-seară vreau eu puşca, mi-a cerut Susan.

– Ba nu, puşca ai avut-o aseară.

– Nu-i adevărat, aseară am avut carabina.

– De ce faci aşa de fiecare dată?

A râs, pe urmă m-a strâns tare în braţe şi mi-a spus:

– John, sunt atât de fericită. Dar sunt şi speriată.

– Chiar eşti?

– Puţin. Uneori.

– Atunci e bine. Mancuso ne-a lăsat mesaj. Anthony tot nu şi-a făcut apariţia, am informat-o.

– Foarte bine.

Nu era deloc bine.

– S-ar putea să se ducă la înmormântarea lui John Gotti sâmbătă. Mancuso va fi şi el acolo, i-am spus.

– Ar trebui să-l aresteze.

Eu unul aş fi preferat ca unchiul Sal să-i facă de petrecanie, ceea ce ar fi rezolvat o sumedenie de probleme. Deocamdată însă şi unchiul Sal stătea niţel pe ace.

– Îţi promit că toate astea se vor termina curând, i-am spus.

Nu ţinea să ştie cum de eram atât de sigur, aşa că a schimbat subiectul:

– Edward şi Carolyn au înţeles că bunicul lor nu-i de acord cu căsătoria noastră şi că mi-ar putea suspenda alocaţia sau chiar dezmoşteni.

– OK. Dar oare înţeleg că şi ei ar putea păţi acelaşi lucru?

– Asta nu le-am mai spus.

– Păi, ar fi fost cazul.

– John, aşa ceva *nu* se va întâmpla.

– Bine. Le-ai atras atenţia să se poarte deosebit de frumos cu bunicul şi bunica?

– Nu. Îşi iubesc bunicii şi nu-i nevoie să le spun să se poarte frumos.

Spre deosebire de, să zicem, John Sutter.

– În regulă, am spus.

Nu avea rost să fac presupuneri. Vom vedea cine avea dreptate în privinţa asta. Am trecut deci la altă chestiune importantă.

– Unde-i tricoul meu cu Yale? am întrebat.

– La spălat.

– Pentru cât timp?

– Foarte mult.

Mie mi-a sunat de parcă tricoul s-ar fi ridicat la ceruri. Oricum, îmi place să dorm în pielea goală, aşa că m-am dezbrăcat şi m-am urcat în pat.

Susan s-a dezbrăcat şi ea.

– Ai fost tare drăguţ cu mama ta în seara asta, mi-a spus.

– E o femeie extraordinară.

– Te iubeşte, John.

– Îmi dau seama.

– Iar eu vreau să te răsplătesc cumva că ai fost atât de atent cu părinţii mei, cu mama ta şi pentru că te-ai purtat cuviincios la Walton.

– La ce răsplată te gândeşti?
– La sex oral.
– Exact la asta mă gândeam şi eu.

Capitolul 57

Carolyn a coborât pentru micul dejun la ora nouă, Edward nu.

– La Los Angeles e ora şase dimineaţa, mi-a reamintit Susan.

– Acum suntem la New York. Şi oriunde în lume ora şase dimineaţa e un moment cât se poate de potrivit să te trezeşti.

Mama şi fiica şi-au dat ochii peste cap şi s-au întors la chiflele cu cereale şi la ziarele lor.

Era o zi ploioasă, aşa că nu prea aveam ce face, totuşi am hotărât să mergem în oraş şi să intrăm la un muzeu, după care, bineînţeles că Susan voia să meargă să cumpere haine împreună cu Carolyn. Misiunea mea era să-l conving pe Edward să-şi cumpere un costum şi câteva geci noi.

În timp ce aşteptam să se trezească Prinţul Edward, am răsfoit tabloidele şi am găsit ceva despre John Gotti. Ultima ştire din epopeea incomodelor rămăşiţe pământeşti ale lui Gotti era că acestea continuau să se odihnească în pace la casa de pompe funebre Papavero. Totuşi, după cum aflase deja Mancuso, trupul neînsufleţit urma să fie mutat la o capelă a cimitirului St. John din Queens sâmbătă dimineaţă, adică mâine. Publicul era în continuare ţinut departe.

Legat de acest subiect, în continuare nu aveam nicio veste de la domnul Mancuso despre unde ar fi putut să se găsească Anthony Bellarosa. Însă domnul Mancuso promisese că ne va suna de la cimitir şi într-un caz şi-n altul, ca să ne spună dacă Anthony se afla sau nu în grupul restrâns de prieteni şi membri ai familiei care primiseră invitaţie. Bănuiala mea era că următoarea apariţie în public a lui Anthony Bellarosa urma să fie la înmormântarea unchiului Sal sau la a lui. Îmi era tot una atâta timp cât nu era înmormântarea mea sau a lui Susan.

Oricum, articolul din tabloid relata diverse evenimente din cariera lui Gotti, menţionând persoane pe care acesta le lichidase cu mâna sa şi persoane a căror moarte o ordonase, între care şeful lui, Paul Castellano, împuşcat în faţă la Sparks, unul dintre restaurantele mele preferate. Poate că merita o stea în plus[38]. Mi-a trecut prin minte că, dacă acum zece ani aş fi ordonat asasinarea asociaţilor mei, aş fi lucrat şi acum pe Wall Street, singurul nume de pe uşă fiind al meu.

Desigur, poate ar fi fost un stil de management extrem şi probabil nepotrivit pentru o firmă de elită. Şi totuşi...

În ce privea viaţa personală, articolul menţiona moartea tragică a fiului lui Gotti, Frank, în vârstă de numai doisprezece ani, omorât în plină stradă, chiar în faţa reşedinţei Gotti din Howard Beach, Queens. Un vecin pe nume John Favara dăduse cu maşina peste puştiul care mergea pe bicicletă. Moartea băiatului fusese declarată accidentală,

dar accident sau nu, patru luni mai târziu domnul Favara dispăruse fără urmă. Mi-am amintit că atunci când se petrecuse tragedia şi când citisem despre dispariţia domnului Favara, la patru luni după accident, mă întrebasem dacă cineva îl sfătuise că avea şanse să trăiască mai bine şi mai mult dacă-şi schimba adresa.

Nu trebuie însă să critici niciodată deciziile greşite ale altora. Vreau să spun că, deşi pare puţin probabil, oricine se poate trezi că are drept vecin un şef mafiot care îi poartă sâmbetele. De fapt, chiar cunoşteam o astfel de pereche. Poate ar fi trebuit să-şi schimbe adresa.

O altă informaţie de ordin personal despre răposatul John Gotti spunea că acesta, la fel ca Frank Bellarosa, era un mare admirator al lui Niccolo Machiavelli. Ce vreţi, e lăudabil că nişte indivizi fără scrupule încearcă să-şi dezvolte cunoştinţele citind din marii maeştri ai Renaşterii. Niciodată nu eşti prea bătrân ca să mai înveţi câte ceva despre firea omenească, despre cum să-ţi faci prieteni şi să influenţezi oamenii, despre cum să conduci un principat sau un imperiu al crimei.

În aceeaşi ordine de idei, articolul mai menţiona şi că Gotti se considera un fel de Cezar. Pare-se deci că încercase să combine două stiluri de conducere diferite: dictatura şi şiretenia. Se pare că şi reuşise în oarecare măsură, la fel cum reuşise Frank Bellarosa, care pe lângă că-l admira pe Machiavelli, era şi un mare fan al lui Benito Mussolini.

Astfel de oameni – italieni sau nu – iubesc puterea şi le place să dispună de putere. Îţi poţi da seama de unde provin după modelele pe care şi le aleg. Mi-am spus totuşi că Anthony Bellarosa – Micul Cezar – era în esenţă un om care suferea de mania grandorii şi era un urmaş decăzut la cârma imperiului tatălui său. Dar asta nu era problema mea – problema mea era că tipul era un derbedeu periculos şi impulsiv. Se prea poate să fi avut instincte bune, la fel ca tatăl lui, pentru că sigur nu inteligenţa îl ţinuse în viaţă atâta vreme. Mi-am amintit că o încercare de a-l depăşi ca şiretenie pe Frank Bellarosa era ca şi cum ai fi încrucişat spada cu un general viteaz, în cazul lui Anthony, era ca şi cum ai fi vrut să ghiceşti gândurile unui animal de pradă, lipsit de inteligenţă, dar lihnit de foame şi umblând să-şi umple burta.

Ca să revin la John Gotti, articolul mai amintea de preferinţa domnului Gotti pentru costumele Brioni în valoare de două mii de dolari.

– Am să-i cumpăr lui Edward un costum Brioni, i-am spus eu lui Susan.

– Sunt de calitate?

– Sunt excelente. Costă două mii de dolari bucata. Sunt lucrate de mână, în Italia, am adăugat.

– Ar trebui să-ţi iei şi tu unul.

– De ce nu? Poate obţin şi o reducere.

Edward şi-a făcut apariţia pe la ora 10 dimineaţa şi, în timp ce-şi bea cafeaua, Susan i-a pregătit micul dejun aşa cum îi plăcea lui: ouă prăjite, cârnaţi şi biscuiţi unşi din belşug cu unt. Cum aceasta era şi micul meu dejun preferat, am spus:

– Vreau şi eu la fel.

– Tu nu.

Păi bine, cineva umbla să ne ia gâtul: ce conta că-mi scurtez viaţa dacă mâncam nesănătos? Nu pricepeam nici în ruptul capului.

Susan hotărâse să închiriem o maşină cu şofer şi să pornim în expediţie prin oraş – fără să aşteptăm taxiul în ploaie şi fără să înnebunim căutând loc de parcare. Maşina a sosit la 11. E foarte adevărat: bogat sau nu, e tare bine să ai bani.

Prima noastră escală în Manhattan a fost Muzeul Freick de pe Fifth Avenue. Am întrebat-o pe Susan dacă aici lucra amica ei, Charlie Frick. Nu mi-a răspuns, aşa că nu m-am lămurit, dar oricum n-am văzut-o pe acolo pe Charlie.

Ne-am îndopat cu artă preţ de o oră şi douăzeci şi şapte de minute, după care am servit un prânz grozav la La Goulue, unul dintre restaurantele mele preferate din Upper East Side.

În adâncul sufletului Edward rămânea un newyorkez şi cei mai mulţi prieteni ai lui locuiau aici, în oraş. El însă îşi alesese o carieră şi poate un stil de viaţă care avea să-l reţină pe Coasta de Vest. Susan nu se împăca deloc cu ideea, iar dacă ar fi dispus de averea familiei Stanhope, ar fi găsit o cale de a-l aduce înapoi pe Edward. În mod paradoxal, pentru o investiţie de numai cincizeci de mii de dolari, l-aş fi putut ruga pe Anthony să se gândească la un mod de a grăbi această moştenire de familie. Recunosc că nu era un gând prea frumos. Oricum nu conta: mi se oferise şansa, dar nu la momentul potrivit.

După masa de prânz maşina ne-a lăsat pe mine şi pe Edward la magazinul Brioni din East Second, iar pe doamne le-a dus mai departe, pe Madison Avenue şi Fifth Avenue, să facă ravagii prin magazine.

Edward era la fel de ahtiat după cumpărături ca şi mine, dar până la urmă am reuşit să comandăm un costum Brioni cu accesorii asortate. Edward nu avea neapărat nevoie de un costum de două mii de dolari, dar i-am spus că era plăcerea mamei lui şi cardul ei bancar, aşa că tot ce-l costa pe el era ceva timp şi un strop de plictiseală.

Costumul urma să fie gata peste opt săptămâni şi va fi trimis la Los Angeles. Într-o viaţă viitoare mi-aş fi dorit să fiu fiul lui Susan. Sigur, ea îmi spusese să-mi comand şi eu costum, numai că noi trebuia să începem să facem economii, deşi Susan încă nu se obişnuise cu ideea.

Edward şi cu mine am ajuns la concluzia că făcusem suficiente cumpărături pe ziua aceea, drept care Edward a sunat şoferul de pe

mobilul lui, iar maşina a venit, ne-a luat şi ne-a lăsat la Clubul Yale din Vanderbilt Avenue.

Ne-am instalat în vastul salon principal, am citit ziarele, am stat de vorbă şi am băut câteva pahare cu suc de roşii, în care cred că fusese adăugată şi ceva votcă.

La ora cinci Susan l-a sunat pe Edward pe mobil, iar el i-a spus că tocmai luam ceaiul la Clubul Yale. Bun băiat. Aşchia nu sare departe de trunchi.

Traficul la ora de vârf într-o zi de vineri era un dezastru, aşa că am ajuns acasă abia după ora 7 seara.

Am rămas şocat la vederea cutiilor şi a pungilor care umpleau portbagajul şi a fost nevoie de toţi patru, plus şoferul, ca să le ducem înăuntru.

– Carolyn şi cu mine ţi-am cumpărat o cravată, m-a anunţat Susan înainte să apuc să fac o remarcă mai sarcastică.

M-am simţit tare prost pentru ceea ce eram gata-gata să spun, aşa că am răspuns:

– Mulţumesc. Sper că n-a costat prea mult.

Mi-am zis că ar fi trebuit să-i spun lui Susan între patru ochi că era cazul să înceapă să pună deoparte una-alta pentru penuria care s-ar fi putut abate asupra noastră. Dar ea era la fel de conştientă ca şi mine, ca atare asta poate şi făcea: punea deoparte marfă de la Armani, Escada, Prada şi Gucci pentru vremuri de restrişte. Înţeleaptă hotărâre. Pe deasupra, comandând costumul Brioni, sprijineam şi economia italiană.

Am verificat să văd dacă aveam mesaje pe robot. Erau câteva, dar niciunul de la domnul Mancuso, care în orice caz ar fi sunat pe mobilul lui Susan de-ar fi avut să ne comunice ceva important.

Mi-am verificat e-mailul şi am găsit un mesaj de la Samantha, care suna cam aşa: „Mâine sosesc cu avionul la New York. Ajung spre seară. Ne întâlnim la The Mark la ora 7”.

Bun hotel, dar eram de părere că nu era cazul, aşa că m-am grăbit să tastez: „Mafia încearcă să-mi facă felul şi sunt pe cale să mă însor”. Greu de crezut, dar... Trebuia să existe o cale mai bună de a spune asta. Am şters şi am scris din nou: „Dragă Samantha, M-am împăcat cu fosta mea soţie şi...”

În clipa aceea a intrat Susan, care m-a întrebat:

– Cui îi scrii e-mailul?

Am apăsat tasta DELETE.

– Celor de la birou, mi-a răspuns.

– De ce?

– Îmi dau demisia.

– Bravo!

Şi-a tras un scaun şi s-a aşezat lângă mine.

– Hai să te ajut, s-a oferit ea.

– Păi...

M-am uitat la ceas.

– Ar putea dura ceva timp şi trebuie să ajungem la casa de pompe funebre.

– Nu durează decât vreo câteva minute.

Presupun că sosise vremea să tai unele punţi pe care avusesem de gând să le las intacte. Prin urmare, cu ajutorul lui Susan, am compus un mesaj foarte frumos, bine gândit şi pozitiv, către firma la care lucram, menţionând cât îmi venea de greu să le dau o asemenea veste, exprimându-mi speranţa că nu le provocam neplăceri şi aşa mai departe, dar totodată asigurându-i că peste câteva săptămâni mă voi înapoia la Londra ca să-mi recuperez obiectele personale, să instruiesc persoana care urma să-mi ia locul şi să semnez hârtiile necesare pentru plecarea mea de la firmă.

– Spune-le că te căsătoreşti, mi-a sugerat Susan.

– De ce?

– Ca să înţeleagă de ce nu te mai întorci.

– Nu-i nevoie.

– O să se bucure pentru tine.

– Puţin le pasă. Sunt englezi.

– Prostii! Spune-le.

Prin urmare, le-am dat la firmă vestea cea bună, care avea astfel să ajungă instantaneu şi la urechile Samanthei, fie prin telefon, fie prin e-mail. Oricum, la Londra era ora 2 noaptea, aşa că-mi rămânea ceva timp în acea seară ca să-i trimit şi ei mesaj.

Am apăsat butonul TRIMITE şi mesajul meu a fost expediat la Londra. Ar fi fost bine ca expedierea să se facă abia după un minut, ca să mai poţi gândi sau măcar ca să-ţi scoţi nevasta sau prietena afară din cameră.

Ideea de bază era că încercasem să fiu pregătit pentru toate eventualităţile şi să exploatez toate aspectele situaţiei. Numai că în ultimă instanţă eram nevoit să-mi fac cruce şi să sper că toate se vor sfârşi cu bine.

Dacă ar fi fost s-o părăsesc pe Susan, asta nu s-ar fi întâmplat din voinţa mea, ci pentru că aş fi fost nevoit s-o fac, ca să-i asigur viitorul, precum şi viitorul copiilor noştri. E mult, mult mai bine aşa, bla-bla.

Sau era foarte posibil să ia chiar ea această decizie dificilă, din aceleaşi motive. Instinctul unei mame este acela de a-şi apăra copiii, lucru pe care îl înţelegeam.

– Ce-ai rămas aşa pe gânduri? m-a întrebat Susan.

– Mă gândeam la Edward şi Carolyn... şi la cât de grozav e să petrecem timpul acesta împreună.

– Avem înainte o viaţă întreagă de stat împreună.
Tocmai asta era problema.

Capitolul 58

Am sosit la Walton la ora 8.15 şi, aşa cum se întâmpla întotdeauna, în ultima seară de priveghi erau acolo toţi cei care până atunci amânaseră să vină, plus o suită impresionantă de enoriaşe de la biserica St. Mark.

Ne-am supus aceleiaşi rutine: ne-am apropiat de sicriu – Ethel continua să arate bine – i-am salutat pe cei care aveau bilet în rândul întâi, apoi am trecut din nou în Salonul A, am aruncat o privire în hol şi în camera de aşteptare. Aveam un puternic sentiment de déjà vu.

William şi Charlotte erau şi ei acolo, deşi nu mi s-a ivit prilejul să stau de vorbă cu ei. De fapt, ne-am evitat unii pe alţii. Era şi mama acolo, dar de data asta m-am dus s-o salut.

Mai venise şi Diane Knight, infirmiera care o îngrijise pe Ethel la azil. Am remarcat că niciodată nu văzusem la pompe funebre pe medicul vreunui răposat. Presupun că ar fi fost oarecum penibil. L-am văzut şi pe contabilul lui Ethel, Matthew Miller, cu care am discutat cam un minut, aranjând să ne întâlnim pentru a regla împreună problemele de contabilitate ale lui Ethel. Vreau să zic că la o casă de pompe funebre nu se cade să te ocupi de afaceri, dar măcar poţi aranja întâlniri în acest scop.

Charlie Frick, cu care Susan luase prânzul, era şi ea acolo, iar eu m-am prezentat şi i-am spus că în aceeaşi ziua fusesem la muzeu.

– Frumos loc! Multe opere de artă, i-am spus.

După care i-am arătat nenorocirea aia de pictură eterică din hol şi am adăugat:

– Asta ar arăta grozav în Muzeul Frick.

Ea s-a scuzat şi mi-a întors spatele, ducându-se probabil să discute cu Susan despre mine.

M-am întâlnit şi cu Judy Remsen, care pe vremuri se numărase printre prietenii noştri apropiaţi şi care a fost încântată să mă revadă. Era deja la curent cu vestea cea mare şi s-a bucurat mult pentru noi. E vorba de doamna care ne prinsese în flagrant în curtea din spate şi sunt convins că-şi amintea scena aceea de câte ori dădea cu ochii de mine. Bineînţeles că n-am adus vorba despre incidentul cu pricina, totuşi i-am spus:

– Treci pe la noi săptămâna viitoare să facem plajă împreună în patio.

– Eu... da... e o idee excelentă.

– Sună-ne înainte de-a veni, am rugat-o şi am zâmbit.

Ea s-a scuzat şi a plecat de lângă mine.

Pe urmă l-am întâlnit pe Lester Remsen, soţul lui Judy, care fusese prietenul şi agentul meu de bursă. Lester şi cu mine avusesem disensiuni pe tema faptului că-i invitasem pe Frank şi Anna la The

Creek la cină. Evident, Susan fusese şi ea la aceeaşi masă, dar ei i se ierta incidentul, aşa cum i se iertau toate. De fiecare dată eu eram băiatul rău. Dar tăceam şi înghiţeam de fiecare dată.

Lester şi-a oferit serviciile de specialitate, în caz că aveam nevoie iar de ele. Pe moment, chestiunile arzătoare pentru mine erau echipamentele de protecţie şi dispozitivele de pază electronice.

– Costume biohazard. Treaba asta o să ia amploare, am spus eu.

I-am văzut şi pe soţii DePauw, care locuiau în vila de pe deal, vizavi de porţile Alhambrei, acolo unde FBI îşi instalase postul de observaţie, ca să fotografieze maşinile şi persoanele venite pe proprietatea lui Frank – printre care Susan şi cu mine – şi i-am întrebat dacă mai lucrau şi acum pentru FBI.

Mi-au răspuns că nu, după care amândoi s-au scuzat şi au plecat de lângă mine.

Beryl Carlisle m-a evitat, iar Althea Gwynn m-a privit de sus.

Îmi părea grozav de bine că mă întorsesem.

În hol l-am zărit şi pe reverendul James Hunnings. După cum spuneam, nu era chiar preotul meu preferat, deşi părea să fie preferatul tuturor celorlalţi. Deci poate că eu eram de vină. Totuşi, continuam să cred că vina era a lui.

Oricum, a dat cu ochii de mine, s-a apropiat şi mi s-a adresat pe tonul cu care vorbea în amvon:

– Bună seara!

– Bună seara! i-am răspuns, sperând că reuşisem să nu pară că-l imit.

– Ce mai faci, John?

– Excelent!

Până acum cinci secunde.

– Dumneavoastră ce mai faceţi? l-am întrebat.

– Bine, mulţumesc de întrebare.

– Dar doamna Hunnings? Dumneaei ce mai face?

– E bine. Am să-i transmit că ai întrebat de ea.

Niciodată n-am înţeles de ce nevastă-sa nu-şi luase un amant. Era foarte drăguţă şi-i cam sclipeau ochii.

– Ai o clipă liberă? m-a întrebat el.

– Păi... da...

– Aş vrea să stăm de vorbă între patru ochi.

Eram oarecum curios, dar în acelaşi timp voiam să ajung să beau un cocteil. Nu-i uşor să iei decizii.

– Bine, i-am răspuns.

M-a condus la etaj şi am urcat împreună scara vechii case în stil victorian, oprindu-ne în dreptul unei uşi însemnate cu o cruce, care mi-am închipuit că era rezervată preoţilor de religie creştină.

În cameră se găsea o masă înconjurată de câteva scaune. Ne-am

aşezat la masă.

– Mai întâi, vreau să-ţi urez bun venit acasă.

– Mulţumesc.

– Sper că te vei alătura din nou familiei de la St. Mark.

Mi-am închipuit că se referea la enoriaşi. E greu să descifrezi noul stil de vorbire după ce lipseşti un timp. Oricum, era şansa mea să-i dau de ştire că trecusem la buddhism. În schimb i-am spus:

– Fără îndoială.

– Desigur, am aflat că te-ai împăcat cu Susan.

– Veştile bune circulă repede.

– Într-adevăr. Presupun că Susan şi cu tine intenţionaţi să vă recăsătoriţi la biserica St. Mark.

– Aşa s-ar cădea.

Oare beneficiam de reducere, dat fiind că era vorba de a doua nuntă?

– Atunci sper că şi tu şi Susan vă veţi gândi la consiliere prenupţială.

Şi William amintise de acest lucru.

– Păi, am mai fost căsătoriţi odată. Unul cu altul.

– Ştiu asta, John, dar, ca să vorbesc deschis, împrejurările despărţirii şi ale divorţului vostru ar trebui discutate cu un om al bisericii, iar eu sunt dispus să vă ofer consiliere în acest sens.

– Păi, părinte, ştiţi... e atâta vreme de când ne-am despărţit că aproape am uitat motivul care ne-a determinat să ajungem la divorţ.

Nu prea i-a venit să creadă – de fapt, nici mie – totuşi ne-a sfătuit:

– Vorbeşte şi cu Susan despre asta şi dă-mi de ştire la ce concluzie aţi ajuns.

– Aşa am să fac.

– Nu mă îndoiesc că vreţi să vă clădiţi viitoarea căsnicie pe baze solide, ca să nu se năruie şi a doua oară, a făcut el o ultimă tentativă.

– Bună metaforă!

M-a traversat gândul păcătos că de fapt reverendul Hunnings voia să afle detaliile picante ale aventurii lui Susan: cum îl lichidase pe Frank Bellarosa şi poate chiar câte ceva despre viaţa noastră sexuală de după aceea. Mi-am ars în gând o palmă peste faţă şi am spus:

– Mă impresionează grija dumneavoastră.

– Nu-mi fac decât datoria să împlinesc lucrarea lui Dumnezeu, John.

– Înţeleg. Mda... bine.

Am aruncat o privire la ceas.

– Şi, fiindcă veni vorba de case, a continuat el, înţeleg că Susan şi cu tine locuiţi împreună.

Oare pe cine mâncase limba? Oricum, îmi dădeam seama unde ducea discuţia, aşa că am răspuns:

– Dorm în camera de oaspeţi.

– Adevărat?

– Bineînţeles.

Chiar că era greu de crezut, dar trebuia să mă pun în locul lui. Trebuia să poată face cunoscut faptul că abordase problema cu unul dintre păcătoşii lui şi că-şi exprimase deschis dezaprobarea. Aproape că-l auzeam povestind soţiei lui la cină... cum oare o chema? Sarah? Era chiar drăguţă.

– John? Spuneam că Dumnezeu n-ar privi cu ochi buni relaţia voastră dacă aţi împărţi acelaşi pat.

Începeam să mă simt ca la optsprezece ani şi era distractiv.

– Înţeleg, am răspuns.

– Bine. Îmi închipui că Edward şi Carolyn se bucură pentru voi, mi-a spus.

– Sunt absolut încântaţi.

Nu ştiu ce legătură de idei a făcut, fiindcă mi-a spus:

– Mama ta m-a rugat să-ţi vorbesc.

– Despre ce?

– Mi-a spus că v-aţi înstrăinat unul de altul, a răspuns el. A fost foarte mâhnită că n-ai venit la înmormântarea tatălui tău, a adăugat.

– Nu mai mâhnită decât am fost eu când am aflat că a murit. Eram pe mare, am explicat.

– Da, ştiu.

A schimbat subiectul şi m-a întrebat:

– Dă-mi voie să te întreb, domnul şi doamna Stanhope cunosc vestea cea mare?

Părea să fie o întrebare la care cunoştea deja răspunsul.

– Au venit amândoi la înmormântare, aşa că-i puteţi întreba direct pe ei, de nu cumva aţi şi făcut-o.

– I-am văzut astă-seară. Dar n-am schimbat decât vreo câteva cuvinte.

– Serios?

– Dacă doriţi să le telefonaţi, locuiesc amândoi într-o căsuţă la The Creek.

– Întotdeauna au fost enoriaşi activi şi generoşi ai bisericii St. Mark şi am un deosebit respect pentru amândoi. Ştiu că şi Susan ţine mult la ei, aşa că-mi fac griji pentru voi toţi în caz că ei nu v-au dat binecuvântarea.

Am tras adânc aer în piept şi i-am răspuns:

– Puţin îmi pasă de binecuvântarea sau de banii lor. Nici maică-mii n-ar trebui să-i pese, dacă asta e problema ei. Iar dacă William şi Charlotte mai contribuie cu fonduri la St. Mark, atunci Susan şi cu mine ne putem căsători în altă parte – dacă asta-i problema *dumneavoastră*.

A ridicat o mână.

– Facem pace? Îţi ţii gura?

– Problema mea, John, zise el, este că această căsătorie să nu fie nepotrivită, să împlinească aşteptările tale şi ale ei şi să împărtăşiţi sfânta taină a căsătoriei în deplină cunoştinţă a drepturilor şi îndatoririlor voastre.

În spatele vorbelor lui se ascundea ceva, dar nu-mi dădeam seama ce anume. Deşi, dacă era să-mi dau cu presupusul, aş fi zis că William discutase deja cu reverendul Hunnings, spunându-i că el şi doamna Stanhope erau total împotriva acestei căsătorii şi rugându-l să aibă amabilitatea să stea de vorbă cu Susan şi cu John în această privinţă, iar apoi, desigur, să dezbată chestiunea cu fiecare între patru ochi. *Divide et impera.* Fără îndoială că William i-l prezentase reverendului Hunnings pe John Sutter drept un vânător de zestre. Putea chiar să-i fi spus că John îi ceruse o anumită sumă ca să rupă logodna şi să renunţe la apropiata căsătorie. Pe lângă toate astea, bineînţeles că William mai pomenise şi de o generoasă contribuţie către biserica St. Mark.

Îl credeam în stare pe Willie cel Şmecher de una ca asta. Dar nu-mi închipuiam că reverendul Hunnings îi va ţine isonul până la capăt. Probabil că urma să dezvolte subiectul atâta cât putea, poate ca să constate dacă William Stanhope avea motiv real de îngrijorare. Sau poate avea să facă pasul următor şi să mă întrebe dacă într-adevăr îi cerusem bani lui William. Era posibil chiar să încerce să strecoare şi în sufletul lui Susan sămânţa îndoielii.

William era un nemernic machiavelic şi lipsit de scrupule, dar în loc să-i destăinui asta reverendului Hunnings, care avea o părere bună despre el, am preferat să-i spun:

– Susan şi cu mine am hotărât să ne recăsătorim şi asta nu ne priveşte decât pe noi.

– Desigur, a încuviinţat el. Numai că e puţin cam brusc după atâţia ani de despărţire, mai ales că sunteţi împreună abia de... cât timp? O săptămână?

– De duminică. De pe la amiază, am adăugat.

– Păi, sunt convins că nu vă veţi pripi să vă căsătoriţi până nu aşteptaţi un timp, ca să vă obişnuiţi din nou unul cu altul.

– Înţelept sfat!

Măcar îi putea spune lui William că marcase un punct important. M-am ridicat şi i-am spus:

– Probabil că Susan şi copiii se întreabă pe unde sunt.

S-a ridicat şi el, dar nu terminase ce avea de zis.

– Cât timp s-a aflat doamna Allard la spital am trecut s-o văd de multe ori. Era o femeie foarte credincioasă şi un suflet mare, m-a informat el.

– Ca nimeni alta, am întărit eu.

– Aşa e. Mi-a povestit că ai venit s-o vezi la Fair Haven şi că aţi avut o discuţie plină de miez.

– Îmi pare rău că nu v-am întâlnit şi pe dumneavoastră.

– Ea mi-a mărturisit, în calitate de duhovnic, că ţi-a scris o scrisoare. M-am uitat la el, fără să spun nimic. Mi-a relatat în linii mari conţinutul scrisorii şi m-a întrebat dacă eram de părere că trebuia să ţi-o dea.

Nici de data asta n-am spus nimic, aşa că el a continuat:

– Am impresia că Elizabeth urma să-ţi dea scrisoarea la moartea lui Ethel. Ţi-a dat-o? m-a întrebat.

– Aş prefera să nu vorbesc despre asta, am răspuns.

A dat din cap:

– Cum doreşti.

S-a uitat la ceas şi a spus:

– Oh! S-a făcut aproape ora de rugăciune.

Ne-am îndreptat împreună către uşă şi el mi-a spus:

– Sper că rămâi să te rogi alături de noi.

– Aş vrea să pot.

Am coborât scările amândoi şi am profitat de ocazie ca să-i spun:

– Cum bine ştiţi, reprezint interesele doamnei Allard în ce priveşte bunurile dumneaei şi, deşi testamentul încă nu a fost trimis spre validare, cred că vă pot destăinui că doamna Allard a făcut o donaţie considerabilă către biserica St. Mark.

Între timp am ajuns la picioarele scării şi reverendul Hunnings mi-a spus, cu prefăcut dezinteres:

– Iată o faptă caritabilă.

Ce cuvânt mai era şi ăsta?

– Donaţiile vor fi distribuite până în opt săptămâni. Dacă doriţi să asistaţi la deschiderea testamentului, am să vă dau de ştire unde anume va avea loc şi la ce oră.

Sau pur şi simplu am să trimit cei cinci sute de dolari prin poştă, minus cheltuielile de expediere.

Reverendul Hunnings încerca să-şi imagineze cam câţi bani putea să fi avut Ethel Allard şi totodată dacă fapta ei caritabilă faţă de biserică ar fi afectat considerabil ceea ce se cuvenea familiei. Nu i-ar fi fost prea comod să se găsească alături de familie în caz că urma să înşface o bună parte din moştenire. Mai întâlnisem astfel de situaţii.

– Nu-i nevoie să fiu şi eu de faţă, mi-a răspuns într-un târziu.

– Dacă vă răzgândiţi cumva, daţi-mi de ştire. Vă plac pisicile? l-am întrebat.

– Cum?... Nu prea... De ce?

– Păi... doamna Allard... dar putem discuta cu altă ocazie.

Şi cu asta ne-am urat unul altuia noapte bună.

Am văzut-o pe Susan în hol, iar ea m-a anunţat că ai ei plecaseră să ia cina cu nişte prieteni. Vestea m-a surprins – nu faptul că nu urma să ia masa cu noi, ci că aveau prieteni.

Totuşi i-am răspuns:

– Mă miră şi mă deranjează că au ratat ocazia de a fi cu nepoţii.

– Dar au vorbit cu Edward şi Carolyn, a protestat Susan.

– Au fost fericiţi să se revadă?

– Aşa mi s-a părut.

Nu era un răspuns categoric afirmativ.

– Părinţii tăi mă evită şi sunt îmbufnaţi. Pe de altă parte, amândoi ştiu că Edward şi Carolyn se bucură mult pentru noi. Prin urmare, nici maică-ta, nici taică-tău nu mor de dragul lui Edward şi Carolyn.

– John, să nu despicăm firul în patru.

– Bine. Deci, ce facem acum?

– Vrei să rămâi la slujbă?

– Am crezut că ne putem ruga în familie, la vreun bar de prin împrejurimi.

Mi-a zâmbit şi mi-a spus:

– Hai să mergem la McGlade's. N-am mai fost de mult acolo.

De fapt, de vreo zece ani.

– Mi se pare o idee foarte bună, am încuviinţat eu.

I-am chemat şi pe copii, iar Susan le-a comunicat câtorva persoane de acolo unde anume ne duceam. Obiceiurile de înmormântare sunt foarte variate în America, dar prin locurile acestea unii aleg ca după ultimul priveghi la căpătâiul unui mort să încheie seara la un bar, mai ales dacă e vineri seara. Care alt loc ar fi mai nimerit ca să-ţi îneci amarul?

Prin urmare, familia Sutter a pornit spre barul McGlade din Station Plaza, aflat la numai două minute depărtare, şi unde se afla un mare număr de clienţi veseli care-şi petreceau acolo seara de vineri.

I-am spus patroanei cine eram şi ne-am îndreptat direct spre bar.

Susan şi cu mine am pălăvrăgit cu câţiva clienţi, unii veniţi de la Walton, Saloanele A şi B, iar eu m-am purtat frumos cu aproape toţi.

Edward şi Carolyn au găsit câţiva tineri de vârsta lor pe care-i cunoşteau şi toţi s-au adunat în grup în capătul cel mai îndepărtat al barului.

Tonomatul urla muzică de prin anii şaizeci, atmosfera era însufleţită, iar barul plin de navetişti, orăşeni şi lume din toate straturile sociale, trăsătură distinctă a unui bar de calitate. De fapt, din câte îmi aminteam, în meniu scria: „McGlade's – locul unde se întâlneşte prinţesa cu văcarul".

Susan obişnuia să spună că anunţul se referea la noi.

În calitate de şofer desemnat, m-am mulţumit cu o bere slab alcoolizată, în timp ce Susan s-a metamorfozat din Lady Stanhope în

Suzie şi a dat pe gât câteva pahare de votcă cu apă tonică. Am constatat că era foarte populară acolo şi mi-a trecut prin minte că, dacă n-aş fi reapărut în viaţa ei la momentul potrivit, n-ar fi rămas văduvă prea multă vreme.

După vreo trei sferturi de oră patroana ne-a făcut rost de o masă, aşa că am hotărât să-i lăsăm pe Edward şi Carolyn la bar cu prietenii şi ne-am aşezat la masă doar noi doi, ceea ce era plăcut. În meniu nu exista nici măcar un singur fel de mâncare sănătos, aşa că am comandat o cină americană de zile mari. Ador aripile alea de pui cât toate zilele.

Totul părea să fie ca odinioară, atâta doar că la zece Susan a sunat-o pe Sophie, înainte ca aceasta să se ducă la culcare, iar ea ne-a confirmat că până în acel moment nu există niciun asasin plătit de Mafia care să ne aştepte în bucătărie. Adică nu aveam ceapă.

Cu puţin înainte de miezul nopţii i-am convins pe copii că era cazul să plece odată cu noi, iar cu câteva minute înainte de-a ajunge la Stanhope Hall, Susan a sunat la casa portarului, aşa că la sosirea noastră poarta era deschisă, iar paznicul ne-a făcut semn să intrăm. Cu toate acestea am oprit, am coborât din maşina şi i-am explicat paznicului, în aşa fel încât copiii să nu mă audă, care era problema mea cu vecinul mafiot, dar el ştia deja câte ceva pe tema asta.

– Am să te sun de acasă în vreo zece minute, i-am spus. Dacă nu primeşti niciun telefon, anunţă poliţia sau, dacă vrei, vino la casa de oaspeţi. Cu arma în mână, am adăugat.

Nu ştiam cum avea să reacţioneze, dar el mi-a spus:

– Aşteptaţi aici. Am să-l trezesc pe paznicul care mă schimbă şi vă însoţesc.

Nu voiam să fac prea mare tapaj de faţă cu Edward şi Carolyn, aşa că i-am răspuns:

– Nu e cazul. Mai bine aşteaptă să te sun.

– Sunt poliţist la secţia din Nassau. Aici lucrez cu jumătate de normă, mi-a explicat el.

S-a prezentat şi am aflat că se numea Dave Corroon, ba chiar mi-a arătat şi legitimaţia, ca nu cumva să cred că era un poliţist de ocazie, suferind de mania grandorii, cum se întâmpla cu o bună parte din paznicii de la firmele particulare de pază.

– Dacă vă temeţi că aţi putea avea probleme acasă, eu zic să mă aşteptaţi.

I-am explicat că nu voiam să-i sperii pe copii. Pe urmă i-am vorbit şi despre ceea ce în armată se numeşte parolă şi răspuns. Avem ceapă. N-avem ceapă.

I s-a părut foarte inteligent.

M-am urcat din nou în Lexus, dar nimeni nu m-a întrebat ce anume discutasem cu paznicul, aşa că mi-am continuat drumul spre

casa de oaspeţi.

Susan a sunat pe mobilul lui Sophie, apoi pe fix, dar nu i-a răspuns nimeni şi a presupus că Sophie se dusese la culcare.

Am coborât toţi din maşină, iar eu am spus:

– Simt nevoia să respir aer curat. Hai să stăm puţin în patio şi să vorbim despre ziua de mâine.

Lui Susan i s-a părut o idee bună, iar Edward şi Carolyn n-au zis nimic, chiar dacă nu erau de aceeaşi părere.

Susan a pornit prima spre aleea care se deschidea în lateralul casei.

– Vin şi eu imediat, am spus.

Am descuiat uşa din faţă şi am deschis debaraua din hol, unde lăsasem carabina, care era tot acolo. Am scos-o afară şi am verificat rapid primul etaj, apoi etajul doi. În dormitorul principal am format numărul casei portarului şi mi-a răspuns poliţistul Corroon, care m-a întrebat:

– Totul în regulă? Aveţi ceapă?

– N-avem ceapă.

– OK. Dacă vedeţi sau auziţi ceapă, sunaţi-mă.

– Mulţumesc.

Am pus receptorul în furcă, am coborât la parter şi am pus carabina în debaraua pentru mături, după care m-am dus în patio.

Susan şi Carolyn şedeau de vorbă la masă, iar Edward moţăia în şezlong.

L-am lăsat să doarmă şi am trecut în revistă ce aveam de făcut a doua zi. Trebuia să plecăm de acasă cel târziu la 9.30, slujba de înmormântare de la St. Mark fiind la ora 10. După aceea, urma să mergem la cimitirul Stanhope pentru înmormântare, iar dacă reverendul Hunnings n-o lungea prea mult cu discursul de la groapă – dă, Doamne, să plouă – erau şanse să plecăm de la cimitir înainte de amiază şi să ne întoarcem la St. Mark pentru o întrunire în memoria răposatei, în încăperea de la subsol. Nu era chiar idealul meu de distracţie pentru o zi de sâmbătă, dar nu poţi fi fericit în fiecare zi.

– Să ne potrivim ceasurile de pe acum? a întrebat Carolyn.

Pe Susan a amuzat-o întrebarea. Dacă aş fî pus-o eu...

– Sâmbătă seara la 7 Elizabeth a invitat acasă familia şi câţiva prieteni. Cred că ar trebui să mergem şi noi.

Nu fusesem niciodată acasă la Elizabeth şi m-am gândit că ar fi fost cazul să văd şi eu camera de oaspeţi şi spaţiul de depozitare de la subsol. Pentru orice eventualitate.

– Bine. OK. Rupeţi rândurile.

N-am cules nici măcar un zâmbet.

Carolyn şi-a trezit fratele şi amândoi ne-au urat noapte bună şi s-au dus la culcare.

Simţeam nevoia să beau ceva înainte de culcare, după ce fusesem nevoit să dau pe gât un simulacru de bere, aşa că am mers cu Susan în birou şi mi-am turnat un coniac.

– Reverendul Hunnings a vrut să-mi vorbească între patru ochi, în biroul lui de la casa de pompe funebre.

– Despre ce?

I-am povestit şi ei, iar ea s-a gândit la acea conversaţie.

– Bineînţeles că n-am nevoie de consiliere premaritală şi mă deranjează foarte tare că părinţii mei au vorbit cu el despre noi doi.

– Singura lor grijă e ca tu să fii fericită.

– Atunci nu-i cazul să-şi facă niciun fel de griji. Chiar *sunt* fericită. Dar ei nu. *Ei* sunt cei care au nevoie de consiliere, a adăugat ea.

– Ar fi mult mai fericiţi dacă ne-ar da nouă toţi banii.

A zâmbit, apoi i-a trecut prin minte altceva şi mi-a spus:

– Nu pot să cred că reverendul Hunnings a adus în discuţie faptul că trăim împreună.

– Păi, probabil că părinţii tăi au pomenit despre asta, aşa că trebuia să se refere şi la acest aspect.

– De ce oare nu-şi văd de treaba lor?

– Ştii bine care e răspunsul.

N-a zis nimic, în schimb m-a întrebat:

– Ce crezi că scrie în scrisoarea aia?

– Poate că-i ceva mai important decât am crezut.

– Elizabeth are scrisoarea?

– Da, o are.

– Mâine-seară ar trebui să i-o ceri.

– Am să i-o cer.

M-a întrebat ce se petrecea la casa portarului şi i-am povestit.

– Poliţistul ăsta, Corroon, pare un tip isteţ. Încearcă să afli cine sunt poliţiştii care lucrează aici în timpul liber. Ceilalţi ar putea fi angajaţi la Bell Security.

A dat din cap.

– Crezi că Edward şi Carolyn bănuiesc ceva?

– Au fost foarte tăcuţi în maşină, cât timp ai discutat cu Corroon... dar nu ştiu ce e în mintea lor.

– Dacă ne întreabă, rămâne în picioare povestea cu Nasim.

Ea s-a gândit câteva clipe şi mi-a spus:

– Uneori cred că ar trebui să le spunem. Pentru siguranţa lor.

– Nu. Şi aşa sunt cu ochii după asasini iranieni. Nu-i cazul să le spunem că de fapt e vorba de asasini italieni. Carolyn pleacă duminică seara, iar Edward luni dimineaţă. Nu vreau să-şi facă griji pentru noi când nu vor mai fi aici.

Susan a încuviinţat din cap, apoi a schimbat subiectul cu altul mai vesel.

– A fost plăcut la McGlade.

– Într-adevăr. Locul unde se întâlneşte prinţesa cu văcarul. Apropo, cine era văcarul care-ţi făcea avansuri?

– Eşti gelos?

– Am fost vreodată?

– Nu. Adică... la primele noastre întâlniri.

– Nu-mi mai amintesc.

– Dacă vrei, îţi pot aduce eu aminte.

– Astea-s scorneli. OK, mâine avem o zi grea, aşa că ar trebui să mergem la culcare, fără să facem sex.

– Har Domnului!

– Verific uşile şi ferestrele şi vin sus.

Ea a urcat la etaj, iar eu m-am instalat în faţa computerului. La Londra era aproape 7 dimineaţa, aşa că Samantha avea să primească mesajul înainte să bea prima cafea a dimineţii – asta presupunând că-şi verifica mesajele cu regularitate, ceea ce nu se întâmpla. *Zău* că nu voiam să ia avionul şi să vină la New York. Vreau să zic că aveam şi aşa suficiente probleme aici şi, deşi Susan nu era o femeie geloasă, eram convins că nu avea niciun chef să bea ceva la Mark împreună cu Samantha.

Aşa că am început să tastez un mesaj foarte drăguţ, care începea cu „Dragă Samantha” şi pe care deja îl compusesem în minte. I-am explicat situaţia cu regret şi fără ocolişuri. Nu i-am pomenit de necazul meu cu Mafia, pentru că şi-ar fi făcut probleme, deşi poate ar fi vrut să-mi ia careva gâtul. Niciodată nu se ştie cum va reacţiona o femeie care a fost respinsă. Cum fusese cazul cu Susan şi cu Frank... nu, asta trebuia şters.

Am recitit mesajul, l-am mai pieptănat pe ici, pe colo, apoi am apăsat pe TRIMITE, cu sentimentul că apăsasem detonatorul care avea să arunce în aer ultima mea punte de legătură cu Londra.

Eh... acum nu mai era cale de întoarcere. De fapt, nu mai era încă de duminica trecută. Punct.

Am scos puşca din dulapul cu mături, am verificat toate uşile şi ferestrele, după care am urcat în dormitorul mare.

Susan şedea lungită în pat, goală, cu o pernă sub fund. Să fi avut dureri de spate? Sau poate făcea yoga? Ah, da, m-am prins.

Capitolul 59

Sâmbătă dimineaţa ploua. Excelentă vreme pentru o înmormântare.

Toţi membrii familiei Sutter, îmbrăcaţi în negru şi dotaţi cu umbrele negre, s-au înghesuit în Lexus. Am urcat la volan şi un sfert de oră mai târziu parcam lângă biserica episcopală St. Mark din Locust Valley.

Construcţia micuţă, dar frumoasă, în stil gotic, fusese ridicată la sfârşitul secolului trecut, cu bani confiscaţi după un joc de pocher între şase milionari, într-un conac de pe Coasta de Aur.

Poate vă întrebaţi cine ar fi confiscat bani de la milionari care jucau pe o miză atât de mare? Păi, socialiştii sau cei de la impozite – dar nu ca să înalţe o biserică. De fapt, banii fuseseră luaţi chiar de neveste, nişte bune creştine cu chef de glumă, dar probabil pornite să fure de la bogaţi – adică de la ele însele – prin intermediul preotului paroh, care îşi zisese că avea nevoie de o biserică şi ştiuse şi cum s-o obţină.

Sunt convins că Hunnings ar fi făcut exact acelaşi lucru dacă i s-ar fi ivit cât de cât prilejul. În orice caz, era o biserică frumoasă, deşi cu bani proveniţi din păcat, adică jocuri de noroc şi furt.

Susan, copiii şi cu mine ne-am salutat în naos cu cei veniţi la slujbă, apoi am găsit o strană aproape de altar.

Biserica era cam pe jumătate plină, adică nu prea rău pentru înmormântarea unei bătrâne într-o dimineaţă ploioasă de sâmbătă. În timp ce păşeam pe intervalul dintre bănci, n-am zărit nici cârlionţii castanii ai lui William, nici părul roşu ca un bec de alarmă al lui Charlotte, pe care n-aveai cum să nu-l observi. Prin urmare, încă nu sosiseră. Poate luaseră la bord prea multe pahare de martini la cina din seara precedentă, deveniseră arţăgoşi şi amicii lor îi luaseră la bătaie.

Sicriul închis al lui Ethel era depus pe o masă în apropiere de altar şi acoperit cu o învelitoare albă. O parte dintre coroanele de la casa de pompe funebre fusese sprijinite de palisada cu zăbrele din faţa altarului, ca să mai înveselească atmosfera, în timp ce orga asigura fundalul sonor. Ploaia răpăia în ferestrele cu vitralii, iar aerul era umed şi greu, duhnind a haine ude şi ceară de lumânări.

Mai fusesem la St. Mark în multe ocazii fericite – nunţi şi botezuri – precum şi în altele triste – nunţi şi înmormântări – la care se adăugau bineînţeles dimineţile de Paşti şi slujbele din noaptea de Crăciun, precum şi ocazional slujba obişnuită de duminică. De fapt, dacă închideam ochii, parcă mă vedeam la botezul lui Edward şi al lui Carolyn, ba chiar mi-o puteam imagina pe Susan păşind către altar în rochia albă de mireasă.

Locul acesta era încărcat de amintiri, dar şi de multe năluci, poate cea mai tristă amintire fiind aceea a unui băieţaş pe nume John Sutter, aşezat într-o strană împreună cu Harriet, Joseph şi Emily... şi închipuindu-şi că avea părinţi normali şi că lumea era un loc bun şi sigur.

Apropo de necuratul, Harriet s-a strecurat şi ea în strana noastră şi s-a aşezat lângă Carolyn. Ne-am salutat şi Harriet mi-a şoptit:

– Aş vrea să merg cu voi la cimitir.

– Sigur.

Dacă ar fi fost ea la volan, cu siguranţă că dricul ar mai fi avut niscaiva morţi de cules pe drum.

A venit şi reverendul James Hunnings, în veşmânt preoţesc adecvat ocaziei, s-a înclinat către altar, apoi s-a dus cu paşi sobri şi s-a oprit în partea centrală a bisericii. Şi-a întins braţele în lături şi a declamat:

– Eu sunt învierea şi viaţa, a spus Domnul.

Speram că nu se referea la propria-i persoană.

Dacă l-ar fi putut auzi pe reverendul Hunnings, Ethel ar fi fost încântată de prestaţia lui, precum şi de cea a organistului. Imnurile fuseseră alese chiar de ea, iar corul şi întreaga congregaţie îşi împleteau frumos vocile.

Elizabeth a spus câteva cuvinte pornite din suflet despre mama ei, după care au vorbit Tom Junior şi Betsy. Din astfel de discursuri mai afli una-alta despre răposat şi pare-se că Ethel fusese o femeie de treabă. Poate aşa şi era.

Şi reverendul Hunnings a vorbit frumos despre moartă, spunând că fusese o femeie foarte credincioasă şi un suflet mare, aceleaşi cuvinte pe care le rostise şi faţă de mine în seara precedentă.

Slujba a continuat, incluzând şi Sfânta Împărtăşanie, ceea ce însemna că puteam sări peste slujba de duminică. Am profitat că mă aflam acolo şi am spus în gând o rugăciune pentru tatăl meu.

În cele din urmă, reverendul Hunnings ne-a invitat să facem pace între noi, aşa că toţi Sutterii s-au sărutat unii cu alţii. Am sărutat-o până şi pe Harriet. Am dat mâna cu toţi ceilalţi, după care m-am întors spre strana din spatele meu şi i-am întins mâna lui... William Stanhope. Oare când se strecurase acolo?

Carolyn, Edward şi Susan i-au sărutat pe Charlotte şi pe William, apoi a venit rândul meu s-o sărut pe Charlotte. Niciunul dintre noi nu avea de ales, poate doar dacă aş fi simulat că fac infarct. Prin urmare, m-am conformat îndemnului la pace şi înţelegere şi am pupat-o scurt pe obrazul ei zbârcit, mormăind: „Domnul să te aibă-n pace”.

Câţiva oameni de la casa de pompe funebre au ridicat sicriul, în urma căruia a păşit familia Allard, apoi reverendul Hunnings împreună cu dascălul şi cei veniţi s-o conducă pe Ethel pe ultimul

drum.

Ploua în continuare, aşa că mai toţi şi-au deschis umbrelele, ceea ce a sporit confuzia privind cine cu a cui maşină mergea la cimitir şi cine mergea cu limuzina. Un lucru era sigur, Ethel mergea cu dricul.

Susan a insistat ca maică-mea să stea pe locul din dreapta mea, aşa că am avut plăcerea s-o ascult pe Harriet dându-mi indicaţii cum să conduc maşina. Fusese o glumă, sper.

M-am încadrat în şirul de maşini care formau procesiunea funebră, în capul căreia era Ethel, urmată de trei limuzine duble pentru familie şi alte douăzeci de maşini, plus una de poliţie pentru escortă. Toţi am străbătut oraşul, îndreptându-ne spre cimitirul Locust Valley. Un colţ al acestui cimitir pentru toate religiile era de fapt cimitirul privat al familiei Stanhope, care le asigura maximă intimitate şi o separare convenabilă de alte trupuri ţepene, dar mai puţin importante.

Am parcat cât mai aproape de locul de îngropăciune şi ne-am alăturat mulţimii, păşind prin ploaie către mormântul deschis.

Casa de pompe funebre se ocupase de aducerea coroanelor şi le plasase ceva mai departe de mormânt, într-un cerc în care ne-am adunat cu toţii. Cineva a adus trandafiri.

Se adunaseră vreo cincizeci de persoane în jurul sicriului, care era aşezat pe un postament lângă groapa acoperită cu iarbă artificială. Am observat că la căpătâiul mormântului lui Ethel se vedea aceeaşi veche inscripţie „Grădina Victoria”.

Mormântul lui George Allard se găsea alături de locul de veci al lui Ethel, iar Elizabeth s-a apropiat şi şi-a pus mâna pe numele lui. Frumos din partea ei.

M-am uitat în jur la alte pietre funerare, majoritatea inscripţionate cu numele de Stanhope, ca primul sau al doilea nume de familie. Unul dintre bonusuri când te căsătoreai cu un Stanhope era că primeai un loc de veci gratis aici. Eram teribil de încântat de perspectivă.

William şi Charlotte stăteau de cealaltă parte a sicriului, cu faţa către mine. M-am uitat la ei. Fără îndoială că, aflându-se aici, între toţi strămoşii lui plecaţi pe lumea cealaltă, William se gândea la propria-i mortalitate, la nemurirea sufletului şi la faptele lui din lumea asta, care aveau să hotărască dacă urma să ia liftul în direcţia Sus sau Jos. Ar fi trebuit să se gândească şi la singura nemurire de care omul poate fi sigur: copiii, nepoţii şi generaţiile care-i vor urma. Poate că azi – mi-am zis eu şi m-am rugat în gând – William va avea o revelaţie, ne va binecuvânta căsătoria şi-i va primi cu braţele deschise pe copiii noştri.

L-am privit cu atenţie, să văd dacă era atins de Sfântul Duh. Dar nu părea decât să sufere de mahmureală. Apoi a strănutat.

Pneumonie? Cu puţin noroc, m-aş fi întors aici în săptămâna următoare.

Fiindcă veni vorba de morţii familiei Stanhope: undeva, poate la vreo cincizeci de metri mai încolo, era piatra funerară a lui Augustus Stanhope şi mi-am amintit cum se dusese Ethel la mormântul iubitului ei în ziua înmormântării lui George. Nu mai vorbisem cu nimeni despre asta, în afară de Susan şi, gândindu-mă acum la acea întâmplare, m-am întrebat dacă Ethel mai dusese cu ea în mormânt şi alte taine. Asta m-a dus cu gândul la scrisoare. Trebuia să fie ceva cu acea scrisoare, altfel reverendul Hunnings n-ar fi adus vorba despre ea. Dar ce anume? Poate vreun testament secret, care ar fi aruncat în aer testamentul cunoscut tuturor? Să fi fost vreun act sau vreun transfer de bunuri încheiat de Augustus pe când era încă în viaţă şi care-i dădea lui Ethel sau moştenitorilor ei drepturi asupra averii Stanhope? Sau poate că scrisoarea dezvăluia o relaţie de paternitate despre care nimeni nu avea habar. Poate că William Stanhope era fiul din flori al grădinarului italian. Cine putea şti? Dar dacă trăieşti ani îndelungaţi, aşa cum se întâmplase cu Ethel, ajungi să cunoşti unele lucruri.

Unul dintre oamenii de la biserică a ţinut umbrela deasupra capului reverendului Hunnings şi după ce s-a adunat toată lumea, acesta şi-a început discursul:

– Încă din viaţă suntem de fapt sortiţi morţii.

Un sfert de oră mai târziu a încheiat cam aşa:

– În speranţa şi cu convingerea că vom reînvia şi vom avea parte de viaţă fără de moarte, prin voia Domnului nostru Isus Hristos, îi încredinţăm Dumnezeului Atotputernic pe roaba sa, Ethel, şi trimitem trupul ei către odihna veşnică: din pământ ne-am născut şi ne întoarcem în pământ... cenuşă la cenuşă, ţărână la ţărână...

Susan, Edward, Carolyn şi cu mine am aruncat petale de trandafiri peste sicriu:

– Odihneşte-te în pace.

Ne-am îndepărtat de mormânt, Harriet mergând alături de Edward şi Carolyn. Susan m-a luat de mână.

– Ţii minte cum la înmormântarea lui George ne-am promis că fiecare din noi va veni la înmormântarea celuilalt, chiar dacă am fi divorţaţi?

– Ţin minte.

Îmi aminteam momentul sau ceva asemănător.

– De ce mă întrebi?

– Pentru că... în toţi anii cât ai fost pe mare... m-am tot întrebat... ce se va întâmpla dacă ai să-ţi găseşti sfârşitul acolo... Cum aş fi putut...?

Glasul i s-a frânt şi a izbucnit în plâns.

I-am înconjurat umerii cu braţul şi am pornit amândoi prin ploaie, alături de ceilalţi oameni trişti şi îmbrăcaţi în negru, adăpostiţi sub umbrele negre şi păşind pe lângă limuzine negre.

Ne-am adunat cu toţii în încăperea de la subsolul bisericii St. Mark şi am constatat că era mai multă lume decât la cimitir. Cum însă cei absenţi de la cimitir erau îndeosebi oameni în vârstă şi copii, precum şi femei de la biserică, a căror grijă era să pregătească mâncarea şi băutura, toţi fuseseră scutiţi de o înmormântare pe ploaie.

Băutura părea a fi fără alcool, dar speram că cineva să fi turnat alcool măcar într-unul din castroanele cu punci, aşa că nu trebuia decât să-l depistez.

Nu mă dădeam în vânt după prăjiturile şi fursecurile de producţie bisericească şi-mi plângea stomacul după un sendviş din pâine de secară cu pateu de ficat şi muştar. Dar date fiind împrejurările, m-am mulţumit cu puţină salată de cartofi cu niscaiva urme de carne pe care nici n-am reuşit s-o identific.

Aceste reuniuni de după înmormântare sunt oarecum penibile – niciodată nu ştiam dacă trebuia să continuăm cu jelitul sau să râdem împreună cu familia şi prietenii dispărutului. Am întrebat-o pe Susan – Emily Post fusese cam sarcastică în ultima vreme –, iar ea mi-a spus că tot ce aveam de făcut era să evocăm amintiri frumoase şi să mai rămânem un timp alături de familia greu încercată de pierderea cuiva drag. Asta ştiam şi eu, dar cum lipsisem din ţară vreme de zece ani, uneori mă simţeam străin şi observasem că nu înţelegeam sau interpretam greşit unele schimbări subtile intervenite aici în acest răstimp.

Harriet părea să fie mai populară decât crezusem eu, lucru surprinzător şi îmbucurător. La fel de bine îmi părea că avea maşina aici şi că nu era nevoie s-o duc eu acasă.

I-am zărit pe William şi Charlotte stând deoparte şi sorbind din punciul acela îngrozitor. M-am uitat cu atenţie să văd dacă William mai strănuta sau tuşea, dar părea mai degrabă plictisit decât bolnav în ultima fază. La dracu'! În egală măsură mă irita faptul că Susan nu-i trăsese de mână pe Edward şi Carolyn ca să le ţină companie şi să-i mai îmbuneze. Nu rămâneau prea multe astfel de ocazii, iar Susan lăsa să-i scape una dintre ele. M-am uitat în jur după copii, dar nu i-am văzut, deşi i-am văzut pe fraţii Corbet.

Poate trebuia să renunţ să fac planuri de căsătorie pentru ei, dar şi să-i trimit să le ţină de urât bunicilor. Susan nu-mi era de folos nici într-un caz, nici în altul, aşa că de ce să-mi fi făcut griji? Iubirea? Dracu' s-o ia. Banii? Cui îi păsa de ei? Mai bine lăsam totul în voia sorţii.

Îmi place să mă pierd printre oameni pe care nu-i cunosc, mai

ales dacă cei mai mulţi sunt vârstnici: există şansa de a auzi conversaţii interesante. Bineînţeles că la asta contribuia şi punciul. I-am văzut pe Tom Corbet şi pe Laurence, aşa că ne-am izolat toţi trei într-un colţ şi am stat la taclale.

L-am zărit şi pe reverendul Hunnings, apoi pe soţia lui, drept care m-am dus s-o salut – şi să-l salut pe el. Am observat că doamna Hunnings îmbătrânise în aceşti zece ani. Am încercat o mare dezamăgire: detest când femeile pe care le-am purtat în gând îmbătrânesc. În orice caz, nu-şi pierduse licărul din privire şi nu-şi pierduse farmecul. Acum îmi aminteam că se numea Rebecca.

– Jim mi-a spus că te-ai întors şi te-ai împăcat cu Susan, mi-a spus ea.

Care Jim? Ah, reverendul Hunnings. Soţul ei.

– Nebănuite sunt căile Domnului, i-am răspuns.

Hunnings s-a vârât în discuţie, cum probabil făcea adeseori.

– Adevărat, a spus el. Dar şi minunate.

Corect. De pildă, faptul că nu te-a părăsit nevasta.

– Frumoasă slujbă. Iar discursul de la sfârşit a fost impresionant, i-am spus.

– Mulţumesc, John. Nici nu mi-a fost prea greu să vorbesc despre Ethel Allard. A fost o femeie tare de treabă şi un suflet mare.

Rebecca Hunnings mi-a zâmbit, apoi şi-a cerut scuze şi m-a lăsat cu Jim, care mi-a spus:

– Sper că te-ai mai gândit la ce ţi-am spus.

– Am discutat cu Susan şi ea a fost de acord că nu avem nevoie de consiliere premaritală.

– Păi, cu permisiunea ta, John, aş dori să stau şi eu de vorbă cu ea pe tema asta.

– N-aveţi nevoie de acordul meu.

– Foarte bine. Tocmai am vorbit cu William şi Charlotte şi am aranjat să ne întâlnim în această după-amiază la mine în birou, să discutăm despre... preocupările lor.

– Bine. Dar nu uitaţi că cei doi nu pot să mă sufere.

Vestea l-a luat prin surprindere, dar şi-a revenit imediat şi mi-a răspuns:

– Îi preocupă ca fiica lor să fie fericită.

– Asta mă preocupă şi pe mine.

– Ştiu, de aceea e o problemă atât de delicată.

– Aşa e. William era abătut? l-am întrebat.

– Nu mi s-a părut. De ce mă întrebi?

– Oh, la mormânt am avut impresia că nu se simţea prea bine şi am fost îngrijorat.

– Arăta bine.

– Nu tuşea, nimic, nimic?

– Păi... nu. Ah, apropo, mi-am permis să vorbesc cu Elizabeth despre scrisoarea aceea, iar ea mi-a spus că o are şi că nu ţi-a dat-o încă.

– Aşa şi este.

– Trebuie să fiu cinstit cu tine, John. Am sfătuit-o s-o citească ea prima şi să discute cu mine înainte de a-ţi înmâna ţie scrisoarea.

– Da? Şi de ce aţi făcut asta, dacă-mi permiteţi să vă întreb?

– Păi, după cum ţi-am spus, Ethel a discutat cu mine conţinutul scrisorii – aşa, în linii mari – iar Elizabeth nu era prea sigură dacă tu trebuia s-o vezi sau nu.

– Ultimul lucru pe care l-am auzit de la Elizabeth a fost că maică-sa i-a cerut ca după moartea ei să-mi dea scrisoarea.

– Înţeleg... păi... se pare că lucrurile nu sunt tocmai clare.

– În mintea mea sunt. Dar am să vorbesc chiar eu cu Elizabeth.

Părea să-l frământe ceva.

– Scrisoarea... ar putea conţine... ceva ce ar putea fi luat drept bârfă... sau ar stârni scandal. S-a uitat la mine şi a continuat: Nu genul de lucruri de care s-ar fi preocupat sau pe care le-ar fi răspândit o bună creştină ca Ethel Allard.

De ce nu? Ador bârfa şi scandalurile. Unde-i scrisoarea care trebuia să ajungă la mine?

– Ethel a murit, i-am reamintit eu.

– Nici eu şi nici Elizabeth nu vrem ca memoria mamei ei să fie... să zicem întinată în vreun fel. Prin urmare, bineînţeles că Elizabeth vrea să vadă ea mai întâi scrisoarea.

M-am întrebat cine-i vârâse asta în cap! Păi, dacă reverendul Hunnings chiar spunea adevărul, atunci în scrisoare nu era vorba despre bani. Eu unul preferam bârfa. Era bun şi scandalul. Se făcuse vremea de plecare, aşa că l-am întrebat:

– Dumneavoastră şi doamna Hunnings veniţi diseară acasă la Elizabeth?

– Rebecca şi cu mine vom încerca să ajungem.

– Foarte bine.

M-am despărţit de el şi am găsit-o pe Susan, dar nu i-am spus nimic despre discuţia pe care tocmai o avusesem cu reverendul Hunnings. În schimb am întrebat-o:

– Copiii s-au dat bine pe lângă bunici?

– John, e îngrozitor ce spui.

– Voiam de fapt să întreb dacă Edward şi Carolyn au interacţionat în mod afectuos cu mamaia şi tataia.

– Au stat puţin de vorbă, dar ai mei au plecat.

– Deja? Nu se simt bine?

– Ba da, dar... aici nu sunt genul de oameni cu care sunt obişnuiţi.

– Aha. Deci Lord şi Lady Stanhope n-au făcut decât să se oprească

să salute ţărănoii?

– Te rog. A fost frumos din partea lor că au venit, a adăugat Susan.

– Ba eu cred că de fapt au venit să stea puţin de vorbă cu reverendul Hunnings. Părinţii tăi au întâlnire cu el azi după-amiază, i-am spus.

– Da?

S-a gândit puţin şi mi-a declarat:

– Asta chiar mă scoate din sărite.

– Singura lor grijă e ca tu să fii fericită. Prinţul John e gata de plecare, am anunţat-o.

Nu mi-a dat atenţie, în schimb m-a întrebat:

– Ai văzut-o pe Elizabeth?

– Nu, dar o s-o vedem diseară şi atunci va fi momentul potrivit s-o întreb despre scrisoare. Sper că a invitat lume mai bună decât cei veniţi la înmormântare, am adăugat. Edward şi Carolyn au stat vreun pic de vorbă cu Betsy şi Tom?

– Nu ştiu. De ce tot insişti?

– M-am gândit că ar fi foarte bine să se căsătorească cu tineri din oraşul lor natal. La fel ca noi.

– Nimeni nu mai face asta.

– Foarte rău. Eşti gata? Hai să chemăm copiii.

– Au plecat.

– Păi, n-au maşină.

– I-a dus cineva la gară. Trebuiau să plece devreme, ca să prindă un tren, şi m-au rugat să te pup din partea lor. Se duc în oraş să se vadă cu nişte prieteni, a adăugat ea.

– Le-ai atras atenţia să se întoarcă la timp, ca să putem merge acasă la Elizabeth?

– În noaptea asta vor rămâne în apartamentul lui Carolyn.

– Bine... oricum, a fost frumos că au venit aici. Trebuie să petreacă timp şi cu prietenii.

– Asta înseamnă o noapte mai puţin la noi acasă, a subliniat Susan.

M-am uitat la ea şi am încuviinţat din cap.

Capitolul 60

În drum spre St. Mark, Susan închisese telefonul mobil şi-l lăsase închis cât timp durase slujba de înmormântare – nu dă bine când cineva te sună la mormânt –, apoi uitase să-l mai deschidă.

Prin urmare şi-a amintit să se uite la afişaj abia când am ajuns acasă, pe la ora două după-amiază, când s-a dus în birou ca să verifice e-mailurile şi robotul telefonic.

– Am patru apeluri de la Felix Mancuso... mi-a spus. Primul la 10.47.

A comutat telefonul pe difuzor exterior şi am ascultat primul mesaj.

„Ca să vă ţin la curent în legătură cu Anthony Bellarosa, spunea Mancuso, am sosit la casa de pompe funebre Papavero mult mai devreme, când nu era acolo decât John Gotti. Am văzut o coroană mare din partea lui Anthony Bellarosa şi a familiei, precum şi una din partea lui Salvatore D'Alessio, şi a familiei lui. Un fapt amuzant, coroana de la Anthony era în formă de trabuc cubanez, iar cea de la D'Alessio, în formă de chintă regală, cu inimioare. Altele erau în formă de cai de curse şi pahare de martini."

La Walton nimeni nu dăduse dovadă de atâta imaginaţie pentru Ethel. WASP-ii[39] sunt plicticoşi.

„Toată dimineaţa s-au perindat limuzine duble, spunea în continuare domnul Mancuso, dar majoritatea celor sosiţi îşi ascundeau feţele sub umbrele la intrare şi la ieşire. Poliţia şi mass-media n-au fost cu siguranţă admise înăuntru. Uite că se pregătesc să depună sicriul pe dric, cortegiul e gata de plecare, aşa că am să mă duc şi eu. În esenţă, în clipa de faţă nu ne putem da seama dacă Bellarosa şi D'Alessio sunt aici, dar vom vedea la St. John." Susan şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt.

– La viitoarea înmormântare va trebui să dăm dovadă de mai mult spirit creativ, am spus eu.

Susan nu mi-a dat atenţie şi a trecut la mesajul următor, care fusese trimis la 11.36:

„Sunt Mancuso. Ultimele ştiri pe scurt: sunt tot cu procesiunea funebră, acum am ajuns în Ozone Park, unde era cartierul general al lui Gotti, la Bergin Hunt şi Fish Club... pe unde trecem chiar în clipa asta. Sute de oameni stau în ploaie şi fac cu mâna. Le fac şi eu cu mâna. Pentru informarea dumneavoastră, deasupra noastră zboară patru sau cinci elicoptere de la canalele de televiziune, aşa că, dacă vreţi, puteţi vedea toate astea şi la televizor. Eu sunt cel care face cu mâna din maşina cenuşie. Sunaţi-mă când primiţi mesajul".

– Următorul mesaj a sosit la 12.33, mi-a spus Susan şi mi l-a pus să-l ascult.

„Tot Mancuso. Acum am ajuns la Resurrection Mausoleum din cimitirul St. John. Din limuzine au coborât vreo sută de oameni, care au intrat în capelă, dar şi de data asta şi-au ascuns feţele sub umbrele. Totuşi, i-am zărit pe Salvatore D'Alessio – nu-i greu de depistat – şi pe soţia lui. Nici urmă însă de Anthony Bellarosa, ceea ce înseamnă că nu-i aici. Presa şi poliţia nu au acces în capelă. Bun, deci următoarea etapă e la mormânt. Vă sun după aceea."

– Ultimul apel de la el a fost la 13.37, mi-a spus Susan.

Mesajul suna cam aşa:

„Aici Mancuso. Ideea de bază e că, din câte am reuşit noi să ne dăm seama, Anthony Bellarosa n-a participat la înmormântare. În timpul slujbei de la mormânt şi după aceea, FBI şi NYPD s-au uitat cu atenţie la toţi cei prezenţi, ba chiar am pus neoficial unele întrebări celor care ar fi putut avea idee unde se află Anthony Bellarosa. Nimeni nu s-a arătat prea dornic să ne ajute şi nimeni nu ştia nimic. L-am tras deoparte şi pe D'Alessio, dar am să vă relatez discuţia cu el atunci când vom sta de vorbă. Sunaţi-mă".

M-am gândit la faptul că Anthony nu se dusese la înmormântarea lui Gotti şi am sperat că asta însemna că zace undeva pe fundul apei în East River.

Susan a format numărul lui Mancuso de pe telefonul fix şi l-a comutat pe difuzor.

– Mancuso la telefon, a răspuns el.

– Sunt John Sutter. Susan e lângă mine, vă ascultăm pe difuzor.

Au schimbat saluturile de rigoare, apoi Susan i-a spus:

– Am avut telefonul închis la înmormântare, iar pe urmă am uitat să-l deschid. Îmi pare rău.

– Nu face nimic. Deci Anthony nu şi-a făcut apariţia, ceea ce mi se pare semnificativ, ne-a spus el.

– Presupun că da.

Italienii se duc la toate înmormântările.

– Asta înseamnă fie că-i mort, fie că se ascunde, ne-a explicat el.

– Prefer să-l ştiu mort.

N-a făcut niciun comentariu direct, în schimb a continuat să ne explice:

– Dacă Anthony Bellarosa nu-i mort, atunci ştie că viaţa îi va fi în pericol în clipa în care unchiu-său lui îi va da de urmă. Ăsta-i principiul de la care trebuie să pornim.

– Un principiu foarte bun. Ce v-a spus unchiul Sal? l-am întrebat eu pe domnul Mancuso.

– Mi-a spus că, din câte crede el, nepotul lui e mort.

Am schimbat o privire cu Susan.

– Chiar aşa a zis? l-am întrebat pe Mancuso.

– Întocmai. Şi mi-a spus şi cine l-ar fi putut ucide pe Anthony.

– Cine?

– John Sutter.

Asta chiar m-a luat prin surprindere, dar mi-am revenit instantaneu şi am răspuns:

– Am alibi.

Domnul Mancuso şi-a îngăduit să râdă încetişor.

– D'Alessio mi-a sugerat să vă chem la poliţie şi să vă iau la întrebări.

– Nu credeam că unchiul Sal are simţul umorului.

– După cum se vede, lui i se pare foarte amuzant.

M-am uitat scurt spre Susan, care nu zâmbea. Pur şi simplu nu înţelegea umorul negru.

– Dar *dumneavoastră* ce credeţi? Anthony e mort sau trăieşte?

– Păi, în ultima săptămână D'Alessio şi-a dublat paza de corp, mi-a răspuns Mancuso. A fost însoţit de trei-patru paznici, deşi bineînţeles că nu şi azi la înmormântare. Prin urmare, dacă mâine şi pe viitor D'Alessio continuă să fie înconjurat de mulţi bodyguarzi, atunci trebuie să presupunem că Anthony trăieşte şi că a pus contract pe capul unchiului său.

– Ce contract? l-a întrebat Susan.

– Un... să zicem un ordin ca unchiul său să fie lichidat.

– Oh!

– Un ordin semnat de Anthony Bellarosa. De fapt, nu-i vorba chiar de un ordin scris, i-a explicat domnul Mancuso lui Susan. Iar Salvatore D'Alessio la rândul lui a pus un contract asemănător pe capul lui Bellarosa.

Susan n-a făcut niciun comentariu, dar fără îndoială că s-a dus cu gândul la fostul ei amant, care nu întâmplător purtase acelaşi nume de familie.

Felix Mancuso ne-a rezumat situaţia:

– Prin urmare, se pare că Anthony Bellarosa a preferat să se dea la fund în loc să meargă la înmormântare înconjurat de bodyguarzi, aşa cum face unchiul lui. Cred că într-o săptămână sau două vom afla care din ei a procedat corect, a adăugat el.

– Ce vă face să credeţi că atât de curând?

– Cu fiecare zi în care Anthony nu e prezent ca să-şi administreze jumătatea lui de afacere, unchiul lui capătă mai mult control şi mai mare putere. Aşa se întâmplă de... multă vreme, ne-a spus el. În concluzie, am o experienţă îndelungată, aşa că ştiu cum gândesc şi cum vor acţiona cei doi.

M-am gândit la cele auzite şi l-am întrebat:

– De-ar fi să faceţi un pariu, cântărind şansele fiecăruia, pe care dintre ei aţi paria că va rămâne în viaţă săptămâna viitoare?

A şovăit puţin, apoi mi-a răspuns:

– De fapt... îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar aici avem... un fel de... loterie.

– Mă primiţi şi pe mine?

S-a silit să râdă.

– Bineînţeles, mi-a spus.

– Vă rog... a intervenit Susan.

Domnul Mancuso şi-a recăpătat tonul profesional şi a spus:

– Şansele sunt egale. D'Alessio nu-i din cale-afară de isteţ, dar îi are de partea lui pe majoritatea şefilor mai mici, precum şi pe vechii mafioţi, ceea ce-i oferă un avantaj în a-l găsi pe Anthony şi a rezolva treaba ca la carte. Punctele forte ale lui Anthony sunt că e tânăr, energic şi lipsit de scrupule, plus că în jurul lui s-au adunat o serie de tinere talente. Cum spuneam, e prevăzător, dar – cum aţi remarcat şi dumneavoastră – e şi orgolios, aşa că în problema de faţă ar putea lăsa deoparte prudenţa şi asta i-ar fi fatal... sau ar putea duce la un rezultat neaşteptat.

M-am gândit la tot ce aflasem. Instinctul şi raţiunea mă îndemnau să trec de partea bătrânului – unchiul Sal – către care înclinam şi din punct de vedere afectiv.

– Prin urmare, dumneavoastră le daţi şanse egale?

– Întocmai.

– Care-i miza maximă?

– Cincizeci.

– *John!*

Intervenise Susan şi i-am făcut semn să tacă. Apoi m-am adresat din nou domnului Mancuso:

– Puteţi paria şi pentru mine cincizeci în favoarea unchiului Sal?

– S-a făcut.

– Vă dau banii când ne vedem. Anunţaţi-mă dacă se schimbă şansele, am adăugat.

– Fiţi fără grijă.

Aş fi vrut să-l întreb cum aveam să aflu dacă am câştigat, dar ar fi fost o întrebare prostească. Totuşi i-am adresat o altă întrebare:

– De ce s-au adunat sute de oameni pe traseul cortegiului funerar al unui şef mafiot?

– De fapt, probabil chiar mii. Şi răspunsul nu e unul singur. Poate din curiozitate... poate doar din instinct de turmă... Unii l-au considerat pe Gotti un erou, a adăugat el, aşa că poate ar trebui să ne gândim puţin şi la acest aspect.

Am aruncat o privire către Susan.

– Ştiţi, noi am mers la înmormântarea unei doamne care a trăit şi a murit în linişte şi care a fost înmormântată fără mare zarvă, i-am spus eu domnului Mancuso. Şi sunt convins că în clipa asta e înconjurată de îngeri.

– Nu mă îndoiesc, mi-a răspuns el. Bun, deci cam asta e tot. Alte întrebări?

M-am uitat la Susan, care a clătinat din cap.

– Deocamdată nu, am răspuns.

– Vă urez la mulţi ani şi multă fericire de Ziua Tatălui, mi-a spus.

De fapt, aş fi fost fericit dacă William ar fi căzut la pat bolnav de pneumonie.

– Mulţumesc, la fel, am răspuns.

Am închis telefonul şi m-am întors spre Susan:

– Mă bucur că Felix Mancuso este aşa de bine informat.

Ea a dat din cap.

– La fel şi FBI, poliţia locală şi detectivul Nastasi.

A încuviinţat din nou, deşi ştia că încercam doar să fac situaţia să pară mai trandafirie. Amândoi eram dezamăgiţi că Bellarosa nu-şi făcuse apariţia şi că FBI şi NYPD nu dăduseră niciun indiciu. De regulă, dacă poliţia sau FBI voiau să interogheze un suspect sau o persoană de care aveau nevoie, nu puteau decât să pretindă ca aceştia să-i informeze în permanenţă unde se găseau. Astfel îi puteau ţine sub supraveghere. Dar Anthony dispăruse, ceea ce îi ţinea pe toţi pe jar.

Şansele egale pe care le dădea Mancuso celor doi erau fie prea optimiste, fie menite să ne ridice nouă moralul. De fapt, existau mai multe şanse ca Anthony să-l lichideze pe unchiul Sal înainte ca acesta să apuce să-i ia gâtul. Dar nu ţineam deloc să pariez pe varianta asta.

Iar după ce se ocupa de unchiul Sal, Anthony urma să-şi îndrepte atenţia spre soţii Sutter. Puteam să pun pariu.

Capitolul 61

În după-amiaza aceea ploioasă de sâmbătă am petrecut câteva ore tihnite în salonul familial de la etaj, citind şi ascultând muzică.

La ora patru după-masă, am coborât la parter să-i spun lui Sophie să ne aducă prăjituri şi cafea, după care m-am dus în birou să verific e-mailul.

Nu primisem niciun răspuns la scrisoarea de demisie trimisă către firma mea de avocatură vineri seară, dar eram sigur că-l voi primi luni.

În schimb, aveam un mesaj de la Samantha. În principiu, nu era deloc încântată. De fapt, era supărată de-a binelea.

Samantha sublinia, pe bună dreptate, faptul că nu-i telefonasem, nu-i scrisesem şi în general îi ascunsesem tot, până în momentul în care îi trântisem bomba. Adăugă că se simţea jignită, distrusă sufleteşte şi profund rănită. Mesajul ei era foarte frumos scris pentru un e-mail, iar ea era prea doamnă ca să folosească vorbe ca „imbecil", „cretin" sau măcar „du-te-n mă-ta". În esenţă, cam asta voia să spună, dar o spunea într-un mod mult mai delicat.

Ei bine, mă simţeam îngrozitor de prost şi regretam că nu-i dădusem vestea personal sau măcar la telefon: merita mai mult decât un e-mail, dar situaţia îmi scăpase de sub control şi făcusem tot ce-mi stătea în putinţă, având în vedere sosirea ei iminentă şi ce se întâmpla aici.

Nu aveam de gând să-i răspund acum, ci să vorbesc cu ea la telefon sau poate chiar la Londra, dacă voia într-adevăr o explicaţie. Aveam să-i relatez toată tărăşenia. Dar era mai probabil că nu voia să mai aibă în veci de-a face cu mine. M-am întrebat dacă ar fi aflat de soarta mea în caz că aş fi fost lichidat. Presupun că da, de la firmă, unde toată lumea ar fi fost supărată că nu veneam să completez hârtiile necesare la plecare.

Oricum, am şters mesajul, în caz că FBI-ul mi-ar fi citit e-mailurile după moartea mea. Nu voiam ca Felix Mancuso să mă creadă un destrăbălat.

M-am întors în salon, unde Sophie ne-a adus cafea şi prăjituri.

– Eşti foarte tăcut, mi-a spus Susan.

– M-am ocupat de problema aceea de la Londra, i-am spus eu fără ocolişuri.

– Era şi timpul, a comentat ea şi s-a reîntors la revista pe care o citea.

Pe la şase seara am deschis televizorul şi am dat pe postul local, care tocmai relata despre înmormântarea lui John Gotti.

Susan a ridicat ochii de pe revistă.

– Chiar trebuie să ne uităm la asta? m-a întrebat ea.

– De ce nu te pregăteşti pentru vizita la Elizabeth?

Susan s-a ridicat şi mi-a spus:

– Dacă te grăbeşti, putem continua jocul nostru de cine ştie câştigă.

Prin urmare, sex sau o altă înmormântare?

– Cinci minute, i-am răspuns.

A ieşit din salon, iar eu mi-am îndreptat atenţia către televizor, unde se transmitea o vedere aeriană asupra cortegiului funerar al lui Gotti, luată din elicopter mai devreme în cursul zilei.

Reporterul de televiziune din elicopter, o femeie, tocmai spunea:

– Procesiunea trece încet prin faţa casei lui Gotti din Howard Beach, un cartier al clasei mijlocii din Queens, unde casa modestă a lui John Gotti contrastează puternic cu persoana lui, departe de a fi fost modestă.

O remarca destul de potrivită, puţin trasă de păr, dar la obiect.

Reportera şi-a continuat relatarea spontană, încercând să acopere zgomotul elicei de elicopter:

– John Gotti a fost o persoană care în ochii multora a căpătat proporţii legendare. Donul Teflon, la care nu se lipeau niciun fel de acuzaţii.

De care nu se lipeau niciun fel de acuzaţii. Clar nu era BBC!

– În această zi ploioasă puteţi vedea sute de oameni ieşiţi din case, prieteni şi vecini, poate mânaţi de curiozitate sau poate veniţi să-i aducă ultimul omagiu...

În orice caz, măcar unul dintre vecini nu venise să-i aducă ultimul omagiu: nu mai conta, fiindcă oricum era mort.

Comentariul a continuat, aducând de această dată în discuţie persoana domnului Gotti ca om de lume:

– I se mai spunea şi Donul cel Şic, datorită costumelor sale italieneşti, lucrate de mână şi valorând o mie de dolari bucata.

O mie? Oare luasem plasă la Brioni, plătind pentru un costum două mii de dolari? Nu. Chiar atât costa. Poate că Gotti beneficiase de reducere în calitatea sa de gangster celebru. Poate că la Brioni ar fi trebuit să pomenesc numele lui Anthony.

– Acum cortegiul a început să grăbească pasul, a relatat doamna din elicopter, şi urmează să se îndrepte spre Ozone Park, unde era cartierul general al lui Gotti – Bergin Hunt şi Fish Club – de fapt cartierul general al imperiului său infracţional.

Nu zău?

Perspectiva s-a schimbat, înfăţişând un şir lung de vehicule care înaintau prin burniţa cenuşie: dricul, vreo douăzeci de maşini acoperite de coroane şi alte douăzeci sau poate şi mai multe limuzine duble. Într-una din ele se afla Salvatore D'Alessio, dar nu şi Anthony Bellarosa.

M-am uitat după maşina lui Mancuso între zecile de vehicule care veneau în urma limuzinelor negre. Am văzut una cenuşie, cu toate geamurile coborâte, şi pe cineva făcând cu mâna dinăuntru. Un simţ al umorului specific FBI.

– John! am auzit glasul lui Susan.

– E ceva important! i-am strigat şi eu.

– Dacă nu vii încoace, *tu* ai să ratezi ceva important.

– Bine, vin.

Eram pe punctul de a închide televizorul, când s-a dat legătura cu studioul şi redactorul de la ştiri a spus:

– Mulţumesc. A fost Sharon, care a relatat de la faţa locului, din elicopterul nostru Ochiul din Cer. Mai multe ştiri de la înmormântarea lui John Gotti după ce veţi viziona următorul reportaj despre viaţa lui, realizat de reporterul nostru de ştiri, Jenny Alvarez.

Cine?

Şi iată că pe micul ecran a apărut fosta mea... aventură. Machiajul de televiziune o făcea să arate nemaipomenit... poate puţin cam mult portocaliu... dar era la fel de drăguţă şi avea acelaşi zâmbet cuceritor.

– Mulţumesc, Scott, a spus Jenny. Aţi urmărit imagini extraordinare cu cortegiul funerar, luate ceva mai devreme în cursul zilei, când corpul neînsufleţit al lui John Gotti era condus spre locul de odihnă veşnică din cimitirul St. John...

– John Sutter!

– Vin într-o clipă.

– Unul dintre purtătorii sicriului a fost avocatul domnului Gotti, Carmine Caputo, căruia i-am luat un interviu după înmormântare.

Pe ecran a apărut figura domnului Caputo, care a fost rugat să răspundă la câteva întrebări puse de un reporter părând să aibă vreo şaisprezece ani. Vulpoi bătrân, domnul Caputo n-a răspuns la niciuna, în schimb s-a folosit de prilej pentru a-şi ridica în slăvi clientul, ca bun familist, tată, soţ, vecin (eh, cu o singură excepţie), bun prieten (afară de ocazia când îl lichidase pe Paul Castellano), precum şi un donator generos, care sprijinise cu bani multe cauze nobile, între care probabil şi firma de avocatură a domnului Caputo. Detest când clienţii mor fără să-şi achite facturile, aşa cum păţisem eu cu Frank. Dar domnul Caputo părea să fi ţinut sincer la domnul Gotti, aşadar probabil că fusese plătit.

Jenny a revenit pe micul ecran şi am fost convins că va face o paralelă cu ultima înmormântare mafiotă de care se ocupase, cea a lui Bellarosa, aducând vorba şi de avocatul aristocrat al acestuia, John Sutter. Era cea mai bună ocazie să mă apere din nou şi să spună: „Dacă domnul Carmine Caputo a putut asista la înmormântarea lui John Gotti, de ce a fost toată lumea scandalizată că John Sutter a participat la înmormântarea lui Frank Bellarosa? De ce? Iar John nici

măcar n-a purtat sicriul pe umeri, pentru numele lui Dumnezeu!” Apoi pe ecran ar fi putut să apară un filmuleţ cu mine, iar când camera de filmat s-ar fi îndreptat din nou spre Jenny, ea şi-ar fi şters ochii şi ar fi spus: „John? Mă urmăreşti cumva?”

– John!

– Vin!

Numai că Jenny n-a spus nimic din toate astea şi m-am simţit... cumva jignit.

Îmi părea rău şi că se mutase de la secţia ştiri la cea de reportaje locale de duzină. Poate că după despărţirea noastră se apucase de băut.

Jenny, care cunoştea multe despre Mafia, tocmai spunea:

– Cimitirul St. John e cunoscut sub denumirea de Valhalla Mafiei. Aici odihnesc rămăşiţele pământeşti ale unor figuri importante din lumea interlopă, cum ar fi Lucky Luciano, Carlo Gambino, Aniello Dellacroce, adjunctul familiei Gambino, iar acum John Gotti, şeful suprem...

M-am uitat la ea aşa cum privea direct spre cameră, de parcă m-ar privit în ochi şi *am ştiut* că se gândea la mine. Am mai remarcat şi că purta verighetă pe deget. Eh, asta era.

Am închis televizorul şi aproape am alergat spre dormitor.

Susan şedea în faţa măsuţei de machiaj.

– Ai venit târziu.

M-am dezbrăcat şi m-am trântit pe pat cu o pernă sub fund.

Ea mi-a aruncat o privire.

– La o adică...

Casa lui Elizabeth Allard Corbet era o clădire mare şi veche, în stil colonial, cu aspect eterogen, situată pe colinele Mill Neck, în apropiere de Oyster Bay.

Am parcat pe strada plină de copaci şi am pornit pe jos spre casă. Cerul începea să se limpezească şi ziua următoare promitea să fie frumoasă, cel puţin din punct de vedere al vremii.

Pe uşă era prinsă o carte de vizită pe care scria INTRĂ, ceea ce am şi făcut.

Era cam 7.30, dar holul mare de la intrare era deja plin de lume. După cum îmi stă în fire, am salutat pe primul care mi-a ieşit în cale şi am întrebat:

– Unde-i barul?

– Pe verandă, mi-a arătat respectivul.

Am tras-o după mine pe Susan şi amândoi ne-am croit drum prin salon către veranda de pe latura casei, unde doi barmani ajutau invitaţii să-şi înece amarul.

Cu câte un pahar în mână – votcă cu apă tonică – Susan şi cu

mine ne-am avântat în vârtejul invitaţilor.

Am zărit câteva persoane pe care le-am recunoscut de la casa de pompe funebre sau de la înmormântare, însă cei mai mulţi dintre invitaţi erau cupluri mai tinere decât noi, probabil prieteni şi vecini ai familiei Corbet, spre deosebire de prietenii răposatei. Nu i-am văzut pe soţii Stanhope şi nici nu mă aşteptam să-i văd. Nu l-am văzut nici pe reverendul Hunnings. Poate erau încă în biroul reverendului, discutând despre mine şi despre Susan.

Oamenii ăştia trebuiau să-şi găsească ceva util de făcut în viaţă.

Nici pe maică-mea n-am văzut-o. Poate asista şi ea la întâlnire. De fapt, poate chemaseră şi alte persoane, ca să depună mărturie împotriva mea: de pildă Amir Nasim (Domnul Sutter e bigot), Charlie Frick (E un filistin), Judy Remsen (E un pervers), Althea Gwynn (E un mitocan), Beryl Carlisle (E un impotent)... Ba poate o chemaseră de la Londra şi pe Samantha (E un nemernic). Poate că tocmai formau un comando care să mă linşeze. Dar mi-ar fi dat de ştire maică-mea. Mă iubea necondiţionat.

– N-a venit nimeni dintre cunoscuţii noştri, mi-a spus Susan.

– Toţi sunt în biroul lui Hunnings, complotând împotriva mea.

– Am impresia că ai nevoie de încă un pahar.

– Numai unul şi plecăm.

– Foarte bine. Dar dacă poţi, vorbeşte cu Elizabeth.

Ne-am mai învârtit prin salon, apoi am intrat în sufragerie, unde era aranjat un bufet. Am pus ochii pe un platou uriaş cu pateu de ficat, sclipind de grăsime.

– Nu poţi râvni la aşa ceva. Ia-ţi nişte legume tăiate.

– Risc să mă înec cu ele.

Am trecut într-o încăpere spaţioasă din spatele casei, dar în afară de Tom Junior şi Betsy, n-am recunoscut pe nimeni.

– E o casă mare pentru Elizabeth şi cei doi copii ai ei, care oricum nu locuiesc aici.

Mi-am zis că era mai bine să nu pomenesc de camera de oaspeţi, care-mi fusese oferită.

– Probabil că la subsol e mult spaţiu de depozitare, am spus.

– Ce te face să crezi?

– Păi... cea mai pare parte a lucrurilor din casa portarului au fost aduse aici.

Ea a dat din cap cu un aer absent, cu gândul la altceva.

În tot acest timp m-am gândit că m-aş fi simţit foarte bine aici. Vreau să zic că eram din cale-afară de fericit că mă împăcasem cu Susan, dar situaţia nu era definitiv rezolvată, deşi în mintea ei era. Numai că în zilele şi lunile care urmau, ea avea să se confrunte cu nişte realităţi dure şi cu nişte alegeri şi mai dure, din momentul în care mămica şi tăticu' aveau să se arate foarte categorici.

Eram convins că între mine şi banii lor Susan urma să mă aleagă pe mine, iar dacă ar fi fost în joc şi banii copiilor, am fi ţinut un consiliu de familie şi aş fi câştigat şi de data asta în faţa bunicului şi a bunicii.

Dar nu intenţionam să îngădui să se întâmple aşa. Nici să fac mare zarvă pe tema asta: pur şi simplu aveam să dispar. Dar mai întâi i-aş fi tras lui William un şut în boaşe. Măcar cu atât să mă aleg.

– Ai putea locui aici?

– Să locuiesc... unde?

– Mă întrebam dacă n-am putea să ne mutăm de la Stanhope Hall, departe de amintiri, de Nasim, de... toate câte sunt aici.

Nu i-am răspuns imediat.

– Decizia îţi aparţine numai ţie, am spus.

– Vreau să-mi spui ce-ai simţi tu.

De ce le interesează pe femei numai ce simţi? Cum ar fi fost să mă întrebe „Tu ce crezi?”

– John?

– Nu-mi dau seama exact ce simt referitor la o astfel de situaţie. Am să-ţi spun mai târziu.

– Elizabeth vrea să vândă casa, eu zic să ne gândim la asta.

Era un pas în direcţia cea bună, adică departe de Stanhope Hall.

– Atunci să vedem ce simţim, m-am învoit eu.

Susan a dat din cap.

– E lume în patio, a remarcat ea. Hai să ieşim şi noi.

Am străbătut salonul familial şi ne-am oprit să-i salutăm pe Tom Junior şi pe Betsy, aflând cu această ocazie că tatăl lor şi Laurence se înapoiaseră în oraş, cei doi copii urmând să li se alăture a doua zi pentru o gustare de duminică în Soho. Asta mă aştepta şi pe mine dacă mă mutam singur la oraş.

– Uite-o pe Elizabeth, am spus. Hai s-o salutăm, pe urmă tu găseşte o scuză să pleci de lângă noi, aşa încât s-o pot întreba de scrisoare, dacă e momentul potrivit.

Susan a dat din cap şi amândoi ne-am îndreptat către Elizabeth, care stătea în mijlocul curţii interioare, împreună cu un grup de oaspeţi.

Ne-am sărutat toţi, iar Elizabeth ne-a prezentat prietenilor ei, între care un tip mai tânăr, pe care l-am mirosit imediat că era singur, în călduri şi că-i dădea târcoale prietenei şi gazdei noastre. Numele lui era Mitch, iar mie unul mi se părea niţel cam prea spilcuit – haine la modă, părul aranjat la stilist, unghiile lăcuite şi zâmbetul afectat. Mai avea şi dinţii îmbrăcaţi. Nu-mi plăcea Mitch şi speram că nici Elizabeth nu-l plăcea.

– A fost o înmormântare frumoasă, iar slujba de la mormânt mi s-a părut impresionantă.

– Vă mulţumesc la amândoi pentru tot ce-aţi făcut, a răspuns Elizabeth.

Şi aşa mai departe.

Susan s-a scuzat şi ne-a lăsat, iar eu am ezitat puţin, apoi i-am spus lui Elizabeth:

– Poate nu-i momentul cel mai potrivit, dar aş vrea să te reţin vreo cinci minute, să discutăm despre un element nou apărut.

S-a uitat la mine şi a înţeles despre ce era vorba. Ar fi putut amâna discuţia, totuşi s-a întors către musafiri:

– John e avocatul care se ocupă de bunurile mamei mele şi vrea să-mi spună unde şi-a îngropat ea averea.

Toată lumea a râs, iar eu am intrat în casă împreună cu Elizabeth, care m-a condus într-o mică bibliotecă şi a închis uşa în urma noastră.

– Ai o casă foarte frumoasă, i-am spus.

– Prea mare, prea veche şi prea greu de întreţinut. Toate decoraţiunile sunt făcute de Tom, a adăugat ea zâmbind.

A deschis dulapul-bar şi mi-a spus:

– Să-ţi mai pun ceva de băut.

– Îmi ajunge.

– Ei bine, eu simt nevoia să beau ceva.

Şi-a turnat gin sau votcă dintr-o sticlă.

– Cum te descurci?

Şi-a amestecat băutura cu degetul şi a ridicat din umeri.

– Bine. Mâine o să-mi fie mai greu.

– Adevărat. Dar timpul vindecă tot.

– Ştiu. A avut o viaţă frumoasă.

Aş fi putut aborda chiar atunci subiectul scrisorii, dar am intuit că era nevoie să mai conversăm puţin, aşa că i-am spus:

– Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu Tom.

– Şi mie îmi face plăcere. Am rămas prieteni. Îmi place şi Laurence şi mă bucur pentru amândoi.

– Foarte frumos. Iar copiii tăi sunt absolut grozavi. Îmi place grozav de ei.

– Sunt copii buni. Nu le-a fost uşor, dar măcar s-a întâmplat când erau destul de mari ca să înţeleagă.

Am dat din cap.

– Aşa a fost şi cu ai mei, am spus.

– Şi tu ai copii grozavi, John.

– Regret că n-am fost mai mult alături de ei în ultimii zece ani.

– N-a fost numai vina ta. Iar acum ai tot timpul din lume ca să te apropii iar de ei.

– Aşa sper.

Am zâmbit.

– Am impresia că tentativa mea de a-i apropia pe copiii tăi şi ai

mei n-a prea dat roade.

A zâmbit şi ea.

– Nu se ştie niciodată, mi-a răspuns. N-ar fi nemaipomenit? a adăugat.

Apoi m-a întrebat, tot legat de ideea de apropiere:

– Ţi-a plăcut Mitch?

– Nu.

A râs şi mi-a spus:

– Eşti prea subtil, John.

– Tu meriţi mai mult de atât.

Nu mi-a răspuns şi o clipă am rămas tăcuţi, negăsind alt subiect de conversaţie uzuală.

Atunci am atacat problema:

– Am stat de vorbă cu reverendul Hunnings şi mi-a zis că a discutat cu tine despre scrisoarea pe care mi-a scris-o mama ta. A dat din cap. Mi-a spus că mama ta a discutat cu el în linii mari conţinutul scrisorii şi că Ethel l-a întrebat dacă era cazul să mi-o dea.

– Ştiu.

– Şi, după cum ştii, reverendul Hunnings vrea să vadă cu ochii lui scrisoarea, ca să decidă dacă eu trebuie s-o citesc sau nu.

Nu mi-a răspuns şi mi-am dat seama că nu avea să-mi fie prea uşor.

– N-am nimic împotrivă să-ţi arăt scrisoarea, doar eşti fiica lui Ethel. Dar nu sunt de acord s-o vadă reverendul Hunnings înaintea mea. De fapt nu vreau s-o vadă deloc.

A încuviinţat din cap şi am văzut că ezita.

Aşa că am rămas amândoi tăcuţi. Ca avocat, ştiam când să mă opresc din pledoarie.

– Am scrisoarea... nedeschisă, mi-a spus Elizabeth într-un târziu. Ţi-e adresată ţie... dar... dacă nu te superi, aş vrea să mă gândesc puţin... poate chiar să mai vorbesc odată cu reverendul Hunnings.

Am încercat să-mi mai susţin odată cauza:

– Cred că e ceva ce ne priveşte doar pe noi doi.

– Mama a vorbit cu el... aşa că acum eu sunt la mijloc.

– Ce ţi-a spus ultima oară despre scrisoare?

– Păi... că trebuie să ţi-o dau ţie după moartea ei. Dar dacă e *chiar* ceva scandalos? Sau... mai ştiu eu ce?

S-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Dacă e ceva legat de Susan?

Mă gândisem şi eu la această posibilitate, la fel cum se gândise şi Elizabeth. Elizabeth şi Susan erau prietene, dar undeva în străfundurile minţii, de altfel frumoase a lui Elizabeth, zăcea gândul egoist că dacă dispărea din scenă Susan, John rămânea liber. Ştiu bine că era un gând egoist. Dar adevărat. În orice caz, eram convins că

Ethel, chiar dacă ar fi ştiut ceva urât legat de Susan, nu mi-ar fi scris mie despre asta. De fapt, ea chiar dorise să mă împac cu Susan. Chiar dacă scrisoarea se *referea* la Susan, nu cred că existau prea multe lucruri care să mă determine să-mi schimb hotărârea sau sentimentele faţă de ea. Ba poate totuşi era câte ceva.

– E vorba de ceva ce mama ta dorea să aflu, i-am spus eu lui Elizabeth. Dar îţi înţeleg grija de a-i păstra reputaţia şi amintirea nepătate. Prin urmare, ce-ar fi să citim scrisoarea amândoi, chiar acum? Iar dacă-i vorba de aşa ceva, atunci poţi lua scrisoarea ca s-o arzi.

Elizabeth a clătinat din cap.

– Nu sunt în stare de aşa ceva acum.

– Bine. Atunci când eşti pregătită.

Ea a dat din cap.

– Poate luni. Când se termină tot. Am să te sun.

– Mulţumesc.

Am zâmbit şi i-am spus:

– Poate că mama ta n-a vrut decât să-mi spună cât am fost de dobitoc.

Mi-a zâmbit şi ea:

– De fapt, chiar te-a simpatizat. Dar nu i-a convenit niciodată că te plăceam şi eu, mi-a mărturisit. Ei îi plăcea Tom. Şi o plăcea pe Susan.

– Şi mie îmi place de Tom şi de Susan. Dar uite că acum Tom îl place pe Laurence.

A zâmbit din nou:

– Totul e o chestiune de potrivire.

– Aşa e.

Mi-am deschis larg braţele, iar ea a venit spre mine şi ne-am îmbrăţişat.

– Atunci hai să vorbim luni, mi-a spus.

– Bine.

Ne-am întors împreună în patio, unde Susan stătea de vorbă cu Mitch şi cu ceilalţi oaspeţi din grupul care fusese cu Elizabeth.

– Hai să ne luăm lopeţile şi să săpăm în căutarea banilor, ni s-a adresat Mitch mie şi lui Elizabeth.

Idiotule.

Elizabeth nu i-a acordat nicio atenţie – îl condamnasem la moarte şi era terminat – şi s-a întors spre Susan:

– Îmi pare rău. John a trebuit să-mi arate unde să semnez nişte acte.

Susan a zâmbit şi i-a răspuns:

– Fă-l să muncească pentru gemul acela de mere pădureţe.

Am mai pălăvrăgit vreun minut, după care am spus:

– Din păcate, trebuie să plecăm.

Susan şi cu mine i-am mulţumit lui Elizabeth pentru ospitalitate şi am rugat-o să ne telefoneze dacă avea nevoie de ceva. Le-am urat noapte bună tuturor, iar eu i-am spus lui Mitch:

– Să nu porţi sandalele alea dacă te duci să sapi.

Mitch nu mi-a răspuns.

Susan şi cu mine am ocolit casa, ca să nu fim nevoiţi să ne întâlnim cu cei din casă.

– Ai fost aproape mojic cu Mitch.

– Nu mi-a plăcut.

– Nici măcar nu-l cunoşti.

– Ce să cunosc la el?

– Păi, eu cred că Elizabeth şi cu el sunt...

– Au fost.

– Ce vrei să spui?

– L-am evaluat drept necorespunzător.

Susan s-a gândit la ce-i spusesem, apoi m-a întrebat:

– Şi i-ai spus asta lui Elizabeth?

– Da.

A tăcut câteva clipe, apoi m-a întrebat:

– De când ai devenit mentorul şi confidentul ei?

Opa! Nu-mi dădusem seama unde voia să ajungă Susan.

– Chiar *ea* m-a întrebat ce părere am despre el. Aşa că i-am spus.

– Ar trebui să te dezveţi să dai răspunsuri atât de brutale. Şi să-ţi mai bagi nasul în treburile altora.

– Bine. Îmi pare grozav de bine că m-am întors, am adăugat.

Susan nu mi-a răspuns şi am continuat să mergem în tăcere. Era limpede că încă mai nutrea un strop de gelozie. Foarte bine.

– Nu vrei să ştii ce-i cu scrisoarea? am întrebat-o, ca să schimb subiectul.

– Ba da.

I-am explicat înţelegerea dintre mine şi Elizabeth şi am adăugat:

– Pur şi simplu nu înţeleg ce anume din scrisoarea aia ar putea fi atât de important pentru mine. Aşa că nu-i cazul să ne facem griji. Ethel este, sau bine zis era, o bătrână cu idei fixe tipice pentru generaţia ei, precum şi cu o sumedenie de idei demodate despre ce anume este important.

– Dar şi reverendul Hunnings părea preocupat... sau chiar îngrijorat.

– Uite unde era sentimentalul! Ţi-am povestit că i-am jurat că dormim în camere separate?

– John, n-ar fi trebuit să minţi un preot!

– Îţi apăram ţie onoarea.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. S-a gândit o clipă, apoi a

adăugat: Cred că trebuie să-i acordăm reverendului beneficiul îndoielii în privinţa scrisorii. Nu încearcă să facă decât ceea ce se cuvine.

Ne-am întors la Stanhope Hall şi când am intrat pe Grace Lane, Susan a sunat la poartă ca să ne deschidă, apoi i-a telefonat lui Sophie, care a asigurat-o că tot nu aveam ceapă.

Sophie nu ne aştepta la masă, totuşi a încropit repede un platou cu verdeţuri şi tofu. Era greu să alegi un vin care să se potrivească la aşa mâncare.

Susan şi cu mine am luat o cină liniştită în patio, la lumina lumânărilor. Cerul se limpezise, stelele dispăruseră, iar dinspre Sound sufla o briză plăcută.

– A fost una dintre cele mai bune şi totodată cele mai rele săptămâni din viaţa mea, mi-a spus Susan.

– De acum încolo va fi din ce în ce mai bine, am asigurat-o eu.

– Şi eu cred că da.

De fapt, nu era aşa. Dar ce puteam să-i spun?

– Mi-e dor de Edward şi Carolyn. Mi-ar fi plăcut să fie aici cu noi.

– Şi mie mi-ar fi plăcut să fie aici părinţii tăi.

– Ba mie nu.

A trecut la un subiect mai vesel şi m-a întrebat:

– Ce-ai vrea să mănânci la micul dejun de Ziua Tatălui?

– Mă gândeam la nişte resturi de germeni de fasole, dar poate am să mănânc ouă prăjite şi cârnaţi. Pâine prăjită, cartofi prăjiţi în casă, cafea şi suc de portocale, am adăugat. Adică un cocteil de suc de portocale şi votcă.

– Şi ai vrea să iei micul dejun în pat?

– Bineînţeles.

– Edward şi Carolyn au spus că le pare rău că nu vor fi acasă la micul dejun.

– Nicio problemă.

– Dar vor ajunge pentru prânz.

– Foarte bine.

– Ar trebui să discutăm cu ei în legătură cu bunicii.

Nu i-am răspuns.

– John?

Mi-am mai turnat un pahar de vin.

– Nu vreau să mă amestec în chestiunea asta, i-am spus. Dacă tu crezi că e nevoie să-i mai avertizezi o dată în privinţa aspectului financiar al existenţei, atunci ocupă-te de asta *personal.* Mie îmi ajunge cât m-am dat bine pe lângă William şi Charlotte. Mi-am făcut datoria.

– Bine... Am impresia că eşti frustrat şi supărat.

– Câtuşi de puţin. Am făcut ceea ce trebuia să fac şi gata. Mâine la dejun voi fi mai mult decât cordial, iar mâine-seară sau luni dimineaţă

voi discuta între patru ochi cu tatăl tău... despre tine. Însă numai pentru că aşa vrea *el.* Deşi, îţi spun încă de pe acum, nimic nu-l va face să-şi schimbe părerea în privinţa căsătoriei noastre, iar eu nici nu voi încerca să-l conving. Prin urmare, Susan, tu eşti cea care trebuie să priveşti lucrurile în faţă şi să iei anumite decizii.

– Le-am şi luat.

– Aşa îţi închipui tu. Uite care-i treaba, eu am venit aici doar cu cămaşa de pe mine şi sunt pregătit să plec fără să iau un ac.

– N-ai să pleci de aici fără mine. Nu şi de data asta.

– N-am să te oblig la aşa ceva.

Ea m-a luat de mână.

– Uită-te la mine.

Am privit-o în lumina lumânărilor, cu părul unduind în adierea vântului. Niciodată nu mi se păruse mai frumoasă.

– Înţeleg ce vrei să spui şi-ţi înţeleg motivele, mi-a vorbit ea rar şi răspicat. Dar poţi să-ţi iei gândul. De data asta n-ai să mai pleci cu una cu două. Chiar dacă îţi închipui că o faci pentru mine şi pentru copii.

M-am uitat în ochii ei şi am văzut că erau înceţoşaţi de lacrimi.

– Te iubesc, i-am spus.

– Şi eu te iubesc. M-am săturat ca ai mei să mă ţină sub papuc, tot şantajându-mă cu banii lor, mi-a spus. Aşa că, dacă pierd banii şi-i pierd şi pe ei, se cheamă că sunt liberă.

– Înţeleg, i-am răspuns. Dar copiii?

– Tata nu va face una ca asta... n-o să-i dea voie mama.

Punem pariu?

– OK, i-am spus.

– Foarte bine. Atunci ne-am înţeles. Era cât pe ce să nu vin la înmormântare, i-am spus.

– Eu am ştiut că ai să vii chiar dacă tu nu erai sigur, mi-a răspuns.

A arătat spre cer:

– Aşa ne-a fost scris, John. Aşa trebuia să se întâmple.

În mod straniu, şi eu simţeam acelaşi lucru, aşa cum simt toţi îndrăgostiţii. Dar întrebarea care se punea acum era: oare ce era scris să ni se întâmple în viitor?

Capitolul 62

Susan mi-a adus micul dejun la pat, deşi cred că Sophie fusese cea care-l pregătise – ceea ce era cu mult mai bine decât dacă ar fi fost făcut de Susan.

Era o zi frumoasă de iunie şi tava mea în care sfârâia grăsimea sclipea în lumina soarelui. Mi-era greu să mă hotărăsc cu ce să încep.

Susan, în cămaşă de noapte, şedea alături de mine, picior peste picior, sorbind dintr-o ceaşcă de cafea.

– Vrei un cârnăcior? am întrebat-o.

– Nu, mulţumesc.

Mi-am înfipt furculiţa în ouăle cu cârnăciori.

– Azi e o zi deosebită pentru tine, mi-a spus ea. Ce-ai vrea să faci de Ziua Tatălui?

Să-l împuşc pe taică-tău.

– E o zi superbă. Hai la plajă, i-am răspuns.

– Mă gândeam că am putea merge la cumpărături.

– Păi... eu credeam...

Avea lângă ea o sacoşă de cumpărături, pe care mi-a întins-o.

– Acesta e cadoul tău de Ziua Tatălui, dar trebuie să cumpărăm ceva care să se asorteze. Darul e de la mine, Carolyn şi Edward, mi-a mai spus ea. L-am cumpărat când am fost în oraş.

– Foarte frumos din partea voastră! Dar nu era cazul.

– Hai, deschide-l!

Am vârât mâna în sacoşă, aşteptându-mă să găsesc o cravată oribilă, de două sute de dolari, la care aş fi avut nevoie de un costum asortat. Dar nu părea să fie o cutie de cravate. Părea mai degrabă lenjerie de corp sau poate un nou tricou cu Yale. Când am tras afară obiectul, am văzut că era o şapcă albă de marinar, cu cozoroc negru şi lucios şi cu fireturi aurii în creştet. Am rămas cu ochii la ea. Ultima oară când purtasem aşa ceva fusese pe vremea când făceam parte din Comitetul de Competiţie Navală Seawanhaka, dar de atunci trecuse o veşnicie.

– La mulţi ani de Ziua Tatălui, mi-a urat Susan.

M-am uitat la ea, încă neştiind cum să interpretez gestul.

– Hai, probeaz-o, m-a îndemnat Susan.

Mi-am pus şapca şi-mi venea perfect.

– Un cadou foarte... inspirat, am spus.

Oare trebuia să mă uit afară pe fereastră, să văd dacă nu-mi cumpărase şi un iaht?

– Am răsfoit câteva reviste de iahting, mi-a explicat Susan. M-am oprit la cinci ambarcaţiuni, la care ne putem uita chiar azi.

Pur şi simplu nu ştiam ce să spun.

– E... prea... extravagant... am bolborosit eu.

– Ba deloc.

M-am întors către ea – cu grijă să nu răstorn tava – şi am sărutat-o apăsat.

– Mulţumesc, i-am spus. Totuşi...

– Niciun fel de totuşi. O să ieşim din nou în larg.

Am încuviinţat din cap.

– Cu o condiţie.

– Să nu plec niciodată singur.

– Exact.

– De acord.

Am rămas acolo, ţinându-ne de mână – între timp ouăle se răceau – şi într-un târziu am întrebat-o:

– Dar ne permitem aşa o cheltuială?

– Punem toţi mână de la mână. Edward şi Carolyn chiar vor să facă asta pentru tine.

Nu era răspunsul la întrebarea mea, dar ideea m-a mişcat.

Susan a luat nişte pagini de revistă şi mi le-a dat. M-am uitat la câteva reclame încercuite cu creionul şi am văzut că era vorba despre ambarcaţiuni din categoria potrivită – între doisprezece şi cincisprezece metri lungime – un Alden, două Hinckley, un C&C şi un Morgan de paisprezece metri. Am remarcat că preţurile erau ceva mai ridicate decât catargul principal, dar – după cum se spune – dacă trebuie să întrebi cât costă un iaht, atunci înseamnă că nu ţi-l poţi permite. Cu toate acestea, am spus:

– Sunt o groază de bani.

– Gândeşte-te la orele de încântare pe care ni le va oferi.

– Adevărat.

Mi-am amintit de toate ieşirile noastre pe mare în familie, când navigasem de-a lungul Coastei de Est. Pe urmă mi-a venit în minte croaziera mea în jurul lumii, care fusese cu totul altceva.

– Trebuie să-i convingem pe copii să-şi facă puţin timp în vara asta, ca să ieşim pe mare împreună.

– Mi-au promis. Două săptămâni în august.

– Excelent.

Pe urmă m-am gândit la tot ce s-ar fi putut întâmpla şi la tot ce avea să se întâmple până în august: soţii Stanhope, Susan şi cu mine, Anthony Bellarosa. Să zicem că eram prea pesimist. Sau realist. Dar cum nu voiam să stric plăcerea momentului, am spus:

– Zău că este o idee grozavă. Cum de v-aţi gândit la aşa ceva?

– A fost simplu. Carolyn, Edward şi cu mine ne-am sfătuit ce dar să-ţi luăm de Ziua Tatălui, apoi fiecare a scris câte ceva pe o bucată de hârtie şi am constatat că toţi trei scrisesem acelaşi lucru. Un iaht.

Am presupus că fusese mai rapid decât dacă s-ar fi înţeles prin semne.

– Avem nişte copii extraordinari.

– Au fost grozav de încântaţi să poată face asta pentru tatăl lor.

Începeam să devin sentimental, aşa că am recurs la o glumă:

– Unde mi-e cravata?

– Oh, nu arată la fel de bine ca în vitrină. Am s-o dau înapoi.

M-am întrebat de ce pentru femei lucrurile arată altfel în vitrină. Să fi fost din pricina luminii? Oricum, probabil că era într-adevăr oribilă.

– Prefer iahtul. Dă-i lui taică-tău cravata.

– Bună idee. De cum vin copiii, plecăm să vedem iahturile. Vor să contribuie şi ei, a adăugat ea.

Păi, erau banii lor. De fapt, erau banii lui William, ceea ce sporea valoarea darului. Abia aşteptam să-i spun lui Willie cel Calic că pusese la bătaie două sute de mii de dolari pentru cadoul meu de Ziua Tatălui – cel puţin avansul. Restul banilor urma să-l punem noi şi nu ştiam dacă după ziua de azi avea să mai existe vreo alocaţie sau vreun fond administrat sub tutelă. Pentru mine era un dar potrivit şi care-mi mergea la inimă, dar în acelaşi timp o nebunie. În orice caz, intenţia conta.

– Termină-ţi micul dejun, m-a îndemnat Susan. Pe urmă am să-ţi fac încă un cadou.

La dracu' cu micul dejun. Adică... poate încă un cârnăcior.

Ea s-a dat jos din pat şi mi-a spus:

– Trebuie să rămâi cu şapca pe cap. Tu ai să fii marinarul aruncat la ţărm de o furtună, iar eu nevasta singură a unui matelot pe care nu l-am mai văzut de ani de zile. Eu te îngrijesc până îţi recapeţi forţele, iar acum tocmai am intrat să iau tava pe care a fost micul dejun.

– OK.

Numai să n-o duci prea departe.

A venit până la marginea patului şi m-a întrebat:

– Mai doriţi şi altceva, domnule?

– Ei bine...

– Oh, domnule, cum se face că tava se ridică singură?

Am zâmbit.

– Păi...

– Daţi-mi voie s-o iau, domnule, să nu se răstoarne.

A pus tava pe măsuţa de toaletă, apoi a venit din nou lângă pat şi mi-a spus:

– Dacă-mi îngăduiţi, domnule, am să vă masez părţile ruşinoase, ca să vă treacă durerea.

Mi-am dat şapca pe ceafă.

– Îţi îngădui.

Prin urmare, nu m-am ales cu mare lucru din micul dejun, dar nu-

mi trebuia mult ca să aleg între mâncare şi sex.

Carolyn şi Edward soseau cu trenul de 9.28, iar Susan s-a dus să-i ia de la gară.

Amândoi m-au îmbrăţişat şi m-au sărutat de Ziua Tatălui, apoi mi-au oferit o felicitare frumoasă, înfăţişând un iaht. Le-am mulţumit pentru iahtul cel adevărat şi amândurora li s-au luminat chipurile de bucuria de a dărui.

– Bine ai venit acasă, tată, mi-a spus Edward.

– Tu eşti darul *nostru* de Ziua Tatălui, a spus şi Carolyn.

Lui Susan i-au dat lacrimile, Sophie a început şi ea să lăcrimeze. Până şi Carolyn, care nu era o sentimentală, şi-a şters ochii. Edward şi cu mine doar ne-am dres glasul, ca nişte bărbaţi adevăraţi.

Nu le-am împărtăşit copiilor îngrijorarea mea că fondurile cu care intenţionau să plătească iahtul puteau fi curând sistate. Realitatea era că urma să primim răspunsul înainte ca cineva să apuce să scrie vreun cec, aşa că nu-mi făceam prea multe griji. În cel mai rău caz, copiii ar fi fost dezamăgiţi că nu-şi puteau duce la capăt intenţia cu darul. În plus, ar fi ştiut şi cine anume purta vina. Legat de asta, *nu* le-am pus din nou în vedere să fie drăguţi cu bunicul şi bunica, în schimb le-am spus:

– Hai să mergem la Hilton Head în august.

– Să nu aducem vorba despre asta de faţă cu părinţii mei, m-a sfătuit Susan.

– Foarte bine. În august o să le facem o surpriză.

Susan n-a dat niciun semn că ar fi de acord. Concluzia era că tot banii familiei Stanhope stăteau la baza a tot ce făceam sau spuneam noi. Ei bine, cu puţin noroc, situaţia asta urma să înceteze în curând.

În sfârşit, ne-am suit în Lexus şi am pornit să vedem câteva ambarcaţiuni.

Primele două, un Alden de paisprezece metri şi un Hinckley de treisprezece metri, se găseau în docurile publice, aşa că le-am vizionat chiar de pe chei.

Următorul, un vechi Hinckley de doisprezece metri, era ancorat în dreptul unei case particulare din Manhasset Bay, aşadar am telefonat în prealabil şi proprietarul ni l-a arătat. Cea de-a patra ambarcaţiune, un Morgan 454 de treisprezece metri, era ancorat la Seawanhaka şi am luat una dintre vedetele rapide ale clubului până la iaht, dar nu ne-am suit la bord. Cel de-al cincilea, un C&C de treisprezece metri, se afla tot la Seawanhaka, dar pilotul vedetei rapide ne-a informat că familia respectivă ieşise în larg cu el. Pilotul ne-a mai spus şi că era un iaht frumos.

Când ne-am înapoiat la club, am văzut că pe peluză se pregătea un barbecue cu ocazia Zilei Tatălui, aşa că i-am sugerat lui Susan, astfel încât să nu mă audă copiii:

– Ce-ar fi să-i invităm pe părinţii tăi aici, în loc să luăm masa acasă? Pe urmă tatăl tău şi cu mine am putea urca la bordul acelui Morgan, să vedem cum se comportă.

– Nu trebuie să-i pomenim nimic de iaht, mi-a amintit Susan.

– Cred că tatăl tău şi cu mine am putea avea o conversaţie foarte fructuoasă în mijlocul Sound-ului.

Se pare că mă înţelesese greşit, fiindcă mi-a răspuns:

– John, nu-i frumos să ameninţi că ai să-l îneci pe tata chiar de Ziua Tatălui.

– Ce tot spui acolo?

M-am întrebat dacă taică-său era şi acum un bun înotător.

Ne-am instalat toţi pe terasa din spate şi am băut Bloody Mary.

– Ai văzut ceva care să-ţi placă? m-a întrebat Susan.

– Toate iahturile sunt foarte frumoase. Trebuie să programam nişte ieşiri în larg, să vedem cum se comportă. Aş vrea să văd şi acel C&C care e plecat pe mare.

– Mie mi-a plăcut Morganul, a spus Edward. Îmi aminteşte de cel pe care l-am avut.

– Ar fi suficient de mare ca tata şi mama să poată naviga spre Europa, a fost de acord şi Carolyn.

Prin urmare, familia Sutter a rămas pe terasă, sorbind Bloody Mary, privind apa golfului care scânteia în soare şi bărcile amarate cu prova înspre larg în aşteptarea fluxului, şi discutând despre care iaht ne plăcuse cel mai mult. Nici că s-ar fi putut să ne simţim mai bine – ceea ce probabil gândiseră şi pasagerii de pe *Titanic* înainte ca vasul să se izbească de gheţar.

Înainte să pornim spre casă, ca să ne pregătim pentru a-i primi pe soţii Stanhope şi pe maică-mea, am făcut o escală la cimitirul din Locust Valley.

Susan, Edward şi Carolyn mai fuseseră acolo, la înmormântarea tatălui meu, dar probabil nu şi cu altă ocazie, aşa că am întrebat la administraţie unde se găsea mormântul lui Joseph Sutter, iar Susan a cumpărat flori de la o florărie de lângă intrare.

Am străbătut cimitirul, care avea aspectul unui parc, şi am păşit pe o alee şerpuită şi mărginită de copaci. Pietrele de mormânt nu erau mai înalte de treizeci de centimetri, deci nu foarte vizibile din cauza vegetaţiei, aşa că totul arăta ca o rezervaţie naturală sau ca o grădină botanică.

Cimitirul Stanhope care se zărea în depărtare era despărţit printr-un gard viu şi un gard din fier forjat, iar pietrele funerare şi mausoleele de acolo erau desigur mult mai impunătoare – afară de cele ale servitorilor – şi nu uitai nicio clipă că păşeai printre morţi, în schimb, dincoace aveai senzaţia de revenire în mijlocul naturii. Aici

îmi doream şi eu să ajung: la cel puţin cinci sute de metri de cel mai apropiat mormânt al unui Stanhope. Poate aş fi reuşit s-o conving pe Susan să încalce tradiţia familiei sau poate că până la urmă aveam să fim cu toţii izgoniţi într-un cimitir public.

În această duminică însorită de Ziua Tatălui la cimitir venise multă lume şi pe numeroase morminte am văzut buchete de flori şi câte un steguleţ american înfipt în pământ la căpătâiul foştilor veterani de război.

– Trebuie să venim din nou săptămâna viitoare cu un steguleţ pentru mormântul tatălui tău, mi-a spus Susan.

Eu îmi doream ca săptămâna viitoare să nu ne întoarcem aici pentru eternitate. Poate că totuşi ar fi trebuit să trec pe la biroul care vindea locuri de veci, pentru orice eventualitate.

Am găsit mormântul lui Joseph Whitman Sutter. Ca multe altele, şi acesta era marcat de o lespede mică şi albă din granit, înaltă de vreo treizeci de centimetri şi care, dacă n-ar fi avut gravată o inscripţie, ar fi arătat mai curând a bancă decât a piatră de mormânt.

Pe lângă nume, data naşterii şi data morţii, pe piatră stăteau scrise următoarele cuvinte: „Soţ şi tată", iar mai jos: „În inimile noastre vei trăi pe veci".

În dreapta mormântului lui Joseph se găsea un loc liber, probabil rezervat lui Harriet.

Pe lespedea tatălui meu se afla deja un buchet cu flori şi am presupus că era de la mama, în ciuda faptului că ea detesta florile tăiate. Dar poate că fusese adus de o prietenă necunoscută. Ar fi fost frumos. Trebuia s-o întreb pe Harriet dacă trecuse azi pe aici.

Am privit mormântul tatei, în timp ce prin minte mi se perindau tot felul de amintiri. Fusese un om blând (prea blând), un soţ iubitor (aproape supus) şi un tată decent, poate cumva distant. Din acest punct de vedere fusese produsul generaţiei şi a clasei sociale căreia îi aparţinea, aşa că nu aveam ce să-i reproşez, deşi aş fi vrut să fi fost mai afectuos faţă de Emily. Cât despre mine, lucrasem împreună, tată şi fiu, şi nu fusese uşor pentru niciunul. Aş fi plecat de la Perkins, Perkins, Sutter şi Reynolds, dar tata dorise să rămân şi să duc mai departe numele familiei în această veche şi bine-cunoscută firmă. Dacă în asta consta nemurirea lui, atunci cu siguranţă că-l dezamăgisem când ceilalţi asociaţi mă obligaseră să-mi dau demisia. La vremea aceea el era aproape de pensie, dar după plecarea mea se întorsese să lucreze cu normă întreagă şi murise într-o noapte în biroul lui.

Oricum, lăsasem în urmă scurta mea carieră de avocat al apărării într-un caz penal, afară de cazul când i-aş fi telefonat lui Carmine Caputo sau lui Jack Weinstein. Iar Joseph Sutter îşi lăsase în urmă întreaga viaţă. În esenţă, fusese o viaţă frumoasă, în mare parte

fiindcă el şi mama avuseseră o căsnicie neobişnuit de bună. N-ar fi trebuit să aibă niciodată copii, numai că făcuseră sex înainte să apară pilulele anticoncepţionale şi dacă întreceai măsura la pahar, se întâmplau astfel de lucruri. Presupun că jumătate din generaţia mea fusese adusă pe lume în acest fel.

Odată, când Joseph fusese într-o stare de spirit neobişnuit de gânditoare şi naivă, îmi spusese: „În Franţa era cât pe ce să fiu ucis de vreo zece ori, aşa că fiecare zi e un dar”. Într-adevăr, la fel simţisem şi eu după trei ani în largul mării.

Susan îmi înconjurase umerii cu braţul, în timp ce Edward şi Carolyn stăteau mai la o parte, privind în tăcere mormântul bunicului.

Am pus buchetul de flori alături de celălalt şi i-am spus tatălui meu:

– Tată, m-am întors acasă.

Capitolul 63

Prima a sosit maică-mea şi mi-am dat seama că ea şi copiii ţineau cu adevărat unii la alţii. Păcat că nu Harriet avea sută de milioane.

Ne-am aşezat în patio cu o cană de sangria, băutura cea mai apropiată de gusturile lumii a treia pe care o găsisem pentru Harriet.

– Fiecare sticlă de vin pe care o bem noi înseamnă un scotch cu sifon pentru un plantator de orez din Bangladesh, i-am spus.

Susan şi Harriet se potriveau de minune când venea vorba de mâncare naturistă, aşa că ne-am delectat cu ceva gen găinaţ de liliac şi am stat de vorbă într-o atmosferă agreabilă.

De fapt, chiar începea să-mi placă maică-mea, lucru lesne de realizat dacă ştergeam din memorie absolut tot: din copilărie şi până în urmă cu zece minute. Dar serios vorbind, era o persoană căreia măcar îi păsa: îi păsa de nedreptăţi sau îi păsa de lucrurile bune într-un mod greşit, dar măcar se implica în problemele vieţii.

În privinţa asta, m-am întrebat despre ce discutase cu reverendul Hunnings. Şi care dintre ei deschisese discuţia? Harriet, la fel ca Ethel, era preocupată mai degrabă de oropsiţi ai lumii pe care nu-i cunoscuse niciodată şi de animale şi copaci care n-o strângeau în braţe decât de cei din jurul ei, de pildă propriul fiu şi propria fiică. Dar acum părea să ia fiinţă o nouă Harriet – căreia îi păsa de nepoţi şi care vorbise cu preotul despre înstrăinarea dintre ea şi fiul ei. Oare ce avea în minte? Sau poate că, odată cu moartea lui Ethel, Harriet avusese revelaţia propriei mortalităţi şi înţelesese că drumul către ceruri începea acasă.

Harriet tocmai îi întreba pe Carolyn şi Edward despre munca lor, părând sincer interesată, deşi în cazul lui Carolyn întâmpina unele probleme legate de sistemul de drept penal. Apropo de infractori, m-am întrebat dacă Anthony Bellarosa îşi părăsise ascunzătoarea ca să petreacă Ziua Tatălui împreună cu familia. Probabil că nu, dar dacă totuşi o făcuse aş fi aflat şi eu, întrucât la sugestia mea către Felix Mancuso, FBI-ul sau NYPD ţineau sub supraveghere cimitirul Santa Lucia din Brooklyn, unde odihneau rămăşiţele pământeşti ale lui Frank Bellarosa.

Anna se dusese probabil la cimitir, la fel şi ceilalţi doi fii ai lui Frank, Frankie şi Tommy, poate chiar Megan cu copiii. Deşi Megan nu-şi cunoscuse niciodată socrul, una dintre condiţii când te căsătoreai cu un italian era aceea de a merge la mormintele tuturor membrilor familiei decedaţi în ultimul secol.

Din câte spunea Mancuso, casa mamei lui Anthony din Brooklyn şi domeniul Alhambra erau ţinute sub supraveghere zi şi noapte. Eu unul nu credeam că Anthony va ieşi din bârlog, mai ales în ziua aceea, ştiind că FBI-ul stătea cu ochii pe locuinţa lui şi pe cea a mamei sale.

Totuşi, Anthony s-ar fi *putut* duce la mormântul tatălui său. Iar dacă unchiul Sal gândea la fel ca el, atunci Anthony avea toate şansele să moară în cimitir înainte de a fi arestat.

Oricum, Harriet şi Carolyn epuizaseră subiectul diplomei de masterat în ştiinţe umaniste pe tema ucigaşilor în serie, aşa că Harriet m-a întrebat:

– De ce sunt paznici înarmaţi la poartă?

– Domnul Nasim crede că ayatollah-ii sunt pe urmele lui, i-am explicat. Eu unul opinez că guvernul nostru e de vină, am declarat.

Harriet îşi dădea seama când lansam o provocare şi niciodată nu înghiţea momeala. Lucru şi mai important: din câte spunea Susan, Harriet nu ştia că Anthony Bellarosa locuia pe proprietatea învecinată. Dacă ar fi ştiut, ar fi insistat să destăinuim această ştire îngrijorătoare şi copiilor. Când eram mici, Harriet obişnuia să ne spună mie şi lui Emily lucruri de genul: „Tatăl vostru suferă cu inima şi ar putea muri în orice clipă, aşa că trebuie să vă pregătiţi pentru o astfel de situaţie”. Cred că făcuse rost de vreo carte bizară despre creşterea copiilor.

În orice caz, Edward, Carolyn şi toţi ceilalţi îşi închipuiau că paznicii înarmaţi fuseseră angajaţi de Nasim pentru motivele pe care le făcuse cunoscute. Până acum nimeni nu se gândise că măsurile de pază ar fi putut avea şi o altă explicaţie.

Oricum, am schimbat subiectul, referindu-mă la priveghiul şi la înmormântarea lui Ethel.

– Azi am mers cu toţii la mormânt la tata, mi-am amintit eu să-i spun lui Harriet.

Maică-mea s-a uitat la mine, dar n-a zis nimic. Pentru ea era încă un subiect dureros. Eu nu venisem la înmormântare, iar motivul absenţei – că mă găseam pe mare şi că nu aflasem de moartea tatei – nu era o scuză. Din punctul ei de vedere, nu era decât o altă situaţie în care fiul nu scăpase ocazia să-i provoace mamei lui durere şi suferinţă.

– Ai fost şi tu?

Spune nu, te rog, spune nu.

– Am lăsat un buchet pe piatra funerară, mi-a răspuns. Nu l-aţi văzut?

– Ba da. Dar ştiu că nu-ţi plac florile tăiate.

Prin urmare, poate că tata avusese o prietenă.

– Aşadar, n-am fost sigur că florile erau de la tine.

– Cine ar mai fi putut să-i pună flori pe mormânt?

Poate Lola, recepţionista cu sâni mari, sau Jackie, directoarea administrativă cea sexy.

– Nu ştiu, am răspuns. Pur şi simplu spuneam că nu-ţi place ca florile să fie tăiate.

– Au fost singurele pe care le-am găsit.

– Aha. Oricum, e un loc frumos, îmi pare rău că n-am mers

împreună.

– Îmi pare bine că te-ai dus.

Ceea ce însemna: „Mă mir că te-ai deranjat până acolo”. Există persoane care îţi dau impresia de soare şi lumină. Harriet te făcea să te simţi vinovat. Ziceam cumva că începea să-mi placă maică-mea?

Referitor la cimitire şi înmormântări, Carolyn a comentat că urmărise vreo câteva minute secvenţe de la înmormântarea lui Gotti, la un televizor din barul unde se întâlnise cu prietenii seara trecută.

– Înţeleg că au participat membrii familiei, prietenii şi aşa-zişii asociaţi de afaceri, dar toată lumea aia ieşită în stradă, făcând cu mâna şi ovaţionând sau făcându-şi semnul crucii... mi s-a părut... deprimant. Pe urmă au intervievat câteva persoane care au spus că Gotti a fost un erou, un om căruia i-a păsat de semenii lui, care a dat bani comunităţii... un fel de Robin Hood. Ce naiba se întâmpla cu oamenii ăştia? a exclamat ea.

Harriet avea un răspuns.

– Oamenii se simt înstrăinaţi de formele tradiţionale ale puterii de stat şi sunt în căutare de eroi care...

Şi aşa mai departe.

Carolyn, devenită de curând adepta legii şi ordinii, nu era de acord cu explicaţia bunicii pentru faptul că cetăţenii necăjiţi din Queens, New York, îl etichetau pe John Gotti drept erou.

Oricum, subiectul se apropia neplăcut de mult de tema vieţii, morţii şi înmormântării lui Frank Bellarosa. Mă temeam ca nu cumva Harriet să spună ceva de genul „John, tu ai mers la înmormântarea lui Frank Bellarosa, după ce l-a ucis Susan. Nu crezi că oamenii de rând au avut impresia că a murit un erou?”

Atunci aş fi fost nevoit să-i pasez întrebarea lui Susan. Opa! Mi-am mai tras o palmă în gând.

– A văzut careva ieri meciul dintre Yankee şi Mets? am întrebat.

N-am apucat să comentez meciul că şi-au făcut apariţia William şi Charlotte, punctuali, la ora patru după-amiaza, şi venirea lor a însufleţit petrecerea. Charlotte pur şi simplu a alergat spre Edward şi Carolyn, copleşindu-i pe amândoi cu sărutări. Iar nebunul de William i-a strigat lui Carolyn:

– De fiecare dată când te văd, eşti şi mai frumoasă, domnişoară!

I-a tras câţiva ghionţi în joacă lui Edward, pe mine m-a plesnit bărbăteşte peste fund şi a exclamat:

– Hei, tipule! Hai să bem ceva împreună!

Ei bine, lucrurile nu s-au petrecut chiar aşa. E drept că William a primit urările tuturor pentru Ziua Tatălui, cu un zâmbet silit. Ba chiar mi-a mormăit şi mie un „La mulţi ani de Ziua Tatălui!”

William şi Charlotte au pasat mai departe cana cu sangria şi au refuzat oferta mea de a le prepara martini, în schimb au ales să bea

câte un pahar cu vin alb, ceea ce pentru ei era ca şi cum ar fi băut apă de la robinet. Ne-am aşezat cu toţii în jurul mesei, vorbind de una, de alta – asta însemnând în mare parte că Charlotte povestea tuturor ce făcuseră ea şi William în ultimele câteva zile. Mă miram că-şi amintea, dar oricum pe nimeni nu interesa nici cât negru sub unghie. William era tăcut, fără îndoială cu gândul la negocierile noastre trecute şi viitoare.

Chiar mă bucuram că era şi Harriet aici, fiindcă astfel soţii Stanhope erau obligaţi să se poarte ca doi oameni normali.

M-am uitat cu atenţie la William, să văd dacă nu cumva strănutul se transformase în tuse. La vârsta lui trebuia să fie cu băgare de seamă. Însă totul părea să fie în regulă, deşi era poate puţin cam palid. Ce vedeam eu pe fruntea lui să fi fost o pată de bătrâneţe sau un melanom? M-am gândit şi la întâlnirea din ajun, dintre soţii Stanhope şi reverendul Hunnings. Speram că bunul preot le spusese să-şi vadă de treburile lor şi să se arate generoşi cu darul de nuntă, să suporte cheltuielile pentru petrecere, să mărească alocaţia lui Susan şi să se apuce de paraşutism.

Sau poate că William reuşise să-l coopteze pe reverendul Hunnings în tabăra anti-John, convingându-l să intervină şi s-o sfătuiască pe Susan să nu se mărite cu un posibil vânător de zestre, care fără îndoială era un dereglat mental şi un dobitoc. Bineînţeles, Hunnings şi cu mine nu ne dădusem niciodată în vânt unul după celălalt, iar eu nu-l impresionasem cu nimic seara trecută. Prin urmare, pentru el ar fi fost o iniţiativă mult dorită: Răzbunarea reverendului Hunnings. Asta era, cum îţi aşterni, aşa dormi. Poate ar fi trebuit să încerc să mă port mai frumos cu oamenii cărora le stătea în putere să-mi facă rău. Sau poate nu.

Susan o dăscălise pe Sophie să ne cheme la masă cel târziu la 4.45 – cât mai puteam să rezistăm? – aşa că fata şi-a făcut apariţia în patio şi a anunţat:

– Masa e servită.

Am mers cu toţii în sufragerie, iar Susan ne-a arătat unde să ne aşezăm: cei doi taţi pe locurile de onoare din cele două capete ale mesei, unde eram obligaţi să ne uităm unul la altul. Susan a aşezat-o pe mămica mea pe scaunul din stânga, iar pe Charlotte în dreapta lui William. Căzusem amândoi de acord să aşezăm strategic copiii în stânga bunicului şi faţă în faţă cu bunica Charlotte. Susan s-a instalat în dreapta mea, iar eu am anunţat:

– Felul întâi este o mâncare poloneză numită Salată Fond Administrat sub Tutelă.

Bineînţeles că n-am spus asta. Dar aveam un repertoriu de argou pe tema banilor foarte potrivit la masă şi care i-ar fi făcut pe copii să râdă: „verzişori”, „aluat”, „pâine”, „lichidităţi”. Ei, despre cel din

urmă nu eram prea sigur.

Susan a propus să ciocnim în cinstea Celor mai Grozavi Tătici din Lume, iar William şi-a închipuit cumva că în categoria asta ar fi intrat şi el, aşa că a spus:

– Mulţumesc.

– Şi pentru Joseph, a adăugat Susan.

Auzind-o, mamei i-au dat lacrimile. Aceasta era femeia care reuşise să strivească şi bruma de instinct patern pe care o fi avut-o Joseph Sutter. Dar, după cum spuneam, începea să devină o bunică cumsecade şi speram că dragostea ei pentru nepoţi urma să se reflecte şi în testament. Balenele n-aveau nevoie de bani.

Am profitat de prilej şi am spus:

– Păcat că n-a putut veni şi Peter. Pe unde mai lucrează acum? i-am întrebat eu pe cei doi Stanhope.

– E la Miami, unde se ocupă de majoritatea afacerilor de familie, mi-a răspuns William.

N-aş fi vrut să fiu eu cel care să-i pună în vedere că nu exista niciun fel de afacere de familie – doar bani proveniţi din moşteniri şi daţi în grija unor profesionişti – numai că-mi doream o parte din aceşti bani pentru nevasta şi copiii mei, aşa că m-am abţinut să spun ceva de genul: „Peter e un pierde-vară care-şi iroseşte vremea pe plajă şi care n-ar fi în stare să schimbe nicio bancnotă de un dolar fără sfatul unui consilier financiar”. Şi anunţaţi-l că ne vedem la tribunal.

Referitor la averea Stanhope, dacă William ar fi muncit pentru aceşti bani, n-aş fi râvnit la ei: oamenii pot face ce poftesc cu banii câştigaţi prin munca lor. Dar banii lui erau *moşteniţi,* obţinuţi numai şi numai prin succesiunea generaţiilor, nu prin sudoarea frunţii, prin efortul creierului şi nici măcar prin noroc. Ca atare, nutream convingerea că Nemernicul trebuia să-i lase moştenire progeniturilor lui – fie şi lui Peter cel Bun-de-Nimic – exact aşa cum îi reveniseră şi unui imbecil ca el. Banii nu trebuiau folosiţi ca armă sau ca răsplată ca în experimentul cu câinii lui Pavlov.

Cum, necum, masa a decurs relativ bine şi, cum spuneam, în prezenţa lui Harriet cei doi Stanhope nu-şi puteau da în petic. De pildă, n-au adus niciodată în discuţie pe soţul răposat al lui Susan, care fusese şi tatăl vitreg al copiilor mei. Dacă ar fi pomenit numele lui de faţă cu copiii, sunt convins că mi-ar fi sărit ţandăra şi aş fi zis: „Edward şi Carolyn sunt de părere că era un boşorog plicticos, întocmai ca voi doi” şi atunci cina s-ar fi încheiat.

Totuşi, aiurita de Charlotte a spus:

– Suntem nerăbdători să ajungem acasă.

Toată lumea împărtăşea aceeaşi nerăbdare, numai că eu am comentat:

– Abia aştept să văd casa voastră din Hilton Head.

Au tăcut mâlc amândoi, însă William s-a uitat la mine din celălalt capăt al mesei, scoţând fum pe nări.

Susan era preocupată să întreţină conversaţia ori de câte ori risca să lâncezească, totuşi nu mi-a plăcut s-o aud spunând: „Povestiţi-le bunicilor despre...", indiferent despre ce era vorba. Vreau să zic că suna niţel forţat, deşi, ca să fiu sincer, bunicul şi bunica Stanhope nu le adresau prea des cuvântul celor doi nepoţi şi aveam impresia că-i ţineau pe Edward şi Carolyn în aşteptare până la rezolvarea problemei părinţilor lor.

Susan mă rugase să mă port cordial şi să nu fiu bosumflat. M-am întrecut pe mine însumi. Mă pricep grozav să mimez buna dispoziţie (până la parodie), aşa că mi-am dat drumul. De pildă, i-am spus lui William: „N-am să mă simt fericit de Ziua Tatălui până nu-mi daţi voie să vă prepar ţie şi lui Charlotte câte un martini". La un moment dat i-am adresat apelativul „Tată" şi l-am văzut cum se crispează. Dar lucrul cel mai bun a fost că pălăvrăgeala şi atitudinea mea expansivă de la masă i-a determinat să se poarte foarte rezervat.

După părerea mea, Harriet îşi dădea seama că alde Stanhope nu-l plăceau pe fiul ei. Nici ea nu mă prea plăcea, dar era limpede că nu-i convenea că nu mă plăceau ei. Fiul cel idiot era *al ei,* nu al lor. Asta era maică-mea.

Mă gândeam dacă să încep un cor cu „Oh, tăticul meu", dar puteam face asta mai târziu, în salon, unde era şi un pian. Susan şi Charlotte cântau la pian, aşa că puteau forma un duet, în timp ce noi toţi ne-am fi ţinut de mijloc şi am fi cântat în cor.

Cina s-a încheiat pe la 6.30, aşa cum plănuise Susan, şi eram convins că niciunul dintre noi nu avusese senzaţia că timpul trecuse pe nesimţite.

Trebuia însă să gustăm şi tortul de Ziua Tatălui, aşa că ne-am retras în salon şi ne-am aşezat în jurul măsuţei de cafea. Sophie a intrat împingând o masă cu rotile şi ne-a servit cafea, ceai şi lichior.

Tot Sophie a adus şi un tort mare, preparat de ea, pe care scrisese „La mulţi ani de Ziua Tatălui". Din păcate, nu reuşise să scrie „La mulţi bani de Ziua Tatălui". Am râs cu toţii, iar eu i-am spus lui William:

– Tortul e pentru *tine,* tată.

N-a gustat gluma.

Susan a dat la iveală o pungă de cadouri cu nume de firmă şi i-a oferit-o tatălui ei.

– La mulţi ani de Ziua Tatălui, tăticule.

William a zâmbit, încântat să-şi recupereze o parte din alocaţie. A scos din pungă felicitarea, a deschis-o şi a citit-o în tăcere, fără să ne spună şi nouă ce scria sau măcar să menţioneze că era din partea tuturor. Mare porc!

Pe urmă a scos din pungă cutia cu cravata şi s-a uitat să vadă cum se deschide. A luat dinăuntru una dintre cele mai oribile cravate pe care le văzusem în viaţa mea: un fel de roz fosforescent, care-şi schimba culoarea ca un cameleon, după cum o fluturai în mână.

– Mulţumesc, Susan, a spus William, căruia pare-se îi plăcea cadoul.

– E din partea noastră, a tuturor, tată.

Mă mânca limba să-i spun: „Eu am primit un iaht", dar ca să fiu drăguţ, am declarat:

– Mi-ar fi plăcut şi mie una la fel.

Ocazie cu care Harriet m-a întrebat:

– Dar tu ce-ai primit, John?

Deja aveam răspunsul pregătit:

– Două bilete de avion pentru Hilton Head.

Am zâmbit spre soţii Stanhope, care iarăşi s-au crispat. Să fi suferit de vreo tulburare neurologică?

Oricum, sărbătoarea familiei aflate în relaţii încordate se apropia de sfârşit, afară de cazul când le-aş fi rugat pe Susan şi pe Charlotte să cânte la pian. Carolyn ne-a anunţat că ar fi vrut să prindă trenul de 8.25, ca să ajungă acasă şi să mai lucreze ceva înainte de întâlnirea de a doua zi dimineaţă pentru un proces. Harriet s-a oferit s-o ducă până la gară, dar Carolyn era deja marcată după ultima experienţă cu bunica la volan, aşa că a răspuns că o va conduce Edward. După aceea Edward voia să treacă pe la un prieten, urmând ca a doua zi de dimineaţă să plece la aeroport, aşa că trebuia să-şi ia de pe acum rămas-bun de la bunici.

Am ieşit cu toţii pe peluza din faţa casei, ne-am îmbrăţişat, ne-am sărutat şi ne-am urat unii altora drum bun. La asta se pricepeau cel mai bine familiile Stanhope şi Sutter: să-şi ia rămas-bun.

– Ei, se pare că reuşim să ne adunăm cu toţii numai la nunţi şi la înmormântări, a spus Harriet. Sper că următoarea ocazie să fie nunta lui John cu Susan, a adăugat ea provocator.

Eu speram că următoarea ocazie să fie înmormântarea lui William, totuşi am spus:

– Ne căsătorim la Seawanhaka pe la sfârşitul verii.

Harriet, sincer încântată, a zâmbit spre William şi Charlotte, care arătau de parcă le-ar fi trecut un pârţ pe la nas.

– Nu-i aşa că-i grozav? i-a întrebat ea.

Aproape că auzeam cum le trosnea lipiciul din proteze. Biata Harriet încheiase seara dând cu bâta în baltă. Şi nici măcar nu mi se adresase mie.

Oricum, am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o încă odată pe Carolyn şi i-am spus:

– De acum n-am să te mai sun de la Londra.

– Te iubesc, tată.

William s-a crispat din nou. Dacă omul ăsta ar fi avut inimă, ar fi înţeles ce însemna iubirea dintre membrii familiei şi m-ar fi tras deoparte ca să-mi spună: „Binecuvântez această căsătorie, John”, apoi ar fi căzut mort.

Harriet a demarat fără să omoare pe nimeni, iar Edward şi Carolyn au pornit în urma ei cu Lexusul.

M-am uitat la William şi am tras concluzia că sosise clipa.

– Dacă nu te grăbeşti, i-am spus, putem bea ceva la mine în birou.

A aruncat o privire spre nevastă-sa şi mi-a răspuns:

– Bine.

Am intrat iarăşi în casă, iar Susan ne-a spus că ea şi maică-sa o vor ajuta pe Sophie să strângă masa în timp ce bărbaţii „se relaxau” – un obicei de modă veche. Foarte drăguţ din partea ei. Dar era şi o minciună gogonată: Charlotte nu era în stare să deosebească o maşină de spălat vase de un aspirator. Cu puţin noroc, Susan ar fi putut profita de prilej ca s-o mai îmbuneze puţin pe mămica. Iar ca William şi cu mine să ne relaxăm la un păhărel, mai întâi ar fi trebuit să merg să aduc puşca.

Puşca n-am adus-o, în schimb l-am invitat în biroul meu şi am închis uşa în urma noastră.

Capitolul 64

I-am oferit lui William un martini. L-a tentat, dar din păcate m-a refuzat.

William s-a aşezat pe canapea, iar eu pe fotoliu.

Nu aveam nici cea mai mică intenţie să deschid eu discuţia şi nici măcar să pornesc o conversaţie de circumstanţă, aşa că am rămas acolo, uitându-mă la William, ca şi cum el ar fi fost acela care ar fi cerut să-mi vorbească.

În cele din urmă, s-a simţit uşor jenat şi m-a întrebat:

– Voiai să discutăm ceva?

– Credeam că *tu* vrei să discutăm ceva, am răspuns.

– Păi... presupun că trebuie să discutăm despre... ce am discutat.

– OK.

Şi-a dres glasul şi mi-a spus:

– În primul rând, John, dă-mi voie să-ţi spun că noi, adică Charlotte şi cu mine, nu avem nimic personal împotriva ta.

– Mi-ai spus că ţie şi lui Charlotte puţin vă pasă de mine.

– Ei... nu asta-i problema. Problema e Susan.

– Susan ţine la mine.

– Aşa îşi *închipuie* ea. Am mai vorbit despre asta, mi-a reamintit el. Şi de fapt, nici n-are vreo importanţă dacă eu te plac pe tine sau dacă tu mă placi pe mine. Dă-mi voie deci să-ţi spun că Charlotte şi cu mine nutrim convingerea că o căsătorie între tine şi Susan ar avea urmări nefericite pentru amândoi, ducând în ultimă instanţă la un alt divorţ.

Nu i-am răspuns.

– Aşadar, John, a continuat el, ca să scutim altă suferinţă şi nefericire aş dori să revii asupra cererii tale în căsătorie.

– Înţeleg. Mi-ai mai spus şi că, după părerea ta, intenţiile mele nu sunt întru totul onorabile şi că dragostea mea pentru Susan ar fi de fapt dragoste pentru banii ei, i-am amintit.

Şi-a dres glasul din nou.

– Cred că ţi-am spus că această confuzie s-ar putea petrece în subconştientul tău, mi-a răspuns.

– Ei bine, m-am gândit la asta şi am ajuns la concluzia că o iubesc pe Susan numai şi numai pentru ea. Îmi iubesc copiii şi iubesc ideea de a fi împreună ca familie. N-ai remarcat astă-seară?

– Păi... pare-se că da. Dar Edward şi Carolyn sunt maturi şi nu locuiesc aici. Prin urmare, nu mă îndoiesc că poţi ţine legătura cu ei şi fără să te recăsătoreşti cu mama lor.

– Aşa am şi făcut până acum, William, dar nu-i acelaşi lucru.

Părea să nu ştie ce subiect să atace în continuare, aşa că a renunţat la politeţuri şi mi-a spus fără ocolişuri:

– Sunt dispus să-ţi ofer un milion de dolari, plătibili în zece rate egale anuale, dacă rupi logodna şi te înapoiezi la Londra sau dacă te stabileşti definitiv oriunde în afara graniţelor acestei ţări.

Ne-am privit în ochi câteva clipe, apoi i-am răspuns:

– Dacă singura dumitale obiecţie la această căsătorie e faptul că aş putea avea pretenţii la banii lui Susan – la alocaţia ei, la bunurile ei actuale şi la viitoarea moştenire – atunci toate aceste temeri se pot rezolva printr-un acord premarital.

Nu mi-a răspuns, aşa că l-am întrebat:

– Cât am obţinut când am divorţat de Susan? Din câte îmi amintesc, nimic. Prin urmare, putem face o copie a acelui acord, pe care s-o semnăm din nou. Asta ar trebui să-ţi demonstreze, sper, că intenţiile mele sunt dintre cele mai onorabile.

William şi-a dat seama că fusese atras în cursă şi acum îşi frământa creierii cum să iasă basma curată. În realitate, era un dobitoc, dar când venea vorba de bani, îşi punea la bătaie şi puţinii neuroni rămaşi.

– Problema nu sunt numai banii, John, mi-a răspuns el într-un târziu. După cum spuneam, aici e vorba de fericirea lui Susan. Nu vrem să ne vedem fata în acelaşi hal de disperare ca... ca data trecută.

Devenea interesant. Niciodată nu ştiusem cum se simţise Susan după plecarea mea. Îmi imaginasem două aspecte: unu, că fusese tristă, dar îşi revenise şi-şi văzuse de viaţa ei; şi doi, că fusese disperată, distrusă, chinuită de sentimentul vinovăţiei şi considerase că viaţa ei luase sfârşit. Eram convins că aşa stătuseră lucrurile şi de când ne împăcasem, începusem să înţeleg cum fuseseră anii aceia pentru ea. Iar acum William, tatăl ei iubitor, nu voia s-o mai vadă suferind la fel ca atunci. Ei bine, dacă William n-ar fi fost un ticălos cu două feţe, un intrigant şi un şmecher, l-aş fi crezut şi i-aş fi înţeles sentimentele de tată. Numai că eu nu aveam de gând să-l creditez cu sentimente paterne doar fiindcă pretindea că le are. Pe de altă parte, poate vorbea în numele lui Charlotte, care – aiurită cum era – probabil suferise mult din pricina nefericirii fiicei ei.

– William, am răspuns eu în cele din urmă. Poate că te şochează faptul, dar să ştii că Susan şi cu mine am avut o căsnicie minunată, bazată pe iubire şi lucrurile ar fi continuat la fel dacă... Nu ţinusem să abordez subiectul, dar venise momentul... dacă ea nu s-ar fi încurcat cu Frank Bellarosa, pe care apoi l-a şi ucis.

William a tras adânc aer în piept, apoi s-a uitat la mine şi a spus:

– Charlotte şi cu mine am discutat... despre cele petrecute şi singura concluzie la care am ajuns a fost că mariajul vostru n-a fost chiar atât de minunat pe cât ţi-ai închipuit tu. Dacă ar fi fost aşa, atunci nu s-ar fi întâmplat ce s-a întâmplat, a subliniat el.

Evident, şi pe mine mă bătuse gândul, dar privind în urmă la

căsnicia noastră, fie şi cu un ochi critic, fusese totuşi o căsnicie foarte bună. Chiar şi Susan era de acord. Dar până şi în Paradis putea să dea beleaua peste tine. Poate că nouăzeci la sută dintre persoanele căsătorite despre care ştiam că avuseseră aventuri erau fericite în căsnicie şi rămăseseră acasă. Din păcate, când şi când, câte un soţ sau o soţie deveneau obsedaţi de amanţii lor şi luau obsesia drept iubire. Or, acesta era drumul spre dezastru, atât din punct de vedere al sentimentelor, cât şi al căsniciei. Ca să nu mai vorbesc că unii mai erau şi împuşcaţi.

Dar decât să-i explic toate aceste lucruri lui William, chiar dacă îl priveau şi pe el într-o oarecare măsură, am preferat să-i dau un alt răspuns:

– Susan mi-a spus – şi sunt convins că în ultimii zece ani v-a spus la un moment dat şi ţie, şi lui Charlotte – că între noi doi nu s-a întâmplat de fapt nimic iremediabil. Ceea ce s-a petrecut a fost o rătăcire, nu simptomul unei probleme mai grave. Ea a devenit... obsedată sexual de bărbatul acela, am adăugat. Şi, presupunând că a învăţat ceva din experienţa respectivă, am subliniat eu, aşa ceva nu se va mai întâmpla.

William nu se prea simţea în largul lui la gândul că fiică-sa devenise obsedată sexual de un bărbat. Poate îşi închipuia că era încă fecioară. Şi-a alungat din minte imaginea lui Susan alături de Frank şi mi-a spus:

– Eu cred că poate amândoi vă amăgiţi şi încercaţi să rescrieţi cumva istoria. Cât despre tine, John, mi-a declarat el, dacă-mi permiţi s-o spun pe şleau, întotdeauna ţi-au umblat ochii după fuste.

Ei bine, mai du-te-n mă-ta, William. E drept că flirtam – sau flirtasem – şi într-adevăr, îmi plăcea să mă uit după femei, dar niciodată nu mă încurcasem cu nimeni (cu excepţia scurtei mele aventuri cu Jenny Alvarez) în toţi cei douăzeci de ani de căsnicie. Dar asta nu era treaba lui.

– Amândoi ne-am maturizat mult, i-am răspuns, ca să-i dau satisfacţie şi să continui discuţia. Şi amândoi am învăţat să nu ne mai jucăm cu focul.

M-am gândit că poate toate aceste lucruri nu reuşeau să intre în capul lui cel ţuguiat, dar m-a înţeles, prin urmare i-a venit altă idee cum să rupă logodna:

– Sunt convins că-ţi dai seama că în decursul anilor în jurul lui Susan s-au învârtit numeroşi bărbaţi.

Era o formulare aristocratică, de modă veche, pentru a-mi da a înţelege că Susan se culcase cu destui bărbaţi. Zău aşa, William. Acum voiai să faci din fiică-ta o târfă, ca eu să n-o mai vreau de nevastă?

Păi da.

– Nu ştiu dacă eşti dispus să accepţi că Susan a avut mai multe

legături. Faptul ar putea avea urmări urâte... ar putea fi adus în discuţie... ea ar putea primi vreo scrisoare sau un telefon de la un fost prieten... iar asta ar risca să işte discuţii şi în cele din urmă... mai multă nefericire. Pentru voi amândoi.

Eram convins că majoritatea taţilor nu şi-ar fi sfătuit viitorii gineri să revină asupra cererii în căsătorie pe motiv că fiica lor avea o istorie sexuală care ar fi umplut rafturile unei mici biblioteci. Dar William considera argumentul drept o cale rapidă şi sigură de a-mi potoli pasiunea pentru fiica lui. Caz în care puteam reveni la aspectul financiar.

– Apreciez grija şi sinceritatea dumitale. Dar trebuie să înţelegi că Susan şi cu mine ştim că niciunul din noi n-a fost un sfânt în aceşti zece ani. De fapt, William, *chiar* am avut câte o femeie în fiecare port, ba vreo câteva şi pe continent. Ca să nu mai vorbesc de cele de pe vas. Numai că trecutul meu şi al ei nu are nicio influenţă asupra viitorului nostru.

Afară de cazul când lui Susan îi telefona vreunul dintre idioţii de la Hilton Head.

– Aşa că nu-i cazul să mai insistăm pe tema asta. La drept vorbind, mă surprinde că ai deschis discuţia despre viaţa sexuală a fiicei dumitale în prezenţa mea, am adăugat.

Remarca mea i-a urcat sângele în obraz, făcând să i se zbată ochiul. Şi-a dres iarăşi glasul – să fi avut vreun streptococ? – şi mi-a spus:

– Nu vreau decât să te fac să vezi lucrurile aşa cum sunt ele în realitate, mi-a spus.

Frazele stereotipe ale lui William erau învechite încă de pe vremea când era copil.

– Întotdeauna mă uit unde pun piciorul înainte de a face primul pas, i-am spus.

– Aşa sper şi eu. Am însă impresia că intenţionezi să-ţi duci la îndeplinire planul cu căsătoria indiferent de obiecţiile mele şi ale lui Charlotte.

Am făcut pe prostul şi i-am răspuns:

– Domnule Stanhope, intenţia mea este să cer mâna fiicei dumitale şi să vă rog, pe dumneata şi pe doamna Stanhope, să ne daţi binecuvântarea voastră. Poate şi-a amintit de cealaltă ocazie când îi cerusem fata în căsătorie şi, cum era un moşulică naiv şi sentimental, a fost cât pe ce să-i dea lacrimile şi să-mi spună: „Sunt mândru şi onorat să te pot numi viitorul meu ginere”.

În realitate, a pufnit dispreţuitor.

– Ei bine?

– *Binecuvântarea?* Iar a pufnit şi mi-a răspuns: Nu binecuvântăm şi nici nu vom binecuvânta vreodată această căsătorie.

– Atunci presupun că o zestre generoasă iese din discuţie.

– *Zestre?* Cred că glumeşti!

– Păi... da.

Şi, pentru că tot eram la subiectul binecuvântări şi sfânta taină a căsătoriei, i-am spus:

– William, m-a cam deranjat că ai discutat despre asta cu reverendul Hunnings.

N-a părut surprins că eram la curent: de regulă, când mergeai la preot pentru o problemă legată de un alt enoriaş, preotul urma să se adreseze enoriaşului cu pricina. Aici era toată şmecheria.

Nu cred că mi-ar fi plăcut să fiu preot: vin la tine tot felul de oameni să-şi deschidă sufletul, să-ţi ceară sfatul, să ceară îndrumare ori, în cazul lui William, să încerce să-l câştige pe Dumnezeu de partea lor prin tine, ca să le rezolve o problemă mai spinoasă.

În orice caz, William s-a gândit puţin la ce-i spusesem şi mi-a răspuns:

– Faptul că am mers la reverendul Hunnings n-ar trebui să te *deranjeze,* John. Ar trebui să accepţi oferta de consiliere din partea unui preot.

– Nu vrei ca Susan şi cu mine să ne căsătorim, atunci despre ce fel de consiliere religioasă tot vorbeşti?

– O consiliere care să te facă să înţelegi că ceea ce e bine pentru tine nu-i neapărat bine şi pentru viitoarea ta mireasă, mi-a explicat el.

– Aha. Păi, cred că am prins deja ideea de la tine. De ce să-l mai implici şi pe reverendul Hunnings?

– Sper să nu mai fie nevoie să-ţi explic că în religia noastră consilierea premaritală este o condiţie a căsătoriei în biserică.

– Păi, am primit consiliere şi mă îndemni la altă consiliere. Oare de ce am impresia că deja ai pus ceva rotiţe în mişcare?

– Vrei să insinuezi că l-am... influenţat pe reverendul Hunnings...?

– Cred că mai potrivit ar fi să spun că i-ai creat o idee preconceptă. Sau poate i-ai oferit un stimulent ca s-o convingă pe Susan să renunţe la căsătorie.

– E o afirmaţie jignitoare.

– Aşa o fi, dar mi-o menţin.

– Atunci va trebui să repet această acuzaţie în faţa reverendului Hunnings.

– Ai s-o repeţi dacă nu-i adevărată, dar dacă e, atunci n-ai să sufli un cuvânt.

S-a străduit să-şi stăpânească furia şi mi-a spus:

– Lucrurile s-ar putea opri aici, în caz că ajungem la o înţelegere în privinţa acestei căsătorii. Ţi-am făcut o ofertă, mi-a reamintit el.

– Pe care o refuz.

– Bine...

Bineînţeles că William nu avea de gând să se dea bătut. Mai avea vreo câţiva aşi în mânecă – asta ca să folosesc altă expresie stereotipă – şi încă nu aruncase în joc niciunul dintre ei. Aşa că a amestecat din nou cărţile şi le-a împărţit.

– Sunt dispus să măresc oferta, mi-a spus. Două sute de mii de dolari pe loc şi apoi zece rate anuale de câte o sută de mii.

Ei bine, un târg făcut cu cărţile pe faţă e oricând bine-venit şi de regulă duce la răspunsul aşteptat. Banii vorbesc. Dar mie îmi place la nebunie să negociez, aşa că i-am spus:

– Înţeleg că alocaţia anuală a lui Susan depăşeşte chiar şi avansul oferit de dumneata. Atunci de ce-aş pleca înapoi la Londra doar cu o parte din ce aş împărţi cu Susan dacă aş rămâne aici?

Acum era nevoit să-şi joace unul dintre aşi şi să-mi explice anumite lucruri despre viaţă, ca răspuns la întrebarea mea. S-a aplecat spre mine şi m-a privit în ochi, apoi mi-a spus răspicat, ca să fie sigur că înţeleg:

– John, dacă te însori cu Susan, poţi fi sigur că s-a zis cu alocaţia.

Serios? Ca să vezi!

– N-ai ezita să-ţi laşi fiica la strâmtoare cu banii?

Mi-a zâmbit – un zâmbet rău – apoi m-a întrebat:

– John, vrei să zici că a se mărita cu tine e acelaşi lucru cu a fi strâmtorat cu banii?

Punct lovit, William. Dar anticipasem mişcarea, aşa că i-am replicat:

– Păi, mă gândisem că după căsătorie mi-aş fi putut împlini un vis mai vechi, acela de a face surfing profesionist... dar... asta e...

Era foarte posibil să-şi fi închipuit că-l luam peste picior pe fiu-său, aşa că mai bine spuneam „golf profesionist”. Ce mi-o fi venit să spun „surfing”? O scăpare freudiană? Sau chiar voisem să-i dau peste nas?

A părut supărat de-a binelea, dar n-a înghiţit momeala, cum se spune, ci mi-a replicat:

– Cred că va trebui să te apuci de muncă.

Aveam şi eu unele informaţii pentru el:

– Întotdeauna am muncit, cu excepţia concediului când am pornit pe mare. Şi am câştigat destul de bine, William, atât aici, cât şi la Londra. Din păcate, poziţia mea profesională a fost compromisă ca urmare a celor întâmplate cu zece ani în urmă. Îmi asum pe deplin răspunderea pentru actele mele, dar trebuie totuşi să-ţi reamintesc că fiica dumitale a fost implicată în evenimentele care au dus la plecarea mea de la firma familiei. Am iertat-o necondiţionat şi m-am iertat şi pe mine, însă va dura un timp până îmi voi recăpăta statutul profesional aici la New York şi până voi reuşi să ajung la un venit menit să-i ofere fiicei dumitale standardul de viaţă cu care s-a

obişnuit. Mai dă-mi voie să-ţi reamintesc, William, am adăugat, că dumneata şi Charlotte sunteţi cei care aţi insistat întotdeauna ca Susan să nu muncească, motiv pentru care i-aţi dat şi alocaţie, iar eu regret că am acceptat această situaţie. Iar ca urmare a faptului că s-a lăsat întreţinută de voi toată viaţa, în momentul de faţă nu se poate angaja în niciun post care să-i ofere un câştig decent. Şi cum o parte din vină vă revine *vouă, voi* trebuie să vă asumaţi răspunderea.

Pare-se că William nu voia să se lase încurcat sau influenţat de lucruri care nu-i conveneau, pentru că mi-a răspuns simplu:

– Repet, dacă se mărită cu tine, s-a terminat cu alocaţia.

– Foarte bine. Susan şi cu mine am discutat această posibilitate şi am decis că nu ne afectează hotărârea de a ne recăsători.

De data asta a zâmbit dispreţuitor şi mi-a spus:

– Poate că Susan va dori să se mai gândească.

– Du-te dracului.

– Poate că tu vei dori să te mai gândeşti de ce eşti atât de meschin, de intrigant şi de ranchiunos.

– Nu permit să mi se vorbească în acest fel.

– William, e adevărul gol-goluţ.

Părea gata să-şi ia cărţile şi să plece, dar îi mai rămăsese un as în mânecă:

– Totodată, dacă te însori cu Susan, am s-o scot din testamentul meu şi al lui Charlotte.

Ei, acum vorbeam de bani adevăraţi. Mă refer la faptul că dacă amândoi ar fi crăpat *şi* i-ar fi lăsat lui Susan aproape cincizeci de milioane, acestea ar fi fost două premise esenţiale pentru o căsnicie fericită. Mai ales dacă crăpa el.

– Dacă faci asta, i-am pus eu în vedere, am să ţin proprietatea în litigiu cel puţin zece ani. S-ar putea ca lui Peter să nu-i convină o astfel de situaţie, am adăugat.

S-a înfuriat de-a binelea şi obrazul i-a devenit stacojiu. Oare făcuse un puseu de tensiune?

– Acesta e cel mai scandalos lucru pe care mi l-ai spus vreodată, mi-a declarat viitorul meu socru.

– Nu-i chiar aşa. Ia mai gândeşte-te.

– Tu...

S-a ridicat şi mă aşteptam să cadă lat, dar n-a căzut, aşa că m-am ridicat şi eu.

– M-ai jignit când mi-ai propus să mă cumperi cu bani, i-am spus. Nu sunt de vânzare. Mă doare în cot de banii tăi, l-am anunţat. La fel şi pe Susan. Dar puţin îţi pasă de fiica ta. Aici e vorba de mine şi de tine, nu de fericirea fetei tale. Ştii foarte bine că suntem fericiţi că ne-am împăcat, iar copiii se bucură pentru noi. În schimb tu, William, eşti foarte nefericit că am intrat din nou în viaţa ta şi ai prefera să-ţi

pierzi fiica decât să câştigi un ginere care nu-ţi înghite toate porcăriile. Prin urmare, tu ai luat o hotărâre, iar Susan şi cu mine am luat alta.

N-a părut să reacţioneze prea vizibil la predica mea, ci pur şi simplu a rămas locului, privind în gol. Apoi însă s-a întors spre mine şi mi-a spus:

– Vom vedea ce decide Susan.

– Da, vom vedea. Numai că tu şi soţia ta veţi părăsi această casă chiar acum şi veţi cere audienţă să vorbiţi cu fiica voastră cu altă ocazie.

M-am dus la uşă şi am deschis-o:

– Noapte bună. Şi la mulţi ani de Ziua Tatălui, am adăugat.

A ieşit grăbit, apoi s-a oprit şi s-a întors spre mine.

– Gândeşte-te şi la copii, mi-a spus pe un ton liniştit.

Era ultimul as din mânecă şi acum îl aruncase în joc, drept care i-am replicat:

– Spune-i avocatului care se ocupă de fond să ia legătura cu mine.

A plecat s-o caute pe Charlotte, care cu siguranţă nu era în bucătărie frecând cratiţe.

Am închis uşa şi după câteva minute i-am auzit pe Susan, Charlotte şi William vorbind în şoaptă pe hol. Pe urmă uşa de la intrare s-a deschis şi s-a închis la loc.

Câteva secunde mai târziu uşa biroului s-a deschis şi a intrat Susan.

– E cazul să te întreb cum a decurs discuţia?

M-am uitat la ea şi tare aş fi vrut să-i spun că taică-său era exact aşa cum îl etichetasem eu, ba chiar mai rău de atât, dar nu asta era problema.

– Păi, am şi veşti bune şi veşti proaste.

– Care-i vestea cea bună?

– Vestea bună e că taică-tău mi-a oferit un milion două sute de mii de dolari ca să mă întorc la Londra.

– Poftim? Ce-a făcut?

– Ţi-am zis adineauri.

A rămas fără replică, probabil năucită de cele auzite. Pe urmă s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Şi tu ce i-ai spus? Dar nu cred că-i cazul să te întreb.

– Bineînţeles că nu. L-am refuzat. I-am zis că vreau două milioane. Asta-i vestea proastă. Nu vrea să urce preţul mai mult de un milion două sute.

Şi-a dat seama că glumeam, deşi nu i se părea prea amuzant.

S-a aşezat pe canapea, cu privirea în gol.

– E scandalos, mi-a spus într-un târziu. E... incalificabil.

– Aşa am zis şi eu. Adică tu valorezi un sfert de milion pe an... ah,

asta-i cealaltă veste proastă: dacă te măriţi cu mine, gata cu alocaţia.

S-a uitat la mine, a dat din cap şi mi-a spus:

– Nu-mi pasă.

– Nu contează dacă-ţi pasă sau nu. N-ai fost o fetiţă cuminte, aşa că ţi s-a tăiat alocaţia. Sau ţi se va tăia. S-a zis şi cu moştenirea.

Într-un târziu a început să înţeleagă situaţia.

– N-ai reuşit să-l lămureşti? m-a întrebat.

– Nu. Vrei să bei ceva? am întrebat-o.

– Nu.

– Eu da.

Mi-am turnat nişte coniac, apoi Susan a vrut şi ea unul, drept care i-am turnat şi ei într-un pahar.

Nu aveam niciun motiv să toastăm, aşa că pur şi simplu am sorbit din băuturi.

– Mama îmi... îmi spunea de ce nu-i cazul să mă mărit cu tine, mi-a destăinuit ea în cele din urmă.

– Vreun motiv valabil?

S-a silit să zâmbească.

– Crede că nu eşti capabil să-mi oferi stilul de viaţă cu care am fost obişnuită.

– I-ai spus că sunt un armăsar în pat?

A zâmbit de-a binelea.

– I-am spus că întotdeauna am avut satisfacţii în viaţa sexuală.

– E cumva invidioasă?

– Poate. Mi-a dat de înţeles şi că bei cam mult, mi-a mărturisit ea.

De data asta am râs cu lacrimi amândoi.

– Mi-ar fi plăcut să ţin la băutură cât ţin ei, am remarcat.

M-am aşezat pe canapea alături de Susan şi ne-am luat de mână, rămânând tăcuţi pentru un timp. Pe urmă ea mi-a spus:

– Tata părea foarte supărat.

– M-am purtat foarte frumos cu el, chiar şi după ce m-a jignit oferindu-mi mită. Zău că da, Susan.

– Te cred.

– Până la urmă, însă, a trebuit să-l ameninţ cu darea în judecată dacă te scoate din testamentele lor. Alocaţia s-a dus, am adăugat eu. Şi chiar dacă aş avea temei legal să intentez acţiune în instanţă, nu cred că moralmente aş fi îndreptăţit s-o fac. Sper că eşti de acord cu mine.

– Sunt. Acum sunt liberă, mi-a reamintit ea.

– Aşa e. Poate e cazul să renunţi la antrenorul tău particular, i-am sugerat eu.

– Nu râde de mine.

– Iartă-mă.

Era momentul să decid dacă să-i spun de lovitura finală a lui William: copiii. Dar mai bine îl lăsam pe el s-o facă: Susan trebuia s-o

audă din gura propriului tată.

– Cred că va dori să-ţi vorbească în curând, i-am spus.

Ea a încuviinţat din cap.

– O să vorbim mâine-dimineaţă. Aici. În drum spre aeroport.

– Foarte bine. Eu n-am să dau ochii cu ei.

– Mulţumesc.

S-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– A zis ceva de copii?

– Cred că o să-ţi zică ţie mâine.

A dat din cap.

Pentru cineva care tocmai îşi recăpătase libertatea, Susan nu arăta prea fericită şi, sincer vorbind, nici nu-i puteam găsi vreo vină în asta. Libertatea inspiră teamă.

– Aşadar, dacă ţine cumva de mine... am început eu, ca să închei discuţia.

– John, taci dracului din gură!

Izbucnirea ei m-a luat complet pe nepregătite. Unde învăţase să vorbească în halul ăsta? Suna curios, dat fiind accentul ei aristocratic.

– Aş putea cere o explicaţie?

– Iartă-mă.

A râs. În clipa următoare şi-a îngropat faţa în palme şi lacrimile au început să-i curgă şiroaie pe obraji.

– Fir-ar să fie! a spus.

Am luat-o pe după umeri şi am strâns-o la piept.

– Totul o să fie bine, Susan, i-am spus. Ştiam amândoi că aşa se va întâmpla.

Şi-a şters obrazul cu palmele şi mi-a spus:

– Tu ştiai. Mie nu-mi venea să cred.

I-am întins batista mea.

– Trebuie să fii cinstită cu tine însăţi, i-am sugerat. *Ştiai* şi tu.

A încuviinţat din cap.

– Sunt nişte... Mi-am dat atâta silinţă cu ei. Cum pot să fie atât de... haini?

Nu i-am răspuns.

– Nu-i vorba de bani. Zău că nu. Dar pur şi simplu nu înţeleg cum de pot să fie atât de... nu-şi dau seama ce fericiţi suntem împreună?

Nu voiam să intervin în acest moment de descărcare, totuşi a trebuit să-i spun:

– Tocmai *asta* nu le place. Taică-tău nu m-a simpatizat niciodată, i-am amintit eu. Ca să fiu sincer, sentimentul e reciproc. Dar spre deosebire de mine, el acţionează mai curând din ură decât din dragoste. Şi nu-i nimic de făcut în privinţa asta.

A dat din cap, şi-a şters ochii cu batista mea, apoi a răsuflat adânc şi mi-a spus:

– Bine. Am să discut mâine cu el. Şi am să mă ţin tare pe poziţie. Nu mă mai poate ameninţa cu nimic... poate doar cu banii copiilor. Aşa că trebuie să vorbim cu copiii.

– Bine.

– Crezi că-i cazul să discut şi cu Peter?

– Eu te-aş sfătui să nu vorbeşti. Dar tu decizi. Dacă va fi nevoie, eu am să-l dau în judecată pe neisprăvitul ăla.

– Bine.

S-a răsucit şi şi-a proptit capul pe braţul canapelei, cu picioarele în poala mea. I-am scos pantofii, iar ea şi-a mişcat degetele de la picioare.

– Ai petrecut bine de Ziua Tatălui? m-a întrebat. Lăsând la o parte că ai dat cu piciorul la un milion de dolari.

– Da. Serios. Începe să-mi placă maică-mea.

– Foarte bine. În felul ei, ţine la tine.

– Nu mă îndoiesc. Poate ar trebui să ne mai gândim ce facem cu iahtul acela, am sugerat.

– Aşa cred şi eu.

– Ce-ai zice de o barcă cu vâsle?

– Nu ne permitem.

S-a întins, a căscat şi mi-a spus:

– A fost o zi epuizantă. Dar ştii ce? Mă simt de parcă mi s-ar fi luat de pe umeri o greutate uriaşă.

– Păi, te simţi mai uşurată cu un sfert de milion de dolari pe an.

A tăcut o clipă, apoi m-a întrebat:

– Ai fost... surprins când ţi-a oferit bani?

– Ca să-ţi spun drept, mi-a oferit bani încă din prima noapte când a venit aici.

– Vorbeşti serios? De ce nu mi-ai spus?

– De ce să-ţi stric săptămâna?

– Trebuie să-mi spui tot la momentul potrivit.

– Putem schimba subiectul?

– Ce-ai zice să facem sex?

Întrebarea ar fi fost un bun prilej să-i spun că taică-său încercase să mă ferească de căsătoria cu o femeie uşoară, care întâmplător era şi fiică-sa. Dar există reguli, scrise sau nescrise, şi această mărturisire ar fi întrecut măsura, nereuşind decât s-o stârnească pe Susan şi mai mult împotriva tatălui ei. Totuşi, îl dispreţuiam atât de mult pe William, încât chiar aş fi vrut să-i spun lui Susan. Numai că de aici s-ar fi ajuns la alte probleme, fără legătură cu viitorul nostru împreună.

– John? Alo? Facem sex?

– Păi n-am făcut azi-dimineaţă?

– Nu, azi-dimineaţă ai făcut cu nevasta marinarului.

– Corect.

M-am ridicat, am încuiat uşa şi mi-am scos puloverul.

Susan şi-a dat jos chiloţii, şi-a ridicat fusta şi mi-a şoptit:

– Repede, până nu se întoarce tata.

Cu gândul la întâlnirile noastre pe fugă de la Stanhope Hall dinainte de căsătorie, m-am dezbrăcat de la brâu în jos şi m-am lungit deasupra ei, iar ea şi-a pus picioarele pe umerii mei.

Una dintre plăcerile de a face sex cu Susan Stanhope era faptul că, la modul figurat, îl regulam pe taică-său. Dar, de data asta, în cameră nu eram decât eu cu Susan, şi asta era grozav.

Capitolul 65

Adormisem pe canapea, alături de Susan, şi ne-a trezit telefonul. Afară era întuneric şi singura lumină din birou venea de la lampadarul rămas aprins din timpul conversaţiei mele cu William.

M-am ridicat şi m-am îndreptat către birou. Pe afişajul luminos scria „Număr ascuns", iar ceasul arăta 9.32, deşi mi se păruse că era mai târziu.

Am ridicat receptorul.

– John Sutter la telefon.

– Bună seara, domnule Sutter, am auzit vocea lui Mancuso.

Auzeam zgomote în fundal, voci de bărbaţi şi femei discutând, dar aveam impresia că nu suna nici de la birou şi nici de acasă.

– Am veşti pentru dumneavoastră, m-a anunţat el.

M-am gândit că poate îl găsiseră pe Anthony mâncând spaghete la maică-sa acasă, aşa că am spus:

– Veşti bune, sper.

– Veşti.

Am aruncat o privire spre Susan, care începea să se trezească.

– Staţi o clipă, s-o chem şi pe Susan, l-am rugat eu pe Mancuso.

Am pus telefonul pe aşteptare şi i-am zis lui Susan:

– E Mancuso.

Ea s-a ridicat în capul oaselor, iar eu am comutat pe difuzor şi m-am adresat din nou lui Mancuso:

– Acum ascultam amândoi.

– Bună seara, doamnă Sutter, a salutat-o el.

Ea a rămas în picioare lângă mine.

– Bună seara, i-a răspuns.

– Trebuie să vă anunţ că Anthony Bellarosa nu s-a dus la mormântul tatălui său, a început Mancuso. În schimb, soţia şi copiii lui au fost acolo, la fel şi restul familiei, inclusiv fraţii lui Anthony, cu soţiile şi copiii. Toţi au luat masa acasă la Anna.

Biata Megan. Bineînţeles, mi-am dat seama după tonul vocii lui Mancuso că mai avea şi alte ştiri.

– În seara asta pe la 7.45, Salvatore D'Alessio lua masa la restaurant cu soţia sa, Marie şi cu cei doi fii, veniţi cu avionul din Florida pentru Ziua Tatălui.

Am înţeles ce urma. Am privit scurt spre Susan, care şi-a dat şi ea seama ce avea să spună Mancuso în continuare.

– Se pare că familia D'Alessio avea obiceiul să cineze la acest restaurant, Giovanni's, din zona Williamsburg, Brooklyn, a urmat Mancuso. Întotdeauna mergeau acolo de Ziua Tatălui.

– Nu-i un obicei prea bun, am comentat eu.

– Aşa e, a întărit el, apoi a adăugat: E un vechi local familial,

foarte agreabil. De fapt, chiar de aici vă sun.

Nu l-am întrebat de ce se găsea acolo, fiindcă ştiam deja. De fapt, eram convins că nu servea masa cu familia D'Alessio.

Domnul Mancuso a revenit la subiect:

– Aşadar, pe la 7.45, când familia D'Alessio ajunsese la desert, în restaurantul aglomerat au intrat doi bărbaţi îmbrăcaţi cu pardesie, care s-au dus direct la masa lui D'Alessio. Din spusele mai multor martori, amândoi au scos de sub pardesie câte o puşcă cu două ţevi retezate, iar unul dintre ei a spus „La mulţi ani de Ziua Tatălui, Sally!" şi a tras un singur foc, de aproape, împuşcându-l pe Savatore D'Alessio în plin obraz.

Susan a făcut un pas în spate, de parcă ea ar fi primit lovitura, apoi s-a prăbuşit pe canapea.

– Aşteptaţi o clipă, am spus eu în receptor.

Am pus telefonul pe aşteptare şi am întrebat-o pe Susan:

– Te simţi bine?

Ea a dat din cap.

Mi-am tras pe mine chiloţii şi pantalonii, am dezactivat difuzorul şi am luat din nou receptorul:

– Acum vă ascult numai eu, i-am spus lui Mancuso.

– Bine... deci, acestea sunt ştirile.

Am răsuflat adânc.

– Păi... cred că vă datorez nişte bani, am răspuns.

– N-am ajuns să pariez în numele dumneavoastră, domnule Sutter.

– OK...

M-am aşezat, aruncând iar o privire către Susan, care nu părea să observe sau să-i pese că nu-l auzea pe Mancuso.

– Sunt şi alte victime? am întrebat eu.

– Nu. A fost o treabă profesionistă. O să vedeţi şi la ştiri, mi-a sugerat el.

– Îmi mai puteţi da alte amănunte? am insistat. Lucruri pe care nu le voi vedea la televizor.

– Bine...

Domnul Mancuso mi-a împărtăşit părerea lui profesională în privinţa asasinatului.

– Prin urmare, e duminică. Ziua Tatălui. Salvatore D'Alessio merge să cineze în oraş împreună cu familia. D'Alessio e din vechea generaţie, care consideră că încă mai există reguli ce nu pot fi încălcate. Totuşi, nu e prost – adică, de fapt este... Oricum, presupunând că el a fost cel care a ordonat lichidarea lui Frank Bellarosa la Giulio's, în prezenţa soţiei şi a doi cetăţeni de vază, atunci D'Alessio ştie că şi el a nesocotit regulile. Şi mai ştie că Anthony nici nu respectă prea multe reguli. Aşadar, D'Alessio îşi ia cu el un

bodyguard, pe care-l postează la intrarea în restaurantul Giovanni's şi totodată îşi pune vesta antiglonţ pe sub costumul măsură XXL. Nu uită nici să-şi ia un pistol Smith&Wesson calibrul 38. Fiind împreună cu familia, nu se aşteaptă la necazuri, dar e pregătit pentru orice eventualitate.

– Ar fi trebuit să se aştepte la necazuri şi să fie mai bine pregătit, am comentat eu.

– Întocmai. Bodyguardul, despre care Marie D'Alessio ne-a declarat că era şi şoferul lor – deşi veniseră la restaurant pe jos – a plecat la plimbare şi pare-se s-a făcut nevăzut. Cât despre vesta antiglonţ, cei doi asasini fie ştiau, fie au bănuit existenţa ei, întrucât au tras în plină faţă. Frank Bellarosa a avut mare noroc în seara aceea, şi-a amintit Mancuso, dar asasinii lui D'Alessio erau decişi să nu repete greşeala comisă de cei care voiseră să-l ucidă pe Frank Bellarosa.

– Sigur. Ar fi fost o greşeală prostească, am încuviinţat eu.

– Deci acea singură lovitură primită de D'Alessio în plin obraz l-a aruncat la podea, după care cei doi i-au mai tras un glonţ în cap, deşi fusese deja lovit mortal, din câte mi-a spus legistul, a continuat domnul Mancuso. Cea de-a doua lovitură a fost un fel de... mesaj personal, a adăugat detectivul. Niciun antreprenor de pompe funebre nu va putea să repare o faţă atât de distrusă, astfel încât mortul să poată fi expus într-un sicriu deschis, mi-a explicat el.

Prea multe informaţii.

– Din spusele martorilor, a continuat domnul Mancuso, după cele două focuri de armă, al doilea ucigaş a îndreptat arma spre capul Mariei D'Alessio şi a strigat: „Nu mişcă nimeni, altfel îi zbor creierii!" Cei doi fii au încremenit pe loc, în timp ce Marie ţipa. Cei doi asasini au ieşit din restaurant şi au suit într-o maşină care-i aştepta. De când au intrat şi până au ieşit cei doi au trecut vreo cincisprezece secunde, a concluzionat detectivul. Când s-a uitat la soţul ei, Marie a leşinat, a adăugat Mancuso. Unul dintre fii a vomitat, iar celălalt a făcut o criză de isterie. Auzi acolo, „La mulţi ani de Ziua Tatălui", a murmurat el ca pentru sine.

Am încuviinţat din cap. Cu siguranţă că ştersesem din memorie toată tensiunea unei zile petrecute cu Harriet şi cu cei doi Stanhope.

Am încercat să-mi imaginez restaurantul plin cu familii care luau masa cu ocazia Zilei Tatălui, apoi pe cei doi asasini intrând pe uşă. Apoi, până să se dezmeticească cineva, unul din ei îi zboară creierii lui Salvatore D'Alessio, după ce-i urează La mulţi ani de Ziua Tatălui. Oare ce făcea familia D'Alessio cu câteva secunde înainte ca ţeasta lui Sal să explodeze şi odată cu ea tot universul lor? Stăteau de vorbă? Râdeau? Îşi treceau unul altuia platoul cu fursecuri? Oare Salvatore D'Alessio îşi dăduse seama în secunda dinaintea împuşcăturii că totul se sfârşise?

Mi-am amintit cât de rapid se petrecuseră lucrurile în faţa restaurantului Giulio's – de fapt, nici nu-mi dădusem seama ce se întâmplă decât atunci când totul era aproape terminat. În lipsa unui punct de referinţă din existenţa mea, mintea mea refuza să înţeleagă ce aveam în faţa ochilor. De fapt, nici nu-mi dădusem seama când anume dispăruse faţa lui Vinnie într-un nor de sânge, creieri...

– Domnule Sutter?

– Da...

– Spuneam că poate nu e cazul ca doamna Sutter să vadă toate astea la televizor.

M-am uitat cu coada ochiului la Susan, care şedea ghemuită pe canapea, cu privirea în gol.

– Aşa e, am răspuns.

– Şi poate că mâine n-ar trebui să-i ajungă sub ochi niciun ziar.

– Da, da... ei bine, presupun că acum avem răspuns la întrebarea dacă Anthony Bellarosa e sau nu în viaţă.

– Întocmai. Cred că e cazul să pornim de la ideea că el a ordonat atentatul. Mi se pare genul de mesaj pe care ar fi vrut să-l trimită acoliţilor unchiului său, a subliniat Mancuso. Cu alte cuvinte, aşa s-a întâmplat şi cu tatăl meu, sub ochii mamei mele.

– Mda... oricum, eu nu i-aş acorda lui Anthony chiar atâta credit cât priveşte arta spectacolului sau gesturile simbolice, dar poate totuşi l-a moştenit întru câtva pe Frank.

Deci poate a apreciat şi gestul meu de a sfâşia pictura. Taică-său aşa ar fi făcut.

Domnul Mancuso a tăcut o clipă, apoi mi-a spus:

– Şi pe mine m-a surprins cum s-a petrecut atentatul. Mă aşteptam la ceva... mai puţin ostentativ. O dispariţie care să nu atragă atât de mult atenţia oamenilor legii sau a opiniei publice. Sau dacă Anthony tot voia să recurgă la violenţă, nu credeam că-şi va face atât de evidentă prezenţa în spatele evenimentelor. Putea la fel de bine să-i ceară asasinului să facă o urare de genul „La mulţi ani de Ziua Tatălui, unchiule Sal", a adăugat el. Atentatul acesta i-ar putea crea unele probleme, a cugetat Mancuso. Ceea ce ne conduce la un alt subiect. N-am spus nimic, aşa încât a continuat: După cum am discutat, se prea poate că acum Anthony să-şi îndrepte atenţia spre doamna Sutter, poate şi spre dumneavoastră.

Din nou m-am uitat la Susan, care rămăsese cu ochii la mine. Trebuia să audă şi ea, aşa că am apăsat din nou butonul pentru difuzor exterior şi am pus receptorul în furcă.

– Susan e iarăşi lângă mine, l-am anunţat eu pe Mancuso.

– Dat fiind cum se petrec de regulă lucrurile, ne-a spus el, sunt convins că Anthony Bellarosa este şi a fost plecat din oraş în ultima săptămână şi că ne poate demonstra acest lucru cu acte în regulă, în

caz că-l luam la întrebări pe unde se afla în seara atentatului. Cum, necum, oriunde ar fi, părerea mea e că va rămâne ascuns încă vreo săptămână sau măcar până va fi convins că se înapoiază acasă ca şef incontestabil al organizaţiei. Probabil va aştepta până după înmormântarea unchiului său, a încheiat Mancuso, deşi s-ar putea să-şi facă apariţia tocmai la acest eveniment.

– Păi, ar cam trebui, dacă l-a provocat chiar el, am subliniat eu.

Mancuso şi-a îngăduit să râdă încetişor, în schimb Susan n-a schiţat nici măcar un zâmbet.

Mancuso a trecut la o problemă de interes imediat.

– Totuşi, ne-a informat el, absenţa lui Anthony nu-l împiedică să se ocupe de treburile de aici, după cum dovedeşte uciderea lui D'Alessio. De fapt, dacă mai sunt socoteli de reglat, asta se poate întâmpla cât timp Anthony Bellarosa încă lipseşte din oraş.

Susan s-a gândit la cele auzite şi a întrebat:

– Atunci ce sunteţi de părere să facem?

– Să vă luaţi măsuri de precauţie suplimentare, inclusiv o pază de corp.

– Asta nu l-a ajutat prea mult pe unchiul Sal, am remarcat eu.

– E drept că nu. Dar să sperăm că omul dumneavoastră de pază nu va lucra pentru ceilalţi, cum s-a întâmplat cu şoferul lui D'Alessio. Totodată, vă sfătuiesc pe amândoi să rămâneţi cât mai mult posibil în zona asigurată de la Stanhope Hall. Între timp eu am să vorbesc cu poliţia locală, să văd dacă nu vi se poate asigura protecţie douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. I-am întrebat şi pe colegii de la FBI dacă vă pot trimite unul sau doi agenţi, dar ca să fiu sincer, după 11 septembrie cam ducem lipsă de oameni.

Susan s-a uitat la mine, apoi l-a întrebat pe Mancuso:

– Cât timp ar trebui să trăim în acest fel?

– Îmi pare rău, dar nu am de unde şti.

Apoi, ca să ne dea şi o veste bună, a spus:

– Bellarosa va ieşi curând din ascunzătoare sau îi vom da noi de urmă. Iar când se va întâmpla acest lucru, NYPD îl va reţine ca să-i pună întrebări în legătură cu uciderea lui Salvatore D'Alessio. La solicitarea poliţiei, se va implica şi FBI. Poliţia locală îl va lua la întrebări pe Bellarosa şi în legătură cu ameninţările făcute la adresa dumneavoastră şi a soţiei dumneavoastră. Cum spuneam, cu puţin noroc, vom reuşi să-l arestăm. Sau cel puţin ştim că a fost avertizat că se află sub supraveghere permanentă. Problema la ora actuală e că a dispărut fără urmă, ne-a reamintit el. Iar persoanele dispărute, afară de cazul că sunt moarte, sunt mai periculoase decât cele prezente, despre care se ştie tot timpul pe unde umblă.

Susan crezuse că dispariţia lui Anthony Bellarosa era un lucru bun, dar acum înţelegea cum stăteau lucrurile.

– Cum se face că nu-i puteţi da de urmă? a întrebat ea.

Domnul Mancuso, care probabil răspunsese în numeroase rânduri unei astfel de întrebări, a spus:

– Ţara e mare şi lumea tot aşa. Are posibilitatea să dispară pe timp nelimitat, a adăugat el. Nu fuge din calea legii, ne-a amintit el, aşa că-şi va face apariţia atunci când va socoti el de cuviinţă.

Desigur, ce spunea Mancuso părea logic şi cu siguranţă că, în locul lui Anthony, mai degrabă m-aş fi temut de *paesanos* ai mei şi de braţul legii decât să mă gândesc să fac de petrecanie altor persoane – mai ales unora care, după ştiinţa mea, se aflau sub protecţia poliţiei şi a FBI. Totuşi, undeva în adâncul sufletului, ştiam că era vorba mai curând de răzbunare decât de afaceri, iar uciderea lui Salvatore D'Alessio reprezenta doar primul act de răzbunare, după care avea să urmeze al doilea. Poate şi al treilea.

M-a fulgerat un gând.

– Am treburi la Londra... i-am spus eu lui Mancuso.

M-am uitat la Susan, care dădea din cap.

– ... aşa că poate ar fi momentul potrivit ca eu şi doamna Sutter să petrecem o săptămână-două acolo, posibil încă două pe continent. Cu alte cuvinte, şi noi ar trebui să ne dăm dispăruţi, am adăugat.

– În momentul de faţă ar fi o idee foarte bună, a răspuns el fără ezitare. Până se clarifică situaţia. Dacă păstraţi legătura cu noi, a adăugat, vă putem ţine la curent cu ce se mai întâmplă.

– Fără îndoială că ne interesează veştile de acasă. Şi, vă rog, nu ezitaţi să ne sunaţi de îndată ce amicii lui Sally Da-da îi fac felul lui Anthony.

Domnul Mancuso nu reacţiona niciodată prea bine la remarcile mele agresive la adresa lui Anthony Bellarosa – doar era profesionist –, totuşi mi-a răspuns:

– Sperăm să dăm noi mai întâi de urma lui.

– Iar eu sper să-l dibuiască primii prietenii unchiului Sal.

S-a făcut că nu mă aude şi m-a întrebat:

– Când intenţionaţi să plecaţi?

M-am uitat la Susan.

– Pentru mine marţi e convenabil, a spus ea.

– Asta ar fi foarte bine, s-a declarat de acord Mancuso. Nu menţionaţi faţă de nimeni detalii referitoare la călătorie, ne-a reamintit el.

– Aşa o să facem.

– Şi distracţie plăcută. Chiar aveţi nevoie de o vacanţă.

Domnul Mancuso părea încântat că nu aveam să mai fim în aria lui de responsabilitate. Desigur, ne simpatiza şi, din punct de vedere personal, ar fi fost sincer afectat dacă am fi fost ucişi. Dar din perspectiva profesională, ar fi fost mai mult decât afectat: s-ar fi găsit

în aceeaşi situaţie penibilă ca atunci când Susan îi făcuse felul principalului său martor. Fără îndoială că nu voia să mai treacă odată prin asemenea necaz.

– Sunt convins că în timpul absenţei dumneavoastră vom mai afla câte ceva, ne-a asigurat el, şi că Anthony Bellarosa fie va ajunge în puşcărie, sub strictă supraveghere, fie va fi lichidat chiar de oamenii lui, fie va fi suficient de înspăimântat ca să se retragă definitiv şi să se stabilească în Florida sau Las Vegas, unde sfârşesc mulţi indivizi de teapa lui când sunt siliţi să se lase de meserie.

Nu eram prea sigur că Anthony ar fi vrut să se retragă sau să se stabilească în altă parte, totuşi am fost de acord cu Felix Mancuso că tânărul Bellarosa se afla la o răscruce de drumuri în cariera lui. Nu era treaba mea, atâta vreme cât niciunul dintre drumuri nu ducea înapoi pe Grace Lane.

M-am gândit la Anthony, în ascunzătoarea lui sau în exil, şi m-am întrebat dacă avea sentimente normale, dacă-i era dor de familie, neştiind când şi dacă îi va mai revedea. Pe de altă parte, aceasta era viaţa pe care şi-o alesese. Bineînţeles, mi-a venit în minte propriul exil. Nu fusese viaţa aleasă de mine – sau poate că da, dar nu fusese prima opţiune.

Oricum, Anthony Bellarosa nu ştia nici măcar unde se află Londra şi-şi închipuia că Paris e numele unui hotel din Vegas. Aşadar, era o idee bună, iar Susan şi cu mine aveam să ne distrăm, în timp ce Anthony îşi va bate capul să afle dacă ajunsese şef sau dacă intrase în belea.

– Vă sunăm marţi de la aeroport, i-am spus eu domnului Mancuso.

– Vă rog.

– În afară de faptul că aţi fost chemat la locul crimei, aţi petrecut bine de Ziua Tatălui? l-am întrebat.

– Da, mulţumesc. Dar dumneavoastră?

– Am petrecut o zi minunată cu copiii şi cu logodnica mea. Au mai venit mama mea şi viitorii socri, am adăugat. Pleacă toţi până mâine-dimineaţă, l-am anunţat.

– Foarte bine. Sunteţi... prudenţi? m-a întrebat.

– Da, l-am asigurat eu. Oricum, Susan şi cu mine am mers joi la Giulio's, la o cafea cu fursecuri.

– Serios? Ei... probabil a fost o mişcare bună.

– Chiar a fost.

A tăcut câteva clipe, apoi mi-a spus, de fapt adresându-se amândurora:

– M-am întrebat de multe ori... cum ar fi decurs existenţa noastră dacă nu i-aţi fi salvat viaţa atunci, oprindu-i sângerarea.

– Păi... credeţi-mă că şi eu m-am întrebat acelaşi lucru în repetate

rânduri.

Am aruncat o privire către Susan, care nu se uita la mine, şi am spus:

– Dar n-aş fi putut să-l las să sângereze.

– Ştiu. Nici eu n-aş fi putut. Voiam însă să spun... dacă n-aţi fi reuşit să-i salvaţi viaţa şi dacă ar fi murit atunci şi acolo... n-am fi avut această conversaţie.

– Nu, n-am fi avut-o.

Susan nu l-ar fi împuşcat pe Frank chiar în tura lui Felix Mancuso, eu n-aş fi divorţat de ea şi n-aş fi plecat într-un exil autoimpus vreme de zece ani, iar Anthony nu ne-ar fi pus acum vieţile în pericol. Dar cine putea şti dacă nu cumva în aceşti zece ani nu s-ar fi întâmplat ceva cu mult mai rău? De pildă, ca eu să fi fugit în lume cu Beryl Carlisle.

– Ei bine, i-am răspuns eu lui Felix Mancuso, ca să audă şi Susan. De-ar fi să credem în destin, poate că lucrurile se vor sfârşi mai bine aşa, decât dacă Frank Bellarosa ar mai fi pierdut un litru de sânge pe podeaua din restaurantul Giulio's.

Mancuso a tăcut o clipă, apoi ne-a spus mie şi lui Susan:

– Şi eu m-am gândit la asta. Într-adevăr, cred că... toate aceste lucruri au un sens şi că parte din acest sens e să ne pună pe noi la încercare, să ne aducă un plus de înţelepciune, să ne arate ce anume este important şi să ne facă să devenim mai buni.

– Eu aşa cred, a întărit Susan. Şi mai cred că există un înger păzitor care va veghea asupra noastră.

Atunci de ce ne mai obosim să mergem la Londra? m-am întrebat eu. Dar, ca să nu fac opinie separată, am spus la rândul meu:

– Şi eu cred la fel.

– Cineva doreşte să stea de vorbă cu mine, ne-a spus Mancuso. Vă urez drum bun, nu ezitaţi să mă sunaţi oricând e nevoie.

– Mulţumim, am răspuns. O seară bună.

– Mda...

– Aşa e. Atunci o zi bună mâine.

– La fel şi dumneavoastră.

– Încă o dată, mulţumim, a adăugat Susan.

Am închis telefonul şi ne-am uitat unul la altul.

– Şi eu mă întreb cum ar fi decurs vieţile noastre dacă n-aş fi... a spus Susan într-un târziu.

– Încetează. Niciodată – subliniez, *niciodată* – n-o să mai vorbim despre asta.

Susan a dat din cap.

– Bine. Dar poate că există un sens în tot ce s-a întâmplat.

– Poate.

Eram convins că nu va trece mult şi vom afla care anume era

acesta.

Capitolul 66

I-am propus lui Susan să mergem în salonul familial şi să urmărim puţin din filmul *Naşul, partea a IV-a: Anthony îl lichidează pe unchiul Sal.*

Nu i s-a părut nostim şi nici nu-şi dorea să facă asta.

A ridicat receptorul şi a format un număr.

– Pe cine suni?

– Pe Edward.

– De ce? Oh, OK.

Pornirea unei mame de a-şi proteja copiii e mai puternică decât tentaţia unui bărbat de a se uita la televizor.

Edward a răspuns la mobil şi Susan i-a spus:

– Dragule, aş vrea să vii acasă chiar acum.

El a răspuns ceva, iar Susan i-a replicat:

– Mâine ai avion devreme, dragule, iar tatăl tău şi cu mine am vrea să mai petrecem puţin timp împreună. Bine, mulţumesc.

A închis telefonul.

– Vine într-un sfert de oră, m-a anunţat.

Am încuviinţat în tăcere. Dacă era lăsat de capul lui, Edward putea veni acasă spre trei dimineaţa, iar noi am fi stat treji toată noaptea, cu puşca în mână, aşteptându-l.

– Bine măcar că mâine va pleca de aici, iar marţi noi doi vom fi la Londra.

– John, m-a întrebat ea, crezi că Edward şi Carolyn se află în pericol? Nu plec la Londra dacă...

– Nu se află în niciun fel de pericol, i-am tăiat eu vorba.

M-am gândit la cât de precis lucraseră oamenii lui Anthony la restaurantul Giovanni's şi la ce-mi spusese Anthony pe peluza din faţa casei lui.

– Femeile şi copiii sunt iertaţi, am asigurat-o eu. Adică... În orice caz, copiii. Carolyn e procuror districtual, am subliniat, şi asta o face practic intangibilă.

Susan a încuviinţat din cap.

– Bine... atunci abia aştept să plecăm la Londra.

– Şi pe urmă la Paris.

– Bine. N-am mai fost în străinătate de când... de când am mers împreună la Roma.

Poate avusese iubiţi sărăntoci. Sau ţărănoi. Între timp, eu fusesem plecat din ţară zece ani şi aş fi vrut să mai rămân puţin pe acasă, numai că trebuia să plec la Londra.

– O să-mi placă la Londra cu tine? m-a întrebat.

– Sper că da. Vreau să-ţi arat Muzeul Imperial al Războiului.

– Abia aştept. La Londra o să te sune la telefon femeile sau o să

vină să-ţi bată la uşă?

– Femei? Nu. Bineînţeles că nu. Dar poate totuşi ar trebui să stăm la un hotel.

– Nu ne permitem, mi-a reamintit ea.

O altă realitate recentă.

Prin urmare, am rămas în birou şi am stat de vorbă despre vestea primită de la Mancuso şi despre cum vedeam noi situaţia respectivă. Susan era optimistă, ca şi mine, la gândul că poate Anthony Bellarosa avea mai mult de furcă cu *paesanos* ai lui decât aveam noi cu el. Dar n-aş fi pariat nici pe viaţa mea, nici pe a ei că aşa stăteau lucrurile.

Am auzit afară maşina lui Edward, iar Susan s-a dus şi i-a deschis înainte ca el să apuce să descuie.

Am mers toţi trei în salonul familial, unde Sophie ne-a adus ce mai rămăsese din tort, apoi ne-a urat noapte bună.

Am pălăvrăgit despre ziua care trecuse, despre ambarcaţiuni, despre o posibilă vizită a mea cu Susan la Los Angeles, eventual împreună cu bunica Harriet. Speram că maică-mii să-i placă la Los Angeles şi să rămână acolo. I-am mai spus lui Edward şi că urma să mergem la Londra pentru câteva zile, apoi prin alte locuri. Nu era nevoie ca fiul nostru să ne cunoască destinaţia înainte de a ajunge acolo, poate nici atunci. Nu era cazul să-i povestim nici despre atentatul mafiot din Brooklyn. Dacă avea să audă despre asta după ce se întorcea la Los Angeles, probabil că urma să facă legătura şi să-şi dea seama de ce ne hotărâsem peste noapte să plecăm în Europa. Dacă nu, atunci Carolyn avea să-i furnizeze informaţiile lipsă.

– Cum a fost cu bunicul şi bunica după plecarea noastră? a întrebat Edward, fără nicio legătură cu cele discutate până atunci.

Am lăsat-o pe Susan să răspundă, iar ea i-a spus adevărul:

– Nu prea grozav. Dar vom mai sta de vorbă cu ei mâine.

– De ce nu vor să vă recăsătoriţi?

Era rândul meu să-i răspund:

– Pentru că nu le place de mine.

– Doar nu te însori cu *ei,* a subliniat Edward.

– Foarte adevărat, am încuviinţat eu, numai că ei văd lucrurile într-o perspectivă mai amplă.

– Aici e vorba doar de banii lor, a declarat fără ocolişuri Edward.

– Din păcate, e vorba de banii lor, am recunoscut eu. De fapt, a *fost* vorba.

– S-ar putea ca noi – vreau să zic, noi toţi – să suferim unele pierderi financiare ca urmare a acestei căsătorii, i-a explicat Susan fiului ei.

– Ştiu.

– Mama ta şi cu mine nu ne gândim la noi, ci la tine şi la Carolyn, i-am spus.

– Am discutat cu Carolyn pe tema asta, ne-a anunţat el. Nici nouă nu ne pasă.

Susan şi cu mine ne-am uitat unul la altul.

– Să vedem ce-or să zică mâine, i-a spus Susan lui Edward. Nu uita că avionul tău pleacă devreme, i-a reamintit ea.

El s-a ridicat şi ne-a spus:

– Ne vedem mâine-dimineaţă. Cum de-au ajuns să fie aşa? ne-a întrebat după o clipă.

Păi, idioţii sunt idioţi din născare, nu devin aşa pe parcursul vieţii.

– Nu ştiu, sper numai să nu fie ereditar, a replicat Susan.

Am râs cu toţii, apoi Edward ne-a urat noapte bună.

– Să ştii că nu-mi place să discut problema asta cu copiii, mi-a spus Susan.

– Nu mai sunt copii.

– Sunt copiii *noştri,* John. Şi nu-mi place că părinţii mei fac din ei obiecte de şantaj.

Din nou instinctul ei matern. Era îngrijorată ce se va alege de Edward şi Carolyn dacă ar fi fost azvârliţi în lumea asta unde totul era o luptă şi li s-ar fi spus să se descurce singuri, la fel ca alţi nouăzeci şi nouă la sută dintre muritori.

Nu împărtăşeam îngrijorarea lui Susan. Copiii aveau să se descurce foarte bine, lucru pe care îl ştiau şi ei şi socoteam că-i crescusem astfel încât să fie în stare să-şi poarte singuri de grijă. Totuşi, înţelegeam ce era în mintea ei: de ce ar fi siliţi să trăiască fără bani când puteau avea milioane?

De fapt, aici era vorba de o alegere de care majoritatea oamenilor nu beneficiază: milioane sau salariu lunar?

Eu unul aş fi ales milioanele – mai ales dacă aş fi pus mâna pe bani ca urmare a morţii lui William Stanhope – dar cu siguranţă că n-aş fi făcut sluj la nimeni pentru bani. Totuşi, când vine vorba de copii, eşti dispus la anumite compromisuri.

În concluzie, mă aflam între cei trei Stanhope şi milioanele familiei Stanhope.

Rămânea de văzut ce urma să se întâmple a doua zi. Ştiam ce avea să-i spună William lui Susan, dar nu eram prea sigur ce avea să-i spună Susan lui William – sau mie, după aceea.

– Sunt gata de culcare, m-a anunţat Susan.

– Eu nu.

– Doar nu vrei să te uiţi la ştiri.

– Ba da.

– De ce vrei să vezi aşa ceva, John?

– Tuturor le place să urmărească reportaje despre lovituri ale Mafiei.

De fapt, nu mai văzusem la televizor asemenea reportaje de când Sally încercase să-i vină de hac lui Frank, episod în care jucasem şi eu un rol secundar.

– Mă duc la culcare, a repetat Susan.

– Noapte bună.

M-a sărutat în grabă şi a ieşit.

Era ora 11 noaptea, aşa că am deschis televizorul şi am setat pe canalul local de ştiri, unde o văzusem pe Jenny Alvarez.

Bineînţeles, am dat cu ochii tot de ea, care tocmai spunea:

– Principala ştire din această seară se referă la execuţia publică în stil mafiot a lui Salvatore D'Alessio – pe ecran a apărut o fotografie a Omului din Neanderthal – cunoscutul şef al uneia dintre familiile newyorkeze implicate în crima organizată...

Figura omului cavernelor a fost înlocuită cu o vedere din exterior a restaurantului Giovanni's, care nu arată rău deloc. Lui Mancuso părea să-i placă, aşa că Susan şi cu mine am fi putut s-o aducem aici pe Carolyn. Proprietarul era fără îndoială supărat că clienţii lui fuseseră nevoiţi să vadă o ţeastă împrăştiată pe pereţi tocmai la cină şi, în egală măsură, că toată lumea fugise fără să mai ceară nota de plată. Dar ştia probabil că în săptămânile care urmau avea să-şi recupereze pierderea. Newyorkezii adoră să meargă la un restaurant unde s-a petrecut un atentat al Mafiei. Luaţi ca exemplu Giulio's sau Sparks, unde Gotti pusese să fie lichidat Paul Castellano. Amândouă gemeau de clienţi. Publicitatea gratis are mai mult efect decât cea plătită, ca să nu mai vorbesc de faptul că restaurantul respectiv intră în legendă, căpătând o bulină[40], două în plus în Ghidul restaurantelor italieneşti.

Ei, băteam câmpii, aşa că mi-am îndreptat din nou atenţia spre televizor. În faţa restaurantului erau multă poliţie, iar vocea lui Jenny tocmai spunea: „... În acest restaurant italienesc de cartier din zona Williamsburg, Brooklyn. Salvatore D'Alessio a fost în trecut adjunctul faimosului Frank Bellarosa, asasinat cu zece ani în urmă la conacul său impunător din Long Island de către o femeie despre care se spunea că ar fi fost amanta lui".

Se spunea? De ce nu rostise Jenny numele lui Susan şi nu-i prezentase fotografia? Poate că cei de la televiziune se temeau să nu fie daţi în judecată. Corect. Susan fusese *ucigaşa* lui Frank Bellarosa, dar doar *se spunea* că i-ar fi fost amantă. Aş fi putut chiar s-o reprezint pe Susan în instanţă dacă Jenny i-ar fi pomenit numele ca fostă amantă sau prietenă a lui Frank. Ar fi fost un caz interesant: Sutter împotriva postului Cable News 8, Jenny Alvarez şi alţii. John Sutter ca reclamant. Este adevărat, domnule Sutter, că v-aţi culcat cu doamna Alvarez şi că ulterior v-a părăsit? Nu, domnule, ne-am strâns mâna şi ne-am despărţit ca buni prieteni.

Ah, câte complicaţii se creează atunci când doar ne cuplăm la una mică şi apoi ne despărţim.

„La rândul său, Bellarosa a fost ţinta unui atentat petrecut în urmă cu zece ani, spunea Jenny, şi se crede că victima de astă-seară, Salvatore D'Alessio, s-a aflat în spatele acelei tentative eşuate de lichidare a lui Bellarosa. Iată acum că Salvatore D'Alessio – cunoscut în lumea interlopă sub numele de Sally Da-da a fost asasinat şi surse apropiate de echipa de investigaţie presupun că această execuţie mafiotă ar fi fost ordonată de fiul lui Frank Bellarosa, Tony..."

– Anthony! Nu Tony!

Pare-se că postul de televiziune nu deţinea nicio fotografie a lui Anthony, aşa că Jenny şi-a continuat reportajul pe fondul unor imagini mai vechi cu Frank Bellarosa pe treptele tribunalului, în ziua când îl eliberasem pe cauţiune, şi pentru o clipă am zărit figura mea. Urâtă cravată.

Din păcate, chiar atunci a intrat Susan, care a încremenit cu ochii la chipul lui Frank Bellarosa de pe ecran, apoi a ieşit din cameră fără un cuvânt.

Sigur, era oarecum şocant să-l vadă la televizor pe Frank, arătând bine, fumând trabuc şi glumind cu presa. Ultima oară când îl văzusem, cu mâinile pe piept, nu mai era aşa vioi.

Ar fi trebuit să închid televizorul şi să mă duc la culcare, dar ceea ce urmăream era important, ca să nu spun şi interesant.

„Aşadar, dacă aceste zvonuri sunt adevărate, spunea Jenny, atunci se pare că în familiile crimei organizate newyorkeze încep să se arate urmările întâmplărilor de acum zece ani."

Şi, să nu uităm, cum îţi aşterni, aşa dormi.

„Conform unor surse de încredere din rândul oamenilor legii, a continuat Jenny, Tony Bellarosa a dispărut de vreo săptămână, nefiind de găsit nici acasă, nici la locul de muncă, nici la alte reşedinţe mai retrase. De asemenea, nu a participat nici la înmormântarea lui John Gotti, care a avut loc ieri."

Jenny s-a referit în continuare la vădita luptă pentru putere iscată ca urmare a morţii lui Gotti, ocazie cu care a pomenit din nou de Anthony şi unchiul Sal, apoi de tatăl lui Anthony, Frank, apoi... şi m-am văzut din nou alături de Frank, pe treptele tribunalului. Jenny a continuat să relateze pe fondul imaginilor de pe ecran, şi cum secvenţele nu aveau fundal muzical, m-am auzit răspunzând la o întrebare care-mi fusese adresată de nimeni alta decât de tânăra Jenny Alvarez. Nu îmbătrânisem nici măcar cu o zi. În acel moment, Jenny şi cu mine nu eram nici măcar prieteni – de fapt, ea fusese o pacoste pe treptele tribunalului şi o detestasem din prima clipă, sentimentul fiind reciproc. Pe urmă... ei bine, ura devenise poftă carnală, aşa cum se întâmplă adesea.

Jenny a reapărut pe micul ecran – o nouă ocazie să-mi pomenească numele ca fiind prezentabilul şi sclipitorul avocat al răposatului şef mafiot, pe care tocmai îl văzusem. Dar comentariul nu era actual, ci făcea parte din cele câteva secunde ale secvenţelor anterioare. Eram convins că-şi amintea de noaptea aceea din hotelul Plaza.

„Un alt aspect interesant al acestei situaţii, a relatat ea în continuare, este acela că Tony Bellarosa este *nepotul* victimei, Salvatore D'Alessio. Mama lui Bellarosa şi soţia lui D'Alessio, acum văduvă, sunt surori. Aşadar, dacă zvonurile despre implicarea lui Tony Bellarosa în această execuţie mafiotă sunt adevărate, atunci cele întâmplate ne permit să ne facem o idee despre nemiloasa…" Şi aşa mai departe.

Ei bine, nu ştiu dacă nemiloasă. Ca să fiu sincer, singura deosebire între mine şi Anthony în privinţa anihilării unei rude care te călca pe nervi era că Anthony ştiuse cui să se adreseze ca să-i facă treaba, cât timp el lipsea din oraş. Aş fi vrut şi eu să ştiu la cine să apelez cât timp eram plecat la Londra. 1 – 800 – AGENŢIA DE LICHIDARE A MAFIEI? Glumeam.

Jenny şi-a încheiat reportajul şi comentariul, adresându-se prezentatorului din studio:

– Din nou legătura cu studioul, Chuck.

Pe ecran a apărut figura unui tânăr prezentator, care i-a pus lui Jenny o întrebare chipurile spontană:

– Jenny, ce spun sursele tale despre mobilul acestei crime?

Jenny i-a răspuns, aşa cum fusese prevăzut:

– Sursele respective mi-au declarat că, dacă în spatele atentatului se afla Tony Bellarosa, atunci mobilul evident e răzbunarea pentru cele întâmplate acum zece ani, când tatăl lui, mama lui şi încă o pereche…

Nici de data asta nu mi-a pomenit numele. Oare mă proteja sau mă tortura?

Chuck a comentat că zece ani însemnau o lungă aşteptare ca să împlineşti o răzbunare, dar Jenny i-a explicat lui şi telespectatorilor ce însemnau în Cosa Nostra răbdarea, lucrurile care nu se uită şi vendeta.

– Prin urmare, crezi că acest omor va duce şi la altele? a întrebat Chuck.

– Foarte posibil, a răspuns Jenny.

La fel gândeam şi eu.

Oricum, aveam impresia că Anthony – odinioară Tony – o cam pusese de mămăligă – sau chiar mai rău, se arsese cu *polenta* clocotită. Păi ce credea cretinul – adică *mamaluca* – că nimeni nu va veni să-i ceară socoteală pentru uciderea unchiului său Sal? Era limpede ce-şi *închipuise* că voia: un mesaj adresat Mafiei, ca să le pună în vedere că

împlinise o răzbunare de familie. Eram însă sigur că nu voise să-şi pună în cap mass-media şi pe oamenii legii. Spre deosebire de tatăl lui, Anthony nu gândea în perspectivă. Anna găsise formularea cea mai potrivită: „Tu nu *gândeşti,* Tony. Taică-tău ştia cum să *gândească”. Stonato.* Ştia ea maică-ta ce ştia.

Apropo de Anna, oare ce explicaţie urma să-i dea Anthony mamei lui pentru lichidarea unchiului Sal? În primul rând, Anna nu va da crezare minciunilor vehiculate de poliţie şi mass-media despre fiul ei. Anna nu crezuse nici că bărbatul ei, Sfântul Frank Martirul, era implicat în crima organizată. Aceeaşi convingere o nutrea şi privitor la cumnatul Sal. Şi aşa mai departe.

Bineînţeles, Anna ştia că toate acestea erau adevărate, numai că în sinea ei nu le putea accepta nici în ruptul capului, altfel şi-ar fi pierdut exuberanţa şi minţile.

Totuşi, înmormântarea lui Salvatore D’Alessio avea să creeze o atmosferă tensionată în familie, mai ales dacă-şi făcea apariţia şi Anthony, Marie necunoscând jocul inventat de băieţi cu multă vreme în urmă.

Jenny vorbea acum despre Anthony Bellarosa şi mi-a făcut impresia că le cam improviza.

„Nu se cunosc prea multe despre fiul lui Frank Bellarosa, spunea ea, care nu a ieşit prea tare în evidenţă după moartea tatălui său. Acum însă, odată cu moartea unchiului şi pretinsa sau presupusa lui implicare...”

Am închis televizorul şi am mâncat tortul lăsat de Susan în farfurie.

Ei bine, aş fi putut să-i dau lui Jenny unele informaţii suplimentare în legătură cu Tony, începând cu faptul că-şi schimbase numele.

Oricum, mi-am zis eu, lucrurile începeau să se prezinte mai bine pentru soţii Sutter. Prostul de Anthony dezlănţuise fără voia lui, adică din tâmpenie, o adevărată furtună mediatică – Execuţia de Ziua Tatălui – ceea ce era în avantajul meu şi al lui Susan. Totodată, reportajul televizat nu era nimic pe lângă fotografiile însângerate care aveau să apară a doua zi în tabloide. Cu puţin noroc, înainte de sosirea poliţiei la restaurantul Giovanni’s, cineva reuşise să ia vreo câteva cadre înfăţişându-l pe Salvatore D’Alessio la podea, cu capul ţăndări, fotografii care aduseseră bani buni în buzunarele unor băftoşi care-şi luaseră aparatele foto la restaurant ca să imortalizeze cina de Ziua Tatălui. Uneori chiar NYPD mai scăpa unele fotografii macabre în presă, ca să arate publicului că La Cosa Nostra nu era chiar o organizaţie de binefacere. Era o replică bine-venită la figura lui John Gotti ca om din popor. Îmi şi imaginam câteva cadre cu Marie împroşcată cu sânge şi fragmente de creieri şi oase provenite din

craniul soţului. *Cunoşteam* senzaţia respectivă. În cel mai rău caz, tabloidele aveau să prezinte unele fotografii color de după execuţia propriu-zisă: masa, sângele de pe jos, vomă. Ba nu, fără vomă. Sângele era OK, dar nu şi voma. Pozele puteau ajunge şi sub ochii unor copii.

Am terminat tortul lui Susan, apoi am coborât la parter şi am verificat din nou uşile, ferestrele şi luminile de afară, după care am urcat în dormitor.

Susan era încă trează şi citea.

– Ar trebui să te culci, i-am spus.

Nu mi-a răspuns. Se vedea limpede că era tulburată.

– Uite ce e, posturile de televiziune vor insista mult asupra evenimentului din această seară, dar îţi promit că n-am să mă mai uit şi că la Londra n-am să cumpăr niciun fel de ziare americane.

Nici de data asta nu mi-a răspuns.

– Bine că plecăm la Londra.

A dat din cap.

– Acum înţelegi de ce m-am dus la Hilton Head, mi-a spus.

Ei bine, nu înţelegeam, dar ca să-i dau dreptate, i-am răspuns:

– Iar tu înţelegi de ce am petrecut trei ani la bordul iahtului.

Niciun comentariu.

Am scos puşca şi carabina din debara şi am sprijinit puşca de noptiera ei, iar carabina de noptiera mea.

– Îmi pare rău că a trebuit să-l vezi la televizor, mi-a spus în timp ce mă dezbrăcăm.

– Nu-ţi face probleme. De fapt, nici nu mai pomeni despre asta.

Nu mi-a răspuns.

– Ţii minte când am mers la Paris şi am stat în cafeneaua aceea micuţă... am spus eu, ca să depăşesc momentul şi să-i schimb starea de spirit. Unde era asta?

– Pe Ile de la Cité. Iar tu ai flirtat cu chelneriţa.

– Mda, bine... dar ţii minte cina din Le Marais, când tu ai flirtat cu somelierul?

– Asta ai scos-o de la tine.

M-am suit în pat, am sărutat-o şi i-am spus:

– A fost cea mai frumoasă zi de Ziua Tatălui după nu ştiu câţi ani.

Nu fusese la fel şi pentru unchiul Sal, nici pentru ceilalţi clienţi de la Giovanni's, dar...

– Şi pentru mine.

– Mulţumesc pentru iaht.

– Să ştii că *tot* vom lua o barcă cu pânze.

A stins veioza de pe partea ei şi mi-a spus:

– Noapte bună.

Am stins şi eu veioza de pe partea mea.

– Vise plăcute, i-am urat.

Am stat treaz, gândindu-mă la ziua care trecuse, la cea care urma şi la plecarea de marţi la Londra. Speram că la înapoierea acasă, Anthony Bellarosa să fie în puşcărie sau chiar mort, iar dacă nu, nimic nu ne oprea să rămânem în apartamentul meu din Londra până când Anthony ar fi încetat să mai reprezinte o ameninţare. Dar mai întâi trebuia să urcăm în avion.

Capitolul 67

Luni dimineaţă. O zi frumoasă şi însorită.

Ne-am trezit devreme, ca să-l conducem pe Edward. Susan i-a pregătit un mic dejun copios, compus din şuncă şi ouă, pe care l-am ajutat eu să-l mănânce. La 7.30 a venit maşina care urma să-l ducă la aeroport. L-aş fi dus chiar eu, dar nu voia să-şi ia rămas-bun la aeroportul JFK. Îmi aminteam cum odinioară aeroporturile arătau la fel ca peroanele de tren sau cheiurile porturilor: familia şi prietenii te puteau conduce până la poarta de îmbarcare, având practic voie să urce şi în avion, după cum cu siguranţă le era permis să urce la bordul unui pachebot, ca să-şi ia rămas-bun la un cocteil. Dar vremurile acelea se duseseră de mult, iar Edward nu-şi amintea de acea epocă lipsită de complicaţii. Mi-a trecut prin minte că o întreagă generaţie accepta acest război fără sfârşit ca fiind ceva normal. De fapt, devenise ceva normal.

Susan, Edward şi cu mine ne-am oprit în faţa casei şi am remarcat că Edward nu-şi uitase sacul de voiaj.

– Ai bani la tine? mi-am întrebat eu fiul cu IQ de geniu.

– Mi-a dat mama.

– Bine. Ai biletul?

– Da.

– Ai legitimaţia cu fotografie?

– Da.

– Atunci, poţi să pleci.

– Sună sau trimite e-mail imediat ce ajungi acasă.

– OK.

Mi-am amintit de câteva drumuri pe care le făcusem când încă eram în ţară, dar despărţirile nu fuseseră atât de triste ca despărţirile de copiii noştri. Sau poate noi aveam tendinţa să exagerăm, în vreme ce părinţii mei nu se prea omorâseră cu tandreţurile.

– O să-ţi telefonăm de la Londra, i-a spus Susan.

– Da, bine. Când plecaţi la Londra? ne-a întrebat el.

– Mâine.

Aşa cum ţi-am spus aseară.

– Excelent. Drum bun.

– Nu uita că peste vreo opt săptămâni ai să primeşti costumul comandat la Brioni, i-am reamintit eu.

– Da, mulţumesc.

– Scrie sau trimite e-mail bunicilor, la toţi trei, i-a pus în vedere Susan. Spune-le ce mult te-ai bucurat să-i vezi.

– OK.

Părea că instrucţiunile s-au încheiat, şoferul aştepta, iar Edward părea nerăbdător să pornească la drum.

Ne-am îmbrăţişat şi ne-am sărutat.

– Vă stă bine împreună, ne-a spus Edward zâmbind.

Remarca lui m-a luat cumva prin surprindere şi n-am zis nimic, în schimb Susan i-a răspuns:

– Mulţumim. Ne vedem la Los Angeles, în iulie sau poate în august, pe urmă aici în august, ca să ieşim în larg. Între timp, poate chiar la o nuntă, a adăugat ea.

– Super! a zâmbit Edward.

Încă o îmbrăţişare şi un sărut de rămas-bun, apoi Edward a urcat în maşină, care a pornit încet pe aleea cu pietriş. Edward a lăsat în jos geamul din spate şi ne-a făcut cu mâna, apoi maşina a dispărut în umbra copacilor ce mărgineau aleea.

Susan îşi ştergea ochii cu un şerveţel. Întotdeauna e trist să-ţi iei rămas-bun de la cineva drag, dar e şi mai trist atunci când nu ştii când – şi dacă – ai să ajungi să-i mai revezi.

Sophie urma să rămână până la sosirea soţilor Stanhope, programata pentru ora 9.30 dimineaţa, afară de cazul când m-aş fi dus până la The Creek şi le-aş fi umblat la frâne.

Oricum, Sophie ne-a întrebat dacă să se ducă după ziare. Eu aş fi vrut să văd sângele de pe prima pagină a tabloidelor şi să citesc reportajele senzaţionale despre... ce? Masacrul de Ziua Tatălui? Nu. Nu fusese lichidat decât Sally Da-da. Acesta nu era masacru. Atunci doar un poc-poc al dopurilor de şampanie de Ziua Tatălui?

Îi promisesem însă lui Susan – şi lui Felix Mancuso – că nu vor fi ziare în casă. Poate voi ieşi mai târziu, după plecarea soţilor Stanhope, şi voi citi *Daily News* şi *Post* în vreo cafenea.

– Nu, i-am răspuns lui Sophie. Azi nu luăm ziare.

I-am oferit totuşi o explicaţie:

– S-ar putea ca doamna Sutter şi cu mine să apărem astăzi la ştiri.

– Da? Ce drăguţ!

– Păi... Poate nu-i chiar aşa drăguţ, am informat-o eu. OK, lipsim de acasă până... până prin iulie. Poate şi mai mult.

Iar la întoarcere, ne vom spăla singuri veceul.

– Ai cheia, aşa că te rog să treci odată pe săptămână să vezi dacă totul e în regulă.

– OK. Eu doresc drum bun. Unde mers dumneavoastră?

– Să petrecem o lună romantică la Varşovia. Îţi putem aduce ceva de acolo?

– Da. Eu dau la dumneavoastră lista alimente. Mulţumesc.

– Cu mare plăcere.

A şovăit puţin, apoi mi-a spus:

– Doamna Sutter tare fericită acum.

– Mulţumesc.

– Mama şi tata de la dânsa nu fericiţi.

Când ţi-ai dat seama?

– Azi se duc la ei acasă, i-am spus lui Sophie.

– Da? Bine.

Şi cu asta, s-a întors la treburile ei.

Aşadar, ca să dezvolt puţin ceea ce-i spuneam lui Sophie despre apariţia numelor noastre în ziare, eram convins că o parte din detaliile interesante ale acestei crime, nemenţionate în reportajul TV ultrarapid al lui Jenny, aveau să apară în tabloide în următoarele câteva zile. Mai precis, urma să se vorbească mai mult despre uciderea lui Frank Bellarosa cu zece ani în urmă, reportajele menţionând numele făptaşului (doamna din înalta societate, pe nume Susan Stanhope Sutter) şi inserând fotografii reuşite de-ale ei, aflate la dosar. Un alt fapt interesant era acela că soţul lui Susan Sutter, John Sutter – vă rog, daţi publicităţii o fotografie ca lumea – fusese avocatul răposatului şef mafiot şi că familia Sutter locuise pe o superbă proprietate numită Stanhope Hall, învecinată cu uriaşul conac al mafiotului, Alhambra. Pe lângă acestea, urmau să fie vehiculate zeci de presupuneri despre relaţia doamnei Sutter cu vecinul mafiot. Dar ar fi putut să fie şi mai rău: Susan putea să fi fost avocata lui Frank, iar eu amantul lui. Aşa ar fi fost prezentate faptele într-o producţie hollywoodiană.

Prin urmare, toate acele lucruri urmau să fie iarăşi scoase la iveală şi mă preocupa faptul că Edward şi Carolyn aveau să le afle. Mulţumesc, Anthony, dobitoc ce eşti! Speram că nu va fi nevoie să ne ferim de reprezentanţii media adunaţi în faţa porţii, cum se întâmplase data trecută. Vreau să spun că de data asta subiectul ştirilor nu eram eu şi Susan, dar nu se ştia niciodată cum evoluau lucrurile – mai ales când era cumva implicată o pereche bogată şi prezentabilă. Poate avea să-şi facă apariţia şi Jenny, ca în urmă cu zece ani, înainte să devenim intimi, cu un reportaj despre asasinarea lui Frank Bellarosa. Postată în faţa porţii şi având casa portarului drept fundal avea să relateze: „Aici, în spatele acestor porţi de fier şi al zidurilor inexpugnabile locuiesc John şi Susan Sutter, care acum zece ani au fost profund implicaţi…” Amestecaţi? Îmbârligaţi? N-avea importanţă. Ei bine, dacă apărea, aveam de gând să ies, s-o strâng în braţe şi s-o sărut, strigând în microfon: „Jenny, iubito! Ce dor mi-a fost de tine!”

Ce tâmpenie! Mi-a trecut totuşi prin minte s-o sun pe doamna Nasim şi s-o atenţionez în legătură cu situaţia, înainte să citească ceva prin tabloidele în care se vorbea de John şi Susan Sutter de la Stanhope Hall. Poate avea să dubleze oferta pentru casă.

Pe de altă parte, eu şi Susan urma să plecăm a doua zi, aşa că de ce mi-aş fi bătut capul să sun pe careva? Filozofia mea şi a lui Susan

era următoarea: Când se împute situaţia, mai bine îţi iei picioarele la spinare.

Totuşi, poate că toată zarva asta mediatică urma să aibă măcar un singur avantaj: poate că lui Anthony nu-i va fi prea uşor să găsească un asasin plătit dispus să se ocupe de Susan. Vreau să zic că asasinii plătiţi sunt indivizi care preferă să rămână în umbră şi cărora nu le place să facă de petrecanie unor persoane publice prezentate la ştiri. Corect? Era un gând încurajator.

Se făcuse ora 9, aşa că Susan, care stătea la măsuţa din patio, având alături cafeaua, telefonul portabil, un blocnotes şi un creion, a format numărul agenţiei de turism.

– Te deranjează să călătorim la clasa economic? m-a întrebat ea în timp ce suna.

– Ce-i aia?

N-a apucat să-mi explice, că agenţia a preluat apelul. Susan şi funcţionarul de serviciu au vorbit vreo câteva minute, apoi Susan a rezervat două locuri la clasa economic pentru cursa Continental Airlines cu destinaţia Londra, cu plecare la ora 7.30 dimineaţa.

– Nu, i-a spus ea funcţionarului, nu avem nevoie de hotel. Soţul meu are un apartament la Londra.

Oare când mă însurasem? Îmi scăpase cumva data?

În continuare, Susan a rezervat locuri la trenul Channel pentru Paris, iar la Paris a spart nişte bani şi a rezervat o săptămână la Ritz, unde locuisem şi ultima oară. Următoarea rezervare a fost la Air France, clasa economic spre New York, care sosea miercuri 3 iulie după-amiază, la ţanc pentru picnicul anual de 4 Iulie de la Seawanhaka – afară de cazul când luam decizia să rămânem în continuare ascunşi la Londra.

A închis telefonul şi s-a întors spre mine:

– Sunt de-a dreptul entuziasmată de această călătorie.

– Şi eu.

– John, când ne putem căsători?

– De fapt, nici nu avem nevoie. E suficient să înaintez o cerere la tribunalul matrimonial – *de lunatico inquirendo* – ca să anulez hotărârea de divorţ, după care devenim automat soţ şi soţie.

– Vorbeşti *numai* tâmpenii.

– Aşa e. Ce părere ai de 4 iulie la Seawanhaka? Toţi cunoscuţii noştri vor fi oricum acolo şi nu ne va costa nimic, în afară de cheltuielile pentru noi înşine.

Nu i s-a părut o idee bună – femeile sunt lipsite de simţ practic – şi i-a telefonat administratorului de la clubul Seawanhaka. Din fericire, a doua sâmbătă din luna august era liberă, aşa că Susan a rezervat-o pentru o petrecere de nuntă în aer liber, urmând ca detaliile să fie puse la punct în următoarele două luni.

A închis telefonul şi mi-a spus:

– E perfect. O să ne petrecem noaptea nunţii într-o cameră de oaspeţi de la club, iar a doua zi de dimineaţă vom porni toţi patru cu iahtul cel nou în luna de miere, de fapt două săptămâni.

– Vin şi părinţii tăi cu noi în luna de miere?

– Nu, John. Vorbeam de Edward şi Carolyn.

– Aha. În ultima luna de miere n-au venit cu noi, i-am reamintit eu.

Nu m-a luat în seamă.

– Cu o săptămână înainte vom merge la Los Angeles, unde vom sta câteva zile cu Edward, după care vom veni toţi trei acasă pentru nuntă.

– Excelent plan.

Se anunţa o vară minunată. Iar dacă lucrurile aveau să se aranjeze, în septembrie urma să-mi găsesc o slujbă şi să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi, într-o casă mai mică, fără cecurile lunare ale soţilor Stanhope. Dar până atunci tot ce ne rămânea de făcut era să evităm să ni se ia gâtul.

Şedeam la biroul din camera mea de lucru de acasă, cu uşa închisă, compunând un e-mail pentru Elizabeth, cu informaţia falsă că urma să plec la Istanbul cu Susan – trebuise să ne decidem unde eram chipurile plecaţi – şi că ne vom întoarce peste trei-patru săptămâni, când vom rezolva şi problema bunurilor lui Ethel.

Totodată, am făcut o aluzie discretă la scrisoare şi am întrebat-o pe Elizabeth dacă ne puteam întâlni în aceeaşi zi, dat fiind că plecam în dimineaţa următoare. Apoi am sunat la casa portarului şi i-am rugat pe paznici s-o lase să treacă pe Elizabeth Allard.

Chiar când puneam receptorul în furcă, în faţa intrării a tras un Ford Taurus albastru, din care au coborât Minte-Scurtă şi Zănatica. Ar fi trebuit să dau instrucţiuni paznicilor să-i pună în lanţuri, dar se pare că Susan ceruse în prealabil să fie lăsaţi să treacă.

I-am urmărit de la fereastră cum se îndreptau spre casă, vorbind unul cu altul de parcă ar fi făcut ultima repetiţie. Arătau cam îmbufnaţi, drept care am presupus că în noaptea precedentă nu-i vizitase niciun înger care să le spună că Dumnezeu iubea întreaga omenire, cu excepţia lor, ca atare era de preferat să nu-şi priveze familia de susţinere financiară, ca să nu ajungă drept în iad.

S-a auzit soneria, apoi glasul lui Sophie salutându-i pe cei doi Stanhope. M-a surprins că nu le deschisese chiar Susan. În lumea ei, nu lăsai un servitor să deschidă membrilor familiei sau prietenilor apropiaţi, afară de cazul când erai supărat pe aceştia. Prin urmare, Susan le dădea ceva de înţeles – sau era ocupată să ascută un satâr.

Am auzit uşa închizându-se, apoi atmosfera s-a răcit brusc, din

senin au apărut muşte negre şi din pereţi a început să răzbată ceva verde şi vâscos. Sosiseră soţii Stanhope.

Capitolul 68

Stabilisem cu Susan că ea avea să-i primească pe Lucifer şi pe Baba Hârca în salon, eu urmând să rămân în birou, în spatele uşilor închise, ca la nevoie să se poată sfătui cu mine sau să mă cheme să particip la discuţie.

Negociasem în acest fel o sumedenie de aranjamente legate de impozite, precum şi unele dispute aprige de familie privitoare la moşteniri: invitam persoanele implicate în camere diferite, ca părţile să nu se înfierbânte şi să nu ajungă să se încaiere. De regulă, sistemul funcţiona.

Mi-am verificat e-mailul, unde am găsit mai multe mesaje de la prietenii din Londra, care cereau detalii despre ceea ce auziseră fie de la Samantha, fie de la colegii de la firma de avocatură. Bineînţeles, nu puteam răspunde la niciunul până nu ieşea juriul din salon, ca să dea verdictul. Aşa că am jucat pocher pe computer, constatând că aveam mână bună: noroc la cărţi şi nenoroc în dragoste?

La vreun sfert de oră de la sosirea celor doi Stanhope s-a auzit o ciocănitură în uşă.

– Intră, am spus.

În prag s-a ivit Sophie.

– Eu plec, m-a anunţat.

– Mulţumesc pentru ajutor.

Uşa rămăsese deschisă şi am auzit voci în salon. Vorbeau repezit, pe un ton fără îndoială sumbru şi grav.

Sophie mi-a înmânat o bucată de hârtie şi am crezut că era un bilet de la Susan, dar aruncând o privire am văzut că era o listă scrisă în poloneză.

– Daţi asta la magazin de mâncare, mi-a spus.

– Cum? Ah, da, bine.

Era vorba de luna romantică pe care urma s-o petrec la Varşovia. De ce naiba trebuise să fac pe isteţul? Eh, poate reuşeam să cumpăr toate astea undeva în Glen Cove sau în Brooklyn.

Sophie a şovăit o clipă, apoi mi-a spus:

– Doamna supărată. Poate mergeţi acolo...

A arătat cu degetul mare peste umăr.

– Bine, am răspuns. Mulţumesc. Eşti o femeie tare cumsecade. Ne vedem la întoarcere.

– Da.

A plecat, închizând uşa în urma ei.

Am auzit-o ieşind pe uşa din faţă, apoi am văzut-o urcând în maşină şi demarând.

Ei bine, presupun că aş fi putut intra şi rezolva problema strângându-l de gât pe William şi obligându-l să semneze o foaie albă

pe care s-o completez ulterior. Există şi o bază legală pentru asta – *necessitas non habet legem:* nevoia nu ştie de lege.

Îi promisesem însă lui Susan că voi sta liniştit şi nu mă voi amesteca în această problemă de familie, iar ea îmi făgăduise că va vorbi cu mine înainte de plecarea lor.

Aşadar, ca să-mi omor timpul am căutat pe internet câteva site-uri cu ştiri şi am citit despre ultima cină a lui Salvatore D'Alessio. Majoritatea reportajelor erau simple relatări, care nu aduceau mare lucru în plus faţă de ceea ce ştiam deja de la Jenny Alvarez şi Felix Mancuso, omul meu la locul crimei. Totuşi, unul dintre reportaje amintea: „Încercările de a lua telefonic legătura cu reşedinţa Bellarosa din Long Island au rămas fără rezultat, iar apelurile la firma domnului Bellarosa, Bell Enterprises din Ozone Park, Queens, au fost preluate de robot".

Păi bine, mi-am spus eu, nu aşa se administrează o afacere. Dacă cineva avea nevoie de limuzine pentru vreo înmormântare? De pildă familia D'Alessio?

„Surse apropiate ale echipei de investigaţie, continua reportajul, declară că este posibil ca Tony Bellarosa să fi plecat din ţară." Speram că nu la Londra sau la Paris. Nu ţineam neapărat să dau nas în nas cu el la Tate Gallery sau la Luvru. Şi trebuia să evit cu orice preţ Muzeul figurilor de ceară Madame Tussaud.

Oricum, mi-a venit o idee. Am căutat în portofel cartea de vizită a lui Anthony şi i-am format numărul de mobil. După trei apeluri a intrat robotul: „Numărul a fost deconectat la cererea abonatului. Nu sunt disponibile alte informaţii".

Anthony nu părea să fi suferit un accident neaşteptat, ci mai degrabă nu voia să fie depistat din pricina semnalului de mobil.

În orice caz, dacă aş fi dat de el, ar fi urmat o conversaţie prostească: „Pe unde eşti, Anthony?" „ Dar tu, John?" „ Eu te-am întrebat primul, Anthony".

În continuare, i-am trimis un e-mail lui Carolyn, să-i spun despre uciderea lui Salvatore D'Alessio, un vecin de-al ei din Brooklyn şi un nume bine-cunoscut în anturajul procurorului districtual din această zonă. Eram la fel de convins că la biroul unde lucra Carolyn nu se vorbea decât despre acea execuţie în stil mafiot, iar colegii ei colaborau cu NYPD şi FBI ca să descopere indicii legate de asasini şi de paznicul de corp dispărut al unchiului Sal, precum şi – cel mai important – cine anume plătise ucigaşii. Oricum, nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama că principalul suspect era Anthony Bellarosa. În schimb, nu era simplu să i se dea de urmă.

I-am spus lui Carolyn, de nu cumva ştia deja, că părinţii ei ar fi putut apărea la ştiri. N-am comentat nimic de genul „Sper să nu fii pusă într-o situaţie penibilă", dar ea avea să înţeleagă. Pricepuse între

timp – sau poate îi spusese cineva de la birou – că Anthony Bellarosa ar putea încerca să regleze conturile cu mama ei. Nu i-am destăinuit acest aspect, totuşi i-am spus că a doua zi de dimineaţă urma să plecăm în Europa şi că vom ţine legătura prin telefon. Fără îndoială că avea să înţeleagă despre ce era vorba.

Mi-am amintit că Anthony o întâlnise o dată pe Carolyn la Alhambra şi, deşi nu fusesem de faţă, eram foarte sigur că fiicei mele nu-i căzuse cu tronc derbedeul cel brunet şi frumos care locuia în vecini. În privinţa asta, era mai chibzuită decât maică-sa.

Oricum, se prea poate că adjunctul procurorului districtual din Brooklyn, Carolyn Sutter, să fi avut mai multe informaţii decât mine, şi eram convins că le va împărtăşi părinţilor, dacă era cazul.

Aşadar, după ce m-am lămurit cu ştirile şi afacerile Bellarosa, am rămas pe internet, unde am găsit câteva site-uri bune despre Paris, dintre care unul menţiona două restaurante unde erau bine-veniţi americanii.

Pe la 10, Susan a deschis uşa şi a intrat. Arăta palidă şi tulburată, dar nu părea gata să plângă. Am aşezat-o pe canapea şi am luat loc lângă ea.

Ea a tras aer în piept şi mi-a spus:

– Ei bine, poziţia lor e clară. Dacă ne căsătorim, atunci s-a zis cu alocaţia mea. În plus, voi fi dezmoştenită. Chiar dacă nu ne căsătorim, vor face acelaşi lucru, dacă nu pleci din ţară.

Am luat-o de mână:

– Doar ştiam asta.

– Da... dar...

A răsuflat din nou adânc şi a continuat:

– Tata a mai spus că va dezmoşteni şi copiii... că va sista alimentarea fondului administrat sub tutelă... şi va suspenda alimentarea fondului principal până când vor împlini cincizeci de ani.

S-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Oare chiar poate face asta?

– Cum îţi spuneam, am răspuns, îi poate dezmoşteni în orice clipă. Cât despre fondul administrat sub tutelă, ar trebui să văd actele. Totuşi, le-am văzut odată şi ştiu că Peter e tutorele, iar tatăl tău poate, prin Peter, să sisteze alimentarea şi să reţină întregul fond până când Edward şi Carolyn vor împlini cincizeci de ani.

Ea a făcut nişte calcule în gând.

– Asta înseamnă aproape încă douăzeci şi cinci de ani.

Am încercat s-o fac să vadă şi partea plină a paharului:

– Dacă fondul rămâne intact, în douăzeci şi cinci de ani suma va fi de patru ori mai mare.

În afară de situaţia în care administratorii fondului optau pentru nişte investiţii dezastruoase.

– Eu îmi fac griji pentru *acum,* mi-a spus ea. Nu pentru ce se va întâmpla peste douăzeci şi cinci de ani.

– Ştiu.

Am încercat să-mi dau seama ce gândea şi primul indiciu a fost că şi-a tras mâna dintr-a mea.

Deci acesta era momentul care ştiam că va urma. Îi oferisem deja soluţia la problemă la vremea când eu însumi îi descriam problema şi soluţia. Acum însă că auzise ultimul cuvânt al scumpului ei tată – şi eram convins că acesta vorbise serios – realitatea o lovise în moalele capului, ca la auzul unei sentinţe de detenţie pe viaţă.

– Dar maică-ta ce zice? am întrebat-o eu din pură curiozitate.

Susan a clătinat din cap şi mi-a răspuns:

– Mi-a spus că nu trebuie decât să-ţi spun să pleci şi totul va fi din nou în regulă.

Nu era adevărat, dar n-am zis nimic.

– Ce să fac, John? m-a întrebat ea într-un târziu.

Păi, dacă trebuie să întrebi, Susan, atunci cunoşti deja răspunsul.

– John?

Am răsuflat adânc.

– Ceea ce trebuie să faci e să-ţi iei un avocat...

– De ce? Tu eşti avocat...

– Ascultă-mă. Trebuie să te asiguri că aşa ceva nu se va mai întâmpla niciodată. Tatăl tău trebuie să înfiinţeze un fond administrat sub tutelă pentru tine şi altele noi pentru copii, transferând în ele acea cotă din avere pe care tu şi copiii ar trebui să le primiţi ca moştenire. Acest fond trebuie să fie de aşa natură încât tu şi copiii să primiţi sume anuale, pe care el să nu le poată controla şi manipula. Mai trebuie să vă alegeţi şi un tutore care să *nu* fie Peter. Înţelegi?

– Eu... de ce ar face asta?

– Păi, ca să te pună pe gânduri. Cu alte cuvinte, în schimbul a ceva ce vrea de la tine.

– Ce...? Oh...

– Tu şi copiii aveţi nevoie de o garanţie legală că nu vă poate controla viaţa cu banii lui. În schimb tu – şi cu mine – îi vom da ceea ce doreşte, şi asta în scris.

– John... Nu...

– Ba da.

S-a uitat la mine, iar eu m-am întors spre ea şi privirile ni s-au întâlnit. A continuat să mă privească în ochi, apoi lacrimile au început să i se prelingă pe obraz.

– Susan, e *singurul* mod în care tu şi cu mine ne putem proteja copiii şi viitorul tău, i-am spus, străduindu-mă să-mi ascund tremurul din glas.

Şi-a ferit privirea şi şi-a şters ochii cu palmele.

Ca să mă arăt şi mai ferm, m-am ridicat în picioare şi i-am spus:

– Du-te înapoi la el şi spune-i că sunt dispus să mă întorc la Londra fără milionul lui de dolari, dar nu voi pleca înainte de a discuta cu el ce anume trebuie să facă pentru tine, pentru Edward şi pentru Carolyn. Va înţelege, am asigurat-o eu.

A rămas pe canapea, continuând să clatine din cap.

– Copiii spun că nu le pasă... a început ea.

– Lor nu le pasă. Dar nouă da. Vrei ca Peter să fie unicul beneficiar al averii Stanhope? am întrebat-o.

Nu mi-a răspuns şi nici nu era nevoie.

Am apucat-o de mâini şi am tras-o în picioare.

– Du-te la bucătărie sau unde vrei tu, străduieşte-te să te calmezi, pe urmă caută să te înfurii şi întoarce-te la el să-i spui care sunt condiţiile.

Nu mi-a răspuns.

– Dacă îl apucă pandaliile, atunci consideră că te-ai eliberat de el şi de banii lui. Dar dacă vrea să stea de vorbă cu mine, atunci vom ajunge la o înţelegere prin care o să-şi mai dea drumul la baierile pungii.

Ea a clătinat iarăşi din cap, după care mi-a spus cu glas de-abia şoptit:

– Nu... John... n-am să te las să pleci.

– Nu ai şi nu avem de ales. Uite ce e, Susan... poate că într-un an, doi, după ce vom avea suficient timp de gândire şi ne vom da seama ce simţim...

– Nu!

– OK, atunci am să vorbesc chiar eu cu el. Acum, în clipa asta. Trimite-l aici.

– Nu.

– Atunci mă duc eu în salon...

– Nu... nu... lasă-mă pe mine... am nevoie doar de câteva clipe...

A vrut să se aşeze din nou, dar am apucat-o de braţ şi am condus-o către uşă.

– E în regulă, i-am spus. Eşti o femeie curajoasă şi ştii ce ai de făcut.

– Nu... N-am să...

Atunci i-am vorbit cu toată fermitatea:

– *Nu* vom sacrifica viitorul copiilor pentru egoismul nostru...

S-a smuls de lângă mine şi mi-a spus:

– *N-am* să te las să pleci din nou.

Am apucat-o de umeri.

– Plec, i-am zis. Dar nu înainte de a pune ordine în lucruri pentru copii, ceea ce ar fi trebuit să fac încă de acum vreo zece-douăzeci de ani...

– Nu, John, te rog...

– Însă îţi promit, Susan... îţi promit că vom fi iarăşi împreună.

S-a uitat la mine, cu lacrimile încă şiroind pe obraz. A suspinat, pe urmă şi-a pus capul pe umărul meu şi mi-a spus:

– Îmi promiţi?

– Da. OK...

Am împins-o uşurel către uşă şi am condus-o până în hol. A întors capul şi s-a uitat la mine. I-am zâmbit şi i-am spus:

– Spune-i tatălui tău că avocatul tău vrea să-i vorbească.

N-a zâmbit, doar a dat din cap, iar eu m-am întors în birou şi am închis uşa în urma mea.

Am rămas pe loc preţ de un minut, apoi m-am aşezat la masa de lucru.

Am luat un creion şi am făcut câteva însemnări despre problemele pe care trebuia să le discut cu William. Dar mintea şi inima mea erau în altă parte. În esenţă, trebuia să negociez cu William o înţelegere care să stipuleze că Susan şi cu mine nu aveam să ne mai întâlnim niciodată.

Am presupus că era foarte posibil ca William să nu vrea să renunţe la controlul asupra banilor proprii, deci şi asupra banilor lui Susan, fiindcă la urma urmei, cu ce se alegea din acest târg? Cu siguranţă, nu cu iubirea şi compania fiicei lui, nici cu afecţiunea nepoţilor. Tot ce obţinea din această înţelegere era că John şi Susan Sutter nu se vor mai vedea în vecii vecilor şi m-am întrebat dacă pentru el era suficient. Îmi închipuiam că asta depindea de cât era el de cinstit în privinţa motivelor care-l determinau să rupă legătura dintre noi. Oare chiar credeau, el şi Charlotte, că Susan era pe cale să comită o imensă greşeală? Sau era vorba numai de ura pe care mi-o purta William?

Fără îndoială, William îşi dădea seama că dacă accepta condiţiile, atunci se descotorosea de mine, dar în acelaşi timp îşi pierdea fiica şi nepoţii de îndată ce aceştia deveneau independenţi din punct de vedere financiar. Pe scurt, întorsesem împotriva lui propriile-i arme, punându-l într-o situaţie din care nu avea cum şi ce să câştige. Totuşi ar fi putut accepta, în caz că ura pentru mine era mai mare decât iubirea pentru Susan şi nepoţi. Totodată, eram sigur că Peter ar fi insistat ca taică-său să accepte târgul, dacă prin asta şi-ar fi primit şi el moştenirea imediat. După care şi Peter l-ar fi putut trimite pe taică-său la dracu'.

Uşa s-a deschis şi Susan a păşit înăuntru. M-am ridicat şi ne-am privit în ochi.

– Tata respinge în totalitate propunerea ta, mi-a spus.

– Foarte bine.

Primisem răspuns la cel puţin una dintre întrebări.

Mi s-a părut stoarsă de puteri şi cred că niciodată n-o văzusem atât de derutată şi de înfrântă.

Şi-a ferit privirea şi mi-a spus:

– Dar... oferta pe care ţi-a făcut-o rămâne în picioare, dacă o accepţi în clipa asta şi dacă pleci la Londra mâine... singur.

– Bine.

Am aşteptat să văd dacă mai avea ceva de adăugat, dar ea n-a zis nimic, aşa că mi-am spus că primisem răspunsul la încă o întrebare. De fapt, nici nu-i găseam vreo vină. Din păcate, iubirea nu învinge întotdeauna. Sau, ca să fiu mai îngăduitor, iubirea lui Susan faţă de copiii ei – copiii noştri – era mai puternică decât sentimentul pe care mi-l purta mie. La fel simţeam şi eu. Acela care spusese că copiii erau prizonierii sorţii probabil avusese un socru ca William Stanhope.

Voiam să-i atrag atenţia lui Susan că fără garanţii legale pentru ea şi pentru copii, tatăl ei putea şi avea să facă ce poftea cu banii lui, inclusiv să-i dea pe toţi lui Peter. Dar ar fi părut o pledoarie în favoarea mea, ca şi cum aş fi încercat s-o conving că plecarea mea nu le garanta nici ei, nici copiilor o viaţă sigură din punct de vedere financiar. Singura certitudine era că William va continua să-i controleze viaţa, probabil alegându-i şi viitorul soţ. Poate că William voia s-o mărite cu Bob, fiul răposatului Dan.

– Dar *ţie* ce ţi-a oferit? am întrebat-o eu, în aceeaşi ordine de idei.

A şovăit, apoi mi-a spus fără ocolişuri:

– O creştere substanţială a alocaţiei, dacă vând casa asta şi mă mut înapoi la Hilton Head.

– Înţeleg.

Ei bine, domnia lui William Asupritorul continua. După cum spuneam, n-o învinovăţeam pe Susan şi eram convins că, dacă ar fi fost vorba doar de viaţa noastră, şi-ar fi azvârlit părinţii pe uşă afară. Sentimentele mele faţă de ea nu se schimbaseră şi nici nu aveau să se schimbe în viitor din pricina acestei decizii chinuitoare. Deja luasem şi eu aceeaşi hotărâre.

– Spune-i că plec mâine, am îndemnat-o. Şi mai spune-i că poate să-şi ia mita şi să şi-o vâre-n fund.

Susan, care nu se clintise din loc, şi-a coborât privirea.

– Iartă-mă... mi-a spus.

– N-am de ce să te iert. E hotărârea *noastră,* nu numai a ta. Dar mai bine trimite-l aici şi am să-i spun chiar eu.

A clătinat din cap.

– Nu vrea să te vadă... vrea doar să ştie care e răspunsul tău.

– Răspunsul meu e că plec mâine, dacă vine aici în birou în clipa asta.

– Am să-i transmit.

S-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Te iubesc.

– Ştiu asta.

– Dar tu mă iubeşti?

– Da.

Numai că nu mi se dădea voie.

A dat iarăşi din cap.

– Am petrecut acest timp împreună... mi-a spus. N-am să uit niciodată săptămâna asta.

– Nici eu. Mâine trebuie să iei avionul şi să te duci oriunde, să pleci de aici până se liniştesc lucrurile.

– Ştiu... ei vor să merg la Hilton Head. Dar... Ce-am să mă fac fără tine? m-a întrebat.

– Ai să te descurci minunat. Rămân aici să-l aştept pe taică-tău, i-am amintit.

A făcut un pas spre mine, dar am oprit-o:

– Ai grijă cu gesturi din astea.

Remarca mea a îndurerat-o. Arăta tare deprimată. Aş fi vrut s-o iau în braţe şi chiar aveam de gând s-o fac, dar după plecarea celor doi.

A rămas încremenită, apoi a dat din cap şi a ieşit.

Mi-am aţintit ochii spre uşă, sperând că va face cale întoarsă şi se va înapoia la mine, ca apoi să mergem amândoi în salon şi să-i dăm pe soţii Stanhope afară din casă. Din casa noastră. Dar în acelaşi timp, speram să nu ia această hotărâre.

Mă încercau sentimente amestecate. Bineînţeles, mânie. Dar cel mai mult mă chinuia acel sentiment de pierdere pe care mi-l aminteam de acum zece ani, când fusesem convins că totul se terminase, ba chiar mai rău de atât, că lucrurile ar fi trebuit să stea cu totul altfel, că între noi era prea multă dragoste irosită din motive poate nu îndeajuns de puternice ca să justifice decizia de a ne despărţi. Mai simţeam şi că ceva nu era în regulă... că Susan avusese dreptate şi că Soarta ne unise din nou vieţile. Atunci cum de se întâmpla aşa ceva?

Am rămas în picioare, cu privirea aţintită către uşă.

Singura mea consolare era că Susan, Edward şi Carolyn îl puteau vedea acum pe William în adevărata lumină şi că în decursul anilor această constatare avea să le fie mai utilă decât banii lui. Un alt gând reconfortant era convingerea mea nestrămutată că William înţelegea că voi fi cu ochii pe el şi că voi apărea din nou în viaţa lor în caz că el nu-şi respecta promisiunea de a menţine măcar situaţia de acum. Nu mă îndoiam că ticălosul va fi încântat să audă că nu aveam nevoie de banii lui, dar undeva în creierul lui de găină avea să înţeleagă într-un târziu că în felul acesta nici nu-i datoram nimic şi că urma să mă aflu la o depărtare de numai şase ore cu avionul, aşa încât nimic nu mă

împiedica să mă întorc dacă nu avea grijă de copiii mei.

M-am gândit la ziua care urma, la faptul că aveam să mă urc în avion singur şi să mă întorc la Londra. Probabil că mi-aş fi recăpătat slujba, dacă aş fi vrut, la fel şi pe Samantha, dacă aş mai fi vrut-o. Dar ceea ce-mi doream cu adevărat era să găsesc un proprietar de iaht în căutarea unui căpitan priceput, pentru o croazieră de durată. Ştiam din experienţa trecută că asta ar fi pus capăt tentaţiei mele şi a lui Susan de a lua o decizie greşită, pornită din iubire.

Am auzit o frână de maşină şi m-am uitat pe fereastră. SUV-ul lui Elizabeth a oprit şi ea a coborât.

M-am dus la uşa din faţă şi am deschis-o înainte ca ea să apuce să apese butonul soneriei.

Mi-a zâmbit şi mi-a spus:

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa. Intră.

– Nu stau decât o clipă. Ţi-am primit e-mailul, mi-a spus.

Am intrat în casă amândoi, iar eu am invitat-o în birou şi am închis uşa.

S-a uitat în jur şi a văzut pe pereţi picturile în ulei făcute de Susan.

– Susan e foarte talentată, a comentat Elizabeth.

Am privit scurt spre tablouri şi m-a năpădit un şuvoi de amintiri: douăzeci de ani petrecuţi alături de o femeie încântător de ţicnită şi care deşi în ultimii zece ani îşi mai pierduse din ţicneală, rămăsese la fel de încântătoare. Acum însă, acea Susan care adineauri ieşise din cameră era... înfrântă. Şi asta mă făcea să sufăr mai mult decât orice.

– John? S-a întâmplat ceva? m-a întrebat Elizabeth.

– Nu. Cum te descurci?

– Am momente mai bune şi momente mai proaste. O să-mi revin, a adăugat ea.

– Nu mă îndoiesc. Vrei să iei loc? am întrebat-o.

– Nu. Am întârziat la şedinţa de personal ţinută la unul dintre magazine.

– Dar nu poate să înceapă fără tine.

– Mă tem că da, mi-a zâmbit ea.

Şi-a deschis poşeta şi a scos un plic de dimensiuni obişnuite.

– Asta-i pentru tine, mi-a spus.

Am luat plicul alb şi am văzut pe el numele destinatarului: „Domnului John Sutter", scris de mâna lui Ethel.

– Mulţumesc, i-am spus eu lui Elizabeth.

M-am dus la masa de lucru şi am luat un cuţitaş de deschis scrisori.

– S-o citim, am spus.

– Nu. Citeşte-o tu. Mama ţi-a adresat-o ţie.

– Da, ştiu, dar ne-am înţeles...

– Dacă scrie ceva ce vrei să-mi spui şi mie, sună-mă. Mă bazez pe judecata ta, a adăugat ea.

– Bine... dar...

– Nu arăţi prea grozav.

– Mahmureala de după Ziua Tatălui.

A zâmbit şi mi-a spus:

– Să mă fi văzut pe *mine* duminică dimineaţă.

– A fost o seară plăcută.

– Mi-ar face plăcere ca tu şi Susan să veniţi la cină când vă întoarceţi din călătorie.

– Şi nouă.

– Spune-i că am trecut pe aici să vă salut şi că vă doresc călătorie plăcută.

– Am să-i spun.

– Ia o aspirină şi bea nişte cafea.

– Bine. Mulţumesc.

Am condus-o la maşină.

– Asta-i maşina soţilor Stanhope? m-a întrebat.

– Da.

– Oh, Doamne, acum înţeleg de ce eşti prost dispus.

M-am silit să zâmbesc.

– Curând pleacă la aeroport, i-am spus.

– Atunci să sărbătorim. Vezi dacă Susan vrea să veniţi diseară pe la mine, să bem ceva.

– Mulţumesc, dar trebuie să ne facem bagajele. Plecăm mâine la prima oră.

– Dacă vă răzgândiţi, dă-mi de ştire. De ce plecaţi la Istanbul? m-a întrebat.

– Pur şi simplu ca să evadăm de aici. Am stat acolo o săptămână, când am fost în croazieră.

S-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Poate cândva se va ivi un bărbat atrăgător care să mă invite şi pe mine într-o călătorie în jurul lumii.

Poate chiar mai curând decât îţi închipui.

– Dacă-ţi doreşti asta foarte tare, atunci se va întâmpla.

Nu mi-a răspuns.

– Salută-l pe Mitch din partea mea.

– Pe cine?

Bun, primisem răspunsul la o anumită întrebare.

M-a ciupit prieteneşte de obraz.

– Trimite-mi o ilustrată, m-a rugat.

– Am să-ţi trimit. O să-ţi trimitem.

– Pa.

S-a urcat în BMW şi a demarat.

Am intrat din nou în casă, m-am dus în birou şi am închis uşa.

Ei bine... aveam prea multe lucruri în minte şi prea multe pe cap ca să mă gândesc la Elizabeth. Şi, sincer vorbind, încă eram cu inima aici.

Am rămas în picioare, cu ochii la plicul de pe masă.

A sunat telefonul interior şi am ridicat receptorul.

– Sunt la bucătărie, mi-a spus Susan. Tata nu vrea să vină în biroul tău, dar va vorbi cu tine la telefon mai târziu sau după ce te întorci la Londra.

Părea mai liniştită sau poate era doar efectul de după şoc.

– Bine, i-am răspuns.

– Se duce la maşină, ca să rămân singură cu mama câteva minute.

– Bine.

– Te rog, nu ieşi afară să vorbeşti cu el.

– Bine, nu ies. Ne vedem după plecarea lor, i-am spus.

Am pus receptorul în furcă.

Am auzit uşa de la intrare, apoi l-am văzut pe William îndreptându-se către maşină.

De regulă, deţineam controlul asupra unei situaţii, iar dacă nu, atunci făceam tot posibilul ca să-l preiau. Existau totuşi momente – ca acum – când cea mai bună soluţie era să nu fac nimic. Chiar aşa, ce să-i fi spus lui William Stanhope? Nu era nevoie să-i spun părerea mea despre el, fiindcă o cunoştea deja. Cu siguranţă nu i-aş fi cerut să revină asupra condiţiilor pe care le pusese şi nici n-aş fi încercat să-l înduplec. Prin urmare, singurul lucru bun şi util pe care l-aş fi putut face acum era să mă duc la el şi să-l dau cu capul de volan până avea să se deschidă airbagul. Aşa aş fi procedat dacă ar fi fost mai tânăr.

Colac peste pupăză, Anthony continua să rămână ascuns pe undeva, deşi peste două zile, când Susan şi cu mine urma să plecăm – în direcţii opuse – problema ar fi fost amânată şi, cu puţin noroc, rezolvată.

Am rămas cu ochii la William, care urcase în maşină şi pornise motorul, iar acum probabil asculta ştirile la radio. M-am întrebat cum aveau să reacţioneze el şi Charlotte la vestea asasinării lui Salvatore D'Alessio, la faptul că Anthony Bellarosa era principalul suspect şi că fiica lor apărea din nou la ştiri. Eram convins că vor insista ca ea să vină imediat la Hilton Head. Am avut revelaţia că niciunul din noi nu se înapoiase aici ca să rămână.

Am deschis plicul şi am scos patru coli de scris obişnuite şi împăturite, acoperite cu scrisul ordonat, dar greu de descifrat, al lui Ethel. Am început să citesc:

Dragă domnule Sutter,

> Vă scriu de pe ceea ce cred că va fi patul meu de moarte, în aşteptarea sosirii dumneavoastră de la Londra pentru a pune ordine în problemele legate de bunurile mele. Scrisoarea aceasta urmează să vă fie înmânată după moartea mea, de către fiica mea, Elizabeth Corbet, cu două condiţii: prima, să vă întoarceţi într-adevăr de la Londra în acest scop, şi a doua, să vă vorbesc între patru ochi după ce veţi veni.

Ei bine, mi-am zis, îndeplinisem ambele condiţii: venisem cu avionul de la Londra şi stătusem de vorbă cu ea la spital. Iar ea, la rândul ei, îndeplinise condiţia finală: îşi dăduse sufletul.

Singura certitudine pe atunci era că ea trăgea să moară. Călătoria mea la New York nu fusese la fel de categorică. Dacă stăteam să mă gândesc, ar fi trebuit să rămân la Londra şi astfel toţi am fi fost scutiţi de neplăceri şi suferinţă.

Am rămas un timp cu ochii la William Stanhope, fără să mă pot hotărî dacă trebuia să merg până la el şi să-i spun pe un ton calm, dar ferm, să nu facă vreo tâmpenie cu fondurile administrate sub tutelă sau cu moştenirea nepoţilor. Dar ce-ar fi făcut el dacă m-ar fi văzut venind către maşină? Ar fi pornit în trombă spre aeroport, lăsându-şi nevasta aici?

Mi-am îndreptat din nou atenţia către scrisoarea lui Ethel şi am continuat s-o citesc:

> Sunt obosită şi nu mă simt prea bine acum când scriu, aşa că am să trec direct la subiect. Ştiu că dumneavoastră şi socrul dumneavoastră nu v-aţi simpatizat niciodată unul pe altul şi mai ştiu că această stare de lucruri i-a cauzat fostei dumneavoastră soţii multă suferinţă, la care s-au adăugat neînţelegerile dintre dumneavoastră şi ea. Totodată, cred că soţii Stanhope sunt cei care au determinat-o pe doamna Sutter să vândă casa şi să meargă să locuiască împreună cu ei la Hilton Head.

Începeam să-mi dau seama unde voia să ajungă Ethel: jucase rolul lui Cupidon şi la sfârşit, la fel cum îl jucase când mă dusesem eu s-o văd. Oare de ce ţinea atât de mult ca Susan şi cu mine să fim iar împreună? m-am întrebat. Bine, o plăcea pe Susan şi eram convins că reluaseră legătura după întoarcerea ei, aşa că Ethel ştia că Susan dorea să ne împăcăm. Prin urmare, Ethel – care nu avea prea mare lucru de făcut decât să-şi aştepte sfârşitul – îşi pusese în minte să facă o ultimă încercare în numele lui Susan.

Am pus scrisoarea deoparte, cu gând s-o citesc mai târziu. OK, Ethel. Numai că ai uitat de William Stanhope. De fapt, nu uitase, de aceea îi şi pomenise numele. Totodată, Ethel nu-l simpatizase *niciodată*

pe William, ca atare asta era şansa ei să... ce?

Am luat din nou scrisoarea.

> Ceea ce vreau să vă spun e foarte greu de pus în cuvinte. Aşa că daţi-mi voie să vă vorbesc deschis. William Stanhope s-a dovedit a fi un om moralmente corupt, depravat şi păcătos.

Ia te uită! M-am aşezat şi am trecut la pagina următoare.

> Purtarea lui neruşinată şi dezmăţată a început din colegiu, când era student, apoi a continuat pe durata serviciului militar şi după aceea, fără să înceteze nici după ce s-a căsătorit. Chiar şi acum, după atâţia ani, mi-e greu să mă gândesc la acele vremuri. Nu vreau să vă descriu concret în ce anume consta purtarea lui, dar am să vă spun că a siluit-o pe cea mai tânără şi mai nevinovată fată din personalul de la Stanhope Hall...

M-am oprit din citit şi am răsuflat adânc. *Dumnezeule!* Am recitit ultimul rând, apoi am continuat:

> Îi plăceau fetele născute peste hotare, ele fiind cele care nu aveau cum să-i opună rezistenţă. Înainte de război şi în timpul războiului i-au căzut victime tinere irlandeze, iar una dintre ele, pe nume Bridget Behan, a încercat să-şi curme zilele după ce a fost violată de el. După război au existat o serie de fete fugite din ţară, majoritatea poloneze şi nemţoaice, care abia dacă vorbeau englezeşte şi erau înspăimântate la gândul că ar putea fi deportate – ceea ce le-a determinat să se supună vrerii lui. Una dintre acestea, în vârstă de numai şaisprezece ani, al cărei nume din păcate nu mi-l mai amintesc, a rămas însărcinată şi el a expediat-o înapoi în ţara ei.
>
> Nu vă pot relata acum tot ce s-a întâmplat în acei ani, dar pot să vă spun că apucăturile lui odioase au continuat ca şi până atunci, până când a plecat la Hilton Head împreună cu doamna Stanhope.
>
> Vă întrebaţi, domnule Sutter, de ce am aşteptat până acum ca să dezvălui toate acestea. Mai întâi, trebuie să vă spun că eu şi ceilalţi servitori de la Stanhope Hall am încercat să-i atragem atenţia lui Augustus Stanhope despre aceste lucruri pe vremea când încă mai trăia, dar spre ruşinea lui, n-a vrut să plece urechea la plângerile noastre. Iar spre veşnica mea ruşine, nici eu n-am insistat. În fine, spre ruşinea soţului

meu George, *el* chiar n-a vrut ca lucrurile să ajungă la urechile lui Augustus Stanhope şi mi-a cerut să păstrez tăcerea. Trebuie să înţelegeţi că pe vremea aceea era puţin probabil ca fetele să facă vreo plângere la autorităţi, iar dacă ar fi făcut, cine le-ar fi dat crezare lor şi nu lui William Stanhope? Mai ştiu şi că uneori fetele erau ameninţate cu concedierea sau cu deportarea, alteori erau plătite ca să-şi ţină gura. Nu vă pot spune câte tinere i-au căzut victimă lui William Stanhope, dar după socotelile mele, nu trecea niciun an fără să se petreacă vreun incident sau fără să mi se plângă cineva. Acum trebuie să vă spun că unele dintre ele, poate chiar mai multe decât ştiu eu, au acceptat de bunăvoie şi s-au vândut pentru bani. Dar au existat poate tot atâtea care s-au împotrivit voinţei lui, dar care totuşi au cedat până la urmă în faţa insistenţelor şi a presiunilor lui, precum şi în faţa agresiunii fizice la care au fost supuse.

În timp ce vă scriu aceste rânduri, îmi dau seama că nu am nicio dovadă în sprijinul spuselor mele, atâta doar că există o femeie cumsecade şi cinstită, care cunoaşte toate aceste lucruri la fel de bine ca şi mine. Numele ei e Jenny Cotter, un nume pe care dumneavoastră şi doamna Sutter poate vi-l mai amintiţi din anii când era menajeră-şefă la Stanhope Hall. Doamna Cotter trăieşte şi locuieşte la spitalul de bătrâni Harbor View din Glen Cove. Ea poate şi este dispusă să vă dea mai multe detalii, dacă socotiţi necesar sau vreţi să ştiţi mai multe decât v-am scris eu aici.

Prin urmare, domnule Sutter, scrisoarea pe care v-am scris-o este în acelaşi timp o mărturisire şi o încercare de a-mi cere iertare că am tăcut în toţi aceşti ani. Vă rog să înţelegeţi că singurul scop al tăcerii mele, pe lângă insistenţele soţului meu, a fost ca nu cumva să-i provoc suferinţă şi durere tinerei domnişoare Susan – mai târziu doamna Sutter (şi totodată doamnei Stanhope). Acum însă, când sufletul meu e pe punctul de a se înălţa la ceruri, ştiu că trebuie să mă descarc de această povară şi mai ştiu că dumneavoastră sunteţi cel căruia ar fi trebuit să vin să-i spun toate acestea cu mulţi ani în urmă. Chiar aş fi venit, de n-ar fi fost doamna Sutter, iar acum dumneavoastră trebuie să hotărâţi dacă e cazul să-i spuneţi sau nu. Vă rog să citiţi această scrisoare şi să-i aduceţi la cunoştinţă domnului Stanhope conţinutul ei, împreună cu mărturia doamnei Cotter, ca dovadă a silniciilor şi ororilor la care au fost supuse acele fete. Ştiu că Dumnezeu mă va ierta că am păstrat tăcerea şi că-l va ierta şi pe el, dacă se va vedea silit

să-şi privească în adâncul sufletului şi să-şi recunoască păcatele, cerând îndurarea Celui de Sus.

A dumneavoastră,
Ethel Allard

M-am uitat la cele patru pagini pe care le ţineam în mână, apoi am privit afară pe fereastră la William Stanhope care şedea nerăbdător în maşină, aşteptând ca soţia lui să se despartă de fiica lor.

Am deschis agenda de telefon a lui Susan şi am format numărul de mobil al lui William.

L-am văzut căutându-şi mobilul în buzunarul de la sacou şi citind pe afişaj identitatea apelantului.

– Da?

– William, i-am spus. La telefon viitorul tău ginere. Vino încoace. Trebuie să stăm de vorbă.

– Tot nu înţeleg cum l-ai convins să se răzgândească, mi-a spus Susan.

– Uneori pot fi foarte convingător, i-am răspuns.

De când plecaseră părinţii ei, cu vreo oră în urmă, îmi tot pusese aceeaşi întrebare, dar mai presus de orice era fericită şi uşurată că totul se terminase cu bine. Ea numea asta miracol şi poate că aşa era. Mulţumesc, Ethel, şi spune-le îngerilor de la Barul Raiului să-ţi mai ofere un sherry. Fac eu cinste.

Şedeam la umbră în patio, sărbătorind cu câteva beri.

– Ce să-ţi pregătesc la prânz? m-a întrebat Susan. Cere-mi orice, s-a oferit ea.

– Mă gândeam la iaurt. Dar parcă n-ar strica o pizza pepperoni.

Fără să comenteze, a luat telefonul, a cerut serviciul de informaţii, apoi legătura cu o pizzerie locală. Trebuia să ţină minte numărul acela.

Formalităţile necesare ca să comanzi o pizza păreau un mister pentru Susan Stanhope – siciliană sau normală? Dar se descurca binişor.

– O clipă, s-a adresat ea omului de la pizzerie.

S-a întors către mine:

– Vrea să ştie dacă mai vrei ceva pe blat.

– Păi, nişte cârnăciori şi chifteluţe.

A adăugat şi asta la comandă, apoi a ascultat o nouă întrebare legată de pizza şi iar s-a întors spre mine:

– O vrei tăiată în opt sau în douăsprezece bucăţi?

Mi-am amintit o veche glumă de a lui Frank şi i-am răspuns:

– Douăsprezece, că mi-e foame.

A zâmbit, apoi a dat numele şi numărul nostru de telefon: Stanhope Hall, Grace Lane, Lattingtown. Nu, casa nu are număr, uitaţi-vă după casa portarului. Apoi a sunat la casa portarului, să anunţe că va veni cineva să livreze o comandă.

M-am aşezat cu picioarele goale pe masă şi am mai tras o înghiţitură de bere.

Susan a revenit la subiectul capitulării neaşteptate a lui William.

– Îl cunosc pe tata şi ştiu că vor urma negocieri la sânge, mi-a spus ea.

– Sunt un bun negociator.

Mai ales când pot să-l strâng pe celălalt de boaşe. Sau mai bine să i le răsucesc?

– John... crezi că... n-a fost sincer? Sau că va dezminţi ce-a spus?

– Nu va face nimic de genul ăsta.

– Dar... Pur şi simplu *nu* înţeleg...

– Susan, eu cred că taică-tău a avut... să zicem o revelaţie. Cred că stând singur în maşină, pur şi simplu şi-a dat seama că greşea şi poate că Sfântul Duh a pogorât asupra lui. Vreau să zic că nici mie nu mi-a venit să cred când l-am văzut de la fereastră cum a coborât din maşină, luminat la faţă, apoi cum a intrat în birou şi mi-a spus: „John, vreau să stăm de vorbă".

De fapt, ceea ce spusese în realitate fusese: „Cum îndrăzneşti să insişti să mă chemi la tine în birou?"

Desigur că îi cerusem scuze – sau poate îi spusesem să ia loc, să-şi ţină gura şi să citească scrisoarea? În orice caz, în timp ce citea, chipul lui se făcuse întâi palid, apoi cadaveric. Interesant cum cineva îşi putea schimba culoarea pielii atât de repede. Păcat că nu avusesem o cameră video. Îi tremurau şi mâinile. După aceea negocierile merseseră relativ uşor. Mai exploda el din când în când, spunând lucruri de genul: „Nimeni nu va crede aiurelile unei femei aflate sub medicaţie" şi aşa mai departe. Prin urmare, îi propusesem să arătăm scrisoarea fiicei şi soţiei lui, să vedem ce părere aveau şi ele, apoi să mergem la doamna Cotter la spitalul de bătrâni, să vedem dacă putea lămuri situaţia. Bineînţeles, cu asta îi închisesem gura. Mai rostise totuşi un cuvânt: „Şantaj".

Ştiam că era vorba de şantaj şi cum eram avocat, astfel de practică era împotriva tuturor convingerilor şi principiilor mele. Dar ce făcuse William – sau ceea ce se presupunea că făcuse – era nu numai detestabil, dar şi o infracţiune, deşi din păcate nelegiuirile lui se prescriseseră cu ani în urmă. Prin urmare, dacă trebuia să plătească pentru aceste infracţiuni, trebuia să existe altă cale. Poate că asociaţia barourilor şi tribunalelor aveau o opinie diferită despre această situaţie, dar când urma să ajung la Tribunalul Suprem din Ceruri, măcar ştiam că Ethel ar fi pus o vorbă bună pentru mine.

– Arăta palid... Tulburat.

– Zău? N-am remarcat.

– Şi pe mama a derutat-o această schimbare de atitudine, neaşteptată şi totală.

– Păi, ea n-a avut parte de revelaţia divină.

– John...

– Da?

– L-ai ameninţat cu ceva?

– Cu ce l-aş fi putut ameninţa?

– Nu ştiu... dar...

– N-am putea schimba subiectul? Al cui e rândul să aducă bere? am întrebat.

S-a ridicat şi s-a dus la bucătărie.

Mi-am terminat berea şi m-am gândit la scrisoarea lui Ethel. Mie îmi făcuse această confesiune pe patul de moarte, dar din spusele

reverendului Hunnings, Ethel îi vorbise şi lui despre conţinutul scrisorii, iar el o sfătuise să nu-mi dea scrisoarea şi chiar insistase pe lângă ea să nu mi-o arate. Oare de ce? Ca să protejeze amintirea lui Ethel, cum se exprimase reverendul? Sau poate voia să pună chiar el mâna pe scrisoare, ca apoi să i-o dea lui William în schimbul... a ce? A unei pensii bunicele?

Susan s-a înapoiat cu berea şi mi-a spus.

– John. Cred că eşti prea modest. Părerea mea e că tata şi-a schimbat atitudinea pentru că tu i-ai spus ceva, nu din pricina vreunui... mesaj divin.

– Păi... mi-am dat toată silinţa, am răspuns eu cu modestie. Şi chiar *am fost* convingător, dar eu zic că am primit şi ajutor de sus.

– Ţi-am mai *spus,* eu cred că aşa ne-a fost sortit şi că există un înger păzitor care veghează asupra noastră.

– Se pare că da.

Am mai tras o înghiţitură de bere.

Ea a trecut la alt subiect şi m-a întrebat:

– Crezi că ar trebui să ne căsătorim la St. Mark?

– De ce nu? Reverendul Hunnings acordă reducere când oamenii se recăsătoresc.

A râs, apoi mi-a reamintit:

– Tu nu-l placi şi cred că nici el nu te simpatizează din cale-afară.

– Serios? Atunci am să discut cu el şi am să îndrept situaţia.

Am să-i spun şi că am citit scrisoarea lui Ethel, ba poate chiar am să-l întreb dacă avea cunoştinţă – altfel decât în linii generale – despre conţinutul scrisorii.

– Mi-ar părea bine dacă ai face asta, mi-a spus Susan. Aş vrea să ne căsătorim acolo şi a doua oară, a adăugat.

– Nicio problemă. Am să-l conving pe reverendul Hunnings să renunţe şi la consiliere premaritală.

A zâmbit.

– Cred că ai început să te cam umfli în pene după succesul cu tata.

– Sunt pe creasta valului, am confirmat eu. Nu numai că părinţii tăi ne vor binecuvânta căsătoria, dar vor şi plăti pentru ea, am asigurat-o eu în timp ce reconstruiam lumea după placul meu.

– N-am nevoie decât de binecuvântarea lor.

– Iar eu vreau să le prezint nota de plată. Şi nu uita să le telefonezi din timp ca să le anunţi data, nu cumva să-şi facă alte planuri. Vor dori să vină să ne ajute la pregătiri... şi să discutăm despre zestre.

Nu mi-a luat în seamă sugestiile, în schimb m-a întrebat:

– John, eşti dispus să ierţi şi să uiţi? Mă refer la părinţii mei.

M-am gândit şi i-am răspuns:

– Nu-mi stă în fire să port pică.

Dintr-un motiv oarecare, ei i s-a părut amuzant.

– Nu, ăsta-i centrul vital al fiinţei tale.

– Mă cunoşti prea bine. Apoi i-am răspuns cât se poate de serios: N-am să pot ierta sau uita în vecii vecilor câte necazuri ne-au făcut pe tot parcursul căsniciei noastre, ba chiar de curând, dar... Când sunt învingător, ştiu să mă arăt mărinimos, aşa că am continuat: Să-ţi spun un lucru: dacă tatăl – şi mama ta – se vor strădui să-şi câştige iertarea şi să se poarte frumos, atunci sunt dispus să şterg totul cu buretele şi sunt convins că tatăl tău mă va ierta că l-am făcut dobitoc fără principii şi altele asemenea. Dar întrebarea mea e: ce simţi tu în privinţa lor?

A răsuflat adânc şi mi-a răspuns:

– Sunt furioasă. Am descoperit această latură urâtă a lor. Dar sunt părinţii mei, îi iubesc şi am să-i iert. Şi noi am dori ca cei doi copii ai noştri să gândească la fel.

– Adevărat, numai că în cazul nostru nu-i nevoie să ne ierte pentru nimic.

A tăcut câteva clipe, apoi mi-a mărturisit:

– Eu am avut nevoie. Pentru ce-am făcut. Şi m-au iertat necondiţionat. Aşa cum m-ai iertat şi tu.

Am dat din cap.

– Viaţa e scurtă, i-am spus.

Poate că într-un târziu i-aş fi putut ierta pe William şi Charlotte pentru ce făcuseră familiei Sutter: cea mai bună răzbunare era să trăim bine. Dar nu l-aş fi putut ierta în veci pe William pentru ce le făcuse acelor fete, iar faptele respective erau gravate în memoria mea şi a lui până în ziua în care aveam să închidem ochii.

Am rămas deci în patio, privind la soarele care lumina grădina de trandafiri şi sorbind bere rece. Era cu adevărat o zi minunată, natura era în plină floare, iar în aer plutea mireasmă de trandafiri şi caprifoi. Am urmărit cu privirea un fluture uriaş alegând pe care floare să se aşeze.

Susan a rupt tăcerea:

– Trebuie să trimitem e-mailuri copiilor, să le dăm vestea cea bună şi să-i punem la curent cu ce s-a mai întâmplat... Poate chiar să le atragem atenţia că s-ar putea să vadă câte ceva la ştiri... despre noi...

– Tu ar trebui să-i trimiţi e-mail lui Carolyn despre vestea cea bună. Eu i-am pomenit deja că s-ar putea să apărem la ştiri într-o postură nu tocmai plăcută.

Susan a dat din cap:

– Îmi pare rău.

– Subiectul e închis.

– Bine. Atunci am să-i trimit e-mail lui Edward...

– Şi spune-i clar că bunicul ne-a binecuvântat căsătoria şi i-a încredinţat fondul sub tutelă. Dar nu insista prea mult că s-ar putea să apărem la ştiri...

– Bine. Dar ştii că el şi Carolyn vor discuta despre acest lucru.

– Foarte bine. Iar noi le vom răspunde sincer la întrebări, doar ajustând puţin povestea pe ici, pe colo. Sună-i pe părinţii tăi şi fixează o dată la care să-l viziteze pe Edward la Los Angeles. Trebuie să-şi cunoască mai bine moştenitorii.

Susan a zâmbit.

– Nu-i rea ideea, mi-a răspuns ea.

Amândoi am tăcut din nou, savurând acele momente împreună. Nu există prea multe astfel de clipe perfecte, mai ales într-o zi care începuse atât de prost – şi tocmai asta făcea clipa de faţă şi mai minunată.

Bineînţeles, în orice Grădină a Edenului există măcar un şarpe care pândeşte dintre flori, iar în cazul nostru erau doi. Unul avea şi un nume: Anthony Bellarosa. Ştiam că era pe undeva prin preajmă şi ne feream de el. Ne feream până şi să vorbim despre el – cel puţin deocamdată.

Al doilea şarpe nu avea nume şi se furişase în grădină de curând. Dar de-ar fi fost să-i dau un nume, i-aş fi spus îndoială.

Deci, ca să-l ucid înainte să ne ucidă el pe noi, i-am spus lui Susan:

– Ceea ce am făcut noi a fost un act de iubire. Nu mi-a răspuns, aşa că am continuat: Niciodată nu m-am îndoit de dragostea ta şi ştiu că aveai inima frântă. Nici de data asta n-am primit niciun răspuns, prin urmare, am tras concluzia: Şi de-ar fi să trecem din nou prin toate acestea, am proceda la fel.

A rămas mult timp tăcută, apoi mi-a spus:

– Nici măcar n-ai vrut să primeşti banii de la el. Iar eu... eu mă simt atât de coruptă, atât de compromisă...

– Nu. Adu-ţi aminte motivul pentru care am făcut ce am făcut. Nu era vorba despre noi.

Motivul nostru fusese să-i învăţăm minte pe William şi pe Peter. Şi, desigur, să ne asigurăm că Edward şi Carolyn obţineau partea cuvenită din averea familiei.

– John, poate că pentru tine aşa este, dar nu sunt sigură în privinţa mea.

– Nu-ţi pune la îndoială motivele. Tatăl tău a creat o dilemă din care nu se putea ieşi.

– Ştiu... Dar, Doamne, am avut impresia că mă vând şi că te trădez, că renunţ la dragostea noastră pentru...

– Susan, eu nu simt aşa şi n-ar trebui să simţi nici tu.

– Bine... eşti un bărbat foarte afectuos şi înţelept.

– Aşa e. Mai ia o bere.

S-a silit să zâmbească şi mi-a spus:

– Sper că lucrurile astea nu vor ajunge să ne obsedeze niciodată.

– Dacă am reuşit să lăsăm în urmă ce s-a întâmplat acum zece ani, atunci nimic altceva nu mai contează.

– Te iubesc.

– De asta şi suntem aici. Unde-i tipul cu pizza? am întrebat.

– Nu ştiu. În viaţa mea n-am comandat o pizza.

– Ei bine, o să rezolvăm şi asta în următorii douăzeci de ani.

Ne-am aşezat şi am stat de vorbă despre Londra, despre Paris, despre o posibilă excursie pe Valea Loarei, aşa cum mai făcusem cu mulţi ani în urmă.

A sunat telefonul portabil al lui Susan: era paznicul de la poartă, care ne anunţa că sosise omul cu pizza.

M-am ridicat în picioare, am străbătut casa şi l-am aşteptat în faţa intrării. În timp ce stăteam acolo, mi-am dat seama că există astfel de momente – tocmai când te aştepţi mai puţin – în care universul tău poate să explodeze într-o fracţiune de secundă. Aşa cum se întâmplase cu Salvatore D'Alessio.

Am văzut un microbuz micuţ înaintând pe alee. Am intrat iarăşi în casă, m-am năpustit în sus pe scări, am înşfăcat carabina, am coborât şi am intrat în birou, de unde am privit afară pe fereastră. Microbuzul a oprit şi din el a coborât un tânăr cu trăsături hispanice, care a luat pizza de undeva din spate şi s-a apropiat de intrare. Nu credeam că puştiul cu pizza putea fi un ucigaş plătit: vreau doar să spun că, stând afară singur, cu domeniul Alhambra vizibil printre copaci la doar cinci sute de metri, pentru o clipă mă luase cu fiori. Asta era bine. Unchiul Sal îşi îndesase în gură cannoli sau se îndeletnicise cu orice altceva în afară de a fi cu ochii la uşă, iar în clipa următoare se trezise cu o ţeavă dublă aţintită asupra lui. Bang! Şi ajunsese în iad.

A sunat soneria şi m-am dus să deschid. Am pus carabina în suportul pentru umbrele şi am deschis.

Am luat pizza, i-am plătit, adăugând un bacşiş gras şi privind mereu peste umărul comisionarului, apoi am încuiat uşa.

Mă pricep să ţin în echilibru o pizza pe un singur deget, dar de data asta am ţinut-o cu toată palma şi am dus-o în patio, împreună cu carabina.

Bineînţeles că Susan a văzut carabina şi m-a întrebat:

– Chiar avem nevoie de ea afară?

– Sper că nu.

Am deschis cutia pe masă şi aroma de pizza mi-a pătruns în nări, umplându-mi sufletul.

M-am aşezat, iar Susan s-a dus în casă, de unde s-a întors cu şerveţele, farfurii, cuţite şi furculiţe. I-am explicat că şerveţelele erau opţionale şi că restul accesoriilor nu erau necesare.

Ştiam că Lady Stanhope mâncase pizza la viaţa ei – o văzusem cu ochii mei – dar de fiecare dată aborda acest fel de mâncare cu oarecare iritare şi poate cu un uşor dispreţ. I-am arătat cum să îndoaie vârful şi să muşte din el, apoi cum să plieze felia, ca s-o ţină dreaptă.

– Sunt principii de bază ale fizicii, i-am explicat.

Am rămas în patio, cu berea, pizza şi puşca noastră şi am luat un prânz pe cinste.

– Chiar e bună la gust, mi-a mărturisit Susan.

– Şi-ţi face bine şi ţie.

– Nu prea cred, dar din când în când mai putem mânca aşa ceva.

– Am putea cumpăra toată pizzeria, i-am sugerat eu.

A râs şi mi-a spus:

– Ei bine, John, eşti eroul zilei şi presupun că-ţi sunt datoare. Lăsând deoparte iahtul şi mâncarea nesănătoasă, ce altceva ţi-ai dori?

– Numai pe tine, iubito.

– Pe mine mă ai deja.

– Şi nici nu-mi doresc altceva.

– Ce-ai zice de o maşină sport?

– OK.

Am mâncat jumătate de pizza – şase felii –, iar Susan şi-a mai luat şi ea o bucată, apoi am împachetat restul ca să-l mănânc eu la micul dejun.

Pe urmă am mers în dormitor să ardem caloriile de la pizza – un fel de corolar al proaspetei victorii – şi să facem bagajele în vederea călătoriei. Aveam la Londra o întreagă garderobă, aşa că am aruncat în valiză nişte mărunţişuri, drept care Susan a găsit motiv să pună în valiza mea şi lucruri de ale ei.

– Am la subsol câteva haine drăguţe pe care n-am ajuns să le scot din bagaje.

Cum era foarte posibil să lipsim mai mult de trei săptămâni, n-am ridicat nicio obiecţie.

După ce ne-am făcut bagajele, am tras un pui de somn şi pe la cinci după-amiază m-am dat jos din pat şi i-am spus lui Susan:

– Trag o fugă până în Locust Valley să cumpăr câte ceva. Vrei să vii cu mine?

– Nu, am multe de făcut aici, dar îţi dau o listă cu ce am nevoie.

Aşadar m-am îmbrăcat şi i-am spus:

– Ai grijă să fie uşile încuiate şi să nu ieşi din casă.

Nu mi-a răspuns.

– Ţine carabina sau puşca la îndemână, am mai sfătuit-o eu. Am să pun carabina în suportul de umbrele de la intrare.

– John...

– Susan, ne-au rămas...

M-am uitat la ceasul de mână.

– ... mai puţin de cincisprezece ore până când decolează avionul. Hai să nu riscăm nimic.

A ridicat din umeri şi m-a întrebat:

– La ce oră vrei să vină maşina să ne ia pentru zborul de 7.30 dimineaţa?

Trebuia să plecăm la aeroport în jur de cinci dimineaţa, pe întuneric, aşa că i-am răspuns:

– O să luăm maşina închiriată de mine, ca să pot ţine carabina la îndemână, pe urmă o să lăsăm maşina în parcarea pe termen lung.

– Aş preferă să chemăm un taxi ca să evităm atâta complicaţie.

– Şi eu. Dar trebuie să ne luăm şi această ultimă măsură de precauţie.

N-a părut prea încântată.

– John, mi-a spus ea, mergem în *vacanţă,* nu la război.

– Nu te certa cu mine, altfel îl chem pe taică-tău să te pună la punct.

A zâmbit şi mi-a spus:

– Ai să fii un nesuferit.

– Exact.

Am sărutat-o, iar ea m-a rugat:

– Nu întârzia prea mult. Nu vrei să iei mobilul meu?

– Ba da.

Mi-a dat mobilul ei, eu mi-am luat rămas-bun, am înşfăcat carabina din suportul de umbrele şi am ieşit pe uşa din faţă, pe care am încuiat-o în urma mea.

Aveam cheile de la ambele maşini şi am decis să plec cu Taurusul meu, care era mai uşor de parcat în oraş.

Am urcat la volan şi am pornit pe alee. Când am ajuns la casa portarului, am apăsat pe telecomandă şi porţile s-au deschis. Mi-a venit o idee, aşa că am claxonat şi am coborât din maşină.

Uşa casei portarului s-a deschis şi în prag s-a ivit un paznic tânăr, pe care nu-l cunoşteam.

– Sunt domnul Sutter şi locuiesc la casa de oaspeţi, i-am spus eu.

– Da, domnule.

– Eşti singur?

– Până la opt diseară, când intră în tură şi al doilea paznic.

– Aha... uite ce te rog, după vreo cincisprezece-douăzeci de minute trage o fugă cu maşina până la casa de oaspeţi şi aruncă o privire în jur, să vezi dacă totul e în regulă.

– Păi... nu am voie să plec din post.

– Ce-ţi cer eu face parte din atribuţiile dumitale în tura de astă-

seară.

I-am dat o bancnotă de douăzeci de dolari şi i-am spus:

– Doamna Sutter e acasă şi nu aşteptăm musafiri, aşa că nu lăsa pe nimeni înăuntru decât după ce ne telefonezi pentru confirmare. Mă întorc în vreo jumătate de oră.

De fapt, era posibil să întârzii aproape o oră, dar nu era cazul să-i spun lui.

A părut încântat de bani şi mi-a răspuns „Nicio problemă”, ce-o mai fi însemnat şi asta.

Am suit din nou la volan şi am pornit spre Locust Valley.

În afară de lista de cumpărături de la Susan, pe care o aveam în buzunar, luasem cu mine şi scrisoarea de la Ethel, pe care voiam s-o fotocopiez. De fapt, voiam să fac vreo douăzeci de copii şi să-i trimit lui William câte una în fiecare lună, de Ziua Tatălui, de Crăciun şi de ziua lui de naştere.

Când am ajuns la intrarea în sat, am sunat-o pe Susan şi ea a răspuns.

– Traficul e aglomerat, i-am spus. O să am probleme cu parcarea, aşa că nu ştiu cât timp o să-mi ia.

– Nu te grăbi.

– Ai nevoie de ceapă?

– Nu-mi trebuie ceapă, iubitule.

– OK. L-am rugat pe paznicul de la poartă să verifice casa peste vreun sfert de oră. Carabina e în suportul de umbrele, în caz că trebuie să cobori la parter, i-am reamintit. Lasă puşca în dormitor. Te sun mai târziu.

Satul era înţesat de maşini în căutarea unor locuri de parcare. Am aruncat o privire la ceasul de bord: 5.39. Cu puţin noroc, m-aş fi putut înapoia acasă într-o oră.

Ce s-ar fi putut întâmpla într-o oră?

Capitolul 70

Am cumpărat toate articolele necesare în călătorie trecute de Susan pe listă, am făcut şi vreo douăsprezece copii după scrisoarea lui Ethel la un centru local de fotocopiere, în caz că ar fi fost nevoie să-i reamintesc lui William în fiecare lună motivul pentru care negociam o înţelegere financiară în familie. Am pornit înapoi spre Stanhope Hall, drum care urma să-mi ia un sfert de oră. Ceasul de bord arăta acum 6.23.

Am sunat acasă de pe mobilul lui Susan, dar ea nu mi-a răspuns, aşa că i-am lăsat mesaj: „Ajung acasă în zece-cincisprezece minute. Sună-mă când primeşti mesajul."

Probabil că era la duş sau, în ciuda sfatului meu de a sta în casă, poate ieşise în patio fără să-şi ia telefonul portabil. La fel de posibil era ca ea să fi coborât la subsol, căutând ce haine să pună în valize, iar acolo nu există telefon.

La câteva minute de Grace Lane am sunat la casa portarului, ca să mi se deschidă poarta, dar n-a răspuns nimeni. Poate că paznicul vorbea la celălalt telefon, era afară sau la toaletă.

Am intrat pe Grace Lane şi am apăsat pe acceleraţie. Trei minute mai târziu am ajuns în faţa porţii, pe care am deschis-o cu telecomanda.

M-am strecurat înăuntru înainte ca poarta să se deschidă complet şi am aruncat în treacăt o privire spre casa portarului. N-a ieşit nimeni în prag, aşa că mi-am continuat drumul mai repede decât aş fi mers în mod normal pe aleea şerpuită şi acoperită cu pietriş care ducea la casa de oaspeţi. Nu eram îngrijorat, dar nici chiar liniştit pe de-a-ntregul.

Am văzut că Lexusul lui Susan dispăruse şi am răsuflat uşurat. Dar în acelaşi timp eram şi furios pe ea că nu-mi telefonase să mă anunţe că pleca de acasă – de fapt că *ieşise* din casă, mai ales fără mobil. Femeia asta pur şi simplu nu asculta ce-i spuneai.

Am parcat Taurusul, am luat sacoşele cu cumpărături, am descuiat uşa din faţă şi am intrat.

Atunci mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. O credeam pe Susan în stare să sară în maşină şi să plece cu vreo treabă, dar nu-mi imaginam să nu aibă atâta minte încât să nu mă sune. Am scos din buzunar mobilul ei, să văd dacă nu cumva ratasem vreun apel, dar afişajul nu arăta nimic altceva în afară de oră: 6.42.

Am aruncat o privire în spate spre suportul de umbrele şi am văzut că lipsea carabina.

Atunci mi-a venit în nări miros de fum de ţigară.

Am încremenit şi inima a început să-mi bată nebuneşte. Am lăsat sacoşele şi m-am tras un pas înapoi spre uşa de la intrare, începând să formez pe mobil 911.

În aceeaşi clipă din biroul meu a ieşit Anthony Bellarosa.

– Aruncă dracului telefonul, mi-a cerut el.

M-am holbat la Anthony. Purta uniforma albastră a firmei All-Safe Security şi ţinea în mână carabina mea M-1, îndreptată către mine.

– Aruncă dracului telefonul, altfel eşti un om mort.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor că era acolo. Mancuso spusese că Anthony lipsea din oraş şi că n-ar fi făcut el însuşi una ca asta. Iar eu crezusem... Numai că în egală măsură fusesem convins că era vorba de ceva personal şi că Anthony avea în minte ceva mai mult decât o crimă.

– Aruncă *dracului* telefonul!

A apăsat pe trăgaci.

Am auzit glonţul trecând pe lângă urechea mea stângă şi înfigându-se în uşa de stejar din spatele meu.

– Dacă voiam să te omor, la ora asta erai deja mort. La fel ca unchiu-meu. Dar nu mă *sili* să te omor.

Şi-a îndreptat arma spre pieptul meu şi mi-a spus:

– Aruncă-l.

Am aruncat telefonul.

A sprijinit arma de braţul drept şi mi-a spus:

– Mda, ai curaj cât cuprinde, dar azi nu te prea duce capul, John!

– Unde-i Susan?

– E OK. Am lăsat-o să aştepte până la întoarcerea ta.

– Anthony...

– Taci dracului din gură! Eşti înarmat? m-a întrebat.

Am clătinat din cap.

– Scoate-ţi haina.

Mi-am scos haina şi el mi-a ordonat:

– Arunc-o jos.

Am aruncat-o pe podea.

– OK, a continuat Anthony. Acum dezbracă-te, să vedem cu ce te lauzi.

Nu m-am clintit.

– Scoate-ţi dracului hainele, altfel jur că-ţi zbor genunchii, m-a ameninţat el.

– Unde-i Susan?

Mi-a zâmbit şi mi-a spus:

– E goală, aşa cum o să fii şi tu. Cum o să fim toţi. Hai, dezbracă-te!

Nici de data asta n-am schiţat vreun gest. Anthony era la vreo cinci metri de mine şi n-aş fi reuşit niciodată să ajung la el înainte să apese pe trăgaci.

A aţintit arma spre picioarele mele şi a tras două focuri. N-am simţit nimic, dar în clipa următoare mi-am dat seama că trăsese în

cele două sacoşe, din care acum se scurgeau pe jos diverse lichide.

– A fost ultimul avertisment. Scoate-ţi hainele. Încet.

Mi-am scos hainele şi le-am lăsat să cadă pe podea.

– Întoarce-te cu spatele.

Am făcut ce mi se ceruse.

– Ehe, frumos băiat. N-ai nici armă, nici microfoane. Cu alte cuvinte, ai dat de dracu'. Întoarce-te cu faţa.

M-am întors cu faţa către el. Inima bătea să-mi spargă pieptul şi-mi simţeam gura uscată. Am încercat să mă gândesc. Ce putea fi în mintea lui? Cum de nu mă omorâse? Oare Susan era bine? Păi... se pare că aveam răspunsurile la toate aceste întrebări.

Purta un pistol vârât în toc. Şi-a desprins de la centură o pereche de cătuşe şi mi-a spus:

– Prinde-le.

Mi le-a aruncat, dar le-am lăsat să mă izbească în piept şi să cadă pe jos.

– Pune-ţi cătuşele, dobitocule, altfel îţi zbor picioarele de sub tine.

Şi-a îndreptat din nou arma spre picioarele mele.

– Hai, John, nu mă face să pierd toată noaptea. Vrei s-o vezi pe Susan? Pune-ţi cătuşele şi o să mergem s-o vedem pe Susan. Chiar *vreau* s-o vezi.

M-am lăsat pe vine şi am luat de pe podea cătuşele. Din poziţia asta m-aş fi putut repezi la el, dar şi-a dat seama şi s-a tras un pas în spate, totodată coborând arma de pe umăr şi aţintind-o spre mine:

– Acum!

Am luat cătuşele şi mi le-am prins de încheieturi, nu foarte strâns.

– OK, acum ai să urci scările în patru labe. Jos!

M-am aşezat în patru labe pe podea şi am început să mă târăsc spre scări. Anthony a făcut o mişcare în spatele meu şi l-am auzit zăvorând uşa de la intrare.

Am început să urc scările în patru labe, iar Anthony m-a urmat, păstrând distanţa.

– Ţin puşca îndreptată exact spre fundul tău şi am degetul pe trăgaci, m-a avertizat el.

Mi-am cântărit opţiunile, dar nu aveam niciuna. Pur şi simplu doream să văd cu ochii mei că Susan era în viaţă – pe urmă puteam să mă gândesc la o soluţie.

– Tony a luat Lexusul soţiei tale, m-a mai înştiinţat Anthony. Sper că nu te superi. Aşadar, te întrebi în sinea ta: „Cum de-a ajuns macaronarul ăsta să fie călare pe situaţie?" Aşa-i? Aşa-i că la asta te gândeşti, isteţule?

Îmi trecuse prin minte întrebarea şi eram furios pe mine însumi pentru prostia mea. Dar avantajul este întotdeauna de partea atacatorului. Răposatul unchiu-său ar fi fost de acord cu asta.

– Tu şi nevastă-ta vă credeţi al dracului de şmecheri. Sau poate tu şi toanta aia de nevastă-ta v-aţi închipuit că mi-am luat gândul de la voi şi aţi lăsat-o mai moale cu prudenţa.

Am ajuns în capătul de sus al scărilor şi el mi-a spus:

– Rămâi în patru labe şi ia-o către dormitor.

A trecut repede prin dreptul meu, cu puşca îndreptată spre mine şi s-a dus spre uşa dormitorului. S-a oprit şi m-a urmărit cu privirea în timp ce mă târâm pe coridor spre el.

– Păi da, toanta de nevastă-ta primeşte un telefon de la casa portarului, numai că al' care a sunat-o a fost Tony: „Am un pachet pentru dumneavoastră, doamnă Sutter. Vi-l aduc când vin să verific casa, cum m-a rugat soţul dumneavoastră". Aşa că tre' să fii atent cu cine vorbeşti, John. Poate că paznicul cu care ai vorbit lucra pentru mine. Aşa-i? Nu zici nimic? Zi ceva deştept.

– Du-te-n mă-ta.

– Asta nu-i ceva deştept. Nu-mi vine să cred că eram cât pe ce să te angajez să lucrezi pentru mine. Uită-te la tine: gol puşcă, în patru labe, cu cătuşe la mâini şi târându-te acolo unde îţi ordon eu să te târăşti. Prin urmare, nu eşti chiar atât de dat dracului şi de deştept. Iar eu nu sunt atât de dobitoc pe cât credeai că sunt... OK, opreşte-te acolo.

M-am oprit la vreo trei metri de uşa dormitorului.

– Cum spuneam, Tony a sunat la uşă, ea s-a uitat prin vizor, a văzut pe cineva în uniforma de la All-Safe şi a deschis uşa. Vezi câtă prostie? Îmi pare rău că n-ai fost aici, John, când Tony a împins-o în casă şi eu am intrat în urma lui. Vreau să zic că pur şi simplu a rămas zgâindu-se la mine, apoi într-o fracţiune de secundă şi-a dat seama cine sunt. Pe urmă şi l-a amintit pe Tony din vremea când se regula cu taică-meu. „L-ai omorât pe tata, nenorocito!" i-am zis eu şi cred că a fost cât pe ce să facă pe ea. Pe urmă a vrut să ia puşca din suportul de umbrele şi i-am ars un şut în fund.

– Eşti un bărbat adevărat.

– Taci *dracului* din gură. Va să zică, ţineai o puşcă după uşă. Te aşteptai cumva la necazuri? Ştie căţeaua aia cum se mânuieşte o armă? a râs el. Şi-a dat însă seama că era o întrebare prostească şi a spus: Căţeaua aia l-a împuşcat pe taică-meu fără niciun motiv...

– Ţi-am *spus* motivul...

– Eşti un mincinos nenorocit, dar am să scot eu adevărul de la voi în seara asta.

A dat uşa de perete şi s-a tras deoparte.

– Du-te s-o vezi pe nevastă-ta, mi-a spus.

Am vrut să mă ridic, dar a urlat la mine:

– În patru labe, idiotule!

Am intrat în dormitor în patru labe.

– În genunchi!

M-am ridicat în genunchi.

Susan zăcea pe pat, goală, şi abia după câteva clipe mi-am dat seama că avea încheieturile şi gleznele legate de cei patru stâlpi ai patului. Pe urmă am observat şi banda adezivă care-i acoperea gura.

Şi-a întors capul către mine şi în ochii ei am citit spaima. Dar, har Domnului, trăia.

Anthony a închis uşa în urma mea şi a spus:

– Deci, iat-o, John. Voiai s-o vezi, iar acum şi tu, şi eu o putem vedea *toată.* Constat că-i roşcată naturală.

Am rămas cu ochii la Susan, în timp ce ea se uita la mine, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

M-am ridicat şi am făcut un pas spre ea, dar am simţit o lovitură în şale, care m-a trimis rostogolindu-mă la podea. Am rămas acolo, mai puţin năucit decât voiam să se creadă, încercând să apreciez distanţa până la Anthony.

– Ridică-te! s-a răstit el.

Mi-am dat seama că se îndepărtase de mine, aşa că am rămas nemişcat, sperând că se va apropia îndeajuns de mult ca să mă lovească cu patul armei.

În schimb, el a tras un foc în podea, chiar lângă obrazul meu, făcându-mă să sar în picioare.

– Ridică-te, altfel următorul ţi-l înfig în fund! a strigat el.

M-am ridicat în genunchi, am tras aer în piept şi m-am uitat la Susan. Ea smucea de legături, care am văzut că erau din nailon, plângând şi încercând să ţipe. Am mai observat că pe faţă avea urme roşii, unde probabil fusese lovită, apoi am zărit pe pat una dintre curelele mele de piele.

– Acum am s-o violez pe nevastă-ta, iar tu ai să ai loc în rândul întâi.

– Eşti un nemernic obsedat.

– Ba nu. Sunt un tip de treabă. Ţi-am spus că femeile şi copiii sunt iertaţi. Aşa că n-am s-o ucid, dar când am să termin cu ea, amândoi o să *regretaţi* că mai sunteţi în viaţă.

N-am spus nimic, dar ştiam că trebuia să fac ceva, chiar dacă n-ar fi fost mişcarea cea mai potrivită. Unde putea să fie puşca? Nu mai era proptită de noptieră, acolo unde o lăsasem. Poate era în debara.

Anthony s-a dus de cealaltă parte a patului, a sprijinit ţeava carabinei de tâmpla lui Susan şi mi-a spus:

– Du-te până la calorifer. Hai, dobitocule. Mişcă!

Ştiam că dacă mă duceam lângă calorifer urma să fiu legat de ţevi şi atunci s-ar fi zis cu orice şansă de a răsturna situaţia în favoarea mea.

Anthony a luat cureaua de piele de pe pat, a făcut un pas în spate

şi a plesnit-o cu putere pe Susan peste coapse. Trupul ei s-a arcuit şi prin banda adezivă a răzbătut un ţipăt înăbuşit.

A ridicat din nou cureaua, dar eu am strigat: „Nu!” şi am pornit în patru labe spre caloriferul de la fereastră. În timp ce mă târâm într-acolo, am văzut pe podea halatul şi chiloţii lui Susan, precum şi cele două valize trântite jos de pe rastelul lor, cu lucrurile împrăştiate pe podea. Unde era puşca de vânătoare?

– Îngenunchează lângă ţevi, cu spatele la perete. Vreau să stai acolo de unde ai privelişte mai bună.

Am îngenuncheat lângă calorifer. El a scos de la brâu încă o pereche de cătuşe şi m-a izbit cu ele peste obraz.

– Leagă-te singur de calorifer.

Am şovăit, aşa că mi-a spus:

– Nu-ţi pune mintea cu mine, John! Nu vreau să te omor. Vreau doar să te uiţi. Nu-ţi bate joc de mine şi nu-ţi bate joc de tine.

Mi-am prins încheietura stângă de ţeava caloriferului şi am îngenuncheat, cu ochii la el.

Anthony a pus carabina pe comodă şi s-a uitat la mine.

– OK, şi acum să înceapă distracţia, mi-a spus.

S-a dus la picioarele patului şi s-a uitat la Susan.

– Ei bine, acum înţeleg de ce-i plăcea lui tata să i-o tragă. Ţâţe mişto, fund mişto, picioare faine.

Anthony avea în minte un scenariu, o fantezie, la care ştiam că se gândise. În acelaşi timp, speram că nu avea de gând să comită o dublă crimă.

Şi-a aprins o ţigară şi s-a întors spre mine:

– Deci voiaţi să plecaţi la Londra? Care-i treaba? Nu vă place aici? E ceva aici care vă sperie?

A tras din ţigară şi a continuat:

– Ca să ştii ce urmează, John: ai să te uiţi la ea cum îmi face sex oral, pe urmă am să i-o trag în asemenea hal că n-o să mai fie în veci bună pentru tine.

Cum nu ziceam nimic, a adăugat:

– Şi ai face bine să te uiţi, dobitocule. Când se termină toate astea, voi doi o să vă ţineţi gurile alea afurisite şi o să-i mulţumiţi lui Dumnezeu că aţi scăpat cu viaţă. Dar dacă vă duceţi la poliţie, atunci jur pe mormântul tatălui meu că am s-o omor sau am să vă omor copiii. Dacă vă duceţi la poliţie, n-am să-i iert pe copii. Ai înţeles?

Am dat din cap.

– OK. Deci ai priceput care sunt regulile. Nu trebuie să moară nimeni. Pur şi simplu veţi fi nevoiţi să trăiţi cu amintirea asta, ca de fiecare dată când ai să-ţi regulezi nevasta, amândoi să vă gândiţi la mine. Ai înţeles?

Am dat iarăşi din cap.

– Bine. Oricum, ţie nu-ţi pasă. Taică-meu i-a tras-o, acum am să i-o trag şi eu, poate mai încolo o să-i dăm voie şi lui Tony. Da? S-a uitat la mine şi mi-a spus: N-aud prea multe replici isteţe de data asta, consiliere.

A smuls banda adezivă de pe gura lui Susan.

– *Tu* ce ai de zis, căţea?

Ea a răsuflat adânc şi i-a răspuns printre suspine:

– Te rog. Te rog, fă ce vrei şi lasă-ne în pace.

– Păi, da, a râs el. Am să fac exact ce vreau.

A aruncat mucul ţigării pe covor şi l-a strivit cu călcâiul.

– De ce mi-ai sfâşiat tabloul, John? m-a întrebat el.

Nu i-am răspuns, aşa că i s-a adresat lui Susan:

– Îmi plăcea tabloul acela, dar soţul tău, aici de faţă, l-a făcut zdrenţe. Aşa că ai să-mi pictezi altul. Iar când ai să termini, tu şi John o să veniţi la mine acasă să ni-l faceţi cadou mie şi lui Megan. Bine?

Susan a încuviinţat din cap.

– Bine.

A zâmbit şi s-a uitat la mine.

– OK, John? Tu şi nevastă-ta o să veniţi la o cafea. Ca pe vremuri. O să staţi acolo, ca acum zece ani, când ştiai că tata i-o trăgea nevestei tale, numai că de data asta eu voi fi cel care i-a tras-o. Şi tu n-ai să poţi sufla o vorbă.

Am dat din cap. Mi-am zis că era posibil să scăpăm cu viaţă din povestea asta, iar dacă vreodată aş fi ajuns suficient de aproape de Anthony Bellarosa ca să beau o cafea cu el, atunci aş fi fost suficient de aproape şi ca să-i înfig un cuţit în inimă.

– În plus, amândoi o să vă purtaţi frumos cu soţia mea, o să aduceţi o sticlă de vin şi o să spuneţi: „Aveţi o casă frumoasă, doamnă Bellarosa” şi „Vă mulţumim pentru invitaţie, doamnă Bellarosa”.

Aceasta era răzbunarea pe care şi-o imaginase Anthony şi la care era limpede că se gândea de multă vreme. Iar acum urma s-o ducă la îndeplinire, provocându-ne, umilindu-ne, făcând tot ce-i stătea în putinţă ca să ne amintim aceste clipe mult după ce el va fi ieşit pe uşă.

Pe urmă mi-a venit în minte celălalt tablou din biroul lui: *Răpirea Sabinelor*. Acum înţelegeam – sau înţelesesem dintotdeauna? – de ce se găsea în biroul lui şi de ce era acolo şi tabloul lui Susan.

Îmi dădeam seama că nemernicul ăsta era atât de sigur pe el încât îşi închipuia că o putea viola pe Susan, ca apoi să ne zâmbească dispreţuitor ori de câte ori avea să ne întâlnească. Dar nici nu voiam să creadă altceva.

– Un singur lucru te rog, nu-i face rău, i-am spus.

Mi-a zâmbit şi mi-a răspuns:

– Am s-o fac să se simtă *bine*. Cum reuşea şi tatăl meu.

– Te implor, fă-o şi pleacă, l-a rugat şi Susan. N-o să suflăm o

vorbă nimănui.

– Bineînţeles că n-o să suflaţi dracului nicio vorbă.

L-am văzut aruncând o privire la ceasul de mână şi m-am întrebat dacă avea vreo întâlnire sau doar aştepta întoarcerea lui Tony.

Şi-a mai aprins o ţigară şi mi-a spus:

– După ce termin cu nevastă-ta, am să-l sun pe Tony, iar când soseşte el vom avea parte de o distracţie pe cinste.

Nu i-am răspuns.

– Mda. O să fie o noapte *foarte* lungă. Dar tot e mai bine decât să fii mort.

S-a uitat la Susan şi i-a spus:

– OK, iubito. Ai aşteptat destul. Eşti excitată?

Susan nu i-a răspuns.

– Hai, spune-mi că eşti excitată.

– Sunt excitată.

A râs, apoi s-a dus la dulapul lui Susan şi a luat camera video, pe care ea o pregătise pentru călătorie.

Şi-a stins ţigara de birou şi a început să studieze camera. A luat câteva cadre cu Susan pe pat şi unul cu mine. A aruncat camera pe pat şi a spus:

– Bun, o să folosim caseta asta diseară, când vine Tony. Auzi, sper că nu te superi dacă păstrez caseta. Am să vă trimit o copie.

S-a uitat la mine.

– Dacă rămâneţi în viaţă. Ori asta depinde de cât de frumos se poartă ea cu mine. Mâine vreau să urcaţi amândoi în avion. Aţi înţeles? Vreau să vă căraţi dracului de aici. După noaptea asta o să aveţi nevoie de o vacanţă frumoasă.

Şi-a desfăcut cureaua şi am văzut că era excitat.

– Cum ţi se pare, iubito? a întrebat-o el pe Susan. Crezi că-ţi încape în gură?

Ea a dat din cap.

Am observat că avea în mână un briceag. A desfăcut briceagul şi a tăiat legătura de nailon de la încheietura stângă a lui Susan, apoi a ocolit patul şi i-a tăiat şi celelalte trei legături.

– OK, căţea, jos din pat!

A înşfăcat-o de păr şi a tras-o jos din pat, trântind-o la podea.

– Stai în genunchi aici, ca să te vadă bărbatu-tău.

Susan a îngenuncheat lângă pat şi i-am prins privirea. Am dat din cap.

– E în regulă, i-am spus.

Anthony a zâmbit spre mine şi mi-a spus:

– Zău? E în regulă? Bravo. Atunci e în regulă şi pentru mine.

A pus cuţitul sub bărbia lui Susan şi i-a spus:

– Să nu cumva să încerci ceva, că vă omor pe amândoi. Ai

priceput?

Ea a dat din cap.

– Bine...

A făcut un pas spre ea.

– Ia-o în gură! i-a ordonat.

Ea a şovăit, atunci el a apucat-o de păr şi a împins-o cu faţa între picioarele lui. S-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Ai face bine să te uiţi, altfel o croiesc peste fund cu cureaua.

Am încuviinţat din cap.

– Cască gura. Aşa... ia-o în gură, căţea... OK... ooh, minunat... John? Ia uite cum mi-o suge...

În clipa următoare a scos un urlet, a scăpat cuţitul şi a făcut un salt înapoi.

Susan a căzut cu faţa la podea şi s-a rostogolit sub pat. Anthony rămăsese chircit, ţinându-se de organele genitale şi gemând de durere. Brusc s-a lăsat la podea şi şi-a vârât capul sub cearşaf, întinzându-se după Susan.

– Anthony, nenorocitule! Javră ticăloasă! am strigat eu.

M-am prins cu mâinile de calorifer şi am început să-l zgâlţâi, încercând să desprind ţeava, dar n-am reuşit. La dracu'!

– Anthony!

Am ridicat privirea şi l-am văzut ridicându-se în picioare şi ducându-se repede spre celălalt capăt al patului.

– Târfă nenorocită! a urlat el. S-a zis cu tine, căţea afurisită!

Am văzut capul şi umerii lui Susan iţindu-se pe deasupra patului, iar când Anthony a ajuns aproape, ea s-a ridicat şi a dus puşca la umăr, calmă şi fără grabă. Anthony, care se găsea la mai puţin de un metru, a încremenit locului:

– Ce dr...?

Am auzit o detunătură puternică şi am văzut zvâcnind umărul lui Susan. Anthony a fost proiectat în spate, după care şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăvălit la podea.

Am văzut-o pe Susan pregătind cealaltă ţeavă şi făcând un pas spre el. A dus din nou puşca la umăr, cu ţevile îndreptate spre obrazul lui.

– Susan!

S-a uitat la mine.

– Nu! *Nu trage!*

S-a uitat din nou la Anthony. Am văzut că încă mai mişca, apoi a ridicat un braţ ca să se apere.

– Susan! Caută cheile de la cătuşe! Repede!

S-a mai uitat odată la Anthony, pe urmă a aruncat puşca pe pat şi a luat cheile din buzunarul pantalonilor lui.

A îngenuncheat lângă mine şi, fără să schimbăm niciun cuvânt, a

descuiat cătuşele. M-am ridicat repede, m-am dus la uşa dormitorului şi am încuiat-o. Am privit din nou spre Anthony: era încă în viaţă şi avea destulă vlagă. Se ţinea cu mâinile de piept şi trupul i se legăna dintr-o parte într-alta.

Am luat-o în braţe pe Susan. Tremura, aşa că i-am spus:

– Stai acolo...

Am împins-o către un scaun şi am silit-o să se aşeze.

– Eşti bine?

A dat din cap, fără să-şi ia ochii de la Anthony.

M-am dus la Anthony şi m-am aplecat deasupra lui. Privirile ni s-au întâlnit. M-am uitat la locul pe care şi-l apăsa cu amândouă mâinile, o rană în partea dreaptă, şi am văzut sângele şiroindu-i printre degete. Mă aşteptam să-i văd pieptul găurit de alice, dar Susan trăsese cu ţeava încărcată cu gloanţe pentru căprioare. M-am uitat la peretele în dreptul căruia stătuse Anthony şi am văzut că glonţul făcuse o gaură în tapetul azuriu.

Am privit iarăşi spre Anthony şi ochii ni s-au întâlnit din nou.

– Ţi-ai făcut-o cu mâna ta, i-am spus.

Buzele i s-au mişcat şi din gură i-a scăpat un sunet şuierat. L-am auzit şoptind:

– Să te ia dracu'!

– Ba nu, *pe tine* să te ia dracu'!

Acum vedeam că sângele prelins printre degete era amestecat cu o spumă roşiatică, semn că avea plămânul atins. Nu stătea prea grozav, dar avea şanse să trăiască... dacă ajungea la un spital. Am mai observat şi că avea penisul însângerat, dar asta era cea mai mică problemă a lui.

M-am întors lângă Susan, care continua să-l privească ţintă pe Anthony.

– Eşti bine?

Ea a dat din cap, fără să-şi ia ochii de la Anthony.

Am cules de pe jos halatul şi chiloţii lui Susan şi i-am întins spre ea.

– Mă duc să chem poliţia, i-am spus.

M-a apucat de braţ.

– Nu!

– Susan, are nevoie de o ambulanţă.

– Nu! Nu de data asta!

M-am uitat la ea.

– Bine... i-am spus. Îmbracă-te.

Am ajutat-o să se ridice, iar ea şi-a pus halatul şi s-a îndreptat spre dulapul cu haine. S-a oprit din drum şi s-a uitat în jos, la Anthony.

L-am auzit încercând să îngaime ceva, iar Susan a îngenuncheat

lângă el şi şi-a apropiat urechea de buzele lui ca să audă ce voia să spună. Apoi a clătinat din cap şi i-a spus:

– Nu vine nicio ambulanţă. Ai să mori.

El a prins-o de braţ, dar ea l-a plesnit peste mână, s-a ridicat şi s-a dus la debara.

M-am dus şi eu la dulapul cu haine şi am tras pe mine o pereche de blugi şi o cămaşă, după care m-am întors lângă Anthony şi am îngenuncheat lângă el. Acum răsufla mai greu şi am auzit un şuierat venind din gaura din piept. Sângele scurs din rana pe unde ieşise glonţul îmbibase covorul în jurul lui. Pe gură i se prelingea sânge negru, ceea ce nu era semn bun – pentru el.

Ca să tratezi o asemenea rană, trebuiau obturate orificiile de intrare şi ieşire a glonţului, pentru a împiedica aerul să iasă din plămâni. Pe urmă trebuia pansată strâns rana de la piept, ca să se încetinească sângerarea. Dar oare chiar voiam să fac asta?

Susan a ieşit din dressing îmbrăcată cu blugi şi tricou. A aruncat o privire spre Anthony şi a văzut că încă respira.

Am scos caseta din camera video, apoi am luat de pe jos carabina, puşca, centura lui Anthony cu tocul de pistol şi cu pistolul. Am prins-o de braţ pe Susan şi am scos-o din cameră, conducând-o în jos pe scări.

Am mers amândoi în birou, eu am aruncat armele pe canapea şi am ajutat-o să se aşeze pe fotoliu. Apoi m-am dus la bar şi am turnat câte un coniac pentru fiecare.

Ea a tras o duşcă zdravănă, eu la fel, apoi m-am aşezat la birou şi am ridicat receptorul telefonului.

– John! Nu!

N-am luat-o în seamă şi am format 911. Mi-a răspuns o centralistă.

– Vreau să anunţ o intrare prin efracţie, o tentativă de viol şi un schimb de focuri, am spus.

I-am dat centralistei adresa, precum şi unele detalii referitoare la incident, timp în care poliţia şi serviciile de urgenţă erau deja trimise înspre noi.

– Vor ajunge în circa cinci minute, ne-a spus centralista.

I-am vorbit despre poarta de la intrare, care poate ar fi trebuit forţată.

– Credeţi că mai sunt făptaşi în zonă? m-a întrebat ea.

– A mai fost unul, i-am răspuns. Dar cred că a plecat şi că aşteaptă un telefon de la atacator.

– OK, domnule, staţi liniştit alături de soţia dumneavoastră şi atenţie la armele de foc.

I-am mulţumit şi am pus receptorul în furcă.

– Vor fi aici în cinci minute, i-am spus lui Susan.

Ea s-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– O să fie mort?

– Nu ştiu.

– Am ţintit spre inimă. Dar s-a mişcat.

N-aveam ce să comentez. Totuşi i-am spus:

– Ai fost foarte curajoasă. Şi foarte isteaţă.

Ea a mai tras o înghiţitură de coniac.

– N-am fost prea isteaţă când am deschis uşa, mi-a spus.

– Probabil că şi eu aş fi făcut acelaşi lucru.

Nu mi-a răspuns, dar am văzut că se uita la puşca de pe canapea.

– Ar trebui să vedem ce face. Înainte de sosirea poliţiei.

Bineînţeles, mi-a venit în minte Frank Bellarosa zăcând pe podeaua restaurantului Giulio's, cu sângele ţâşnind din artera carotidă. *Opreşte sângerarea.* Era regula numărul unu în acordarea primului ajutor. Aşa că-i oprisem hemoragia. El supravieţuise şi iată că acum, după zece ani, suportam consecinţele.

Susan s-a ridicat şi s-a îndreptat spre canapeaua unde se găsea puşca de vânătoare.

– Susan!

S-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Înainte de venirea ta... mi-a spus... tu şi bărbatu-tău vă credeţi ai dracu' de deştepţi... ai dracu' de superiori...

– Ştiu ce ţi-a spus.

– Ai dracu' de grozavi şi de puternici... Află, mi-a spus, că după ce termin cu tine n-ai să mai fii în veci ca înainte... iar jigodia de bărbatu-tău n-o să se mai uite la tine niciodată... Ai să trăieşti cu gândul ăsta, afurisito, aşa cum şi eu trăiesc cu gândul că l-ai omorât pe tatăl meu...

A luat puşca şi a adăugat:

– Mi-a mai zis că s-ar putea să-mi placă atât de mult încât să vreau s-o fac cu el şi altă dată.

M-am ridicat şi m-am aşezat între ea şi uşă.

– Nu poţi să faci una ca asta. N-am să te las.

M-a privit ţintă, cu puşca sprijinită de braţ.

– John, iartă-mă pentru tot ce s-a întâmplat cu noi, mi-a spus.

– Am închis subiectul.

– Îţi pare rău că i-ai salvat viaţa lui Frank?

Da şi nu.

– Am făcut ceea ce trebuia să fac, i-am răspuns.

– A fost o *greşeală.*

M-am uitat la ea şi am întrebat-o:

– La vremea aceea aşa ai gândit?

Câteva clipe nu mi-a răspuns.

– Nu. Dar pe urmă... mi-a părut rău că nu l-ai lăsat să moară. Iar acum... nu trebuie să facem aceeaşi greşeală.

Am întins braţul.

– Dă-mi puşca.

Ea mi-a întins puşca.

– Ne-a ameninţat copiii, John. Aşa că ocupă-te *tu* de treaba asta.

Am şovăit, apoi am luat puşca din mâna ei. Ne-am privit în ochi şi ea mi-a spus:

– Fă-o pentru Edward şi Carolyn.

M-am gândit că urma să-l ucid pe Anthony şi aş fi făcut-o fără să clipesc la vremea când era o ameninţare pentru noi. Dar să ucizi cu sânge rece un om rănit nu era acelaşi lucru. Şi totuşi... dacă supravieţuia... dacă urma să aibă loc o anchetă, un proces public, mărturii despre cele petrecute aici... peste capetelor noastre avea să plutească întotdeauna această ameninţare... în schimb, dacă murea, murea. Moartea lui ar fi simplificat lucrurile.

Am tras aer în piept.

– Mă duc să văd ce face.

Am luat puşca şi am ieşit în hol, apoi am urcat scara şi m-am oprit în uşa dormitorului. Am verificat dacă dispozitivul de selecţie a ţevii era setat pentru ţeava din stânga – cea cu gloanţe mari, pentru căprioare –, apoi am deschis uşa.

L-am văzut pe podea. Pieptul lui continua să se ridice şi să coboare.

M-am apropiat şi am îngenuncheat lângă el.

Braţele îi căzuseră pe lângă trup, iar sângele care curgea din rană nu mai era atât de abundent şi nu mai avea bule de aer.

M-am uitat la chipul lui, atât de palid încât barba nerasă părea vopsea neagră. I-am luat pulsul, apoi i-am pus mâna pe inimă, care acum bătea foarte rapid, să compenseze tensiunea scăzută.

M-am aplecat şi mai mult spre el.

– Anthony!

I s-au zbătut pleoapele.

– Anthony!

L-am plesnit peste obraz şi a deschis ochii.

Ne-am uitat unul la altul. Şi-a mişcat buzele, dar n-am auzit niciun sunet, doar un gâlgâit.

– Când ai să ajungi în iad şi ai să-l vezi pe taică-tău, spune-i cum ai ajuns acolo şi cine te-a împuşcat. Şi mai cere-i să-ţi spună adevărul, cum avea de gând să-şi lase familia pentru Susan. Anthony!

L-am pălmuit din nou.

– Mă auzi? l-am întrebat.

Ochii lui mai aveau un licăr de viaţă, dar nu-mi dădeam seama dacă mă auzea, acum când îi vuiau timpanele, aşa cum se întâmplă când inima încearcă să pompeze ultimele rezerve de sânge prin vene şi artere.

– Şi mulţumeşte-i lui taică-tău că mi-a făcut acea ultimă favoare.

Pleoapele i s-au zbătut din nou şi mi-am dat seama că mă auzise.

Am continuat să-l privesc ţintă. Acum avea ochii larg deschişi şi-mi urmarea toate mişcările. M-a săgetat gândul că ar fi putut supravieţui.

Susan a intrat în cameră, s-a uitat la mine, apoi la el, dar n-a spus nimic.

Afară se auzeau sirenele poliţiei şi i-am spus lui Susan:

– Du-te şi descuie uşa de la intrare. Repede.

– John, trebuie s-o faci. Altfel o fac *eu.*

– Du-te. Mă ocup eu.

S-a uitat din nou la mine, apoi la Anthony şi a ieşit.

L-am privit ţintă pe Anthony, care dădea prea multe semne de viaţă... iar acum că sosise poliţia era prea târziu să mai trag cu puşca.

Am observat că sângele i se coagulase pe rană şi nu mai şiroia, ci se prelingea. *Opreşte sângerarea... Porneşte sângerarea.*

Mi-am pus genunchiul pe pieptul lui şi a deschis ochii, înspăimântat. Mi-am înfipt degetul arătător în rană, cât am putut de adânc, în pieptul lui cald, iar când l-am scos, sângele a început din nou să curgă şuvoi.

Am continuat să mă las cu toată greutatea pe pieptul lui, care a tresăltat convulsiv, apoi a rămas nemişcat.

M-am ridicat, m-am dus la baie, m-am spălat pe mâini şi am aruncat din nou puşca pe pat.

Când am coborât, Susan stătea în cadrul uşii deschise. În faţa casei se vedeau două maşini de poliţie, iar nişte poliţişti în uniformă se îndreptau în fugă către casă.

I-am înconjurat umerii cu braţul şi i-am spus:

– S-a sfârşit.

Capitolul 71

Poliţia a verificat şi a asigurat zona, trăgând concluzia că nu mai existau şi alţi atacatori.

Oamenii de la urgenţe medicale, care cărau o targă, n-au dus-o la etaj, iar un poliţist în uniformă mi-a spus „E mort”. La sosirea medicului legist, acesta avea să facă şi constatarea oficială.

Poliţiştii puseseră etichete armelor, ca probe, iar detectivii care investigau scena scrimei se pregăteau să-şi înceapă misiunea lungă şi dificilă de transformare a scenei unui violent atac la persoană într-un proiect ştiinţific bine documentat.

În acest timp, un detectiv de la Omucideri, pe nume Steve Jones, pusese stăpânire pe biroul nostru ca să-mi adreseze mie întrebări, în timp ce Susan fusese transportată de un vehicul al serviciilor de urgenţă la Secţia de agresiuni sexuale din cadrul Spitalului Universitar North Shore.

Nu prea îmi convenea că nu mi se îngăduise s-o însoţesc pe Susan la spital, dar detectivul Jones mi-a explicat că aşa era procedura standard: în cazul unor infracţiuni grave, martorii erau separaţi. Ei bine, în cazul nostru lucrurile se dovedeau mai complicate, fiindcă deşi eram martori, iar Susan îl ucisese pe prezumtivul atacator, eram totodată şi victimele unei agresiuni. Prin urmare, i-am spus detectivului Jones:

– Bineînţeles că vom coopera pe cât ne stă în putinţă, dar trebuie să insist să fiu de faţă când îi veţi pune întrebări doamnei Sutter. Sunt avocat, i-am explicat, şi totodată avocatul *ei.* N-ar fi o idee rea să-l chemaţi pe detectivul Nastasi de la Secţia 2, i-am sugerat eu. El e cel care a înregistrat prima noastră plângere referitoare la ameninţările proferate de agresor la adresa noastră.

Detectivul Jones s-a gândit la ce-i spusesem, apoi a ieşit din birou să se consulte cu şeful lui de la Brigada Omucideri şi cu un procuror districtual adjunct de la Secţia omucideri, care sosiseră între timp. Desigur, era vorba despre un caz de primă importanţă, aşa că detectivul Jones – care sunt sigur că de obicei îşi desfăşura singur anchetele – era acum nevoit să împartă răspunderea şi prerogativele cu şefii lui, care se instalaseră în camera de zi.

Ideea de bază era aceea că atunci când o doamnă din lumea bună ucidea un şef mafiot – pe proprietatea ei sau a lui – cazul căpăta altă amploare şi toată lumea voia să se implice. Îmi aminteam acest lucru de la întâmplarea precedentă.

Detectivul Jones s-a înapoiat şi mi-a spus:

– Detectivul Nastasi vine încoace. Nu avem nimic împotrivă să fiţi de faţă când îi voi pune întrebări doamnei Sutter, mi-a răspuns la cea de a doua solicitare.

– Mulţumesc.

– Ca avocat, înţelegeţi că sunteţi martor într-un caz de omucidere şi poate chiar mai mult decât martor. Aşa încât, înainte de a da o declaraţie, trebuie să vă citesc drepturile. Ca simplă formalitate, a adăugat el.

Nu eram chiar surprins, dar *începeam* să mă enervez. Pe de altă parte, aveam un cadavru în dormitor, iar detectivul Jones trebuia să se asigure că avea de a face cu un omor justificat. De fapt, lucrurile nu stăteau chiar aşa – vreau să zic că uciderea lui Anthony de către Susan era justificată doar într-o anumită măsură, iar felul în care îi grăbisem moartea se chema de-a dreptul crimă.

– Vă scutesc de efort, am spus şi mi-am recitat singur drepturile, din memorie.

Detectivul Jones a părut mulţumit şi nu m-a întrebat dacă înţelegeam cuvintele pe care tocmai mi le adresasem.

Înainte de a da declaraţia, i-am spus detectivului Jones că agresorul care fusese ucis, pe nume Anthony Bellarosa, îşi numise faţă de mine complicele, un anume Tony Rosini, pe care am precizat că-l cunoşteam.

Detectivul Jones a pasat informaţia unui coleg, apoi mi-a spus:

– Eu am fost unul dintre detectivii alertaţi în legătură cu uciderea celuilalt Bellarosa, acum zece ani.

Nu-mi dădeam seama prea bine de ce anume ţinuse să amintească acest lucru, dar continua să mă irite faptul că fusesem despărţit de Susan. Ca atare i-am răspuns:

– Au trecut zece ani de la uciderea celuilalt Bellarosa?

Nu mi-a luat în seamă sarcasmul, iar eu am început să dau declaraţia. Detectivul Jones a scris-o de mână pe o foaie liniată, deşi bineînţeles că aş fi putut s-o tastez la calculator sau s-o scriu eu însumi. Dar aşa se proceda întotdeauna, aşa că la ce servea să introducem tehnologia modernă?

În declaraţie am omis să menţionez că îngenuncheasem pe pieptul agresorului şi că-i redeschisesem rana, ca să mă asigur că avea să moară înainte de sosirea serviciilor medicale de urgenţă. Cum detectivul Jones nu mă întrebase nimic, ce rost avea să-i ofer eu informaţii?

Totul a durat mai mult de o oră şi după ce am citit declaraţia, am semnat-o, la fel şi detectivul Jones, precum şi un alt detectiv, care a confirmat semnătura mea.

Am văzut o maşină de poliţie trăgând în faţa intrării şi un poliţist în uniformă a însoţit-o pe Susan până la uşă. Detectivul Jones s-a dus la uşă şi a condus-o pe Susan în birou.

Ne-am îmbrăţişat, iar ea mi-a spus:

– Sunt bine. Mi-au dat nişte sedative şi nişte analgezice şi mi-au

spus să vin şi mâine la control, dar cred că am să merg la doctorul meu.

A intrat în birou şi şeful detectivului Jones, locotenentul Kennedy, precum şi un procuror districtual adjunct, o tânără pe nume Christine Donnelly, care-mi amintea de Carolyn. Ca să-i ajut pe toţi cei de faţă să capete o perspectivă adecvată asupra cazului în acest punct crucial al investigaţiei, le-am spus:

– Fiica noastră, Carolyn, este adjunct de procuror districtual în Brooklyn.

Doamna Donnelly a zâmbit şi a comentat:

– Nu-i prea simplu să lucrezi pentru Joe Hynes, dar o să înveţe multe.

După cum ştiam, exista o uimitoare solidaritate între oamenii legii şi niciodată nu trebuia scăpată vreo ocazie de a-i spune unui poliţist sau unui procuror districtual adjunct că unchiul tău preferat era poliţist în sudul cartierului Bronx – sau oriunde în altă parte – şi că fiica, nepoata sau nepotul tău lucrau pentru un procuror districtual oarecare – chiar dacă totul ar fi fost pură invenţie.

Oricum, era cazul detectivului Jones – la el trebuiau să ajungă toate informaţiile – aşa că a început prin a o întreba pe Susan dacă se simţea bine şi altele asemenea.

Pe urmă i-a citit drepturile şi i-a cerut să dea o declaraţie despre cele întâmplate în seara aceea. Ea a început să povestească, iar detectivul Jones s-a apucat să scrie pe foile lui liniate.

Mi-am dat seama că era mai bine dacă nu interveneam, deşi sigur că mi-aş fi putut sfătui clienta dacă aş fi considerat că era pe cale să facă o afirmaţie compromiţătoare, de pildă „I-am spus lui John să se ducă din nou în dormitor şi să se ocupe de agresor”, în acest caz detectivul Jones ar fi putut s-o întrebe: „Cum adică să se ocupe de el?”

Bineînţeles, nu eram declaraţi oficial suspecţi într-un caz de omucidere, dar *murise* un om, aşa că Susan şi cu mine trebuia să fim foarte atenţi la ce spuneam.

Încă înainte de sosirea primului detectiv, o sfătuisem pe Susan să declare limpede că socotise că vieţile noastre se aflau în pericol, de aceea împuşcase un om neînarmat. Ca avocat al ei, îi mai spusesem să declare că agresorul nu-i luase în seamă somaţia de a rămâne pe loc şi de a ridica mâinile, ci încercase s-o atace.

Din păcate, nu era un amănunt lipsit de importanţă şi voiam ca marele juriu să nu aibă nici cel mai mic motiv de îndoială. Realitatea, bineînţeles, era că Susan voise să-l împuşte în inimă, apoi să-l termine cu un glonţ în cap. Sigur, eu unul înţelegeam de ce voise să facă asta, dar mă îndoiam că poliţia sau procurorul districtual vor înţelege – mai ales dată fiind uciderea nejustificată, tot de către Susan, a tatălui prezumtivului agresor.

Ideea de bază era că Susan Stanhope, aşa finuţă cum părea, avea o a doua latură a personalităţii, pe care o mai dăduse la iveală în urmă cu zece ani şi care, speram eu, nu avea să mai iasă la suprafaţă cel puţin o vreme.

În timp ce Susan îşi relata versiunea proprie asupra celor întâmplate, doamna Donnelly şi-a făcut câteva însemnări, la fel şi şeful Brigăzii Omucideri, locotenentul Kennedy, toţi lăsând-o însă pe Susan să vorbească fără a o întrerupe.

Susan a ajuns în acel punct al povestirii în care Anthony Bellarosa şi Tony Rosini practic o târâseră pe scări până în dormitor, îi smulseseră halatul şi chiloţii şi o legaseră de stâlpii patului.

Îmi dădeam seama că doamna Donnelly, prea tânără ca să se fi obişnuit cu istorisiri despre depravarea umană, era vizibil tulburată. M-am gândit la Carolyn şi m-am întrebat cum va deveni ea după alţi câţiva ani de muncă la procuratura districtuală din Brooklyn.

Şi Susan era afectată de această parte a relatării, totuşi a răsuflat adânc şi a continuat să povestească.

– Bellarosa m-a legat de pat cu faţa în jos, pe urmă a luat o curea – cred că una de-a lui John – şi m-a plesnit peste fund.

M-am ridicat în picioare.

– Partea asta n-am auzit-o şi nici nu vreau s-o aud, am spus. Vă rog să mă anunţaţi când doamna Sutter va ajunge la momentul intrării mele în dormitor.

Am ieşit din birou şi m-am dus să respir puţin aer curat. Între timp în faţa casei se adunaseră vreo douăsprezece maşini de poliţie şi alte câteva vehicule venite să cerceteze scena crimei. Însă ambulanţa plecase, ca atare am presupus că trupul lui Anthony fusese dus la morgă. Ei bine, mi-am zis eu, dacă autopsia nu dura prea mult, atunci Anthony şi unchiul Sal ar fi putut fi privegheaţi împreună, poate chiar în aceeaşi casă de pompe funebre unde fusese depus şi Frank. Iar pe urmă – dacă dioceza din Brooklyn nu ridica nicio obiecţie – slujba de înmormântare putea fi ţinută pentru amândoi la Santa Lucia, după care ar fi urmat două înhumări în cimitirul bisericii. N-ar fi fost o ironie a sorţii? Sau măcar o rezolvare convenabilă pentru prieteni şi familie. În orice caz, eu unul nu aveam de gând să particip la funeraliile niciunuia.

Un poliţist în uniformă a venit după mine şi m-a condus înapoi în birou.

Susan şi-a continuat povestirea:

– Speram că John îşi va da seama că e ceva în neregulă şi va suna la poliţie... pe urmă am auzit vocea lui Anthony în hol şi încă o voce, iar când mi-am dat seama că era John, m-a cuprins disperarea...

M-am aşezat şi am ascultat-o pe Susan povestind din perspectiva ei ce se întâmplase în dormitor. Relatarea ei şi am mea difereau doar

în privinţa gândurilor fiecăruia. De pildă, ea declarase: „După cum am mai spus, Anthony Bellarosa mi-a zis că de îndată ce se va întoarce John, mă va pune să stau în genunchi pe podea şi să-i fac... sex oral. Mi-am dat seama că aş putea... să-l muşc şi că-l va durea atât de rău încât aş fi avut răgazul să mă rostogolesc sub pat şi să iau puşca pe care o pusesem acolo. Bellarosa l-a obligat pe John să se lege cu cătuşe de radiator, le-a povestit ea tuturor celor de faţă. Dar nu i-a dat prin minte nicio clipă că eu aş fi putut prezenta un pericol pentru el”.

Păi, eram convins că Anthony îşi schimbase părerea în clipa în care Susan îi făcuse o gaură în piept.

Susan şi-a încheiat declaraţia cu următoarele cuvinte:

– Ne-a ameninţat că ne omoară pe amândoi şi am înţeles că viaţa noastră era în pericol. Când am pus mâna pe puşcă şi l-am somat să stea pe loc şi să ridice mâinile, a urlat la mine: „S-a zis cu tine, căţea!” şi s-a repezit spre mine, cu gând să apuce ţeava puştii. N-am avut de ales şi a trebuit să apăs pe trăgaci, şi-a adus ea aminte să adauge.

Detectivul Jones, locotenentul Kennedy şi doamna Donnelly s-au uitat unul la altul, apoi detectivul Jones i s-a adresat lui Susan:

– Mulţumesc.

A rugat-o apoi să recitească declaraţia, iar ea s-a conformat. După aceea a semnat-o, urmată de detectivul Jones şi de locotenentul Kennedy. Pe urmă locotenentul Kennedy şi doamna Donnelly s-au scuzat şi au ieşit, iar eu am rămas cu Susan şi detectivul Jones, care i-a mai pus lui Susan câteva întrebări.

În timp ce Susan răspundea la întrebări, am telefonat la agenţia de voiaj şi am anulat plecarea în excursie. În acelaşi timp, nu puteam rămâne nici în casă, care devenise o scenă a crimei, precum şi un loc care ne trezea amintiri urâte, aşa că am sunat la The Creek şi am rezervat o căsuţă, anunţând că urma să sosim mai târziu.

Pe urmă detectivul Jones s-a scuzat şi el şi ne-a lăsat singuri în birou.

– Cum te simţi? am întrebat-o pe Susan.

Ea a ridicat din umeri şi mi-a răspuns:

– Istovită şi secată de puteri. Dar... am acea stare de euforie care apare după şoc, exact cum mi-a spus asistenta de la spital că s-ar putea să se întâmple.

În birou a intrat detectivul A.J. Nastasi şi ne-am salutat. Şi-a exprimat regretul pentru cele întâmplate, apoi ne-a anunţat:

– Am fost desemnat să colaborez cu Brigada Omucideri în acest caz.

Am încuviinţat din cap. Remarcabil cât de rapid evoluase cazul nostru, mi-am spus: de la o plângere privind unele ameninţări proferate de Anthony Bellarosa, la omucidere. Dar dacă ne gândeam bine cu toţii la cele petrecute, era inevitabil ca totul să se încheie cu o

moarte – deşi nu se putea anticipa a cui.

– Dacă sunteţi în stare să mă ascultaţi, am unele informaţii care s-ar putea să vă intereseze, ne-a spus detectivul Nastasi.

Am dat amândoi din cap.

– Paznicul de la All-Safe Security care era în tură astă-seară a dispărut, ne-a anunţat detectivul. Aşadar am tras concluzia că lucra cu jumătate de normă la Bell Security. Probabil că paznicul le-a făcut rost de uniforme lui Bellarosa şi Rosini şi tot el – sau cineva din preajma lui – i-a ţinut la curent cu mişcările dumneavoastră.

Am încuviinţat din nou. Îmi dădusem seama că era vorba de cineva din interior.

– Toţi au crezut că Bellarosa era plecat din oraş, a continuat detectivul Nastasi. Dar am găsit în portofelul lui un card de acces de la un motel din Queens, iar când NYPD a făcut cercetări, a reieşit că Bellarosa locuise acolo în ultima săptămână, sub un nume fals. Am descoperit şi un Chevy Capri parcat în apropierea locuinţei lui, a adăugat detectivul. Una dintre cele aproximativ douăzeci de maşini închiriate de Bell Enterprises. Ca atare, am presupus că era maşina de care s-a folosit în această săptămână.

Am dat din cap şi de data asta. Cea mai bună ascunzătoare e chiar sub nasul tuturor. După cum am mai spus, Anthony Bellarosa nu era cel mai deştept om de pe planetă, dar la fel ca orice animal de pradă, îşi putea lesne adapta abilităţile de vânător, înşelându-i pe cei porniţi la vânătoare după el. Apoi, desigur, îşi făcea iarăşi apariţia şi redevenea el însuşi vânătorul.

– De asemenea, se pare că angajatul de la Bell Security care păzea domeniul Alhambra l-a anunţat pe Anthony că locuinţa lui nu era supravegheată de poliţie, aşa că Anthony a venit cu maşina la Alhambra, a parcat la câţiva metri de casă, apoi – credem noi – a traversat pe jos domeniul, împreună cu Tony Rosini, şi a ajuns aici.

Mi-am amintit vederea de deasupra a proprietăţii, aşa cum o găsisem pe internet. Întotdeauna ştiusem că rămânea această posibilitate, deşi sperasem că la întoarcerea noastră din Europa perimetrul domeniului Stanhope Hall avea să fie asigurat cu paznici. Oricum, Anthony Bellarosa ar fi ajuns cumva şi la un moment dat la Susan.

– Cât despre Tony Rosini, a continuat detectivul Nastasi, am pus mâna pe el la locuinţa lui Bellarosa, unde se pare că are o cameră la subsol. Rosini ne-a informat că aştepta un telefon de la şeful lui, urmând să se ducă să-l ia cu maşina. Nu ştie mai mult de atât. În momentul de faţă, a adăugat Nastasi, e reţinut ca fiind implicat într-o serie de infracţiuni.

Detectivul i s-a adresat apoi lui Susan:

– Mâine la prima oră va trebui să-l identificaţi dintre mai multe

persoane, ca fiind cel care l-a însoţit pe Anthony Bellarosa. Pe urmă îl putem pune sub acuzaţie.

Susan a dat din cap.

– Faptul că prezumtivul făptaş e mort va face ca investigaţiile şi rezolvarea acestui caz să fie mai simple şi mai rapide decât dacă Bellarosa ar fi supravieţuit.

Corect. Derbedeii morţi nu înşiră poveşti, nu pot face declaraţii în presă sau la poliţie, care să vină în contradictoriu cu declaraţiile victimelor. Şi, lucrul cel mai important, Anthony nu avea să se mai întoarcă niciodată.

– Aveţi vreo întrebare legată de ce se întâmplă sau se va întâmpla cu acest caz? a vrut să ştie Nastasi.

– Cât timp va trebui să vă stăm la dispoziţie? l-a întrebat Susan.

– O lună, două, deşi decizia nu-mi aparţine mie, a răspuns detectivul.

– În a doua sâmbătă din luna august ne căsătorim şi apoi plecăm în luna de miere, l-a anunţat Susan.

Detectivul a încuviinţat din cap.

– Felicitări. N-ar trebui să fie nicio problemă, a adăugat el.

– Nici nu va fi. Unde-i maşina mea? l-a întrebat apoi Lady Stanhope.

– Încă n-am găsit-o, dar presupun că Rosini ştie unde este. Când o vom găsi, va trebui s-o reţinem până când va fi cercetată de criminalişti.

Susan a dat din cap, apoi l-a întrebat:

– Când ne putem înapoia acasă?

– Într-o zi, două.

De fapt, nu credeam că Susan dorea să se întoarcă aşa curând, iar atunci când – şi dacă – urma să ne întoarcem, ştiam amândoi că nu va fi pentru multă vreme. După ce aveam să trecem cu bine de circul mediatic şi după încheierea anchetei, urma să-i vindem casa lui Amir Nasim şi să plecăm în altă parte. Unde anume, nu ştiam: poate vom arunca cu săgeţi în harta lumii.

Detectivul Nastasi mi-a întrerupt şirul gândurilor.

– Cred că verdictul marelui juriu va fi acela de omucidere în legitimă apărare, i-a spus el lui Susan. Aşa că nu vă faceţi griji în privinţa asta. Găsiţi un loc unde să rămâneţi peste noapte, ne-a sugerat el. Ţinem legătura, iar mâine-dimineaţă vom face identificarea de care vă vorbeam. Detectivul Jones zice că nu mai avem nevoie de dumneavoastră aici, a încheiat el.

I-am mulţumit, am dat mâna cu el, apoi un alt detectiv ne-a condus în dormitor, care era ticsit cu criminalişti veniţi să cerceteze scena crimei. Un fotograf lua cadre cu urmele de sânge şi cu conturul desenat cu cretă pe covor acolo unde zăcuse Anthony.

Am strâns câteva lucruri în nişte sacoşe de voiaj şi am coborât la parter.

Am fost mirat să dau cu ochii de agentul special FBI Felix Mancuso, care ne aştepta în hol. Am trăit un moment de stânjeneală. Mai întâi a întrebat-o pe Susan cum se simţea.

– Sunt bine, i-a răspuns ea.

El a intrat direct în subiect.

– Ei, se pare că v-am indus în eroare privind locurile pe unde ar fi putut umbla Anthony Bellarosa şi posibilele lui intenţii, ne-a spus el. Nicio clipă nu mi-aş fi închipuit că ar fi fost în stare să se ocupe el însuşi de treaba asta, a adăugat.

– Nu vă faceţi probleme, domnule Mancuso, l-am liniştit eu. Toţi am făcut anumite presupuneri şi unele dintre ele s-au dovedit a fi greşite. Apreciem mult strădaniile dumneavoastră şi faptul că v-aţi implicat personal în acest caz, am adăugat.

– Sunteţi foarte amabil.

Vedeam însă că era tot abătut.

– Nu l-am înţeles pe Anthony Bellarosa... a recunoscut el. Nu mi-am dat seama în ce măsură era măcinat de ură... şi obsedat de vechiul principiu dinte pentru dinte. În societatea noastră civilizată şi disciplinată nu se întâlnesc prea des astfel de situaţii, dar în noua mea slujbă, da.

I-aş fi putut spune lui Felix Mancuso că spoiala de civilizaţie era de fapt foarte subţire, dar el cunoştea acest lucru şi totuşi, la fel ca noi toţi, nu înceta să se mire de fiecare dată când Bestia Primordială îşi ridica hidosul cap.

– În noaptea asta stăm la clubul lui Susan, i-am spus. Suntem frânţi de oboseală.

– Înţeleg. Permiteţi-mi să vă conduc.

Am ieşit în faţa casei. Noaptea era senină şi înmiresmată, iar cerul era spuzit de stele.

– Mi-a spus detectivul Jones că aţi fost foarte isteaţă şi foarte curajoasă, i s-a adresat domnul Mancuso lui Susan.

– Am fost o proastă, a răspuns Susan, uitând sfatul meu privind legitima apărare. Nu avea de gând să ne omoare. A spus asta de vreo şase ori. Nu voia să spele sângele prin sânge. Nu voia decât să ne umilească şi să ne facă viaţa un iad.

A tras aer în piept şi i-a spus lui Mancuso, de fapt adresându-mi-se mie:

– Puteam să-l las pur şi simplu să mă violeze şi totul s-ar fi terminat. Dar mi-am riscat viaţa, şi pe a lui John, ca să-l ucid.

Atât eu, cât şi domnul Mancuso ne-am dat seama că era o declaraţie incriminatoare, dar el ne simpatiza şi se simţea cumva răspunzător pentru cele întâmplate, aşa că ne-a răspuns:

– Sunt convins că într-adevăr aţi crezut că viaţa dumneavoastră e în pericol, doamnă Sutter, iar când l-aţi ucis aţi făcut exact ce trebuia.

Susan, care tot voia să-şi descarce sufletul, a continuat:

– Dacă ar fi vrut să mă omoare pentru ce-i făcusem tatălui lui aş fi înţeles... ochi pentru ochi... dar... el voia să ne ucidă sufletele şi asta n-am putut să accept.

Domnul Mancuso s-a gândit la cele auzite, apoi a răspuns:

– Înţeleg, dar... mă rog... poate că şi eu aş fi procedat la fel.

Ne-a condus până la Taurus şi ne-a spus:

– Apropo, legistul mi-a comunicat că la sosirea paramedicilor Bellarosa încă trăia, dar până să-i administreze primul ajutor, şi-a dat sufletul.

M-am folosit de dreptul de a tăcea în privinţa acestui subiect.

– Se pare... a continuat domnul Mancuso. Mă rog... legistul spunea că rana părea să se fi închis, apoi... dopul de sânge închegat format în piept cumva s-a spart şi a reînceput sângerarea. Hemoragia.

S-a uitat la mine şi m-a întrebat:

– Prin urmare... m-am întrebat dacă aţi încercat cumva să-i daţi primul ajutor, aşa cum aţi făcut cu Frank Bellarosa, şi dacă nu cumva, fără să vreţi, i-aţi pornit din nou hemoragia?

Am presupus că domnul Mancuso încerca să-mi dea a înţelege că ulterior mi s-ar fi putut pune unele întrebări legate de raportul medicului legist privind cauza morţii. I-am mulţumit în gând şi i-am răspuns:

– Am făcut ce trebuia făcut. Am sunat la 911, am adăugat, ca să clarific lucrurile.

Discuţia s-a oprit aici, iar dacă domnul Mancuso credea că intervenisem ca să grăbesc moartea lui Anthony Bellarosa, n-o spusese explicit. Speram, totuşi, că înţelesese.

Nu părea să mai fie mare lucru de adăugat despre niciunul dintre subiecte, aşa că am dat toţi mâna, iar Susan şi cu mine ne-am suit în maşină şi am pornit pe aleea lungă şi întunecoasă.

Casa portarului era luminată, iar la intrare se vedeau maşini de poliţie şi alte microbuze. Poarta era deschisă şi am ieşit de pe domeniul Stanhope Hall, virând pe Grace Lane.

Nu ne-am înapoiat la Stanhope Hall, ci am petrecut o săptămână la The Creek, stând de vorbă cu familia şi cu prietenii la telefon, fără să ne întâlnim cu nimeni. Totodată, am rămas la dispoziţia detectivului Jones pentru posibile întrebări ulterioare. Susan l-a identificat cu uşurinţă pe Tony Rosini, pe care-l cunoscuse cu zece ani în urmă, iar acesta a fost acuzat de o serie de infracţiuni grave, între care răpire, pentru care urma să facă puşcărie pe o perioadă atât de îndelungată, încât putea fi măsurată în ere geologice.

Detectivul Jones îmi pusese întrebări legate de raportul de autopsie al medicului legist, şi anume dacă aveam idee cum se făcea că rana lui Anthony Bellarosa, care se închisese atât de bine, se redeschisese, lăsând fragmente de sânge închegat atât în jurul rănii, cât şi în profunzime.

– De parcă cineva ar fi înfipt ceva în rană, a explicat el.

Mie mi s-a părut greu de crezut sau măcar de înţeles, aşa că i-am răspuns:

– Nu am pregătire medicală, doar unele noţiuni de bază în acordarea primului ajutor, căpătate în armată, aşa că nu vă pot răspunde la întrebare.

N-a părut foarte mulţumit de răspunsul meu, totuşi mi-a spus:

– Cred că marele juriu va da verdictul de omucidere în legitimă apărare.

După o săptămână petrecută la The Creek, am rezervat o cameră la Gurney's Inn, în Montauk Point.

În prima noastră noapte acolo ne-am plimbat pe plajă către est, în direcţia Farului Montauk Point, care se vedea în depărtare. Nu era multă lume pe plajă, dar un grup de tineri făcuseră un foc pe nisip. Câţiva pescari mai îndrăzneţi înfruntau valurile fluxului în căutare de peşti.

Luna coborâse spre vest şi razele ei lăsau o dâră mare de lumină argintie pe ocean şi pe plajă. Valurile tremurau sub briza uşoară, înălţând coame înspumate, aducând la mal miros sărat şi spărgându-se de ţărm cu vuiet.

Susan şi cu mine, mână în mână, ne-am plimbat în picioarele goale pe nisipul alb, în tăcere, ascultând foşnetul valurilor.

Am urcat pe o mică dună de nisip şi ne-am aşezat cu faţa la ocean. La orizont se vedeau lumini de vase şi petroliere, care păreau mici oraşe plutitoare.

Am rămas acolo mult timp, apoi Susan m-a întrebat:

– Ne mai căsătorim?

– Dar eu mai capăt iahtul?

A zâmbit.

– Bineînţeles, mi-a răspuns. După nuntă o să pornim pe mare împreună cu copiii, până în Anglia, unde o să facem curat în apartamentul tău. Pe urmă... îi trimitem pe Edward şi Carolyn acasă cu avionul.

– Şi după aia?

– Nu putem porni în jurul lumii împreună?

– Ba da.

– E riscant?

– Are vreo importanţă?

– Nu, nu are.

– E o experienţă care te schimbă, i-am spus eu.

– Foarte bine. Chiar am nevoie să mă schimb.

Mi-a înconjurat umerii cu braţul şi m-a întrebat:

– Unde vrei să trăim până la sfârşitul vieţii?

– Cred că vom şti locul în clipa în care-l vom vedea.

– O să-ţi placă grozav la Hilton Head.

Am zâmbit şi i-am răspuns:

– Foarte posibil.

Ţine-ţi prietenii aproape, iar duşmanii şi mai aproape.

– O să-ţi fie dor de New York? De Stanhope Hall? am întrebat-o.

– Cred că da, reprezintă o parte din mine. Dar amândoi avem amintiri frumoase legate de locul unde ne-am născut, ne-am îndrăgostit, ne-am căsătorit şi ne-am crescut copiii... legate de viaţa noastră împreună. Iar când vom veni să revedem aceste meleaguri, ne vom putea considera un fel de călători prin timp întorşi într-o perioadă şi într-un loc minunat din viaţa noastră. Atunci vom avea impresia că suntem iarăşi tineri şi că avem toată viaţa înainte.

– Păi, chiar suntem tineri şi chiar avem viaţa înainte.

Susan m-a strâns în braţe cu putere.

– Îmi pare grozav de bine că te-ai întors.

M-am uitat la Farul Montauk şi mi-am amintit cum plecasem pe mare cu zece ani în urmă. Nu aveam nici cea mai mică idee încotro urma să mă îndrept sau dacă aveam să mă întorc vreodată. Nici nu conta, fiindcă Susan fusese alături de mine pe mare în fiecare zi: în minte şi în gând. Îi vorbisem adesea şi eram convins că, oriunde s-ar fi aflat, ştia că mă gândeam la ea.

În imaginaţia mea, îi arătasem lumea şi privisem stelele împreună, trecusem împreună prin furtuni, tot împreună ajunsesem la adăpostul porturilor şi chiar ne plimbasem pe străzile Londrei împreună. Timp de zece ani rămăsese alături de mine aproape tot timpul, aşa că de fapt nu fusese o regăsire, fiindcă niciodată nu fusesem despărţiţi. Iar călătoria pe care ne pregăteam s-o facem urma să fie cea de-a doua împreună.

Şi dacă ne era sortit să nu ne mai întoarcem de pe mare, totul era în regulă. Orice călătorie are un sfârşit, iar sfârşitul este întotdeauna ACASĂ.

Şi acum, călătorule, porneşte la drum, să cauţi şi să găseşti.

Walt Whitman

MULŢUMIRI

La fel ca în toate romanele mele, am apelat la prieteni şi la cunoştinţe ca să-mi acorde sprijinul în privinţa detaliilor tehnice, a jargonului profesional şi altor informaţii necesare unui romancier, dar cu neputinţă de găsit în cărţi sau pe internet.

În primul rând, doresc să mulţumesc *foarte* vechiului meu prieten, căpitanul de aviaţie (în retragere) Thomas Block, colaborator, editor şi reporter la multe reviste de aviaţie, coautor împreună cu mine la romanul *Mayday* şi autor al altor şase romane. Tom este un mare cercetător, iar ca romancier înţelege ce anume conferă ficţiunii impresia de adevăr.

Mulţumesc în egală măsură lui Sharon Block pentru lectura atentă a manuscrisului, pentru excelentele ei sugestii şi fiindcă îi dă lui Tom un motiv de a se trezi în fiecare dimineaţă.

Încă o dată, multe mulţumiri bunului şi vechiului meu prieten John Kennedy, comisar adjunct de poliţie la Departamentul de Poliţie al Comitatului Nassau, acum pensionat, mediator în conflicte de muncă şi membru al Baroului statului New York. John mi-a oferit sfaturi şi informaţii nepreţuite în acele porţiuni ale romanului *Întoarcerea la Coasta de Aur care* necesitau cunoştinţe de aplicare a legii. Mi-am permis anumite licenţe literare, unde a fost necesar, astfel încât erorile şi omisiunile îmi aparţin în întregime.

De asemenea, în domeniul juridic, aş dori să mulţumesc avocatului meu şi totodată bunului meu prieten David Westermann, care a citit (pro bono) fragmente ale cărţii referitoare la testamente, proprietăţi, trusturi şi alte probleme legate de acestea. Dave mi-a spus deschis părerea lui, dar şi de data aceasta mi-am permis anumite libertăţi unde a fost nevoie, născocind unele legi, pur şi simplu ca să mă amuz.

Multe mulţumiri lui Daniel Barbiero, un extraordinar prieten şi navigator, care a citit fragmentele referitoare la navigaţie, la clubul de iahting Seawanhaka Corinthian şi alte subiecte tangenţiale. Mi-a făcut plăcere să desfăşor cercetarea la barul Seawanhaka, la barul Rex din Saigon şi la toate celelalte baruri din ultima jumătate de secol.

Mulţumiri şi lui John E. Hammond, istoric şi autor al cărţii *Oyster Bay Remembered* (Maple Hill Press), pentru că mi-a împărtăşit din uluitoarele lui cunoştinţe despre Coasta de Aur a insulei Long Island. Şi de data aceasta trebuie să menţionez că mi-am exercitat, ca romancier, dreptul la licenţe literare, aşa încât orice erori sau omisiuni privind faptele istorice îmi aparţin în întregime.

Cartea de faţă nu ar fi fost nicicum posibilă fără munca susţinută, devotamentul şi măiestria profesională a excelentelor şi extrem de răbdătoarelor mele asistente Dianne Francis şi Patricia Chichester. Pe

ele am să le las să scrie următoarea mea carte.

Mulţumesc în mod deosebit lui Jamie Rabb, directorul Editurii Grand Central Publishing şi editorul cărţilor mele, totodată un minunat prieten. Jamie a fost cel mai mare admirator al romanului *Coasta de Aur* încă dinainte să scriu primul cuvânt şi a rămas alături de mine clipă de clipă. Prin urmare, din multe puncte de vedere, am împărţit crearea acestei cărţi (nu şi drepturile de autor) cu Jamie.

Întotdeauna este o idee bună să mulţumeşti direcţiunii, fie şi numai de formă, dar în cazul de faţă, mulţumirile pe care le adresez prietenului meu David Young, preşedinte al comitetului executiv la Hachette Book Group, sunt dintre cele mai sincere. La fel ca Jamie, David a crezut într-o urmare la *Coasta de* Aur chiar la vremea când eu unul aveam îndoieli – îndoieli care s-au risipit cu ajutorul unor cantităţi adecvate de whisky scoţian. Hai noroc, David!

Aş mai dori să le mulţumesc soacrei şi socrului meu, Joan şi Bob Dillingham, pentru unele informaţii relevante referitoare la episcopalieni, precum şi la înmormântări, nunţi şi alte probleme legate de biserică. Orice asemănare a faptelor din această carte cu realitatea este o pură coincidenţă.

Am lăsat la urmă ce era mai important. Fiecare autor are nevoie de o soţie sau de o persoană care contează mult în viaţa lui, ca să-l ferească de acea maladie răspândită în rândul scriitorilor şi cunoscută sub numele de sindromul capului mare. Eu am avut norocul de a fi întâlnit o asemenea persoană: mireasa mea în urmă cu mai puţin de doi ani, Sandra Dillingham DeMille. Pe lângă faptul că a editat unele dintre cele mai neplăcute trăsături ale personalităţii mele, ea este şi un excelent editor de manuscrise, precum şi sursa mea de inspiraţie în aspecte mai subtile ale lumii WASP. Pentru toate aceste motive şi pentru faptul că mi l-ai dăruit pe James Nelson DeMille, îţi mulţumesc şi te asigur de dragostea mea.

Următoarele persoane au făcut donaţii generoase pentru opere de caritate, în schimbul atribuirii numelor lor unora dintre personajele romanului: Diane şi Barry Ganz, A.J. Nastasi şi Jake Watral au contribuit la Crohn&Colitis Foundation of America; Dan Hannon a cotizat la Diabetes Research Institute; Roger Bahnik, Dave Corroon şi Diane Knight şi-au adus cu toţii contribuţia la Boys & Girls Club of Oyster Bay, East Norwich. Stephen Jones şi Matthew Miller au făcut donaţii către Fanconi Anemia Research Fund, iar Christine Donnelly împreună cu familia a donat la Mollie Biggane Melanoma Foundation.

Multe mulţumiri acestor oameni miloşi şi înzestraţi cu spirit civic. Sper că v-a făcut plăcere să vă vedeţi numele ca personaje în *Întoarcerea la Coasta de Aur*.

În sfârşit, în această carte am folosit două nume – Justin W. Green

şi Joseph P. Bitet – drept omagiu pentru serviciile aduse ţării ca soldaţi luptând în Irak. Bun venit acasă.

Observații

[←1]

Sărbătoare federală în SUA, ţinută în ultima zi de luni din luna mai şi care îi comemorează pe americanii decedaţi în timpul serviciului militar, (n.tr.)

[←2]

Întinderea de apă dintre Long Island şi Connecticut (n.tr.)

[←3]
În limbaj militar, scena unui mare dezastru (n.tr.)

[←4]

Continuing Legal Education – studii juridice permanente, obligaţie a juriştilor americani de a-şi menţine pregătirea de specialitate după primirea în barou (n.tr.)

[←5]

Alt nume dat eroului grec Ulise, regele insulei Ithaca şi unul dintre conducătorii grecilor în războiul troian (n.tr.)

[←6]

Autoarea americană care a scris o carte şi s-a ocupat de o rubrică în ziar referitoare la etichetă, (n.tr.)

[←7]

Trimitere la cuvintele englezeşti *these, those, them,* a căror pronunţie corectă este cu Z peltic, nu cu D. (n.tr.)

[←8]
Compatriot (în lb. italiană)

[←9]

Racketeer Influenced and Corrupt Organizations Act – Lege menită să eradicheze crima organizată prin stipularea unor pedepse aspre şi a unor proceduri de confiscare, (n.tr.)

[←10]
Calea Duhoarea Sconcsului (traducere ad litteram) (n.tr.)

[←11]

Denumire peiorativă pentru case cu stil arhitectural indistinct, construite în bloc şi, de regulă, amplasate pe vechi domenii împărţite în terenuri mai mici, pentru a facilita vânzarea lor (n.tr.)

[←12]

Data celui mai mare crah financiar din istorie, considerată începutul Marii Depresiuni (n.tr.)

[←13]

Strada principală din parcurile tematice gen Disneyland (n.tr.)

[←14]

Accent caracteristic înaltei societăţi americane (n.tr.)

[←15]

Carte în care figurează numele persoanelor importante din societate, (n.tr.)

[←16]

Traducere ad litteram: Gardienii greutăţii. Companie internaţională care oferă diverse produse dietetice precum şi servicii de asistenţă în vederea pierderii în greutate şi păstrării unei greutăţi optime, (n.tr.)

[←17]

Din limba engleză, ursuleţ de jucărie este teddy bear (n.tr.)

[←18]

Universitate particulară cu sediul în localitatea Providence, statul Rhode Island (n.tr.)

[←19]

Colegiu particular de arte liberale pentru femei, cu sediul în Northampton, Massachusetts (n.tr.)

[←20]

Universitatea din Pennsylvania (n.tr.).

[←21]

Colegiu de arte liberale, din statul Pennsylvania (n.tr.)

[←22]

Replică la Ziua Femeii, sărbătorită de 52 de ţări în a treia duminică din luna iunie (n.tr.)

[←23]

Se pare că în meniurile chinezeşti la nr. 6 figurează carnea de vita, iar la nr. 9, broccoli. (n.tr.)

[←24]

Găluşcă, în limba chineză (n.tr.)

[←25]

Not now (n.tr.)

[←26]

Expresie idiomatică definind o achiziţie costisitoare şi inutilă (n.tr.)

[←27]

Cea mai mare şi mai veche organizaţie întrunind cetăţeni de origine italiană din SUA (n.tr.)

[←28]

Denaturare a denumirii „Bologna sandwich“. Baloney – prostii, aiureli în lb. engleză (n.tr.)

[←29]

În text, The Flyng Wallendas, numele unui celebru grup de artişti de circ, faimoşi pentru figurile lor extrem de periculoase, executate fără plasă de siguranţă (n.tr.)

[←30]

Lanţ de magazine de îngheţată fondat în 1953 de Burt Baskin şi Irvine Robbins (n.tr.)

[←31]

Aluzie la proverbul *cut off the nose to spite the face* – să-ţi retezi nasul ca să-i faci în ciudă feţei – expresie desemnată să exprime un demers autodistructiv şi inutil. (n.tr.)

[←32]

Joc de cuvinte intraductibil. În limba engleză *shell* înseamnă atât „cartuş“, cât şi „cochilie“, aici termenul de cochilie referindu-se la un anume gen de paste făinoase. (n.tr.)

[←33]

Joc de cuvinte intraductibil: în limba engleză, cuvântul *miss* înseamnă atât *a-i fi dor,* cât şi *a rata ţinta,* (n.tr.)

[←34]

Federal Aviation Administration – Administraţia Federală a Aeroporturilor (n.tr.)

[←35]

Personajul principal din Poveste de Crăciun de Charles Dickens, un om egoist şi zgârcit, nepăsător la necazurile celor mulţi (n.tr.)

[←36]

Grand old Party – denumire dată Partidului Republican (n.tr.)

[←37]

Băutură răcoritoare cu diverse arome (n.tr.)

[←38]

În original bullet, care înseamnă şi glonţ, (n.tr.)

[←39]

White Protestant of Anglo-Saxon Ancestry – Protestanţi de rasă albă şi descendenţă anglo-saxonă (n.tr.)

[←40]

În original *bullet,* care mai înseamnă şi glonţ, (n.tr.)

Table of Contents

Observații